

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

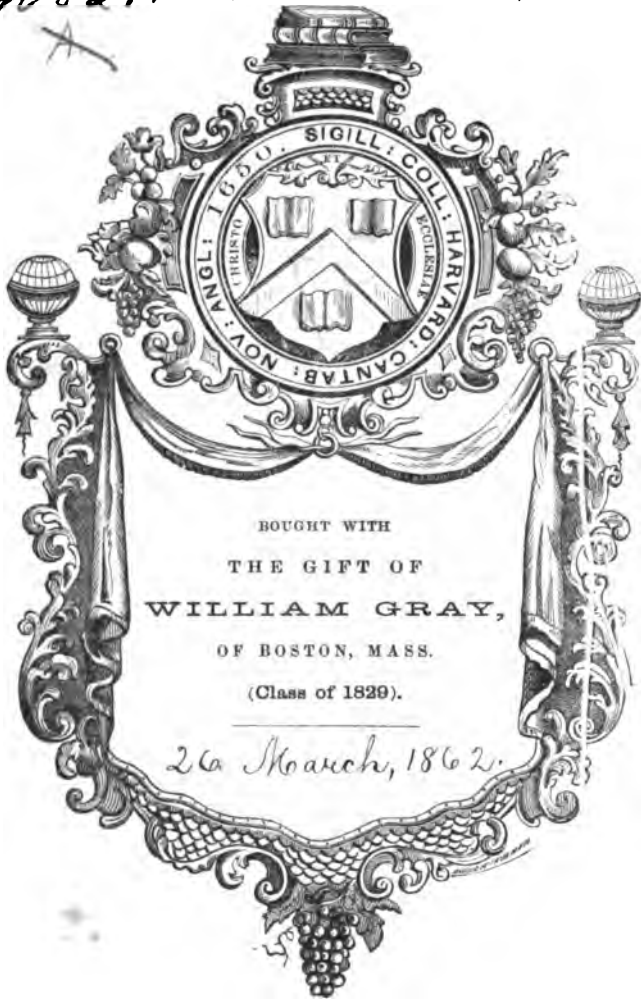
WIDENER LIBRARY

HX Q2P8 P

Sp 82.150

Bd. Sept. 1888.

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

REPERENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII,
BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLBERI,
ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. VI.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

Ms. A. 9. 2. 150
4

HARVARD COLLEGE LIBRARY

1862. Mar. 26.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	ΡΑΟ.
ΘΕΑΓΗΣ	1
ΕΡΑΣΤΑΙ	21
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ	41
ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ	137
ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ	183
ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ	241
ΠΟΛΙΤΕΙΑ, Α	251
Β	328
Γ	391
Δ	453
Ε	504

Ms. A. 9. 2. 1. 5. 7
~~4~~

HARVARD COLLEGE LIBRARY

1862. Mar. 26.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	ΡΑΘ.
ΘΕΑΓΗΣ	1
ΕΡΑΣΤΑΙ	21
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ	41
ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ	137
ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ	183
ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ	241
ΠΟΛΙΤΕΙΑ, Α	251
Β	328
Γ	391
Δ	453
Ε	504

Θ Ε Α Γ Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΘΕΑΓΗΣ.

ARGUMENTUM.

Demodocus quidam quum a filio Theage sollicitaretur, ut se traderet sapienti cuidam, sapientiæ discendæ causa, adit Socratem : a quo consilium capit hac de re, adducto etiam coram filio. Præfatur Socrates, rem esse illam maximi momenti, ut juvenus nimirum, quæ est seminarium reipublicæ, recte excolatur : sapientiam autem ipsam esse præclaram scientiam, omniumque scientiarum primariam ac principem. Illam porro hac in re maxime versari, ut contineatur societas generis humani rationibus et institutis justis et moderatis cujusdam imperii : atque adeo evitentur intemperies, quæ certis sunt hominum pestes. Jam vero illam quidem civilem sapientiam disci sapientum hominum usu et consuetudine : veram tamen efficacemque illius consequendæ rationem pendere a Deo, qui unus nimirum efficiat, ut illa etiam hominum prudentum consuetudo possit esse fructuosa.

Θ Ε Α Γ Η Σ.*

§. 1. ὦ Σάκρατες, ἰδέομην ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι, Steph.
I. 121.
εἰ σχολή.^a κἂν ἤ^b ἀσχολία δὲ μὴ πάνυ^c τις μεγάλη,^d
ὅμως ἰμοῦ ἔνεκεν^e ποίησαι^f σχολήν.

ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνω σχολάζων, καὶ δὴ
σοῦ γε ἔνεκα καὶ πάνυ. ἀλλ' εἴ τι βούλει λέγειν, ἔξοστιν.

ΔΗ. Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ^h ἐλευθερίου
στοῶν ἐκποδῶν^h ἀποχωρήσωμεν;ⁱ

ΣΩ. Εἰ σοὶ δοκεῖ.

ΔΗ. Ἴωμεν δὴ, ὦ Σάκρατες. Πάντα τὰ φυτὰ κιν-
δυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν, καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα
καὶ τὰ ζῶα, τὰ τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς
φυτοῖς ῥᾶστοι ἡμῖν τοῦτο γίγνεται, ὅσοι τὴν γῆν γεωργου-
μεν, τὸ παρασκευάσασθαι πάντα τὰ^k πρὸ τοῦ φυτεύειν καὶ

CODICES TREDECIM,

ΧΓΘΗΞΒCΕFηστ.

^a εἰ σοὶ σχολή pr t.—^b εἰ ΧΓΗΞΒCηστ : ἢ F.—^c δὲ μὴ πάνυ om F.—^d οὐ μέ-
γάλη γρ F.—^e ἔνεκα Et.—^f ποιῆσαι t.—^g τοῦ post Διὸς om t.—^h ἐκποδῶν ΧΘC
et pr F.—ⁱ ἀποχωρήσωμεν F, ἀποχωρήσομεν t.—^k τὰ om F.—^l καὶ δύσκολος καὶ

ΔΗΜΟΔ.] Præced. edd. habent [in-
ter Personas Dialogi] Δημόδικος: sed
tamen in uno tantum (si bene memini)
ipsius dialogi loco lectionem illam ha-
bent, in cæteris alteram. STERN.

* Inscriptio hujus Dialogi Θεόγης, ἢ
περὶ Σοφίας, μαιεντιέδης, in libros Plato-
nis translata est a Grammaticis e Dio-

gene Laert. iii. 50. Biv.

Dialogum hunc non a Platone scrip-
tum, sed ei suppositum esse, consue-
runt alii tum Schleiermach. (vera. Opp.
Plat. ii. iii. 247.) quod plurima ex aliis
dialogis petita, multa non Platónico mo-
do dicta et disputata, nonnulla inania
neque bene nexa sint. Beck.

- αὐτὸ τὸ φυτεῦσαι· ἰκτιδὰν δὲ τὸ φυτευθῆναι βίῳ, μετὰ τοῦ
 ii. iii. 260. το θεραπεία τοῦ φύντος καὶ πολλή καὶ χαλεπή καὶ δύσ-
 κολος¹ γίγνεται. οὕτω δὲ ἔχειν ἔοικε καὶ τὸ περὶ τῶν ἀν-
 θρώπων ἀπὸ τῶν ἑμαυτοῦ ἐγὼ πραγμάτων τεκμαίρομαι
 καὶ εἰς^m τᾶλλα. καὶ γὰρ ἔμοι ἢ τοῦ υἱὸς τουτουί, εἴτεⁿ
 φυτεῖαν εἴτε^o παιδοποιεῖαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων
 ῥάστη γέγονει, ἢ^p δὲ τροφή δύσκολός τε καὶ αἰεὶ ἐν φόβῳ
 περὶ αὐτοῦ δεδιότι.^q τὰ μὲν οὖν^r ἄλλα πολλὰ ἂν εἴη λέ-
 γειν, ἢ δὲ νῦν παρούσα ἐπιθυμία τούτων πάντων με φοβεῖ· ἔσ-
 τι μὲν γὰρ^s οὐκ ἀγενής,^t σφαλερὰ δέ.^u ἐπιθυμῆ γὰρ δὴ
 οὗτος ἡμῖν, ὃ Σώκρατες, ὡς φησι, σοφὸς γενέσθαι. δοκῶ
 γὰρ μοι, τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ καὶ δημοτῶν εἰς τὸ
 ἄστυ καταβαίοντες, λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες δια-
 ταράττουσιν αὐτόν· οὓς ἐζήλωκε καὶ πάλαι μοι πράγ-
 ματα παρέχει, ἀξίων ἐπιμεληθῆναί με ἑαυτοῦ^v καὶ χρή-
 ματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν, ὃς τις αὐτόν^w σοφὸν ποιή-
 σει. ἔμοι δὲ τῶν μὲν χρημάτων καὶ ἔλαττον μίλει, ἡγοῦ-
 1. 122.μαι δὲ τοῦτον^x οὐκ εἰς σμικρὸν^y κίνδυνον ἵναί· οἱ σκεύδει.
 τίως μὲν οὖν^z αὐτόν κατεῖχον παραμυθούμενος· ἐπειδὴ δὲ
 οὐκέτι οἷός τέ εἰμι, ἡγοῦμαι κρᾶτιστον εἶναι πείθεσθαι αὐ-
 τῷ, ἵνα μὴ πολλάκις ἀνευ ἑμοῦ συγγεγόμενός τῳ διαφθα-
 11. iii. 261. ρῆ. νῦν οὖν ἤκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα, ἵνα τῷ τούτων τῶν σοφι-
 στῶν δοκούτων εἶναι συστήσω τουτοί. σὺ οὖν ἡμῖν εἰς κα-
 λὸν παρεφάνης, ὃ ἂν ἐγὼ μάλιστα^a ἐβουλόμην περὶ τῶν
 τοιούτων μέλλων πράξειν συμβουλευέσασθαι. ἀλλ' εἴ τι
 ἔχεις συμβουλεύειν ἐξ ὧν ἑμοῦ^b ἀπήκοας, ἔξεστί τε καὶ χρῆ^c.

χαλεπή γ.—^m ἐς ΓΘΕΙΒCuyet : eis °γ. τᾶλλα ΧΘ : τὰ ἄλλα °γ.—ⁿ ἢ Γ.—^o φυ-
 τεῖαν χρῆ εἴτε (omisso μοι δεῖ) γ.—^p ἢ om ΧΘ.—^q διότι pr E.—^r οὖν om E.—
^s γὰρ delet Γ.—^t ἀγενής ε, ἀγεννής u.—^u δὴ om E.—^v αὐτοῦ eoit Γ.—^w αὐτῶν X
 ΘBCuyt.—^x τούτων Fy.—^y μικρὸν X, μακρὸν Fγ.—^z οὖν om E.—^a μάλιστα Γ.—

§. 1. τουτουί] Theagis filii, quem se-
 cum duxisse videtur. Век.

δοκῶ] An δοκεῖ γὰρ μοι? СТЕРН.

δοκεῖ] Ex conject. Steph. scripsi.

Aut δοκῶ γὰρ, omisso μοι legendum erat.
 Век.

δοκούτων] οἱ δοκῶντες dicuntur ii
 qui sunt in pretio et existimatione; οἱ
 εὐδόκμοι: et ita in hoc auctore sæpe ac-

cipitur. Verisimile est patrem ad filium
 institutum e tanta sophistarum turba
 nominatorem celebrioremque quesivisse.
 SERRAN. qui sic vertit, *Ut illum so-*
phistarum cœdam celebriori in discipli-
nam tradam. Ita vero СТЕРН. *Ut illum*
alicui eorum qui sophista habentur, com-
mendem, vel conciliet.

§. 2. ΣΩ. Ἄλλὰ μὲν δὴ, ὦ Δημόδοκε, καὶ λέγεται γε συμβουλή^α ἰερὸν χρῆμα εἶναι. εἴ περ οὖν καὶ ἄλλη ἥτις οὐ^α ἴστιν ἰερά, καὶ αὐτῇ^ο ἂν εἴη περὶ ἧς σὺ τῶν συμβουλεύει·^ι οὐ γὰρ ἴσθι περὶ οὗτου θειοτέρου ἢ ἀνθρώπος βουλευόμετο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ οικισίων. πρῶτον μὲν οὖν ἐγὼ τε καὶ σὺ τυτομολογήσασθε τί ποτε οἰόμεθα τοῦτ^ε εἶναι περὶ οὗ βουλευόμεθα. μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κᾶπιτα πῶρρω σου τῆς συνουσίας^β αἰσθόμεθα^ι γυλοιοὶ ὄντες, ἐγὼ τε ὁ συμβουλεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλευόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν ἠγούμενοι.

ΔΗ. Ἄλλὰ μοι δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.

ΣΩ. Καὶ λέγω γε ὀρθῶς, οὐ μίτητοι παντάπασί γε σμικροὶ γὰρ τι μετατίθεμαι. ἔτι οὐ γὰρ μὴ καὶ ὁ μισρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῆ^κ σὺ ἡμεῖς αὐτὸν οἰόμεθα^{ιι. iii. 202} ἐπιθυμεῖν, ἀλλ' ἐτέρου, εἴτ' αὐτὸ ἡμεῖς ἐτι ἀποπότεροι ἄμεν περὶ ἄλλου του βουλευόμενοι. ὀρθότατον^ι οὖν μοι δοκεῖ εἶναι ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἀρχεσθαι, διαπυθανομένους ὅ τι καὶ ἴσθι οὐ ἐπιθυμεῖ.

ΔΗ. Κινδυνεύει γοῦν οὕτω βέλτιστον εἶναι ὡς σὺ λέγεις.

§. 3. ΣΩ. Εἰπὲ δὴ μοι τί καλὸν ὄνομα τῷ ρανίσκῳ; τί αὐτὸν προσαγορεύομεν;^μ

ΔΗ. Θεάγης ὄνομα τούτου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καλὸν γε,^ν ὦ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα ἔθου καὶ ἰεροπρεπείας. Εἰπὲ δὴ ἡμῖν, ὦ Θεάγης, ἐπιθυμεῖν φῆς σοφὸς γενέσθαι καὶ ἀξιοῖς σου τὸν πατέρα τόνδε ἐξυρεῖν ἀνδρὸς τινος συνουσίαν τοιούτου ὅς τις σε^ρ σοφὸν ποιήσει;

ΘΕ. Ναί.

^α εἰ μὴ E.—^β γε καὶ συμβουλή F.—^γ ἥτις, omisso οὖν, Σ.—^δ αὐτῇ ΧΓΚCFηγετ : αὐτῇ *ε.—^ε συμβουλεύει (ut solet) Θ, βουλετή Ηε : συμβουλεύει ε.—^ς τοῦτ' Γ.—^ζ συνεθείας ε.—^η αἰσθόμεθα EFG.—^θ μίτητι C.—^ι ἐπιθυμεῖ ΧΓΘΣΒCFηγετ.—^{ιι} ὀρθότατον Γ.—^{ιιι} προσαγορεύομεν ΧΘΣΒCFηγε, προσαγορεύομεν Γ : προσαγορεύομεν *ε.—^{ιιι} γε deicit Γ.—^{ιιι} ἢ τὸ Γ.—^{ιιι} σε om F.—^{ιιι} ὄσπερ F.—^{ιιι} πεπαυθενται ΧΓΘΣΒ

§. 2. ἐπιθυμεῖς] Legi ἐπεθέμενος jubet Schkiarm. Rectio. Nam infra οὖν τυγχεῖται ἐπιθυμῶν, et ἀπεκρίθη sequitur. Βερε.

§. 3. προσαγορεύομεν] An προσαγορεύομεν? ΣΤΕΡΗ. Non est opus. Patres filii nomina imponerant, qua de re proprium est τίθεσθαι ὄνομα. Βερε.

ΘΕ. Οὐ.

ΣΩ. Μουσική γὰρ αὐτὴ γε.

ΘΕ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλ' ἢ τῶν γυμναζομένων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

ΘΕ. Οὐ.

ΣΩ. Γυμναστική γὰρ αὐτὴ γε.

ΘΕ. Ναί.¹

ΣΩ. Ἄλλ' ἢ τῶν τί ποιοῦντων; προθυμοῦ εἰπεῖν, ὡς περὶ ἐγὼ σοὶ τὰ ἔμπροσθεν.

1. 124. ΘΕ. Ἦς τῶν ἐν τῇ πόλει, ἔμοιγε² δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν τῇ πόλει εἰσὶ καὶ οἱ κάμνοντες;

ΘΕ. Ναί, ἀλλ' οὐ τούτων λέγω μένον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ πόλει.

ΣΩ. Ἄρα γε μαθάνω ἢν λέγεις τέχνην; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν οὐχ ἢ τῶν θειζόντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν καὶ τῶν³ τρυγάντων καὶ τῶν φυτευόντων καὶ σπειρόντων καὶ ἀλωόντων⁴ αὐτὴ μὲν γὰρ γεωργική, ἢ τούτων ἄρχομεν.⁵ ἢ γάρ;

11. iii. 200. ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέ γε⁶ ἢ τῶν πριζόντων καὶ τρυπάντων καὶ ξιόντων καὶ τορευόντων ξυμπάντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν, αὐ ταύτην λέγεις; αὐτὴ μὲν⁷ γὰρ οὐ τεκτονική;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως ἢ⁸ τούτων τε πάντων καὶ αὐτῶν τῶν γεωργῶν καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν δημιουργῶν ἀπάντων καὶ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν⁹ ταύτην ἴσως λέγεις τὴν σοφίαν.

ΘΕ. Ταύτην κάλαι,¹⁰ ἢ Σάκρατες, βούλομαι λέγειν.

§. 5. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, Αἰγισθος ὁ Ἀγαμέμνονα¹¹ ἀποκτείνας ἐν Ἄργει ἄρα τούτων ἄρχειν ἂν σὺ λέγεις, τῶν τε δημιουργῶν καὶ ἰδιωτῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ξυμπάντων, ἢ ἄλλων τινῶν;

ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τούτων.

μὲν γὰρ F.— μουσική σοτ F : μουσικῆς * ε.— γε καὶ σοτ ε.— ἔμοιγε... πόλει σοτ ε.— τῶν ante τρυγάντων σοτ ΧΘε.— ἀλωόντων Χ, ἀλυόντων κ.— ἀρχόμεθα EF.— γε αἶμαι ἢ ΧΘε.— μὲν add ΓΘΗΞΒCμγστ.— ἢ C.— τῶν F.— ἀγα-

ΣΩ. Τί δαί^α δῆ;^α Πηλεὺς ὁ Αἰακοῦ ἐν Φθίᾳ οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἤρχον;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Περίανδρον δὲ τὸν Κυψέλου ἄρχοντα ἐν Κερύνθῳ ἤδη ἀκήκοας γενέσθαι;

ΘΕ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἄρχοντα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;^α Ἀρχίλαον τὸν Περδίκκου,^γ τὸν νεωστὶ^δ ἱ. iii. 267. τούτων ἄρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ, οὐ τῶν αὐτῶν ἡγεῖ τούτων ἄρχειν;

ΘΕ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Ἰσπικίαν δὲ τὸν Πεισιστράτου ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄρχαντα^β τίνων οἶσι ἄρξαι; οὐ τούτων;

ΘΕ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Εἴποις ἂν οὖν μοι τίνα ἰωνουμίαν ἔχει Βάκις^ε τε καὶ Σίβυλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος;

ΘΕ. Τίνα γὰρ ἄλλην, ὃ Σώκρατες, πλὴν γε χρησμοδοί;

ΣΩ. Ὀρθῶς λέγεις, ἀλλὰ καὶ τούσδε μοι οὕτω πειρῶ^δ ἀποκρίνασθαι, τίνα^α ἰωνουμίαν ἔχει Ἰσπικίας καὶ Περίανδρος διὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν;

ΘΕ. Οἶμαι μὲν τύραννοι· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅς τις ἐπιθυμεῖ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ πόλει ξυμπάντων ἄρχειν, τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τούτοις ἐπιθυμῶν, τυρανικῆς, καὶ τύραννος εἶναι;

ΘΕ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταύτης ἐπιθυμῶν^ε σὺ φῆς;

ΘΕ. Ἐοικέ γε ἐξ ἃν ἐγὼ εἶπον.

ΣΩ. ὦ μαζή, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαι^ε ἐμίμφου τῷ πατρὶ ὅτι σε οὐκ ἔπεμπε^β εἰς διδασκάλου ἰ. 125.

μίμνον' κ.—^α δαι ΘΠ et corr X: δὲ γ.—^β δὴ om X.—^γ τούτων om X.—^δ αὐτοῦ ΧΓ ΘΠΣCαγγε: αὐτῶ^ε γ.—^ε δαι ΓΘΠ et corr X: δέ γ.—^ζ περιέπων ΣΡ.—^η τούτων corr F.—^θ τούτων ἡγή X.—^ι ἄρξασθαι E.—^κ κάκις γ.—^λ περὶ οὕτως τ.—^μ τίς Γ.

§. 5. τούτων] Videtur τούτων expru-
gendum esse,¹ et ex proxim. seq. inter-
p. S. S. S. S. S.

Plat.

διδασκάλου] Ex interpretamento ac-
cessisse videtur. Itaque uncinis inclusi.

Deleui voluit etiam Schleism. B. S. C.

11. iii. 268. τυραννοδιδασκάλου τίνος; Καὶ σύ, ὦ Δημόδοκε, οὐκ αἰσχύνει πάλαι εἰδὼς οὗ ἐπιθυμῆι οὗτος; καὶ ἔχων ὅποι' ἐμψαεῖ αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμῆι, ἔπειτα φρονεῖς τε^k αὐτῶ καὶ οὐκ ἐθέλεις ἐμπεῖν; ἀλλὰ νῦν—ὄρας;—ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατεῖρηκί σου, κοινῇ βουλευόμεθα^m ἐγὼ τε καὶ σύ, ἐς τίνοςⁿ ἂν αὐτὸν ἐμποιμὲν καὶ^o διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος;

ΔΗ. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σάκρατες, βουλευόμεθα δῆτα, ὡς δοκεῖ γέ μοι βουλῆς δεῖν περὶ τούτου οὐ φαύλης.

ΣΩ. Ἔασον, ὦ γαθέ, διακυβόμεθα^p αὐτοῦ πρῶτον ἱκανῶς.

ΔΗ. Πυθάνου δῆ.

§. 6. ΣΩ. Τί οὖν ἂν εἶ^q Εὐριπίδῃ τι προσχρησαίμεθα,^r ὦ Θίαγες; Εὐριπίδης γάρ κού φησι
σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία.

εἰ οὖν ἔροίτο τις τὸν Εὐριπίδην^s ὦ Εὐριπίδη, τῶν τί σοφῶν συνουσία φῆς σοφούς εἶναι τοὺς τυράννους; ὥστερ ἂν εἰεῖπόμεναⁿ

σοφοὶ γεωργοὶ τῶν σοφῶν συνουσία
ἠρόμεθα^v τῶν τί σοφῶν, τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο;^w ἄρ' ἂν ἄλλο τι ἢ τῶν^x τὰ γεωργικά;

ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο.

ΣΩ. Τί δαί;^y εἰ εἶπε

11. iii. 269. σοφοὶ μάγειροι τῶν σοφῶν συνουσία,
εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι;^z
οὐχ ὅτι τῶν μαγειρικῶν;^a

ΘΕ. Ναί.^b

—ⁱ ἐπιθυμῆι Χ.—ⁱⁱ πάλιν F.—ⁱⁱⁱ ἐπεμφεν Γ.—^{iv} libri δδο.—^v πέμψαι E.—^{vi} τε om e.—^{vii} κατηγορησέi ΧBCuyε, κατηγορήσε EF.—^{viii} βουλευόμεθα ΧΓΘΧBCy et pr u.—^{ix} ἐς τίνα corr Γ: ἔστιν οἱ *ε.—^x καὶ ante διὰ om Θ.—^{xi} καὶ διακυβόμεθα Γ.—^{xii} ἢ e.—^{xiii} προσχρησόμεθα ε.—^{xiv} τὸν εὐριπίδην ἔροτο F.—^{xv} τί om pr E.—^{xvi} εἰπόμενα pr Χ.—^{xvii} ἠρόμεθα Χ.—^{xviii} τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι e et γρ ΧBCu.—^{xix} τῶν om F.—^{xx} δαί Θ et corr Χ.—^{xxi} οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι] ἡμῖν ἀπεκρίνατο libri omnes.—^{xxii} μαγείρων ΓΘΧBCuyε.—^{xxiii} ναὶ om Θ et pr Γ.—^{xxiv} ἄρ' Γ.—^{xxv} τῶν τι σοφῶν om ε,

ὄρα] Videtur per parenthesin legendum. STERN.

§. 6. Εὐριπίδης] Sophoclis potius verus esse dicitur. Beck.

τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο] γρ. τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; STERN. Id vero ex seqq. ductum. Beck.

ΣΩ. Τί δ', εἰ

σοφοὶ παλαισταὶ τῶν σοφῶν συνουσία
εἶπεν, εἰ ἠρόμιθα τῶν τί σοφῶν, ἄρ' οὐκ ἂν τῶν παλαίειν
ἔφη;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε

σοφοὶ τύρανοι τῶν σοφῶν συνουσία,
ἡμῶν ἐρωτῶντων Τῶν τί σοφῶν^d λέγεις ὦ Εὐριπίδη; τί ἂν
φαίης; ποῖα^f ἂν^b εἶναι ταῦτα;

ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ'^h ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰⁱ βούλει ἐγώ σοι εἶπω;

ΘΕ. Εἰ σὺ βούλει.

ΣΩ. Ταῦτ' ἐστὶν ἃ περ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλιπρή-
την^k ἐπίστασθαι. ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ἄσμα;

ΘΕ. Ἐγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ^l συνουσίας ἐπιθυ-
μεῖς ἀνδρὸς ὃς τις τυγχάνει ὁμότεχνος ἂν Καλλιπρήτη
τῆ^m Κυανῆς,ⁿ καὶ ἐπίσταται τυραννικὰ ὡς περ ἐκείνην ἔφη
ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύρανος γένη καὶ τῆ^o πόλει;

ΘΕ. Πάλαι, ὦ Σώκρατες, σκώπτεις καὶ καίζεις πρός
με.

ΣΩ. Τί δαί;^p οὐ ταύτης φῆς τῆς σοφίας ἐπιθυμεῖν ἢ ii. iii. 270.
πάντων ἂν τῶν^q πολιτῶν ἄρχοις;^r τοῦτο δὲ ποιῶν ἄλλο τι
ἢ τύρανος ἂν εἴης;

ΘΕ. Εὐξαίμην μὲν^s ἂν, οἶμαι, ἔγωγε τύρανος γενέσθαι
μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μή, ὡς πλείστων· καὶ i. 126.
σύ γ' ἂν, οἶμαι, καὶ οἱ^t ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι· ἔτι δὲ γε
ἴσως μᾶλλον θεὸς γενέσθαι· ἀλλ' οὐ τούτου ἔλεγον ἐπιθυ-
μεῖν.

§. 7. ΣΩ. Ἀλλὰ τί δαί^u ἐστι ποτὲ οὐ ἐπιθυμεῖς; οὐ
τῶν πολιτῶν φης ἄρχειν ἐπιθυμεῖν;

^q τῶν om τ.—^r φαίην X.—^s ποίαν ε.—^t ἢ XΘ, om ε.—^u οἶδ' om XBCEy et pr Fu.
—^v ἀλλ' ei τ.—^w σὺ add XΓΘHXBCEy.—^x καλλιπρήτην u.—^y σὺ om τ.—^z τῆς ε.
—^{aa} κνῆτης X.—^{ab} ἐν τῇ τ, καὶ τῇ X.—^{ac} δαί Θ et corr X: δὲ *τ.—^{ad} τῶν om u.—

ΘΕ. Οὐ βία γε οὐδ' ὡς περ οἱ τύραννοι, ἀλλ' ἐκόντων, ὡς περ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ^ν ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες.

ΣΩ. Ἄρα γε λέγεις ὡς περ Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ ὅσοι τὰ πολιτικὰ δεινοὶ γεγονάσιν;

ΘΕ. Νῆ Δία τούτους λέγω.

ΣΩ. Τί οὖν; εἰ τὰ ἱππικὰ ἐτύγχανε ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίνας^ν ἂν ἀφικόμενος ᾤηθης δεινός^τ ἴσθαι ἱππύς; ἢ παρ' ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς^ν ἱππικούς;

ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ παρ' αὐτοὺς αὖ^τ τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσὶ τε ἵπποι^α καὶ χρωῖνται ἐκάστοτε καὶ οἰκείους καὶ ἀλλοτρίους πολλοῖς;

ΘΕ. Δῆλον ὅτι.

11. iii. 271. ΣΩ. Τί δαί;^b εἰ τὰ ἀκοντιστικά σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι, οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ἤου ᾤν^c ἐλθὼν σοφὸς ἴσθαι, τούτους οἷς ἴσθαι τε ἀκόντια καὶ πολλοῖς καὶ^d ἀλλοτρίους καὶ οἰκείους ἐκάστοτε χρωῖνται ἀκοντίοις;

ΘΕ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Λέγε δὴ μοι· ἐπεὶ δὲ δὴ^ο τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἷε παρ' ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἴσθαι ἢ τοὺς πολιτικούς τούτους, τοὺς αὐτοὺς τε δεινοὺς ὄντας τὰ πολιτικὰ καὶ χρωμένους ἐκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πολλαῖς, καὶ Ἑλληνίσι προσομιλοῦντας^ε πόλεσι καὶ βαρβάρους; ἢ δοκεῖς ἄλλοις τισὶ συγγεγόμενος σοφὸς ἴσθαι ταῦτα ἄ περ οὗτοι, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς ταύταις;

ΘΕ. Ἀπήκοα γάρ, ὦ Σώκρατες, οὓς σέ^ς φασὶ λέγειν τοὺς λόγους, ὅτι τούτων^η τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν^ν οἱ υἱεῖς οὐδὲν βελτίους εἰσὶν ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων· καὶ μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν ἐξ ᾧ ἐγὼ δύναμαι αἰσθῆσθαι.^ι ἀκόητος

^ν ἔρχητ' E.— μὲν om E.—^ι of om F.—^ν δαί Θ et corr X.—^ο of post ἄλλαι add HXBCFvet.—^ε τίνος HXCF et pr Γ.—^ο δεινός om Γ.—^ν ἢ παρὰ τοὺς F.—^α ἂν τ.—^β of εἰσὶ τε ἱππικοί HΓΘHXBCFvet.—^γ δαί ΓΘ.—^δ ἂν om EF.—^ε καὶ post πολλοῖς delet κ, om ε.—^ς δὴ δὲ τ.—^ζ προσομιλοῦντες Θ.—^η γε Cy.—^θ τούτων om τ.—^ι ἀνδρῶν om pr E.—^κ αἰσθῆσθαι ΓHXBCve, ἴσθαι Γτ et pr E, οἴσθαι mg F.—

[ἴσθαι] Postrema verba, ἃ εἰ ἐν ἑνὶ νόμῳ εἰσθῆσθαι, nullam sententiam exhibent, et manuscriptus Codex ἴσθαι inquitque falso et nulla commoda sententia habet. Ego itaque aut οἴσθαι puto legendum esse, id est, arbitrarī et censere,

αὐτῷ ἂν εἶην εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἐμοὶ μὲν ἂν παραδοῦναι¹
τὴν αὐτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ υἱὸν τὸν^m αὐτοῦ μηδεῖνⁿ ὠφελῆσαι,
εἴ τι οἶός τ' ἦν εἰς ταῦτα ὠφελεῖν ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων.

ΣΩ. Τί ἂν οὖν, ὁ δ' βέλτιστε ἀνδρῶν, χρῆσαι σοι ταῦτα,
εἴ σοι ἐπειδὴ γένοιτο υἱὸς τοιαῦτα πράγματα παρέχοι,¹ 11. iii. 272.
καὶ φαίη μὲν ἂν ἐπιθυμῆν ἀγαθὸς γενέσθαι ζωγράφος, καὶ
μέμφοιτο σοὶ τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλεις ἀναλίσκειν εἰς αὐ-
τὸν τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐ-
τοῦ τούτου τοὺς ζωγράφους ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιο
παρ' αὐτῶν μανθάνειν; ἢ τοὺς αὐλητάς, βουλόμενος αὐλη-
τῆς γενέσθαι, ἢ τοὺς κιθαριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῶ ὅ τι χρῆσθῶ^o
καὶ ὅποι^u πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τούτων μαν-
θάνειν;

ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Νῦν οὖν ταῦτα ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα 1. 127.
ποιῶν θαυμάζεις καὶ μέμφει εἰ ἀπορεῖ ὁ τί σοι χρῆσται^v
καὶ ὅποι^m πέμπη;^x ἐπεὶ Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν κἀγα-
θῶν τὰ πολιτικὰ ὅτῃ ἂν βούλη συστήσομεν σε,^z ὅς σοι^z
προῖκα συνίσταται καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις,^o
ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀν-
θρώποις^b ἢ ἄλλῳ τῷ συνάν.^c

§. 8. ΘΕ. Τί οὖν, ὦ Σώκρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν
κἀγαθῶν εἰ^d ἀνδρῶν; εἰ γὰρ σὺ μοι ἐθέλεις^o συνεῖναι, ἔξαρ-
κῆ καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ.

ΣΩ. Τί τοῦτο λέγεις,^f Θείαγες;

ΔΗ. ὦ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς λέγεις, καὶ ἅμα
μὲν ἐμοὶ χαριεῖ, ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅ τι τούτου μεῖζον ἂν
ἔρμαιον^e ἠγησαίμην, ἢ εἰ οὗτός τε^h ἀρέσκοιτοⁱ τῇ σῇ συν- 11. iii. 273.

¹ ὅν post ἂν ponunt ΧΘ, om γ.— προδοῦναι τ.— τὸν post υἱὸν om Χ.— μηδεῖνα
Γ.— οὐδ' ἂν ἴσθῃ.— ὁ om ε.— παρέχει Ε.— τούτους τ.— χρὸ ΓΘ.— ὅτι
καὶ Θ.— ὅση τ.— χρῆσται ΧΓΘ et cori Η: χρῆσται *τ.— ὅση τ.— πέμποι
τ: πέμποι *τ.— τε Η.— σοι Χ.— ἀναλώσεις τ.— ἀνθρώπων om Γ.— συνάν
ε.— εἰ post ἀνδρῶν penit Γ, om F.— δόλους ΧΓΘΗ: δόλους *τ.— λέγεις om Θ
et pr Χ.— ἔρμαιον Β, ἔρμαιον Ε.— τε om ε.— ἀρεσκοίτο ΓΧΒCΕcum cum pr Χ

ut respondeat verbo præcedenti δοκεῖν
aut εἰσθῆσθαι, ut sit sententia, quam ego
expressi. СОВНАЯ.

χρῆσαι αὐτῷ] Vulg. χρῆσ. σουτῷ.

Correxī sensu et Schleierm. jubente.
Sequitur enim ε,τι χρῆσ αὐτῷ. ВЕСК.

ἀναλώσεις] Π. ἀναλώσεις. ΣΤΕΡΗ:

ΘΕ. Οὐ βία γε οὐδ' ὡς περ οἱ τύραννοι, ἀλλ' ἐπόντων, ὡς περ καὶ οἱ ἄλλοι οἶν' ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες.

ΣΩ. Ἄρα γε λέγεις ὡς περ Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ ὅσοι τὰ πολιτικὰ δεινοὶ γεγόνασιν;

ΘΕ. Νῆ Δία τούτους λέγω.

ΣΩ. Τί οὖν; εἰ τὰ ἵππικὰ ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίναν ἂν ἀφικόμενος ᾤήθης δεινός^τ ἴσσεσθαι ἵππεύς; ἢ παρ' ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς^τ ἵππικούς;

ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ παρ' αὐτοὺς αὐ^τ τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσὶ τε ἵπποι^α καὶ χρεῶνται ἐκάστοτε καὶ οἰκείους καὶ ἀλλοτρίους πολλοῖς;

ΘΕ. Δῆλον ὅτι.

11. iii. 271. ΣΩ. Τί δαί;^β εἰ τὰ ἀκοντιστικά σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι, οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ἄν ἂν^ε ἔλθῶν σοφὸς ἴσσεσθαι, τούτους οἷς ἴσσι τε ἀκόντια καὶ πολλοῖς καὶ^δ ἀλλοτρίους καὶ οἰκείους ἐκάστοτε χρεῶνται ἀκοντίοις;

ΘΕ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Λέγεις δὴ μοι, ἐπεὶ δὲ δῆ^ο τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἷς παρ' ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἴσσεσθαι ἢ τοὺς πολιτικούς τούτους, τοὺς αὐτοὺς τε δεινοὺς ὄντας τὰ πολιτικὰ καὶ χραμένους ἐκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πολλαῖς, καὶ Ἑλλησὶ προσομιλοῦντας^ι πόλεσι καὶ βαρβάροις; ἢ δοκεῖς ἄλλοις τισὶ συγγεγόμενος σοφὸς ἴσσεσθαι ταῦτα ἃ περ οὗτοι, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς τούταις;

ΘΕ. Ἀπήκοα γάρ, ὃ Σάκρατες, οὐς σέ^ε φασὶ λέγειν τοὺς λόγους, ὅτι τούτων^η τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν^ι οἱ υἱεῖς οὐδὲν βελτίους εἰσὶν ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων· καί μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν ἐξ ἧν ἐγὼ δύναμαι αἰσθῆσθαι.^ι ἀνόητος

^τ ἔρχησθε. — μὲν om E. — ἴσσι om F. — δαί Θ et corr X. — εἰ post ἄλλαι add EBCFgr. — τίνος XCFgr et pr Γ. — δεινός om Γ. — ἢ παρὰ τοὺς F. — ἂν τ. — οἱ εἰσὶ τε ἵππικοὶ HΓΘEBCFgr. — δαί ΓΘ. — ἂν om EF. — καὶ post πολλοῖς delet α, om ε. — δὴ δὲ τ. — προσομιλοῦντες Θ. — γε Cy. — τούτων om τ. — ἀνδρῶν om pr H. — αἰσθῆσθαι ΓEBCgr, ἴσσεσθαι Γτ et pr E, αἰσθῆσθαι mg F. —

[ισσῶμαι] Postrema verba, ἐξ ἧν ἐγὼ δύναμαι ἴσσεσθαι, nullam sententiam exhibent, et manuscriptus Codex ἴσσεσθαι

aque falso et nulla commoda sententia habet. Ego itaque aut οἴσσεσθαι puto legendum esse, id est, arbitror et censere,

οὐκ ἂν εἶην εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἔμοι μὲν ἂν παραδοῦναι¹
τὴν αὐτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ υἱὸν τοῦ^m αὐτοῦ μηδεῖνⁿ ἀφιλέησαι,
εἴ τι οἴος τ' ἦν εἰς ταῦτα ἀφελεῖν ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων.

ΣΩ. Τί ἂν οὖν,^o δ'p βέλτιστε ἀνδρῶν, χρήσαιο σαυτῶ,¹
εἴ σοι ἐπειδὴ γένοιτο υἱὸς τοιαῦτα πράγματα παρέχει,¹ 11. iii. 272.
καὶ φαίη μὲν ἂν ἐπιθυμῆν ἀγαθὸς γενέσθαι ζωγράφος, καὶ
μέμφοιτο σοὶ τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλεις ἀναλίσκειν εἰς αὐ-
τὸν τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐ-
τοῦ τούτου^t τοὺς ζωγράφους ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιο
παρ' αὐτῶν μανθάνειν; ἢ τοὺς αὐλητάς, βουλόμενος αὐλη-
τῆς γενέσθαι, ἢ τοὺς κιθαριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῶ ὅ τι χρῆσθ^o
καὶ ὅτοι^a πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τούτων μαν-
θάνειν;

ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Νῦν οὖν ταῦτά ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα 1. 127.
ποιῶν θαυμάζεις καὶ μέμφει εἰ ἀπορεῖ ὅ τί σοι χρήσεται^t
καὶ ὅτοι^a πέμπη;^x ἐπεὶ Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν κἀγα-
θῶν τὰ πολιτικά ὅτῃ ἂν βούλη συστήσομεν σε,^y ὅς σοι^z
προῖκα συνίσταται καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις,^b
ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀν-
θρώποις^b ἢ ἄλλῃ τῇ συνῶν.^c

§. 8. ΘΕ. Τί οὖν, ὦ Σώκρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν
κἀγαθῶν εἰ^d ἀνδρῶν; εἰ γὰρ σὺ μοι ἐθέλοις^o συνεῖναι, ἔξαρ-
κῆ καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ.

ΣΩ. Τί τοῦτο λέγεις,^f Θείαγεις;

ΔΗ. Ὡ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς λέγεις, καὶ ἅμα
μὲν ἔμοι χαριεῖ, ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅ τι τούτου μεῖζον ἂν
ἔρμαιον^e ἠγησαίμην, ἢ εἰ οὗτός τε^h ἀρέσκοιτοⁱ τῇ σῇ συν- 11. iii. 273.

^k οὐκ post ἂν ponunt XΘ, om γ. — παραδοῦναι τ. — τὸν post υἱὸν om X. — μηδεῖνα
Γ. — οὐκ ἂν XΘΓ. — p ὅ om ε. — παρέχει Ε. — τούτους τ. — χρῆ ΓΘ. — ἔτι
καὶ Θ. — ἔση τ. — χρήσεται XΓΘ et cop. Η: χρήσεται *Γ. — ἔση τ. — πέμπη
τ: πέμπη *Γ. — τε X. — σοι X. — ἀναλώσεις τΓ. — ἀνθρώπων om Γ. — συνῶν
ε. — d post ἀνδρῶν penit Γ, om F. — δέλοις XΓΘΗ: δέλοις *Γ. — λέγεις om Θ
et pr X. — ἔρμαιον Β, ἔρμαιον Ε. — τε om ε. — ἀρέσκοιτο ΓXBCDEuy cum pr X

ut responderat verbo præcedenti δοκεῖς
aut εἰσθέσθαι, ut sit sententia, quam ego
expressi. CORNAR.

χρήσαιο ἀτῶ] Vulg. χρῆσ. σαυτῶ.

Correxi sensu et Schleierm. jubente.
Sequitur enim ε,τι χρῆσ ἀτῶ. BECK.
ἀναλώσαι] Π. ἀναλώσεις. STAMH.

ουσία καὶ σὺ ἐθέλοις¹ τούτῳ συνείναι. καὶ μέντοι καὶ αἰσχύνομαι λέγειν ὡς σφόδρα βούλομαι. ἀλλ' ἐγὼ ἀμφοτέρων ὑμῶν δεομαι, σὲ τ' ἐθέλεις² τούτῳ συνείναι καὶ σὲ³ μὴ ζητεῖν ἄλλῃ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει· καί με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε⁴ φροντίδων, ὡς⁵ νῦν πάνυ φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου, μὴ τινὶ ἄλλῃ ἐντύχῃ οἴω τοῦτον διαφθεῖραι.⁶

ΘΕ. Μηκέτι νῦν, ὦ πάτερ, ὑπὲρ γ' ἐμοῦ φοβοῦ, εἴ περ οἷός τ' εἴ πείσαι τοῦτον τὴν ἐμὴν συνουσίαν προσδέξασθαι.

ΔΗ. Πάνυ καλῶς λέγεις. ὦ Σωκράτες, πρὸς σὲ δ' ἂν ἦδῃ⁷ εἴη ὁ μετὰ τοῦτο⁸ λόγος. ἐγὼ γάρ σοι ἔτοιμός εἰμι, ὡς⁹ διὰ βραχέων εἰπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἶόν τε οικειότατα παρέχειν,¹⁰ ὅτου ἂν δέη¹¹ ἔμβραχyu, εἰάν Θεάγη τουτονὶ ἀσπάξῃ¹² τε καὶ εὐεργετῆς ὅ τι ἂν οἷός τε ἦς.

§. 9. ΣΩ. ὦ Δημόδοκε, τὸ μὲν ἰσπουδακίναί σε οὐ θαυμάζω, εἴ περ οἶσι ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα¹³ ἂν¹⁴ σοι τοῦτον ἄφελῆσαι· οὐ γὰρ οἶδα¹⁵ ὑπὲρ ὅτου ἂν τις νῦν ἔχων μᾶλλον σπουδάξῃ¹⁶ ἢ ὑπὲρ υἱέος αὐτοῦ, ὅπως ὡς βέλτιστος ἴσται· ὁπόθεν¹⁷ δὲ ἐδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷός τε¹⁸ ἦν ἀφελῆσαι πρὸς τὸ πολίτην ἀγαθόν¹⁹ γενέσθαι ἢ σὺ αὐτός, καὶ ὁπόθεν οὗτος ἀήθη ἐμὲ μᾶλλον ἢ σὲ αὐτὸν ἀφελήσειν, τοῦτο πάνυ θαυμάζω. σὺ γὰρ πρῶτον μὲν²⁰ πρεσβύτερος εἶ²¹ ἐμοῦ, ἔπειτα πολλὰς ἦδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίους ἤρξας, καὶ τιμᾶ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε²² τῶν δημοτῶν πολὺ μάλιστα καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἦττον· ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνορᾶ οὐδέτερος²³ ὑμῶν. ἔπειτα εἰ ἄρα τῆς μὲν τῶν²⁴ πολιτικῶν ἀνδρῶν συνουσίας Θεάγης ὅδε καταφρονεῖ, ἄλλους δὲ τινὰς ζητεῖ οἱ παιδεύειν ἰκαγγέλλονται οἷοί τε²⁵ εἶναι νέους ἀνθρώπους, ἔστιν ἐν-

et γρ F.—] θέλεις E.—] plerique te θέλειν.—] σὲ om E et pr F.—] ἀπαλλάξετε ΧΙΘΗΙΒue : ἀπαλλάξετε *r.—] δς r.—] διαφθεῖραι r.—] ἦδῃ om e.—] τοῦτο Σ : τούτων *r.—] ὡς om Θ et pr Χ.—] παρέχει r.—] δέοι e.—] ἂν om Σ.—] οἶδας F.—] σπουδάξῃ pr Γ, σπουδάξει cop.—] πόθεν F.—] τ' r.—] πολίτην αὐτὸν ἀγαθόν ΧCye et pr B.—] μὲν corr Χ.—] ἢ e.—] τε καὶ Γr, om Σ.—] οὐδὲν Fy.—] τῶν om Γ.—] οἶσται Θ. οἷοί τ' r.—] ὁ κίος ΓE, ὁ χείος corr F, οικειός E.

§. 8. ἀπαλλάξετε] STEPH. 'An ἀπαλλ- visum. Beck.
λάξετε, ἢ, ἀπαλλάξει;' Prius verius est

ταῦθα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος^β καὶ Γοργίας ὁ Λεοντίνος καὶ 1. 128.
 Πᾶλος ὁ Ἀκραγαντίνος καὶ ἄλλοι^β πολλοί, οἳ οὕτω σοφοί
 εἰσιν ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γεν-
 καιοτάτους τε^ι καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξιστι τῶν πολιτῶν
 ἢ ἂν βούλονται προῖκα συνεῖναι, τούτους^δ πείθουσιν ἀπο-
 λείποντας^κ τὰς ἐκείνων συνουσίας αὐτοῖς συνεῖναι, προσκα-
 τατιθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ^ι μισθόν, καὶ χάριν πρὸς
 τούτοις εἰδέναι. τούτων τινὰς εἰκός ἦν προαιρεῖσθαι καὶ τὸν
 υἱόν σου καὶ αὐτόν σε, ἐμὲ δ' οὐκ εἰκός· οὐδὲν γὰρ τούτων
 ἐπίσταμαι τῶν μακαρίων τε καὶ καλῶν μαθημάτων, ἐπεὶ
 ἐβουλόμην ἂν ἀλλὰ καὶ λέγω δὴ που αἰεὶ ὅτι ἐγὼ τυγ-
 χάνω ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν ἐπιστάμενος πλὴν γε μικροῦ^μ
 τινὸς μαθήματος, τῶν ἔρωτικῶν. τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα 11. iii. 275.
 παρ' ὄντινον ἰοιοῦμαι δεινὸς εἶναι καὶ τῶν προγεγονότων
 ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν.

§. 10. ΘΕ. Ὁρᾶς, ὦ πάτερ, ὅτι Σωκράτης οὐ πάνυ
 μοι δοκεῖ τι^ν [ἔτι]^ο ἐθέλειν ἐμοὶ συνδιατρίβειν; ἐπεὶ τό γ'
 ἐμὸν ἔτοιμον, εἰάν οὗτος ἐθέλη.^ρ ἀλλὰ ταῦτα παίζων πρὸς
 ἡμᾶς λέγει,^ρ ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν^τ ἠλικιωτῶν καὶ ὀλίγων^θ
 πρεσβυτέρων οἳ πρὶν μὲν τούτῳ συνεῖναι οὐδενὸς ἄξιοι ἦσαν,
 ἐπειδὴ δὲ^ε συνεγένοντο τούτῳ, ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ πάντων
 βελτίους φαίνονται ἂν πρότερον χεῖρους.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν οἷον τοῦτό ἐστιν, ὦ καὶ Δημόδοκου;

ΘΕ. Ναὶ μὰ Δί' ἔγωγε, ὅτι εἰάν σὺ βούλη, καὶ ἐγὼ
 οἷός τ' ἔσομαι τοιοῦτος γενέσθαι οἷοί περ καὶ^ν ἐκεῖνοι.

ΣΩ. Οὐκ, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ σε λήληθεν οἷον τοῦτ' ἐστιν,
 ἐγὼ δέ σοι^ν φράσω. ἔστι γάρ τι θεία μοῖρα παρεπόμενον

—^β καὶ οἱ ἄλλοι ε.—^γ τε om F.—^δ τούτους om τ.—^ε ἀπολείπον Σ, ἀπολείπουσι τ.
 —^ζ πολλὸν] libri πολλόν.—^η γε μικροῦ ΧΓΘΞΒCΨμγτ: μικροῦ γέ *τ.—^θ τι om
 Σ, delet μ.—^ο [ἔτι] om ε.—^ρ ἐθέλοι ΧΘΒCμγτ, ἐθέλει Σ: ἐθέλη cum *τ corr Γ.
 —^σ λέγει pr Γ.—^τ ἐμῶν om F.—^θ ὀλίγων E et pr F.—^ι δὲ om Θ.—^κ καὶ om Γ.—

§. 9. πάνυ πολλόν] Malim πάνυ πολλόν,
 ut miseth sit mercedis loco. Век.
 ἔρωτικῶν] ἔρωτικά vocat τὰ μετὰ τὰ
 φυσικά, (sicuti et in Gorgia) rerum ab-
 strusarum, quæ vel in naturæ sinu con-
 tinentur, vel quæ sunt præter naturam,
 cognitionem: sicuti Phædrum et Sym-

posium, dialogos mere metaphysicos,
 hunc περὶ ἔρωτος, illum, περὶ καλοῦ in-
 scripsit. SERRAN.

§. 10. εἰάν οὗτος ἐθέλη] Ficin. vertit
 modo ipse voluisset. Videtur legisse
 αὐτός. FALHSE.

ἔμοι ἐκ παιδὸς ἀρξάμενοι δαιμόνιον. ἔστι δὲ τοῦτο φωνή, ἢ ὅταν γίνηται ἀσί μοι⁷ σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπῆς, προτρέπει δὲ⁸ οὐδέποτε. καὶ ἴαν τις μοι⁹ τῶν φίλων ἀνακοινῶται καὶ γίνηται ἢ φωνή, ταῦτόν τούτο ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἰᾶ πράττειν. καὶ τούτων ὑμῖν¹⁰ μάρτυρας παρῆζομαι.^a Χαρμίδην γὰρ τουτοῖ γιγνώσκειτε τὸν καλὸν γενομένου,^b τὸν Γλαύκατος. οὗτός ποτε ἐτύγχανεν^c ἔμοι ἀνακοινούμενος^d μέλλων ἀσπῆσειν στάδιον εἰς Νεμέαν^e καὶ εὐθύς αὐτοῦ ἀρχομένου λέγειν ὅτι μέλλοι^f ἀσπεῖν, ἐγένετο ἢ^g φωνή. καὶ ἐγὼ διεκάλυόν τε αὐτὸν καὶ εἶπον ὅτι Λέγοντός σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἢ φωνή ἢ τοῦ δαιμονίου ἀλλὰ μὴ ἄσκει. Ἴσως, ἔφη, σημαίνει σοι ὅτι οὐ νικήσω· ἐγὼ δὲ καὶ μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν χρόνον^h ἀφελθῆσομαι. ταῦτα εἶπὼν ἤσκει·
 1. 129. ἀξίον οὖν πειθεσθαιⁱ αὐτοῦ ἢ αὐτῷ ξυνέβη ἀπὸ ταύτης τῆς ἀσκήσεως. Εἰ δὲ βούλεσθε τὸν Τίμαρχου ἀδελφὸν Κλειτόμαχον ἐρίσθαι,^j τί εἶπεν αὐτῷ Τίμαρχος ἠνίκ^k ἀποθανούμενος ἦε^l εὐθύ τοῦ δαιμονίου, ἐκεῖνός τε καὶ Εὐάβλος ὁ σταδιοδρομῶν,^m ὃς Τίμαρχον ὑπεδίξατο φεύγοντα. ἐρεῖ γὰρ ὑμῖνⁿ ὅτι εἶπεν^o αὐτῷ ταῦτα.^p

ΘΕ. Τί;

§. 11. ΣΩ. ὦ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυκί, διότι Σωκράτης οὐκ ἤθελον πείθεσθαι. Τί^q δὴ οὖν ποτὲ τοῦτο εἶπεν ὁ Τίμαρχος; ἐγὼ φράσω. ὅτι^r αἰσίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Τίμαρχος καὶ Φιλήμων ὁ Φιλημονίδου ἀποκτενοῦντες Νικίαν τὸν Ἡροκράμανδρου, ἠπιστάσθη^s μὲν αὐτὰ μόνω τῆν ἐπιβουλήν, ὁ δὲ Τίμαρχος

⁷ τοι Θ.—⁸ με F.—⁹ ἔθ om X.—¹⁰ με ε.—¹¹ ἡμῶν E.—¹² παρῆζομαι μάρτυρας Γ.—¹³ γηγρόμενον Γ.—¹⁴ ἀναχαιεν τ.—¹⁵ ἀνακοινούμενος X.—¹⁶ νέμεαν Eνεμ, νεμαίαν X.

¹⁷ μέλλοι ΧΘΗΒCDEY, μέλλοι F: μέλλει *F.—¹⁸ ἢ om τ.—¹⁹ τρέπον τ.—²⁰ βούλεσθαι X.—²¹ ἦρεσθε τ et corr Γ.—²² ἠνίκ²³ Γ.—²⁴ εἶπ Θ et mg X: ἦει corr X.—²⁵ ἠπιστάσθη τ.—²⁶ ἡμῶν om E.—²⁷ εἶπεν τ.—²⁸ ταῦτα ΧΘ: ταυτί *F.—²⁹ τί ΓE.

· ἐρίσθαι] An ἦρεσθε. ut interpung. post βούλεσθε. STERN.

εἶθὸ τοῦ δαιμονίου] Expositio aduersus demonii mandatum, sicuti εἶθὸ τοῦ λόγου dicitur in Alcibiade II. contra deorum: neque potest particula εἶθὸ alio

referti: quemadmodum docet constructio. STERN.

εἶθὸ τοῦ δαιμονίου] Quam recta proferretur ad mortem a demonio praedictam, vel, praesignificatam: pro εἶθὸ τῆς φωνῆς τοῦ δαιμ. STERN.

ἀνιστάμενος πρὸς ἐμὲ εἶπε, Τί^α λέγεις, ἔφη, ὁ Σώκρατες; ii. iii. 277.
 ὑμεῖς μὲν πίστετε, ἐμὲ δὲ δεῖ ποιεῖσθαι ἑξαναστῆναι· ἤξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, εἰάν τύχῃ.^ω καὶ μοι ἐγένετο ἢ φωνή, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, Μηδαμῶς, ἔφη, ἀναστῆς· γέγονε γάρ μοι τὸ εἶδος σημεῖον τὸ δαιμόνιον. καὶ ὅς ἐπίσχε.^ι καὶ διαλιπὼν χρόνον αὖθις ἤρματο εἶναι, καὶ ἔφη Εἴμι δὴ, Σώκρατες. αὖθις ἐγένετο ἡ φωνή· αὖθις οὖν^α αὐτὸν ἠνάγκασα^β ἐπίσχεῖν. τὸ τρίτον, βουλόμενός με λαβεῖν,^ε ἀνίστη οὐκ εἶτι εἶπὼν μοι οὐδὲν ἀλλὰ λαβὼν, ἐπιτηρήσας ἄλλοσι τὸν νοῦν ἔχοντα· καὶ οὕτως ἄχρη^δ ἀπὼν καὶ διαπράξατο ἐξ ἧν^ε ἀποθανούμενος. ὅθην δὴ τοῦτ' εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὁ περ νῦν ὑμῖν^ε ἐγώ, ὅτι ἴοι^h ἀποθανούμενος διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστῆσαι.^ι Ἔστι τοίνυν περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πολλῶν ἀκούσεσθον ἃ ἐγὼ ἔλεγον περὶ τῆς διαφορᾶς^ι τοῦ στρατοπέδου. Καὶ τὰ μὲν παρεληλυθότα τῶν εἰδότεων ἔστιν ἀκούσαι· πείραν δ' ἔξειστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου, εἰ^k ἄρα τι λέγεις. ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπὶ στρατείᾳ^ι ἐξορμῇ Σαννίου^m τοῦ Καλοῦ ἐγένετό μοι τὸⁿ σημεῖον, οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου^ο στρατευόμενος^p ἐσθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. ἐγὼ οὖν οἴομαι^q ἐπιπῶν ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ^ω ἔλαν,^ε καὶ περὶ γε τῆς πραγματείας^ι τῆς ἄλλης πάνυ φοβοῦμαι.

— ἔτι γ.— ἠπιστάμενος Θ.— ἠπιστάμενος ε.— ἐμὲ ΧΘ.— με ε.— τί με Γ.— ἔφη om Σ.— τήχη EF.— ἢ om F.— ἐπίσχε Γ.— διαλιπὼν Χ.— διαλειπὼν Θ.— διαλειπὼν ε.— ὅθην om F.— ἠνάγκασα αὐτόν ε.— μαθεῖν πρ Γ.— ἄχρη Γ.— ε εἴη F.— τοῦτ' Γ.— ἡμῶν Γ.— ἦει ε.— ἀποστῆναι Θ.— διαφορὰς ut.— k εἰ om Σ.— στρατεία Ηε.— σαννίου ε.— τὸ add ΧΘ.— θρασύλλου ε.— στρατευόμενος Θ.— λω Σ.— τούτων F, τοῦτο Θ.— γελῶν ΧΘ.— στρατείας ΧΘ.

§. 11. ἐξ ἧν ἦει ἀποθανούμενος] Expressi sententiam, melius tamen, ut serventur Græcorum verborum vestigia, ad præsentem mortem contendebat: sed de industria vortī, mortem accersivit, ut evitarem battologiam. idem enim mox repetitur. SERRAN. Ita vero ΣΤΕΡΝ. Perpetratit ea ex quibus mortem sibi accersiturus proficisciebatur.

αὶ ἦρα τι λέγεις] An aliquid dicat, id est, 'An quæ dicit, minime sint nugæ; An prædictiones ejus seu præmonitiones non sint vanæ. Q. d. An dicat quod minime sit contemnendum.' ΣΤΕΡΝ.

τοῦ Καλοῦ] In Msto legitur τοῦ Κα-
Plat.

λοῦ, majuscula litera: ut proprium nomen significetur. quod quidem effecit ut Calk filium sim interpretatus: sicuti et Ficinus. Mox ἐσθὺ Ἐφέσου, malo adversus: sicuti supra ἐσθὺ τοῦ δαιμόνιου. Asianorum enim bellorum ab Atheniensibus gestorum maxima pars fuit Ephesus. SERRAN.

τοῦ καλοῦ] Sannio ille formosus in expeditionem proficisceretur. Et mox, ἐσθὺ Ἐφέσου, recta Ephesum versus. ΣΤΕΡΝ. ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ ἔλαν] Ita exposui ut minime dubia sit sententia, Illum videlicet Sannionem eandem sortem subitutum, vel, incertum, quam Timarchus

11. iii. 278.

§. 12. Ταῦτα δὴ πάντα εἰρηκά σοι, ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆ τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς^α τὰς συνουσίας τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιατρίβοντων τὸ ἅπαν δύναται. πολλοῖς μὲν γὰρ ἰνατιοῦται, καὶ οὐκ ἔστι τούτοις ἀφελῆθῆναι μετ' ἐμοῦ διατρίβουσι, ὥστε οὐχ οἷόν τε μοι τούτοις συνδιατρίβειν· πολλοῖς δὲ συνείωαι μὲν οὐ διακωλύει, ἀφελούνται δὲ οὐδὲν συνόντες. οἷς δ' ἂν συλλάβηται τῆς συνουσίας^β ἢ τοῦ δαιμονίου δύναμις, οὗτοί εἰσιν ἄν καὶ σὺ ἦσθῃσαι· ταχὺ γὰρ παραχρῆμα ἐπιδιδόασι. Καὶ τούτων^γ αὐτῶν ἐπιδι-

1. 130.

δόντων οἱ μὲν καὶ^δ βέβαιοι ἔχουσι καὶ παραμόνιμον τὴν ἀφῆλειαν· πολλοὶ δὲ ὅσον ἂν μετ' ἐμοῦ χρόνον ᾧσι, θαυμάσιοι ἐπιδιδόασιν, ἐπειδὴν δέ μου ἀπόσχονται,^ε πάλιν οὐδὲν διαφέρουσι ὅτουον. τοῦτό ποτε ἔπαθεν^ς Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. διατρίβων γὰρ μετ' ἐμοῦ ἀμπελον^δ ἐπεδεδώκει ἐν δλίγῳ χρόνῳ^ε ἔπειτα αὐτῷ στρατεία τις ἐγένετο καὶ ἄχιστο ἐκπλεῖν. ἦκων δὲ καταλαμβάνει μετ' ἐμοῦ διατρίβοντα Θουκυδίδην τὸν Μελησίου^ς υἱὸν τοῦ Θουκυδίδου. ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραιᾷ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγγύονει. ἰδὼν με οὖν^δ ὁ Ἀριστείδης, ἐπειδὴ ἠσπάσατό τε^ε καὶ τἄλλα διελέχθη, Θουκυδίδην δὲ, ἔφη, ἀκούω, ὦ Σώκρατες,^ς σεμνύνεσθαι ἄτ-

11. iii. 279.

τα πρὸς σέ καὶ χαλεπαίνειν ὡς τι ὄντα. Ἔστι γάρ, ἔφη ἐγώ, οὕτως. Τί δαί;^ς οὐκ οἶδεν, ἔφη, πρὶν σοὶ συγγενέσθαι οἷον ἦν τὸ ἀνδράποδον; Οὐκ εἰσὶ γέ, ἔφη ἐγώ, νῆ τοὺς θεούς. Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός^δ γέ, ἔφη, καταγελάστας ἔχω, ὦ Σώκρατες. Τί μάλιστ'^ς; ἔφη ἐγώ. Ὅτι, ἔφη, πρὶν μὲν^κ ἐκπλεῖν ὅτουον ἀνθρώπων^λ οἷός τ' ἦ^μ διαλέγεσθαι καὶ μηδενὸς χείρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ

—^α εἰ θ.—^β ξ. corr χ.—^γ καὶ τούτων...ἐπιδιδόασιν om τ.—^δ καὶ om κ.—^ε ἀφελῆσαν χ.—^ς ἀπόσχονται γ.—^δ ἔμαθεν χθ.—^ε πᾶσαν πολλὴ γ.—^ς μελιόσιον Ege.—^δ ὄν με χΓΘΞΙΒCηγετ.—^ς με F.—^ς ἔφη σόκρατες ἀκούω Ee.—^ς εἰ θ.—^δ αὐτό τ.—^ς γ Γ.—^δ μάλιστ' γ.—^δ μὲν χΓΘΞΙΒCηγετ: με Ee.—^δ ὅτουον ἂν ἀνθρώπων

audierit. Sic illud τούτω ad superiorem narrationem referri quis non videt? De hac autem Theogis sive natura sive affectione, vide Polit. v. p. 429. ΣΕΡΡΑΝ.

§. 12. videri] Affertur [a Cornario] alia lectio, υἱὸν τοῦ Ἀριστείδου. Iti-

demque paulo post, τὸν Μελησίον, υἱὸν τοῦ Θουκυδίδου. Sed quemadmodum ὁ Λυσιμάχου dici potest, et τὸν Μελησίον, sine adjectione, ut illic videt, hic videtur subaudiatur, ita cum τοῦ subaudiatur potest υἱὸν. ΣΕΡΡΑΝ.

ἰδίωκον τὰς συνοσίας τῶν χαριστάτων ἀνθρώπων· νυνὶ δὲ
 τούναντίον φεύγω, ἂν τινα καὶ αἰσθάνωμαι^α πεπαιδευμένον
 οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ φαυλότητι· Πότερον
 δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐξαίφνης σε προὔλιπεν^ο αὐτῆ^ρ ἡ δύναμις ἢ
 κατὰ σμικρόν; Κατὰ σμικρόν, ἦ δ' ὅς. Ἦνίκα δέ σοι
 παρεγένετο, ἦν δ' ἐγώ, πότερον μαθόντι παρ' ἐμοῦ τι παρε-
 γένητο, ἢ τινι ἄλλῳ τρόπῳ; Ἐγώ σοι, ἔφη, ἐγώ, ὦ Σώκρατες,
 ἄπιστον μὲν νῆ τοὺς θεούς, ἀληθές δέ. ἐγὼ γὰρ ἑμαυθὸν μὲν^τ
 παρὰ σοῦ οὐδὲν πάποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα· ἐπιδίδου δὲ ὅποτε^ε
 σοι συνείη, κἂν εἰ ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκία εἶην, μὴ ἐν τῷ
 αὐτῷ δὲ οἰκίματι· μᾶλλον δὲ ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκίματι.^ι
 καὶ^ι ἔμοιγε ἐδόκουν πολὺ μᾶλλον ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκί-
 ματι ἂν λέγοντός σου βλέποίμι πρὸς σέ, μᾶλλον ἢ ὅποτε
 ἄλλοσε^ν ὀρέην.^ω πολὺ δέ^τ μάλιστα καὶ πλεῖστον ἐπιδίδου, 11. iii. 290.
 ὅποτε παρ' αὐτόν σε καθοίμην^ν ἐχόμενός σου καὶ ἀπτόμε-
 νος. νῦν δέ, ἦ δ' ὅς, πᾶσα ἐκείνη ἢ ἕξις^ε ἐξερρήκεν.

§. 13. Ἔστιν οὖν, ὦ Θείαγες, τοιαύτη ἡ ἡμετέρα συνο-
 σία· εἰάν μὲν τῷ θεῷ φίλον ἦ,^α πάνυ πολὺ ἐπιδασεις καὶ
 ταχύ, εἰ δὲ μὴ, οὐ. ὅρα οὖν^β μὴ σοι ἀσφαλέστερον ἢ παρ'
 ἐκείνων τινὶ παιδεύεσθαι, οἷ' ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσι τῆς ἀφε-
 λείας^δ ἢν ἀφελούσι τοὺς ἀνθρώπους, μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ ὅ
 τι ἂν τύχη,^ε τοῦτο πρᾶξαι.

ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς οὕτως^ι 1. 131.
 ποιῆσαι, ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου συνόντας ἀλ-
 λήλοις. καὶ εἰάν μὲν παρείκη^η ἡμῖν, ταῦτα βέλτιστα· εἰ^ε
 δὲ μὴ, τότε ἤδη παραχρῆμα βουλευσόμεθα^β ὅ τι δράσο-
 μεν, εἴτε ἄλλῳ συνεσόμεθα, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον τὸ σοὶ
 γιγνόμενον περασόμεθα παραμυθεῖσθαι εὐχαῖσι^ι τε καὶ
 θυσῖαις καὶ ἄλλῳ ὅτῳ ἂν οἱ μάντις ἐξηγῶνται.

Θ et rc X.— ἦ Em et pr ΓB: ἦν *ε.— αἰσθάνομαι X, αἰσθάνομαι ΓCye et γρ Bm.—
 ο προὔλιπεν XΘ et pr Γm.— αὐτῆ F.— ἔφη ἐγώ X.— μὲν add XΘ.— ὁπότερος
 F.— δὲ οἰκίματι X.— καλ...οἰκίματι om ΓΘ.— ἔλλοσε...ὅποτε om Θ.— ὀρέ-
 οῖ

μην τ.— δὲ τ, δὴ X: δὴ *ε.— καθοίμην XΓΘHIBCye et pr κ: καθήμην *ε.—
 ἕξις τ.— ἦ om Θ, εἴη τ.— ἀφ F.— ὄτ' XΘ, ὄτ' τ.— ἀφελείας X.— τύχη
 XΓΘHIBCmyet: τύχοι *ε. malim τύχη.— παρήκει X.— εἰ Γ.— βουλευόμεθα

αἰσθάνομαι] γρ. αἰσθάνομαι. STERN.
 μὲν νῆ τοὺς θεούς] An μὲν τι νῆ τ.?

STERN.
 §. 13. εὐχαῖσι] An εὐχαῖς? STERN.

ΔΗ. Μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντίπης,^j ὦ Σώκρατες, τῷ
 μαιρακίῳ· εὖ γὰρ λέγει Θεάγης.^k

ΣΩ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν, οὕτω ποιῶμεν.

κ.— εὐχέσι cod F.— ταῦτ' ἀπείποις Γ.—^k Θεαγένης ε.

ΕΡΑΣΤΑΙ.

ARGUMENTUM.

Quid sit et quale officium philosophi, hic docetur. Est autem philosophi officium, divina nosse, gubernare humana: in illo contemplativa philosophia, in hoc activa comprehenditur: ad contemplativam conducit sapientia, ad activam prudentia et justitia. Prius autem duæ aliorum opiniones refutantur. Prima est eorum, qui philosophi officium dicunt esse, quam plurima discere: secunda Hippie sophistæ, volentis philosophiam artium omnium peritiam esse.

ΕΡΑΣΤΑΙ.*

§. 1. Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματιστοῦ^a εἰσῆλθον, καὶ εἶδον αὐτόν τι τῶν τε νέων τοῦς ἐπικεικεστάτους δοκοῦντας εἶ-

Steph.
i. 132.

Bek.

ii. iii. 283.

* Thrasyllus, philosophus, imperantibus Augusto et Tiberio, Platonicus, a Diog. L. ix. 37. citatus, videtur dubitare, utrum hic dialogus revera Platonis sit. At hæc Thrasylli suspicio nemini, quod sciam, antiquorum alii, ne ipsi quidem Laertio, probata est, qui elegantissimum hunc dialogum inter genuinos Platonis festus in ejus vita recenset. Pro Platonicis item agnoscunt Theodoretus, Proclus, Olympiodorus, et Stobæus, nec in ullis Platonis codicibus ad suspectos relegatur. Ipsa denique dialogi materia eum e schola Socratica prodixisse satis ostendit, et subtile proterus in eo contendo artificium, grata personarum dissimilium compositio, sermonumque unicuique perfecte convenientium lepor Atticus auctorem suum non obscure indicant. Forst.

[*Ἐρασταί*] A Diog. L. non [*Ἐρασταί*] vocatur hic dialogus, sed [*Ἀντρασταί*]: a quo dicitur etiam esse *ἡθικός*. Videtur autem inscriptio illa [*Ἀντρασταί*] confirmari posse vel ex isto p. seq. loco, *ἀντιθέμενος εἰς τὸν ἀντρασταίην*. STERN.

Laertio item adstipulantur Theodoretus v. 4. p. 672. et Proclus in Euclid. p. 19. Olympiodorus autem in Vita Platonis, Diogeni L. t. ii. p. 682. affixa, dialogum hunc nomine vulgato appellat. At alter certe titulus ei potius convenit:

quanquam enim plures hic *Ἐραστὰς* in initio memorat Plato, duos solummodo, eosque sibi invicem *ἀντρασταίς*, loquentes inducit. Hinc ergo nomen suum dialogum hunc accepisse verisimillimum est; qui et *ἡθικός* quoque, ob eam quæ in fine philosophiæ assertitur notionem, a veteribus inscribitur. Forst.

[*Ἐραστὴς*] ex Græcorum ingenio et sensu est *amicus dilectissimus*; in malam partem hoc loco non est interpretandum. Idem est quod [*Ἐρῶμενος, amasius*]. Unde Plutarch. in *Exoticis*: [*Ἐραστοῦ καὶ Ἐρῶμενου μέγας οὐδὲν πρότερον διεξῆλθε πολέμιος*]. STUTZ.

Hunc dialogum, quem tustur Forst. spurium esse tum ob externam formam tum ob internam indo'em censuit Schleiermach. De notionem philosophiæ in Platonis [*Ἐρασταίς*] obvia singularem libellum edidit Aug. Magn. Kraftius L. 1786. 8. et nonnulla loca illustravit Bekk.

[§. 1. Διονυσίου] Hic Platoni in re grammatica erat præceptor, teste Diog. L. iii. 5. aliisque, ac præsertim Olympiodoro in *Vit. Plat.* qui eum ideo hujusce dialogi scenam hic loci posuisse dicit, [*ὡς μήτε Διονύσιος ὁ διδάσκαλος ἑμῆρος εἴη τῆς παρὰ Πλάτωνι μῆτης*]. Forst.

[*τοῦ γραμματικοῦ*] *γραμματιστοῦ* Ms.

πῆν. καί μοι ἔδοξε χρῆναι τὸν μὲν ἕτερον ἀφίναί, τὸν ἐρω-
τῶμενον, ὅτι οὐδ' αὐτὸς προσηκοίετο περὶ λόγων ἔμπειρος
εἶναι ἀλλὰ περὶ ἔργων, τὸν δὲ σοφώτερον^α προσποιούμενον
εἶναι διερωνῆσαι, ἵνα καὶ εἴ τι δυναίμην, παρ' αὐτοῦ ἀφι-
ληθίσην. εἶπον οὖν^β ὅτι εἰς κοινὸν μὲν τὸ ἐρωτήμα ἤρόμην·
εἰ δὲ σὺ οἶσι τοῦδε κάλλιον ἀποκρινεῖσθαι,^γ εἰ ἐρωτῶ τὸ
αὐτὸ ὃ περ καὶ τοῦτον, εἰ δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν
εἶναι ἢ οὐ.

1. 133. Σχεδὸν οὖν ταῦτα λεγόντων ἡμῶν ἱσακούσαντε τὰ μει-
11. III. 295. ρακίῳ ἰσιγησάτην, καὶ αὐτῶ παυσασμένῳ τῆς ἔριδος ἡμῶν
ἀκροαταὶ ἐγενεῖσθην. καὶ ὅτι μὲν οἱ ἐρασταὶ ἔπαθον, οὐκ
οἶδα, αὐτὸς δ' οὖν ἐξεπλάγην· αἰεὶ^δ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν
κῆν τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. ἔδοκε μόντο^ε μοι^ς καὶ

et pr X, ἰράμενον EF: ἰράμενον *γ.— σοφώτερον XΘΠ.— γοῦν ΘΠ.— ἀποκρι-
νείσθαι Θ et corr X, ἀποκρίνεσθαι Π, ἀν ἀποκρίνεσθαι *γ.— γ' XΘΠ.— ἀλλ' Θ :

tens. Sic Aristoph. in Equit. 188. εὐδὲ
μουσικῆν ἐπίσταμαι Πλῆν γραμμάτων.
ubi notat Schol. ὅτι μουσικῆν τὴν ἐγκύ-
κλιον παιδείαν φησὶ· γράμματα δὲ τὰ
πρῶτα στοιχεῖα. Hinc Plato, l. ii. de
Rep. omnem παιδείαν in duas partes
dividit, ἔστι δὲ πῶν ἢ μὲν ἐπὶ σώμασι,
γυμναστικὴ ἢ ὅ ἐπὶ ψυχῇ, μουσικὴ. Et
similiter, de Leg. p. 796. Eodemque
sensu Lacedæmonii ab Ἐλιῶνι dicuntur
μουσικῆς ἀπείρους ἔχειν. V. H. l. xii.
50. Forst.

τὸν ἰράμενον] Ita omnes Edd. et Ficin.
qui vertit, quem prius interrogaveram.
At nusquam alibi, quod sciam, vox ista
sensu passivo accipitur. Legendum for-
san τὸν ἰρράμενον, quod athleticam op-
time denotet, et rivali ejus τῷ σοφώτερον
elegantissime opponatur. MURGE. Si-
militer quoque Dacier, nisi quod nullam
hic, quod miror, emendationem propo-
nat. Forst.

ἀλλῶν ἢ ἀποκρίνεσθαι] Forsan ἀπε-
κρίνεσθαι, ut sit ἀποκρίνεσθαι ἢ pro
ἀποκρινεῖσθαι. STERN. At hujusmodi
mutatione nihil opus est. Attici enim
particulam ἢ non minus cum presentī
quam cum aoristo conjungunt. Forst.

φιλοσοφεῖν] Cicero, quod Plato dicit,
de Rep. l. v. beatas fore republicas,
ἔαν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύουσιν, ἢ οἱ βα-
σιλεῖς καὶ δασεῖται φιλοσοφήσουσι γνη-
σίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταυτὸν

ζημύεσθ, δόξαίς τε πολιτικῆ καὶ φιλο-
σοφίᾳ—sic vertit: 'si aut ducti et sapi-
entes homines eas regerint, omnes suum
studium in doctrina et sapientia collo-
cassent: hanc conjunctionem videlicet
potestatis ac sapientiam saluti civibus esse
posse.' Cui loco similis est ille in Pla-
tonis epistola 7. ad Dionis propinquos:
κακῶν οὖν εὐ ἀφῆεν τὰ ἀνθρώπινα γένη,
πρὶν ἢ ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ἄρθε
γε καὶ ἀληθῶς γένοιτο εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ καὶ
πολιτικῆς, ἢ τὸ τῶν δυναστεύοντων ἐν
ταῖς πόλεσιν ἕκ τινας μοίρας θείας ὄντας
φιλοσοφῆσθ. STERN.

ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἀκατέπτο-
μαι] Ex hoc alisque similibus apud Pla-
tonem locis nonnulli σοφιστικῶν Socrati
intentare conati sunt. Et fatendum qui-
dem est ipsum, quo facilis adolescentu-
lus ab istorum commercio, qui eos ve-
vera studebant corrumpere, segregaret,
suaque disciplina adjuungeret, factam
nonnunquam hujusmodi personam in-
duisse, et verbis tenus procaecioribus ho-
rum hominum blanditiis pro more gentis
et sæculi sui plus æquo usum fuisse.
Eum vero istius vitii immunem prorsus
fuisse, unicus Xenophontis locus ad pro-
bandum videtur sufficere, παλλῶν γὰρ
ἔφη μὲν ἢ τινος ἔργον, φανερόν δ' ἦν οὐ
τῶν τὰ σώματα πρὸς ἔργον, ἀλλὰ τῶν εὐ
ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν εὐ παρὰ τῶν ἐπιμέ-
ρους. Mem. Socr. l. iv. c. 1. 2. Hæc

τὸν τῷ ἀγκῶνι ἠρόμην ὃ τί ποθ^h οὕτως ἐσπουδακότε τῷ
 μεираκίῳ εἶτην, καὶ εἶπον Ἦ που μέγα τι καὶ καλόν ἐστι
 περὶ οὗτοῦ^k τοσαύτην σκουδὴν^l πεποιημένῳ ἐστόν. Ὁ δ'
 εἶπε Παιῶν, εἶφα, μέγα καὶ καλόν; ἀδολεσχοῦσι μὲν οὖν^m
 οὗτοι περὶⁿ τῶν μετεώρων καὶ φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες.
 Καὶ ἐγὼ θαυμάσας αὐτοῦ τὴν ἀπόκρισιν εἶπον Ὡ νεανία,
 αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι τὸ φιλοσοφεῖν; ἢ τί οὕτω^p χαλε- 11. iii. 284.
 πῶς λέγεις; Καὶ ὁ ἕτερος—πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγ-
 χανεν αὐτοῦ, ἀντεραστῆς ὢν—ἀκούσας ἐμοῦ τε^q ἐρομένου
 κἀκείνου ἀποκρινομένου, Οὐ πρὸς σοῦ γε, εἶφα, ὦ Σωκράτες,
 ποιῆς τὸ καὶ^r ἀνερίσθαι^s τοῦτον εἰ αἰσχρὸν ἡγῆται φιλο-
 σοφίαν εἶναι. ἢ οὐκ οἶσθα αὐτόν,^t ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ
 ἐμπικλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεικεν;
 ὥστε σὺ τί αὐτὸν ἔου^v ἀποκρινεῖσθαι^w ἀλλ^x ἢ ὅτι αἰσχρὸν
 ἐστι φιλοσοφία; Ἦν δὲ οὗτος μὲν τοῖν ἐρασταῖν περὶ μου-
 σικῆν διατετριφώς, ὁ δ' ἕτερος ὃν ἐλοιδορεῖ, περὶ γυμναστι-

Γ.— ἦτην γ.— μέγα τι ΧΘΠ: τι μέγα *γ.— ἔτου ΘΠ: ὁ *γ.— σκουδὴν om F.
 — μὲν οὖν ΧΘΞΒC, μὲν Παιγε: οὖν γ.— οὗτοι περὶ ΧΘΠ, οὗτοι μὲν περὶ pr B:
 οὗτοι γε περὶ *γ.— τοιοῦτος Π.— ἐμοῦ τε om Γ.— καὶ om ΘCy et pr H.— ἀνε-
 ρεῖσθαι ΘΠ: ἀνερίσθαι γ.— φιλοσοφίαν εἶναι ΧΘΠ: εἶναι φιλοσοφίαν *γ.— τοῦ-
 τον ΧΘΠ.— ὥστε σὺ τί αὐτὸν ἔου ΧΘΠ: ὥστε τί σοι οἶει αὐτὸν *γ.— ἀποκρι-
 νεῖσθαι ΧΘΠ: ἀποκρινεσθαι *γ.— ἀλλ' ΧΘΠ: ἄλλο *γ.— ἐρομένου ΗΠΞΒCμγ

καὶ ὁ ἕτερος] Is, si locum Thrasylli
 supra memorati apud Diog. L. l. ix. 37.
 hactenus ab interpretibus male versum,
 recte intelligam, Democritus celebris iste
 philosophus Abderites fuisse ab eo con-
 jicitur. Ita enim Thrasyllus, Ἐπερ οἱ
 Ἀντερασταὶ Πλάτωνος εἰσι, οὗτος ἂν εἴη
 ὁ παραγινόμενος ἀνόμιμος, τῶν περὶ Οἰου-
 τίην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς
 Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλο-
 σοφίας ἢ φησὶν ὅς περὶ τὴν οἴκον ὁ
 φιλόσοφος. Quae verba huic homini, uti
 mox patebit, prorsus congruunt. Foras.
 τραχηλιζόμενος] τραχηλιζῶ, in cervi-
 cam euripino, in collam tesurino. Alioqui
 significat etiam obdormere collam, obtor-
 to collo trahere, agitare, ut luctator luc-
 talorem. Et sic Diogenes Cynicus apud
 Diog. Laert. quum ἀνομιονίαν εἰς ἐνά-
 ρων πικρότερον ἀναίξοντα vidisset, in-
 quit: Ἰδὲ κρὸν ἀρμυδιον, ὃς ἐπὶ τοῦ
 τυχόντος κορασίῳ τραχηλιζέται. Sic
 Philo de Vita Moysi. lib. i.: τραχηλιζό-
 μενος ταῖς ἐπιθυμίαις, πένθ' ὑπομένουσι
 ἕρπτε καὶ τίσχων (acti libidine, tan-
 Plat.

quam collo obtorto). Sæpius vero τρα-
 χηλιζῶ est genus solummodo exercita-
 menti: Plutarch. in Vita Anton. p.
 276. ἑγμνασιάρχης Ἀθηναίσι, καὶ δια-
 λαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχηλιζε.
 Στυτικῆ.

καὶ ἐμπικλάμενος καὶ καθεύδων] Op-
 time huic de vita athletarum observa-
 tioni suffragatur Galenus, ἕλον γὰρ ἐε-
 ρῶμεν αὐτῶν τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ περιόδῳ
 συστροφόμενος, ἢ ἐσθιόντων, ἢ πινόντων,
 ἢ κοιμώμενος, ἢ ἀποπατόντων, ἢ κολυ-
 βουμένων ἐν κόνει τε καὶ πηλῳ. lib. ad
 Thrasyb. c. 37. At largam dudum simili-
 um de voracitate, somnolentia, hebetic-
 que athletarum ingenio testimoniorum
 messem collegerunt rei Gymnasticæ scrip-
 tores, alique alibi. Foras.

ἀποκρινεσθαι] Foras ἀποκρινεῖσθαι.
 ΣΤΙΓΜ. At potius reponendum αὐτῶν
 ἂν ἀποκρινεσθαι. ΜΥΘΟΣ.

μουσικῆ] Passim apud antiquos sensu
 latiore et aegustiore usurpatur, discipli-
 nam omnes humaniores et quicquid de-
 mum menti excolendæ inservit, complec-
 D

γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.⁷
 καὶ ἔμοι δοκεῖ οὕτως⁸ αἰεὶ χρῆναι ἐν γὰρ τί⁹ μαθάνειν τὸν
 μέλλοντα φιλοσοφῆσειν, καὶ νεώτερον ὄντα καὶ πρῆβυτε-
 ρον, ἢ¹⁰ ὡς κλειῆστα ἐν τῷ βίῳ μάθη. Καὶ μοι τὸ μὲν
 πρῶτον ἔδοξε τι εἰπεῖν, ἔπειτά¹¹ πως¹² ἐνοήσας ἤρομην αὐτὸν
 11. iii. 286. εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμάθειαι¹³ ἠγοῖτο¹⁴ εἶναι.¹⁵ Κακκίνοσ,
 Πάνυ, ἔφη. Ἠγεῖ δὲ δὴ¹⁶ καλὸν εἶναι μόνον τὴν φιλοσο-
 φίαν ἢ καὶ ἀγαθόν; ἦν δ' ἐγώ. Καὶ ἀγαθόν, ἔφη, πάνυ.
 Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ τι τοῦτο ἴδιον ἰνορᾷς,¹⁷ ἢ καὶ ἐν
 τοῖς¹⁸ ἄλλοις οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἷον φιλογυμναστίαν¹⁹
 οὐ μόνον ἠγεῖ καλὸν²⁰ εἶναι ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν; ἦ οὐ; Ὅ
 δὲ καὶ μάλα εἰρωνικῶσ εἶπε²¹ δύο. Πρὸς μὲν τόνδε μοι
 εἰρήσθω ὅτι οὐδέτερα,²² πρὸς μέντοι²³ σέ, ᾧ Σάκρατες, ὁμολο-
 γῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθόν.²⁴ Ἄρ' οὖν καὶ²⁵ ἐν τοῖς γυμ-
 νασίοις τὴν πολυποσίαν φιλογυμναστίαν²⁶ ἠγεῖ²⁷ εἶναι; Κα-
 κκίνοσ ἔφη, Πάνυ γε, ὡσ πέρ γε²⁸ καὶ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν τὴν
 πολυμάθειαν²⁹ φιλοσοφίαν ἠγοῦμαι εἶναι. Καγὰ³⁰ εἶπον,
 Ἠγεῖ δὲ δὴ³¹ τούσ φιλογυμναστοῦντας ἄλλου του ἐπιθυ-
 μεῖν ἢ τούτου ὃ τι ποιήσει αὐτούσ εὔ³² ἔχειν³³ τὸ σῶμα;
 Τούτου,³⁴ ἔφη. Ἡ οὖν οἱ πολλοὶ πόνοι³⁵ τὸ σῶμα, ἦν δ'

et pr ΧΓ. τὸ τοῦ σώματος τc F: τὸν Σάκρατα *c.—⁷ δ om ΧΘ et pr Π.—⁸ πολλὰ
 δὴ δδ. ΧΘΠ.—⁹ οὕτως δει ΧΓΘΠCy, οὕτω δει Η: δει οὕτω *c.—¹⁰ ται C.—¹¹ Ε' Γ.
 —¹² ἔπειτά ΧΘΠ: εἶτά *c.—¹³ περ Γ.—¹⁴ πολυμαθίαν ΧΓΘΠΕBCy.—¹⁵ ἠγεῖτο
 οἱ

ΠΗ, ἠγεῖτο Χ.—¹⁶ εἶναι add ΧΘΠ.—¹⁷ δὲ δὴ ΧΘΠΕBCy, δὴ Γ, δὲ *c.—¹⁸ ἄραs Εs.
 —¹⁹ τοῖς add ΧΘΠ.—²⁰ φιλογυμναστίαν ΧΓΘΠΕBCy et corr Η: φιλογυμναστίαν
 *c.—²¹ ἠγεῖ καλὸν Χ, ἠγοῖ καλὸν Θ, ἠγγ καλὸν (ἢ quidem corr) Π: καλὸν ἠγγ *c.
 —²² ἔφη ΧΘΠ.—²³ οὐδέτερον Θ.—²⁴ δὲ ΧΘΠ.—²⁵ ὁμολογῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθὸν
 ΧΘΠ: καὶ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὁμολογῶ εἶναι *c.—²⁶ ἠγοῦμαι γὰρ ὁρθῶσ. ἠρώτησα οὖν
 ἑγώ. καὶ ΧΘΠ.—²⁷ φιλογυμναστίαν Χ: φιλογυμναστίαν c.—²⁸ ἠγοῖτ' Θ, ἠγεῖ τι ΧΠ.
 —²⁹ γε add ΧΘΠ.—³⁰ πολυμαθίαν ΧΓΘΠΕBCy.—³¹ καγὰ ΘΠ: καὶ ἐγὼ *c.—
 —³² δει Γ, om ΧΘΠ.—³³ ἔχειν εἰ ΕFs.—³⁴ τούτου ΧΘΠ et pr Π: τούτο c.—³⁵ πόροι

Σάκραν γὰρ του εἶρε] Varia elegiarum
 alicuiusque Solonis poematum fragmenta
 conservantur Plutarch. et Diog. L. in Vit.
 ejus, Demosth. de Falsa Legat. p. 333.
 Philo de Mund. Opif. Ed. Paris. p. 24.
 aliique. Hoc vero Solonis dictum citat
 Noster in Lachet. p. 189. et in l. vii. de
 Rep. p. 536. Cicero de Senect. et Val.
 Max. viii. 7. 14. Forst.

εἰρωνικῶσ] Cicero de Orat. l. ii. ait,
 'urbana etiam dissimulatio est, quum
 aliter sentias ac loquere... In hoc genere
 Faullius in annalibus suis Africanum

hunc Æmilianum dicit fuisse... Sed uti
 ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem
 oritur in hac εἰρωνείᾳ dissimulatioque
 longe lepore et humanitate omnibus præ-
 stitisse.' Vide et Acad. Quæst. (l. iv.)
 ubi de eadem Socratis ironia loquitur.
 STUTZEM.

τούτου, ἔφη] Legendum: Τούτου, ἔφη.
 Quæ respondendi ratio, etiam cum mira et
 minus apta videri possit, usus est Plato-
 nicus. Min. 317. A. Ἐριστικῶσ δὲ
 ἄλλαι τῶνδ ἢ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ βωσι-
 λικοὶ; MIN. Οὐκὸν μὲν ὄν. Phædon.

ὁ ἕτερος οὐχ ἦπτον ἐμοῦ ἀγωνιάειν οὐ μὴν ἀλλ' ἀπεκρίνατό^ε
 γέ μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Ὅποτε γάρ τοι, ἦ ἔφη, ὦ
 Σώκρατες, τὸ φιλοσοφῆν αἰσχρὸν ἠγησαίμην εἶναι, οὐδ' ἂν
 ἀνθρώποι νομίσειμι ἐμαυτὸν εἶναι, οὐδ' ἄλλον τὸν εὐτῶ δια-
 κίμμετον, ἐνδεικνύμετος^δ εἰς τὸν ἀντρασθήν, καὶ λέγων με-
 γάλη^ε τῇ φωνῇ, ἢ αὐτοῦ κατακούοι^ι τὰ παιδικά. Καὶ γὰρ
 εἶπον, Καλὸν ἄρα δοκεῖ σοι τὸ^μ φιλοσοφῆν; Πάνυ μὲν οὖν,
 ἔφη. [§. 2.] Τί οὖν; ἐγὼ ἔφη. ἦ^ν δοκεῖ σοι οἷόν τι εἶ-
 ναι εἰδέναι^ο πρᾶγμα ὅτιον εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἔστιν,
 ὃ μὴ εἰδείη τις^ρ τὴν ἀρχὴν^α ὃ τι ἔστιν. Οὐκ ἔφη. Οἷσθ^ε
 ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὃ τι ἔστι τὸ^ο φιλοσοφῆν; Καὶ μάλ', ἔφη.^ε
 Τί οὖν ἔστιν; ἔφη ἐγώ. Τί δ' ἄλλο γε, ἢ κατὰ τὸ Σό-
 λωνος;^α Σόλων γάρ που εἶπε

αἰε^ο ε.— μὲν τι Ες.— μοι om pr Γ.— ἀπεκρίνατο Θ.— σοι Γ.— εἶναι om EF.
 — ἀντρασθήματος ε.— μέγα ε.— κατὰκούη Η.— σοι οἷόν τ'
 εἶναι τὸ ΧΘΠ.— εἰ Εας.— εἰδέναι om pr Η.— τι ε.— ἀρχὴν om Ζ.— οἷσθ^ε

Γ.— τι ΘΠΣΒΚΕΡ, τί πνε, τι Χ, om Η.— καὶ μάλ' ἔφη Γ, πᾶν γε ΧΘΠ: καὶ
 μᾶλα ἔφη ε.— τὸ σόλωνος ΘΗ et corr ΧΓ, τὸν σόλωνος F, τοῦ σόλωνος ΠΣΒΚΥε

addas tamen Socratis ipsius in Platonis
 Phaedro, p. 298. de hoc vitio sermonem,
 insignem Alcibiadis de eo in Plat. Sym-
 pos. p. 217. narrationem, item quem no-
 tavit Max. Tyr. Ed. Davis. Diss. 24.
 ahaque deaue veterum hac de re tes-
 timonia apud Clerici Silv. Philolog. c. 3.
 2. et doctissimam Frauger de Socrate
 dissertationem in Mem. Acad. Inscript.
 v. 6. Forst.

μὲν τί μοι? An μέντοι μοι? ΣΤΕΡΗ.
 μὲν τί μοι] Ita omnes quas vidi Edd.
 proter Morelianam, quam μέντοι μοι, uti
 Soph. legendum conjicit, habet. Forst.

μάλα φιλοτίμως] Quasiivocabulum
 loci circumstantiis aptum; vult enim
 significare, licet ille occupato esset ani-
 mo, respondisse tamen constanter et
 obsequante ore. Sic, φιλοτίμος τι ποιεῖν
 vocis vertitur enice alicuius agere. Certe
 φιλοτιμώμενος pro studioso alicuius no-
 det, frequens est, ut ambire aliquando
 apud Latinos. Παιδικὰ παιδιὰ, non de
 uno hic accipi potest, sed de duobus
 saltem: sicuti ex tota oratione constat.
 Sic in Phaedro, p. 78. D. παιδικὰ de
 pluribus amois dicitur. ΣΕΒΒΑΔ.

μάλα φιλοτίμως] Responsum valde
 magnificum (vel liberale) dedit. Vel,
 cum magno quodam laudis studio re-
 spondit. ΣΤΕΡΗ.

ἀντρασθήματος] ΣΤΕΡΗ. 'γρ. ἐνδεικνύ-
 μενος.' Scil. Ald. Bas. 1. Forst.

μέγα τῇ] Pro μέγα τῇ φωνῇ, ut vulgo
 legitur, scripsi: μεγάλη φωνῇ, quem lectio
 simplicior est. ΣΤΥΤΕΜ.

μέγα τῇ] μεγάλη φωνῇ scripsum, si
 librorum auctoritas accessisset. Βεκκ.

τὰ παιδικὰ] Ad amois. Sic pluralis
 hic talem singul. significationem sibi
 serpo habet. ΣΤΕΡΗ.

§. 2. οὐκ ἔφη] Vel οὐκ, ἔφη. Alio-
 qui οὐκ ἔφη, negavit. ΣΤΕΡΗ.

§, τι ἔστι τὸ] ἔτι ἔστι τι φ. Ald. Bas.
 Forst.

φιλοσοφῆν] Non est scientia omnium
 vel multarum rerum, sed, ut ipse Plato
 ait, Republ. vii. p. 522. C. ἐπιστημὴ
 τοῦ βαλτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ
 ἀρίστου ἐν τοῖς οὐδοῖς θεῶν. Ἐν vii. p. 521.
 C. ibid. φιλοσοφία δένειν ἢ τῆς ψυχῆς
 περισσῶς ἐκ νεκροτέρης τιδὸς ἡμέρας εἰς
 ἀσθητὴν τοῦ ὄντος κόσμου ἐπένοσον. Al-
 cibiad. ii. (p. 145. B.) φιλοσοφία ἐστὶ ἢ
 ἐπιστήμη τοῦ βαλτίστου. Charmid. p.
 174. D. ἢ ἐπιστήμη περὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ
 κακόν, Theaetet. p. 176. C. σοφία, quam
 Sexto Empirico dicitur adv. Matik. §.
 126. ἐπιστήμη θεῶν τε καὶ ἀσθητῶν
 πράξεων. ΣΤΥΤΕΜ.

τὸν Σόλωνο] τῇ Σόλωνος Bas. 2. οπερα-
 rum fontem vitio pro τὸ Σόλωνος. Forst.

τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτὸν ὑπὸ μερικῶν;^ε Καὶ αὐτοῦ ταῦτα εἰπόντος ἤσθη τὰ μεράκια καὶ ἐπιγέλασεν,^h ὁ δ' ἕτερος ἠρυθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἤδη ξυχωρεῖς μῆτε πολλοὺς μῆτε ὀλίγους πότους εὖ ποιῆν ἔχειν τὰ σώματα τοῦς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοῦς μετρίους; ἢ διαμάχει δυοῖν ὄντοι ἰὼν περὶ τοῦ λόγου; Κακείνος, Πρὸς μὲν τοῦτον, ἔφη, κἂν πάνυ ἠδίας διαγωνισαίμην, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἱκανὸς ἂν γανοίμην βοηθῆσαι τῇ ὑποβίσει ἢ ὑπεβίμην, καὶ εἰ ταύτης ἐστὶ φαυλοτέρα ὑπεβίμην οὐδὲν γάρ ἐστι πρὸς μέντοι σὲ οὐδὲν δέομαι παρὰ δοῦναι φιλονικεῖν, ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιοῦν τοῖς ἀνθρώποις. Τί δαί τὰ σιτία; τὰ μέτρια ἢ τὰ πολλὰ; ἔφη ἐγώ. Καὶ τὰ σιτία ὁμολόγει. Ἐστὶ δὲ κάγω προσηνάγκαζον αὐτοὺς ὁμολογεῖν καὶ τἄλλα πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα, τὰ μέτρια μάλιστα ὠφελεῖν,^k ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ μηδὲ τὰ ὀλίγα· καὶ μοι ὁμολόγει τὰ μέτρια. Τί δέ, ἔφη, τὰ περὶ τὴν ψυχὴν; τὰ μέτρια ὠφελεῖ^l ἢ^m τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομένων; Τὰ μέτρια, ἔφη. Οὐκοῦν ἐνⁿ τῶν προσφερομένων ψυχῇ ἐστὶ καὶ τὰ μαθήματα; Ὁμολόγει. Καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλὰ; Συνέφη. [§. 3.] Τί^o οὖν ἐρόμενοι ἂν δικαίως ἐροίμεθα, ὅποιοι μέτριοι πόνοι^p καὶ σι-

ii. iii. 288.

om EFg.—^f ἀστραβή g.—^ε λεπτὸν ὑπομετρῶν ὑπομερικῶν Π.—^h ἐπιγέλασεν ΧΘ Π: ἐγέλασεν g.—ⁱ οὐδὲ Π.—^j δαί ΘΠ: δὲ g.—^k ὠφελιμότητα εἶναι μέτρια ΧΘΠ, τὰ μέτρα ὠφελεῖν Cuy.—^l ὠφελεῖ g: codices ὠφελῶν.—^m ἢ...ὠφελεῖ om F.—ⁿ ἐν

ὄχι κ. τ. λ.] Ista dicuntur εἰρωνεῖς. non enim has difficultates afferunt moderati labores, sed immoderati, quod non continuo concedebat ille: quem idcirco iudicabat. SERMAN.

ἀστραβή] γρ. ἀσραβή. STERN. Omnes ante Steph. legunt ἀσραβή. Quid vero hic ἀσραβή? τράχηλος sibi velit, non video. FORST.

ἀστραβή] Corpus alicujus ἀστραβῆς dicitur, quod distortum et depravatum non est, sed rectum; cui opponuntur gibbosa et κρυπαῖα. Plato in Polit. l. vii. πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεται τὰ μέτρα, χρῆσται καὶ εὖν ἕνα τῶν ἄνδρ ὑπεβίμην τισὶ μηχανοῖς, ἃ τὸ σῶμα τῶν νεοτέρων ποιεῖ ἀστραβῆς. STUTEM.

ἐπὶ μερικῶν] Curis vel studiis rati-

onem. Quo sensu Aristoph. Nub. 1406. Γνώμεις δὲ λεπταὶ καὶ λόγοις ξυχωρεῖ καὶ μερικῶν. Similiterque ibidem 101. Socrates et Chremylo, utpote philosophi, μαρικῶν προσεταιρῶν dicuntur. Hinc Hesych. et Phavor. Μαρικῶνται, εἰ φιλόσοφοι. FORST.

σὺ ἤδη ξυχωρεῖς κ. τ. λ.] Hoc de magnis laboribus non de moderatis dici consentaneum est. Ideo addens hic Hia aut similia illa que desiderari puto, ita verito, Moderatos labores effloere ut corpora bene se habeant: non autem magnos; nam qui effloere id possunt? nonne contra reddunt hominem imbecillum? STERN.

ὠφελεῖ] ὠφελῶν Ald. Bas. FORST.

ἰγά, ποιούσιν εὖ ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀπό γ' ὀλίγων 1. §134.
 πόταν τὸ σῶμά τις εὖ ἔχοι; Καί μοι ἴδοξεν ἦδη ἰνταῦθα
 κινήσιος εἶναι ὁ φιλογυμναστής, ἵνα μοι βοηθήσεια^α διὰ
 τὴν ἔμπειρίαν τῆς γυμναστικῆς. κάκειτα ἠρόμην αὐτόν, Σὺ
 δὲ δὴ τί σιγαῶς ἡμῖν, ᾧ λῶστε, τούτου ταῦτα^β λέγοντος; ἢ
 καὶ σοὶ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι εὖ τὰ σώματα ἔχειν ἀπὸ τῶν 11. iii. 287.
 πολλῶν πόταν, ἢ ἀπὸ τῶν μετρίων; Ἐγὼ μὲν, ᾧ Σώκρατες,
 ἔφη, ἄμην^γ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ^δ νῦν γινῶμαι, ὅτι οἱ
 μέτριοι πόνοι εὖ ποιούσιν ἔχειν τὰ σώματα. πόθεν δὲ; οὐ-
 χὶ ἄνδρα γε^ε ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον καὶ ἀτριβῆ^ς τὸν

πρ Γ.— γε (vel γ') ὀλίγων ΧΘΠ: ὀλίγων γε *ε.— ἔχειν Π.—^α βοηθήσει ΧΘΠ.
 —^β τούτου ταῦτα ΘΠ: ταῦτα τούτου *ε.—^γ τάλμην Σ.—^δ καί...δὴ om κ.—^ε γε

p. 59. C. Ἄλλος δὲ τις παρῆν; ΦΑΙΔ. Ἰχθεὶς τι ὀμαι τούτους παραγενέσθαι. ΗΨΟΥΔ.

κινήσιος] Videtur in verbo κινήσιος ad proverb. alludere. ΣΤΕΡΝ.

τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο] Hoc ipsum ex Hippocrate est, cujus sententia l. vi. de Morbis Popularibus, §. 6. hæc est, πόνοι, σιτία, ποτά, ὕπνος, ἀφροδίσια, πάντα μέτρια. CORNAR.

τοῦτο καὶ νῦν] Schleiermach. conjicit: τοῦτο καὶ τούτου γινῶμαι. BECK.

πόθεν δὲ;] Variè hæc accipiunt interpretes. Ipsemet Dacierium secutus sum, nisi quod πόθεν δὲ; a Socrate dictum existimo. Post οὐχὶ subaudi δρᾶς aut aliud simile ex orationis serie facile erudendum. Hujuscemodi Ellipseos exempla passim obvia. Vide de Rep. Ed. Cant. v. i. p. 280. n. 1. De Legg. p. 751. D. Æschin. Dialog. Ed. Amstel. l. iv. p. 90. et Hutchinson. ad Xenoph. K. A. 4°. p. 505. n. 1. FOSB.

πόθεν δὲ; οὐχὶ κ. τ. λ.] Locus misere depravatus, ut pristini leporis non nisi tenuia superint vestigia. Atqui hæc diligenter legenda sunt, si forte ad germanam ejus venustatem legentem adducant. Et primum quidem πόθεν δὲ; οὐχὶ facile suspicionem moveant, latere hic Atticam formam πόθεν δὲ οὐχὶ; Deinde ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ τ. λ. manifesta habeat indicia, opponi hæc antecedentibus p. 132. C. Ἡ οὐκ οἶσθα αὐτὸν, ὅτι τραχηλίζόμενος καὶ ἐμυμηκόμενος καὶ καθιέθειν πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; ut vel hinc opineris, bene legitur Ficinam cervicis molli, et ἀτριβῆ in εὐτριβῆ mutandum esse.

Quid multis? Ita hic locus reſtandus videtur: Ἐγὼ μὲν—φίμην τὸ λεγόμενον νῦν δὴ τοῦτο καὶ νῦν γινῶμαι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιούσιν ἔχειν τὰ σώματα, πόθεν δὲ οὐχὶ; ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ εὐστραβῆ.—Equidem, o Socrates, existimabam, quod modo dictum est, e medicis laboribus corpus se bene habere, id nunc etiam illum non ignorare, virum scilicet insomnem, inpastum, exilis habentem collum, et curis extenuatum. Sic festive retorquet quod alter in ipsum conjecerat, quum diceret, hæcè nihil habere cum philosophia commune, crassum habentem collum, bene pastum, totam vitam dormiendo transigentem. Quod in marg. annotavit Steph. ἀτριβῆ τὸν τραχ., glossatoris esse putem, qui nesciverit, collum crassum stupiditatis indicium a veteribus esse habitum. Cæterum forma illa πόθεν δὲ οὐχὶ; vel, quod eodem redit, πῶς δὲ οὐχὶ; pari ironiæ suavitate usus est Plato Gorg. 437. A. Τὸ δὲ ξέου τάδε — σοφὸν μὲν καὶ φίλον ἔσθην ἐμὸν, ἠδυσσοτέρου δὲ παρῆσιος, καὶ αἰσχυντηροτέρου μᾶλλον τοῦ δεικνόντος πῶς γὰρ οὐχὶ; ἄγε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ἔστω διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τομῆς ἀκρίστες αὐτῶν αὐτὸς ἀπὸ ἰδωνῆς λέγειν.—Sic item auctor dialogi de Divitiis, qui Æschlinis nomine fertur p. 28. Ed. Cler. Πῶς ἔ' οὐχὶ; ἄγε ἐπάρχει γῆ τε ἔφρονας—; ΗΨΟΥΔ.

πόθεν δὲ; οὐχὶ κ. τ. λ.] Schleiermach. putat Socratem dixisse, πόθεν ἔ' οὐχὶ πολλοί; tum alterum respondisse, οὐχὶ. Mihi πόθεν δὲ Socrates dixisse, in responsione post Οὐχὶ excidisse οἱ πολλοί sc. ποιούσιν videtur. BECK.

τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμῶν;⁵ Καὶ αὐτοῦ ταῦτα εἰπόντος ἤσθη τὰ μειράκια καὶ ἐπιγέλασεν,⁶ ὁ δ' ἔτερος ἠευθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἤδη ξυγχερεῖς μῆτε πολλοὺς μῆτε ὀλίγους πότους εὖ ποιῆν ἔχειν τὰ σώματα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς μετρίους; ἢ διαμάχεαι δυοῖν ὄντοι ἰὼν περὶ τοῦ λόγου; Κακείνος, Πρὸς μὲν τοῦτον, εἶφη, κἂν πάνυ ἠδίας διαγωνισαίμην, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἰκανὸς ἂν γενοίμην βοηθῆσαι τῇ ὑποβίσει ἢ ὑπεβίμην, καὶ εἰ ταύτης ἐστὶ φαυλοτέρα ὑπεβίμην οὐδὲν γάρ ἐστι πρὸς μέντοι σὲ οὐδὲν δέομαι παρὰ δόξαν φιλονικεῖν, ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιοῖν τοῖς ἀνθρώποις. Τί δαί' τὰ σιτία; τὰ μέτρια ἢ τὰ πολλὰ; εἶφη ἐγώ. Καὶ τὰ σιτία ὁμολόγει. Ἐτι δὲ καγὼ προσηνάγκαζον αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τᾶλλα πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα, τὰ μέτρια μάλιστα ἀφελεῖν,⁷ ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ μηδὲ τὰ ὀλίγα· καὶ μοι ὁμολόγει τὰ μέτρια. Τί δέ, εἶφη, τὰ περὶ τὴν ψυχὴν; τὰ μέτρια ἀφελεῖ⁸ ἢ^m τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομένων; Τὰ μέτρια, εἶφη. Οὐκοῦν ἐνⁿ τῶν προσφερομένων ψυχῇ ἐστὶ καὶ τὰ μαθήματα; Ὁμολόγει. Καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια ἀφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλὰ; Συνέφη. [§. 3.] Τίν^o οὖν ἐρόμενοι ἂν δικαίως ἐροίμεθα, ὅποιοι μέτριοι πόνοι^p καὶ σι-

11. iii. 288.

om EFG.—¹ ἀστραβῆ γ.—² λεπτὸν ὑπομετρῶν ὑπομετριῶν Π.—³ ἐπιγέλασεν ΧΘ Π: ἐγέλασεν γ.—⁴ οὐδὲ Π.—⁵ δαί ΘΠ: δέ γ.—⁶ ἀφελόμενα εἶνα μέτρια ΧΘΠ, τὰ μέτρια ἀφελεῖ Cuy.—⁷ ἀφελεῖ γ: codices ἀφελεῖ.—⁸ ἢ...ἀφελεῖ om F.—⁹ ἐν

εὐχὶ κ. τ. λ.] Ista dicuntur εὐνομηθεῖς, non enim has difficultates afferant moderati labores, sed immoderati, quod non continuo concedebat ille: quem idcirco iudificat. ΣΧΗΜΑΝ.

ἀστραβῆ] γρ. ἀστραβῆ. ΣΤΥΤΕΝ. Omnes apud Socr. loquunt ἀστραβῆ. Quid vero hic ἀστραβῆ τράχηλος sibi velit, non video. FORST.

ἀστραβῆ] Corpus alienius ἀστραβῆς dicitur, quod distortum et depravatum non est, sed rectum; cui opponitur gibbosa et κρυταίχρα. Plato in Polit. l. vii. πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφασθαι τὰ μέλη, χρῆσθαι καὶ νῦν ἐντα τῶν ἄλλων ὀργάνοις τοῖς μηχανικοῖς, ἢ τὸ σῶμα τῶν νοσούντων νοσεῖ ἀστραβῆς. ΣΤΥΤΕΝ.

ἐνδὲ μεριμῶν] Curis vel studiis phi-

losophicis. Quo sensu Aristoph. Nub. 1406. Γνέμας δὲ λεπταῖς καὶ λόγους ἐξέειμι καὶ μερίμνας. Similiterque ibidem 101. Socrates et Chærepho, utpote philosophi, μεριμνοφρονεῖται dicuntur. Hinc Hesych. et Phavor. Μεριμνηταί, οἱ φιλόσοφοι. FORST.

ὁ εἶφη ξυγχερεῖς κ. τ. λ.] Hoc de magna laboribus non de moderatis dicit consentaneum est. Ideo addens hic illa aut similia illa que desiderari puto, ita verto, Moderatos labores effloere ut corpora bene se habeant: non autem magnos; nam qui effloere id possent? nonne contra reddunt hominem insanum? ΣΤΥΤΕΝ.

ἀφελεῖ] ἀφελεῖν Ald. Bas. FORST.

τία πρὸς τὸ σῶμά ἐστιν; Ὁμολογοῦμεν^α τρεῖς^β ὄντες ἔτι^γ ἰατροὺν ἢ παιδοτρίβην. Τίνα δ' ἂν^δ περὶ σπερμάτων^ε σκορᾶς, ὅπόσον μέτριον; Καὶ τούτου τὸν γενηγὸν ὁμολογοῦμεν. Τίνα δὲ περὶ^ϛ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεως τε καὶ σκορᾶς ἐρωτῶντες δικαίως ἂν ἐροίμεθα, ὅποσα καὶ ὅποιά^ζ μέτρια; Τούτουθεν ἤδη ἀπορίας μεστοὶ ἤμεν ἅπαντες. καγὰ^η προσκαίζων αὐτοὺς ἠρόμην, Βούλεισθε, ἔφην, r. 125.
ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐν ἀπορία ἴσμεν, ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια; ἢ ἴσως αἰσχυνοίμεθα,^θ ὡς περ ἔφη τοὺς μνηστῆρας Ὀμηρος, μὴ^ι ἀξιούντας^κ εἶναί τινα ἄλλοι^λ ὅς τις ἐντενῆ τὸ τόξον;

Ἐπειδὴ οὖν μοι ἰδοῦναι ἀθυμεῖν πρὸς τὸν λόγον, ἄλλη ἐπιρῶμην σκοπεῖν καὶ εἶπον, Ποῖα δὲ^μ μάλιστα^ν ἄττα τοπάζομεν^ο εἶναι τῶν μαθημάτων^π ἃ δεῖ^ρ τὸν φιλοσοφούντα^ς μαθάνειν,^τ ἐπειδὴ^θ οὐχὶ πάντα οὐδὲ πολλὰ; Ἐπολαβὼν r. iii. 280.
οὖν ὁ σοφώτερος εἶπεν ὅτι κάλλιστα ταῦτ' εἶη τῶν μαθημάτων καὶ προσήκοντα, ἀφ' ὧν ἂν πλείστην δόξαν ἔχοι^κ τις εἰς φιλοσοφίαν· πλείστην δ' ἂν ἔχοι δόξαν, εἰ δοκοῖη τῶν τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν, εἰ δὲ μὴ, ὡς πλείστων γε^λ καὶ μάλιστα^μ τῶν ἀξιολόγων, μαθῶν αὐτῶν ταῦτα ἃ προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν, ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ

om E.— τίς E.— μέτριοι πόνοι XΘΠ: πόνοι μέτριοι *s.—^α ὁμολογοῦμεν XΘ: ὁμολογοῦμεν *s.— libri μὴν τρεῖς.— ὅτι XΘΠ: ἢ *s.—^β δεῖ θ et corr X.—^γ ἂν om ΘΠ et corr X.— σπερμάτων XΘΠ: σπέρματος *s.—^δ περὶ solus X cum s.—^ε ὅποια καὶ ὅποσα Γ.—^ϛ καγὰ om Π.—^η αἰσχυνοίμεθα corr X.—^θ μὴ ante εἶναι ponit Γ.—^ι ἀξιούντων codices omnes.—^κ ἄλλοι τινα Γ.—^λ δεῖ θ.—^μ ἀτὰ τοπάζομεν XΘΠ: τοπάζομεν ἄττα *s.—^ν παθημάτων Π.—^ρ δὲ θ.—^ς φιλοσοφούντα XΘ Π: φιλόσοφος *s.—^τ θαυμάζων, in mg μαθάνειν, F.—^θ ἐπειδὴ XΘΠ: ἐπεὶ *s.—

^γ
^κ ἔχοι δόξαν X.—^λ τε Cuy, τε Γ.—^μ μάλᾳ XΘΠ.—^ν δημιουργίας θ.—^ο ἢ εἰ om E.

§. 3. ὁμολογοῦμεν μὲν] Mallet ὁμολογοῦμεν, et itidem infra. ΜΥΘΟΛ.

παιδοτρίβην] De paedotribæ munere speciatim agunt Spanhem. ad Aristoph. Nub. 909. et Perizon. ad Ælian. V. H. l. ii. 6. Fossr.

τίνα δὲ περὶ] Deest περὶ in Ald. Bas. Fossr.

φυτεύσεως] Comparat Plato institutionem cum plantatione. Sic apud Aristoph. Vesp. Ἐπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν. ΣΤΥΤΙΣ.

αἰσχυνοίμεθα] Steph. legendum conjicit αἰσχυνοίμεθα. Ego vero nihil mutarim. Fossr.

ἀξιούντας] ἀξιούτων, Ald. Bas. Fossr. τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν] Hic Democritus, secundum Diog. L. ii. 37. περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἔμπειριαν. Vide etiam quæ de sua in artibus quibuscunque peritia Hippinus Sophista jactitat apud Nostrum in Hipp. Min. p. 368. Fossr.

ὅσα ξυνέσεως ἔχεται] ξυσεσθαι, commodius ita cum prudentia et cognitione veritatis, quam pertinendi verbo: ξύνεσις cognitionem sive prudentiam vorti, ut τῇ χειρουργίᾳ opponeretur: sicut θεωρία sive γνώσις, τῇ πράξει. At νόσις, id est, intelligentiæ, philosopho nostro summum

ὅσα χειρουργίας.^α Ἄρ' οὖν οὕτω λέγεις, ἔφη ἐγώ, ὡς περ ἐν τῇ τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐκεῖ τέκτονα μὲν ἂν πρίατο πέντε ἢ ἕξ^ο μῶν ἄκρον, ἀρχιτέκτονα δὲ οὐδ' ἂν μυρίαν δραχμῶν ὀλίγοι γε^ρ μὴν καὶ ἐν^ο πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι γίγνονται.^β Ἄρα μή τι^α τοιοῦτον λέγεις; Καὶ ὅς ἀκούσας μου ξυνεχῶρει^α καὶ αὐτὸς^α λέγειν τοιοῦτον.^γ [§. 4.] Ἡρόδοτον δ' αὐτὸν εἰ οὐκ ἀδύνατον εἶη δύο μόνον^α τέχνας οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτὸν, μὴ ὅτι πολλὰς καὶ μεγάλας. Ὁ δὲ, Μὴ οὕτω μου, ἔφη, ὑπολάβης, ὦ Σώκратες, ὡς λέγοντος ὅτι δεῖ ἐκάστην τῶν τεχνῶν τὸν φιλοσοφούντα ἐπίστασθαι ἀκριβῶς, ὡς περ αὐτὸν τὸν^α τὴν τέχνην ἔχοντα, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἀνδρα ἐλεύθερόν τε καὶ πεπαιδευμένον, ἐπακολουθῆσαί τε τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ οἷόν τε^α εἶναι διαφερόντως τῶν παρόντων, καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμῃ, ὥστε δοκεῖν χαριέστατον εἶναι καὶ σοφώτατον τῶν ἀεὶ^α παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Καγάρ, ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἡμφεγγόου^α τὸν λόγον ὃ τι ἐβούλε-

ii. iii. 290.

—^α τε F.—^β ἐπὶ F.—^γ γίγναιτο XΘ, γίγνοιτο Π: γίγνεται *s.—^δ τι om XΘΠ et pr X.—^ε ξ. XΘΠ.—^ζ αὐτοῦ XΘΠ.—^η λέγειν τοιοῦτον XΘΠ: τοιοῦτον λέγειν *s.—^θ μίας XΘΠ.—^ι τὸν om X.—^κ r uye.—^λ τῶν ἀεὶ XΘ, τῶν ἀεὶ τῶν Π: ἀεὶ τῶν

*s.—^μ ἡμφεγγόου XΠF, ἡμφηγόου X, ἡμφηγόου ΓB: ἡμφεγγόου com s corr

est theorias fastigium. Ita religio mihi est ista vocabula confundere. Nōhis igitur sit intelligentia: ξένεσις, prudentia sive cognitio, etc. SERRAN.

[ξένεσις] σύνεσις est intelligentia, peritopicacia et prudentia in sciendo et iudicando. Aristot. Ethic. l. i. ad fin. tres ponit facultates vel virtutes διανοητικὰς, σοφίαν, σύνεσις, καὶ φρόνησις; at vi. 10. inter φρόνησις et σύνεσις distinguit, φρόνησις esse dicens ἐπιτακτικὴν, ejusque finem esse, quid facto opus sit aut non opus sit; ξένεσις autem esse solum κριτικὴν, ac ξένεσις et ἐδυσνοσίαν idem esse. Quid autem sit, hisce declarat: ἔστι δὲ οὗτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησις, οὗτε τὸ λαμβάνειν, ἢ σύνεσις, ἀλλ' ὅσπερ τὸ μαθεῖναι λέγεται συνίεναι, οὕτω χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῇ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτου, περὶ ἂν ἢ φρόνησις ὄστω, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibidem tradit σύνεσις non prorsus idem esse cum ἐπιστήμῃ vel δόξῃ, nec item particularem

aliquam scientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄστων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τῶν γιγνομένων ὄστων, sed περὶ τῶν ἀκινήτων ἢ τῶν ἀκινήτων, sed περὶ τῶν ἀκινήτων, atque ita versari circa eadem, circa quae ἢ φρόνησις. Plato in Cratylo περὶ τῆς συνέσεως ait: σύνεσις δ' ἀδ ὄστω μὲν δόξαις ἀν ὅσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὄστω δὲ ἐπιμέναι λέγειν, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον. STUTZEM.

μῶν] Plin. l. xxi. c. ult. 'Mna, quam nostri minas vocant, pendet drachmas Atticas centum.' Quin etiam ex Pannio, qui ait, 'Mnan vocitant, ontrique minan dixere priores. Centum haec sunt drachmas.' Proinde quum Plinius, verba Dioscoridis in Latinum vertens, μῶν reddit libram, procul dubio Atticam intelligit, seu drachmis tantam quatuor differentem a libra Romana, quae drachmarum est nonaginta sex. STUTZEM.

§. 4. ἐπακολουθῆσαι] Planius ita verteretur, *Ut iis quae ab artifice quolibet*

το, Ἄρ^b ἰννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δο-
κεῖς γάρ μοι λέγεις οἷον^c ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πενταθλοὶ
πρὸς τοὺς δρομίας ἢ τοὺς καλαιστάς.^d καὶ γὰρ ἐκείνοι
τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ^e τούτων ἄθλα καὶ δεύτεροί
εἰσι πρὸς τούτους, τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι καὶ νικῶ-
σιν αὐτούς. τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις^f καὶ τὸ φιλο-
σοφῶν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτή-
δευμα· τῶν μὲν πρῶτων^g εἰς ζύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἰλ- ι. 136.
λείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι,
καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν
πεφιλοσοφηκότα. τοιοῦτόν τινά μοι δοκεῖς^h ἐνδείκνυσθαι.
Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖςⁱ ὑπολαβεῖν^j τὰ
περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν^k τῷ πεντάθλῳ.^l ἴσθι
γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος οἷος^m μὴ δουλεύειν μηδὲν πράγμα-
τι μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεποιημέναι, ὥστε διὰ

ἔκ.— ἄρ' Γ.— εἰς σοφ Γ.—^d καλαιστάς ΘΠ: πελταστάς *5.— τὰ om
Π et pi X.— λέγειν X.—s πρῶτον pi X.— δοκεῖ XΘΠ.—^e φαίνε: ΧΠ, φαίν Θ.

—] ὑπολαμβάνει ΧΠ, ὑπολαμβάνει Π.—^f αὐτῶν C, αὐτῶν γ.—^g πεντάθλον Π.—

dicuntur percipiendis per omnino sit, et
proutem quidem catasotam hominum vul-
gus eximia singularique ratione. Eodem
tamem sensus recidit. ΣΕΒΕΡΑΝ.

ἔρα] Malo ἔρα interrog. quia dixit
ἡμφυγόνον. ΣΤΕΡΗ.

τοὺς πελταστάς] Legendum hic om-
nino videtur καλαιστάς non πελταστάς.
CLEMIC. in Silv. Philolog. c. 10. 4.
Quae mihi sumptuose ardetet con-
jectura. Πελτασταὶ enim ubique ad rem
militarem pertinent, nusquam vero, quod
sciam, ad gymnicos, de quibus hic unice
agitur, Γυμνοῦν ludos. FORST.

πελταστάς] Hesych. πέλιον dicit ὀ-
ρέϊον ἕπλον et εἶδος παλίου. Lívius
peltam cetræ haud dissimilem ait. Ama-
zonum peltas hederæ folio similes fuisse,
auctor est Xenophon; et Plinius: 'In-
dico scens solorum latitudinem peltæ
effigiem Amazonicæ habuisse.' Virgilius
antem narrat, 'Amazonidum lunatis ag-
minis peltis,' innuens lunæ semiplenam
formam habuisse. ΣΤΥΤΑΝ.

τούτων μὲν λείπονται] Idem observat
Pindar. Olymp. xiii. 42.—πεντάθλῳ ἔρα
ἑταβίον καὶ δρομῶν οὐκ ἄσπεβέλλων
τῶν ἀθλῶ θεατῶν οὕτω τις πρότερον.

Plat.

Vol. VI.

Hinc suam item Longinus §. 34. uti no-
tarunt ipsius editores, Hyperidis cum
Demosthene comparationem descripsisse
videtur. Ἔστι γὰρ (Hyperides) αὐτοῦ
πολυφωνότερος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων
καὶ σχεδὸν ὑπακρὸν ἐν πάσῃ, ἢ δὲ πέν-
ταθλος, ὅσπερ τῶν μὲν πρῶτων ἐν ἅσῃ
τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρῶ-
τερον δὲ τῶν ἰδιωτῶν. FORST.

πεντάθλῳ] Suam hic secundum Diog.
L. l. ix. 37. effigiem depinxit Democri-
tus, quippe qui ἦν ἐς ἀληθῆς ἐν φιλο-
σοφίᾳ πένταθλος. ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ
καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ
καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ
τεχνῶν πάσων εἶχεν ἐμπειρίαν. Simili
etiam de causa (quoculq; contra statuat
Prideaux, qui eam rem perperam vide-
tur accipere. *Connectio. V. et N. Test.*
v. iii. p. 131.) nempe διὰ τὸ δευτερεῖον
ἐν πάσῃ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκρῳ ἐγγί-
σαστα, celebris ille Eratosthenes Cyre-
næus Βῆτα et Πένταθλος cognominatus
erat. Vide Saïd. in voc. aliosque ibi
a Kustero laudatos. Imo hinc πεντά-
θλων appellatio iis, qui τὰ ἐγκύκλια μα-
θήματα profitebantur, vulgo quidem tri-
bui videtur. FORST.

E

ὅσα χειρουργίας.^η Ἄρ' οὖν οὕτω λέγεις, ἔφη ἐγώ, ὡς περ ἐν τῇ τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐπεὶ τέκτονα μὲν ἂν πρῆξαι πέντε ἢ ἕξ^ο μῶν ἄκρον, ἀρχιτέκτονα δὲ οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν ὀλίγοι γὰρ μὴν καὶ ἐν^θ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι γίγνεται.^ζ Ἄρα μή τι^β τοιοῦτον λέγεις; Καὶ ὅς ἀκούσας μου ξυνεχάξει^α καὶ αὐτὸς^β λέγειν τοιοῦτον.^γ [§. 4.] Ἡρόδοτος δ' αὐτὸν εἰ οὐκ ἀδύνατον εἶη δύο μόνον^δ τέχνας οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτὸν, μὴ ὅτι πολλὰς καὶ μεγάλας. Ὁ δέ, Μὴ οὕτω μου, ἔφη, ὑπολάβῃς, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγοντος ὅτι δεῖ ἐκάστην τῶν τεχνῶν τὸν φιλοσοφούντα ἐπίστασθαι ἀκριβῶς, ὡς περ αὐτὸν τὸν^ε τὴν τέχνην ἔχοντα, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἄνδρα ἐλευθέρου τε καὶ περικαιδευμένου, ἐπακολουθῆσαι^ς τε τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ οἷόν τι^ς εἶναι διαφερόντως τῶν παρόντων, καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμην, ὥστε δοκεῖν χαριστάτοι εἶναι καὶ σοφώτατοι τῶν αἰεὶ^ς παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Καγὰρ, ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφηγούου^ς τὸν λόγον ὃ τι ἐβούλε-

11. iii. 290.

—^η τε F.—^θ ἐλ F.—^ι γίγναιτο ΧΘ, γίγνοιτο Π: γίγνεται *s.—^κ τι om ΧΘΠ et pr E.—^λ ΧΘΠ.—^μ αὐτοῦ ΧΘΠ.—^ν λέγειν τοιοῦτον ΧΘΠ: τοιοῦτον λέγειν *s.—^ξ μίας ΧΘΠ.—^ο τὸν om Σ.—^π κατ.—^ρ τῶν ἐλ ΧΘ, τῶν ἐλ τῶν Π: ἐλ τῶν

*s.—^σ ἠμφηγούου ΧΠF, ἠμφηγούου Σ, ἠμφηγούου ΓB: ἠμφηγούου cum r corr

est *theoplas fastigium*. Ita religio mihi est ista vocabula confundere. *Nósis* igitur sit *intelligentia*: *ξένεσις*, *prudencia* sive *cognitio*, etc. SERRAN.

[*ξένεσις*] *σύνεσις* est *intelligentia*, *peritpicacia* et *prudencia* in *sciendo* et *judicando*. Aristot. *Ethic.* l. i. ad fin. tres ponit facultates vel virtutes *διανοητικὰς*, *σοφίαν*, *σύνεσιν*, καὶ *φρόνησιν*; at vi. 10. inter *φρόνησιν* et *σύνεσιν* distinguit, *φρόνησιν* esse *dicens ἐπιτακτικῆν*, ejusque finem esse, quid facto opus sit aut non opus sit; *ξένεσιν* autem esse solum *κριτικῆν*, ac *ξένεσιν* et *εὐσωφίας* idem esse. Quid autem sit, hisce declarat: *ἔστι δὲ εὐθε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν*, *εὐθε τὸ λαμβάνειν*, ἢ *σύνεσιν*, ἀλλ' ὥσπερ τὸ μαθεῖναι λέγεται *συνίστασθαι*, ὅταν *χρήται τῇ ἐπιστήμῃ*, *εὐθεσι ἐν τῇ χρήσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων*, *περὶ ὧν ἡ φρόνησις ἐστίν*, ἄλλου λέγοντος, καὶ *κρίνειν καλῶς*. Ibidem tradit *σύνεσιν* non prorsus idem esse cum *ἐπιστήμῃ* vel *δόξῃ*, nec item *particularē*

aliquam *scientiam*, nec etiam *περὶ τῶν αἰεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων*, nec *περὶ τῶν γιγνομένων θραφούν*, sed *περὶ ὧν ἀπορήσεις ἐν τις καὶ βουλευσάι*, atque ita *versari* circa eadem, circa quæ ἡ *φρόνησις*. Plato in *Cratylo* *περὶ τῆς σύνεσεως* ait: *σύνεσις δ' ἀδ εὐθε μὲν δέδεικεν ἐν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι*. *ἔταν δὲ ξυνίστασθαι λέγειν*, ταυτὸν παντάσῃ *συμβαίνει τῇ ἐπίστασθαι λεγόμενον*. STUTZM.

[*μῶν*] Plin. l. xii. c. ult. 'Mina, quam nostri *minam* vocant, pendet drachmas Atticas centum.' Quin etiam ex Fannio, qui ait, 'Mnan vocitant, netricque minan dixere priores. Centum hæ sunt drachmæ.' Proinde quum Plinius, verba Dioscoridis in Latinum vertens, *μῶν reddit libram*, procul dubio Atticam intelligit, seu drachmis tantum quatuor differentem a libra Romana, quæ drachmarum est nonaginta sex. STUTZM.

[§. 4. *ἐπακολουθῆσαι*] Planius ita verteretur, *Ut iis quæ ab artifice quotibet*

τα, Ἄρ^b ἰννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δο-
κεῖς γάρ μοι λέγειν οἷον^c ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι
πρὸς τοὺς δρομίαις ἢ τοὺς παλαιστάς.^d καὶ γὰρ ἐκείνοι
τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ^e τούτων ἄλλα καὶ δευτεροί
εἰσι πρὸς τούτους, τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι καὶ νικῶ-
σιν αὐτούς. τάχ^f ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις^g καὶ τὸ φιλο-
σοφῶν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτή-
δευμα· τῶν μὲν πρώτων^h εἰς ζῦνσι περὶ τὰς τέχνας ἰλ- 1. 186.
λείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι,
καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν
πιφιλοσοφηκότα. τοιοῦτόν τινά μοι δοκεῖςⁱ ἰνδείκνυσθαι.
Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς^j ὑπολαβεῖν^k τὰ
περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν^l τῷ πεντάθλῳ.¹ ἔστι
γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος οἷος^m μὴ δουλεύειν μηδεὶ πράγμα-
τι μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδεὶ διακτιοτηκέναι, ὥστε διὰ

Κ. — Ἄρ^b Γ: Ἄρα γ.—^c οἷον κοπ Γ.—^d παλαιστάς ΘΠ: πελταστάς *ε.—^e τὰ om
Π et pr X.—^f λέγειν X.—^g πρώτων pr X.—^h δοκεῖ XΘΠ.—ⁱ φαίνει ΧΠ, φαῖν Θ.
—^j ὑπολαμβάνει ΧΠ, ὑπολαμβάνει Π.—^k αὐτῶν C, αὐτῶν γ.—^l πεντάθλων Π.—

*dicitur percipiendis per omnino sit, et
præter quidem cæterorum hominum vul-
gus cæcitate singularique ratione. Eodem
tamen sensus recidit. SEBBAH.*

[Ἄρα] Malo ἄρα interrog. quia dixit
ἡμεγρόν. STERN.

[τοὺς πελταστάς] Legendum hic omni-
nino videtur παλαιστάς non πελταστάς.
CLEBIC. in Silv. Philolog. c. 10. 4.
Quæ mihi sumptopere arripdet con-
jectura. Πελταστὰν enim ubique ad rem
militarem pertinent, nusquam vero, quod
sciam, ad gymnicos, de quibus hic unice
agitur, Græcorum ludos. FORST.

[πελταστάς] Hesych. πέλιον dicit δερ-
μαῖον ὄπλον et εἶδος τοπίου. Livius
peltam cetræ haud dissimilem ait. Ama-
sonum peltæ bedern folio similes fuisse,
auctor est Xenophon; et Plinius: 'In-
dicæ sicut foliorum latitudinem peltæ
effigiem Amazonicæ habuisse.' Virgilius
antem narrat, 'Amazonidum lunatis ag-
mina peltis,' innuens lansæ semiplenæ
formam habuisse. STUTZEM.

[τούτων μὲν λείπονται.] Idem observat
Pindar. Olymp. xiii. 43.—πεντάθλῳ ἕμα
πρῶτον μὲν δρόμον οὐκ ἄσπεβέλησεν
τῶν ἄλλῳ θεατῆς οὐκ τις πρότερον.
PLAT.

Hinc suam item Longinus §. 34. uti no-
tarunt ipsius editores, Hyperidis cum
Demosthene comparationem descripsisse
videtur. Ἔστι γὰρ (Hyperides) αὐτῷ
πολυφωνότερος καὶ πλείον ἀρετὰς ἔχων
καὶ σχεδὸν ὑπακρὸς ἐν πάσῃ, ὡς ὁ πέν-
ταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρῶτων ἐν ἑκασί-
τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρῶ-
τερον δὲ τῶν ἰσχυρῶν. FORST.

[πεντάθλῳ] Suam hic secundum Diog.
L. l. ix. 37. effigiem depinxit Democri-
tus, quippe qui ἦν ὡς ἀλλῶς ἐν φιλο-
σοφίᾳ πένταθλος. ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ
καὶ τὰ ἡθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ
καὶ τοὺς ἀγκυκλους λόγους, καὶ περὶ
τεχνῶν πάσων εἶχεν ἐμπειρίαν. Simili
etiam de causa (quicquid contra statuat
Prideaux, qui eam rem perperam vide-
tur accipere, Connection. V. et N. Test.
v. iii. p. 121.) nempe διὰ τὸ δευτεροῦς
ἐν πάσῃ εἶδει κωιδεῖται τοῖς ἑκαστοῖς ἐγγί-
σαστα, celebris ille Eratosthenes Cyre-
næus Βῆρα et Πένταθλος cognominatus
erat. Vide Suid. in voc. aliosque ibi
a Kustero laudatos. Imo hæc πέντα-
θλων appellatio iis, qui τὰ ἀγκυκλια μα-
θήματα profitebantur, vulgo quidem tri-
bui videtur. FORST.

ii. iii. 291. τὴν τοῦ ἐνὸς τούτου ἐπιμέλειαν τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολειφθαι, ὡς περ² οἱ δημιουργοί, ἀλλὰ^ο πάντων μετρίως ἐφῆσθαι.

§. 5. Μετὰ ταύτην δὴ² τὴν ἀπόκρισιν ἐγὼ προθυμώμενος σαφῶς εἰδέναι ὅ τι λέγοι,¹ ἐπυθαιόμην αὐτοῦ τοὺς ἀγαθοὺς πότερον χρησίμους ἢ ἀχρήστους εἶναι ὑπολαμβάνω. Χρησίμους δὴ² που, ὡς Σώκρατες, ἔφη. Ἄρ' οὖν, εἴ περ οἱ ἀγαθοὶ χρήσιμοι,² οἱ πονηροὶ ἀχρηστοί; Ὀμολόγησι. Τί δαί;³ τοὺς φιλοσόφους ἀνδρας χρησίμους ἡγεῖ ἢ οὐ; Ὁ δὲ ὀμολόγησι χρησίμους, καὶ πρὸς γε ἔφη² χρησιμωτάτους εἶναι ἡγεῖσθαι. Φέρε δὴ γινώσκεις, εἰ σὺ⁴ ἀληθῆ λέγεις, ποῦ⁵ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσὶν οἱ ὑπακροῖ οὔτοι; δῆλον γὰρ ὅτι ἐκάστου γε⁶ τῶν τὰς τέχνας⁷ ἔχοντων φαιλότερός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. Ὀμολόγησι. Φέρε δὴ² σὺ⁴ ἦν δ' ἐγώ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἐσθνήσας ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ⁸ σὺ σπουδὴν μεγάλην ἔχεις, πότερον ὑγίαιαν βουλόμενος κτήσασθαι⁹ τὸν ὑπακροῖ ἐπειὸν τὸν φιλόσοφον¹⁰ εἰσάγοις¹¹ ἂν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν¹² λάβοις; Ἀμφοτέρους ἔγωγ' ἂν, ἔφη.¹³ Μὴ μοι, εἶπον ἐγώ,¹⁴ ἀμφοτέρους λέγε, ἀλλ' ὀπότερον μᾶλλον τε¹⁵ καὶ πρότερον. Οὐδεὶς ἂν, ἔφη, τοῦτό γε ἀμφισβητήσεις, ὡς οὐχὶ τὸν ἰατρὸν καὶ μᾶλλον καὶ πρότερον. Τί δ'; ἐν νῆϊ χειμαζομένη ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις σαυτόν¹⁶ τε καὶ τὰ¹⁷ σιαυτοῦ,¹⁸ τῷ

ii. iii. 292. κυβερνήτῃ ἢ τῷ φιλοσόφῳ; Τῷ κυβερνήτῃ ἔγωγε. Οὐκ

¹ οἷος om XΘ.— περ om Π.— ἀλλ' ante εἰ ponunt XΘΠ.— εἰ Π.— λέγων Γ.— οἱ χρήσιμοι XΘΠ.— θαί Π.— γε τοῦτοις ἔφη Γ.— σὺ om XΘΠ.— πῶς ε, om F.— τε ΘΠ.— ἐπιτίνας Cy.— ἢ δὴ XΘΠ et corr u: εἰ *ε.— ἂν XΘΠ.—

² βουλόμενος κτήσασθαι XΘΠ: κτήσασθαι βουλόμενος *ε.— σοφὸν XΘΠ.—

³ εἰσάγοις X.— ἂν ante λάβοις om XΘ.— ἔφη X.— ἐπὶ ΘΠ, ἐπὶ τ' pr X: ἔγωγ' *ε.— τε XΘΠ: γε *ε.— σαυτόν η et corr Γ, ἐαυτόν XΘΠ: αὐτόν *ε.

§. 5. πῶς καὶ χρήσιμοι] τοῦ καὶ χρ. Ald. Bas. Forst. μεγάλην ἔχεις] Forst. ἔχεις. Stern. At satis sana videtur lectio vulgata. Forst. τὸν ὑπακροῖ] Nisi dicamus abesse hinc debere articulum τὸν, ut legatur, τὸν ὑπακροῖ ἐκείνον φιλόσοφον, intelligendum erit τὸν ὑπακροῖ ἐκείνον, εἰς ἔστι φιλόσοφος. Stern.

κυβερνήτῃ] Cui opus est (ut Plato sibi scribit), τὴν ἐπιμέλειαν ποιῆσαι ἑαυτοῦ καὶ ἑρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρον καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῆ τέχνη προσήκοντων, εἰ μὲλλει τῷ ἔστι τοῦ ἀρχικὸς εἶναι. Stern.

τῷ κυβερνήτῃ, ἔφη.— ἔγωγε δὲ] Sic locum, qui videbatur, corruptum restituit. Socrates, responsum juvenis referens, non dicere potuit, τῷ κυβερνήτῃ

οὐ καὶ τὰλλα πάνθ' οὕτως, ἕως ἂν τις δημιουργὸς ᾖ. οὐ χρησίμος ἐστὶν ὁ φιλόσοφος; Φαίνεται, ἔφη. Οὐκοῦν νῦν ἀχρηστός τις ἡμῖν ἐστὶν ὁ φιλόσοφος; εἰσὶ γὰρ ἡμῖν δὴ που δημιουργοί. ἀμολογήσαμεν δὲ τοὺς μὲν ἀγαθούς χρησίμους εἶναι, τοὺς δὲ πονηροὺς ἀχρηστούς.¹ Ἦναγ- κάζητο ὁμολογεῖν. [§. 6.] Τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; ἢ ἀγροικότερόν ἐστιν εἶεσθαι; Ἐροῦ ὁ τι βούλει. Οὐδὲν δὴ, ἔφη ἐγώ, ζητῶ ἄλλο ἢ ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα. ἔχει δὲ πᾶς ἀδί. ἀμολογήσαμεν καλὸν εἶναι τὴν φιλοσοφίαν καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι, τοὺς δὲ φιλοσό- 1. 127. φους ἀγαθούς, τοὺς δὲ ἀγαθούς χρησίμους, τοὺς δὲ πονηροὺς ἀχρηστούς. αὐθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ἀμολογήσαμεν, ἕως ἂν οἱ δημιουργοὶ ᾖσιν, ἀχρηστούς εἶναι, δημιουργοὺς δὲ ἀεὶ εἶναι. οὐ γὰρ ταῦτα ἀμολόγηται; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς.² Ὀμολογοῦμεν ἄρ',³ ὡς εἰπικε, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, εἰ περ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστὶ περὶ τὰς τέχνας ἐπιστήμονας εἶναι ὃν σὺ λέγεις τὸν τρόπον, πονηροὺς αὐτούς εἶναι καὶ ἀχρηστούς, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τέχναι

— κατὰ Σ.— τὰς ἑαυτοῦ κ.— πάνθ' Γ.— δ add ΧΘΠ.— νῦν post τις ponit Θ, om F.— ἐστὶν ὁ φιλόσοφος ΧΘΠ: ὁ φιλόσοφος ἐστὶν *ς.— ἡμῖν add ΧΘΠ.—¹ πονηροὺς ΧΘΠ.—² ἀχρηστούς ΧΓΘΞ et γρ BCγ: ἀχρείους *ς.— ἔρωμαί ΓΓ.— εἶεσθαι ἔροῦ ΘΠ: ἔρεσθαι ἔροῦ *ς.— οὐδὲ κ.—³ ζητῶν ΧΘΠ.— ἄλλοι pr Γ, ἄλλοι cogt.— καλὸν εἶναι ΧΠ, καλὸν εἶναι Θ: εἶναι καλὸν *ς.— πᾶν γε ἦ δ' ὅς ΧΘΠ, ἔφη πάνυ Γ: πάνυ ἔφη *ς.— ὁμολογοῦμεν ΓΚΠBCγκ.— ἄρ' Γ.— γε om

ε.— ἔν σὺ cogt Γ, ἔν σὺ γ et pr Γ, ἔν ἔς σὺ κε, ἔν ἔς σὺ ΧΘΠBCCE, ἔν ἔς σοί

ἔργου, ut vulgo legitur. Ἐργου autem juvenis ipsius etiam non est, cum ipse non loquatur, sed a Socrate tantum respondens inducitur. Ἐφη in manuscriptis est similitudinem litterarum sequentium (εργ) forsitan omissum fuit: quare reponendum putavi. Post ἔφη igitur est distinguendam, et ἔργου ad ipsa Socratis verba referendam. STUTEM.

§. 6. τί οὖν μετὰ Π. τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο. STERN. qui sic in Not. 'Ut locus qui proxime procedit habet articulum qui videri potest supervacaneus, ita vicissim in hoc desiderari articulum, mihi fit verisimile: ut legamus, τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαι; hoc sensu, Quid ergo? tene interrogem de eo quod ea que diximus consequitur? Vel, de eo de quo deinceps nobis statuerendum est? [ὁ δημιουργοί] Obscura hæc reddit ὁ

ante δημιουργοί, quod si expungatur, nihil alterius desideret. HENSD.

ὁμολογοῦμεν ἔρα] ὁμολογοῦμεν Bas. FOMST.

εἶναι ἔς σὺ] εἶναι ἔν ἔς σὺ Ald. Bas. 1. εἶναι ἔν ἔς σὺ Λ. Bas. Unde hæc forsitan erui potest lectio, ἐπιστήμονας εἶναι ἔν σὺ λέγεις τὸν τρόπον etc. istorum, quorum tu mentionem fecisti, modo accitantes esse, nempe ut in singulari artibus utraque tantum sint. FOMST.

Schleiermach. ἔν σὺ λέγεις τ. τρ. (Tum τὸν ante τρ. abesse debuit.) BACK. πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι κ. τ. λ.] Fædis hæc mendis contaminata sunt, quibus abatergendis ut opere pretium faciamus, bene intelligemus est disputationis nexu. Dixerat ὁ ἀνταρστής, illud tandem esse philosophari, si quis omnium artium ad eorum certe mentem peritus esset, ut

ἄσιν.^d ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ἃ φίλε, ἔχουσι, μὴδ' ἧ^e τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἰσπουδακίαι, οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα^f ζῆν, οὐδὲ πολυμαθοῦντα, ἀλλ' ἄλλο τι, ἐπεὶ ἐγὼ^h ἄμην καὶ ὄνειδος εἶναι τοῦτο καὶ βασιλεύουσας καλεῖσθαι τοὺςⁱ περὶ τὰς τέχνας ἰσπουδακότας.

II. III. 203.

§. 7. Ὡς δὲ σαφίστερον εἰσόμεθα εἰ ἄρ' ἰ ἀληθῆ λέγω, ἴαν τοῦτο ἀποκρίνη. τίνες ἴππους^k ἐπίστανται κολάζειν ὀρθῶς; πότερον οἱ περ βελτίους^m ποιοῦσιν ἢ ἄλλοι; Οἱ περ βελτίους.ⁿ Τί δαί;^o κύνας οὐχ οἱ βελτίους^p ἐπίστανται ποιεῖν, οὗτοι καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπίστανται; Ναί. Ἡ αὐτὴ ἄρα τέχνη βελτίους τε ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς;

F: ἄς σὸ *s.— αὐτοῦ Π.— ἔχουσιν ΧΘΠ et corr Γ: ἔχουσι *s.— μὴ δ' ἧ corr H, μὴ δὲ Γ, μὴ δὴ *s.— κυπτάζοντα ΧΘ et pr Π.— ἄλλ' Γ.— ἐγὼ ΧΘΠ: γε *s.— τοὺς om Π.— ἄρ' Γ.— ἴππων F.— κολάζειν... ἐπίστανται om Σ.— βελτίους Hc: βελτίστους *s.— βελτίους ΓΕΒCFwyg: βελτίστους *s.— δαί Θ.—
ους

P βελτίστους y. etiam posthac, quoties recurrit βελτίους, plerique cum s βελτί-

ous sermonibus usurpare posset. Deinde vero, interrogante subinde Socrate, eo deductus erat, ut concederet, nullam omnino utilitatem philosophum præstare, quandoquidem ad artes tractandas non ipsius, sed opificum opera requireretur, et, cum inutilis esset, idcirco item malum esse. Nunc autem ea, quæ concesserat ille, breviter commemorat Socrates. Hoc monuisse sufficit, ut iudicare quis possit de hac conjectura: — ποιεῖν τὰς τὰς φιλοσόφους εἶναι, καὶ ἀχρηστοὺς, ἴως ἂν ἐν ἀνθρώποις τεχνίται ᾖσιν. Ita in antec. ἴως ἂν (οἱ) δημιουργοὶ ᾖσιν. φιλοσόφους in Ficini Cod. apparuisse videtur. Quæ sequuntur item corrupta. Et ἔχουσι quidem nemo non videt in ἔχουσι mutandum, alterum vero μὴ δὴ— difficultatem habet. Reponere Stephanus μὴδὲ τοῦτο φ. sed requiritur verbum, quod ni inseratur, impedita manebit oratio. Leviter corrigendum: μὴδ' ἧ, ut scribatur: — μὴ οὐχ οὕτως— ἔχουσι μὴδ' ἧ τοῦτο φιλοσοφεῖν.— HENSO.

ἔχουσι μὴ δὴ] Pro μὴ δὴ Steph. legendum censet μὴδὲ. At potius ante μὴ οὐχ intelligendum ᾖσιν, et reponendum ἔχουσι, μὴδ' ἧ in modo subjunctivo. MURON. Notissimum hoc apud Platonem aliosque scriptores Atticos loquendi genus. Conf. Apol. Socr. p. 114. Criton. 137. Phæd. 185. FORST.

πολυπραγμοῦντα] Plato de Rep. I. iv. sic: τὰ αὐτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυ-

πραγμοῦν. STUTZM.

κυπτάζοντα] Veritè Budæus παρακίπτονα: quæ mihi placuit interpretatio, et res ipsa propria et genuinum esse docet: ut illa nimirum desultoria πολυπραγμοσύνης levitas significetur: et βασιλεύουσα nomen figuratè hic plane intelligendum est, pro vulgari et sordido homine. SERRAN.

κυπτάζοντα] Participio κυπτάζοντα videtur respicere ad plerosque opifices, qui suo in opere obstipio sunt capite. Voci autem βασιλεύουσα magis respondet Latina *sedentarii*, sive *cellularii*, aut etiam quæ sumpta est a Græcis *mechanici*. STUTZM.

κυπτάζοντα] Signif. *immoror, tempus tæro*, ut apud Platonem de Republ. I. v. τὸ δὲ σκυλεῖν τοὺς τελευταίους, πρόσφασι μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον εἶναι, ἔς τι δεδῶκεν δρᾶντας, ἔταν περὶ τὸν τερνῶντα κυπτάζοντι. Plutarch. in Arophetegm. ὄντας μὴ κυπτάζοντας περὶ τὰ σκύλα, μάχης ἀμελῶσι, ubi hocce verbum de eadem re est dictum, de qua et apud Platonem. STUTZM.

§. 7. ἴαν τοῦτο ἀποκρίνη] Pro ἴαν πρὸς τοῦτο ἀποκρίνη, si ad hanc interrogationem responderis. STUTZM. Similem habes ellipsin in Critone, p. 138. FORST.

βελτίστους] Utrouque βελτίους exhibit Bas. 2. FORST.

Φημί, ἢ δ' ὅς. Τί δαί; πότερον ἢ περὶ βελτίους τε ποιῶ καὶ κολάζει ὀρθῶς, αὐτῆ καὶ γιγνώσκει τοὺς χρηστούς καὶ τοὺς μοχθηρούς, ἢ ἑτέρα τις; Ἡ αὐτῆ, ἔφη. Ἐβελήσεις οὖν καὶ κατ' ἀνθρώπους τοῦθ' ὁμολογεῖν, ἢ περὶ βελτίους ἀνθρώπους ποιῶ, ταύτην εἶναι καὶ τὴν κολάζουσαν ὀρθῶς καὶ διαγιγνώσκουσαν τοὺς χρηστούς τε καὶ τοὺς μοχθηρούς; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἢ τις εἶνα, καὶ πολλούς, καὶ ἢ τις πολλούς, καὶ εἶνα; Ναί. Καὶ καθ' ἴππων δὴ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων οὕτως; Φημί. Τίς οὖν ἐστὶν ἢ ἐπιστήμη ἢ τις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀκολασταίνοντας καὶ παρανομοῦντας ὀρθῶς κολάζει; οὐχ ἢ δικαστική; Ναί. Ἡ ἄλλην οὖν τινὰ καλεῖς δικαιοσύνην ἢ ταύτην; Οὐκ ἄλλην. Οὐκοῦν ἢ περ κολάζουσιν ὀρθῶς, ταύτη καὶ γιγνώσκει τοὺς χρηστούς καὶ τοὺς μοχθηρούς; Ταύτη. Ὅς τις δὲ εἶνα γιγνώσκει, καὶ πολλούς γινώσκει; Ναί. Καὶ ὅς τις γὰρ πολλούς ἀγνοεῖ, καὶ εἶνα; Φημί. Εἰ ἄρα ἴππος ἂν ἀγνοῖ τοὺς χρηστούς καὶ τοὺς πονηρούς ἴππους, καὶ αὐτὸν ἀγνοῖ ποῖός τις ἐστίν; Φημί. Καὶ εἰ βοῦς ἂν ἀγνοῖ τοὺς πονηρούς καὶ χρηστούς βοῦς, καὶ αὐτὸν ἀγνοῖ ποῖός τις ἐστίν; Ναί, ἔφη. Οὕτω δὴ καὶ εἰ κύνες; Ὡμολόγηε. Τί δ', ἐπειδὴν ἀνθρώπος τις ἂν ἀγνοῖ τοὺς χρηστούς καὶ πονηρούς ἀνθρώπους, ἂρ' οὐχ' ἑαυτοῦ ἀγνοεῖ πότερον χρηστός ἐστὶν ἢ πονηρός, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ἐστίν; Ξυνεχώρησε. Τὸ δ' ἑαυτὸν ἀγνοεῖν

ii. iii. 294.

ii. 138.

τοῦσ.— φημί... ὀρθῶς om ΓΘΠ: φαίνεται μοι ἔδ' ὅς X et γρ BCu. ἔδ' ὅς φημί E, ἔδ' ὅς φημί F.— δαί ugr.— ἢ περ om X.— ἢ αὐτῆ XΘΠ, ἢ ἑτέρα τις γρ Bu.— " δὲ καὶ XΘΠ.— τοὺς om ε.— ἢ ἑτέρα τις XΓΘΠ: ἄλλη *ε.— γοῦν F.— τοῦθ' Γ.— ἀντρ Π.— τοὺς μοχθηρούς XΘΠ, τοὺς πονηρούς γ, πονηρούς *ε.— οὐκοῦν καὶ ἢ τις XΘΠ.— εἰ τις XΘΠF.— δὴ XΓΘΠX ugr: δὲ *ε.— ἢ τις om Π.— ταῖς om F.— ἢ F.— καλεῖς καὶ XΘΠ.— ἀλλὰ ταύτην XΘΠ.— τοὺς add XΘΠE.— μοχθηρούς XΘΠ: πονηρούς *ε.— γε om ε.— ἀ... φημί om Γ.— ἀγνοῖ XΘΠ: ἀγνοεῖ *ε.— τοὺς χρηστούς καὶ πονηρούς ἴππους XΘ, τοὺς πονηρούς καὶ τοὺς χρηστούς ἴππους Π, τοὺς χρηστούς EF: τοὺς πονηρούς καὶ τοὺς χρηστούς *ε.— ἑαυτὸν X.— ἀγνοεῖ X ugr.— καὶ τοὺς χρηστούς ε.— βοῦς libris deest.— καὶ Π.— ἀγνοεῖ ΓXCEP.— τις add XΘΠ.— τις ἂν XΘΠ: ἢ τις *ε.— μοχθηρούς XΘΠ.— οὐχ' γ.— ἀγνοεῖ XΘΠ.— αὐτὸν X.— ἐστὶν ἢ

φημί, ἢ δ' ὅς] φαίνεται μοι, ἢ δ' ὅς
Bas. 2. Forst.
μοχθηρούς, ἢ ἄλλη] μ. ἢ ἑτέρα τις
Bas. 2. Forst.
ἀνθρώπους] Respono ἀνθρώπων, præ-
sertim quam sequatur itidem καθ' ἴππων

καὶ τῶν ἄλλων ἀν. ΣΤΕΡΝ.
καὶ πονηρούς ἀνθρώπων] καὶ τοὺς μοχ-
θηρούς Stob. et similiter in sequentibus
μοχθηρούς pro πονηρούς. Μοχ' ἀρ' οὖν καὶ
αὐτὸν Stob. Ms. Forst.

τινὲ τέχνη; Δικαιοσύνη. Ἔστιν ἄρα ταῦτό, ὡς ἔοικε, βασιλεύς, τύραννος, πολιτικός,^b οἰκονόμος, δεσπότης, σάφρα, δίκαιος· καὶ μία τέχνη ἐστὶ βασιλική, τυραννική, πολιτική, δεσποτική,^c οἰκονομική, δικαιοσύνη, σαφροσύνη. Φαίνεται, ἔφη, οὕτως. [§. 9.] Πότερον^d οὖν τῷ φιλοσόφῳ, ὅταν μὲν ἰατρὸς^e περὶ τῶν καμνόντων τι λέγῃ, αἰσχρὸν μὴ^f ἔπασθαι τοῖς λεγομένοις^g δύνασθαι μῆτε ζυμβάλλεσθαι μηδὲν περὶ^h τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, καὶ ὅποταν ἄλλος τις τῶν δημιουργῶν, ὡσαύτως· ὅταν δὲ δικαστὴςⁱ ἢ βασιλεύς ἢ ἄλλος τις ᾧ νῦν δὴ διήλωμεν,^k οὐκ αἰσχρὸν περὶ τούτων μὴ^l ἔπασθαι δύνασθαι μῆτε ζυμβάλλεσθαι^m περὶ αὐτῶν; Πῶς δ' οὐκ αἰσχρὸν, ὦ Σώκρατες, περὶ γε τοσούτων πραγμάτων μηδὲν ἔχειν συμβάλλεσθαι; Πότερον οὖν καὶ περὶ ταῦτα λέγωμεν, ἔφη,ⁿ πάνταθλον αὐτὸν δεῖν εἶναι καὶ ὑπακρον, τὰ^o δευτερεῖα ἔχοντα^p πάντων τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀχρεῖον εἶναι ἕως ἂν^q τούτων τις ἦ, ἢ^r πρῶτον μὲν τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οὐκ ἄλλω ἐπιτρεπτόν οὐδὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἐπτόν, ἀλλ' αὐτὸν κολαστίον δικάζοντα ὀρθῶς, εἰ μέλλει εὔοικεῖσθαι^s αὐτοῦ ἢ οἰκία; Συνεχωρεῖ δὴ μοι. Ἐπειτά γε δὴ που εἴαν τε^t οἱ φίλοι αὐτῶ^u διαίτας ἐπιτρέψωσιν, εἴαν τε ἢ πόλις τι προστάτῃ^v διακρίνειν

ii. iii. 296.

X, τοῦτο ΘΠ.— πολιτικός om EF.— om XΘ et pr II.— ἔφη οὕτως πότερον XΘ Π: τί γ.— μὲν ἰατρὸς XΘΠ: μὲν δ' ἰατρὸς *γ.— μὴ^f Γ.— δύνασθαι Π et fortasse pr X.— περὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων add XΘΠ.— δικαστὴς δὲ Γ.— δὴ add XΘΠΙΒCσυγ.— διηλωθέντων XΘΠ.— μὴ^l Γ.— ξ. ΓX.— ἔφη X.— καὶ ταύτης μὲν τὰ XΘΠ.— ἔχοντα ΘΠ, ἔχοντας pr X: δ' ἔχοντα *γ.— ἂν add XΘΠ.— ἢ om XΘΠ et pr E.— κείσθαι X.— τε om Π.— αὐτῶ ei φίλοι F.

Stob. t. ii. tit. 9. δοκεῖ μοι τὴν δικαιοσύνην μάτρω τε καὶ τιθεῶν τῶν ἄλλων ἀρετῶν προσεπεῖρ ἕνεκ γε ταύτας οὕτε σάφρα, οὕτε ἀνδρείον, οὕτε φρόνιμον εἶναι τε εἶναι. STUTEM.

[ζυμβάλλεσθαι] Pro iudicio aliqua de re statueret, eleganter accipitur. qua in significatione hic accipio. Mox ὑπακρον autem voco eum qui sit summo artificio inferior, id est, ὁ μὴ πρῶτον ἀλλὰ τὰ δευτερεῖα ἔχων: Secundariae sortis vitium vocat alicubi Plinius. ΣΚΛΗΛΗΝ.

[ἐπειτά γε δ' εἶπον] Sic lego pro vulgari: ἐπειτά γε δὴ που, contra quam lectionem et sensus et Ficini auctoritas pugnat. Originem hujus falsae lectionis

facile e litterarum similitudine comprehendis. STUTEM.

[διαίτας ἐπιτρέψωσιν] Duo apud Athenienses arbitrorum erant genera, alii publice annuatim sorte capti, quos ideo κληρονομία διατηγὰς vocabant, alii, de quibus hic agitur, κατ' ἐπιτροπὴν διατηγὰς, ad quos nempe singuli litigatorum controversiarum suarum disceptationem conferebant. De utriusque fusiis agunt Budaeus, Comm. in L. G. p. 150. 151. Petit. de Leg. Attic. p. 344. Obiter autem hic corruptum, ut videtur, Pollicis locum l. viii. 126. ad διατηγὰς spectantem notemus, τῶν δ' ἐν ἱεροῖς πάλαι οὐδεμία δίκη πρὶν ἐπὶ διατηγὰς εἶλθειν

1. 139. ἢ δικάζειν, αἰσχρὸν ἐν τούτοις, ᾧ ἰταῖρε, δεύτερον φαίνεσθαι ἢ τρίτον καὶ μὴ οὐχ ἡγεῖσθαι; Δοκεῖ μοι. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἡμῖν, ᾧ βέλτιστε, τὸ φιλοσοφεῖν πολυμάθειά^γ τε εἶναι καὶ ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία.

Εἰπόντος δ' ἑμοῦ ταῦτα ὁ μὲν σοφὸς αἰσχυθεὶς τοῖς προειρημένοις ἐσίγησεν, ὁ δὲ ἀμαθὴς ἔφη ἐκείνας^δ εἶναι. καὶ οἱ ἄλλοι ἐπήνεσαν τὰ εἰρημίνα.

—^γ προτάτη κ.—^δ δεῖ om ΧΘΠ.—^ε πολυμαθία ΧΘΠ, φιλομαθία ΓΞΣΒCFmg: φιλομάθειά ε. ultimas ejus vocis syllabas et quae sequuntur ad finem dialogi rc habet Θ.—^δ ἐκείνας ΑΠΣΒCFmg et pr ΓΓ.

εἰσήγετο, ubi pro ἱεροῖς reponendum opinor *ἱεροῖς*. Constat enim tum ex auctoribus supra memoratis, tum ex rei ipsius natura, arbitros ad dirimendas lites *privatas* fuisse constitutos. De peculiari autem ipsorum in *sacris* auctoritate nulli, quod sciam, fit mentio. Forst.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

In persona Alcibiadis, humanæ naturæ vitia, eorumque remedia proponit philosophus. Vitia illa sunt, negligentia, ignorantia, et arrogantia. Remedia vero, cura nostri et seria cognitio. Cura nostri versatur in eo, ut maximam diligentiam adhibeamus in nobis excolendis, (id est, animo nostro, quem vere nos ipsos censere debemus;) non vero, ut inutilem operam in rebus alienis impendamus: quæ est præpostera diligentia, corporis videlicet, et eorum quæ ad corporis cultum pertinent, quæ quidem non sunt nos ipsi: cum corpus sit instrumentum animi, id est, non ipse homo, sed id quo homo utatur: res autem illæ, quæ ad corpus pertinent, veluti robor et divitiæ, etc. sint plane extra hominem. Seria vero nostri cognitio eo spectat, ut pudeat nos arrogantiam nostram, cum nihili simus, si bene nos norimus: tum ut ab uno Deo pendeamus, qui sit verum et solidum felicitatis nostræ firmamentum, et illa proinde remedia reddat in hominibus efficacia. Pietas igitur in primis commendatur, ut quæ honestæ ac beatæ vitæ, sive in privatis personis, sive in republica, caput existat.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ.*

§. 1. Ὡ καὶ Κλεινίου, οἶμαί σε θαυμάζειν ὅτι πρῶτος ἐραστῆς σου γενόμενος τῶν ἄλλων πεκαυμένων μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι δι' ὄχλου ἐγένοντό σοι διαλεγόμενοι, ἐγὼ δὲ τοσούτων ἐτῶν οὐδέ^a προσεῖπον. τούτου δὲ τὸ αἷτιον γέγονεν οὐκ ἀνθρώπειον,^b ἀλλὰ τι δαι-

Steph.
ii. 103.

Bek.
ii. iii. 299.

CODICES QUATTUORDECIM,

ΧΓΔΗΠΞΤΒCFHΥΡ.

* οὐ p.—^b ἀνθρώπειον ΧΔ: ἀνθρώπινον cum *r cor II.—^c καὶ om Υρ.—^d πέ-

* ἢ περὶ φύσεως ἀνθρώπου] Grammaticis debentur omnes hae inscriptiones Platonis dialogorum, quibus, satis inerte quandoque, argumenta proponunt. Hic addo verba Procli ad Parmenidem: λαβοῦσιν ἐν τῷ παρόντι τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς περὶ τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ διαλόγῳ ζητήσεως πᾶσιν ἐπ' ὁμμασι κειμένης, ἧς καὶ τὸν διάλογον ἐπιγράψαι τινὰς περὶ ἰδεῶν. NURNB.

§. 1. Κλεινίου] Clinias Alcibiadis pater, secundum Herodotum viii. 17. Plutarch. Alcib. init. sumptu suo ac propria navi cum ducentis viris militavit ad Artemisium: occisus vero fuit in praelio ad Coroneam (v. infr. §. 18.). Matre usus est Alcibiades Dinomache (§. 5. et 40. Plat. l. c.). Alcibiadis Thucydides primum facit mentionem v. 48. ad quem locum Duker de ejus etate disputat, cum quo cf. Valcken. ad Herod. p. 626. Cum Socrates hunc cum eo sermonem institueret, nondum implebat ille annos viginti (§. 41.). Tutorem habuit Peri-

clum (§. 2.) et praecceptorem Sophillum, Antiphontis patrem, paedagogum autem Zopyrum quendam Thracem (§. 37.). Mores ejus, praeter Platonem, adumbravit Diodorus Sic. xiii. p. 569. ed. Wessel. et Plutarch. p. 192. GOTTL.

ἐραστῆς] Cupiditate flagrabat Socrates cum adolescentibus colloquendi, ut eos redderet meliores. Cf. Plutarch. p. 192. De honesto vocis ἐραστῆς sensu egit Zonnius ad Xenoph. Rep. Lac. ii. 12. GOTTL.

μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι] Multo aliter rem narrat Xenophon Mem. Socr. i. 2. Plutarch. autem cum Platone facit et quod de Anyto, Socrati infestissimo, addit, sane confirmare videtur, a Socrate ipso Alcibiadis familiaritatem fuisse quesitam. NURNB.

ἀνθρώπινον] Potest etiam ἀνθρώπινον, sublata hypostigme, jungi cum ἐναντιομα: ut dicatur non humanum sed divinum fuisse obstaculum. ΣΤΕΡΝ.

οὐκ ἀνθρώπινον] Cod. Cizens. (vid. Mülleri notit. et recens. Codic. Mss. qui

- μόνιον ἐναντίωμα, οὗ σὺ τὴν δύναμιν καί^c ὕστερον πύσει·^d
 νῦν δ' ἐπειδὴ οὐκέτι^e ἐναντιοῦται, οὕτω προσελλήλυθα. εὐ-
 ελπίς δέ εἰμι καί^f τὸ λοιπὸν μὴ^g ἐναντιώσεσθαι αὐτό.^h
 σχεδὸν οὖν κατανεόηκα ἐν τούτῳ τῷⁱ χρόνῳ σκοπούμενος
 ὡς^j πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἔσχες· πολλῶν γὰρ γενομένων καὶ
 μεγαλοφρόνων οὐδεὶς^k ὃς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι
 11. 104. ἰπὸ σοῦ πέφευγε. τὸν δὲ λόγον ᾧ ὑπερπεφρόνηκας, ἐβίβλω
 διελεθεῖν. οὐδενὸς φῆς ἀνθρώπων ἐνδεῆς εἶναι εἰς οὐδέν· τὰ
 γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδεὸς δεῖσθαι,
 11. iii. 300. ἀπὸ^l τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν.

σε pr Π, πτεύσει Δ.—^a οὐκ p.—^b μηδὲ U.—^c μὴ om Up.—^d αὐτῆ p.—^e τῆ om pr
 K.—^f el F.—^g οὐδὲς ἐστίν ὅς Up.—^h ἰπὸ H et fortasse pr K.—ⁱ μὲν om Up.—

in bibliotheca episcop. Numburgo-Ci-
 zensis asservantur, part. i. Lips. 1806. 8.
 p. 16.) legit ἀνθρώπειον, h. e. ἀνθρώ-
 πειον, solemni formarum ἀνθρώπειον et
 ἀνθρώπειον commutatione; vid. Interpp.
 ad Thucyd. i. 22. Schæfer. Melet. Crit.
 p. 2. Ceterum cum hoc loco conf.
 Athen. v. 12. p. 187. E. Ast.

καὶ ὕστερον] Schol. παραπληρωματι-
 κός ἐστιν ὁ καὶ συνθεσμός, ὡς καὶ παρ'
 Ὁμήρῳ (Il. B. 827.) ᾧ καὶ τῆσον Ἀπόλ-
 λων αὐτὸς ἔδωκεν. BUTTM.

δὲ εἰμι καὶ τὸ λ.] Procl. εἰμι μηδὲ το-
 λοιπὸν ἐν αὐτό. BUTTM.

ἰπὸ σοῦ] Ita Fic. Bas. 1. ἀπὸ Ms.
 Bodl. Etw.

ἀρξάμενα] Salvinus legit ἀρξάμενος
 haud dubie vere. v. Obs. Miscellan.
 vol. ii. tom. i. p. 275. GORTL. Recte
 defendunt vulgarem scripturam Heusdus
 Specim. Crit. p. 39. et Heind. ad Gorg.
 §. 60. et confirmat eam Schol. Ruhnk.
 p. 69. ad verba προσθήσω cet. Pluribus
 illustrarunt hanc loquendi formulam
 Heusd. et Heind. l. i. Nimirum adverbii
 munere fungitur participium ἀρξάμενος,
 ut sit inde a, h. l. inde a corpore usque
 ad animum. Heindorfius quidem notio-
 nem inprimis inesse putat, de quo recte
 dubitaveris. Vid. Sturz. Lex. Xenoph.
 v. i. p. 427. Hac occasione oblata facere
 non possum, quin moneam, scrip-
 turam Eusebii in Platonis Polit. x. 4.
 ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξάμενος, quam Stephanus
 recepit, veram esse nosque male fecisse,
 e cod. Par. librisque editis ἀρξάμενος
 reponentes. Ast.

ἀρξάμενα] Part. ἀρξάμενος usurpatur

in multitudine aliqua ab una re, tan-
 quam a principio, desinenda, Lat. si
 incipias ab—. Ponitur autem plerum-
 que in eo et numero et casu in quo illud
 ipsum quod ita definitur enuntiatum est.
 Plat. Rep. vi. p. 498. C. οἷμαι μέντοι τοὺς
 πολλοὺς τῶν ἀκούστων—ἀντιτείνω, ἀπὸ
 θρασυμάχου ἀρξάμενος. Gorg. §. 60.
 ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος—
 δέξαι^r ἂν; Sic igitur hoc loco τὰ γὰρ
 ὑπάρχοντά σοι—ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξά-
 μενα, cui statim analogice adjectum, τε-
 λευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν: cf. et 35. τὰ
 μὲν τούτων (regum Sparta et Persia),
 ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσιν, quan-
 quam ibi lectio Par. F, ἀρξάμενοι, ad
 sensum horum τὰ τούτων, non rejicienda
 esset. Est tamen etiam ubi alii nomini
 adaptatur participium; quod tum sane
 maxime consentaneum videtur cum ei
 nomini adaptatur a quo pendet actio
 principalis, ut Xen. Cyrop. vii. §. 66.
 (23.) ταῦτα γιγνώσκων, ἀρξάμενος ἀπὸ
 τῶν θυρωρῶν πάντα τοὺς—θεραπευτήρας
 ἐποήσατο ἐνόησεν. Sed ibid. i. 6. 8.
 legitur etiam ὅς ἐγὼ αἰσθάνομαι, ἀρξά-
 μενος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων φίλων τούτων,
 ἡγουμένους δεῖν τὸν ἔρχοντα κ. τ. ε.
 Plat. Symp. p. 173. D. ὁκέτι μοι ἐτεχ-
 νῶς πάντα ἀλλοῦς ἡγήσθαι κληρῶ-
 κράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος: in quo
 utroque loco ad normam superiorum lo-
 corum expectaveris ἀρξάμενος, quod in
 nullo tamen quod sciam codice adhuc
 inventum est. Quo minus tentandus
 est locus infr. §. 81. ἔχεις εἰπεῖν Περ-
 κλῆς τίνα ἐποίησε σοφὸν ἀπὸ τῶν υἱῶν
 ἀρξάμενος: ubi, si locum e Georgia supra

[§. 2.] Οἶε γὰρ δὴ εἶναι πρῶτον μὲν^m κάλλιστός τε καὶ μέγιστοςⁿ—καὶ τοῦτο μὲν δὴ παντὶ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ ψεύδει^o—, ἔπειτα νεανικωτάτου^p γένους ἐν τῇ σεαυτοῦ πόλει, οὕση μεγίστη τῶν Ἑλληνίδων, καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τέ σοι φίλους καὶ ξυγγενεῖς^q πλείστους εἶναι καὶ ἄριστους, οἳ εἴ τι θεοί^r ὑπηρετοῖεν ἄν σοι, τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρός οὐδὲν^s χείρους οὐδ' ἐλάττους. ξυμπάντων δὲ ἄν εἶπον μείζω οἶε σοι δύναμιν ὑπάρχειν Περικλέα τὸν Ξανθίππου, ὃν ὁ πατήρ ἐπίτροπον κατέλιπε σοί^u τε καὶ τῷ ἀδελφῷ^v ὃς οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει δύναται πράττειν ὅ τι ἂν βούληται, ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι. προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων δοκεῖς δέ μοι^w ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μέγα φρονεῖν.^x κατὰ πάντα δὴ ταῦτα σὺ^y τε μεγαλαυχούμενος κειράτη-

^m κάλλιστον καὶ μέγιστον p.—ⁿ ψεύδει ΔΠ.—^p νεανικῶς p.—^q ξ. ΚΣΤΒΦΗΥ.—
^r καὶ om Γ.—^s δὲ p.—^t οὐδὲν ΧΔΠΥ et corr Γ: οὐδὲ *s.—^u σύν F.—^v ἀ mg F, om pr F.—^w μοι δέ μοι Γ.—^x μέγα φρονεῖν ΧΔΠ: μεγαλοφρονεῖν *s.—^y σὺ p.—

allatum normam facimus, dicendum erat ἀρξάμενον. Sed magis etiam abnormia Herodotus præbet, ut v. 49. ἔστι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἡγεῖρον νεομενοῖσι ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξάμενοισι. ΒΥΤΤΜ.

§. 2. κάλλιστος] Xenoph. Mem. i. 2. 24. Plutarch. in vita ejus init. Cornel. Alcib. 1. GOTTL.

πρὸς πατρός] Priscianus hæc verba (πρὸς πατρός—ἄν σοι) et aliquot ex subsequentibus quoque locos apposuit lib. xviii. c. 14. ubi in edd. Ald. Putsch. et aliis quibusdam ita fere leguntur ut in Platonis libris, Krehlius autem (ut ipse ait p. 160. not. 2.) ex illis ea repetivit. In notis vero novissimis hic editor eadem ita apposuit, ut in libris aliquot Prisciani editis aliis, et in Mss. leguntur. Jam in his verbis, quæ hæc nota spectat, varietas ista ex editis ita comparata est, ut afferre pigeat, cum mihi certe exploratum sit natam esse ex male intellecta codicum scriptura, qualem, et quidem contaminatissimam, ex Langeiano codice apposuit Krehlius. Unde hæc sane levis oritur suspicio etiam emendata illa que hic et in proximis apud Aldum et ceteros leguntur non ex Prisciani sed ipsius Platonis libris hausta esse. Certe e septem codicibus quos

in edendis postremis illis Prisciani libris contulit Krehlius (vid. Præf. tomi sec.) Græca exhibent nonnisi duo, ita tamen ut legi vix possint. ΒΥΤΤΜ.

προσθήσω δὲ καὶ] Cod. Cis. προσθήσω δ' ὅτι καὶ τῶν πλουσίων, quod magis placet. De ellipsis autem verbi εἰ, quam non puto firmari posse nisi loco Homærico Od. 2. 126. Τολοῦ μὲν γὰρ καὶ πατρός, nunc dubito: nam cum ventis adhuc in hæreant superiora illa: οἶε γὰρ δὴ εἶναι—κάλλιστος—ἔπειτα νεανικωτάτου γένους—: verba, προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων, veram ellipsin non patiuntur, sed intellectu e superioribus suppletur. ΒΥΤΤΜ.

κατὰ πάντα δὴ αὐτὰ] Nullam animi bonum Socrates memorat, quæ tamen supra dixisset: τελευτῶντα εἰς ψυχῆν. Sed et mox Alcibiadi dicit, quare animi bona omiserit. ἀμαθία γὰρ ξυνοικεῖς, ἃ βέλτιστε, τῇ ἀσχίστῃ, c. 13. ΝΥΚΝΒ.

σὺ τε] Duo Procli codices σὺ γε—ἐκείνοι δὲ—. ΒΥΤΤΜ.

σὺ τε] Ita Bas. 1. et Fic. γε Ms. Bodl. Etw.

μεγαλαυχούμενος] Plutarchus in Vita Alcib. p. 22. Ἐδόκει δὲ καὶ Ἀρχέστρατος οὐκ ἀπὸ τρόπου λέγειν, ὅς ἡ Ἑλλάς οὐκ ἂν ἤγεγκε δύο Ἀλκιβιάδας. DASCIB.

Ἀθηναίοις ὅτι ἄξιός ἐστι τιμᾶσθαι ὡς οὔτε Περικλῆς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πάποτε γενομένων, καὶ τοῦτο ἐνδείξάμενος μέγιστος¹ δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει, ἐὰν δ' ἐνθάδε μέγιστος ᾖς, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι,² καὶ οὐ μόνον ἐν Ἑλλησιν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, ὅσοι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῶν οἰκοῦσιν ἠπειρώ. καὶ εἰ' αὖ σοι εἴποι³ ὁ αὐτὸς οὗτος⁴ θεός

ξασθαι *τ.—] μέγιστος γενήση Ὑρ.—] Ἑλλησι om pr E cum s.—¹ ἐν om ΣΤ et pr E.—² καὶ el...γεγονέναι om p.—³ εἴη ΕΣΤC.—⁴ οὗτος om U.—⁵ εἶαι U.—⁶ ἀσπιν

præteritam), h. e. certam et indubitatam. Vulgaris quidem opinio, aoristum pro futuro poni posse, recte ab Hermanno (de Emend. Rat. Græc. Grammat. p. 199.) refutata est, sed quæ ipse hic vir eruditissimus de eo genere disputavit, mihi non satisfacere ingenue fateor. In locis enim Homeri, Epicteti et Joannis, quos laudavit, manifesta est hæc aoristi præteriti significatio. Il. Δ. 161. Ἐκ τε καὶ ὅθ' ἔτελει, σὺν τε μεγάλῃ ἀπέτισαν Ἰὼν σφῆσιν κεφαλῆσι γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν. Aoristum presentis vides τελεῖ et aoristum præteriti ἀπέτισαν, igiturque res respectu temporis quidem indefinita, per se vero definita eaque tam certa significatur, ut jam acta fingatur esse. Sensus enim est: Etiamsi non statim Jupiter Trojanos punit, tamen punit (non nunc, sed absolute) eos postea et illi poenas dederunt, h. e. certo dant. Similis est Epicteti locus c. 60. ἂν ὑπὲρ δυνάμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσυχιάσῃς, καὶ ὁ ἡδύνασο ἐκ-κληρώσαι, παρέλπιες: si supra vires personam susceperis, et hæc male egisti (h. e. certo agis) et, quam sustinere poteras, neglexisti (certo negligis). Et Joannis Evang. xv. 6. ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω, ὡς τὸ κλήμα, καὶ ἐξηράνθη, h. e. qui in me non manserit, is ejectus est, ut palme, et aruit, pro is certo ejectionis et arecscit. In hoc quoque aoristi præteriti usu nostra lingua cum Græca concordat. His adijciamus Euripidis, qui feruntur, versus apud Justin. et Clement. Ὅταν σχολὴν ἔγωνα τυγχάνῃ Δίκη, Τιμωρῶν ἔτισεν, ἐν ἤρξεν κακῶν. Platon. Gorg. 511. D. ἐὰν μὴν ἐξ Αἰγύπτου δεῖρο σέσωρ, οἶμαι, δὲ ὀβολοὺς ἐπράξατο. Eandem vim habent partici-
pia aoristorum præteritorum, quæ vulgo pro futuris poni existimantur, vid. Zeun. ad Viger. p. 343. Herm. p. 754. Locos præterea nonnullos Xenophontis et Platonis inspicere juvat. Xenoph. Econ.

vii. 8. πολλά ὑπισχνουμένη μὴν πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι, οἶαν δεῖ, σε εὐαίσιε, (h. e. certo evadere s. evasuram esse), qualis debet esse. Ex his perspicitur, Schneiderum sine causa offensum esse infinito aoristi, quem pro futuro positum esse censebat. Similiter Sympos. Platon. c. 20. ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν, τί ἐρῶ; Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι, γενέσθαι αὐτῷ. Phædon. p. 279. Fisch. πολλὴ ἐλπίς ἀφικόμενῳ, εἰ ἐγὼ πορεύομαι, ἰκανῶς ἐκεῖ, εἴ-περ ποῦ ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο cet. p. 282. οἱ ἀφικόμενοι ἐλπίς ἐστίν, οὐ διὰ βίου ἦραν, τυχεῖν. Euthyd. 278. C. ἐφάτην γὰρ ἐπιδείξασθαι τὴν προσηρτικὴν σοφίαν. Sic in hoc ipso capite infra legitur: ὅπερ γὰρ σὺ ἐλπίζεις ἔχεις, ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι cet. et in Sympos. c. 20. μέλλοτος ἐπιδείξασθαι σωντοῦ λόγους. Ast.

παρελθὼν οὖν] Vulgo παρελθὼν δέ. Commodius οὖν, quo sicut Latino igitur, ergo (p. Ernest. Clav. Cic.) oratio post parenthesin resumitur, præeunte Nurnb. reposui e Mss. 3. unde deum adoptavi futurum ἐνδείξασθαι pro vulgato -ασθαι, quamvis post illa ἐὰν παρελθῶν aoristam etiam futuri locum tenere poterat. Schol. Τὸ ἐνδείξάμενος ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποτάδῃ, h. e. de eo quod directe, te ipsa ostenditur. ΒΥΤΤΑ. qui sic in Addend. 'Conf. Meno. §. 15. ubi rogat Socratem Meno, ut velit ἐνδείξασθαι εἰ ἔχει ὅπερ λέγει, quod simpliciter valet διδάσκειν, demonstrare: Socrates autem puerum illum provocari jubet ἵνα ἐν τούτῳ ἐπιδείξηται. Conf. etiam Alcib. II. §. 17.'

ἄλλοις⁵ καὶ οὐ μόνον] γρ. ἄλλοις Ἑλλησι⁶ καὶ οὐ μόνον. ΣΤΕΡΓ.

καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. καὶ οὐ μόνον] Ita Ms. Bodl. Bas. 1. Fic. τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι Bas. 2. ΕΤΥ.

ἄλλοις Ἑλλησι] Vocem postremam e Bas. 2. et Ciz. apposuimus. Ast.

ὅτι αὐτοῦ σε δεῖ^ν δυναστεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, διαβῆναι δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν^ρ οὐκ ἐξίσταί σοι οὐδὲ ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεί πρᾶγμασιν, οὐκ ἂν αὖ μοι δοκεῖς^ρ ἰθέλειν οὐδὲ ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, εἰ μὴ ἐμπλήσεις^τ τοῦ σου ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνάμεως πάντας^α ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀνθρώπου· καὶ οἶμαί σε πλὴν Κύρου καὶ Ξέρξου^ρ ἠγεῖσθαι οὐδένα ἄξιον λόγου γεγοῖναι. ὅτι μὲν οὖν ἔχεις^ν ταύτην τὴν ἐλπίδα, εὖ οἶδα καὶ^ν οὐκ εἰκάζω. [§. 5.] Ἴσως ἂν οὖν^ω εἴποις, ἄτε^α εἰ- 11. iii. 308.
 δῶς ὅτι^τ ἀληθῆ λέγω, Τί δὲ οὖν, ᾧ Σόκράτες, τοῦτ^α ἐστὶ σοι πρὸς λόγον^α ὃν ἔφησθα ἔρεῖν, διὸ^β ἐμοῦ οὐκ ἀκαλλάτ-
 τει^ς; ἐγὼ δὲ^δ σοὶ γε ἔρω, ᾧ φίλε καὶ Κλεινίου καὶ Δεινομάχης.^ο τούτων γὰρ σοι ἀπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι^ι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον· τσαύτην ἐγὼ δύναμιν οἶ-
 μαί^ε ἔχειν εἰς τὰ σα πρᾶγματα καὶ εἰς σέ. διὸ δὲ καὶ πά-
 λαι οἶμαί^η με^ι τὸν θεὸν οὐκ ἐᾶν^ν διαλεγέσθαι σοι,^κ ὃν ἐγὼ περιέμενον ὀπηνίκα ἴασαι.^λ ὡς περ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις

ΧΑΠ.— μοι δοκεῖς ΧΓΑΗΠΒСН, μοι δοκῆς ΧТУ : δοκεῖς μοι *ε.— ἐμπλήσης Η.— πάντας U.— ἐξέρξου Η.— ἔχεις post ἐλπίδα ponunt ΕΓε.— καὶ om Γ.— ὦ οὖν ἂν Εε.— ἄτε p.— ὡς Ὑρ.— τοῦτ^α Γ.— πρὸς τὸν λόγον Η.— δὲ ἂν ΗΞ

ΤΗ et γρ ΒС.— ἀκαλλάττει Χ, ἀκαλλάττει Γ : ἀκαλλάττη cum *ε cori Υ.— δὲ

ΧΑΠ : δὴ *ε.— δεινομάχης TBC, δεινομήτης ΧΓΔΥρ, δευνομάχης Α, δεινομαράχης Η.— ἐπιθέσθαι Ὑρ.— ἐγὼ δύναμιν οἶμαι ΧΑΠ, οἶδα ἐγὼ δύναμιν F : ἐγὼ οἶμαι δύ-
 ναμυ *ε.— οἶμαι ΧΑΠ.— με om Ὑρ.— ἂν U.— σε Γ.— ἴασαι ΓΥ.— ἐνδεί-

ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν] Vid. Matthiae not. ad Homer. Hymn. p. 64. Ast.
 §. 5. ἐν ἔφησθα] Sic omnes praeter Ven. H. et ed. Bas. 2. unde Astius recepit articulum, τὸν λόγον : cujus sententiae accedo. Nam quod dicas fortasse, λόγον ἂν esse pro ἐν λόγον, id non satisfaciat sine exemplis; qualibus Heindorfus quoque, qui vulgatam hujus loci, non diserte tamen, tuetur ad Protag. §. 36. deestitutis fuisse videtur. BUTTM.
 δὲ ἐμοῦ] δὲ ἐν ἐμοῦ Ms. Bodl. Ετω. Malim δέσσι, et post πρὸς addere articulum τῶν. SCHNEID. Fortasse : δὲ ἢ loco δὲ ἢ. BIKST.
 δὲ ἐν ἐμοῦ] Hanc scripturam suppeditant Bodl. et Vind. Mox Bas. 2. τῶν ἐπὶ τῶν. Dein Ciz. ἀδύνατον ἐστὶ, quod necessarium non est; solent enim adjectiva ἔτρομος, δυνάτης, ἰκανός, sine verbo substantivo poni. Ast.
 Δεινομάχης] Nomen matris Alcibiadis Plat.

in Mss. nonnullis scriptum est Δεινομήτης, quae tamen varietas infra ad §. 40. non affertur. BUTTM.
 ἐπιτεθῆναι] Apud Proclum est ἐπιθέσθαι : Ficinus : has cogitationes tuas ad optatum finem perducere absque me minime potes. Eundem autem vulgatam quoque sensum esse, Matth. (Gr. Gr. §. 532. not. 2.) non credo : nam diversum est hoc nostrum : harum tibi cogitationum finis (liceat enim Graeca verba pressius imitari) imponi non potest. Et in hac quidem sententia commodior genitivus casus mihi videtur : activa dativo aegre careret. H. T. 107. Ψευδοθήσεις, οὐδ^α ἄτε τέλος μάθης ἐπιθήσεις. BUTTM.
 οἶμαι] Sic pro vulg. οἶμαι hic recte Mss. 3. Hic enim Socrates opinionem suam profert de numinis illius consilio, in paulo superiori οἶμαι autem suam de se ipso persuasionem. BUTTM.
 ἐν περιέμενον] Mendosus hic locus

ἐν τῇ πόλει· ἰνδιδέσθαι^m ὅτι αὐτῇ παντὸςⁿ ἄξιός εἰ, ἰνδιδέ-
ξάμενος δὲ^o οὐδὲν ὅ τι οὐ παραυτίκα δυήσεσθαι, οὐτὰ^p
καγὼ^d παρὰ σοὶ ἰλπίζω μέγιστον δυήσεσθαι ἰνδιδέξάμενος
ὅτι παντὸς ἄξιός^r εἰμί σοι^s καὶ οὐτ' ἐπίτροπος οὔτε συγγε-
νῆς^t οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἱκανὸς παραδοῦναι τὴν δύναμιν ἧς

ξασθαι...δυήσεσθαι om. ΧΑΠ.—^a πάντα F.—^b omnia ἔτι cum Ur.—^c ὅτι...δυή-
σεσθαι om. p.—^d καγὼ...παντὸς] καὶ αὐτὸς U.—^e παντὸς ἔξιος ΧΑΠ: παντὸς μάλ-
λον ἔξιος^g r.—^f σοὶ add. ΧΑΠ.—^g συναργός τις Ur.—^h τοῦ add. ΧΑΠUr.—ⁱ ὅτι

non est, ut quidam est suspicatus: sed
ita dicitur ἐν τοιμίμω ἑσπρίκα ἔδου, ut
diceretur, περιμένω σε ἑσπρίκα ἔδου, pro
τοριμένω ἑσπρίκα σὲ ἔδου. STERN.
ἐν τῇ πόλει] Malim ἐν omissum. Sed
hoc leve et dubium. Illud certum puto,
ὅτι ante οὐδὲν delendum esse, utpote ex
sequenti δ τι natum. Sic volunt leges
grammaticæ, et usus Platonæus, ut vi-
dere licet in antecedentibus et quæ se-
quuntur. SCHNEIDER.

ἐν τῇ πόλει] Prepositio ἐν Schneide-
rum offendit, sine causa. Est enim co-
rum, inter, apud, (int. civis, pro quibus
urbs posita est). Xenoph. Cyrop. viii.
§. 12. Κύρος—ἐλευθεῖς ἡμᾶς ἐν πάσῃ
ἀνθρώποις ἐποίησεν. 7. 3. δυνατὸς ἡμᾶς
ἐν πάσῃ ἀνθρώποις ἀναδέξει. Diodor.
Sic. xi. 12. προπέσεις δὲ βουλῆς ἐν τοῖς
τῶν καθ' ἡγεμονίαι περὶ τῆς ναυμαχίας.
Sic enim h. l. malim præpositionem ἐν
intelligere, quam cum Wolfio (ad Xeno-
ph. Histor. Græc. i. 1. 20. p. 114. ed.
Schneid.) abundantiam ipsius statuere.
AST.

ἀνδιδέσθαι] Scribendum potius ἀνδιδέ-
ξασθαι, ut sequitur δυήσεσθαι, quod pen-
det ab iisdem verbis, ἐλπίδας ἔχεις: et
rursam, ἐλπίζω δυήσεσθαι. STERN.

ὅτι] Post ἑτὶ subaudienda sunt hæc
verba (ex præcedentibus repetita) αὐτῇ
παντὸς ἔξιος εἰ. Verum satis erat dix-
isse, ἀνδιδέξάμενος δέ: ideoque non im-
merito suspicetur quispian a librario per
imprudenciam repetitam fuisse particu-
lam ἑτὶ, recordante præcedentium ver-
borum, ἀνδιδέσθαι ἑτὶ αὐτῇ &c. STERN.

ἀνδιδέσθαι] Verba ἀνδιδέσθαι usque
ad prius istud δυήσεσθαι desunt in Mss.
2. cujus omissionis nullum neque ὁμοιο-
τέλειον neque ὁμοιωματικὸν causa est.
Immo his omissis, ut que ex superiori-
bus (4. c.) menti audientis sponte recur-
runt, cum elegantia et perspicuitate
brevior sermo evadit hic: ἄσπερ γὰρ σὲ
ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει, ὅτι καγὼ
παρὰ σοὶ ἐλπίζω μέγιστον δυήσεσθαι ἐν-

διδέξάμενος ἑτὶ παντὸς ἔξιος εἰμί σοι.
Hanc itaque veram scriptoris mentem,
cetera non interpretamentum, sed male
seduli alicujus supplementum esse cen-
seo, antiquum tamen illud, cum Proclus
quoque habeat. Ceterum in his verbis
aoristum ἀνδιδέσθαι mendo carere do-
cuimus ad Crit. §. 14. molestum autem
ἑτὶ ante ὁὐδὲν δ, τι ὁὐ præsumptibus
Proclo et Bekkero omittere poteramus,
sed nunc quoque retinendum ob alia ha-
jus anacoluthis exempla quæ collegit
Heind. ad Phædo. §. 19. ΒΥΤΤΙΚ.

ὅτι οὐδὲν] ἑτὶ ante οὐδὲν delendum esse
Schneider opinabatur, utpote ex se-
quenti δ τι natum, sed abundanter sic
ἑτὶ poni, innumera exempla docent.
Vid. Maittair. Gr. L. D. p. 98. ed.
Sturz. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. p. 116.
ad Viger. p. 191. Fischer. ad Plat. Phæ-
don. p. 361. Lexic. Xenoph. v. iii. p.
346. Ita malim hunc locum capere,
quam ἑτὶ cum οὐδὲν intellecto ἑτὶ con-
jungere, etsi plena nonnumquam formula
οὐδὲς ἔστιν, ἑστὶν ὁὐ reperiat, v. c.
apud Xenoph. Hist. Gr. vii. §. 26. Οὐ-
δὲν δ τι ὁὐ conjunctum est nisi^h non, h.
c. omnia, Thucyd. iii. 81. Phædon. p.
495. ed. Fisch. Protagor. 317. C. 323.
B. Hipp. M. 200. A. Herm. ad Viger.
p. 700. Lex. Xenoph. v. iii. p. 356.
AST.

ὁὐ παραυτίκα] ἑτὶ παραυτίκα Mss. Bodl.
Etw.

παντὸς ἔξιος] Ita Bekk. cum optimis
Mss. cum olim legeretur παντὸς μάλλον
ἔξιος, sine σοι, et cum voce importuna
μάλλον, quam per incogitantiam librarii,
formulam παντὸς μάλλον in animo ha-
bentis irrepsisse puto. Est autem men-
dosa ista scriptura etiam in textu Procli
commentarii inserto, in quo proxime
subsequentia ita leguntur: καὶ ὅτι ἐπί-
τροπος ὅτι συναργός τις ἄλλος οὐδὲς κ.
v. A. ΒΥΤΤΙΚ.

μετὰ τοῦ θεοῦ] Articulum e Ven. et
Cic. reposuimus. AST.

ἰπιθυμῆς πλὴν ἑμοῦ, μετὰ τοῦ θεοῦ μέγας. ναυτίρω μὲν οὖν ὄντι σοι καὶ πρὶν τῶσαύτης ἐλπίδος γίμειν, ὡς ἑμοὶ δοκεῖ, οὐκ εἶα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην διαλογίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε· νῦν γὰρ ἂν μου ἀκούσαιο.

II. 106.

§. 6. ΑΔ. Πολύ γί μοι, ὦ Σώκρατες, νῦν ἀποκρίτες αὐτὸ φαίνει, ἰπειδὴ ἤρξω λέγειν, ἢ ὅτε σιγῶν εἶπου· καὶ τοῖσ' σφόδρα γὰρ ἡσθ' ἰδεῖν καὶ τότε τοιοῦτος. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ταῦτα διανοοῦμαι ἢ μή, ὡς εἶπες, δίσγνωσκας, καὶ εἰάν μὴ φῶ, οὐδέν μοι ἴσται πλέον πρὸς τὸ πείθειν σε. εἶεν. εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενοῦμαι, πῶς διὰ σοῦ μοι ἴσται καὶ ἄνευ σοῦ οὐκ ἂν γένοιτο; ἔχεις λέγειν;

II. III. 304.

ΣΩ. Ἄρα ἐρατᾶς εἴ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρόν, οἷους δὴ ἀκούειν εἶθισαι; οὐ γὰρ ἴσται τοιοῦτον τὸ ἔμῳ. ἀλλ' ἰνδείξασθαι μὲν σοι, ὡς ἐγῶμαι, οἷός τ' ἂν εἴη ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχει, εἰάν ἐν μόνον μοι ἐθέλης βραχὺ ὑπερεῖπαι.

om F.— ἔς ἐμοὶ δοκεῖ om p.— ταύτην p.— ἔφηκε p.— γ' ἐμοὶ U.— ἐς F.— ὦ adf. ΧΑΠ.— ἐτι γ.— καίτοι γ' Π.— γ' om ΕΞΤ.— ἡσθ' ΔΠ: ἡσθ' *r.— τὰ ταῦτα U.— ἔχεις τι λέγειν p.— ἢ p.— λόγον μακρόν εἰπεῖν Γ.— εἶεν p.— εἴη U.— ἐτι om p.— ταῦθ' Γ.— ἔχει om Σ.— ἐθέλης ΧΑΠ: ἐθέλησ'.

οὐκ εἶα ὁ θεὸς—νῦν δὲ ἐφῆκε] Atqui gemius ille Socratis nunquam ipsum ad agendum impellebat, tantum a proposito repellat. Quod et aliunde constat et ab ipso dicitur Theage p. 128. D. 'Αεὶ μοι σημαίνει, ὃ ἐν μύλλῳ πρᾶτται, τοῦτον ἀπετραπῆν προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Sed scripsit auctor ἐφῆκε. HEUSD.

ἐφῆκε] ἐφῆκε non est impulsit, sed permisit, concessit. Polit. III. 2. viii. 7. Tim. 59. D. Protag. 338. A. ἀλλ' ἐφῆκεναι καὶ χαλᾶσαι τὰς ἡρίας τοῖς λόγοις. Vide Sturz. Lex. Xenoph. vol. II. p. 431. Ast.

ἐφῆκε] ἐφῆκε in Procli libris inter varias lectiones est: sed vid. ibi Creuser p. 161. qui apte etiam admonet præcepti Grammatici in Append. Sturmiana ad Etymol. Gud. p. 636. l. 55. τὸ γὰρ ἐφῆκεναι ἐκλήθη ἐν ἐπιτομῇ περιφρασεῖ σημασιων. ἐφῆκεν γὰρ τὸ προτρέπει καὶ ἀδίδωμι, ἐς τὸ ἐφῆκεναι σοι λόγους. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in v. Firmari autem potest vulgata lectio etiam ex Prisciano l. c. ubi mendosum ἐφῆ non modo in Græcis legitur, sed hæc quoque sine varietate additur interpretatio, κακε, inquit, κακε

enim me audias. Cf. Crit. §. 18. quamquam ibi in uno cod. Par. H. est ἐφῆκεναι: contra ibid. §. 9. ubi ἐφῆκεναι magis proprie dictam, unus tamen codex habet ἐφῆκεναι, neque hoc ibi male. BUTTM.

§. 6. ἀποκρίτες] ἀποκρίτες, insolens, mirus, Crit. §. 2. Sæpe etiam usurpatus in deteriorem sensum, ἀσεκρῆς, ἰσχυρῆς. Isocr. Panath. τὰχ' εἶν' ἐν τῶν ἐκείνων με εἶναι φησῆσαν· ἐγὼ δὲ οὐδὲν τοῦτων λόγον οἶμαι ποιεῖν. BUTTM.

εἶεν] Memor esse debebam hujus loci ad Men. §. 7. extr. Hic enim certe vox εἶεν alteri collocutori tribui non potest; et continuatur sermo ipsis hinc εἰ δὲ ἐπῆ—, quæ illic etiam leguntur. Ut nunc, eandem esse illius quoque loci et alterius in Cratylō rationem, confidenter pronuntiem. BUTTM.

ὅ γὰρ ἐστὶ τοιοῦτον τὸ ἔμῳ] Non ex Sophistarum more equidem ago. Nam φησῆσαι ἐν μέρει ἀποκρίνεσθαι καὶ ἔρασθαι ἤττον ἀποῖς ἐνὶ ἢ τὸ μηδέν. Theæt. c. 27. ed. Fisch. Et Plato eos semper μακροῖς λόγοις εἰσάγων inducit, ut Theætetachum in lib. de Repub. Protagoram in Theæt. c. 20. Gorgiam etc. ΝΥΜΑ.

ΑΛ. Ἄλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπερή-
τημα, ἐθέλω.

ΣΩ. Εἰ χαλεπὸν δοκεῖ τὸ ἀποκρίνεσθαι^α τὰ ἐρωτώμενα.

ΑΛ. Οὐ χαλεπὸν.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δὴ.

ΑΛ. Ἐρώτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡς διανοουμένου^β σου^γ ταῦτα ἐρωτῶ, ἂ φη-
μί^δ σε^ε διανοεῖσθαι;

ΑΛ. Ἔστω, εἰ βούλεις, οὕτως, ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι καὶ^ζ
ἐρεῖς.

§. 7. ΣΩ. Φέρε δὴ διανοεῖ γὰρ, ὡς ἐγὼ φημι, παρῆ-
και συμβουλευσών^η Ἀθηναίους^θ ἐντός οὐ πολλοῦ χρόνου.
ii. iii. 305. εἰ οὖν μέλλοντός σου ἵναί τι ἐπὶ τὸ βῆμα λαβόμενος ἐροί-
μην ὦ Ἀλκιβιάδῃ, ἐπειδὴ περὶ τίνος Ἀθηναῖοι διανοοῦν-

^α ε.—^β ἀποκρίνεσθαι ΧΔ: ἀποκρίνασθαι ^γ ε.—^δ διανοούμενος F.—^ε σου om EF.—
^ζ ἀφήμι Γ.—^η σοι corr Γ.—^θ διανοεῖσθαι Δ.—^ι καὶ om ΧΔΠΥρ.—^κ συμβουλεύ-

μόνον μοι θελήσῃς] Ciz. *μόνον ἐθα-
λps. Ast.*

ἢ χαλεπὸν] Legitur vulgo Εἰ χαλε-
πὸν: quæ est elliptica responsio facilis
intellectu post alterius interrogationem
qualis hic foret ista: Ἄλλ' ἢ χαλεπὸν
λέγεις τὸ ὑπερήτημα; Resp. Εἰ χαλεπὸν
τὸ ἀποκρίνεσθαι. Sed post hujusmodi
sermonem, Ἄλλ' εἰ μὴ χαλεπὸν λέγεις,
ἐθέλω ὑπερητῆσαι, nemini in mentem
venire potest respondere: Εἰ χαλεπὸν
τὸ ἀποκρίνεσθαι: ut scilicet ex negativa
quæ præcedit hypothesi mente repetatur
χαλεπὸν ἔστιν idque in negationem con-
vertatur. Contra una consentanea lo-
quendi forma hic est directa interrogatio;
ad eamque solam recte respondetur
nudo hoc οὐ χαλεπὸν. Jam cum in an-
tiquissimis æque atque in recentissimis
libris susque deque habeatur distinctio
inter ἢ, ἢ, εἰ: reponere hic ἢ eo minus
dubitavi, cum manifestus idem mendum
in omnibus itidem Mss. recurrat infra
§. 12. ubi vide. Ficinus nostro loco:
Nunc difficile tibi videtur—respondere?
BUTTM.

τὰ ἐρωτώμενα] τὰ ἐρωτήματα M.
Bodl. Erw.

ἵνα καὶ εἰδῶ, ὅ τι καὶ ἐρεῖς] Ciz. omit-
tit alterum καὶ, male; sensus est enim,
ut p̄missam sciam, quid tandem dicturus
sis. Vide quæ exposuimus de particula

καὶ in Ephemerid. Liter. Landshut. t. i.
fasc. ii. p. 108. Ast.

καὶ ἐρεῖς] Duplex istud καὶ ad nos-
trum sane sensum redundat, nihilo se-
cius tamen et quamvis optimi codd.
posterius omitant, utrumque servandum
est. Nam uti de priori neminem vel
mediocriter versatum in his litteris dubi-
tatorum puto, ita posterius etiam seorsim
sat multis exemplis defenditur. Est
enim idem illud καὶ, quod ad intensio-
nem studii cognoscendi indicandam in-
terrogativis adjungitur: τί γὰρ καὶ ἐροῦ-
μεν;—τίνος δὲ καὶ ἔστι; et sim. vid.
Heind. ad Theat. §. 6. neque minus re-
lativis: Legg. vii. p. 821. E. λέγ' ὅτι
καὶ φῆς, ὃ ξέρε: et in eadem, quam hic
habemus, formula posterius tantummodo
καὶ positum est Herodoto ii. 114. ἵνα εἰ-
δῶ, ὅτι κοτὴ καὶ λέξει. BUTTM.

§. 7. διανοῆ γὰρ] διανοῦ γὰρ M.
Bodl. Erw.

ἐπειδὴ περὶ τίνος] For. ἐπειδὴ περὶ τί-
νος scribendum est hoc sensu; τί ἔστι
περὶ οὗ ἐπειδὴ Ἀθ. διαν. βουλευέσθαι,
ἀνίστασαι συμβουλεύσων; (ut paulo post
[§. 9.] dicit ἔταν οὖν περὶ τίνος βουλευ-
ῶνται, pro τί οὖν ἔστι περὶ οὗ ἔταν βου-
λεύονται.) Quod si retinendo περὶ τίνος,
præfigitur καὶ verbo ἀνίστασαι, ne sic
quidem cohærebant satis quæ sequuntur.
BUTTM.

ται βουλεύεσθαι, ἀρίστασαι συμβουλεύσων; ἄρ' ἐπειδὴ
περὶ ἂν σὺ ἐπίστασαι βέλτιον ἢ οὗτοι; τί ἂν ἀποκρίναιο;

ΑΛ. Εἰποῖμ' ἂν δὴ σου, περὶ ἂν οἶδα^β βέλτιον ἢ οὗτοι.

ΣΩ. Περὶ ἂν ἄρ' εἰδὼς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος
εἶ.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα ἃ παρ' ἄλλων ἔμα-
θες ἢ αὐτὸς ἐξεῦρες;

ΑΛ. Ποῖα γὰρ ἄλλα;

ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὅπως ἂν ποτε ἔμαθίς τι ἢ ἐξεῦρες μή-
τε^α μανθάνειν ἐβέλων μήτε αὐτὸς ζητεῖν;

ΑΛ. Οὐκ ἔστιν.

ΣΩ. Τί δέ; ἠβέλησας ἂν ζητῆσαι ἢ μαθεῖν ἃ ἐπίστασ-
θαι ᾧ σου;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄ ἄρα^ο νῦν τυγχάνεις ἐπιστάμενος, ἦν χρόνος
ὅτε^ε οὐχ ἠγοῦ εἰδέναι;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ἃ γε μεμάθηκας, σχεδόν τι καὶ ἐγὼ^δ
οἶδα· εἰ δέ τι ἐμὲ λέληθεν, εἰπέ. ἔμαθες γὰρ δὴ^η σὺ γε^ι 11. iii. 300.
κατὰ μνήμην τῆν^ι ἐμὴν^κ γράμματα καὶ καθαρίζειν καὶ
καλαίειν οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἠθέλεις μαθεῖν. ταῦτ'

σentes Γ.—] ἀθηναίους... μάλιστα om Γ.— σοι F.— ἀποκρίσῃ H.— σὺ ἐπίστα-
σαι Z.— ε̄ περ p.—^α μήτε...μήτε] μήποτε...μήποτε EF.—^ο ἃ ἄρα XΔΠ: ἄρ' ἃ *g.
—^ε ὅτε Π.—^ε αὐτὸς Up.—^β δὴ om Es.—^γ γε om Up.—^δ τῆν add XΔΠ.—^ε ἐμὴν

ἐπειδὴ περὶ τίνος] Torst Stephanum
hic, sicut interpretes τὸ ἐπειδὴ alias, vel-
uti in Phaedone c. 47. ad quem locum v.
Fischer. et Animadvers. nostras, p. 77.
Hoc quidem loco non displicet analysis
Stephaniana; ut paullo post dicit c. 4.
ὅταν ὄν περὶ τίνος βουλεύονται, pro, τί
ὄν ἐστὶ περὶ οὗ ὅταν βουλεύονται. Talis
breviloquentia in interrogationibus Pla-
toni est propria. GOTTL.
τίνος] Sic pro vulg. olim τίνος recte
Steph. BUTTM.
ἐπίστασαι συμβουλεύσων] ἐπίστασαι
τοῦ συμβουλεύσων Ms. Bodl. Etw.
μήτε μανθάνειν] μήποτε μανθάνειν Ms.

Bodl. Etw.
τί δέ;] Apud solum Proclum hic est
τί θαί; BUTTM.
καὶ ἐγὼ οἶδα] Procl. καὶ αὐτὸς οἶδα.
BUTTM.
γὰρ σὺ γε] γρ. γὰρ δὴ σὺ γε. STEPH.
Et sic Bas. Z. et Ven. Ast.
οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἠθέλεις] Cix. ἐβ-
λεῖν δέ γε οὐκ ἠθέλεις. Ast.
οὐ γὰρ—αὐλεῖν ἠθέλεις] Fusius Alci-
biadis odium, quo tibiam persequeretur,
enarrat Plutarch. in illius vita c. 2. ubi
inter alia: τὸ δ' αὐλεῖν, inquit, ἔφηνον
ἕς ἄγγελος καὶ ἀνελεῖσθρον. GSK.

ἴσθιν ἂν σὺ ἐπίστασαι, εἰ μὴ τοῦ τι μάθων ἰμὲν λήθεις· οἶμαι δὲ γε, οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν ἐξίω ἐνδοθεν.

ΑΛ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιφύθηκα εἰς ἄλλον ἢ τούτων.

11. 107. §. 8. ΣΩ. Πότερον οὖν, ὅταν περὶ γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλευόμενται, πῶς ἂν ὀρθῶς γράφοιεν, τότε ἀναστήσει^ο αὐτοῖς συμβουλευόμενος;^ρ

ΑΛ. Μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἄλλ' ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρα;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ περὶ παλαισμάτων γε^ρ εἰδῆσαι βουλευόμεθα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΑΛ. Οὐ μίντοι.

ΣΩ. Ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλευόμενται; οὐ γὰρ που ὅταν γε περὶ οἰκοδομίας.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οἰκοδόμος γὰρ ταῦτά γε σοῦ βέλτιον συμβουλευέσει.^ρ

ΑΛ. Ναί.^ρ

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ὅταν περὶ μαντικῆς βουλευόμενται;

ΑΛ. Οὐ.

ΣΩ. Μάντις γὰρ αὐτὸν ταῦτ' ἄμεινον ἢ σὺ.

ΑΛ. Ναί.^ρ

11. iii. 207. ΣΩ. Ἐάν τις γε σμικρὸς ἢ μέγας ἦ, ἴάν τε καλὸς ἢ αἰσχροῦς, ἴτι τε γενναῖος ἢ ἀγεννής.^ρ

om U^r.— δὲ γε ὅτε ΧΑΠ, δὲ ὅτε ΓΓ : δὲ ὅτε γε °ε.— γε μεθ' U.— ἔλλου p.— ἀποστήσει Χ et pr Γ.— συμβουλευόμενος ΣΥΒΟΥ.— γε om F.— βούλωνται Χ ΔΠ.— βουλευέσει U.— ναί; ναί F.— ἐν Χ.— ταῦτ' Γ.— ἀμείνων U.— ναί om U.— τι F.— καὶ ΧΑΠ.— ἀγεννῆς ΧΓΑΜΗΛΙΣΤΕC et qal in hac voce desinit,

ὅτε γε νύκτωρ] ὅτε νύκτωρ Ms. Bodl. Etw.

§. 8. συμβουλευόμενος] συμβουλευόμενος Ms. Bodl. mox deest γε in Ms. Bodl. Etw.

ἀμεινον] Apud Procl. ἀμείνω, quod possit blandiri: sed melius refertur oratio ad συμβουλεύειν: conf. mox ἡ συμβουλεύει. ΕΥΤΤΗ.

ἀγεννῆς] Sic corrigendum est. Voci γενναῖος opponitur ἀγεννῆς, quod natales

et genus respicit, sicuti ἀγεννῆς ad ἀνέμων referitur. Vid. Davvill. ad Charit. p. 310. Fischer. ad Platon. Euthyphr. p. 9. Ast. Neque sane de posteriori hujus praecepti parte dabitare nos sinit locus Aristoph. Pac. 748. — καὶ βαμολοχέματ' ἀγεννῆ. Sed ἀγεννῆς de non generoso scribendum esse id neque metrice neque ex antiquioris grammatici praecepto probatur. Immo perquam est probabile, sicut γενναῖος, ita ἀγεννῆς

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Εἰδότος^b γάρ, οἶμαι, περὶ ἑκάστου ἢ συμβουλή, καὶ οὐ πλουτοῦντος.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Ἄλλ' ἴαν τε πίνης ἴαν^c τε πλούσιος ἢ ὁ παραινῶν, οὐδὲν διώσει^d Ἀθηναίους ὅταν περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει βουλευ-
ωνται,^e πῶς ἂν ὑγιαίνοισιν, ἀλλὰ ζητήσουσιν^f ἰατρὸν εἶναι
τὸν σύμβουλον.

§. 9. ΑΛ. Εἰκότας^e γε.

ΣΩ. Ὅταν οὖν περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε σὺ ἀνιστά-
μενος ὡς συμβουλευῶν ὀρθῶς ἀναστήσει;^h

ΑΛ. Ὅταν περὶ τῶν ἑαυτῶν πραγμάτων, ᾧ Σώκρατες.ⁱ

ΣΩ. Τῶν περὶ ναυπηγίας λέγεις, ὅποιός τις ἀς χρεὶ αὐ-
τούς^j τὰς καὺς ναυπηγεῖσθαι;

ΑΛ. Οὐκ ἔγωγε, ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Ναυπηγεῖν γάρ, οἶμαι, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτ' αἴ-
τιον ἢ ἄλλο τι;

ΑΛ. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο.

ΣΩ. Ἄλλὰ περὶ ποίων τῶν ἑαυτῶν^k λέγεις πραγμάτων
ὅταν βουλευῶνται;

ΑΛ. Ὅταν περὶ πολέμου, ᾧ Σώκρατες, ἢ περὶ εἰρήνης
ἢ ἄλλου^l τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων.

ΣΩ. Ἄρα λέγεις ὅταν βουλευῶνται πρὸς τίνος χρεὶ^m ἢ. III. 308.
εἰρήνην ποιῆσθαι καὶ τίσι πολεμεῖν καὶ τίνα τρόπον;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Χρεὶ δ' οὐχⁿ οἷς βέλτιον;

ΑΛ. Ναί.

H. — εἰδότες... εὐ om T. — ἐν HAP. — δεήσει F et pr E. — βούλωσται HAP.
— ἔγνωσεν HΓAP et pr H. — εἰκότας... 58, 9. λέγεις om Up. — ἀναστήσει X et
pr Γ. — ἢ Σώκρατες πραγμάτων Et. — αὐτὰς F. — ἑαυτοῦ Δ. — ἢ ἄλλου HAP :

quoque utraque relatione dixisse Atticos. Neque tamen est quod formam ἀγρηῆς suspectam reddat nobis; cum εἴησθε utraque significatione probum sit. BUTTM.

§. 9. ἢ ἄλλου τοῦ] Sic Ciz. Vulgo ἢ περὶ ἄλλου τοῦ. Scripsi vero τοῦ (h. e. τοῦ), quia post ἄλλου paroxytonum τοῦ monosyllabum, circumflexa syllaba

constans, inclinari non potest. Vid. Hermann. de Emend. Rat. Gr. Gramm. p. 71. Ast.

χρεὶ δ', εἰς βέλτιον] Ven. χρεὶ δ' εὐχ. εἰς βέλτιον, quod, interrogative positum, locum habere potest. Attamen etiam Ficinus vulgarem scripturam expressit. Ast.

ΣΩ. Καὶ τότε ὅποτε βέλτιον;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἄμεινον;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν βουλεύονται Ἀθηναῖοι τίσι χρεὶ προσπαλαίειν καὶ τίσιν ἀπροχειρίζεσθαι καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύεις ἢ ὁ παιδοτρίβης;

ΑΛ. Ὁ παιδοτρίβης δὴ^ν που.^ο

ΣΩ. Ἐχθεις οὖν εἰπεῖν πρὸς τί βλέπων ὁ παιδοτρίβης συμβουλεύσεις οἷς δεῖ προσπαλαίειν καὶ οἷς μὴ, καὶ ὅποτε καὶ ὃν τίνα τρόπον; λέγω δὲ τὸ τοιοῦδε. ἄρα τούτοις δεῖ προσπαλαίειν οἷς βέλτιον, ἢ οὐ;

ΑΛ. Ναί.

11. 108. ΣΩ. Ἔρα καὶ τοσαῦτα ὅσ' ἄμεινον;

ΑΛ. Τοσαῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόθ' ὅτε ἄμεινον;

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 10. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄδοττα^ο δεῖ καθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν ἀθῆν καὶ βαίνειν;

11. 111. 309. ΑΛ. Δεῖ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τόθ' ὅποτε βέλτιον;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τοσαῦτα ὅσα βέλτιον;

ΑΛ. Φημί.

ἢ περι ἄλλου ὁ γ.—= ὁ γ add ΧΑΠ.— δὴ om F.— του om Δ.— δ' Γ.— καὶ

§. 9. ἀπροχειρίζεσθαι] Idem luctationis genus est cuius meminit Hippocrates cd. Facs. p. 364. Ἀπροχειρῆ ἰσχυαίει, καὶ τὰς σάρκας ἔλκει. ἔρω. Conf. Rahnk. ad Tim. voce ἀπροχειρίζεσθαι. Etw.

ἀπροχειρίζεσθαι] Schol. et Suid. πικτεῖν ἢ παγκρατίζειν πρὸς ἑαυτὸν ἔρω συμλοκῆς, ἢ ἔλωις ἑαυτὸς ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. Pollux ii. 153. ἀπροχειρισμὸς μαλὲν τις ἐν παγκρατίῳ. Pro πικτεῖν in grammatici explicatione expectes potius παλαίειν. Sed ipsum pancratium, in quo lucta pugilatum iuncta erat (γ. Schneid. v. Παγκρ.) cuiusque pars erat ἀπροχειρισμὸς, ad pugilatum potissimum referebatur: vid. Pollux iii.

cap. 30. (ubi de pugile.) Hinc Suidas in Ἀπροχειρίζεσθαι, ubi post nobilem pancratiasten alium quendam memorat, qui ἀπροχειρισμῷ non nocus atque ille excellerebat, addit ὄντος δὲ ἐπίλαος h. e. hic autem luctator alius erat. BUTTM. συμβουλεύσεις] Nota ἐν omisium, ut scripsit. Vid. Heind. ad Gorg. §. 37. BUTTM.

ο λέγω δὲ τὸ] λέγω τὸ Ms. Bodl. Etw. τοσαῦτα] Sic Thucyd. vii. 81. ἐνοχηρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους ἕνα ἐνοχηρίζεται h. e. retro cedere ita ut milites lanium a. antennis pugnent, quatenus coguntur. BUTTM.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὀνόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις, τῷ τε καθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν καὶ τῷ προσκαλαίειν, τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ καθαρίζειν βέλτιον; ὡς περὶ ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμναστικόν· σὺ δὲ γ' ἐκείνο τί καλεῖς;

ΑΛ. Οὐκ ἔννοῶ.

ΣΩ. Ἄλλὰ πειρῶ ἐμὲ μιμῆσθαι. ἐγὼ γάρ που ἀπεκρινάμην τὸ διὰ παντὸς ὀρθῶς ἔχον. ὀρθῶς δὲ δὴ που ἔχει τὸ κατὰ τὴν τέχνην γιγνόμενον ἢ οὐ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δὲ τέχνη οὐ γυμναστικὴ ἦν;

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Ἐγὼ δ' εἶπον τὸ ἐν τῷ παλαίειν βέλτιον γυμναστικόν.

ΑΛ. Εἶπες γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς;

ΑΛ. Ἐμοίγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ σύ—πρίποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι—εἰπὲ πρῶτον, τίς ἢ τέχνη ἦς τὸ καθαρίζειν καὶ τὸ ἄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς; συνάκασα τίς καλεῖται; Οὐκ ἔδυνασαι εἰπεῖν;

§. 11. ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄλλ' ὥδε πειρῶ. τίνες αἱ θεαὶ ὧν ἡ τέχνη;

ΑΛ. Τὰς Μούσας, ἃ Σώκρατες, λέγεις;

τὸ ἄδοντα ΧΑΠ.— τὸ δ' Γ, καὶ τότε Κ.— τῷ καθαρίζω ΧΑΠ: τῷ ὀρθῶς καθαρίζω *σ.— γ' add Δ.— ἔχεις ΣΤ.— τὴν om F.— δὲ τῇ τέχνῃ Π.— δὴ om ε.—

§. 10. καθαρίζ.] Inserabatur antea ὀρθῶς ante καθαρίζω, quod damnatum jam a Schneidero nunc omissum auctoritate trium codd. BUTTM.

ἀπακροῦμαι] Videtur et Fic. ἀπακροῦμαι legisse. STERN.

ἀπακροῦμαι] Nurnberg. ἀπακροῦμαι tuens, exprimit alicubi respondē. Sed respiciant haec verba progressa: ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμναστικόν; igitur recte habet ἀπακροῦμαι, et non urbanius est illud optiner, ni fallor. AST.

ἀπακροῦμαι] Ficin. vertit: equidem optinere melius responderem, ut videatur legisse ἀπακροῦμαι ἂν. Sed recte ha-

bet vulgata. Socrates enim respicit suam de optimo in luctando responationem, quam vult ut imitetur Alcibiades. Docet hoc vel vocula πρὸς, quae valet optiner. BUTTM.

ὀρθῶς δὲ] ὀρθῶς γε Ms. Bodl. Erw. οὐκοῦν καλῶς; ΑΛΚ. Ἐμοίγε δοκεῖ. ΣΩ.—] οὐκοῦν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ. Ws καὶ σδ.— Ms. Bodl. Erw.

Ws καὶ σδ] Al. Ws δὴ καὶ σδ. Sic paullo post, Ws δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ παλαίειν. Sic Bas. 2. Ven. Vind. Ast. τίς καλεῖται] Ita Ms. Bodl. et uterque Bas. τί καλεῖται Fic. Erw.

ΣΩ. Ἐργασι. ὄρα δὴ τίνα ἀπ' αὐτῶν ἰκανομίαν ἢ τέχνη ἔχει;

ΑΛ. Μουσικὴν μοι δοκεῖς λέγειν.

ΣΩ. Λέγω γάρ. τί οὖν τὸ κατ' αὐτὴν ὀρθῶς γιγνόμενόν ἐστιν; ὡς περ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμναστικὴν. καὶ σὺ δ' οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φῆς; πῶς γίγνεσθαι;

ΑΛ. Μουσικῶς μοι δοκεῖ.^d

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμῶν βέλτιον καὶ τὸ ἐν τῷ εἰρήνῃ ἀγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον τί ὀνομάζεις; ὡς περ ἐκεῖ ἐφ' ἑκάστῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον,^b ὅτι μουσικῶ-

^γ πρέπει Σ.— κατ' αὐτὴν ΧΑΠ: κατὰ ταύτην °σ.— τὴν om F.— β' ΧΑΠ: δὴ °σ.— μουσικῶς F.—^d δοκεῖς Π.— καὶ...βέλτιον om Γ.— καὶ p.— τὸ Ὑρ: τῷ

§. 11. ὄρα δὴ] Vel ὄρα δὴ junge sequentiibus, ut post ἔχει non sit intert. nota. STERN.

λέγεις; ΣΩ. Ἐργασι. ὄρα δὴ] λέγεις. ὄρα δὴ Ms. Bodl. et Ven. Ast.

κατὰ ταύτην] E Ms. 3. κατ' αὐτὴν, quod recepit Bekk. mihi ceterorum scriptura aptior videtur. BUTTM.

ἐφ' ἑκάστῳ] Ita in vulgatis; sed Cornarius emendat recte: ἐφ' ἑτέρῳ et pro τὸ ἄμεινον, quod sequitur, restituit τὸ ἄμεινον, ut contexta docent. GOTTL.

ἐφ' ἑκάστῳ] Panno audacter, ut opinor, Gottl. Quid si transponuntur verba ἐφ' ἑκάστῳ ita: ἴθι δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμῶν βέλτιον, καὶ τὸ ἐν τῷ εἰρήνῃ ἀγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον τί ὀνομάζεις ἐφ' ἑκάστῳ; ὅπως ἐκεῖ ἔλεγες τῷ ἄμεινον, ὅτι μουσ.—? Nam ἐφ' ἑκάστῳ, τὸ τοῦτο proxime præcedens requirere videtur. Age igitur, et hoc quod melius in bello gerendo et in pace, hoc, inquam, quod melius in utroque est, dic. Et supra jam dixit: ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὑπάρχει ἐν ἄμφοτεροῖς. Tum autem et locum habere debet τῷ ἄμεινον, propter sequens ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. Nam τὸ ἐκεῖ referendum ad superiora: τῷ τε κωραῖον — καὶ προσηλάλειον. NURBA.

ἐφ' ἑκάστῳ] Et codd. et libri editi recte habent ἐκάστῳ; significatur enim utrumque singulatum, musicum nempe et gymnasticum. Perperam Scholiastes Cisena, apud Müller. p. 17. hunc locum cepit. Tunc ante verba ὅτι μουσικῶτερον intelligenda sunt ἐπὶ τῷ μὲν, cui respondent ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ (ἕτερον est τὸ δὲ, alterum vel secundum). Nihil frequen-

tius hac ellipsi. Vid. Hermann. ad Viger. p. 690. Heusd. ad Protag. p. 355. D. Heind. ad Gorg. §. 24. Theæt. §. 96. Τὸ ἄμεινον Cornario debemus; vulgo enim legitur τῷ ἄμεινον, quod Ficinus quoque expressit vertens, quemadmodum in superioribus dixisti in uno quidem (ἐφ' ἑκάστῳ) meliori, in uno quidem, quod magis musicum, in altero vero, quod magis gymnasticum. Ast.

ἐφ' ἑκάστῳ] Proclus, ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τὸ ἄμεινον, idque recepit Bekker, et jam ante eum Astius; quamquam hic non nisi ex Cornarii conjectura: qui tamen in una hac notatione non subsisteret, sed locum sic resingebat, ὅπως ἐκεῖ ἐφ' ἑτέρῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον—. Hoc certe male. Nam ἐφ' ἑτέρῳ sic nude dictum non respondet proximo καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. Sed, servato dativo τῷ ἄμεινον, hodie etiam multum faveo huic vocis ἐκάστῳ mutationi: ἐφ' ἑτέρῳ τῷ ἄμεινον—καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ—; hæc enim legitime sibi respondent. In vulgata autem non morror quidem compendiosum loquendi genus, quo priori loco ante ὅτι μουσικῶτερον mente supplendum est ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ, vel ἐπὶ τῷ μὲν—, casusque exempla habes apud Heusdium, quamquam nullum in illis adeo durum, ut complexivo isti ἕκαστος alterum statim membrum adhaerescat (ἔλεγες ἐφ' ἑκάστῳ ὅτι μουσικῶτερον): non tamen hoc inquam moror, sed formam ἕκαστος loco legitimum ἐκάστῳ. Verum de his utat status, distinctum τῷ ἄμεινον servandum duco ob sollemnem præpositionis ἐπὶ cum dat. usum in formatis nuncupandi, ut ὀνομάζω,

τερον, και ἐπὶ τῶ ἑτέρῳ, ὅτι γυμναστικώτερον· πειρῶ δὴ και ἐναυθα λέγειν τὸ βέλτιον.

ΑΛ. Ἄλλ' οὐ πάυ τι ἔχω.

ΣΩ. Ἄλλὰ μίντοι αἰσχροῦ γε, εἰ μὲν τίς σε λέγοντα και συμβουλευοντα περὶ σιτίων, ὅτι βέλτιον τόδε τοῦδε και νῦν και τοσούτον, ἔπειτα ἑρωθήσεις Τί τὸ ἄμεινον π. iii. 311. λέγεις, ᾧ Ἀλκιβιάδῃ; περὶ μὲν ταύτων ἔχειν εἰπεῖν ὅτι τὸ ὑγιεινότερον, και τοῖ οὐ προσποισί γε ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὐ προσποισί ἐπιστήμων εἶναι και συμβουλευσίεις π. 108. ἀνσταμάμενος ὡς εἰδώς, τούτου δέ, ὡς ἴοικας, πῆρι ἑρωτηθεῖς εἰάν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνηι; ἢ οὐκ αἰσχροῦ φαίνεται;

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 12. ΣΩ. Ἰκότει δὴ και προθυμοῦ εἰπεῖν, πρὸς τί τείνει τὸ ἐν τῷ εἰρήνῃ τε ἄγειν ἄμεινον και τὸ ἐν τῷ πολεμῶν οἷς δεῖ;

ΑΛ. Ἄλλὰ σκοπῶν οὐ δύναμαι ἰνοῆσαι.^b

ΣΩ. Οὐδ' οἶσθα, ἐπειδὴν πόλεμον ποιῶμεθα, ὃ τι ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοισ πάθημα ἐρχόμεθα εἰς τὸ πολεμῶν, και ὃ τι αὐτὸ ὀνομάζοντες ἐρχόμεθα;

*ε.— εἰμεινον ΔΥρ: εἰμεινον *ε.— μουσικώτερος...γυμναστικώτερος p.— δεῖ Δ.— και om pr E.— τοι ΗΦΥ, om ΧΑΠ.— γε om X.— και post νῦν om X.— ° ἐταλ U.— τὸ om pr E.— και τοιοῦτον ΧΔ et pr Π.— προσποισί ΧBC et pr Γ.— ° τε pr Γ, om ΧΑΠ.— προσποισί X et pr Γ.— συμβουλευσίεις ΧΓΔΗΠ: συμβουλευσίεις *ε.— φαίνεται ΧΔΠ: φαίνεται *ε.— προθυμῶ F.— τείνειν X.— τε om Γ et pr E.— τὸ om Υρ.— δύνασαι X.— νοῆσαι ΧΑΠ.— οἷς Δ.— τί ΧΑΠ.

καλῶν, λέγειν, εἰπεῖν ἐπὶ τῶν. Vid. Heind. ad Cratyl. §. 1. et §. 107. Sophist. §. 48. Contra in altera illa loci constitutione vereor ne linguae ratio poscat, ἐφ' ἑαυτοῦ ἔλεγε τὸ ἑμεινον δε.— ΒΥΤΤΗ.

πάνυ τι] Ciz. πάνυ. Ast. αἰσχροῦ γε κ. τ. λ.] Observent autem tirones anacoluthiam in oratione bimembri longiori admodum unitatam. Αἰσχροῦ, περὶ μὲν τούτων ἔχω εἰπεῖν: sequi debebat τούτου δὲ πῆρι εἶ: sed tam perspicuitatis tum gravitatis gratia orationem pendentem ad αἰσχροῦ relinquit collocutor, novamque auspicatur per οὐκ αἰσχροῦ. ΒΥΤΤΗ.

περὶ μὲν τούτων ἔχω] Ante ἔχω videtur Ficinus negationem οὐκ legiasse (ita certe vertit ac si eam legisset, nihil habere quod respondeas) ea tamen opus non est. Opponuntur enim ista, posse

de cibis dicere, licet non profiteatur se medicum esse; et non posse de altera illa re dicere, cujus se peritiam profiteatur. Paulo post autem αλοχων malim, ut sit verbum futuri temporis sequente interrogationis nota. ΣΤΕΡΗ.

τούτου δε—] In oratione bimembri cujus priori parti posterior est opposita, quoties haec et ipsa in protasin et apodosin distincta est, vocula δε, ad pondus oppositionis augendum, in apodosi post demonstrativum repeti potest: de qua re uberius agitur in Excursu ad Demosthenis Midiam ed. 2. ΒΥΤΤΗ.

§. 12. ἐπὶ τὸ πολεμῶν] Vind. et Bas. 2. eis τὸ πολεμῶν. Illud frequentius est. Ast.

ἐπὶ τὸ πολεμῶν] Proclus eis τὸ πολεμῶν, quod recepit Bekk. e codd. opt. ΒΥΤΤΗ.

ΑΛ. Ἐγωγε, ὅτι γε¹ ἰξαπατάμενοί τι ἢ βιαζόμενοι ἢ ἀποστρεφόμενοι.

ΣΩ. Ἐχε. πῶς² ἕκαστα τούτων πάσχοντες; πρῶτῳ εἰ-
πεῖν τί διαφέρει τὸ ᾧδε ἢ ᾧδε.

ΑΛ. Ἡ³ τὸ ᾧδε λέγεις, ᾧ Σάκρατες, τὸ δίκαιος ἢ
ἀδίκως;

ΣΩ. Αὐτὸ τοῦτο.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε⁴ διαφέρει ὅλον τι καὶ πᾶν.⁵

II. M. 81B.

ΣΩ. Τί⁶ οὖν; Ἀθηναίους σὺ πρὸς ποτίρους συμβου-
λεύσεις πολεμεῖν, τοὺς ἀδικούντας ἢ τοὺς τὰ δίκαια πρᾶτ-
τοντας;

ΑΛ. Δεινὸν⁷ τοῦτό γε ἔρωτᾶς. εἰ γὰρ καὶ⁸ διανοεῖται
τις ὡς δεῖ πρὸς τοὺς τὰ δίκαια πρᾶττοντας πολεμεῖν,⁹ οὐκ
ἂν¹⁰ ὁμολογήσειέ γε.

ΣΩ. Οὐ γὰρ νόμιμον τοῦθ', ὡς ἴοικεν.

ΑΛ. Οὐ δῆτα· οὐδέ γε καλὸν δοκεῖ εἶναι.

§. 13. ΣΩ. Πρὸς ταῦτ'¹¹ ἄρα καὶ σὺ τὸ δίκαιον τοὺς
λόγους ποιήσεις;¹²

ΑΛ. Ἀνάγκη.

— als ἸΓΔΗΠΙΣΤΥρ et corr B: ἐπὶ *γ.— γε add Ep.— εἶχε δὲ πᾶς τε Γ.— εἰ
Γ: εἰ *γ.— τ' Δ.— ἢ τὸ ἸΓΔΠρ.— γε om Ur.— καὶ τὸ πᾶν p.— δ δὲ p.—
* δευτὸν...πολεμεῖν om XT et pr F.— καὶ om Ur.— πολεμεῖν om BC.— ὅλον Δ.

[εἶχε] Subsiste, attende: est monentis, ad collocutorem, ut videat quid ex hac-
tenus dictis consequatur. Vid. Herm.
ad Viger. n. 185. b. Heiad. ad Gorg. §.
35. Conf. Protag. p. 349. D. Ἐχε δὲ
ἔγιον γὰρ τοι ἐπισκέψασθαι ὃ λέγεις.
ΒΥΤΤΗ.

[πρᾶττοντας πολεμεῖν] Latet πολεμεῖν
in Ms. Bodl. Etw.

§. 13. ταῦτ' ἄρα] Repono ταῦτ' ἄρα:
ut hoc pronomen jungatur cum τὸ δί-
καιον: sitque sensus, An igitur tu quo-
que ad hoc Justum (respiciens) verba
facies (apud illos?) Id est, 'An Justī
hujus rationem habebis quum Athenien-
sibus consilium ea de re dabis?' ΣΤΥΡΗ.

[πρὸς ταῦτ' ἄρα καὶ σὺ τὸ δίκαιον] πρὸς
ταῦτ' Stephano debemus; quod enim
vulgo legitur πρὸς ταῦτ' (quod esset
propterea, v. Fischer. ad Weller. t. iii.
p. II. p. 260. Hermann. ad Viger. p.
517. vel quod attinet ad, de his: de his
igitur et tu verba facies juste s. ut de-

ces; τὸ δίκαιον enim esse deheret i. q.
δικαίως, v. Bergl. ad Alciph. p. 161.
Mugst. ad Soph. CEd. C. 1711. Fischer.
ad Weller. t. iii. p. 217.) sensu fore ca-
ret. Nurnbergero τὸ δίκαιον ἰσοπέσμα
videbatur esse, male. Ficinus id agnos-
cit vertens, in his ergo tu circa id, quod
justum est, verba facias; et sensus pos-
tulat, quem Stephanus non recte expres-
sit. Namque is est, de illo igitur, quod
justum censetur, verba facies. Τοῦτο τὸ
δίκαιον exquisite oppositum est ei, quod
in progressu ὁ νόμιμον et ὀδὴ καλὴν
dicitur; pronomen igitur demonstrati-
vum ταῦτο, id quod haud infrequens est,
notionem nobilitatis ejusdem et excel-
lentiam adjunctam sibi habet, illud justum,
quod ut per se nobile et præstant est, ita
oratorem quoque nobilitat, qui ipsius ra-
tionem habet. Αστ.

[ταῦτ' ἄρα—δίκαιον] Rectius Schlei-
er-macher τὸ δίκαιον ut eperzegein vocis
ταῦτα accepit. Cf. Men. §. 23. ΒΥΤΤΗ.

Ω. Ἄλλο τι οὖν, ἢ τῶν δὴ ἐγὼ ἤρώτων βέλτιον^α πρὸς τὸ πολυμῆϊν καὶ μὴ, καὶ οἷς δεῖ^α καὶ οἷς μὴ, καὶ ὅποτε καὶ μὴ, τὸ^β δίκαιότερον τυγχάνει ὄν; ἢ οὐ;

ΑΛ. Φαίνεται γε.

Ω. Πῶς οὖν, ὃ φίλε Ἀλκιβιάδη; πότερον^γ σαυτὸν λείψθαι ὅτι^δ οὐκ ἐπίστασαι τοῦτο, ἢ ἐμὲ ἔλαβες μανθάνων^ε καὶ φοιτῶν εἰς^ς διδασκάλου, ὅς^ς σε ἐδίδασκε διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιότερόν τε^δ καὶ ἀδικώτερον; καὶ τίς ἔστιν οὗτος; φράσον καὶ^ε ἐμοί, ἵν^ι αὐτῶ φοιτητὴν προξενήσης^ε καὶ^δ ἐμὲ.

ΑΛ. Σκόπτεις, ἢ Σώκρατες.

Ω. Μὰ τὸν φίλιον^κ τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν ἐγὼ ἤκιστ^κ ἂν ἐπιροκῆσαιμι.^λ ἀλλ' εἴ περ ἔχεις, εἰπὲ τίς ἔστιν.

οὐ

— ταῦτ' F.— ποίησαι X et pr F.— ἔρῃ τί δν p.— δὴ C.— μὴ ἢ τὸ EFG.—

α ὅν om EFG.— πότερα F.— ἢ ἔτι F, ἔτι γε p.— ἔμαθες λαθάνων F, ἔμαθες λαθάνων E.— εἰς U: εἰς σ.— διδασκάλου F, διδασκάλου Γ.— ὅς Δ.— δ τε om X.— καὶ om E.— ἵν' Γ.— ε προξενήσεις F.— καὶ add XΔΠF.— σάπαι p.— ὅδ μὰ Ur.— φίλον Δ.— ἐπιροκῆσαιμι ΓΣΤC.— καὶ p.— γε Ur.— ζητή-

τὸ βέλτιον] Sponte sic pro βέλτιον scripsimus. In sequentibus cum cod. Venet. ἢ ante τὸ δίκαιότερον expruximus. In verbis ὅποτε καὶ μὴ Wolfius (Miscell. Litterar. p. 168.) repeti volebat ante μὴ vocem ὅποτε. Sed particulam μὴ in antithetis vocem præcedentem suppressere, monuit jam Hoogevon. ad Viger. p. 456. Ast.

καὶ ὅποτε καὶ μὴ] Omissum putamus aliquid ὅποτε ante μὴ, culpa librarii. Id verbum Plato ex accurate loquendi lege vix potuit ipse omittere; sicut laboret sermo, si eodem in versu scribas, καὶ οἷς δεῖ καὶ μὴ. Wolf.

καὶ ὅποτε καὶ μὴ] καὶ μὴ pro καὶ ὅποτε μὴ, quod ipsum reponendum censebat Wolfius, cum durior h. l. videretur ellipsis, maxime ob repetitum in præcedentibus εἰς. Sed brevitatis studio alie etiam haud dissimiles omissiones, potissimum in particula μὴ admittuntur. — Quæ autem vulgo inseritur ante τὸ δεῖ, particula ἢ, eam Codd. longe plurimi omittunt. Carere potest ea sermo, et molestissime sane, illa admissa, statim subjungeretur ἢ εἰ. BUTTM.

εἰς διδασκάλου] εἰς διδασκάλου σοῦ

Ms. Bodl. Etw.

μὰ τὸν φίλιον] Jurat per Jovem, qui φίλιος dicitur, ἢ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Ita passim apud Platōnem in sermone familiari jurat Socrates, v. c. Euthyphr. p. 6. B. ἀλλὰ μοι εἰπὲ, πρὸς φίλιον.— Ita Menander in Ἀδελφότητι, (v. Suid. in φίλιος, et Fragm. Menandr. p. 19. Μαρτύρομαι τὸν φίλιον—Δία.) Cornarius, p. 54. i n Eclog. notat: vulgo φίλιον legi: nempe in Aldina. Cæterum notent tirones, in μὰ τὸν φίλιον, intelligendum esse h. l. οὐ σκόπτω. Nam per se verba μὰ τ. φ. non habent vim negandi, ut vulgo putant. Interdum negative exprimitur; ut infra: c. 28. μὰ Δεῖ, οὐκ ἔγωγε. v. Ern. ad Xen. Mem. iii. 13. p. 162. et Bach. ad Xen. Symp. c. iv. p. 136. GOTTL.

μὰ τὸν] Apud Proclum, certe in parte codicum ejus, legitur Ὁδὸ μὰ τὸν φίλιον; sed hæc est grammatica explicatio. BUTTM.

ὃν ἐγὼ ἤκιστ^κ ἂν ἐπιροκῆ.] Hom. IA. O. 39. Τῆ Ἔ ἱερῆ κεφαλῇ καὶ κούτερον λῆχος αὐτῶν Κοῦρῖδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὴ ἠμέσασμι. Eurip. Or. 1681. Τὴν ἔμην ψυχὴν κατὰ μοσ', ἦν ἂν ἐποροῖμ'

11. III. 318. ΑΛ. Τί δ', εἰ μὴ ἔχω; οὐκ ἂν αἶμι με ἄλλως εἶδέναι
περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων;

ΣΩ. Ναί, εἴ γε εὖραϊς.

ΑΛ. Ἄλλ' οὐκ ἂν εὖρεῖν με ἠγυῖ;

ΣΩ. Καὶ μάλα γε, εἰ ζήτησαι.°

ΑΛ. Εἴτα ζητῆσαι οὐκ ἂν αἶμι με;

ΣΩ. Ἐγώ γε, εἰ αἰθεσίης γε μὴ εἶδέναι.

ΑΛ. Εἴτα οὐκ ἦν ὅτε εἶχον^p αὐτάς;

§. 14. ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἔχεις οὖν εἰπεῖν τοῦτον τὸν
11. 110. χρόνον ὅτε οὐκ^q ᾔφου εἶδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια; Φέ-
ρε, πέφυκον ἐζήτησαι τε^r καὶ οὐκ ᾔφου εἶδέναι, ἢ ᾔφου; καὶ
τάληθ' ἀποκρίνου, ἵνα μὴ^h μάτην εἰ διάλογοι γίνωνται.

ΑΛ. Ἄλλ' ᾔμην εἶδέναι.

ΣΩ. Τρίτον δὲ ἔτος καὶ τέταρτον καὶ πέμπτον οὐχ
οὕτως;

ΑΛ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν τό γε πρὸ τούτου^u παῖς ἦσθα. ἦ γάρ γε

ves Gr.—^q ὅτε οὐκ εἶχον BEΓ.—^r ὅτε καὶ οὐκ p.—^s τε om ΓΥΓΕΕ, —^t μὴ om p

ἰδῆ. BUTTK.

τί δ' εἰ μὴ κ. τ. λ.] Excerptit hunc locum Stobaeus, Sermon. ix. p. 122. usque ad verba μὴ εἶδέναι. GOTTL.

τί δ', εἰ μὴ ἔχω] Laudat hunc locum Clemens Alex. Strom. v. p. 558. D. ubi legitur ἄλλως εἶδέναι με περὶ τῶν δικαίων; pro ἠγυῖ scribitur ἠγύσθω. AST.

ζητήσεαι] Formam magis Atticam ζητήσεαι præbere Isidorum 5. Epist. 387. monetat Schneider. BUTTK.

εἴτα οὐκ ἦν ὅτε] Ita Fic. 2. et ock Bas. uterque cum Ms. Bodl. qui mox εἴηται sine τε. ETW.

ὅτε εἶχον ὄρω] Sic e Ven. scripsi pro ὅτε οὐκ εἶχον ὄρω, contra sensum. Etiam Ficinus non emendatus vertit: An non fuit tempus, cum sic me haberem? AST.

§. 14. γίνονται] Vind. γένονται. AST. τό γε πρὸ τοῦ] Ciz. τό γε πρὸ τούτου, ubi Schol. πρὸ τοῦ agnoscit. Πρὸ τοῦ est πρὸ τοῦ τότε γενομένου χρόνου. Vid. Heis. de prosod. græc. accent. inclinat. p. 16. ubi cf. Wolfii not. Sic Sympos. §. 1. πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχω. AST. πρὸ τούτου] Sic codd. optimi. Vulgo πρὸ τοῦ, quam formulam suat qui do-

ceset poni non posse nisi cum relatione ad præsens tempus. Quod præscriptum ita laudo, si loco præsentis temporis significetur id tempus, ad quod spectat series orationis. Nam in narratione quoque usurpari πρὸ τοῦ de eo quod factum est ante rei narratæ tempus, dubitari nequit. Thuc. ii. 15. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς ἔβη εἰλευσεν—, ἐς τὴν νῦν πόλιν—ξυψώσασθε πάντα, καὶ νεομόνοισι τὰ ἐπιπέδων ἐκείνοισι, ἔπειτα καὶ πρὸ τοῦ, ἠνάγκασθε μίξι πάσαι ταύτη χρησθαι. Sed quando in serie orationis præteritum tempus memoratur, tunc de eo, quod ante illud etiam fuerit, formula πρὸ τοῦ non videtur adhiberi posse, nisi simul iniat relatio ad præsens tempus, hoc est, nisi diserte animi significare quis velit nunc non amplius ita esse. Symp. init. p. 172. c. ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτη συνδιατρέβω—οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν. πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχω ἔγωγε—ἑβλιώτερος ἦν ὄντων, οὐχ ἦν τὸν ἢ ἐν νῦν κ. τ. λ. ubi manifesta est et data operâ ad præsens tempus facta relatio: Phædo. p. 96. Socrates suam, antequam rerum causas scrutari coepit, simplicitatem ironice enarrans ait, ἐγὼ γάρ, ἢ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην, τότε

ΑΛ. Ναί.^ν

ΣΩ. Τότε μὲν τοῖνον^τ εὖ οἶδα ὅτι φου εἶδέναι.

ΑΛ. Πῶς εὖ οἶσθα;

ΣΩ. Πολλάκις σου^ν ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄν-
τος καὶ ἄλλοθι, καὶ ὅποτε ἀστραγαλίζεις ἢ ἄλλην τινὰ II. III. 814.
παιδιὰν παίζεις, οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων καὶ
ἀδίκων,^τ ἀλλὰ μάλα μέγα καὶ θαρραλέως^α λέγοντος περὶ
ὅτου τύχοις τῶν παιδῶν, ὡς ποτηρὸς τε καὶ ἀδικὸς εἶη^β καὶ
ὡς ἀδικοῖ.^γ ἢ οὐκ ἀληθῆ λέγεις^δ;

ΑΛ. Ἀλλὰ τί ἐμελλον ποιεῖν, ὦ Σώκρατες, ὅποτε τίς
με^δ ἀδικοῖ;

ΣΩ. Σὺ δ' εἰ τύχοις ἀγνοῶν εἶτε ἀδικοῖο εἶτε μὴ τότε,
λέγεις^ε τίς σε χρὴ ποιεῖν;

ΑΛ. Μὰ Δί' ἀλλ'^η οὐκ ἠγνόουν ἔγωγε, ἀλλὰ σαφῶς
ἐγίγνωσκον ὅτι ἠδικοῦμην.

§. 15. ΣΩ. Ὡς αἶψ'^ι ἐπίστασθαι καὶ παῖς ἂν, ὡς
ῥοικε, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκα.

T.— γένωνται E.— πρὸ τούτου ΧΑΠ.— ἦν corr F.— ναί om EF.— τοι p,
ου U.— σου om XUP.— καὶ ἀδίκων om p.—^α θαρραλέως p.—^β ἀδικοῖη om U.
— λέγων U.—^γ με om Π.—^δ ἀδικοῖη U.— λέγων p, λέγεις ε.—^ε ὅτι F.—

ὅτι τούτης ἤτις σκέψους οὕτω σφόδρα
ἐτυφλώθη, ὥστε ἀπέμεινον καὶ τὰτα ἢ
προτοῦ (σοφί, ἐχόδη) φήμη εἶδέναι.—
τούτω γὰρ φήμη προτοῦ παντὶ δήλον εἶναι
ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ τίνειν (ὁ ἄνθρωπος
ἀξέζωσται) κ. τ. λ. Jam talium ad pne-
scus tempus relationem hic non habe-
mus: nam hoc certe Socrates dicere non
vult, Alcibiadem ante illud quidem
tempus puerum fuisse, nunc vero non
item: sed velut digitum intendens ait
αἰσχεῖ ante illud tempus puer eras; hoc
autem, nisi egregie fallor, nonnisi deserto
conspicuoque demonstrativo enuntiarī
poterat: quod cum optimi codd. præ-
bent, recte opinor nunc repositum est.
BOTTIG.

ἀστραγαλίζεις] Ludus pueri famili-
arissimus, adeo ut dicere soletur Lysan-
des: ἀπέλευσε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγα-
λεῖν, τοὺς δὲ ἄνδρας ὄρκους ἔκαταξῆν.
Plutarch. in Lysandro communito inde
adagium Græcis usurpatum: ἀμφ' ἀσ-
τραγαλεῖν χαλαροῖς, de homine augis
debito. Erw.

ἀδικοῖ] ἀδικεῖ Ms. Bodl. Erw.

ἀδικοῖ] Inclamatione erat in omni lu-
dorum genere, cum collatorum quis cir-
cumveniret. Acistoph. Nub. 26. ἄλλων,
ἀδικεῖς. FABER.

ἀδικοῖη] Ita scripsi ex Atticorum
more pro vulgari ἀδικεῖ. AST.

ὅ δ' εἰ] Cornar. in Eclog. p. 84. sup-
plet post δ', ἄς, quod desit in vulgatis. Tu
vero velut si tunc ignorasses. GOTTI.

ὅ δ' εἰ τύχοις] Sic omnes omnino
codd. quod sententiam præbet quam Fi-
cinius reddidit ita: Tu, si te ignorare
contigeris, utrum inferatur injuria necne,
tunc quaeris quid agere te oporteat?
h. e. Nam tu hoc ita dicis et quaeris,
quid agere te oporteat, si nescias forte
utrum injuria tibi inferatur necne? Qua
ratione, quod de illo tempore dixit Alci-
biades, Socrates transfert in tempus in-
definitum. Plinius: 'Cum tu de te
puero ita quaeris, num tu ita loqueris, ut
in universum quaeris quid tibi, nescienti
forte, utrum injuria afficiaris necne, fa-
ciendam sit?' Bekker vocem τότε in-
terpungendo rettulit ad priora: sed tum
videtur scribendum τί σ' ἐχρῆθ.

ΑΛ. Ἐγωγε· καὶ ἠπιστάμην γε.

ΣΩ. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἔξευράν; οὐ γὰρ δὴ σου ἐῖ ᾧ γε
ᾧ σου εἶδέναι.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Πότε^κ οὖν ἀγνοεῖν ἤγού;¹ σκόπει· οὐ γὰρ εὐρήσεις
τοῦτον τὸν χρόνον.

ΑΛ. Μὰ τὸν^μ Δί', ᾧ Σώκρατες, οὐκ οὐκ ἔχω γ' εἰπεῖν.²

ΣΩ. Εὐράν^ο μὲν^ρ ἄρα οὐκ οἶσθα αὐτά.

ΑΛ. Οὐ πάνυ φαίνομαι.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα εἶδέναι.
εἰ δὲ μήθ⁹ εὐρες μήτε ἔμαθες,⁷ πῶς οἶσθα καὶ πόθεν;

ii. iii. 215.

ΑΛ. Ἄλλ' ἴσως⁸ τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινάμην, τὸ
φάναι εἶδέναι αὐτὸς ἔξευράν.

ΣΩ. Τὸ δὲ πῶς^ε εἶχεν;

ΑΛ. Ἐμαθον, οἶμαι, καὶ ἐγὼ^α ᾧς περ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἤκομεν λόγον. παρὰ τοῦ;
φράζεις καί μοι.⁷

ΑΛ. Παρὰ τῶν πολλῶν.

¹ ἄλλ' om Ur.—² ἡρ' Γ.—³ καὶ om F.—⁴ τότε Γ.—⁵ γούν ΚΣΤ.—⁶ τὴν om ΕΓ.—
⁷ οὐκ οὐκ ἔχω γ' εἰπεῖν ΧΓΔΠΥΒC, οὐκ οὐκ ἔγωγε εἰπεῖν U, οὐκ ἔχω γε εἰπεῖν Σ, οὐκ
οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν ρ: οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν *ε.—⁸ εὐράν Ur.—⁹ μὲν om Π.—
¹⁰ μήθ' Γ, μὴ Π.—¹¹ ἔμαθες μήτε εἶρες U.—¹² ἴσθι Γ.—¹³ οὐκ οὐκ Ur et ἔδε πωρ Γ,
omisso mutati interlocutoris signo.—¹⁴ εἶγὼ Γ.—¹⁵ οἱ om ρ.—¹⁶ καί μοι Ur.—¹⁷ γε

tum olim λέγεις ex mera Stephani erat
conjectura. ΒΥΤΤΜ.

§. 15. ἔγωγε] Post ἔγωγε ideo sic
interpretari quod putem subaudiri ἔγωγε
ex præced. hoc sensu, Opinabar sane me
nosse: et novam quidem certe. Q. d.
Opinabar, ac minime opinione fallerbar.
ΣΤΕΡΗ.

μὰ Δί'] Vind. Bas. 2. μὰ τὸν Δί',
quod levioris momenti est. ΑΣΤ.

οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν] οὐκ οὐκ ἔγωγε
εἰπεῖν Ms. Bodl. Μὰ Δί', Bas. 1. Fic.
et postea in utroque Bas. et Fic. οὐκ
ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν. Unde conjicias le-
gendum esse, οὐκ οὐκ ἔχω γε εἰπεῖν. ΕΓW.

εἶρα] Excerptit hunc locum Sto-
beus, (p. 122.) usque ad ἀναφάρων.
GOTTL.

οἶδὲ μαθὼν ἔφησθα] Jam ad alterum
modum, quo cognitio comparatur, trans-
it. Ita in Phæd. c. 47. οὐδ' ἂν αὐτὸς εἶ-

ραῖν, οὐτε παρ' ἄλλου μαθὼν οἶδὲ γε ἐγ-
νόμην. ΝΥΝΝΑ.

ἀπεκρινάμην] Stob. ἀπεκρίθη. ΑΣΤ.
τὸ δὲ ἔδε πωρ εἶχεν] Vulgo hæc ver-
ba tanquam Socratis ita leguntur: Τὸ δὲ
πῶρ εἶχεν; Quod dedi est quidem in so-
lo cod. Coisl. sed habuit in suo etiam
Ficinus, qui posuit: Id vero in hæc mo-
dum se habuit. Didici ipse etc. Apud
Proclum autem est, τὸ δὲ οὐκ οὐκ εἶ-
χεν, levi diversitate, qualia plura tan-
quam memoriter citantis ibi inveniuntur.
Apparet autem quam facile ἔδε post τὸ
δὲ excidere poterit, quamque necessario
sic interrogationis formam induerit ora-
tio. Denique est aliquid insoliti in isto
τὸ δὲ—sermonem inchoante: contra ad
Atticam consuetudinem optime incedit
nostra lectio, que Latinis verbis ita red-
denda est: cum tamen ita res se habent.
Vid. ad Meno. §. 38. ΒΥΤΤΜ.

ΣΩ. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε^α διδασκάλους καταφεύγεις,^β εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων.

ΑΛ. Τί δέ;^α οὐχ ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι;

ΣΩ. Οὐκ οὐ^α τὰ πεττευτικά γε^β καὶ τὰ μή· [§. 16.] καὶ τοὶ φαυλότερα αὐτὰ οἶμαι τῶν δικαίων εἶναι. τί δέ; σὺ οὐχ οὕτως οἶεις;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Εἴτα τὰ μὲν φαυλότερα οὐχ οἶοί τε^α διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα;

ΑΛ. Οἶμαι^ο ἔγωγε ἄλλα γοῦν^ι πολλὰ οἶοί τ' εἰσὶ διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν.

ΣΩ. Ποῖα ταῦτα;

ΑΛ. Οἷον καὶ τὸ ἐλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμα- II. III.
 θον, καὶ οὐκ ἂν^β ἔχοιμι εἰπεῖν ἑμαυτοῦ^η διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς^ι ἀναφέρω^ι οὓς σὺ^κ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους.

ΣΩ. Ἄλλ', ὃ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθαὶ διδασκαλοὶ II. III. 316.
 οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῦντ'^ι ἂν αὐτῶν^μ εἰς διδασκαλίαν.^ν

om Γ.—^γ καταφεύγει: ΔΠ et pr Χ.—^α θα ΓΞΣΤ, τε EF.—^β οὐκ οὐ Π.—^γ γε om Π.—^δ οἶμαι...εἶναι] εἶναι...οἶμαι EFS.—^ε τε add HUP.—^ς οἶμαι...διδασκάλους om p.—^ζ σὺ U.—^η ἂν om ΧΔΠ.—^θ εἰπεῖν ἑμαυτοῦ ΧΓΔΠ: ἑμαυτοῦ εἰπεῖν °σ.—^ι ἑμαυτοῦ ΧΔΠ.—^κ ἀναφέρω Π.—^λ μή U.—^μ ἐπαινοῦ Π, ἐπαινοῦ^ν U, ἐπαινοῦ τ' Σ.—^ν αὐτῶν Π.—^ξ ἢ διδασκαλία Uρ.—^ο αὐτῶν Uρ, αὐτοῦς TC et corr B, αὐ-

πεττευτικά γε] πεττευτικά τε Ms. Bodl. Vocem istam ludum istrunculorum interpretati sunt grammatici recentiores. FABEL. Ludus iste non fuit istrunculorum, Philosophis vero magis [alter] aptatus; colorum enim motus, Solis Lunæque defectus indicavit, &c. Ab Ægyptiis fuisse inventum affirmat Plato in Phædro. DACIER.

τὰ πεττευτικά] Ludus istrunculorum non multum dissimilis erat Schahiludio nostro, nec minus intelligentem prudentemque kusorem requirebat. V. Schneid. v. πεσοῦς, et Ruhnk. ad Tim. v. πεττεία. ΒΥΤΤΜ.

§. 16. αὐτὰ εἶναι τῶν δικαίων] αὐτὰ τῶν δικαίων Ms. Bodl. ΕΓW.

ἐπαινοῦντ' ἂν] Forsan ἐπιφοιτῆς αὐτῶν etc. Ita enim de discipulis magistrum frequentantibus dici, apud nostrum in-
 Plut.

primis, notum est. Et melius hoc iis, quæ modo dixerat Alcibiades, responderet. Gæd.

ἐπαινοῦντ' ἂν κ. τ. λ.] Vitiata hæc esse nemo non videt. Quæ ad dictionis Platonice sanitatem redigere nobis videmur sic legendo: δικαίως ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν τις διδασκαλίαν. In quo presso sequimur litterarum vestigia, dum veram sententiam et loquendi usum restituumus. WOLF. in Miscell. Litter. p. 104. Ingeniosa conjectura, cui tamen ideo non confido, quod mirum videtur, casu natam esse et sola litterarum permutatione legitimam verbi ἐπαινοῦν cum eis structuram, de qua et similibus aliis vid. Abresch. ad Thucyd. p. 795. Viger. ix. 2. 9. Cf. Heind. ad Lysid. §. 16. Adde hic §. 17. Unicum autem in hoc loco offendiculum cum sit

ΑΛ. Ἐργαγε καὶ ἠπιστάμην γε.

ΣΩ. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευράν; οὐ γὰρ δὴ του ἐν ᾧ γε
σου εἰδέναί.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Πότε^κ οὖν ἀγνοεῖν ἠγοῦ;¹ σκόπει· οὐ γὰρ εὐρήσεις.
τούτων τὸν χρόνον.

ΑΛ. Μὰ τὸν^μ Δί', ᾧ Σάκρατες, οὐκ οὐκ ἔχω γ' εἰπεῖν.²

ΣΩ. Εὐράν^ο μὲν^ρ ἄρα οὐκ οἶσθα αὐτά.

ΑΛ. Οὐ πάνυ φαίνομαι.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα εἰδέναί.
εἰ δὲ μήθ⁹ εὔρες μήτε ἔμαθες,⁷ πῶς οἶσθα καὶ πόθεν;

ii. iii. 815. ΑΛ. Ἄλλ' ἴσως⁸ τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινάμην, τὸ
φάναι εἰδέναί αὐτὸς ἐξευράν.

ΣΩ. Τὸ δὲ πῶς^ε εἶχεν;

ΑΛ. Ἐμαθον, οἶμαι, καὶ ἐγὼ^ν ὡς περ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἤκομεν λόγον. παρὰ τοῦ;
φράζε κάμοι.⁷

ΑΛ. Παρὰ τῶν πολλῶν.

¹ ἀλλ' om Ur.—¹ ἔρ' Γ.—¹ και om F.—¹ τότε Γ.—¹ γοῦν ΞΣΤ.—¹ τὸν om Es.—
² οὐκ οὐκ ἔχω γ' εἰπεῖν ΧΓΔΠΤΒC, οὐκ οὐκ ἔργαγε εἰπεῖν U, οὐκ ἔχω γε εἰπεῖν Z, οὐκ
οὐκ ἔχω ἔργαγε εἰπεῖν p: οὐκ ἔχω ἔργαγε εἰπεῖν *s.—³ εἰπεῖν Ur.—⁴ μὲν om Π.—
⁵ μήθ' Γ, μή Π.—⁶ ἔμαθες μήτε εὔρες U.—⁷ ἴσθι Γ.—⁸ οὐτως πωρ Ur et ἄδε πωρ Γ,
omisso mutati interlocutoris signo.—⁹ εἰ γὰρ Γ.—⁷ et om p.—⁷ ἀμολογε Ur.—⁷ γε

tum olim λέγοις ex mera Stephani erat
conjectura. BUTTM.

§. 15. ἔργαγε] Post ἔργαγε ideo sic
interpunxi quod putem subaudiri φημι
ex præced. hoc sensu, Ορίσθαι καὶ με
νοσε: et nosam quidem certe. Q. d.
Ορίσθαι, ac minime opinione fallebar.
STEPH.

μὰ Δί'] Vind. Bas. 2. μὰ τὸν Δί',
quod levioris momenti est. AST.

οὐκ ἔχω ἔργαγε εἰπεῖν] οὐκ οὐκ ἔργαγε
εἰπεῖν Ms. Bodl. Μὰ Δί', Bas. 1. Fic.
et postea in utroque Bas. et Fic. οὐκ
ἔχω ἔργαγε εἰπεῖν. Unde conjicias le-
gendum esse, οὐκ οὐκ ἔχω γε εἰπεῖν. ETV.
εἰπεῖν] Excerptit hunc locum Sto-
beus, (p. 122.) usque ad ἀναφέρεω.
GOTTL.

οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα] Jam ad alterum
modum, quo cognitio comparatur, trans-
it. Ita in Phæd. c. 47. οὐδ' ἐν αὐτῷ εἰ-

πεῖν, οὐτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἶδεν γε ἐγ-
νόμην. NURNB.

ἀπεκρινάμην] Stob. ἀπεκρίθη. AST.
τὸ δὲ ἄδε πωρ εἶχεν] Vulgo hæc ver-
ba tanquam Socratis ita leguntur: Τὸ δὲ
πῶς εἶχεν; Quod dedi est quidem in so-
lo cod. Coisl. sed habuit in suo etiam
Ficino, qui posuit: Id vero in hæc me-
dum se habuit. Didici ipse etc. Apud
Proclum autem est, τὸ δὲ οὐτως πωρ εἶ-
χεν, levi diversitate, qualia plura tan-
quam memoriter citantis ibi inveniantur.
Apparet autem quam facile ἄδε post τὸ
δὲ excidere poterit, quamque necessario
sic interrogacionis formam induerit oti-
o. Denique est aliquid insoliti in isto
τὸ δὲ—sermone inchoante: contra ad
Atticam consuetudinem optime incedit
nostra lectio, quæ Latinis verbis ita red-
denda est: cum tamen ita res se habent.
Vid. ad Memo. §. 38. BUTTM.

ΑΔ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν^α εἰς^β μὲν ταῦτα, ὡς περ εἶπομεν, ἀλλή- 11. III. 817.
λοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ^γ ἑαυτοῖς^δ ἰδίᾳ, καὶ δημοσίᾳ
αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας^ε οὐκ ἀμφισβητοῦσιν, αἱ μὲν
ταυθ^ς,^β αἱ δ' ἄλλα^ε φάσκουσαι;^δ

ΑΔ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Εἰκότως ἂν ἄρα τούτων γε^ο καὶ διδάσκαλοι εἶεν
ἀγαθοί.

ΑΔ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ^α μὲν βουλοίμεθα^ε ποιῆσαι τινα περὶ
αὐτῶν εἰδέναι, ὀρθῶς ἂν αὐτὸν^β πέμπομεν εἰς διδασκαλίαν
τούτων τῶν πολλῶν;

ΑΔ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' εἰ βουλευθῆμεν^α εἰδέναι^β μὴ μόνον ποῖοι ἄν-
θρωποι εἰσιν ἢ ποῖοι ἴπποι, ἀλλὰ καὶ τίνες αὐτῶν δρομικοί^κ
τε καὶ μῆ, ἄρ' ἔτι οἱ πολλοὶ τοῦτο ἱκανοὶ διδάξαι;

ΑΔ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἰκανοὶ^α δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίστανται οὐ-
δέ^β κρήνυοι^ο διδάσκαλοι εἰσι τούτων, ἐπειδὴ οὐδέν^ρ ὁμολο-
γοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν;

ΑΔ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Τί δ' ἂν εἰ βουλευθῆμεν^α εἰδέναι^β μὴ μόνον ποῖοι ἄν-
θρωποι εἰσιν, ἀλλ' ὅποιοι^γ ὑγιεινοὶ ἢ^δ νοσώδεις, ἄρ' ἔτι ἱκανοὶ ἂν
ἡμῖν ᾗσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί;

^α τοι ε.— οὐκοῦν om pr Π.— εἰ U.— γ αὐτοὶ E, αὐτὰ ΣΤC, αὐτὰ E.— ἑαυτοῖς
ΧΑΠ, αὐτοῖς H: αὐτοῖς *ε.— ἀλλήλας F.— ταυθ^ς vel ταῦτα ΧΓΔΠΗΥΒCΕF,
ταυθᾶ H: ταυτὰ ε.— ἄλλα Χ.— φάσκουσαι ΧΑΠ.— γε add ΧΑΠ.— οὐκοῦν
εἰ om ρ.— βουλοίμεθα U, βουλοίμεθα ΧΑΠρ: βουλοίμεθ' ἂν *ε.— ἄπτερον om F.
— βουλευθῆμεν ΧΑΠ, βουλευθῆμεν ρ: βουλευθῆμεν *ε.— μαθῆν U: om ρ.—
ἄρ' ἔτι ἄρ' Γ.— δεκαὶ ὕρ.— οἱ δὲ Σ, οὐχ ρ.— ἱκανοὶ ρ.— οὐδέν om ρ.
— δὴ Π.— ἀλλ' ὅποιοι om pr F, ἀλλὰ ποῖοι τC F.— καὶ E.— ἄρ' Γ.— ἄφρακτος

eis] Hic valet κατὰ, ἕως εἰ οὐκ εἶται.
Conf. Symp. ζ. 35. eis φρέσων. Butt. m.
αὐτοὶ αὐτοῖς] In Ms. Bodl. αὐτὰ
αὐτοῖς. male. Hic enim quomodo de ip-
sis civitatibus dici possit? Emendarem
equidem ἀνὸς ἄνθρωποις, nisi vulgata etiam
lectio, quam αὐτοὶ oppositum sit ταῖς
πόλεσι, eandem plane sensum fundere
videatur. Grd.

πρὸς ἀλλήλας] πρὸς ἀλλήλους Ms.
Bodl. Etw.
ὀρθῶς ἂν αὐτὸν] ὀρθῶς ἂν αὐτὸν Ms.
Bodl. Etw.
κρήνυοι] Nota vocem, quae praeter
h. l. apud Atticos prose orationis scrip-
tores vix occurrit, poetis tantum et Ion-
icis scriptoribus, ut Hippocrati, usitata.
Cf. Lexil. i. 10. Butt. m.

ΑΛ. Τί δῆ;

ΣΩ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτὰ ἃ χρῆ^ρ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν.

ΑΛ. Τί τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι χρῆ^ρ τοὺς μέλλοντας^α διδάσκειν ὁτιοῦν αὐτοὺς πρῶτον εἰδέναι; ἢ οὐ;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς εἰδότας ὁμολογεῖν τι ἀλλήλοις^ε καὶ μὴ διαφέρεισθαι;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἐν οἷς δ' ἂν διαφέρονται, ταῦτα φήσεις εἰδέναι αὐτούς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τούτων οὖν διδάσκαλοι πῶς ἂν εἶεν;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

§. 17. ΣΩ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεισθαι οἱ πολλοὶ ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον; κἂν τινα^β ἐρωτᾷς, ἄρ' οὐ ταῦτα ὁμολογοῦσι, καὶ ἐπὶ ταῦτα^α ὁρμῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ἀσαύτως καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα; σχεδὸν γάρ τι^γ μανθάνω τὸ ἐλληνίζεῖν ἐπίστασθαι ὅτι τοῦτο λέγεις. ἢ οὐ;

τῶν F.—^ρ ἔχει U.—^α τοὺς ἀγαθοὺς μέλλοντας Δ.—^ε ἀλλήλους... διαφέρονται om U^ρ.—^β κἂν τινας ρ, καὶ ἔερ να Δ, καὶ ἔαν τινα X.—^γ ὅν XΔΠ.—^δ ἐπὶ ταῖς Γ.—

plurale *ἀθῶν* post sing. *τούτου*, parata quidem videri possit medela, ut resonatur singulare *ἀθῶ*, plane ut in consimili loco infra §. 28. pro *τούτων* forma singularis auctoritate codicum nunc reposita est. Tamen magis equidem adducor ut hic quidem defendam hanc ipsam numerorum mutationem, præsertim in pronomine neutrius generis, quod utroque numero perinde sere usurpatur. Atque eni tibi in sequentibus etiam *ἀθῶ*: (*Procl. ἀθῶ*) cui statim subjunctum, sed alio spectans, & iterum respicit a singulari *τούτο*. Et conf. supra §. 13. Quamvis itaque in ipso hoc loco nil sit quod ad mutantem vulgatam compellere nos debeat, non tamen silentio est prætermittendum, apud Proclum ita eum legi: *ἑνωστ' ἂν ἀθῶν ἢ διδασκαλία*. Quam scripturam, quæ sane limpidiissima fuit, præ-

fert Schleiermacher, neglecta tamen voce *δικαίως*, cujus omissionis nulla apud Creuzerum mentio. BUTTK.

περὶ ἀθῶ] περὶ ἀθῶν Ms. Bodl. Etw. πῶς ἂν εἶεν] Videtur potius hæc particula enclitice hic posita, pro *πῶς ἂν εἶεν*. hoc sensu, *ἂν ἰτίως ἄξιους ἡλικίαν τῶν ἐσσε αἰτίως modo possint?* Cui interrog. melius convenit responsio *οὐδαμῶς*. STEPH. Non male. BUTTK. πῶς ἂν] Stephano πῶς enclitice positum esse videbatur, sine causa. Ficinus vocem *boni sensus* gratia de suo hand dubie addidit. ASTR.

§. 17. ἄρ' οὐ] Clark. Vat. Ven. ἄρ' οὐν, recte fortasse: v. Men. 21.—Mox legendum ὅς δ' ἀθῶν. V. Heind. ad Phæd. §. 118. BUTTK.

σχεδὸν γάρ τι] Ita Steph. Ald. Bas. I. et 2. Vulgo γάρ τοι. ASTR.

ΑΛ. Ἡκιστα νῆ Δί', ὧ Σάκρατες.

ΣΩ. Τί δαί;^a μάλιστα περί αὐτῶν διαφέρεσθαι;

ΑΛ. Πολύ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἶμαι^b γε^c πάποτε σε ἰδεῖν οὐδ'^d ἀκοῦσαι σφόδρ'^e οὕτω διαφερομένους ἀνθρώπους περί ὑγιεινῶν καί μῆ, ὥστε διὰ ταῦτα μάχεσθαι τε καί ἀποκτινύναι^f ἀλλήλους.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄλλὰ περί τῶν δικαίων καί ἀδίκων ἔγωγε οἶδ'^g ὅτι καί εἰ μῆ εἰρακας, ἀκήκας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καί Ὀμήρου. καί Ὀδυσσεύς γάρ καί Ἰλιάδος ἀκήκας.

ΑΛ. Πάντως^h δῆ που, ὧ Σάκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα ποιήματα ἴσθι περί διαφορᾶς δικαίων τε^h καί ἀδίκων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καί αἱ μάχαι γε καί οἱ θάνατοι διὰ ταύτην τῆνⁱ διαφορὰν τοῖς τε Ἀχαιοῖς καί τοῖς ἄλλοις Τρωσίν ἐγένον-
το, καί τοῖς μνηστῆρσι τοῖς^j τῆς Πηνελόπης^k καί τῶ Ὀδυσ-
σεῖ.
ii. iii. 319.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οἶμαι δὲ (καί τοῖς ἐν Τανάγρα^l Ἀθηναίων τε καί

ΣΤΒΣΕΡ.—^a ἢ ΧΑΠΦΥρ.—^b οἶμαι Χ.—^c γε om p.—^d ἢ ΗΣ.—^e σφόδρ' Γ.—
^f ἀποκτινύναι F.—^g ε πάτων Υρ.—^h τε om p.—ⁱ ταύτην γε τὴν p.—^j om ΕΤρ.—
^k πηνελόπης Χ.—^l τανάγρα BC et pr ET.—^m κωνονεία F, κωνονεία συμβᾶσαι Υρ.

noph. Ephes. p. 164. Interpp. Hesych. l. i. p. 1059. Hanc ob causam in Phædro 237. C. lectionem vulgatam, quam Heind. et Heusd. tentabant, hic quidem pro ἄλλοις conjiciens ἀλλήλοισι, ille vero e Vindob. ἀλλήλοισι reponens, sollicitandam non esse, persuasum habeo. ΑΣΤ.

ἀλλήλοισι] Codd. opt. et plur. cum Ficino ἄλλοις. Sollemni permutatione nata est mendosa lectio hic et in Phædro p. 237. C. ubi vid. Heind. Veram hic servarunt Mss. duo cum Proclo. Astius autem in defendenda utroque loco scriptura ἄλλοις operam ludens memor non erat illorum quæ paulo ante hic leguntur 17. Qui cum hoc ἀλλήλοισι jam comprehensam crederet altero ἑαυτοῖς, vellem expricasset, quinam sint ἄλλοι, a quibus diversa sentiunt et πολλοί. ΒΥΤΤΚ.

τί δαί μάλιστα] For. Τί δαί; μάλιστα etc. ΣΤΕΡΗ.

πολύ γε] Ita Bas. uterque et Fic. Πάνυ γε. Ms. Bodl. ΕΤω.

Ἰδεῖν, οὐδ' ἀκοῦσαι] Ita Ms. Bodl. et Bas. uterque, sed Fic. οὐ δεῖν ἀκοῦσαι. Forsan voluit οὐ δ' ἂν ἀκοῦσαι. ΕΤω.

ἀκήκας γοῦν ἄλλων] Ita Bas. uterque et Fic. ἀκήκας, καί ἄλλων τε Ms. Bodl. ΕΤω.

ἄλλοις] οὗ ἄλλοι additur interdum nomini, quamvis diversa indicanti, immo contrario ei quod præcesserat. Gorg. p. 473. c. ἐπὶ τῶν πολιτῶν καί τῶν ἄλλων ξένων: ubi vid. Heind. et ad Phædo. §. 137. In talibus nomen epehexesis est vocis ἄλλοις. ΒΥΤΤΚ.

ἐν Τανάγρα] Hoc bellum Atheniensium, apud Tanagram, adversus Lacedæ-

Λακεδαιμονίαν καὶ Βοιωτῶν ἀποθανοῦσι καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ, ἢ ἐν οἷς^α καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν, οὐδὲ περὶ ἐνὸς ἄλλου διαφορᾶν ἢ περὶ τοῦ^β δικαίου τε^γ καὶ ἀδίκου τῶν θανάτων^δ καὶ τὰς μάχας πεποιημένας. ἢ γάρ;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτους οὖν φῶμεν ἐπίστασθαι περὶ ἃν οὕτω σφᾶδρα διαφέρονται, ἄσπε ἀμφισβητοῦντες ἀλλήλους τὰ ἴσχατα σφᾶς αὐτοῦς ἐργάζονται;

ΑΛ. Οὐ^α φαίνεται γι.

§. 19. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς τοιοῦτους διδασκάλους ἀναφέρεις οὓς ὁμολογεῖς αὐτοῦς μὴ εἶδέναι;

—^α ὅτε Ὑρ.—^β διαφορὰ Ὑρ, ἢ διαφορὰ ΧΑΠ.—^γ τοῦ om Ὑρ.—^δ τε om ΧΑΠ.—^ε θανάτους p.—^{στ} πεποιημένον ΧΑΠ.—^ζ τῶν κακῶν Ὑρ.—^η εὐ...αἰθέρι om ΣΤ.—^θ εὐ-

nomios, pro libertate Bœotiorum gestam, memorat Plato etiam in Menexeno p. 242. E quo Thucydides (i. 108.) lucem accipit. Monendum autem, duplicem pugnam fuisse ad Tanagram. In priori (quæ Thucydidi tamen est posterior) Myronides hostibus devictis Tanagram expugnat et mœnibus exiit; altera ad Cœnophyta committitur. Vid. Wesseling. ad Diod. xi. 82. 83. GOTTL. & Κορωνείᾳ] Pulsi sunt Athenienses ex Bœotia hoc Coroneensi prælio, decem circiter annos post Tanagrensæ gestæ, ducente eos Tolmida; qui, Chæroneæ expugnata, deinde apud Coroneam, a Bœotorum et Eubœensium exulibus, ductu et auspiciis Spartanorum, atrocissimo prælio victus est: ut auctor est Thucydides i. 113. cum quo cf. Diog. xii. 6. et quos laudat Wesseling. Xenophon autem (Mem. iii. 5.) hanc calamitatem ad Lebadeam, quæ prope Coroneam inter Heliconem et Chæroneam sita est, accidisse scribit (v. Strab. xi. 285.).—Hoc etiam notandum videtur, præpositionem ἐν, nominibus locorum additam, τῶν περιχώρων significare. v. Duk. ad Thuc. i. 100. GOTTL.

οὐδὲ περὶ ἐνὸς κ. τ. λ.] Sic codd. Cl. Vat. Ven. quos non ideo optimos vocare solemus quod minus mendosi sint ceteris: nam eorum mendorum, quæ negligentia scribentium parere solet, permulta in his quoque offenduntur: sed quod antiquiores fere lectiones illi exhibent ac

rarius tales quæ arbitro corrigentium debentur. Itaque hic quoque non dubitavimus lectionem, quæ illorum auctoritate nititur, vulgatæ οὐδὲ π. ε. ἄλλου διαφορᾶν—πεποιημένου præferre. Quippe hanc arbitror esse ejus, cui post illud εἶμαι sermo obliquus aptior videretur. Sed non minus bene habet rectus etiam, maxime in longiori a verbo εἶμαι intervallo. Accedit quod formula ἢ γάρ; recto fere sermone subjicitur; sicut supra 14. Ἀλλὰ μὲν τί γε πρὸ τούτου καὶ ἦσθε. ἢ γάρ; sermoni obliquæ, qualis esset, εἶμαι σε τότε γενέσθαι ταῦτα, non item. Apud Proclum quidem perperam permixta est utraque lectio, διαφορὰ (sic sine articulo)—πεποιημένου: et confer eundem in commentario p. 274. lin. 4—10.—Ejusdem commentatoris autem majores etiam turbas aliquas memorabo: habet enim καὶ τοῖς ὑστερον ἐν Κορωνείᾳ συμβᾶσθαι ὅτε καὶ ὁ σὸς πατὴρ—: quæ cum reliquis oratione nullo modo coerent: tum in seqq. τὰ ἴσχατα τῶν κακῶν ἐργάζονται omittis his σφᾶς αὐτοῦς, quo accusativo carere sermo non potest. Atque hujus farinæ alia fere tacemus apud Creuserum Bekkerumque cognoscenda. BUTTM.

οὐδὲ περὶ ἐνὸς] Observant tirones, hanc loquendi formam cum majore vi negandi poni loco hujus περὶ οὐδὲν, sicut sine præpositione οὐδὲ εἰς loco vulgaris οὐδὲς. Atque sic etiam infra 41. οὐδὲ ἂν ἐνί, et 37. μὴδὲ ἐπὶ μᾶς. BUTTM.

ΑΛ. Ἔοικα.

ΣΩ. Πῶς οὖν εἰκός σε εἶδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδικα, περὶ ἃν οὕτω πλανᾷ καὶ οὕτε μαθὼν φαίνει παρ' οὐδενός οὔτε αὐτός ἐξευρών;

ΑΛ. Ἐκ μὲν ἂν σὺ λέγεις οὐκ εἰκός.

ΣΩ. Ὅραξ' αὖ τοῦθ' ὡς οὐ καλῶς εἶπες, ὦ Ἀλκιβιάδης;

ΑΛ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὅτι ἐμὲ φῆς ταῦτα λέγειν.

ΑΛ. Τί δέ; οὐ σὺ λέγεις ὡς ἐγὼ οὐδὲν ἐπίσταμαι^b II. III. 220. περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων;

ΣΩ. Οὐ μίντοι.

ΑΛ. Ἄλλ' ἐγώ;

ΣΩ. Ναί.

ΑΛ. Πῶς δῆ;

ΣΩ. Ὡδε εἶσι.^c ἴαν σε ἔρωμαι τὸ^d ἐν καὶ τὰ δύο, πόττερα πλείω ἐστί, φήσεις ὅτι τὰ δύο;

ΑΛ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Πόσω;

ΑΛ. Ἐνί.

ΣΩ. Πόττερος οὖν ἡμῶν ὁ λέγων ὅτι τὰ δύο τοῦ ἐνός ἐνὶ πλείω;

ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἡρώτων, σὺ δὲ ἀποκρίνεις;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡεὶ δὴ τούτων μὲν^f ἐγὼ φαίνομαι λέγων ὁ ἔρω^g II. 113. τῶν, ἢ σὺ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Τί δ' ἂν ἐγὼ μὲν ἔρωμαι^h ποῖα γράμματα Σωκράτους,^h σὺ δὲ εἶπης, πόττερος ὁ λέγων;

ταὺς ΓΕ.—^a εἰδέναι post εἶδεναι ponit U.—^b πλῆναι X.—^c ἐξήσεις U.—^d εἶπας U.—
 • δαί ΣΤ.—^e οὐκ ἐπίσταμαι Uρ, εὐ συνεπίσταμαι ΕΦ, συνεπίσταμαι ΧΓΔΠΞΥΤΒС.—
 • εἶσαι X et pt Γ.—^f καὶ τὸ Ε.—^g ἀποκρίνω U, ἀποκρίνω Δ.—^h μὲν ρ.—ⁱ ἐρωτῶ

§. 10. ὁρᾷς κ. τ. λ.] Possunt hæc in- ἀν ἐγὼ μὲν ἐρω. Similiter Ven. ἀν ἐγὼ
 terrogative etiam legi. ΣΤΑΡΗ. μὲν ἐρω. Mox pro γήγηται, Vind.
 ἢ σὺ δ'] ἢ σὺ ΜΑ. Bodl. ΕΤΩ. γήγηται. Ast.
 τί ἔ', ἀν ἐγὼ μὲν ἐρωτῶ] Vind. τί δῆ ἔρωμαι ποῖα] Vulgo ἐρωτῶ καὶ ποῖα.

≡ ΑΛ. Ἐγώ.

ΣΩ. Ἴθι δῆ, ἐνὶ λόγῳ εἰπέ· ὅταν ἐρώτησίς τε¹ καὶ ἀποκρίσις γίγνηται,² πότερος ὁ λέγων, ὁ ἐρωτῶν ἢ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Ὁ ἀποκρινόμενος, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ii. iii. 321.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρετὴ διὰ παντὸς ἐγώ^κ μὲν ἢ ὁ ἐρωτῶν;

ΑΛ. Ναί.^μ

ΣΩ. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἴρηκεν;

ΑΛ. Φαίνομαι μὲν, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων^α ἐγώ.

§. 20. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέχθη^ο ὅτι^ρ περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων^α Ἀλκιβιάδης ὁ^τ καλὸς ὁ Κλεινίου οὐκ ἐπίσταται,^β οἷοιτο δέ, καὶ μέλλοι^ε εἰς ἐκκλησίαν ἐλθῶν^υ συμβουλευέσθην^ν Ἀθηναίοις περὶ ἧν οὐδὲν οἶδεν;^ω οὐ ταῦτ' ἦν;^ξ

καὶ ΓΗΣ, ἐρῶ καὶ ceteri.—^α σωκράτη Γ.—^β τις F.—^γ γένηται ΕΤ.—^δ παντὸς τοῦ λόγου ἐγὼ ΧΑΠ.—^ε ἢ ΔΠΣΤΒC et pr Γ, ἢ Χ, om UP: ἦν *ε.—^ζ καὶ om F.—^η ὁμολογημένων ΕF.—^θ οὐκοῦν ἐλέχθη ἔτι om p.—^ι ἔτι post ἀδίκων ponunt ΧΑΠ.—^κ καὶ ἀδίκων om pr Η.—^λ ὁ ἀλκιβ. Up.—^μ ἐπίστατο F.—^ν μέλλει ΓΥ.—^ξ ἐλθῶν

Ficinus cum scripserit ita, quot sunt in Socrate litterae, Schleiermacher inde et ex molesto illo kal conjecit legendum πῶσα καὶ ποῖα. Quae emendatio tantum non certa jam olim visa est collato loco gemino in Xenoph. Mem. iv. 4. 7. οἷον περὶ γραμμάτων, ἐάν τις ἐρῆται σε, πῶσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν. Jam cum in codd. longe plurimis hodie repertum sit ἐρῶ καὶ ποῖα, manifestum est, vulgatum, quam praebent Coisl. et Ven. H. hujus esse emendationem: et malam quidem illam: conjunctivum enim aoristi et sententiarum nexus requirit et proximum εἴης. Itaque Bekker id saltem quod hinc et ex collatione loci Xenophontei certissimum sit, ἐρωμαι ποῖα, reposuit. Neque ego his non contentus esse volui. Quanquam fere persuasum mihi sit, veram scripturam ἐρωμαι πῶσα καὶ ποῖα γ. bifariam jam olim mutilatam fuisse: ἐρωμαι πῶσα γ. quod in suo cod. habuit Ficinus, et ἐρῶ καὶ ποῖα γ. quod est in ceteris. ΒΥΤΤΜ.

διὰ παντὸς] Ven. addit τοῦ λόγου, quod glossemati simile est. Rectius in-

telligas τοῦ χρόνου (quod aliis locis, v. c. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 1. additum legitur), semper, usque, quemadmodum Ficinus vertit. Ceterum pro ἐγὼ μὲν Vind. ἐγὼ μὲν. Αστ.

§] Sic pro vulg. ἦν Bekk. ex Mas. quod nunc itaque exemplum accedit iis de quibus vid. Heind. ad Protag. §. 5. Chærobosc. ap. Bekker. in Ind. p. 1379. ΒΥΤΤΜ.

ἐκ τῶν ὁμολογημένων] Cf. Dionys. Hal. de Art. c. 8. Ἐπειδὴ ὁμολόγησε μὴ εἰδέναι τὸ δίκαιον, κέρηται καταδρομῆ ὁ Σωκράτης ἐλέγχων κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδην, οὐκ ἀπ' ἄλλοτρίου προσώπου. Καὶ Φοῖβος εἰσάγων τὸν Πηλέα (Μελέαγρον Homer. Iliad. X. 546.) οὕτως ἐλέγχει τὸν Ἀχιλλέα. ΝΥΡΝΗ.

§. 20. ἐπίσταται, οἷοιτο δὲ] Haud abs re eset huic loco inserere quae Cicero dicit Acad. Quæst. I. I. 'Socrates in omnibus fere sic disputat, ut nihil affirmet ipse, refellat alios; nihil se scire dicat, nisi id ipsum, eoque præstare cæteris, quod illi quæ nesciant, scire se putent, ipse, se nihil scire.' ΕΤΩ.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄρα συμβαίνει, ὡς Ἀλκιβιάδῃ σου τὰδε κινδυνεύεις ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ ἀπηκονίαι, οὐδ' ἰγὼ εἶμι ὁ ταῦτα λέγων ἀλλὰ σύ, ἢ ἐμὲ δὲ αἰτιῶ μάτην.

ΑΛ. Καὶ μέντοι καὶ εὖ λέγεις.

ΣΩ. Μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχειρήματα, ἐπιχειρεῖν, ὡς βέλτιστε, διδάσκειν ἅ οὐκ οἶσθα, ἀμελήσας μανθάνειν.

ΑΛ. Οἶμαι μὲν, ὡς Σάκρατες, ὀλιγάκις Ἀθηναίους βουλεύεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας πότερα δικαιοτέρα ἢ ἀδικοτέρα. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἡγοῦνται δῆλα εἶναι· εἰσαπαιτῆς οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν ὅποτερα συνοίσει πρῶ- 11. iii. 322.
ξασιν. ἢ οὐ γὰρ ταῦτά, οἶμαι, ἔστι τὰ τε δίκαια καὶ τὰ

om p.— συμβουλεύειν Ὑρ.— εἶμαι p.— ταύτην X.— ἔρα om XFῙρ.— τὸ F.— ἀλλ' om Ὑρ.— ἀλλὰ σὸ om p.— σὸ με διατιῶ XΔ, σὸ με διατιῶ Π.— καὶ αὐτε εὖ add XΓΑΠῙρ.— τοῦ μανθάνειν Ὑρ.— δὲ Ὑρ.— ὀλιγάκις ἀθηναίους XΓΔ XHCTYBCῙρ, ἀθηναίους μὴ EF: ἀθηναίους ὀλιγάκις γ.— πρῶξουσιν H, πρῶξουσιν p.— ἔστι add XΓΑHBCFῙρ.— τὰ om Ὑρ.— μεγάλα ὀδικησάσι Γ, ὀδικησάσι

τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Locus ad quem repperit Socrates, constat in Hippol. 352. Xδ τὸ F, οὐκ ἐμοῦ κλδεις. Mira autem hoc loco est elegantia et urbanitas in disputando notanda. Quum indignaretur fers Alcibiades, quod inscientiam ipsi exprobrare Socrates videretur; lepide hanc reprehensionem a se amovel, se nihil tale dicere, Alcibiadem se ipsum reprehendere, et opportuno loco Euripidis utitur. Aludat et infra ad Euripideum Iliud, c. 23. καὶ ἄν μὴ αὐτὸς σὸ σιωπῶ ἀποῖν— ἄλλ' λέγωνι μὴ πιστεύω γ. Muret. V. I. lib. v. 30. GOTTI.

καὶ μέντοι εὖ λέγεις] Verba hæc sic scripta, Alcibiadi vulgo tribuantur. Alterius καὶ Bekk. auctoritate codd. optimorum et Procli addidit. Sed apponenda sunt verba Olympiodorū ad h. l. quibus duorum Neo-Platoniorum interpretum de eodem sententias memorat. Τὸ εὖ λέγεις ἢ μὲν ἀνακρίτου ἐπιλην καὶ, δεῖτε μεταρροῦμενον τὸ ἔνομα αὐτοῦ χυῖ (651) ποιεῖ, ἢ ἀπὸ Σακράτους ἐκδέχεται, ἢ δὲ Δαμίστιος ὅς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου. καὶ ἔμωρον τὸ δεότερον. (Damascius satis notus: v. Fabric. B. Gr. t. 13. p. 784. de Democrito, Longini squalli, vid. Creuser. Proem. ad Procl. p. xiv.) Priorem rationem solum, alterius ut videtur pronos ignarus, sequitur Proclus his verbis (p. 298.): προσκαίμενον δὲ τούτους καὶ τὸ εὖ

λέγεις μίγνυσι τὸν ἔμωρον ἐμμελῶς τῆ φέγγ. Et sic Ficinus: neque ego hæc, sed tu dixisti: me autem frustra accusas. Et profecto bene dicis. Fictinorum enim etc. Veram autem esse hanc rationem de eo semel monitus nemo optimor dubitabit. Nam assensum alterius neque particulas καὶ μέντοι recte inducunt, neque que sequuntur μανικὸν γὰρ κ. τ. ε. huic respondent. Contra perquam facete hoc Alcibiadis de se ipso iudicium primum laudat Socrates, dein probat etiam. Καὶ μέντοι autem idem esse quod alias καὶ μὴν docebit illud Ὁ δὲ μέντοι ἀλλὰ, quod eodem sensu, quo Ὁ μὴν ἀλλὰ usurpatur. Alterum autem καὶ ita intelligendum est: 'Tu hoc dixisti, non ego: et profecto recte queque dicis.' BUTTM.

μανικὸν] Egregie huc faciunt verba Xenophontis Mem. Socr. ill. 9. 6. Μανικῶν γὰρ τὴν ἀνακρίτων μὲν ἔφη εἶναι σοφίαν, οὐ μέντοι γὰρ τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανικῶν ἀνίμωρον τὸ δὲ ἀνεπιστῆναι ταῦτα, καὶ μὴ δὲ οὐδε δεξιῶν τε καὶ αἰσθητῶν γυγνώσκων, ἐγγενέτω μανίας ἐλαγίζετω εἶναι. ΝΥΚΤΑ.

ἐπιχειρεῖν] F. ἐπιχειρεῖν. Etw. πρῶξουσιν] Bas. 2. πρῶξουσιν, haud dubie a correctoris allicujus manu profectum. Etiam Ficinus vertit: quis condiscant agentibus, inquirunt. APT.

συμφέροντα, ἀλλὰ πολλοῖς δὴ ἰλυσιτέλησεν ἀδικήσασι
μεγάλα ἀδικήματα, καὶ ἑτέροις γέ, ὅμαι, δίκαια ἔργα-
σαμένοις οὐ ξυνήνεγκεν.

§. 21. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ^m ὅτι μάλιστα ἕτερα μὲν τὰ
δίκαια τυγχάνει ὄντα, ἕτερα δὲ τὰ συμφέροντα, οὐ τί^o
σου αὖ σὺ^p οἷσι ταῦτ^a εἶδέναι ἄ συμφέροι τοῖς ἀνθρώποις,
καὶ διότι;

ΑΛ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες; εἰ μὴ με^t αὖ ἐρή-
σαι^s παρ' ὅτου ἔμαθον ἢ ὅπως αὐτὸς^t εὔρον.

ΣΩ. Οἷον τοῦτο ποιεῖς. εἴ τι μὴ ὀρθῶς λέγεις, τυγχά-
νει δὲ δυνατόν ὄνⁿ ἀποδείξαι δι' οὐ περ^v καὶ τὸ πρότερον
λόγου, ὡς δὴ^x καὶν^y ἄττα δεῖν ἀκούειν ἀποδείξεις τι ἑτέ-
ρας, ὡς τῶν προτέρων οἷον σκευαρίων κατατετριμμένων, καὶ οὐ-
κίτ^t ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μὴ τίς σοιⁿ τεκμήριον κα-

μέλα F et pr E.—¹ γε add ΧΓΔΗΠΣΥΒCΥP.—² εἰ om ΣΥ.—³ ἔτων Δ.—⁴ ὅτι Ερ.
—⁵ εἰ σὺ ΧΓΔΗΠΣΥΒCΥP: σὺ αὖ *γ.—⁶ ταῦτ^a ΓΥ.—⁷ μὲν ρ.—⁸ ἐρήσει pr Γ.—
⁹ ἀπὸ ρ.—¹⁰ ἂν add Χ, ἂν ΔΠ.—¹¹ περὶ Γ.—¹² τὸν πρότερον λόγον Ηε.—¹³ δεῖ ΓΥ,

ὅτι σου σὺ αὖ] Ald. Bas. 1. 2. ὅτι
σου σὺ αὖ σὺ. Αστ.

αὐτὸν εὔρον] αὐτὸν εὔρον Ms. Bodl.
Μοι δεῖνα ἀκούειν. Ετῷ.

τυγχάνει δὲ δυνατόν] Ven. δυνατόν
h. Sed τυγχάνειν saepenumero sine
participio verbi εἶναι ponitur. Vid. Lo-
cell. ad Xenoph. Ephes. p. 266. Heind.
ad Gorg. §. 124. Αστ.

τὸν πρότερον λόγον] F. τὸ πρότερον
λόγου. Ita Ms. Bodl. Ετῷ.

τεκμήριον] In Graecis legendum, καὶ
ὁκέτ^t ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μὴ τίς
σοι σκευάριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει.
In vulgatis habetur τεκμήριον falso pro
σκευάριον. Sunt autem σκευάρια quae
ad amictum parata sunt, hoc est σκευά,
non τὰ σκεύη, quae vasa et instrumenta
alia significant. CORNAR.

τεκμήριον] Cornarius h. l. turpe men-
dum, quod obidet editt. tollit, restituendo
pro τεκμήριον, σκευάριον. Serranus
admodum lepidè totum locum ita vertit:
*Arbitraris autem—alias quasdam de-
monstrationes adhibendas: tanquam pri-
ores illae essent veluti scruta quasdam,
usque detrita vestes, quas tu non em-
ptius induas: ut quidem purum quoddam
et ullo usu minime pollutum argumentum
tibi sit de integro adducendum. Quod-
nam tale sit argumentum, difficile sit*

conjiendum. Repone autem σκευάριον,
apparatum, qui ad corporis cultum perti-
net (σκεπή dicitur apud Herod. l. 24.)
tanquam vestimentum purum et munda-
tum; elegantia loco restituitur. Melius
sibi consulebat Dacierius, quod omit-
teret haec verba, sibi obscura, p. 271.
GOTTL. CORNAR. pro τεκμήριον reponit
σκευάριον, et σκευάρια exponit: ad ἀμικ-
tum parata. Cujus significationis nul-
lam auctoritatem eastare credo. Certum
quidem est, eam significationem h. l. re-
quiri, ut ex ἀμπίσχοιο liquide appareat;
sed puto potius, σκευάριον esse corrup-
tum, cui si vocem commodiorem substi-
tueris, locum suum τεκμήριον tenere po-
terit. SCHNEID.

Equidem nihil corruptum existimo.
Primum enim locum ita constituo: οἷσι
δὲ καὶ αὐτὰ ἔττα δεῖν ἀκούειν, ἀποδείξεις τε
ἑτέρας ἢς τῶν προτέρων, ὅλον σκευαρίων,
κατατετριμμένων· καὶ ὁκέτι ἂν σὺ αὐτὰ,
(i. e. αὐτὸ, dicit enim pro hoc αὐτὰ, quia
σκευαρίων processit) δι' οἴπερ καὶ τὸ
πρότερον λόγου ἐτύχωνε δυνατόν ἀπο-
δείξαι, ἀμπίσχοιο, εἰ μὴ τίς σοι τεκμήριον
καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει, tum ea δι'
ἕτερ τυγχάνει δυνατόν ἀποδείξαι uno
verbo explico ἀποδείξαι. Si autem Plato
propter σκευαρίων dicere potuit τὰς ἐπιδεί-
ξεις ἀμπίσχου, quare non licitum fue-

θερὸν καὶ ἄχραντον οἶσει. ἐγὼ δὲ χαίρειν ἰάσασθαι τὰς σὰς ἱ. 114.
 προδρομὰς τοῦ^b λόγου, οὐδὲν ἦττον ἐρήσομαι^c πόθει^d μαθὼν
 αὐτὰ^e συμφέροντα ἐπίστασαι^f καὶ ὅς τις ἐστίν^g. ὅ^h διδάσ-
 καλος· καὶ πάντⁱ ἐκείνα^j τὰ πρότερον ἔρωτῶ (μια^k ἔρωτή-
 σαι.) ἀλλὰ γὰρ δῆλον ὡς^l εἰς ταῦτον ἤξει^m καὶ οὐχ ἕξειⁿ
 ἀποδείξαι οὐθ^o ὡς ἐξευρῶν^m οἶσθα τὰ συμφέρονταⁿ οὐθ^o ὡς
 μαθὼν. [§. 22.] Ἐπειδὴ δὲ^o τρυφᾶς καὶ οὐκ ἐτ^o ἂν ἠδέ- ἱ. iii. 323.

δὲν σοτ Γ.— καὶ ἄττα ρ.— ἀμπεύχοιο Υ.— σε Γ.— καὶ τοῦ Ε.— εἰρήσομαι
 Δ.— πόθειν ΧΑΠΥΡ: ἀπόθειν *ε.— αὐτὰ *ε.— ἐπίσταται ΤC, ἐπί-
 στατο ΗΣ.— εἰς αὐτῶν Υρ.— δ add ΧΑΞΠΥΡ.— πάντ Γ, πάντως ρ.— ἕκει Η.—
 ἕρωτάμενα ρ.— ἕς οἱ U.— ὁρῶς ἐξευρεῖν ρ.— ξ. U.— ἐπει γρ Γ, ἐπει δὲ

rit eadem metaphora τεκμήριον (quod h. l. idem est ac ἀποδείξεις) καθαρὸν καὶ ἄχραντον appellare? NURNB.

τεκμήριον] Omnia sana sunt delecto τεκμήριον, quod nihil nisi glossema est; adscripserat scilicet quispian τεκμήριον (propter neutra καθαρὸν et ἄχραντον) pro ἀπόδειξι, quod e superioribus ἀποδείξεις τε ἔτερας, si sensum verborum spectes, repetendum est; namque σκευῆρια (h. e. σκευή vel σκευή), vestitus, ornatus, omnique apparatus) tropice posita sunt pro ἀποδείξει. Repetas igitur ad voces καθαρὸν καὶ ἄχραντον (int. τί, quod sempissime omittitur, v. Perizon. ad Ælian. V. H. x. 21. Valken. ad Herod. p. 414.) σκευῆριον, quod tropice positum esse pro ἀποδείξει is significare voluit, qui vel margini adscripsit vel ipsi orationi intulit τεκμήριον. Accedit Ficini auctoritas, qui τεκμήριον ignorans sic vertit, quasi priores dicitissæ et contractæ sint inстар apparatus etque vestium, quibus in scena utuntur, quibus quidem tu non amplius induaris, nisi quis aliud quiddam purum immaculatumque afferat. AST.

σκευῆριον] Usurpator maxime ut de minimis a σκευῆς, ac vasculum significat: sed pluralis legitur ita ut ad apparatus vestiarum vocabulum spectet derivandumque videatur a voce ἡ σκευή, quæ sæpe sensu vestimenti occurrit, ut Crit. §. 16. Nimirum horum vocabulorum omnium vis primaria latins patet, ita ut ἡ σκευή de omni apparatu, τὰ σκευῆρια autem et τὰ σκευῆρια de impedimento et suppellectili omnis generis usurpetur. Vid. Aristoph. Ran. 172. ubi σκευῆρια dicuntur stragulae cet. Apponam verba Scholiasta ad nostrum locum: (τὰ σκευῆρια σημαίνει τρία, ἢ τὰ

σκευή κοινῶς, ἢ τὴν τρυφήν, ἢ ὡς νῦν (i. e. hoc loco) τὰς σκευὰς τῶν κομικῶν καὶ τραγικῶν, ὅ ἐστι τὰ ἐνδύματα. Qui cur de apparatu potissimum scenico hic quidem cogitet, et cur τὴν τρυφήν, luxum, ut peculiarem aliquam vocis σκευῆρια significationem recenscat, non perspicuo. Lepor autem orationis in eo est quod ob illam comparisonem ipsi τεκμήριον omnia junguntur quæ ad vestimentum spectant. Jam etsi recte et facte hoc fieret: tamen præferendam nunc duco rationem Astii, qui e Ficini tralatione recte colligit, eum in suo cod. vocem τεκμήριον non habuisse, eamque ut glossema ejiciendam censet. Non tamen, quæ illius est sententia, σκευῆριον intelligendum puto, quod e grammatica ratione ne fieri quidem recte potest. Sed sicut in superioribus plurals neutrum sine substantivo positum est, καὶ τὰ ἄττα ἀποδείξεις τε ἔτερας, pronomenque, quod refertur ad intercedentia hæc, ἕς τῶν προτέρων κατατετριμμένων, iterum neutro genere prolatum est, αὐτὰ: ita hæc etiam καθαρὸν καὶ ἄχραντον recte sine substantivo inferuntur: immo elegantius hoc pacto verba ad vestimentum spectantia (ἀμπεύχοιο, καθαρὸν, ἄχραντον) velut in medio suspensa sunt, quam si aut τεκμήριον aut σκευῆριον (nam hoc quoque fuerunt qui reponere vellet) diserte iis additum esset. BUTTM.

προδρομὰς] Schol. Προδρομὴ ὄντων ἐν πολέμῳ καταλάβη τις φρουρίων, ἐξ ὧ δὲναται ἀποφάθως πολεμεῖν. BUTTM. ἐπίστασαι] Codd. duo ἐπίστα, unde per correctionem natum quod habent Veneti duo ἐπίστατο. Sed illud est ἐπίστη, de qua forma vid. ad Soph. Philoct. 798. BUTTM.

συμφέροντα, ἀλλὰ πολλοῖς δὴ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσασσι
μεγάλα ἀδικήματα, καὶ ἑτέροις γέ, οἶμαι, δίκαια ἐργα-
σαμένοις οὐ ζυήνησεν.

§. 21. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ^m ὅτι μάλιστα ἕτερα μὲν τὰ
δίκαια τυγχάνει ὄντα, ἕτερα δὲ τὰ συμφέροντα, οὐ τί^o
σου αὖ σὺ^p οἶσι ταῦτ^a εἰδέναι ἃ συμφέρει τοῖς ἀνθρώποις,
καὶ διότι;

ΑΛ. Τί γὰρ καλύει, ὦ Σώκρατες; εἰ μὴ μετ' αὐτῶν ἐρή-
σαι^a παρ' ὅτου ἔμαθον ἢ ὅπως αὐτὸς^t εὔρον.

ΣΩ. Οἶον τοῦτο ποιεῖς. εἴ τι μὴ ὀρθῶς λέγεις, τυγχά-
νει δὲ δυνατόν ὄνⁿ ἀποδείξαι δι' οὗ περ' καὶ τὸ πρότερον
λόγου, οἶσι δὴ^x καὶν' ἅττα δεῖν ἀκούειν ἀποδείξεις τε ἑτέ-
ρας, ὡς τῶν προτέρων οἶον σκευαρίων κατατετριμμένων, καὶ οὐ-
κίτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπύσχοιο, εἰ μὴ τίς σοιⁿ τεκμήριον κα-

μῆλα F et pr E.—¹ γε add ΧΓΔΗΠΣΤΒCΥρ.—² εἰ om ΣΥ.—³ ὅταν Δ.—⁴ ὅτι Fp.—⁵ αὐτὸν ΧΓΔΗΠΣΤΒCΥρ: σὺ αὐτ^o *s.—⁶ ταῦτ^a ΓΥ.—⁷ μὲν p.—⁸ ἐρήσει pr Γ.—⁹ αὐτὸ p.—¹⁰ ἂν add Χ, ἂν ΔΠ.—¹¹ περὶ Γ.—¹² τὸν πρότερον λόγον Ηs.—¹³ δεῖ ΓΥ,

ὅτι σου σὺ αὐτῷ] Ald. Bas. 1. 2. ὅτι
σου σὺ αὐτῷ. Αστ.

αὐτὸν εὔρον] αὐτὸν εὔρον Ms. Bodl.
Μοι δεῖνα ἀκούειν. Ετῶ.

τυγχάνει δὲ δυνατόν] Ven. δυνατόν
ἔσ. Sed τυγχάνειν saepe numero sine
participio verbi εἶναι ponitur. Vid. Lo-
cell. ad Xenoph. Ephes. p. 266. Heind.
ad Gorg. §. 124. Αστ.

τὸν πρότερον λόγον] F. τὸ πρότερον
λόγον. Ita Ms. Bodl. Ετῶ.

τεκμήριον] In Græcis legendum, καὶ
ὁκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπύσχοιο, εἰ μὴ τίς
σοι σκευάριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει.
In vulgatis habetur τεκμήριον falso pro
σκευάριον. Sunt autem σκευάρια quæ
ad amictum parata sunt, hoc est σκευαί,
non τὰ σκευή, quæ vasa et instrumenta
alia significant. CORNAR.

τεκμήριον] Cornarius h. l. turpe men-
dum, quod obsidet edit. tollit, restituendo
pro τεκμήριον, σκευάριον. Serranus
admodum lepide totum locum ita vertit:
Arbitraris autem—alias quasdam de-
monstrationes adhibendas: tanquam pri-
ores illæ essent veluti acuta quasdam,
utique detritæ vestes, quas tu non am-
plius induas: ut quidem purum quoddam
et ullo usu minime pollutum argumentum
tibi sit de integro adducendum. Quod-
nam tale sit argumentum, difficile sit

conjiendum. Repone autem σκευάριον,
apparatum, qui ad corporis cultum perti-
net (σκευή dicitur apud Herod. l. 24.)
tanquam vestimentum purum et mun-
dum; elegantia loco restituetur. Meli-
us sibi consulabat Dacierius, quod omit-
teret hæc verba, sibi obscura, p. 271.
GOTTL. Cornar. pro τεκμήριον reponit
σκευάριον, et σκευάρια exponit: ad amic-
tum parata. Cujus significationis nul-
lam auctoritatem eastare credo. Certum
quidem est, eam significationem h. l. re-
quiri, ut ex ἀμπύσχοιο liquide apparet;
sed puto potius, σκευαρίων esse corrup-
tum, cui si vocem commodiorem substi-
tueris, locum suum τεκμήριον tenere po-
terit. SCHNEID.

Equidem nihil corruptum existimo.
Primum enim locum ita constituo: οἴσει
δὲ καὶνὰ ἅττα δεῖν ἀκούειν, ἀποδείξεις τε
ἑτέρας ὡς τῶν προτέρων, ὅλα σκευαρίων,
κατατετριμμένων καὶ ὁκέτι: ἂν σὺ αὐτὰ,
(i. e. αὐτὸ, dicit enim pro hoc εὐτὰ, quia
σκευαρίων præcessit) δεῖ ὅσπερ καὶ τὸ
πρότερον λόγου ἐτέργχαι δυνατόν ἀπο-
δείξαι, ἀμπύσχοιο, εἰ μὴ τίς σοι τεκμήριον
καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει, tum ea δεῖ
ἄπερ τυγχάνει δυνατόν ἀποδείξαι uno
verbo explicio ἀποδείξαι. Si autem Plato
propter σκευαρίων dicere potuit τὰς ἐπιδεί-
ξεις ἀμπύσχοιο, quare non licitum fue-

ΣΩ. Ἄλλο τι οὐδ' ἑοσούτων μόνον^α διαφέρει^β τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορας ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ ξυνοουσία, ὅτι ὁ μὲν ἀβρόους^γ πείθει^δ ταῦτά, ὁ δὲ καθ' ἕνα;

ΑΛ. Κινδυνεύει.

§. 23. ΣΩ. Ἴθι νῦν, ἵπειθὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολ-
 λούς τε καὶ ἕνα πείθειν, ἐν^κ ἔμοι ἐμμελέτησον^λ καὶ ἐπιχει-
 ρησον ἐπιδειξάι^μ ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ συμφέρει.

^α ὅν ἢ κε.— τσοσούτων μόνον ΧΑΠΥΡ, τσοσούτων μόνον ΓΕΥΤΒC : τσοσούτων μόνον τ.—
 — διαφέρει ΧΑΠ.— ε ἀβρόους F.— δ πείθειν E.— ταῦτά ΓΕΥΤΒC, τὰ αὐτὰ ΧΑΠ :
 ταῦτα °τ.— Ἴθι νῦν ΧΓΑΠΒCΕF, Ἴθι τοίνυν Υρ : Ἴθι δὴ νῦν °τ.— λ ἐν om Υ.— μ

§. 23. 3: δὴ νῦν] Omittit δὴ M. Bodl. Etw.

ἔμμελέτησον] Breviter in Grammatica regi de ea verborum compositionis ratione qua verbi ipsius vis non afficitur, sed mente atqueper separanda est præpositio ita, ut ad nomen aliquod proximum vel totam sermonis partem referatur. Ut σπαρταίνω, σπαρτῶν τινι: ὄντος σπαρταίνω αὐτοῦ τὴν Σαλασσίαν (Xenoph.) h. e. ἔξαιρε σὺν αὐτοῖς:—ἀλλὰ καὶ προσδι-
 βάλει με h. e. ad omnia quæ modo ex-
 pressa sunt, etiam obtraxerunt me. Quæ
 reiia sunt notissima. In his itaque
 sunt etiam composita quedam cum præ-
 positionibus ἀπὸ et ἐν, quæ non facile
 invenias nisi adjecta alii propositioni in
 modo infinitivo. Plat. Phædr. p. 260.
 Β. σπυρταίνεις λόγον, ἔπαινον κατὰ τοῦ
 ἔπου, λόγον ἐς πάντας μᾶλλον ἔξιον τὸ
 θρέμμα—, ἀποπολεμῶν τε χρησίμων h. e.
 χρησίμων ἐστι τὸ θρέμμα πολεμῶν ἐπ'
 αὐτοῦ (accidentem in eo yugare): Thuc.
 i. 2. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὄσον
 ἀποξῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ
 ἔχοντες. Quem locum apparet non recte
 intellexisse qui ipsam verbum ἀποξῆν
 hic vertentes parce vitere, ægre vitam
 tolerare, cum hoc tantum dicat Thucy-
 dides, homines illos suis bonis fruitos
 esse in tantum, quantum opus fuerit, ut
 ex iis (ἀπ' αὐτῶν) victum haberent. Sed
 in errore non induxerat interpretes illos
 utque scriptorum posterioris ævi; qui,
 cum huic loquendi formæ, ὄσον ἀποξῆν,
 γρηγορα inesset circumscriptio opposita
 laxi et opulentis, ipsi verbo ἀποξῆν
 talem vim sensim tribuebant; ut patet
 ex Luciani locis his, Dial. Meretr. 6.
 ἔξ οὗ τρέφεται, ὁ πατήρ οὐκ ὀρθῶτα ὄσον
 ἀποξῆσαμεν; h. e. ut ad primum verbi
 ὄσον hæc revoceam, 'quam ægre habue-

rimus ὄσον ἀποξῆν': Fugit. 17. μέγισ
 ἀποξῆντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρίας h.
 e. ἔχοντας ἐκ τῆς μισθαρίας ὄσον μέγισ
 ἀποξῆν. Τοχαρ. 59. ποσῆρας τὸ μεταξὺ
 ἀποξῆσαντες.—Sed redeamus ad legitimum
 illius usum exempla, et quidem in præ-
 positione ἐν. Æschin. c. Ct. 75. 1.
 διώμυνο τὴν Ἀθηρῶν, ἦν ἐς τοιαύτην
 ἐνεργολαβῶν ἐργάσατο καὶ ἐνεπαιράειν
 Δημοσθένης h. e. ἐργάσατο τῷ Δ. ὄσον
 ἐργολαβεῖν καὶ ἐνεπαιράειν ἐν ἀπὸ. Plat.
 Phædr. p. 228. E. παρόντος δὲ Ἀνιστοῦ
 ἑμαυτῶν σοὶ ἐμμελετῶν παρέχειν οὐ πάντων
 δέδονται h. e. παρέχειν ἑμαυτῶν σοὶ ὄσον
 μελετῶν ἐν ἐμοὶ (ut in me exercearis).
 His præmissis quemque puto mecum
 mirari quod in hoc nostro dialogo legi-
 mus (23. 1.) ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπι-
 χειρήσον ἐπιδειξάι. Nam quod in aliis
 compositis non admodum eleganter fit,
 ut præpositio cum casu suo repetatur,
 id in his, quorum præpositio ad ipsam
 verbum nihil spectat sed velut acorsim
 prolata auditur, fieri plane non posse
 dixeris. Neque sane unquam profecto
 Græcus quis dixit, ἀπ' ἔπαινον ἀπεωλέ-
 μισον, ἀπ' ἔχθραν ἀποξῆσον, in illo ni-
 mirum primario verbi sensu, ἐν τινι πράγ-
 ματι ἐνεργολαβεῖν: sed ἀπ' ἔπαινον ἐπα-
 λέμισον, ἀπ' ἔχθραν ζῶσιον, ἐν τοῖς κη-
 ρύγμασι ἐργολαβεῖν (ut idem Æschines
 loquitur ibid. 58. 26.). Ut illud ἐν ἐμοὶ
 ἐμμελέτησον negligentis cuidam minime
 grata tribuendum sit, et fortasse futuri
 sint qui, quandoquidem hic dialogus, non
 contemnendis de causis Platoni abjudi-
 catur, in his verbis malam loci e Phædro
 supra allati imitationem agnoscant. Quæ
 cum ita sint, minime negligenda est,
 quamvis inutilis videri possit, unica in
 hoc loco varietas ex optimo codice Clar-
 kiano enotata hæc, ἐν ἐμοὶ ἐν μελέτησον.

ΑΛ. Ὑβριστῆς εἶ, ὃ Σώκρατες.

ΣΩ. Νῦν γοῦν ὑφ' ὑβρεως μίλλω σε πείθειν τάναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις.

ΑΛ. Λέγεις δῆ.

ΣΩ. Ἀποκρίνου μόνον τὰ ἐρωτάμενα.

ΑΛ. Μῆ, ἀλλὰ σὺ αὐτὸς λέγεις.^ο

ΣΩ. Τί δαί;^ρ οὐχ ὅτι μάλιστα βούλει πεισθῆναι;

ΑΛ. Πάντως δῆ που.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ λέγεις ὅτι ταῦθ'^α οὕτως ἔχει, μάλιστα ἂν εἴης πεπεισμένος;

ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δῆ καὶ ἴαν^τ μὴ αὐτὸς σὺ σαυτοῦ ἀκούσης^ς ὅτι τὰ δίκαια συμφέροντά ἐστιν, ἀλλῶ^ν γε^ν λέγοντι μὴ πιστεύσης.

ii. iii. 925. ΑΛ. Οὐ τοι,^ν ἀλλ' ἀποκριτέον καὶ^τ γὰρ οὐδὲν οἶμαι βλαβήσεσθαι.

ii. 115. ΣΩ. Μαντικὸς γὰρ εἶ. καὶ μοι λέγε· τῶν^τ δικαίων φῆς ἕνια μὲν^ς συμφέρειν, ἕνια δ' οὐ;

μελέτησον ΧΑΠ.—^ν δεῖξαι p.—^η ἢ που εἶν Ur.—^ο λέγει...πάντως om p.—^ρ δ' ΧΓ ΔΠΒCΥ.—^α ταῦθ' vel ταῦτα ΧΓΔΗΠΕΓΒCΥ: ἀτὰ^ς *s.—^τ ἴαν ΧΑΠΥ: ἴν *s.—^ς σαυτοῦ om ΧΔΠ.—^ς ἀκούσης ΧΔΠ: ἀκούσης corr Γ cum *s.—^ν ἄλλο Δ: ἄλλῃ post λέγοντι ponit Γ.—^ν γε add ΧΔΠΥρ.—^ν οἱτοι Χ.—^τ οὐ Ur.—^ν τῶν om Ur.

Nam id ipsum quod omni sensu prorsus destituta est hæc scriptura haud levem suspicionem movet, latere verius quid in ea. Jam si consideramus verba proxime superiora: ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὶς καὶ ἕρα πείθειν: satis opinor est probabile, apodosin his se applicuisse ita: ἐν ἐμοὶ ἐπὶ μελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδειξαι, ὅς τὸ δίκαιον ἐπίστε οὐ ζυμφέρει. ΒΥΤΤΚ.

αὐτὰ οὕτως ἔχει] Ita Ms. Bodl. Bas. 2. ταῦτα. ΕΤΝ.

ἀποκρίνου κ. τ. λ.] Hic locus est apud Stob. ix. p. 122. usque ad συμφέροντά ἐστιν. Ἔοικε (s. 26). Quæ ibi variant lectiones, de iis si veriores vel saltem alicujus momenti sunt, ad ipsa loca monerimus, ceteras hic apponere placet. 23. pro οἶμαι—οἶμαι. 24. in ἕρα τοῖων εἰ ἦ, vocula ei ommissa; pro ἀμολόγεις—ἀμολογείς. 25. pro Ναί: Τὴν ἕρα—, Πάνν γε. T. a. 26. pro οὐκοῦν εἰδαίμωνες—ο. ἢ εἰδαίμωνία: pro τὸ εἰ ἕρα τ.—

τὸ γοῦν καλῶς π. ΒΥΤΤΚ.

σὸ σαυτοῦ ἀκούσης] Nurnb. e Ven. discrete enotavit σαυτοῦ ἀκούσης [Stob. quoque ἀκούσης] omisso σὸ: quod non displicebat. Sed nunc in Bekkeri schedis invenio, non σὸ sed σαυτοῦ omitti in Ven. Π. (quem eundem esse codicem certum est) et in Vat. Ejusque rei fidem facit quod eadem omisso ex Cl. quoque enotata est. Itaque nihil hic mutandum. ΒΥΤΤΚ.

μαντικὸς γὰρ εἶ] Eo sensu, quo Plato vocem sumit, Vera prædiciis necscias, quid tibi velis. cf. Meno. c. 26. ubi Socrates: λέγουσι μὲν (οἱ θεομάντεις) ἀληθῆ καὶ πολλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν, ὅν λέγουσι. Nihil noceretur; hoc recte dicis, licet necscias, quid sit noceri, quareque nihil damni ex respondendo ad te redundet. ΝΥΡΝΒ.

τῶν δικαίων φῆς] Demonstrat jam Socrates, omne, quod justum sit, esse utile. Concluduntur autem ejus argu-

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί;^a τὰ μὲν καλὰ αὐτῶν εἶναι,^b τὰ δ' οὐ;

ΑΛ. Πῶς τοῦτ'^c ἐρωτᾷς;

ΣΩ. Εἴ τις ἤδη^d σοι ἔδοξεν αἰσχροῦ μὲν, δίκαια δὲ πρᾶττειν.

ΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἄλλὰ πάντα τὰ^e δίκαια καί^f καλὰ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί^g δ' αὖ τὰ καλὰ; πότερον πάντα ἀγαθὰ, ἢ^h τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ;

ΑΛ. Οἶμαιⁱ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔνια τῶν^j καλῶν κακὰ εἶναι.

ΣΩ. Ἦ^k καί^l αἰσχροῦ ἀγαθὰ;^m

ΑΛ. Ναί.ⁿ

§. 24. ΣΩ. Ἦρα λέγεις τὰ τοιάδε; οἷον πολλοὶ ἐν πολέμῳ βοηθήσαντες^o ἰταίρω^p ἢ οἰκίῳ τραύματα ἔλαβον καὶ ἀπέθανον, οἱ δ' οὐ βοηθήσαντες,^q δέον, ὑγιεῖς ἀπῆλθον.^r

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην βοήθειαν καλὴν^s μὲν λέγεις π. iii. 320. κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σώσαι οὐς ἔδει· τοῦτο δ' ἴστίν ἀνδρεία.^u ἢ οὐ;

—^a μὲν om p.—^b τί δαι ΓΑΞΥΤΟ et supra versum X: om Π.—^c αὐτῶν εἶναι ΧΔ Π: εἶναι αὐτῶν *s.—^d τοῦτ' Γ.—^e δὴ ΧΔΠ.—^f τὰ om U et pr E.—^g καὶ om ΧΔΠ.—^h εἰ p.—ⁱ ἢ om ΧΔΠ.—^j οἶμαι ΧΔΠ.—^k αὐτῶν p.—^l ἢ om U p.—^m καὶ om ΓΞ ΤΟ.—ⁿ ἀγαθὰ δέ p.—^o ναί om p.—^p βοηθήσαντες...οἱ δ' om p.—^q ἐτέρω ΧΔΠ et pr C.—^r μὴ βοηθῶντες p.—^s ἀπῆλθον om pr E.—^t καλεῖν X, καλὸν p.—^u καὶ F.—

menta in h. c. sic: Quod est justum, omne est honestum; quod autem honestum, omne est bonum; justum igitur quod est, bonum est. Superius quidem, omne justum esse honestum, Alcibiades concedit. Alterum autem quod sumtum erat, ita confirmat, ut ostendat, auxilium amicis in bello latum alio modo honestum dici, alio malum. Honestum est hoc auxilium, quum illud ex fortitudine, quæ animi adeoque rationis perfectæ est, metiamur; malum autem, si cum vulneribus atque morte, quæ ad corpus pertinent et animi appetitionem, spectatur. Fortitudo autem est ἐν ἀγαθοῖς θελοῖς, quæ longo præferenda sunt τοῖς ἀνθρωπίνους; nam (ut l. i. §. 6. de Legg. dicit

Plato) ἤρτηται ἐκ τῶν θελῶν ὄστερα, καὶ ἐὰν μὲν δέχηται τις τὰ μέγιστα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττωα· εἰ δὲ μὴ, στέρεται ἀμφοῖν. Hoc ultimum autem ut Socrates Alcibiadi probaret, eum ad sensum sui relegat: πῶς οὖν, αἰεὶς, λέγεις περὶ ἀνδρείας; ἐπὶ πόσει ἢν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι. ΝΥΜΒΑ.

§. 24. τραύματά τε] Vocula τε e Stob. et Ven. Π. inserta: nam sine illa sermo esset de iis qui vulnerati moriuntur: res autem poscit id, quod plenius etiam enuntiarum poterat περὶ ἄλλοι—ἄλλοι καί—. ΒΥΤΤΜ.

τραύματα] γράμματα Ms. Bodl. mox καὶ ἔλλακ' sine τὰ. ΕΤW.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Κακὴν δέ γε^α κατὰ τοὺς θανάτους τε^β καὶ τὰ^γ
ἔλκη. ἢ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν^δ οὐκ ἄλλο μὲν^ε ἢ ἀνδρία, ἄλλο δὲ ὁ θά-
νατος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα κατὰ ταυτόν^α γί ἐστι καλὸν καὶ κακὸν
τὸ τοῖς φίλοις βοῦθειν;

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Ὅρα τοῖσιν εἰ ἢ^β γε καλόν, καὶ ἀγαθόν, ὡς περ
καὶ^γ ἐνταῦθα. κατὰ τὴν ἀνδρίαν γὰρ ὁμολόγησις καλὸν
εἶναι τὴν βοήθειαν. τοῦτ' οὖν αὐτὸ^δ σκόπει, τὴν ἀνδρίαν,
ἀγαθὸν ἢ κακόν; ὧδε δὲ^ε σκόπει. σὺ^ς πότερ' ἂν δέξαιό
σοι εἶναι, ἀγαθὰ ἢ κακά;

ΑΛ. Ἀγαθὰ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μίγιστα μάλιστα, καὶ ἥκιστα τῶν
τοιούτων δέξαι^ε ἂν στέρσθαι;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ^δ
δέξαιο στέρσθαι;

ΑΛ. Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξάιμην δειλὸς ἂν.

ΣΩ. Ἐσχατον ἄρα κακῶν εἶναί σοι^ε δοκεῖ ἢ δειλία.

ΑΛ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἐξ ἴσου τῷ τεθνάσαι, ὡς^ς ἔοικεν.

ΑΛ. Φημί.

§. 25. ΣΩ. Οὐκοῦν θανάτῳ τε καὶ δειλίᾳ ἐναντιώτα-
τον^ε ζῶν καὶ ἀνδρία;

^α ἀνδρία Χ.— γε om Γ.— τε om Υρ.— τὰ om ΓΥΒCENΥρ.— ὅν om Χ.—
^β μὲν...κατὰ om ρ. ἀνδρία ΧΓΑΠ. ἄλλος Γ.— καταντόν Χ: κατὰ om U.— ε'
^γ ρ.— και add ΧΑΠ.— δ αὐτὸς Γ.— δὲ om ρ.— σὸ δὲ Γ, om ΧΑΠΥρ. πότερον ἂν
^δ F, ποτέρων ΧΑΠ: πότερα ἂν *ς.— δέξαι F.— πόσῳ ὅν U, τὸ σῆμα ὅν ρ.
^ε — κακῶν εἶναι σοι ΧΑΠ: σοι κακὸν εἶναι *ς.— ὡς om Γ.— ἐναντιώτατα Εγ.—

§ γε καλόν] Ita Ms. Bodl. Fic. § γάρ.

Εγω. ὡςπερ ἐνταῦθα] Stob. et Ven. ὡςπερ
καὶ ἐνταῦθα. Mos Stob. ὁμολόγησις πρὸ
ὁμολόγησις. Dein Ald. Bas. 1. 2. Stob.

δέξαι. Postremo Stob. ἐναντιώτατον
Αστ.

αὐτοῦ] Nota neutrum respiciens proxi-
me praegressum ἀνδρία. V. ad Men.
12. ΒΥΤΤΗ.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καί τὰ μὲν μάλιστ' ἀν' εἶναι^m βούλοί σοι, τὰ δὲ ἥκιστα;ⁿ

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἐρ' ὅτι τὰ μὲν ἄριστα ἡγεῖ, τὰ δὲ κάκιστα;

ΑΛ. Ἐγωγε.^p

ΣΩ. Τὸ ἄρα βοηθεῖν ἐν πολέμῳ τοῖς φίλοις, ἢ μὲν καλόν,^q κατ' ἀγαθοῦ πρᾶξιν τὴν τῆς ἀνδρίας, καλὸν αὐτὸ προσεΐπας;^r

ΑΛ. Φαίνομαί γε.

ΣΩ. Κατὰ δὲ^t κακοῦ πρᾶξιν τὴν τοῦ θανάτου κακόν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὧδε δίκαιον προσαγορεύειν ἐκάστην τῶν πρᾶξεων εἴ περ ἢ κακὸν ἀπεργάζεται,^u κακὴν καλεῖς,^v καὶ ἢ ἀγαθόν,^w ἀγαθὴν κλητίον.

11. 116.

ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἐρ' οὖν καὶ ἢ ἀγαθόν, καλόν, ἢ δὲ κακόν, αἰσχροτόν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν λέγων^{11. iii. 328.} καλὴν μὲν εἶναι, κακὴν δὲ, οὐδὲν διαφερόντως λέγεις ἢ εἰ^x προσεΐπες^y αὐτὴν ἀγαθὴν μὲν, κακὴν δὲ.

ΑΛ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν,^z ὧ Σώκρατες.

¹ ἀν add ΧΔΠ.—^m εἶναι add ΧΓΔΚΠΣΥΒCΥρ.—ⁿ κάκιστα corr Δ.—^o ἡγεῖται Γ.—^p Ἐγωγε ΧΔΠ: πάνυ γε *s.—^q ὁ μὲν καλὸς p.—^r τὴν...πρᾶξιν om ΣΤC.—^s προσεΐπες U.—^t δὲ om ΧΔΠ: δὲ γε s.—^u ἀπεργάζεται ΧΔΠ: ἐργάζεται *s.—^v καλεῖς ΣΤ.—^w ἀγαθόν om p.—^x ὡς U: εἰ...δοκεῖς om pr F.—^y προσεΐπες ΔΠΥ.

κάκιστα; ΑΛ. πάνυ γε. ΣΩΚ. ἐν τοῖς ἀριστοῖς ἄρα οὐ ἡγαῖ ἀνδρίας εἶναι, κἀν τοῖς κακίοις θάνατον: ΑΛ. Ἐγωγε] Verba hæc, ἐν τοῖς—Ἐγωγε, e Stob. inserta sunt. Genuina hæc quæ sint, dubitari nequit, tum quia non apparet quomodo in Stobæum irrepserint; tum quia optime inseruunt argumentationi. Fortitudo enim et mors e superioribus quattuor potissimam discernenda erant, quoniam duobus his solis statim usus erat Socrates. Mortæ autem omissionis hoc quoque est indicium quod in Mss. tribus non Πάνυ γε seruatum est, sed inferius illud Ἐγωγε, quo minus recte respondetur illis Ἐρ' Plat.

ὅτι. BUTTM. ἐργάζεται] Stob. ἀπεργάζεται. Mox pro καλεῖς Bas. 2. et Vind. καλεῖν, unde suspicio nascitur, pristinam fortasse scripturam hanc fuisse: εἴπερ κακὸν ἐργάζεται, κακὴν καλεῖν (int. οὐκ οὐκ δίκαιον); Ast. οὐδαμῶς] Hæc vox inserta e Stob. BUTTM. προσεΐπες] F. προσεΐπες. Etw. ἢ εἰ προσεΐπες] Vitiosum illud προσεΐπες, quod libros editos obsidet, mutavi in προσεΐπες. Monuit de hoc etiam Wolfius Miscell. Litter. p. 103. Ast. Et sic Proclus. BUTTM.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθ' ὅσον καλόν, κακόν, οὐδὲ τῶν αἰσχυρῶν, καθ' ὅσον αἰσχυρόν, ἀγαθόν.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.^a

§. 26. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ ἄδε σκέψαι. ὅς τις καλῶς πράττει,^b οὐχὶ καὶ^c εὖ πράττει;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαιμόνες;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν εὐδαιμόνες δι' ἀγαθῶν πτησίσι;

ΑΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττεισι;^d

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ εὖ ἄρα^e πράττειν ἀγαθόν;^f

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν καλὸν ἢ εὐπραγία;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ταῦτὸν ἄρ'^g ἐφάνη ἡμῖν πάλιν αὖ καλόν τε καὶ ἀγαθόν.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὅ τι ἂν ἄρα εὐρωμεν καλόν, καὶ^h ἀγαθὸν εὐρήσομεν ἐκ γὰρⁱ τούτου τοῦ λόγου.

ii. iii. 320. ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τί δέ; τὰ ἀγαθὰ συμφέρει ἢ οὐ;

ΑΛ. Συμφέρει.

ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν περὶ τῶν δίκαιων πῶς ἀμολογήσαμεν;

ΑΛ. Οἶμαί γε τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας ἀναγκαῖον εἶναι καλὰ πράττειν.^k

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ^l τοὺς τὰ καλὰ ἀγαθὰ;

— λέγειν μοι δοκεῖς mg F. — desinit U. — ^b πράττει ΧΑΠ. — ^c καὶ om F. — ^d πράττει F. — ἄρα εὖ ΣΤ. — ^e ἀγαθῶν ΤΓ. — ^f ἄρ' Γ. — ^g καλόν καὶ ΧΓΑΠΦ, καλόν γε καὶ Η: καλόν τε καὶ *Γ. — ^h γε om Π. — ⁱ τοῦ λόγου τούτου Γ. — ^j τὰ add ΧΑΠ. —

§. 26. εὖ πράττει] εὐπραγεῖ Ms. ταυτὸν ὑπελαμβάνουσι τῷ εὐδαιμονεῖν. Bodl. μοι ἀγαθόν. Etw. Et sic Vind. ΝΥΝΑΝ. Stob. et Ficin. Αστ. τοὺς δίκαια πράττοντας] Stob. τοὺς τὰ πράττοντες οὐκ εὐδαιμόνες] Aristot. δ. πρ. Αστ. Ethic. iv. τὸ δὲ εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ πράττειν

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ δὲ ἀγαθὰ συμφέριιν.^m

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ δίκαια ἄρα, ὧν Ἀλκιβιάδης, συμφέροντά ἐστιν.

ΑΛ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Τί οὖν; ταῦτα οὐ σὺ ὁ λέγων, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρωτῶν;

ΑΛ. Φαίνομαι, ὡς ἴοικα.

ΣΩ. Εἰ οὖν τις ἀνίσταται ζυμβουλεύσας^o εἴτε Ἀθηναίοις εἴτε Περαεθίοις, οἴομενος γιγνώσκειν τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια, φήσει^p δ' εἰδέναι^q τὰ δίκαια κακὰ^r εἶναι, ἄλλο τι καταγελάσας^s ἂν αὐτῶν, ἐπειδὴ περ τυγχάνεις καὶ σὺ λέγων ὅτι ταῦτά ἐστι δίκαιά τε καὶ ζυμφέροντα;

§. 27. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν Σωκράτης, οὐκ οἶδ' ἔρωγε οὐδ' ὅ τι λέγα, ἀλλ' ἀτεχνῶς ἴοικα ἀτόπως ἔχοντι. τοτὲ μὲν^v γάρ μοι ἕτερα δοκεῖ σοῦ ἐρωτῶντος, τοτὲ δὲ ἄλλα.

ΣΩ. Εἴτα τοῦτο, ὦ φίλε, ἀγνοεῖς τὸ πάθημα τί ἐστιν; II. III. 280.

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οἷσι ἂν οὖν, εἴ τις ἐρωτῶν σε, δύο ὀφθαλμοὺς ἢ τρεῖς ἔχεις, καὶ δύο χεῖρας ἢ τέτταρας, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοτὲ μὲν ἕτερον^v ἂν^w ἀποκρίνασθαι, τοτὲ δὲ ἄλλα, ἢ^x ἀεὶ τὰ αὐτά;

ΑΛ. Δέδοικα μὲν ἔρωγε ἤδη περὶ ἑμαυτοῦ, εἴμαι μὲν II. 117. τοι τὰ αὐτά.

^k πρῶττον κατὰ Γ.—^l καὶ add ΧΑΠ.—^m συμφέριιν EFr.—ⁿ λέγων ἐγὼ ΧΑΠ: λέγων εἰ ἐγὼ *s.—^o ξ. ΓΗΥΒCF.—^p φήσει ΣΓ.—^q εἰδέναι E, εἶναι ΧΔ εἰ πε Η.—^r δίκαια καὶ κακὰ F.—^s τι καταγελάσας pr Η: τι ἢ καταγελάσας *s.—^t οἶδ' Γ.—^v μὲν om ΣΓ.—^w ἕτερον F.—^x ἂν om ΣΓ.—^y ἢ om Η.—^z ὁμοίως ΗΓΑΠΒC.—

Περαεθίοις] ταρβίοις Ms. Bodl. Etw. Περαεθίοις] Perarethus insula fuit vini oleique præstantissimi ferax inter Cycadas; civitas ignobilis, et ob id ipsum hic Athenis opposita. BUTTM.

εἶναι] Servavit Bekk. scripturam εἶδέναι, quam Ficinus quoque sequitur, ἀεὶ αὐτῶν εἶρε σε, ἡμεῖς ἀντιθέτως εἶρε σε. Me adoptatam lectionis εἶναι, quæ est in tribus optimis, nondum penitet. Tum hæc in fut. φήσει, pro quo

vel reponendum putes φησὶ, ut respondeat prægresso ἀνίσταται, vel, quæ Schneideri est sententia, utrumque verbum mutandum ita: ἀνίστατο—φησει. Sed sunt talia fortasse negligentiam non condemnandæ. Temporum certe hæc consecutio, εἰ φήσει (in hypothesi)—καταγελάσας ἂν, alibi quoque occurrit: v. supra 21. (ἀσσει) Heind. ad Phædo. §. 129. extr. Sed cf. etiam Alcib. II. 11. BUTTM.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτι οἶσθα; τούτ' αἴτιον;

ΛΛ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρα ἄκων τάναντία^α ἀποκρίνει, δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ οἶσθα.

ΛΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ^α περὶ τῶν δικαίων καὶ^β ἀδίκων καὶ καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ συμφερόντων καὶ μὴ ἀποκρινόμενος^γ φῆς πλανᾶσθαι; εἴτα οὐ δῆλον ὅτι διὰ τὸ μὴ εἶδέναι περὶ αὐτῶν, διὰ ταῦτα πλανᾷ;

ΛΛ. Ἐμοιγε.

§. 28. ΣΩ. Ἐγὼ οὖν οὕτω καὶ ἔχει; ἐπειδὴν τίς τι^δ μὴ εἶδῃ, ἀναγκαῖον περὶ τούτου^ε πλανᾶσθαι τὴν ψυχὴν;

ΛΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τί οὖν; οἶσθα ὃν τινα τρόπον ἀναβήσει εἰς τὸν οὐρανόν;

ii. iii. 231. ΛΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἦ καὶ^ε πλανᾶται σου ἡ δόξα περὶ ταῦτα;

ΛΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Τὸ δ' αἴτιον οἶσθα ἢ ἐγὼ^ς φράσω;

ΛΛ. Φράσον.

ΣΩ. Ὅτι, ὅ φίλε, οὐκ οἶει αὐτὸ ἐπίστασθαι οὐκ ἐπιστάμενος.

ΛΛ. Πῶς αὖ τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὅρα καὶ σὺ ποιηῖ. Ἄ μὴ ἐπίστασαι, γιγνώσκεις

^α τάναντία ΧΔΠ: τὰ ἐναντία *ς.—^β οὐκοῦν γε καὶ γ.—^γ ἀποκρινόμενος ΕΓ.—^δ τι om Τ.—^ε τούτων ΕΓς.—^ς καὶ om Δ.—^ε ἐγὼ om ΧΔ

οἶσθα] Sex codd. et in his optimi, οἶσθας: quanquam Clark, cum duobus punctis super ultimo σ, quae tamen videntur esse ab aliquo qui puriori Atticismo timeret. Vid. Piers, ad Mærid. p. 288. Certe τῶν κοινῶν nunquam fuit hæc forma; ut non facile dicas quomodo irrepserit. Sane sexcenties in Platone occurrit οἶσθα sine hac varietate. Sed ob id ipsum quod toties sine vi sermoni hæc vox inseritur, si quando significantius usurparetur, ponderosius etiam prolata fuisse non inepte suspiceris. ΒΥΤΤΜ. οὐκοῦν—πλανᾶσθαι] Omittitur vulgo interrogationis nota; male: nam si citra

interrogationem hæc intelligenda essent, dicendum esset οὐκοῦν valere jam tunc, contra ingenium linguæ. ΒΥΤΤΜ.

καὶ ἔχει] Legendum censeo καὶ ἀεὶ ἔχει. Distinguenda enim nunc sunt hæc duo, cum quis aliquid se ignorare scit, et cum nescit. SCHLEIERM.

τούτων] F. τούτου. Ita Ms. Bodl. Etw.

τούτων] Codd. longe plurimi περὶ τούτου vid. ad §. 16. Sed vera videtur Schneideri emendatio περὶ τούτο; nam etiam in seqq. ubique πλανᾶσθαι περὶ τι. ΒΥΤΤΜ.

ταῦτα] F. τούτο. Etw.

δὲ ὅτι¹ οὐκ ἐπίστασαι, πλανᾷ περὶ τὰ τοιαῦτα; ἄς περ
περὶ ὄψου σκευασίας, οἶσθα δὴ που ὅτι οὐκ οἶσθα;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις ὅπως χρῆ
σκευάζειν, καὶ πλανᾷ, ἢ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις;

ΑΛ. Οὕτως.

ΣΩ. Τί δ' εἰ ἐν νηὶ πλείοις,¹ ἄρα δοξάζεις ἂν πότερον
χρῆ τὸν οἶακα εἶσω ἄγειν ἢ ἔξω, καὶ ἄτε οὐκ εἰδὼς πλανᾷ
ἂν, ἢ τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας¹ ἂν ἡσυχίαν ἄγοις;

ΑΛ. Τῷ κυβερνήτῃ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ ἃ μὴ οἶσθα πλανᾷ, ἂν περ εἰδῆς
ὅτι οὐκ οἶσθα;

ΑΛ. Οὐκ ἴσικα.

§. 29. ΣΩ. Ἐννοεῖς οὖν ὅτι καὶ τὰ ἀμαρτήματα¹ ἐν ιι. iii. 332.
τῇ πράξει διὰ ταύτην τὴν ἀγνοίαν ἐστὶ, τὴν^m τοῦ μὴ εἰδό-
τα οἶσθαι εἰδέναι;

ΑΛ. Πῶς αὖ λέγεις τοῦτο;

ΣΩ. Τότε που ἐπιχειροῦμεν πράττειν, ὅταν οἰόμεθα εἰ-
δέναι ὅ τι πράττομεν;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὅταν δέ γέ^m πού τινες μὴ οἶωνται εἰδέναι, ἄλλοις
παραδιδόασιν;

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ τοιοῦτοι τῶν μὴ εἰδόντων ἀναμάρτητοι^o
ζῶσι διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπεις;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τίνες οὖν οἱ ἀμαρτάνοντες; οὐ γάρ που οἱ γε εἰ-
δότες.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ^p οὐθ' οἱ εἰδότες οὐθ' οἱ τῶν μὴ εἰδόντων

Π.—¹ διότι ΧΔΠ.—¹ πλείοις ΓΕΣΥ.—¹ πλανᾷ Γ.—¹ ἐπιτρέψας ΔΕ.—¹ ἀγνοήματα
8
corp Γ.—^m τὴν post ἐστὶ om Δ.—^o λέγει Χ, λέγει ΔΠ.—^o ἀναμάρτητων Π.—^p δι

πλανᾷ] Ms. Bodl. πλανᾶν. Εἰω. εἰς. Εἰω.
§. 29. ἐννοεῖς οὖν] Ms. Bodl. ἐννο-

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθ' ὅσον καλόν, κακόν, οὐδὲ τῶν αἰσχυρῶν, καθ' ὅσον αἰσχυρόν, ἀγαθόν.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.^a

§. 26. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ ἄθε σκέψαι. ὅς τις καλῶς πράττει,^b οὐχὶ καὶ^c εὖ πράττει;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαιμόνες;

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν εὐδαιμόνες δι' ἀγαθῶν πτησιν;

ΑΛ. Μάλιστα.

ΣΩ. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττει;^d

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ εὖ ἄρα^e πράττειν ἀγαθόν;^f

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν καλὸν ἢ εὐπραγία;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ταῦτὸν ἄρ' ἔφάνη ἡμῖν πάλιν αὖ καλὸν τε καὶ ἀγαθόν.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὅ τι ἂν ἄρα εὐρωμεν καλόν, καὶ^h ἀγαθὸν εὐρήσομεν ἐκ γὰρ τούτου τοῦ λόγου.

ii. iii. 329.

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τί δέ; τὰ ἀγαθὰ συμφέρει ἢ οὐ;

ΑΛ. Συμφέρει.

ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν περὶ τῶν δικαίων πῶς ἀμολογήσομεν;

ΑΛ. Οἴμαι γὰρ τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας ἀναγκαῖον εἶναι καλὰ πράττειν.^k

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ^l τοὺς τὰ καλὰ ἀγαθὰ;

—^a λέγειν μοι δοκεῖς mg F.—^b desinit U.—^c πρόσσει ΧΑΠ.—^d καὶ om F.—^e πράττει F.—^f ἄρα εὖ ΣΤ.—^g ἀγαθῶν Ττ.—^h ἔρ' Γ.—ⁱ καλὸν καὶ ΧΓΔΠΦ, καλὸν γὰρ καὶ Η: καλὸν τε καὶ *τ.—^j γὰρ om Π. τοῦ λόγου τούτου Γ.—^k τὰ add ΧΑΠ.—

§. 26. εὖ πράττει] εὐπραγία Ma. ταυτὸν ὑπολαμβάνουσι τῷ εὐδαιμονεῖν. Bodl. μοι ἀγαθόν. ΕΓΩ. Et sic Vind. ΝΥΝΑΝ. Stob. et Ficin. ΑΣΤ. τοὺς δίκαια πράττοντας] Stob. τοὺς τὰ πράττοντες οὐκ εὐδαιμόνες] Aristot. δ. πρ. Αστ. Ethic. iv. τὸ δὲ εὖ εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν

ΑΛ. Λέγεται γέ τοι, ὦ Σάκραιτε, οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου¹ σοφὸς γεγόναι, ἀλλὰ πολλοῖς καὶ σοφοῖς συγγεγόναι, καὶ Πυθοκλείδῃ² καὶ Ἀναξαγόρῃ· καὶ νῦν ἐτι³ τηλιποῦτος ὢν Δάμωνι⁴ ζύνεστιν αὐτοῦ τούτου⁵ ἕνεκα.

ΣΩ. Τί οὖν; ἤδη⁶ τινὰ εἶδες σοφὸν ὅτιοῦν ἀδυνατοῦντα ποιῆσαι ἄλλον σοφὸν ἅ περ αὐτός; ὡς περ ὅς⁷ σε εἰδίδαξε⁸ 11. iii. 324. γράμματα, αὐτός τε ἦν σοφὸς καὶ σὲ ἐποίησε τῶν τε ἄλλων ὄν⁹ τιν¹⁰ ἐβούλετο. ἢ γάρ;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ὁ παρ' ἐκείνου μαθὼν ἄλλον οἶός τε ἴσθι;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ κιθαριστὴς δὲ καὶ¹¹ ὁ παιδοτρίβης ὡσαύτως;

ΑΛ. Πάνυ γε.

§. 31. ΣΩ. Καλὸν γὰρ δὴ που τεκμήριον τοῦτο¹² τῶν ἐπισταμένων ὅτιοῦν, ὅτι ἐπίστανται, ἐπειδὴν καὶ ἄλλον οἶοί τ'¹³ ὡςιν ἀποδείξαι ἐπιστάμενον.

ΑΛ. Ἐμοιογε δοκεῖ.

ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις εἰπεῖν Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφόν, ἀπὸ τῶν υἱῶν ἀρξάμενος;

ΧΑΠ: τε *s.—¹ τοῦ σοῦ om Σ.—² τοι add ΧΑΠ.—³ τοῦ αὐτομάτου Χ.—⁴ καὶ γὰρ πυθοκλείδῃ Η.—⁵ νῦν ἐτι ΧΓΑΠBC, ἐτι ΣΥ et pr Η, νῦν *s.—⁶ δάμωνι ΠΕ.—⁷ τῶ ΧΑΠ.—⁸ δὴ ΧΑΠ.—⁹ ὡς περ ὡς ΣΥ, ὡς περ ὡς ΓBC, ὡς pr F.—¹⁰ ὄντι Γ.—¹¹ καὶ ante ὁ κιθαριστὴς om ΣΥBC et pr Η.—¹² τεκμήριον τοῦτο ΧΑΠ: τοῦτο τεκμή-

ριον γὰρ Πυθοκλείδῃ] Sc. συγγέγονεν. Hanc scripturam colus Ven. H acervavit. Vulgo γὰρ omittitur: quod bene habet et si in superioribus esset ἀλλ' ἄλλοις τε πολλοῖς. BUTTM.

Πυθοκλείδῃ] Schol. Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν τῆς σμῆνης μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθολύρας· εὖ μαθητὴς Ἀγαθακλῆς, εὖ Λαμπεροκλῆς, εὖ Δάμων. Vid. et Protag. p. 316. K. et ibi Heind. BUTTM.

καὶ νῦν] γὰρ εὖν ἐτι. ΣΤΕΡΗ. καὶ νῦν, ἐτι Ms. Bodl. et Bas. 2. Εἴτω.

Δάμωνι] De Demone v. Plat. Pericl. 4. qui castris, simulasse illum se esse musicum, cum insignis caperet sophista, qui Pericli velut athletae aliptes in rep. adesset; ejectione tandem urbe per ostracismum ἕως μεγαλοπράξιαν καὶ φιλοτόρην (Cf. Diog. Laert. ii. 9.) Anaxagoram Pericliis praecceptorem fuisse, e Pla-

tano, Platano l. 1. et Cicero de Brut. 11. motum est. GOTTL.

εὖ, ὁ παρ' ἐκείνου] εὖ, παρ' ἐκείνου Ms. Bodl. Εἴτω.

§. 31. τί οὖν; ἔχεις] In superioribus edit. voculae τί οὖν junguntur cum ἔχεις εἰσὼν: et post εἰσὼν, est relicta στήλη, quasi ἀρξάμενος ad Περικλῆς pertinere: quum hic sit sensus, Quid igitur? potesne dicere quomodo Pericles reddiderit sapientem? idque, sumpto a sibi initio? Sic autem paulo ante in tribus locis male haec voculae τί οὖν cum sequentibus sunt illic junctae. ΣΤΕΡΗ.

Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφόν] Socrates hic (ut ipse Plato in Gorgia) Periclem reprehendit quod opes publicas in urbe exornanda consumpserisset, mores vero civium suorum neglexeret, disciplinam veterem et primivam simplicitatem or-

ΑΛ. Τί δ', εἴ⁹ τὰ Περικλέους οἰέε ἡλιθίῳ ἐγενέσθην, ᾧ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀλλὰ Κλεινίαν τὸν σὸν ἀδελφόν.

ΑΛ. Τί δ' ἂν εὔ Κλεινίαν λόγοις, μαινόμενον ἄνθρωπον;

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοῖνον Κλεινίας μὲν⁷ μαινεται, τὰ δὲ Περικλέους οἰέε ἡλιθίῳ ἐγενέσθην, σοὶ τίν'⁸ αἰτίαν ἀναθῶμεν διότι σε οὕτως ἔχοντα περιορᾷ;

ΑΛ. Ἐγώ, οἶμαι, αἰτίος οὐ προσέχων τὸν νοῦν.

μον⁹ τ.—⁹ τ' ἂν Γ.—⁹ εἰ om Γ.— μὲν om F.— τιν' Γ.—¹ ἢ om Δ.—² ἰσολόγῳ

namentis ejusmodi corrumpendo. Plutarchus summis laudibus omnia recenset quæ ad decorandam urbem extruxit Pericles, Cicero autem ait, de Officiis l. ii. n. 60. 'Theatra, porticus, nova templa verecundius reprehendū, Pompeium; sed doctissimi non probant, ut Demetrius Phalereus, qui Periclem vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa Propylæa conjecit.' Vide Suidam in voce Προπύλαια. ΕΓΩ.

οἰέε] Paralut atque Xanthippus. Vid. Meno §. 33. Protag. p. 319. extr. Plutarch. Pericl. §. 26. In vulgus nota erat fatuitas filiorum Periclis, qui βλαπτομάμαι ideo appellati sunt, de qua voce vid. Schol. ad h. l. et Schneid. in Lex. Sustulit utrumque pestilens ille, qui Athenis tum grassabatur, morbus, vivo adhuc patre Xenoph. Mem. iii. 5. ΒΥΤΤΗ.

Κλεινίαν] Schol. Ὁ Κλεινίας ἀδελφὸς οὖτος, ὃς μὴδὲ τῶν συμβούλων προσέχειν. Plat. Protag. p. 320. Εἰ δὲ βούλει, Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου τοιοῦτὸ νεότερον ἀδελφὸν ἐπιτροπέων δ' αὐτὸς οὖτος ἀπὸ Περικλῆς, δεδιὸς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρεῖ θῆ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἀποσπέντας ἀπὸ τούτου καταθήμενος ἐν Ἀρίφρωνος ἐπιπέσει. καὶ πρὶν ἐξ ἡμέρας γεγενῆσθαι ἀπέσπευε τούτῳ (sc. δ' Ἀρίφρων τῷ Περικλεῖ) οὐκ ἔχων δεῖτι χρῆσαιτο αὐτῷ. ΒΥΤΤΗ.

αἰτία ἀναθῶμεν] Admodum usitata est locutio ἀναθεῖναι τινι αἰτίαν τινὸς causam alicujus rei conferre in aliquem (v. Steph. Thea. et Indices Xenoph. Demosth. etc.) Itaque Socratis hæc interrogatio superioribus accommodari possit ita: 'quamnam causam in te conferamus h. e. in te esse dicamus, qualis illa est Clinias insania et P. filiorum fatuitas?' Verum hoc si dixit ille, fieri nullo modo potuit ut responderetur: Ἐγὼ αἰτίος.

Apparet igitur Alcibiadem istius rei potuisse nullam rationem habere, verbaque Socratis ita intelligere tanquam si de causa extra se posita quaereret ille. Neque aliter ea interpretatus est Schleiermacher: was für eine Ursache sollen wir anführen weshalb er dich so überzieht? Nimirum hoc utique poscit sententiarum nexus, Græci autem sermonis ingenium præterea dativum incommodi, illos qui ante nominantur respicientem: 'Verum si Clinias quidem insanit, P. autem filii fatui sunt (quæ nimirum physicæ sunt extraque voluntatem positæ causæ), tibi quid in causa esse dicamus cur te negligat?' Quo facto recte respondetur, 'Ego in causa sum.' Hunc itaque sensum ut e Socratis verbis eliciamus, dicendum est, verbum ἀναθεῖναι hoc unico loco urgendum non esse, cum per dictionis quandam negligentiam dativo illi reliquum etiam sermonem accommodarit Socrates, certus de culpa aliqua Alcibiadis se intelligi non posse: fere ut δίκαιος εἰ παθεῖν ab omnibus intelligitur ita δίκαιος ἐστίν, παθεῖν σε. Quæ tamen cum nimis mihi quidem videatur esse sermonis licentia, non in ipsius scriptoris sed in alicujus e transcriptibus cogitatione talem factam esse permutationem suspicor; nimirum ut ἀναθῶμεν, quod dederit ille, ob viciniam dativi οὖτος et vocis αἰτία transierit in sollemne illud et velut obvium ἀναθῶμεν. ΒΥΤΤΗ.

ἔγὼ οἶμαι αἰτίος] τὸ Ὀμηρικὸν νόον παραφράζει: Νήπιος εἰς, ᾧ ἔξεν, λίην τέσσην ἢ χαλάρων ἢ μεθεῖς (Odys. β. 371.) πᾶς γὰρ μὴ μαθητὴν ἢ φύσει ἀντιπραπτοῦσης πάσχει τοῦτο καὶ ἐστίν ὁ τοιοῦτος νήπιος καὶ ἡλιθίος ἢ δύναιται μὲν, σέεται δὲ ἀνοφελῆ εἶναι τὰ μαθητὴν νόματα, καὶ διὰ τοῦτο οὖν ἐπιτίναται πρὸς αὐτὰ. καὶ ἐστίν ὁ τοιοῦτος χαλάρων καὶ

ΣΩ. Ἄλλὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἢ τῶν ξέων δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἰπέ, ὅς τις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλείους συνουσίαν σοφώτερος γεγόναι, ὡς περὶ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τῶν Ἰσολόχου καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάρχου, ὃν ἰκάτερος Ζήνωνι ἰκατὸν μινᾶς τελείας σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν.

ii. iii. 335.
ii. 119.

ΑΔ. Ἄλλὰ μὰ Δί' οὐκ ἔχω.

§. 32. ΣΩ. Εἴεν. τί οὖν διανοῖ περὶ σαυτοῦ; πότερον εἶεν ὡς νῦν ἔχεις, ἢ ἐπιμέλειάν τινα ποιῆσαι;

ΑΔ. Κοινῆ βουλή, ὡς Σώκρατες. Καί τοι ἔνοῶ σου

Ε.— ἂν ΣΤC et pr EF.— ὡς ἔχεις E, ἔχεις XC et corr T.— καὶ τι corr Γ.— ἂν

μακρότερος καὶ οὐκ αἰτία μὴ ἀφάμιμα εἶναι, βαθυμίᾳ δὲ καὶ βλακείᾳ: καὶ ὅστις δ τοιοῦτος ἐπὶν μεθελόν καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Schol. in margine Cod. Ven. NUBEN.

αἰτίας ἔχει] Bono sensu dicitur, perhiberi, dici: Theæt. p. 169. A. ἂν δὲ σὺ περὶ αἰτίας ἔχεις διαφέρῃς i. e. in quibus ceteris excellere: v. Heind. ad Gorg. §. 126. Hic ὅστις αἰτίας ἔχει δ. τ. Π. σ. σοφώτερος γεγόναι qui Periclis contubernio sapientior factus dicatur. BUTTM.

Ζήνωνι] Schol. Ζήνων δ' Ἐλεάτης Παρμενίδου μαθητῆς, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἐκ ἀληθῶς κ. τ. λ.—Pythodorus autem et Callias nobiles Athenienses, quorum illius etiam in Parmenidis exordio mentionem fecit Plato. Devertent enim apud eam Parmenides et Zeno. Callias autem Calliadæ f. Atheniensium dux in prælio ad Potidæam occubuit, teste Thucyd. i. 61—63. aliunde mihi quidem non notus. Nam quod suspicatur J. Fr. Gronovius (Obs. iv. 7. p. 595.) nostrum tamen locum non respiciens, Calliam hunc Calliadæ non diversum esse a notissimo illo Callia divite, Hipponici filio, tam quod Hipponicus, pater Callis, ipse fuerit Calliæ antiquioris filius et proinde Calliadæ appellari poterit; tam quod Diodorus l. xii. mentione facta (c. 4.) Calliæ Hipponici f. mox (c. 37.) eum, qui ad Potidæam cecidit, nomine patris non addito, memoret; id per se parum probabile hoc ipso nostro loco videtur confutari. Illam enim Calliam, quem Hipponici filium Plato ubique nominat, quique sophistis Plat.

omnibus se tradidit, omnes ditavit, non ita tantum hic memoraret Socrates ut qui C minarum didactro numerato a Zenone eruditus esset. Ut illud taceam, inesse huic Pythodori et Callis mentioni aliquid seris laudis, qualem Hipponici filio non tribuisset Socrates. In Scholiis hoc tantum notatur: Καλλίας, Ἀθηναῖος στρατηγός, ἔνδοξός τε πολιτικός καὶ ἀπότος. BUTTM.

§. 32. εἶεν] Pro εἶεν, sicut vulgo legitur, ἦβῶν habet Ficinus, quam illum non advertisse mendam plane miror. FABER.

κοινῆ βουλή] Cum his dativis κοινῆ βουλή, ex præcedentibus subaudiri posse videtur διανοοῦμαι ἐπιμέλειαν ποιῆσαι: aut certe assumendum extrinsecus σκευτέον. Vide infra, p. 124. Item καὶ τι aptius scriptum iri puto. STREFF.

καί τοι] Stephanus καί τοι in καὶ τι mutari volebat, male; primum enim, quæ Alcibiades subjicit, prioribus κοινῆ βουλή quodammodo opposita sunt: attamen communi consilio s. deliberatione opus non est, propterea quod animi tui sensus jam perspecta habeo; deinde ἔνοῶ haud desiderat pronomen τί; cum genitivo enim, de more verborum sentiendi ac cogitandi, constructum est; ἔνοῶ igitur σοῦ ἄπορος est, intelligo te dicentem, h. e. id quod dicis s. verba tua. AST.

καί τοι] Steph. malebat καὶ τι et sic est correctum in Coial. Male. Καί τοι hic est corrigentis se. Vix enim opus esse putat κοινῆς βουλῆς, jam enim perspicere se verum sensum eorum quæ dixerit Socrates §. 30. πέποσθαι δὲ κ. τ. λ. BUTTM.

ειπόντος καὶ ξυγχαρῶ. δοκοῦσι γάρ μοι οἱ τὰ τῆς πόλεως κρᾶττοντες ἐκτὸς ὀλίγων ἀπαίδευτοι εἶναι.

ΣΩ. Εἶτα τί δὴ τοῦτο;

ΑΛ. Εἰ μὲν που ἦσαν πεπαιδευμένοι, εἶδει ἂν τὸν ἐπιχειροῦντα αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα εἶναι· ὡς ἐπ' ἀθλητάς· νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς ἔχοντες ἐληλύθασιν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, τί δεῖ ἀσκεῖν καὶ^α μαθάνοντα πράγματ'^β ἔχειν; ἐγὼ γὰρ εὖ οἶδα ὅτι τούτων τῆ γε φύσει πάνυ πολὺ περιείσομαι.

ΣΩ. Βαβαί, οἶον, ὃ ἄριστε, τοῦτ' εἴρηκας· ὡς ἀνάξιον τῆς ἰδίας καὶ τῶν ἄλλων τῶν σοι ὑπαρχόντων.

ii. iii. 336. ΑΛ. Τί μάλιστα καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὃ Σώκρατις;

ΣΩ. Ἀγανακτῶ ὑπὲρ τε τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἑμαυτοῦ^γ ἔρωτος.

ΑΛ. Τί δὴ;

ΣΩ. Εἰ ἠξίωσας τὸν ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους.

ΑΛ. Ἀλλὰ πρὸς τίνας μὴν;

ΣΩ. Ἄξιον τοῦτό γε^δ καὶ εἶεσθαι ἄνδρα οἴομενον μεγαλόφρονα εἶναι.

§. 33. ΑΛ. Πῶς λέγεις; οὐ πρὸς τούτους^ε μοι ὁ ἀγών;

ΣΩ. Ἀλλὰ πᾶν εἰ τριήρη διενοῦ κυβερνητῶν μέλλουσαν ναυμαχεῖν, ἤρκει ἂν^ς σοι τῶν συνναυτῶν βελτίστῳ^ς εἶναι τὰ κυβερνητικά, ἢ ταῦτα μὲν ἦου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλε-

τὸν ΧΔ et pr Π.—^α εἶναι Χ.—^β καὶ om F et pr E.—^γ ἑμαυτοῦ ΔΠ : ἐμοῦ *r.—^δ γε om EF. εἶεσθαι Χ : ἐρεσθαι r.—^ε τούτους XT.—^ς ἂν om EF.—^ς ἐν αὐτῷ βελτίστῳ Π.—^ς ἔ ἂν εἰς ΧΔΠ.—^ς ἔς om ΠΥ et pr E.—^ς δεῖ EF.—

ei μὲν που] ei μένον Ms. Bodl. Erw. ἂν τὸν ἐπιχ.] Ven. ἀπὸν, quod recent. manus mutavit in ἀπ τὸν, recte; haud dubie enim pristina scriptura erat: εἶδει ἂν ἀπ τὸν ἐπιχ. Qui fortasse κατόφρων hoc iudicat, is exempla vident a Schaefer. Melet. Critic. p. 123. collecta, et de crebra vocum ἀπ τὸν et ἀπὸν permutatione ibid. p. 103. Ast.

τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος] Nescio unde in interpolata Ficini exemplaria venerit haec

translatio: *Dolet enim mihi tum propter te, tum ob mutuum nostram benevolentiam. Nam in genuinis ita legitur: Gravior enim fero ob mutuum inter nos benevolentiam. Quicquid autem est, vix dubito quin expuncto priori τοῦ legendum sit: ἔπέρ τε σοῦ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος. BUTTM.*

ἔξω τοῦτο καὶ] ἔξω τοῦτο γε καὶ Ms. Bodl. Erw.

πες δ' εἰς^h τοὺς ὡςⁱ ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς, ἀλλ' οὐχ ὡς
 νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστάς; ὦν δὴⁱ που περιγενέσθαι^k σε δεῖⁱ
 τοσοῦτον, ὥστε μὴ ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι^m ἀλλὰ κατα-
 φρονηθέντας συναγωνίζεσθαι σοι πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ δὴ
 τῷ ὄντι γε καλόν τιⁿ ἔργον ἀποδείξασθαι διανοεῖ καὶ ἀξίον
 σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ διανοοῦμαι γε.

ΣΩ. Πάνυ σοι ἄρα^o ἀξίον ἀγαπᾶν εἰ τῶν στρατιωτῶν
 βελτίων εἶ, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων^p ἡγεμόνας ii. iii. 337.
 ἀποβλέπειν, ὅποτε ἐκείνων βελτίων γέγονας,^q σκοποῦντα καὶ
 ἀσκοῦντα πρὸς ἐκείνους.

ἀξιοῦν

^k περιγενέσθαι H.—^l δεῖ om EF.—^m ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι XΔΠ, συναπταγωνί-
 ζεσθαι E, συναγωνίζεσθαι F, συναγωνίζεσθαι pr Γ, ἀνταγωνίζεσθαι cori Γ: συνα-
 πταγωνίζεσθαι *ε.—ⁿ τι om EF.—^o σοι ἄρα XΔΠ: ἄρα σοι *ε.—^p παγκάλων Δ.—

§. 33. Ἄλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συνα-
 γωνιστάς.] Hæc omittuntur in Ms. Bodl.
 Etw.

ὦν δεῖ που περιγενέσθαι σε δεῖ το-
 σοῦτον.] Legendum ὦν ἴητον, nisi præ-
 feras ὦν δεῖ που περιγενέσθαι σε ἄλ
 τος. Quam correctionem item adhiben-
 dam puto Luciano D. D. t. i. p. 287.
 Ἀλλὰ προστάτταται αὐτοῖν ὑπερητῶν τῷ
 Πρωσέδῳ καὶ καθιπτεύειν δεῖ τὸ πλά-
 γος, ubi multo planiorem habebis sen-
 tentiam, si, mutato δεῖ in ἄλ, καθιπτεύειν
 ad προστάτταται referas. HESUD.

μὴ ξυσατ.] Ven. μὴ ἀξιοῦν ξυσατ.
 Bene. Etiam Ficinus vertit, ut non con-
 tra illos pugnandum existimes. AST.

Ἔστε μὴ ἀξ. ἀπταγ.] Sic recte nunc
 ex optimis. In vulgata ἔστε μὴ συνα-
 πταγων. vox συν nata ex omisso verbo
 ἀξιοῦν. Itaque hæc bis composita vox o
 Lexicis iterum ejicienda est. Ad ver-
 bum autem ἀπταγωνίζεσθαι intelligen-
 dam σοι, ut recte sensum cepit Schlei-
 ermacher. BUTTM.

ἀξιοῦν.] Proprie dignum censere. Hinc
 ἀξιοῦν interdum est, æquum censere, tum
 ut ipse faciam, mihi argeto, tum ut alii
 faciant, postulo. Illius exempla sunt
 Xen. Mem. ii. 1. 9. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις
 τοῖς ἄρχουσιν ἕσπερ ἔργῳ τοῖς εὐκταῖς
 χηρῶσιν æquum censent, se tis uti, h. e.
 uti volunt; Menon. 28. χηρῆματα ἀξιοῦ-
 σι πρῶτον quæsitum facere sibi ar-
 rogant, non dabitant: et hic ἔστε μὴ
 ἀξιοῦν ἀπταγωνίζεσθαι ut sibi non arro-

gant, non sibi sumant: quod et ipsum
 Latinis interdum est postulare: Plaut.
 Amph. i. 1. 205. 'Tun' domo prohibere
 peregre me advenientem postulas?' ii. 2.
 156. et alibi. In usitatori autem Latini
 verbi significatione habes ἀξιοῦν Menon.
 27. ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν
 ἢ ἂν πέμπωμεν, postulamus ut discat.
 Xen. l. c. ἀξιοῦ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ πα-
 ρασκευάζειν. Denique ex primaria verbi
 significatione, dignum censere, derivata
 est etiam hæc, verum censere h. e. sim-
 pliciter censere, existimare, putare, quam
 habes Men. §. 31. Alcib. II. §. 21. BUTTM.
 συναπταγωνίζεσθαι.] Si ad τοὺς πολε-
 μίους refertur, ut orationis series suadere
 videtur, est decertare contra hostes una
 cum aliis ita, ut non modo hostes, sed et
 συναγωνιστὰς superent. NURNB.

πάνυ ἄρα.] Interrogative hæc Ficinus
 quoque legit. STERN.

πάνυ ἄρα σοὶ ἀξιοῦν.] Ficinus, Quam
 dignum est? ut eat tibi factum putes,
 si sis tuorum militum præstantissimus?
 Ceterum ἀγαπᾶν h. l. ut τὸ στέργειν su-
 mitur, pro contentum esse. Ἐὰν παρε-
 χόμεθα εὐκταῖς (λόγους), ἀγαπᾶν χηρῆ.
 Tim. p. 29. Steph. Ἀγάπηρον, sufficit;
 Xenoph. de Rep. Lac. c. iii. 6. GOTTL.

ἀξιοῦν ἀγαπᾶν.] Schleiermacher, qui iron-
 niam, qua mox utitur Socrates, hic com-
 modo incipere negat, legendum censet
 ἀνάξιοῦν: sed ita asper foret orationis de-
 cursus ob sequens ἄλλ' οὐ.— Ironiam
 ego interruptam puto Alcibiadis interro-

11. 120.

ΑΔ. Λέγεις δι τίνας τούτους, ὦ Σάκρατες;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίους τε καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἰκάστοτε;

ΑΔ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ ἐν νῷ ἔχεις ἡγεμῶν εἶναι τῆσδε τῆς πόλεως, πρὸς τούς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ τοὺς Περσῶν τὸν ἀγῶνα ἡγούμενός σοι εἶναι ὀρθῶς ἂν ἡγοῖο;

ΑΔ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν.

§. 34. ΣΩ. Οὐκ, ὦ γαβῆ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ τὸν ὀργυγοτρόφον ἀποβλέπειν καὶ ἄλλους τοιούτους, οἳ τὰ

ἡ γένειο Η et pi Γ cum ε.— πόλεως πρὸς ἌΠ: πόλεως ὡς πρὸς *ε.— τῶν Γ.—

gatione, moxque resumptam. ΒΥΤΤΗ.

βελτίων γένειο] Ita Bas. 1. Bas. 2. et Fic. βελτίων γένειος Ms. Bodl. Etw.

γένειο] Bekk. in loco impedito satius duxit lectionem dare codicum fere omnium γένειος. Quod tamen commodum sensum non fundit. Sic enim ἐκείνων ἴτερον referendum esset ad milites 'quandocumque inter illos præcellis'; in quo ut tacem miseram tautologiam post illa ei τῶν στρατιωτῶν, quis ferat ἐκείνων et ἐκείνων in eodem sermone ad diversos spectantia? quis ferat hæc πρὸς τοὺς τ. α. ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, σκοποῦντα—πρὸς ἐκείνους? Itaque redeundum ad vulgatam γένειο, quæ quid velit scriptor tamen monstrat, quamque cod. Ven. Η præbet et a prima manu Coisl. Hanc si aliquo modo explicari mavis, illius quod olim proposui, ut σκοπεῖν ὅποτε sit 'spectare, quando aliquando—' atque sic idem valeat quod, ὡς note, non me pœnitet. Certe eo ducunt talia quale est illud Homericum Il. 2. 524. de speculatoribus, Δέγμενοι ὀπότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς. Neque multum dissimile est illud Pindari Ol. ii. 60. βροτῶν κέρταται κέρτας ὀδῆι θανάτου, ὀδῆ ἀόχιμον ἡμέραν ὀπότε ἀπειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομαι ubi ὀπότε, ut nexus sententiarum docet, non definitum tempus maxime spectat, sed illam tranquillam finem, ut sit simul pro εἴσσοτε: vid. Boeckh. ad l. et conf. Herin. ad Viger. p. 918. Quæ si non satisfaciunt, nil ego facilius reperio ingeniosa Heindorfii conjectura, ὅπῃ τε ε. β. γένειο σκοποῦντα, καὶ ἀσκοῦντα π. ε. ΒΥΤΤΗ.

πρὸς] Vulgo ὡς πρὸς, molestè. Omitunt ὡς tres optimi, quod e præcedente

voce adhesionem in vulgata recte iudicat Nurnb. ΒΥΤΤΗ.

Μειδίαν—ὀργυγοτρόφον] Satyram mordacem verbis istis reconditam exponit Plutarchus; ait enim Alcibiadem perinde ac Midiam coturnicibus nutriendis operam suam dedisse, in vita ejus p. 195. E. Πρὸς τὴν δ' αὐτῷ παράδοξον εἰς τὸ δημόσιον γενέσθαι λέγουσι μετὰ χρημάτων ἐπιδοσέως. οὐκ ἐκ παρασκευῆς, ἀλλὰ παρῶντα θορυβοῦσαν Ἀθηναίων, ἔρεσθαι τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου κωθέρμενον δι' χρημάτων ἐπιδοσῶν γενέσθαι, παρελθεῖν καὶ ἐπιδοῦσαι τοῦ δι' ἡμοῦ κροτούντος καὶ βούντος, ὅφ' ἡδονῆς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ὀργυγοῦ ἐν ἐντύχων ἔχων ἐν τῷ ἡμαίῳ πτοηθέντος ὄν καὶ διαστάντος, λαβεῖν δ' αὐτὸν Ἀστυάρχον τὸν κυβερνήτην, καὶ ἀποδοῦναι διὰ καὶ προσφιλέστατον τῷ Ἀλιεβάρῳ γενέσθαι. Antiochum hunc, se absente, Alcibiades ad imperium classis evexit, unde res Atheniensium pene dissipatæ sunt. DACTE. Coturnicum certamen ludi genus fuit Græcis admodum familiare; meminit Marc. Antonin. i. 6. nisi illic naviis cum Suida legere ὀργυγοκοῦν non ὀργυγοτροφεῖν. Vide etiam Mearsium de Ludis Græcis et Plutarchum de Poet. And. Lucianus ludi hujusce causam diserte exponit in dialog. περὶ γυμνασίων. Καὶ τοι γὰρ πάθεις, εἰ θεάσαι καὶ ὀργύγων καὶ ἀλεκτρούων ἀγῶνας παρ' ἡμῶν, καὶ σπουδῆν ἐπὶ τοῖσιν οὐ μικρὰν; ἢ γελῶσθαι θηλήνους. Καὶ μέλαινα ἦν μέγας ὡς ἐπὶ νόμῳ αὐτῷ δρῶμεν, καὶ προστάσσεται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὄρεν τὰ ἔρενα διακυκτεῖντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. Ἄλλ' ὀδὲ τοῦτο γελῶσθαι. Ἐποδῆται γὰρ τις ἡρώμα τῶν ψυχῶν ὀρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὅς μὴ ἀγενέστε-

τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ἀνδραποδώδην, φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχρα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὐκ ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύοντες τὴν πόλιν ἀλλ' οὐκ ἀρξζοντες. πρὸς τούτους σε δεῖ οὕς περ λέγω βλέποντα σαυτοῦ [δὲ]ᵛ

ἴ σοι ἠγοόμενος Es.— ἀληθῆ om ΣΤ.— ἐπὶ ΧΔ et pr Π.— ἐν ΧΓΔΠ: ἐπὶ *τ.

ροι, καὶ ἀτολμώτεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρούων. Aristophanes autem, ut videtur, ipsum Midiam nominat in Av. 1207. Μειδίας δ' ἐκεῖ Ὀρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ εἶκεν Ὀρτυγι τὴν Στυφοκόμκου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένην. Atque insuper ἐν Περιαιγεί ut a Scholiaste laudatur in Aves l. c. χρηστὸν [τι] μὴ κατὰ Μειδίαν Ὀρτυγοκόμων. Addit vero Scholiastes causam, quare Midias coturnix appellaretur. Ὁ δὲ Ἀμμώνιος φήσιν ἐξ ἐπιθέτου Μειδίαν ὄρνυγα καλεῖσθαι γαλοῖας, διὰ τὸ κυβευθῆναι εἶναι, καὶ ἐν πυρὶ τοὺς ὄρνυγας κόπτειν. Εἴτω.

Μειδία—ὄρνυγοτρόφος] Vid. Leopard. Emend. ii. 5. De illo ὄρνυγοτρόφος vid. Schol. ad Lucian. Juv. Frag. §. 49. t. ii. p. 143. Schm. cf. Schol. Plat. p. 74. Pollux ix. 7. Meurs. in Them. Attic. ii. 26. Reimar. ad Dion. Cass. t. ii. p. 1097. Ast.

Μειδία—ὄρνυγοτρόφος] Athenus xi. p. 506. D. memorat hinc, Midiam ὄρνυγοκόμων a Platone dictam esse. Non tamen ideo necessarium, ut hic quoque geronias ὄρνυγοκόμων, quod volebat Tourneus in Cur. Noviss. T. iii. p. 153. Conf. Schol. ad h. l. ὄβτος ἐπὶ κέλευ τοὺς ὄρνυγας παριστάς κόπτειν αὐτοὺς ἀλλήλους διδάσκει. Vid. et Sauid. in Ὀρτυγοκομίῃ. Plato de Legg. vii. p. 789. B. τρέφουσιν (Ἀθηναῖοι) οὐ μόνον παῖδας ἀλλὰ καὶ πρεσβύτεροι τινας ὄρνυγαν θρέμματα ἐπὶ τὰ μάχας τὰς πρὸς ἄλληλα ἀσποῦντας τὰ τοιαῦτα τῶν θηρίων.—πρὸς τοῦτοις, λαβόντες—τοὺς μὲν ἐλάττωνας αἰς τὰς χεῖρας, μεῖζους δ' ἐπὶ τὴν ἀγκάλην ἐπὶ τοῖς, πορεύονται περιπατοῦντες σταδίους ταμνύλλουσι ἕνεκα τῆς ἐφεξίας—τῆς τοῦτων τῶν θρεμμάτων. Βυττμ.

ἀνδραποδώδην] Γίμμος: Ἀνδραποδώδην τρίχρα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων εἶον κοῦραν, ἢν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήρησιν αἱ δοῦλαι τε καὶ αἱ δοῦλοι· ubi Kühn. ' Descripsit Olympiod. Schol. in hac dialogum, Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἐλευθερομένων δοῦλων καὶ ἐπι-

μούντων ἐν τῇ δουλείᾳ, ὅτι Ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδην τρίχρα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτόστιν, ἔτι τῆς δουλειᾶν τρίχρα ἔχεις. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς δούμοσι διεκέρριτο αἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θρεῖ: Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρόγες ἀνομάζοντο· οὐν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φρεῖν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδην τρίχρα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας.' Quod Scholion eed minus integrum, jam olim ex Ms. protulit Casaubon. ad Pemiū Sat. v. p. 426. A Platone suo sumpsit Proclus in Tim. l. i. p. 31. διδοῖ τὴν παροιμίαν Ἀθηναίων σοφίαν οὐ μετρησαν. ἀλλ' οἱ πλείστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδην τρίχρα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde Eustathium Kustero laudatum ad Il. A. p. 79. Εἴτω.

ἀνδραπ.] Schol. Παροιμίαν εἶναι φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀργυρεῶν πόλων, οἱ δὲ ἀπὸ εἰδους κοῦρας προσηκούσης ἀνδραπόδοις· παρ' ἢ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθέρους γαλοῦστας, οὐκὰ δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχει τὴν τρίχρα ἔλεγον σκέπτονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰς ἐν τῇ στήθει τρίχας φρένας ὄβτος (duo verba φ. ο. delenda videntur) ἐ Πλάτων μεταβαλὼν, τὰς ἀνδραποδόβεις φρένας ὄβτος ἐδάλεσεν. Ex Aristoph. Av. 911. ἔπειτα δὴτα δούλοι ἀν κόμπην ἔχεις, ἀρπαρῆ, servis comam alere non licuisse. Ad cutem igitur tondebantur. Contra liberi adolescentes promissam comam gerebant Athenis; ab anno autem xviii. modice attonas. Hanc itaque justam liberorum tonsuram libertini statim representare non poterant. Βυττμ.

ἐν τῇ ψυχῇ] E Ven. reposui pro eo, quod vulgo legitur, ἐπὶ τῇ ψυχῇ. Vid. Schol. et Olympiod. Ast.

δὲ] F. δῆ. Εἴτω. κολακεύοντες] κολακεύοντες Ms. Bodl. Εἴτω.

βλέποντα] For. βλέπω. aut expungendum δὲ post σαυτοῦ. ΣΤΡΕΦ. σαυτοῦ δὲ] Sunt quidem exempla particulae δὲ in participiali etiam structura

11. 120.

ΑΛ. Λέγεις δὲ τίνας τούτους, ὦ Σάκρατες;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίους τε καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἰκάσσοις;

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ ἐν νῷ ἔχεις ἡγεμῶν εἶναι τῆσδε τῆς πόλεως, πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ τοὺς Περσῶν τὸν ἀγῶνα ἡγούμενός σοι εἶναι ὀρθῶς ἂν ἡγοῖο;

ΑΛ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν.

§. 34. ΣΩ. Οὐκ, ὦ γαθέ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ τὸν ὀρτυγοτρόφον ἀποβλέπειν καὶ ἄλλους τοιούτους, οἱ τὰ

ἡ γένειοι H et pr Γ cum γ.— τὸν πόλεως πρὸς ΧΑΠ: πόλεως ἕως πρὸς °γ.— τῶν Γ.—

gatione, moxque resumptam. BUTTM.

Βελτίων γένειοι] Ita Bas. 1. Bas. 2. et Fic. Βελτίων γέγονας Ms. Bodl. Εἴτω.

γένειοι] Bekk. in loco impedito satius

duxit lectionem dare codicum fere om-

nium γέγονας. Quod tamen commodum

sensum non fundit. Sic enim ἐκείνων

ἴτερον referendum esset ad milites 'quan-

doquidem inter illos præcellis;' in quo

ut taceam miseram tautologiam post illa

εἰ τῶν στρατιωτῶν, quis ferat ἐκείνων et

ἐκείνους in eodem sermone ad diversos

spectantia? quis ferat hæc πρὸς τοὺς τ.

α. ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, σκοποῦντα—

πρὸς ἐκείνους? Itaque redeundum ad

vulgatam γένειοι, quæ quid velit scriptor

tamen monstrat, quamque cod. Ven. H

præbet et a prima manu Coisl. Hanc

si aliquo modo explicari mavis, illius

quod olim proposui, ut σκοπεῖν ὁπότε sit

'spectare, quando aliquando—' atque sic

idem valeat quod, ἕς ποτε, non me pœ-

nitet. Certe eo ducunt talia quale est

illud Homericum Il. 2. 524. de specu-

latoribus, Δέγμενοι ὁπότε μῆλα ἰδοῦτο

καὶ ἔλικας βοῦς. Neque multum dissi-

mille est illud Pindari Ol. ii. 60. βροτῶν

κέρκρια πείρας ὁπτι πάντου, οὐδ' ἀσύ-

χμον ἡμίραν ὁπτε ἀπειρεὶ σὺν ἀγαθῷ

τελευτάσομεν ubi ὁπτε, ut nexus sen-

tentiarum docet, non definitum tempus

maxime spectat, sed illam tranquillam fi-

nem, ut sit simul pro εἴποτε: vid. Boëckh.

ad l. et conf. Herin. ad Viger. p. 918.

Quæ si non satisfaciunt, nil ego facilius

peripio ingeniosa Heindorfii conjectura,

δη τε ε. β. γένειοι σκοποῦντα, καὶ ἀσ-

κοῦντα π. ε. BUTTM.

πρὸς] Vulgo ἕς πρὸς, molestæ. Omit-

tunt ἕς tres optimi, quod e præcedente

voce adhiæsiæ in vulgata recte judicat Nurnb. BUTTM.

Μειδίαν—ὀρτυγοτρόφον] Satyram mor-

dacem verbis istis reconditam exponit Plu-

tarchus; ait enim Alcibiadem perinde ac

Midiam coturnicibus nutriendis operam

suam dedisse, in vita ejus p. 195. E. Πρέ-

την δ' αὐτῷ παρόντος εἰς τὸ δημόσιον γενέ-

σθαι λέγουσι μετὰ χρημάτων ἐπιδοσέως, οὐκ

ἐκ παρασκευῆς, ἀλλὰ παρόντα θορυβοῦ-

σαν Ἀθηναίω, ἔρσθαι τὴν αἰτίαν τοῦ θε-

ρήβου τυθόμενοι δὲ χρημάτων ἐπίδοσιν

γενέσθαι, παρελθεῖν καὶ ἐπιδοῦναι τοῦ δὲ

δήμου κροτούτος καὶ βοήτοτος, ὅφ' ἡδουῆς

ἐπιλαθῆσθαι τοῦ ἔργου ἐν ἐπιγχαῶν

ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ πτοσθέντος οὐκ καὶ

διασώσαντος, λαβεῖν δ' αὐτὸν Ἀπυχῶν τὸν

κυβερνήτην, καὶ ἀποδοῦναι: διὸ καὶ προσ-

φιλώτατον τῷ Ἀλκιβιάδῳ γενέσθαι. An-

tiochum hunc, se absente, Alcibiades ad

imperium classis evexit, unde res Athe-

niensium pene dissipatæ sunt. DACIER.

Coturnicum certamen ludi genus fuit

Græcis admodum familiare; meminist

Marc. Antonin. i. 6. nisi illic mavis cum

Suida legere ὀρτυγοκοπεῖν non ὀρτυγο-

τροφῶν. Vide etiam Mearnum de Lu-

dis Græciæ et Plutarchum de Poet. And.

Lucianus ludi hujusce causam diserte

exponit in dialog. περὶ γυμνασίων. Καὶ

τοὶ τί ἐν πάθει, εἰ θεάσειο καὶ ὀρτύγων

καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῶν, καὶ

σπουδῆν ἐπὶ τοῖσιν οὐ μικρὰν; ἢ γαλῶσιν

δηλόνοσι. Καὶ μάλιστα ἦν μάστιξ ἕς ὅπου

νόμος αὐτὸν δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι

τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὄρεν τὰ ἔρρεα

διασκευτέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπα-

γορεύσεως. Ἄλλ' ὁδὸν τοῦτο γαλέωσιν.

Ἐπαδῶσιν γὰρ τὴν ἡρώμα τῶν ψυχῶν

ὀρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ἕς μὴ ἀγένοσθε-

τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ἀνδραποδώδην, φαίεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὐκ ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες¹ τὴν πόλιν ἀλλ' οὐκ ἀρξόντες. πρὸς τούτους σε δεῖ οὕς περ λέγω βλέποντα σαυτοῦ [δὲ]²

¹ σοι ἠγοόμενος Es.—² ἀληθῆ om ΣΤ.—³ ἐπὶ ΧΔ et pr Π.—⁴ ἐν ΧΓΑΠ: ἐπὶ *ε.

ροι, καὶ ἀταλμότεροι φαίνοντο τῶν ἀλεκτρούων. Aristophanes autem, ut videtur, ipsum Midiam nominat in Av. 1297. Μειδίας δ' ἐκεῖ Ὀρτυξ ἑκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἔλεον Ὀρτυγι Ἰωδ Στυφοκόμκου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένω. Atque insuper ἐν Περιαλαγῇ ut a Scholiaste laudatur in Aves l. c. χρηστὸν [τι] μὴ κατὰ Μειδίαν Ὀρτυγοκόπον. Addit vero Scholiastes causam, quare Midias coturnix appellaretur. Ὁ δὲ Ἀμμώνιος φήσῃ ἐξ ἐπιθῆτον Μειδίαν ὄρνυγα καλεῖσθαι γελόϊας, διὰ τὸ κυβευτήν εἶναι, καὶ ἐν πυρῇ τοὺς ὄρνυγας κόπτειν. ΕΓΩ.

Μειδία—ὄρνυγοτρόφος] Vid. Leopard. Emend. ii. 5. De illo ὄρνυγοτρόφος vid. Schol. ad Lucian. Juv. Trag. §. 49. t. ii. p. 143. Schm. cf. Schol. Plat. p. 74. Pollux ix. 7. Meurs. in Them. Attic. ii. 25. Reimar. ad Dion. Cass. t. ii. p. 1097. Ast.

Μειδία—ὄρνυγοτρόφος] Athenensis xi. p. 506. D. memorat hinc, Midiam ὄρνυγοκόπον a Platone dictum esse. Non tamen ideo necessarium, ut hic quoque roponas ὄρνυγοκόπον, quod volebat Tourneus in Cur. Noviss. T. iii. p. 153. Conf. Schol. ad h. l. Οἷτος ἐπὶ κύβω τοὺς ὄρνυγας παριστάς κούπτει αὐτοὺς ἀλλήλους δίδασκε. Vid. et Suid. in Ὀρτυγοκοκῷ. Plato de Legg. vii. p. 789. Β. τρέφουσι (Ἀθηναῖοι) οὐ μόνον παῖδες ἀλλὰ καὶ πρεσβύτεροί τινες ὄρνυγον θρέμματα ἐπὶ τὰς μάχας τὰς πρὸς Ἕλληλα ἀσπασίτας τὰ τοιαῦτα τῶν θηρίων.—πρὸς τοῖσιν, λαβόντες—τοὺς μὲν ἐλάττονας αἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκύλην ἑνὸς, πορεύονται περιπατοῦντες σταδίους πεμπόλους ἕνεκα τῆς ἐπέξιας—τῆς τοῦτων τῶν θρεμμάτων. ΒΥΤΤΜ.

ἀνδραποδῶδῃ] Γίμμος: Ἀνδραποδῶδῃ τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων βίον κοῦρην, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἠλλασσον Ἀθήρων αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι ubi Kuhn. 'Descripsit Olympiod. Schol. in hunc dialogum, Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων καὶ ἐπι-

μανόντων ἐν τῇ δουλείᾳ, ἔτι Ἐχεις τὴν ἀνδραποδῶδῃ τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτόστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ἄνομαις διεκέκρωτο οἱ ἐλευθεροὶ τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί: Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ἀνομάζοντες νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ἔτι τὴν ἀνδραποδῶδῃ τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας.' Quod Scholion sed minus integrum, jam olim ex Ms. protulit Casaubon. ad Persii Sat. v. p. 426. A Platone suo sumpsit Proclus in Tim. l. i. p. 31. διότι τὴν παρτοίαν Ἀλυγυτίων σοφίαν οὐ μετῆσαν. ἀλλ' οἱ πλείστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδῶδῃ τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde Eustathium Kustero laudatum ad U. A. p. 79. ΕΓΩ.

ἀνδραπ.] Schol. Παροιμίαν εἶναι φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἄρτυγενῶν πάλων, οἱ δὲ ἀπὸ εἰδους κοῦρας προσηκούσης ἀνδραπόδου παρ' ὃ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθεροὺς γενομένους, οὕτω δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχειν τὴν τρίχα ελεγον σκόπτουσαι. οἱ δὲ, ἔτι τὰς ἐν τῷ στήθει τρίχας φρένας οὕτως (duo verba φ. ο. dolenda videntur) ἐ Πλάτων μεταβαλὼν, τὰς ἀνδραποδῶδεις φρένας οὕτως ἐκάλεσεν. Ex Aristoph. Av. 911. ἔπειτα θῆτα δούλους ἂν κόμην ἔχεις, apparet, servis comam alere non licuisse. Ad cutem igitur tondebant. Contra liberi adolescentes promissam comam gerebant Athenis; ab anno autem xviii. modice attonsem. Hanc itaque justam liberorum tonsuram libertini statim representare non poterant. ΒΥΤΤΜ.

ἐν τῇ ψυχῇ] E Ven. rossi pro eu, quod vulgo legitur, ἐπὶ τῇ ψυχῇ. Vid. Schol. et Olympiod. Ast.

δὲ] F. δῆ. ΕΓΩ.

κολακεύοντες] κολακεύοντες Ms. Bodl. ΕΓΩ.

βλέποντα] For. βλέπων. aut expungendum δὲ post σαυτοῦ. ΣΤΕΡΝ. σαυτοῦ δὲ] Sunt quidem exempla particulae δὲ in participiali etiam structura

ἀμελεῖν, καὶ^α μήτε μαθάνειν ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλ-
λοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσπεῖν ὅσα δεῖ-
ται ἀσκήσεως, καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευασμένον^β
οὕτως ἶναί ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως.

ii. iii. 338.

ΑΛ. Ἄλλ', ὃ Σάκρατες, δοκεῖς μὲν^β μοι ἀληθῆ λέ-
γειν, οἶμαι μέντοι τούς τε^γ Λακεδαιμονίων στρατηγούς καὶ
τὸν^δ Περσῶν βασιλεῖα οὐδὲν διαφέρειν τῶν ἄλλων.

ΣΩ. Ἄλλ', ὃ ἄριστε, τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἶαν
ἔχεις.

ΑΛ. Τοῦ πέρι;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν ποτέρως ἂν οἶει σαυτοῦ μάλλον ἐπι-
μεληθῆναι, φοβούμενός τε καὶ οἰόμενος δεινούς^ε αὐτοῦς εἶ-
ναι ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι εἴ^ς δεινούς οἰοίμην.

ΣΩ. Μᾶν οὖν οἶει τι βλαβήσεσθαι ἐπιμεληθεὶς σαυτοῦ;

ΑΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ^ς μεγάλα ὀησέσθαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο^η τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴη-
σις αὕτη.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 35. ΣΩ. Τὸ^ι δεύτερον τοίνυν, ὅτι καὶ ψευδῆς ἐστίν,
ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι.

ΑΛ. Πῶς δῆ;

—^α καλακείοντες ΧΔΠ et pr K.—^β δὲ delet Π, om Γ.—^γ ἢ F.—^δ παρασκευασμένον

τὸν
ΧΔΠ.—^ε μὲν om EF.—^ς τε om E.—^δ τῶν F, τὸν ΓΕΥΤΩΕ et corr Π: τῶν *Γ.—
* σοφοῦς Γ.—^ε ὅτι εἰ ΧΔΠ: ὅτι καὶ εἰ *Γ.—^ς καὶ om ΣΥC.—^η τοι H. τοσοῦτον F.

positio; de qua re dixi in Excurs. ad De-
mosth. Midianam ed. Spalding. sed ut
ibidem monui, inesse debet sermoni op-
positio aliqua eo se manifestans, quod
participio resolutio adijci potest μὲν; hoc
autem in nostro loco salvo sensu fieri
nequit. Nam si dicas πρὸς τούτους μὲν
βλέπειν δεῖ σαυτοῦ δὲ ἀμελεῖν, hoc dicas:
Hos respicere, hos observare debes, te
autem negligere; quod hinc esset alie-
nissimum. Illud enim σαυτοῦ ἀμελεῖν
effectus tantum est τοῦ πρὸς τούτους βλέ-
πειν: Hos respicere debes et (vilitatem
eorum considerans) tetras negligere.
Rectius igitur δὲ in Cod. Ven. Π. dele-

tum, in Coisl. omisum est. Sed vide
an natum illud e δῆ, quæ particula hujus
plane loci est, præsertim si, quod fieri
debet omnino, post ἀμελεῖν minimam in-
terpunctionem ponas pro media, quam
libri exhibent. ΒΥΤΤΜ.

παρασκευασμένον] Sic Bekk. ex tribus
opt. pro vulg. παρασκευασμένον: quan-
quam probum utrumque et sollemnis hæc
varietas in libris. Xenoph. Cyrop. vii.
§. 14. ἀκινάκην πάλαι παρασκευασμένην
(al. παρασκευασμένη) σφάντει ἐσπίνην.
ΒΥΤΤΜ.

Βασιλεῖα] βασιλέας Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φύσει ἢ ἐν γενναίοις γένεσιν ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἐν τοῖς γενναίοις.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς^κ εὖ φύντας, ἴαν καὶ εὖ τραφῶσιν,^ι οὕτω τελείους^μ γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκεψάμεθα δὴ, τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτιθέν-
τες, πρῶτον μὲν εἰ δοκοῦσι φαυλοτέρων γενῶν εἶναι οἱ Λα-
κεδαιμονίαν καὶ Περσῶν βασιλεῖς. ἢ οὐκ ἴσμεν ἄς οἱ μὲν
Ἑρακλείους, οἱ δὲ^ν Ἀχαιμένους ἔκγονοι,^ο τὸ δὲ Ἑρακλείους
τε γένος καὶ τὸ^ρ Ἀχαιμένους εἰς Περσέα τὸν Διὸς ἀνα-
φέρεται;

ΑΛ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ᾧ Σώκρατες, εἰς Εὐρυσάκην,^{ιι. iii. 339.}
τὸ^ρ δ' Εὐρυσάκους εἰς^τ Δία.

ΣΩ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ᾧ γενναῖς Ἀλκιβιάδης,^ο εἰς

— τὸ om EF.— φήσεις Es.—^κ καὶ τοὺς F.—^ι γράφωσι X.—^μ τελείως XT: et fortasse C, γενναίως F.—^ν οἱ δὲ... γένος in mg X.—^ο ἐκγονοι... Ἀχαιμένους om Π.—^ρ καὶ τοῦ Γ et pr X.—^τ τοῦ Π.—^ι εἰς X.—^{ιι} ἀλκιβιάδης γενναῖος Δ.—^{ιι} ἀρετῶσιν F.

§. 85. φήσεις] Impedita hæc reddit φήσεις, pro quo si, Ficinum secutus, φήσεις substituit, nihil requirit ulterius. Hæsen.

τελείους γίγνεσθαι] Cf. quæ de hæc verbi γίγνεσθαι cum adverbio constructione exposuimus in Ephemerid. Liter. Landshut. p. i. Fasc. i. p. 188. Asr.

ἀντιτίθεντες] ἀντιθέτες Ms. Bodl. Etw.

ἄς οἱ μὲν Ἑρακλείους] Propter stirpem suam et majorum gloriam adeo superbiebat Alcibiades, ut Socrates, qui ingenium ejus optime novit, ortum ejus ignobilem esse ostendit, si ad progeniem vel regum Persarum vel Lacedæmoniorum compararetur. Etw.

Ἀχαιμένους] Hujus meminit Horatius Carm. iii. 1. 44. 'Achæmeniumque costum.' et Epod. xiii. 12. 'Achæmenia Persarum nardo juvat.' Adeo clarum erat genus Achæmenis ut Xerxes (uti refert Herodot. vii. 11.) gloriabatur se ab illo ortum esse. Ab illo porro omnes Persarum reges usque ad Darium Achæmenides appellati sunt. Etw.

Ἀχαιμένους] Schol. ad h. l. ipsum Achæmenem, auctores autem antiqui (v. Herod. vii. 150. Apollod. ii. 4. 5.)

Persæ, Achæmenidarum progenitorem, filium faciunt Persei ex Andromeda. Burtm.

εἰς Εὐρυσάκην] Plat. Alcib. init. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἔκθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἰῶτος ἀρχηγὸν ἔχων δοκᾷ. Gottl. καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον] Vituperat Schleiernacher auctorem dialogi aliena hæc inculcantem, cum nonnisi de naturali genere hic agi possit. Sophronicus igitur Socratis patrem statuarium, per allegoriam putat genus repetisse a Dædalo statuariorum heroe. Verum hoc: sed confusa sunt talia in ipsa antiquitate, ut patet exemplo Asclepiadarum, qui non artem solum sed genus etiam ab Æsculapio repetebant. Quid obstat autem, quo minus familiam aliquam Athenis fuisse credamus, quæ per plures artifices ad Dædalo, heroe Atticæ indigenam, originem suam referret? Neque enim assentiri possum Fischerò ad Euthyphr. 12. (p. 11. B.) putanti et hoc et illo loco jocantem hoc asserere Socratem. Qui cum dicit ibi, Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὃ Εὐθύφρων, εὐκτα εἶναι Δαυδάλου τὰ ἐπὶ σοῦ λεγόμενα: καὶ εἰ μὲν ἀπὸ ἐγὼ εἴλεγον καὶ ἐπιθέμην, ἴσως ἂν με ἐπέκωπυτε, ἄς ἦρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν

Δαίδαλον, ὁ δὲ Δαίδαλος εἰς Ἡφαιστον τὸν Διός. ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλείων μέχρι Διός, οἱ μὲν Ἄργους τε καὶ Λακεδαιμόνος, οἱ δὲ τῆς Περσίδος τὸ αἰί, πολλάκις δὲ καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς περ καὶ νῦν ἡμεῖς δι' αὐτοῖς τε ἰδιῶται καὶ οἱ πατέρες. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους σε^π δίοι καὶ τὴν πατρίδα Εὐρουσάκουσ ἐπιδειῖξαι Σαλαμῖνα, ἢ τὴν Αἰακοῦ τοῦ ἔτι προτέρου Αἴγινα, Ἄρτοξέρη^ν τῷ Ξέρη^ν κόσον ἂν οἶσι^ν γέλωτα ὀφλεῖν;^χ [§. 36.] ἀλλ' ὄρα μὴ τῷ τε^γ γένους ὄγκω ἐλαττάμεθα^ε τῶν ἀνδρῶν καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ. ἢ^α οὐκ ἤσθησαι τοῖς τε Λακεδαιμονίων βασιλεύουσιν ὡς μεγάλα τὰ

ii. iii. 240. ὑπάρχοντα, ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάβῃ ἐξ ἄλλου γενόμενος ὁ

—^α σε om. XAP.—^ν ἀρτοξέρη XAKCTBC et pr. Π: ἀρτοξέρη *ε.—^ν οἶα XΓ, εἴη XTC: οἶη *ε.—^χ ὀφλεῖν EF cum ε.—^γ τοῦ τε XΓAKHTBC, τοῦτο X.—^ε ἐλατ-

λαίον ἐγγύθειον τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἐποδιδράσκει, jocum sane habemus, sed qui periget, si ipsam hanc suam originem per jocum ibi fingeret, non traditam a majoribus memoraret.—Fuisse autem talem familiam sive gentem (γένος) Athenis, demonstratur vel solo nomine unius e pagis (δήμοις) Atticæ Δαιδαλίθου (Stoph. Byz.); qui pagus sedes videtur fuisse primitus generis illius. Neque obstat nostræ sententiæ quod Socrates δήμω fuit non ἐκ Δαιδαλίθων sed ἸΑλωκῆθεν. Longe diversa enim erat distributio populi Attici in δήμους ab altera in φρατρίας καὶ γένη. Conferatur Demosth. c. Næsr. p. 1365. ubi unius generis, τῶν Εφωριαδῶν, participes enumerantur sex e diversis omnes pagia.—Dædali autem proavum Erechtheum Scholium ad h. l. facit Vulcani filium, alii Pandionis filium Erichthonique, quem Vulcanus genuerat, nepotem. Nimirum hand diversi proprie Erichthonius et Erechtheus, ut diserte traditur in Schol. ad Il. B. 547. BUTTM.

Βασιλεῖς—ἐκ βασιλέων] Similiter Xenoph. Agesil. i. 2. ἐκ βασιλέων βασιλεύουσ, quod Hebraïsmum redolere existimat doctissimus Sturzus de Dialect. Macedon. p. 24. Quanquam Græcis quoque peculiaris videtur hæc loquendi forma fuisse. Vid. Bergler. ad Aristoph. Eq. 186. Marklend. ad Lys. p. 367. ed. Reisk. Housd. Spec. Crit. p. 130. Heind.

ad Phædr. p. 248. Ast.

τὰ μὲν τούτων—βασιλεῖς εἰσι] Notus Græcismus pro ὄνομι μὲν—εἰσὶν. BUTTM. ὀφλεῖν] Bekker e Mss. optimis reposuit ὀφλεῖν, pro aoristis habens omnia hæc ὀφλεῖν, ὀφλη, etc. nos quidem non obloquimur, sed plura adhuc rei documenta desideramus. BUTTM.

§. 36. τῷ τε γένους] Ven. et Bas. 2. τοῦ τε γένους. Ast.

τε] τὸ positum est, quia sequi debebat καὶ τοῖς τῶν Περσῶν. Sed hoc ob inserta illa ὧν αἱ γυν. κ. τ. λ. mox mutatur. BUTTM.

φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων] φυλάττονται Ms. Bodl. Utrum tacite hic reprehendatur Alcibiades, necne, vix lite dignum est; sed memoriæ traditur, eum Ephorum diligentiam elusisse, nam, ut refert Plutarchus in Vit. ejus, Τιμαίω τὴν Αἴγυτος γυναῖκα τοῦ βασιλέως, στρατευομένου καὶ ἀποδημούτος, οὕτως ἐπέφθειρεν, ὥστε καὶ κτεῖν ἐξ Ἀλκιβιάδου, καὶ μὴ ἀρνεῖσθαι. Illa filium genuit, cui foris nomen dedit Leotychidis, at inter familiares et pedisequas eum Alcibiadem non sine jactantia appellare solita est. Scribit Athenæus l. xii. Timæam mille Daricorum ab eo recepisse. Agis, cum se jam moriturum lacrymis precibusque oravisset Leotychides, filium eum esse legitimum affirmavit, et falso uxoris suæ pudicitiam esse suspicatum: at frater illius Agesilaus Leotychiden, patre

βασιλεύς ἢ ἐξ Ἑρακλειδῶν, ὁ δὲ Περσῶν τοσοῦτοι ὑπερβαύλλει, ὥστε αὐτοῖς ὑποψίαν ἔχει ὡς ἐξ ἄλλου αἰ βασιλεύς γένοιο ἢ ἐξ αὐτοῦ· διὸ αὐ φρουρεῖται ἢ βασιλεύς γινῆ ἀλλ' ἢ ὑπὸ φόβου. ἰπτεῖδαι δὲ γίνηται ὁ παῖς ὁ πρῶτος βύτατος, αὐ περ ἢ ἀρχῆ, πρῶτοι μὲν ἰορτάζουσι πάντες οἱ ἐν τῇ βασιλείᾳ, ἂν αἰ ἀρχῆ, εἶτα εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλείᾳ γενέσῃ ἀπασα¹ θύει καὶ ἰορτάζει ἢ Ἀσία ἡμῶν δὲ γενομένων, τὸ τοῦ κομφοδοσιῶ, οὐδ' οἱ^h γείτονες σφόδρα τιⁱ αἰσθάνονται, ὃ Ἀλκιβιάδῃ. μετὰ τοῦτο τρέφεται ὁ παῖς οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφῷ ὀλίγου ἀξίας, ἀλλ' ὑπ' εὐνούχων οἱ ἂν δοκῶσι τῶν περι βασιλέα ἀριστερῶ εἶναι· οἷς τὰ τε^d ἄλλα προστίεταται ἰπιμελεῖσθαι^k τοῦ γενομένου, καὶ ὅπως ὅτι^m κάλλιστος ἔσται

τοῦμοθ Ε.— ἢ ΔΠ: ἢ *γ.— ἂν βασιλεύς ΧΔΠ: βασιλεύς ἂν *γ.— ἢ βασιλεύς ΧΓΔΠΤΕΦ: ἢ τοῦ βασιλείου *γ.— πρῶτος ΕΦ.— γενέσῃ ΧΔΠ: γενέσῃ *γ.— ἔπασα ΔΠ: πᾶσα *γ.— ε γενομένων ΧΔΠΤΕΦ: γενομένων cum *γ cori Γ.— ἢ Χ.— τι ΓΠΠΤΕΦ, om ΧΔ: τοι *γ.— τε om ΧΔΠ.— ἰπιμελεῖσθαι ΧΔ Π.— γενομένου Η, γενομένου ΕΦγ.— ὅτι om ΔΠ.— τὰ τε ΕΦγ.— ἔπτεται;

jam mortuo, non tantum regno sed etiam hereditate paterna spoliavit. Vide Plutarch. in Agesilao. Ετῷ.

ἢ τοῦ βασιλέως] ἢ βασιλέως Ma. Bodl. μοι ibi ἀλλ' ante ἢ ὑπὸ δεστ. Ετῷ.

ἢ βασιλέως] Vulgo ἢ τοῦ β. sed opt. et plur. rectius omittunt alterum articulum, ut μοι ἐν τῇ βασιλείᾳ, et alibi, ubi de rege Persarum. ΒΥΤΤΜ.

γενέσῃ] Schol. Γενέσῃ ἐστιν ἢ δὲ ἐπιαιτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἰορτή, γενέσῃ δὲ ἢ δὲ ἐπιαιτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεθέντος μήμης. Sic et alii; nisi quod Γενέσῃ sunt etiam qui festum esse Athenis celebratum in honorem mortuorum doceant, quae et Νεκρῶσια. Omnes videntur forma hac uti de γενέσῃσι, quod verum sit apud antiquos nomen natalium. Vid. Lex. Rhetor. apud Bekk. p. 231. Ammon. Tho. M. et Phrynich. cum annot. Lobeck. p. 104. Antiatisticista autem Bekkeri p. 86. huic Atticistarum praecipuo derogare studens firmare potius illud videtur: non enim, ut alias solet, usum Atticorum scriptorum, affert, quod suo tantum τι καλέει; rem decidit. Usus autem recentiorum Graecorum (Philonem, Josephum, Alciphronem, Dionem Cassium excitat Lobeck. l. c.) facile potuit etiam sat antiquum aliquem Platonia codicem, unde tres illi optimi nostri, Plat.

intrare. Quare nos, quamvis rem minime confectam esse censeamus, illis solis tamen morem gerere noluimus. ΒΥΤΤΜ.

τὸ τοῦ κομφοδοσιῶ] Proverbium hoc Scholiastes Platoni comico tribui dicit. Muretus (V. L. viii. 12.) comparat illud Phocionis apud Plutarch. 30. Δημῶς δὲ τῆ νύμφῃ ἀγόμενος, Ἐμοῦ μὲν, εἴπω, ἢ καί, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντας οὐδ' ὃ γέλιων ἤσθετο. (Ita se totus habet versus, judice Daciero, ἐμοῦ γαμοῦντας οὐδ' ὃ γέλιων ἤσθετο.) τοῖς δὲ σοῖς γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ δυνασταὶ συγχρηγούσιν. ΒΥΤΤΜ.

οὐχ ὑπὸ γυναικὸς] Vid. de Legg. iii. p. 142. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 131. Ast.

τροφῷ] Schol. Ἀθη Ἀδκαῖα τὸ γένος ἦν, Λανικὴ καλουμένη. Alcibiadis nutricem dicit. Scribendum autem videtur Λανικῇ, h. e. Λανίκη: nisi merum illud est mendum: nam apud Plutarchum, Alcib. init. et Lycurg. p. 49. F. nomen mulieris est Ἀμύλα. ΒΥΤΤΜ.

γενομένου] Priscianus, qui h. l. laudat p. 1194., post γενομένου addit παῖδος.—Μοι, ubi vulgo τὰ τε μέλη, copula auctoritate plurimorum codicum et Prisciani omissa. Quanquam praestat fortasse τε τὰ—. ΒΥΤΤΜ.

ἀμελεῖν, καὶ^α μήτε μανθάνειν ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλ-
λοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκήειν ὅσα δεῖ-
ται ἀσκήσεως, καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευασμένον^α
οὕτως εἶναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως.

11. iii. 338.

ΑΛ. Ἄλλ', ὃ Σώκρατες, δοκεῖς μὲν^β μοι ἀληθῆ λέ-
γειν, οἷμαι μέντοι τούς τε^γ Λακεδαιμονίων στρατηγούς καὶ
τὸν^δ Περσῶν βασιλέα οὐδὲν διαφέρειν τῶν ἄλλων.

ΣΩ. Ἄλλ', ὃ ἄριστε, τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἶαν
ἔχεις.

ΑΛ. Τοῦ πέρι;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν ποτέρως ἂν οἶει σαυτοῦ μᾶλλον ἐπι-
μεληθῆναι, φοβούμενός τε καὶ οἰόμενος δεινούς^ε αὐτούς εἶ-
ναι ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι εἰ^ς δεινούς οἰοίμην.

ΣΩ. Μὴν οὖν οἶει τι βλαβήσεσθαι ἐπιμεληθεὶς σαυτοῦ;

ΑΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ^ς μεγάλα ὀήσεσθαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο^η τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴη-
σις αὐτή.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 35. ΣΩ. Τὸ^ι δεύτερον τοίνυν, ὅτι καὶ ψευδῆς ἴστιν,
ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι.

ΑΛ. Πῶς δῆ;

— καλοκείοντες ΧΑΠ et pr H.— δὲ delet Π, om Γ.— § F.— παρασκευασμένον
τὸν
ΧΑΠ.—^β μὲν om EF.— τε om E.— τῶν F, τὸν ΓΕΥΤΩΕ et corr Π: τῶν *F.—
* σοφοῦς Γ.—^γ εἰ el ΧΑΠ: εἰ καὶ el *F.—^δ καὶ om ΣΤC.— τοι H. τοσοῦτον F.

positæ; de qua re dixi in Excursa ad Demosth. Midianam ed. Spalding. sed ut ibidem monui, inesse debet sermōni oppositio aliqua eo se manifestans, quod participio resolutio adjici potest μὲν; hoc autem in nostro loco salvo sensu fieri nequit. Nam si dicas πρὸς τοῦτους μὲν βλέπειν δεῖ σαυτοῦ δὲ ἀμελεῖν, hoc dicas: *Hos respicere, hos observare debes, te autem negligere*; quod hinc esset alienissimum. Illud enim σαυτοῦ ἀμελεῖν effectus tantum est τοῦ πρὸς τοῦτους βλέπων: *Hos respicere debes et (vilitatem eorum considerans) teipsum negligere*, Rectius igitur δὲ in Cod. Ven. Π. dele-

tum, in Coisl. omissum est. Sed vide an natum illud e δὲ, quæ particula hujus plane loci est, præsertim si, quod fieri debet omnino, post ἀμελεῖν minimam interpunctionem ponas pro mediâ, quam libri exhibent. ΒΥΤΤΗ.

[παρασκευασμένον] Sic Bekk. ex tribus opt. pro vulg. παρασκευασμένων: quamquam probum utrumque et sollemnis hæc varietas in libris. Xenoph. Cyrop. vii. 8. 14. ἀκινάκην πάλαι παρασκευασμένη (al. παρασκευασμένη) σφάττει ἐσπῆν. ΒΥΤΤΗ.

[βασιλέα] βασιλέας Ms. Bodl. Etw.

ση δοῦλον ὄντα. σοὶ δ', ὦ Ἀλκιβιάδη, Περικλῆς ἐπίστησε παιδαγωγὸν τῶν^α οἰκετῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας, Ζάπυρον τὸν Θραῖκα. διήλθον δὲ καὶ τὴν ἄλλην ἂν σοὶ τῶν^β ἀνταγωνιστῶν τροφήν τε καὶ παιδείαν, εἰ μὴ πολὺ ἔργον ἦν· καὶ ἅμα^α ταῦτα ἱκανὰ δηλώσαι καὶ τᾶλλα ὅσα^α τοῦ τοις ἀκόλουθα. τῆς δὲ σῆς γενέσεως, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ τροφῆς καὶ παιδείας, ἢ ἄλλου ὄτουοῦν Ἀθηναίων, ὡς ἔπος εἰπεῖν^δ οὐδενὶ μίλει, εἰ μὴ εἴ τις ἐραστής σου τυγχάνει ὢν. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις^ε εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφᾶς καὶ ἐσθῆτας^δ ἱματίων θ' ἔλξεις^ε καὶ μύρων^ε ἀλοιφᾶς καὶ θε- ii. iii. 342.

^α τῶν om F.—^β διήλθον ἂν σοὶ καὶ τὴν ἄλλην τῶν EF.—^γ ἂν Δ.—^δ ὅσα om pr H.—^ε εἰπεῖν om EF.—^ε ἐθέλοις XAP.—^δ αἰσθήτας Z, αἰσθητάς H, τας corr P.—

ἐταν δεῖσθ] Particulam *ὅς*, qua desiderata orationis nexus turbatur, c Ven. cum Numb. repositum. Wolfius corrigebat *ὅτ'*, ἂν δεῖσθ, δοῦλον ὄντα, v. Misc. Litter. p. 103. 'Ἐς propter *ὃν* in παρασκευάζων facile excidere poterat. Ceterum participium παρασκευάζων, intell. ὄντι, pro verbo finito positum est; vid. Hermann, ad Viger. p. 756. Aστ.

παρασκευάζων, ἐταν δεῖσθ, δοῦλον ὄντα] Simpliciter corrigendum:—ἐταν δεῖσθ, δοῦλον ὄντα. Fortissimum autem imperatū (imperium) aliquo interpretatum rediens, quando ita est necesse, si ignavus sit. Contraria ratione δεῖλδς in δεῖλος mutavi Legg. iii. p. 609. C. Ταῦτ' ὄν ἀπτόις πάντα φίλων ἀλλήλων ἐνεποιεῖ, ὁ φόβος ὁ τότε παρὰ δ, τε ἐκ τῶν νόμων τῶν ἐμπροσθεν γεγενῆσθ, ἂν δουλεύοντες τοῖς πρόσθεν νόμοις ἐκείνηντο, ἦν αἰδῶ παλλάειν ἐν τοῖς ἑνω λόγοις εἰσόμεν ἢ καὶ δουλεύειν ἔφαμεν δεῖν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· ἦς δ' δεῖλδς ἐλεύθερος καὶ ἄφοβος. Eiusdem est rationis et gravitatis locus Legg. vi. p. 762. E. Δεῖ δὴ πάντ' ἄνδρα διανοεῖσθαι περὶ πάντων ἀφρόντων, ἕς ὁ μὴ δουλεύσας, οἷδ' ἂν δεσπότης γένοιτο ἕξιος ἐπαῖνον· καὶ καλλωπισθῆσθαι χρὴ τῷ καλῶς δουλεύειν μᾶλλον ἢ τῷ καλῶς ἔρχει· πρώτων μὲν τοῖς νόμοις (ὅς ταύτην τοῖς θεοῖς ὁδῶν δουλείαν) ἔπειτα τοῖς πρσβυτέροις κ. τ. λ. Quam sententiam laudat Plutarch. Præc. Ger. Reip. p. 806. F. et respicit Theopist. Orat. xiii. p. 170. C. Sic item Legg. iv. p. 715. C. Τοὺς δ' ἐρχοῦντας λογομήτους, νῦν ὑπερήτας τοῖς νόμοις ἐκέλευσε—ἐν ἧ μὲν γὰρ ἂν ἀρχόμενος ἦ καὶ ἄνερος νόμος, φθορὰν ὄρω τῇ τοιαύτῃ

ἐτοίμῃ ὁδῶν ἐν ἧ δ' ἂν δεσπότης τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ ἀρχόντες δοῦλοι τοῦ νόμου, σωτηρίαν, καὶ πάντ' ὅσα θεοὶ πόλεισιν ἔδωκαν ἀγαθὰ γιγνόμενα κοσμοῦ. Erist. viii. 354. C. Νόμος ἐπειδὴ κύριος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐκ ἄνθρωποι τύραννοι νόμων· ἐτ μοι—τοῖς μὲν τυραννίδος ὀφειμένοις, ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήστων πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων εἰς βασιλέως δ' εἶδος περιῶσθαι μεταβάλλειν, καὶ δουλεύσαι νόμοις βασιλικῶν· ubi ἀπλήστων non φυγῇ adjungendum, sed, in ἀπλήστων mutatum, ad πεινῶντων referendum est. Adde ibid. E. et Legg. v. 729. D. Nec negligendum nobile illud Demarati de Lacedæmonia ad Xenoph. dictum apud Herodot. vii. 104. 'Ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροὶ εἰσιν· ἔπειτα γὰρ σφι δεσπότης, νόμος, τῶν ὑποδουλαίνουσι πολλῶ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοί, σέ. HEUSD.

Ζάπυρον] Vid. Plutarch. Alcibiad. int. Lycurg. p. 40. Clemens Alexandr. Pædag. i. p. 109. C. Aστ.

Ζάπυρον] Plut. Alcib. Ἀλκιβιάδου δὲ καὶ τίτην γένος Λάκαων Ἀμικλαίων ἑνομα, καὶ Ζάπυρον παιδαγωγὸν ἔμεν, ὃν τὴ μὲν Ἀστυνοθένης τὸ δὲ Πλάτων Ἰστωρῆκεν. BUTTM.

τροφή] Non differt a παιδείῃ, ut h. l. patet. Xenoph. Memor. iii. 5. Ἐρεχθίδης γε τροφήν καὶ γένεσιν, ubi Ernesti recte explicat τροφήν, educationem. GOTTL. ἱματίων θ' ἔλξεις] σῆρεν et ἔλακεν ἐσθῆτα, Latinor. *trahere vestem* (Vid. T. Fabr. ad Phædr. v. 1.) nobilium et superborum erat. Vid. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 38. Aστ.

ἀμελεῖν, καὶ^α μήτε μανθάνειν ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκεῖν ὅσα δεῖται ἀσκήσεως, καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευασμένοι^β οὕτως ἵναί ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως.

11. iii. 338.

ΑΛ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, δοκεῖς μί^β μοι ἀληθῆ λέγειν, οἷμαι μέντοι τούς τε^γ Λακεδαιμονίων στρατηγούς καὶ τὸν^δ Περσῶν βασιλέα οὐδὲν διαφέρειν τῶν ἄλλων.

ΣΩ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἷαν ἔχεις.

ΑΛ. Τοῦ πέρι;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν ποτέρως ἂν οἶε σαυτοῦ μάλλον ἐπιμεληθῆναι, φοβούμενός τε καὶ οἰόμενος δεινούς^ε αὐτούς εἶναι ἢ μή;

ΑΛ. Δῆλον ὅτι εἰ^ς δεινούς οἰοίμην.

ΣΩ. Μῶν οὖν οἶε τι βλαβήσεσθαι ἐπιμεληθεὶς σαυτοῦ;

ΑΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ^β μεγάλα ὀήσεσθαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο^δ τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴησις αὕτη.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 35. ΣΩ. Τὸ^ι δεύτερον τοίνυν, ὅτι καὶ ψευδῆς ἐστίν, ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι.

ΑΛ. Πῶς δῆ;

—^α καλακείοντες ΧΑΠ et pr E.—^β δὲ delet Π, om Γ.—^γ ἢ F.—^δ παρασκευασμένων

ΧΑΠ.—^ε μὲν om EF.—^ς τε om E.—^δ τῶν F, τὸν ΓΕΣΤCE et corr Π : τῶν *F.—^ε σοφοὶς Γ.—^ι ἐτι ei ΧΑΠ : ἐτι καὶ ei *F.—^β καὶ om ΣΤC.—^δ τοι H. τοσοῦτον F.

positis; de qua re dixi in Excurs. ad Demosth. Midianam ed. Spalding. sed ut ibidem monui, inesse debet sermōni oppositio aliqua eo se manifestans, quod participio resolutō adijci potest μὲν; hoc autem in nostro loco salvo sensu fieri nequit. Nam si dicas πρὸς τούτους μὲν βλέπειν δεῖ σαυτοῦ δὲ ἀμελεῖν, hoc dicas: Hos respicere, hos observare debes, te autem negligere; quod hinc esset alienissimum. Illud enim σαυτοῦ ἀμελεῖν effectus tantum est τοῦ πρὸς τούτους βλέπειν: Hos respicere debes et (vilitatem eorum considerans) teipsum negligere. Rectius igitur δὲ in Cod. Ven. Π. dele-

tum, in Coisl. omissum est. Sed vide an natum illud e δῆ, quæ particula hujus plane loci est, præsertim si, quod fieri debet omnino, post ἀμελεῖν minimam interpunctionem ponas pro mediâ, quam libri exhibent. ΒΥΤΤΚ.

παρασκευασμένων] Sic Bekk. ex tribus opt. pro vulg. παρασκευασμένων: quamquam probum utrumque et sollemnis hæc varietas in libris. Xenoph. Cyrop. vii. §. 14. ἀκράτῃ τῶν ἀνδρῶν παρασκευασμένη (al. παρασκευασμένη) σφάττει ἐαυτὴν. ΒΥΤΤΚ.

Βασιλέα] βασιλέας Ms. Bodl. Etw.

ἀρετῇ, οὐδ' αὖ ἀνδραποδῶν κτήσας, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν
 Ἡλιουσιῶν, οὐδὲ μὴν ἴστων γῆ, οὐδ' ὄσ' ἄλλα βοσκήματα
 κατὰ Μεσσήνην νίμεται. [§. 39.] Ἄλλα ταῦτα μὲν
 πάντα ἰὼ χαιρέει, χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν εἰ
 πᾶσι Ἑλλήσιν ὅσον ἐν Λακεδαιμόνῃ ἰδίᾳ· πολλὰς γὰρ
 ἤδη γενεὰς εἰσέρχεται μὲν αὐτός· ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλ-
 λήνων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ
 οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀτεχνῶς κατὰ τὸν Λισώπου μῦθον ὃν ἡ
 ἐλάτῃς πρὸς τὸν Λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα
 νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐπίσσε τετραμμένα·
 θῆλα, ἐξίοντος δὲ οὐδαμῇ ἂν τις ἴδοι, ὥστε εἰ χρὴ εἰδῆναι
 ὅτι καὶ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοί εἰσι τῶν
 Ἑλλήνων, καὶ αὐτῶν ἐκείνου ὁ βασιλεὺς· ἐκ τε γὰρ τῶν
 τοιούτων μέγιστα λήψεις καὶ πλείσταί εἰσι τοῖς βασι-

ii. iii. 343.
 ii. 123.

μνήσης B.— Λακεδαιμόνι CEFs.— πολλὰς...γενεὰς XAP.— αὐτόν XAP:
 αὐτὸς G.— ἐκ τῶν om EFs.— γεγραμμένα XAP.— ἴση Γ.— καὶ ante χρυσῶ

sine causa. Nunc ad τῆς intelligendum
 χώρας, ut γῆ sit ager, χώρα regio. Sed
 in verbo ἡφιμισθησῶν τι neminem heruisse
 miri, quod hic valet de praesentia alic-
 cuius rei cum nostris collata ambigere:
 eius usus exemplum aliud nemo, opinor,
 inveniet. Quae suspicor verba aliquot
 hic intercidisse. BUTTM.

ὄσ' ὄσ' οὐδὲ δὲ Ms. Bodl. Etw.
 ἄλλα βοσκήματα. Schol. Ὅς Τυρταίης
 φησι, Μεσσήνων ἀγαθὸν μὲν ἄροσιν, ἀγα-
 θὸν δὲ φορτέων. Augeri potest hoc frag-
 mento collectio Klotziana. Suspicio au-
 tem adhaesisse illud disticho, quod e
 Pausanias Messeniacis Klotzianus exhibuit
 p. 126. in hunc modum: Ἠμέτερον βασι-
 λῆα, θεοῖσι φίλον φορτέων, Ὅν δὲ
 Μεσσήνων εἰλομεν ἐνρόχορον, Μεσσήνων
 ἀγαθὸν μὲν ἄροσιν, ἔγασθον δὲ φορτέων.
 BUTTM.

§. 39. χρυσίον. Cf. Xenoph. Lacedaem.
 Rec. publ. vii. 6. xiv. 8. Lambin.
 ad Horat. 1. ii. p. 207. D. Heyn. in
 Comment. Societ. Gotting. v. in. p. 34.
 Ast.

Λακεδαιμόνῃ] Legendum recte monet
 Cornarius Λακεδαιμόνα. deinde pro αὐ-
 τῷ, propter χρυσίον, αὐτό; nisi Plato in
 mente habuit χρύσον; ut apud Thuc. ii.
 47. similis est locus: ἡ νόσος ἤρξαστο—

λεγόμενον—ubi Schol. πρῶτος ἤρξαστο
 θηλυκῶς ἡ νόσος, τὸ δὲ λεγόμενον, ὅτι
 πρὸς τὸ νόσημα ὑπέστησεν. ubi de hac
 Synesi plura dabit Dukerus, tum e Graecis,
 tum e Latinis scriptoribus. GOTT.

ἐν Λακεδαιμόνῃ] Ven. Vind. Bodl. et
 Λακεδαιμόνι, quod Cornarius conjecit et
 Nurnb. recepit. Causam non video; et
 est apud. Ast.

αὐτόν] Hanc praeclearam lectionem
 suppeditavit Ven. Vulgo αὐτὸς, quod
 Cornarius propter χρυσίον in αὐτὸ μετα-
 tari volebat. Mox pro βαρβάρων ex eod-
 em cod. Bodl. et Vind. scripsi ἐκ τῶν
 βαρβάρων. Ast.

μῦθον ὃν] Mendum apertum. Nam
 μῦθον Homericè de ipsis verbis vulpis ad
 leonem usurpare Plato non potuit: et
 nimis sollemne jam erat hoc vocabulum
 de fabulis ipsis quales sunt Ἐσopicæ.
 Itaque accedendum videtur emendationi
 Schaeideri, ἡ ἄλλοτῃ—εἶπε, quæ verba
 sequentibus sunt iungenda. Ficinus:
 quædammodum ἐπὶ Ἐσοπῶν εἰρησῶ-
 εἶπεν —, sic et —. Quamquam pro ἡ
 malit aliquis ἔσπε. BUTTM.

Λακεδαίνα.] Vid. Boeckh. Staatshaush.
 der Athen. 1. 6. p. 62. iv. 10. p. 188.
 BUTTM.

Δαίδαλον, ὁ δὲ Δαίδαλος εἰς Ἡφαιστον τὸν Διός. ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα βασιλείς εἰσὶν ἐκ βασιλείων μέχρι Διός, οἱ μὲν Ἄργους τε καὶ Λακεδαιμόνος, οἱ δὲ τῆς Περσίδος τὸ αἰεὶ, πολλαὶς δὲ καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς περ καὶ νῦν ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ τε ἰδιῶται καὶ οἱ πατέρες. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους σε^υ δέοι καὶ τὴν πατρίδα Εὐρουσάκουσ ἐπιδειῖλαι Σαλαμίνα, ἢ τὴν Αἰακοῦ τοῦ ἔτι προτέρου Αἰγιναι, Ἄρτοξέρξην τῶ Ἐέρξου, πόσον ἂν οἴσι^ν γέλωτα ὀφλεῖν;^τ [§. 36.] ἀλλ' ὄρα μὴ τῶ τε^ν γένους ὄγκω ἐλαττώμεθα^ν τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆ ἄλλῃ τροφῇ. ἢ οὐκ ἤσθησαι τοῖς τε Λακεδαιμονίων βασιλευσὶν ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα, ἂν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἰφθρῶν, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάθῃ ἐξ ἄλλου γενόμενος ὁ

ii. iii. 340.

— σε om. XAP.— Ἄρτοξέρξην XAEITBC et pr. II: ἀρτοξέρξην *τ.— οἴσι XΓ, εἴη KTC: εἴη *τ.— ὀφλεῖν EF cum τ.— τοῦ τε XΓAHTBC, τοῦτο X.— ἐλατ-

καίον συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει, jocum sane habemus, sed qui pergit, si ipsam banc suam originem per jocum ibi fingeret, non traditam a majoribus memoraret.—Fuisse autem talem familiam sive gentem (γένος) Athenis, demonstrat vel solo nomine unius e pagis (ἔθμοις) Atticæ Δαίδαλίθαι (Stoph. Byz.); qui pagus sedes videtur fuisse primitus generis illius. Neque obetat nostræ sententiæ quod Socrates ἄμην fuit non ἐκ Δαδαλιῶν sed Ἄλευκεῦθων. Longe diversa enim erat distributio populi Attici in ἔθμοις ab altera in φρατρίαις καὶ γέση. Conferatur Demosth. c. Næm. p. 1366. ubi utrius generis, τῶν Βρονταίων, participes enumerantur sex e diversis omnibus pagis.—Dædali autem proavum Erechtheum Scholium ad h. l. facit Vulcani filium, alii Pandionis filium Erichthonique, quem Vulcanus genuerat, nepotem. Nimirum hæc diversi proprie Erichthonius et Erechtheus, ut diserte traditur in Schol. ad Il. B. 547. ΒΥΤΤΙΚ.

Βασιλεύς—ἐκ βασιλέων] Similiter Xenoph. Agesil. i. 2. ἐκ βασιλέων βασιλευσών, quod Hebraïsmum redolere existimat doctissimus Sturzios de Dialect. Macedon. p. 24. Quamquam Græcis quoque peculiaris videtur hæc loquendi forma fuisse. Vid. Bergler. ad Aristoph. Eq. 186. Markland. ad Lys. p. 367. ed. Reisk. Heusd. Spec. Crit. p. 130. Heind.

ad Phædr. p. 248. Aστ.

τὰ μὲν τούτων—βασιλεῖς εἰσι] Notus Græcismus pro οἱτοὶ μὲν—εἰσὶν. ΒΥΤΤΙΚ. ὀφλεῖν] Bekker e Mss. optimis reposuit ὀφλεῖν, pro aoristicis habens omnia hæc ὀφλεῖν, ἔφαθ' etc. nos quidem non obloquimur, sed plura adhuc rei documenta desideramus. ΒΥΤΤΙΚ.

§. 36. τῶ τε γένους] Ven. et Bas. 2. τοῦ τε γένους. Aστ.

τε] τὸ positum est, quia sequi debebat καὶ τοῖς τῶν Περσῶν. Sed hoc ob inserta illa ἂν αἱ γυν. κ. τ. λ. mox mutataz. ΒΥΤΤΙΚ.

φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἰφθρῶν] φυλάττονται Ms. Bodl. Utrum tacite hic reprehendatur Alcibiades, necne, vix lite dignum est; sed memoris traditur, cum Ephororum diligentiam elusisse, nam, ut refert Plutarchus in Vit. ejus, Τιμίαν τῶν Αἰγῶν γυναῖκα τοῦ βασιλέως, στρατευομένου καὶ ἀποδημιούοντος, ὄντων διέφθειρεν, ὥστε καὶ κέρως ἐξ Ἀλικυβίδου, καὶ μὴ ἀρνεῖσθαι. Illa filium genuit, cui foris nomen dedit Leotychia, ad inter familiares et pedisequas cum Alcibiadem non sine jactantia appellare solita est. Scribit Athenæus l. xii. Timmam mille Daricorum ab eo recepisse. Agis, cum se jam moriturum lacrymis precibusque oravisset Leotychides, filium eum esse legitimum affirmavit, et falso uxoris suæ pudicitiam esse suspicatum: at frater illius Agesilaus Leotychiden, patre

ὁ Ἀλκιβιάδης τῷ Ἀρτοξέρῳ διαγωνίζεσθαι, καὶ οἶμαι ἂν αὐτὴν εἰπεῖν ὅτι Οὐκ ἴσθ' ὅτῳ ἄλλῳ πιστεύων οὗτος ὁρῶ αὐτῆς ἐπιχειρεῖ πλὴν ἐπιμελεία τε καὶ σοφία· ταῦτα γὰρ μόνῃ ἀξία λόγου ἐν Ἑλλησιν. [§. 41.] Ἐπεὶ εἴ γε κῦβοιτο ὡς ὁ Ἀλκιβιάδης οὗτος νῦν ἐπιχειρεῖ πρῶτον μὲν ἔτη οὐδέπω γεγονώς σφόδρα εἰκοσιν, ἔπειτα παντάπασιν ἀπαίδευτος, πρὸς δὲ τούτοις, τοῦ ἔραστοῦ αὐτῷ λέγοντος ὅτι χρὴ πρῶτον μαθόντα καὶ ἐπιμεληθέντα αὐτοῦ καὶ ἀσκήσαντα οὕτως εἶναι διαγωνιούμενον βασιλεῖ, οὐκ ἔβηλε ἀλλὰ φησιν ἐξαρκεῖν καὶ ὡς ἔχει, οἶμαι ἂν αὐτὴν θαυμάσαι τε καὶ ἐρέσθαι. Τί οὖν ποτ' ἔστιν ὅτῳ πιστεύει τὸ μισθόκιον; εἰ οὖν λέγοιμεν ὅτι κάλλιε τε καὶ μεγέθει καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ φύσει τῆς ψυχῆς, ἠγήσαιο ἂν ἡμᾶς, ὦ Ἀλκιβιάδη, μαίνεσθαι πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν ἀποβλέψασα πάντα τὰ τοιαῦτα. οἶμαι δὲ καὶ Λαμπιδῶ, τὴν Λευτυχίδου μὲν θυγατέρα, Ἀρχιδάμου δὲ γυναῖκα, Ἄγιδος δὲ μητέρα, οἱ πάντες βασιλεῖς γεγονόασι, θαυμάσαι ἂν καὶ ταύτην εἰς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν, εἰ σὺ ἐν νῶ ἔχεις τῷ υἱεῖ αὐτῆς διαγωνίζεσθαι οὕτω κακῶς ἠγμέος. καὶ τοὶ οὐκ αἰσχροὺν δοκεῖ εἶναι, εἰ αἰ τῶν πο-

ii. 124.

iii. 245.

BC et pr Π: Ἀρταξέρῳ *r.—p δ om Δ et corr X.—q ετι ΧΓΗΠΣΥC, om Δ.—r δ add ΧΓΔΠ.—νῦν ἐπιχειρεῖ EFg.—s οὕτω EFg.—t ετι σφόδρα EF.—v διαγωνιζόμενον Γ.—w αὐτὴν add ΧΔΠ.—x ἐρεσθαι X et pr H.—y πιστεύει ΧΔΠ.—z τὰ add ΧΓΔΗΠΣΥBC.—a δὲ μὲν Δ.—b λευτυχίδου ΧΔ et pr Π.—c φύσει pr E.—d καὶ πῶς

§. 41. πύθοιο ἔs] ετι Ms. Bodl. atque Bas. 2. Etw.

ὄτῳ] Codd. omnes præter Paris. E F hic inserunt νῦν ἐπιχειρεῖ. Est tamen cui huic emblemati diffidam. Eo enim admissio duo habes verba, ἐπιχειρεῖ et οὐκ ἔβηλε, non bene coeuntia. Contra omissis illis posteriora hæc οὐκ ἔβηλε, ἀλλὰ φησιν—sensus probe explent, etsi accommodata illis tantum verbis quæ proprius præcedunt. Interpretamentum igitur sapient verba νῦν ἐπιχειρεῖ effictam ex antecedentibus ὄτῳ αὐτῆς ἐπιχειρεῖ. BUTTM.

ὡς ἔχει] Frequentant Græci ὡς ἔχει, vel ὅσπερ ἔχει, si quem dicunt fecisse aliquid, non ad id præparatum, vel aptum, sed, quo statum fuerit. Thuc. viii. 42. Herodot. i. 24. de Arione: βίβημι μὲν ἐς τὴν θάλασσαν—ὡς εἶχε—paullo post:

ὅσπερ ἔχων ἐξεπέδησεν ὀν τῆ σκετῆ πύση καὶ—τῆ κιάσῃ. GOTTL.

πιστεύει] πιστεύων Ms. Bodl. mox Λαμπιδῶ. Etw.

Λευτυχίδου] Schol. Λευτυχίδης ὁ κατὰ Μήδου στρατηγῆσας, Ἀρχιδάμος, ἐφ' οὗ δὲ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, Ἄγις δὲ, ἐφ' οὗ ἐκράτησεν Λακεδαιμόνιοι.—Codd. tres optimi Λευτυχίδου. Nomen autem reginæ apud Herodotum scriptum est Λαμπιδῶ; neque aliter Lacæne apud Comicum in Lysistrata. Cf. var. lect. ad Plutarch. Ag. s. 1. BUTTM.

ἠγμέος] ἄγω (unde Lat. educare) fortuite, institueret, in activo rarum, vid. Steph. Thes. in ἄγω et ἄγεσθαι, Sturz. Lexic. Xenoph. in v. ubi exempla participii ἀγθεῖσαι, ἠγμέναι de canibus; de que iisdem activum ἠγαγεν apud Plut. de Educ. iv. 17. hic vero de homine,

λεμίων γυναῖκες βέλτιον περὶ ἡμῶν διανοοῦνται, εἴους χρῆ
 ὄντας σφίσιν ἐπιχειρεῖν, ἢ ἡμεῖς περὶ ἡμῶν αὐτῶν; ἀλλ',
 ὦ μακάριε, πιθομένοις ἑμοί τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γραμ-
 ματι, γινώθι σαυτόν, ὅτι οὗτοι ἡμῖν^b εἰσὶν ἀντίπαλοι, ἀλλ'
 οὐχ οὐς σὺ οἶσι· ἂν ἄλλη μὲν οὐδ' ἂν ἐνὶ περιγενοίμεθα,
 εἰ μὴ^c ἐπιμελεία τε ἀν' καὶ τέχνη. ἂν σὺ εἰ ἀπολειφθῆσαι,^b
 καὶ^d τοῦ ὀνομαστός^m γενέσθαι ἀπολειφθῆσαιⁿ ἐν Ἑλλήσι τε
 καὶ βαρβάροις, οὐ^o μοι δοκεῖς ἔρᾶν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἄλλου.

§. 42. ΑΛ. Τίνα οὖν χρῆ τὴν ἐπιμελείαν, ὦ Σάκρα-
 τες, παιῖσθαι; ἔχεις ἐξηγήσασθαι; πάντος γὰρ μᾶλλον
 ἴσικας ἀληθῆ ἐρηκότι.

ΣΩ. Ναί, ἀλλὰ γὰρ ποιῆ βουλῆ^p ἢ τινὶ τρόπῳ εἶν
 ὅτι βέλτιστοι γενοίμεθα. ἐγὼ γάρ τοι οὐ περὶ μὲν σοῦ
 λέγω ὡς χρῆ παιδευθῆναι, περὶ ἑμοῦ δὲ οὐ. οὐ γὰρ ἴσθ'
 ὅτῳ σου διαφίρω πλὴν γε ἐνί.

ΑΛ. Τίτι;

ΣΩ. Ὁ ἐπίτροπος ὁ ἑμὸς βελτίων ἴσθι καὶ σοφώτερος
 ἢ Περικλῆς ὁ σός.^q

ΑΛ. Τίς^r αὐτός, ὦ Σάκρατες;

ii. iii. 346. ΣΩ. Θεός, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὃς πῆρ σοί^s μα οὐκ εἶα πρὸ
 τῆσδε τῆς ἡμέρας διαλεχθῆναι· ἢ καὶ πιστεύων λέγω ὅτι
 ἢ ἐπιφάνεια δι' οὐδενὸς ἄλλου σοι ἴσται ἢ δι' ἑμοῦ.

cop Π.—^a ei ei om ΧΑΠ: ei τῶν ταλειῶν ei τε Π.—^f περὶ ἡμῶν διανοοῦνται ΧΑ
 Π: διανοοῦνται περὶ ἡμῶν *c.—^g ἢ om Σ et pr E.—^h ἡμῶν om ΧΑΠ.—ⁱ ὦ εἴτερο Δ,
 μὴ

ἢ et per X, μὴ per cop Π.—^j ἂν om F.—^k ἀπολειφθῆσαι T.—^l ἐν Ἑλλήσι τε καὶ
 βαρβάροις καὶ Γ.—^m ὀνόματος ΧΔ.—ⁿ ἀπολειφθῆσαι T.—^o ob C.—^p κούη Βουλή

καὶ ἡμέρας: inde ταλειῶν ἀγωγή et
 παιδαγωγίας. BUTTM.

γινώθι σαυτόν] Quod in furibus Apol-
 lōis Delphici scriptum erat, a plurimis
 tribuebatur Chiloni, ab aliis alii e scrip-
 tem, ab aliis ipsi Pythiam: v. Menag. ad
 Diog. Laert. 40. BUTTM.

ἄλλη μὲν] Observa, vocalem μὲν loco
 sui δὲ respondere ei μὴ: unde, ut monet
 Stravius, factum ut ἂν, quod alias hypo-
 thetico ei adhaerere non solet, in altero
 etiam hoc membro positum sit. Sunt
 enim haec instar horum: ἄλλη μὲν οὐδ'
 ἂν ἐνί (vid. supra ad 18.) περιγενοίμεθα,
 ἀπολειφθῆσαι ὦ ἂν. BUTTM.

ἀπολειφθῆσαι] Baa. 2. addit e sequen-

tibus male repetita ἐν Ἑλλήσι τε καὶ βαρ-
 βάροις. Ast.

καὶ τοῦ ὀνομαστός γενέσθαι ἀπολει-
 φθῆσαι] Hæc desunt in Ms. Bodl. ETW.

§. 42. κούη Βουλή] Elliptica formula:
 age, communi consilio agamus in hæc re.
 Cf. Crit. 10. τούτοις οὐκ ἐστὶ κούη
 Βουλή. Sed κούη solum, ut κούη σπα-
 κῶν, ἐπισκέψασθαι (Crit. 6. 9.) εὐχῶν
 ποιήσασθαι (Alcib. II. 9.) πρῶταίτι, σφ-
 ζεω etc. (vid. L. Bos. p. 40. 50.) non
 ad ellipsin vocis Βουλή, γινώθι vel ἀπι-
 λης revocandum est, sed inter advertitia
 quæ, ex ellipsi utique, sed antiqua et
 obsecrata, formam dativi feminini acci-
 cunt. BUTTM.

ΑΛ. Παίξεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴσως· λέγω μὲντοι ἀληθῆ, ὅτι ἐπιμελείας δεόμεθα, μᾶλλον μὲν πάντες ἀνθρώποι, ἀτὰρ νῶ γε καὶ μάλα σφόδρα.

ΑΛ. Ὅτι μὲν ἐγώ, οὐ ψεύδει.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ὅτι γε ἐγώ.

ΑΛ. Τί οὖν ἂν ποιοῖμεν;

ΣΩ. Οὐκ ἀποκνητέον^κ οὐδὲ μαλθακιστέον,^η ὦ ἰταῖρε.

ΑΛ. Οὐ τοι δὴ πρέπει γε, ὦ Σώκρατες.

§. 43. ΣΩ. Οὐ γάρ, ἀλλὰ σκεπτέον κοινῆ. καὶ μοι λέγε· φαιμὲν γὰρ δὴ^α ὡς^β ἄριστοι βούλοσθαι γενέσθαι. ἦ γάρ;

F.—^α δός om F.—^β ες τις F.—^γ σύ TBC.—^δ δὲ Π.—^ε αὐτὰρ cog Π.—^ζ ἐγὼ ob
 ΧΑΠ: ἐγὼ δέομαι ob *ε.—^η ψεύδει pr Γ.—^θ ἀποκνητέον Ε, ἀποκνητέον ΓΣΤΒCF,
 ἀποκνητέον Ε.—^ι μαλθακιστέον ΧΑΠ.—^κ δὴ add ΧΑΠ.—^λ ὃ ΧΑΠ.—^μ οἷο Χ—

ἀπεφάνεια] Notat hoc vocabulum Schleiermacher ut hoc claritatis et nobilitatis sensu in Platónico certe sermone insolens. BUTTM.

μᾶλλον μὲν] Putabam olim reponendam esse notissimam formulam μᾶλιστα μὲν. Verum hæc usurpatur quando latior prærit sententia, cui id, quod introducit illo μᾶλιστα μὲν, et ipsum inest, sed minuendum vel restringendum statim. Jam optime quidem hic componeretur hæc, μᾶλιστα μὲν πάντες—, ἀτὰρ νῶ γε—: sed istud πάντες non comprehensum est in superiori δεόμεθα, quod cum enuntiaret Socrates, ut nexus sententiarum docet, non nisi de se et Alcibiade dicebat. Itaque opus nunc erat formula correctiva μᾶλλον δέ: cui tamen, ob eam qua revera subjicitur restrictionem, loco hujus δέ, hic additur μὲν. Sic igitur hæc formulæ inter se differunt, ut μᾶλλον δέ sit seu potius, μᾶλιστα μὲν et μᾶλλον μὲν utrumque quidem reddi possit ita, proprie quidem, quoniam vox proprie et confirmando et corrigendo adhiberi potest; sed quando sentiri debet vis correctiva, dicendum est, ut hoc nostro loco, magis proprie quidem, certius quidem, μᾶλλον μὲν. BUTTM.

οὐδὲ μὴν εἶναι γε ἐγώ] ἀγνοεῖ ταυτὸν Σωκράτης ἐπιθυσιατικῶς. Schol. in Plat.

marg. C. V. NURNB.

οὐκ ἀποκνητέον] Sic Vind. et Schol. Ruhnk. p. 80. Ἀποκνητέον, quod in libris editis extat, interpretationem esse vocis ἀποκνητέον, ex eo perspicitur, quod Scholiastes habet: οὐκ ἀποκνητέον] οὐκ ἀποκνητέον. AST.

ἀποκνητέον] Plurimi codd. habent ἀποκνητέον. Conspirat Ficinus qui vertit nec hesitandum. Nimirum hæc vulgarior est vis verbi ἀποκνέειν et ἀποκνεῖσθαι, quod tamen de ipsa animi desponsione etiam usurpatur. Xen. Hellen. iv. 5. 17. οἱ δ' ἀποκνέουσις ἤδη, ἐτι ἐπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθησκον, — ἐγκλίβουσι, καὶ οἱ μὲν πίπτουσιν αὐτῶν ἐς τὴν θάλασσαν κ. τ. λ. Id. Venat. ix. 20. (de cervis) ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα, ὥστε ἐστῶσαι ἀκοντίζοντα βίπτοις δὲ καὶ εἰς τὰ ὄματα ἀποκνεύουσαι. Jam cum in scholiis sit: οὐκ ἀποκνητέον] οὐκ ἀποκνητέον, hoc illius interpretamentum in textum migrasse dicas. Sed quoniam ἀποκνητέον est in tribus optimis: verbum autem ἀποκνεῖν satis Platoni quoque familiare, quanquam leniori fere sensu γυναικί, detrectandi (vid. Phæd. p. 84. D. μηδὲν ἀποκνήσθητε καὶ αἰντοὶ εἶπεν Rep. i. p. 349. A. ἀλλ' οὐ μέντοι ἀποκνητέον γε τῆ λόγῳ ἐπιτελεθεῖν σκοπούμενον): vulgata intactam relinquere satius visam. BUTTM.

Vol. VI.

O

λεμίων γυναῖκες βέλτιον περὶ ἡμῶν διανοοῦνται, οἷους χρῆ ὄντας σφίσι ἐπιχειρεῖν, ἢ ἡμεῖς περὶ ἡμῶν αὐτῶν; ἀλλ', ὦ μακάριε, πιθοόμενος ἔμοι τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γραμματικῇ γυνῇ σαυτόν, ὅτι οὗτοι ἡμῖν^b εἰσὶν ἀντίπαλοι, ἀλλ' οὐχ οὐς σὺ οἶσι· ἂν ἄλλη μὲν οὐδ' ἂν ἐνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ^c ἐπιμελεία τε ἀν' καὶ τέχνη. ἂν σὺ εἰ ἀπολειφθῆσαι,^b καὶ^d τοῦ ὀνομαστός^m γενέσθαι ἀπολειφθῆσαιⁿ ἐν Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροις, οὐ μοι δοκεῖς ἔρᾶν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἄλλου.

§. 42. ΑΛ. Τίνα οὖν χρῆ τὴν ἐπιμελείαν, ὦ Σώκρατες, ποιῆσθαι; ἔχεις ἐξηγήσασθαι; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἰσοικας ἀληθῆ εἰρηκότες.

ΣΩ. Ναί, ἀλλὰ γὰρ κοινῇ βουλή^p ἢ τινὶ τρέφῃ ἂν ὅτι βέλτιστοι γενοίμεθα. ἐγὼ γάρ τοι οὐ περὶ μὲν σοῦ λέγω ὡς χρῆ παιδευθῆναι, περὶ ἑμοῦ δὲ οὐ. οὐ γὰρ ἴσθ' ὅτῃ σου διαφέρω πλὴν γε ἐνί.

ΑΛ. Τίνι;

ΣΩ. Ὁ ἐπίτροπος ὁ ἑμὸς βελτίων ἴσθι καὶ σοφότερος ἢ Περικλῆς ὁ σός.^q

ΑΛ. Τίς^r αὐτός, ὦ Σώκρατες;

ii. iii. 346. ΣΩ. Θεός, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὅς τίς σοί^s με οὐκ εἶα πρὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας διαλεχθῆναι ἢ καὶ πιστεύων λέγω ὅτι ἢ ἐπιφάνεια δι' οὐδενὸς ἄλλου σοι ἴσται ἢ δι' ἑμοῦ.

cop Π.—^a ei et om ΧΑΠ: ei τῶν τελεμίων ei τε Π.—^f περὶ ἡμῶν διανοοῦνται ΧΔ Π: διανοοῦνται περὶ ἡμῶν *ε.—^g ἢ om Σ et pr Ε.—^h ἡμῶν om ΧΑΠ.—ⁱ ὦ ἄτερ Δ, μὴ

ἢ et περ Χ, μὴ περ cop Π.—^j ἂν om F.—^k ἀπολειφθεῖση T.—^l ἐν Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροις καὶ Γ.—^m ὀνομαστός ΧΔ.—ⁿ ἀπολειφθεῖση T.—^o οὐ C.—^p κοινῇ βουλή

καὶ ἐγμένους: inde τῶν δὲ ἀγωγῇ et παιδαγωγός. BUTTM.

γυνῇ σαυτόν] Quod in foribus Apollinis Delphici scriptum erat, a plurimis tribuebatur Chiloni, ab aliis alii o scriptum, ab aliis ipsi Pythias: v. Menag. ad Diog. Laert. 40. BUTTM.

ἄλλη μὲν] Observa, voculam μὲν loco sui δι' respondere ei μὴ: unde, ut monet Struvius, factum ut ἂν, quod alias hypothetico ei adhaerere non solet, in altero etiam hoc membro positum sit. Sunt enim haec instar horum: ἄλλη μὲν οὐδ' ἂν ἐνί (vid. supra ad 18.) περιγενοίμεθα, ἀπολειφθῆσαι ἢ ἂν. BUTTM.

ἀπολειφθῆσαι] Baa. 2. addit e sequen-

tibus male repetita ἐν Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροις. Ast.

καὶ τοῦ ὀνομαστός γενέσθαι ἀπολειφθῆσαι] Haec desunt in Mss. Bodl. Etw.

§. 42. κοινῇ βουλή] Elliptica formula: age, κοινῇ βουλήν ἐπιμελείαν εἰσάγει in hac re. Cf. Crit. 10. τοῦτοις οὐκ ἴσθι κοινῇ βουλή. Sed κοινῇ solum, ut κοινῇ σπαρταῖν, ἐπισκέψασθαι (Crit. 6. 9.) εὐχῆν ποιήσασθαι (Alcib. II. 9.) ὑπάρττειν, σέξω etc. (vid. L. Boe. p. 40. 50.) non ad ellipsin vocis βουλή, γνάμψω vel εἰσάγει revocandum est, sed inter adverbia quae, ex ellipsi utique, sed antiqua et obcurata, formam dativi feminini acciunt. BUTTM.

ΑΛ. Παίξεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴσως· λέγω μόντοι ἀληθῆ, ὅτι ἐπιμελείας δεόμεθα, μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νῶ γε καὶ μάλα σφόδρα.

ΑΛ. Ὅτι μὲν ἐγώ, οὐ ψεύδει.*

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ὅτι γε ἐγώ.

ΑΛ. Τί οὖν ἂν ποιοῖμεν;

ΣΩ. Οὐκ ἀποκνητέον^κ οὐδὲ μαλθακιστέον,^β ὦ ἑταῖρε.

ΑΛ. Οὐ τοι δὴ πρέπει γε, ὦ Σώκρατες.

§. 43. ΣΩ. Οὐ γάρ, ἀλλὰ σκεπτέον κοινῆ. καὶ μοι λέγε· φαιμὲν γὰρ δὴ^κ ὡς^α ἄριστοι βούλεσθαι γενέσθαι. ἦ γάρ;

F.—1 δός om F.—2 δε τις F.—3 σό TBC.—4 δὲ Π.—5 ἀτὰρ cor II.—6 ἐγώ σὸ

ΧΑΠ: ἐγὼ δέομαι σὸ *ε.—7 ψεύδει pr Γ.—8 ἀποκνητέον Ε, ἀποκνητέον ΓΣΤΒCF,

ἀποκνητέον Ζ.—9 μαλθακιστέον ΧΑΠ.—10 δὴ add ΧΑΠ.—11 ὃ ΧΑΠ.—12 οἱ Χ.—

ἐπιφάσμα] Notat hoc vocabulum Schleiermacher ut hoc claritatis et nobilitatis sensu in Platónico certe sermone insolens. BUTTM.

μᾶλλον μὲν] Putabam olim reponendam esse notissimam formulam μάλιστα μὲν. Verum hæc usurpatur quando latior præit sententia, cui id, quod introducit illo μάλιστα μὲν, et ipsum inest, sed minuendum vel restringendum statim. Jam optime quidem hic componeretur hæc, μάλιστα μὲν πάντες—, ἀτὰρ νῶ γε—: sed istud πάντες non comprehensum est in superiori δεόμεθα, quod cum enuntiaret Socrates, ut nexus sententiarum docet, nonnisi de se et Alcibiade dicebat. Itaque opus nunc erat formula correctiva μᾶλλον δέ: cui tamen, ob eam quæ revera subjicitur restrictionem, loco hujus δέ, hic additur μὲν. Sic igitur hæc formulæ inter se differunt, ut μᾶλλον δέ sit seu potius, μάλιστα μὲν et μᾶλλον μὲν utrumque quidem reddi possit ita, proprie quidem, quoniam vox proprie et confirmando et corrigendo adhiberi potest; sed quando sentiri debet vis correctiva, dicendum est, ut hoc nostro loco, magis proprie quidem, cæsius quidem, μᾶλλον μὲν. BUTTM.

οὐδὲ μὴν ὅτι γε ἐγώ] ἀγνοεῖ ταυτὸν Σωκράτης ἐνθουσιαστικῶς. Schol. in Plat.

marg. C. V. NURNB.

οὐκ ἀποκνητέον] Sic Vind. et Schol. Ruhnk. p. 80. Ἀποκνητέον, quod in libris editis extat, interpretationem esse vocis ἀποκνητέον, ex eo perspicitur, quod Scholiastes habet: οὐκ ἀποκνητέον] οὐκ ἀποκνητέον. AST.

ἀποκνητέον] Plurimi codd. habent ἀποκνητέον. Conspirat Ficinus qui vertit nec hesitandum. Nimirum hæc vulgarior est vis verbi ἀποκνεῖν et ἀποκνεῖσθαι, quod tamen de ipsa animi desponsione etiam usurpatur. Xen. Hellen. iv. 5. 17. οἱ δ' ἀποκνεύοντες ἤδη, ὅτι ἕπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθησκον, — ἐγκλίθουσι, καὶ οἱ μὲν πίπτουσιν αὐτῶν ἐς τὴν θάλατταν κ. τ. λ. Id. Venat. ix. 20. (de cervis) ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα, ὅσπερ ἐστῶσαι ἀκοριζονται· βικτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὰ βδαρα ἀποροῦμεναι. Jam cum in scholiis sit: οὐκ ἀποκνητέον] οὐκ ἀποκνητέον, hoc illius interpretamentum in textum migrasse dicas. Sed quoniam ἀποκνητέον est in tribus optimis: verbum autem ἀποκνεῖν satis Platoni quoque familiare, quanquam lenior fere sensu gravandi, detrectandi (vid. Phæd. p. 84. D. μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν Rep. i. p. 849. A. ἀλλ' οὐ μόντοι ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐκτελεθεῖν σκοπούμενον): vulgatam intactam relinquere satis visum. BUTTM.

Vol. VI.

O

- ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Τίνα ἀρετήν;
 ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἦν περ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί.
 ΣΩ. Οἱ τί ἀγαθοί;
 ΑΛ. Δῆλον ὅτι οἱ^b πράττειν τὰ πράγματα.
 ΣΩ. Ποῖα;^c ἄρα τὰ ἱππικά;
 ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Παρὰ τοὺς ἱππικούς γὰρ ἂν ἤμεν;
 ΑΛ. Ναί.^d
 ΣΩ. Ἄλλὰ τὰ ναυτικὰ λέγεις;
 ΑΛ. Οὔ.
 ΣΩ. Παρὰ τοὺς ναυτικούς γὰρ ἂν ἤμεν;
 ΑΛ. Ναί.^e
 ΣΩ. Ἄλλὰ ποῖα; ἂ τίνας πράττουσιν;
 ΑΛ. Ἄ περ Ἀθηναίων οἱ καλοὶ καγαθοί.
 ΣΩ. Καλοὺς δὲ^f καγαθοὺς λέγεις τοὺς φρονίμους ἢ
 τοὺς ἄφρονας;
 ΑΛ. Τοὺς φρονίμους.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός;
 ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ὁ δὲ ἄφρων, ποιηρός;
 ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;
 ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὁ σκυτοτόμος φρόνιμος εἰς ὑποδημάτων
 ἐργασίαν;
 ΑΛ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἀγαθὸς ἄρα εἰς αὐτά;^g
 ΑΛ. Ἀγαθός.
 ΣΩ. Τί δέ; εἰς ἱματίων ἐργασίαν οὐκ ἄφρων ὁ σκυτο-
 τόμος;
 ΑΛ. Ναί.

^c ποῖα; ἄρα ΧΓΔΗΠΒΦ, ποῖα ἄρα ΓC: ὅποια ἄρα *ε.—^d ναί...ναί om Π.—^e ἤμεν ΓC F, om ΕΦ.—^f δὲ add ΧΓΕΣΤΒC.—^g ἀπὲ ΔΠ: ταῦτα *ε.—^h γε τοῦτω γε Ε.—

§. 43. οἱ τί ἀγαθοί;] ὅτι ἀγαθοί. Ms. αὐτὰ videtur referri posse ad εἰς ἢ ἐργασίαν, sed solummodo ad ὑποδημάτων: ταῦτα] Bekk. ἀπὲ ε Ms. duobus. quod displiceret. Contra ταῦτα in tali usu Sed non conspirat Clark. Neque eis sollemne est perinde ut τοῦτο. ВУТТК.

ΣΩ. Κακὸς ἄρα εἰς τοῦτο;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα τούτῳ γε^h τῷ λόγῳ κακός τε καὶ ἀγαθός.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἡ οὖν λέγεις τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας εἶναι καὶ κακούς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

§. 44. ΣΩ. Ἄλλὰ τίνας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις;

ΑΛ. Τοὺς δυναμένους ἔγωγε ἄρχειν ἐν τῇ πόλει.

ΣΩ. Οὐ δὴ που ἵππων γε;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄλλ' ἀνθρώπων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ ἄρα καμνόντων;

ΑΛ. Οὐⁱ.

ΣΩ. Ἄλλὰ πλεόντων;

ΑΛ. Οὐ^j φημι.

ΣΩ. Ἄλλὰ θεριζόντων;

ΑΛ. Οὐ^j.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲν ποιοῦντων ἢ τι ποιοῦντων;

ΑΛ. Ποιοῦντων λέγω.

ΣΩ. Τί δῆ^k; κειρῶ καὶ ἐμοὶ δηλῶσαι.

ΑΛ. Οὐκοῦν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἑαυτοῖς καὶ χρωμένων ἀλλήλοις, ὡς περ ἡμεῖς ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων;

ⁱ ὁβ...πλεόντων om F.—^j ὁβ...θεριζόντων om E.—^k δῆ add Π.—^l ἐρέτρας ΣΤ et pr

λέγεις] Post λέγεις non interpungo, quia τί non jungitur cum λέγεις (ut Sic. etiam putavit) sed cum χρωμένων. hic enim est sensus, Quem usum cum hominibus habent illi homines quibus imperare posse dicis? Perinde ac si ita dictum esset, τί χρώνται ἀνθρώποις ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, ὧν λέγεις οἴοντ' εἶναι ἄρχειν; Sed in præced. χρωμένων possit etiam simpliciter exponi utentium. Hic autem, τῶν ἐν τῇ πόλει accipio τῶν

neutro gen. q. d. τούτων, ἄρχειν ἐν ἑκατόνοισι ἢ ἐν τῇ πόλει ἐστί. ΣΤΕΡΝ.

οὐκοῦν ἀνθρώπων] Repetendum est ex præcedentibus τοὺς δυναμένους ἄρχειν. Igitur sensus: οὐκοῦν λέγεις τοὺς δυναμένους ἄρχειν ἀνθρώπων ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων: nonne eos, qui imperare valeant, imperare dicis hominibus, qui hominibus utantur? Sic in sequentibus quoque genitivi κελουστῶν et ἀνθρώπων ἀόλητῶν e verbo ἄρχειν intelligendo pen-

- ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Τίνα ἀρετήν;
 ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἦν περ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί.
 ΣΩ. Οἱ τί ἀγαθοί;
 ΑΛ. Δῆλον ὅτι οἱ^δ κρᾶττειν τὰ πράγματα.
 ΣΩ. Ποῖα;^ε ἄρα τὰ ἱππικά;
 ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Παρὰ τοὺς ἱππικούς γὰρ ἂν ἦμεν;
 ΑΛ. Ναί.^δ
 ΣΩ. Ἄλλὰ τὰ ναυτικά λέγεις;
 11. iii. 347. ΑΛ. Οὐ.
 ΣΩ. Παρὰ τοὺς ναυτικούς γὰρ ἂν ἦμεν;
 ΑΛ. Ναί.^ο
 ΣΩ. Ἄλλὰ ποῖα; ἂ τίνας πράττουσιν;
 ΑΛ. Ἄ περ Ἀθηναίων οἱ καλοὶ κἀγαθοί.
 11. 125. ΣΩ. Καλοὺς δὲ^ε κἀγαθοὺς λέγεις τοὺς φρονίμους ἢ
 τοὺς ἄφρονας;
 ΑΛ. Τοὺς φρονίμους.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός;
 ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ὁ δὲ ἄφρων, πονηρός;
 ΑΛ. Πῶς, γὰρ οὐ;
 ΣΩ. Ἐρ' οὖν ὁ σκυτοτόμος φρόνιμος εἰς ὑποδημάτων
 ἐργασίαν;
 ΑΛ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἀγαθός ἄρα εἰς αὐτά;^β
 ΑΛ. Ἀγαθός.
 ΣΩ. Τί δέ; εἰς ἱματίων ἐργασίαν οὐκ ἄφρων ὁ σκυτο-
 τόμος;
 ΑΛ. Ναί.

^ε ποῖα; ἄρα ΧΓΔΗΠΒΦ, ποῖα ἄρα ΓC: ὁποῖα ἄρα *ε.—^δ ναί...ναί om Π.—^ο ἦμεν
 ιc F, om ΕΦ.—^ε δὲ add ΧΓΕΣΤΒC.—^ε αὐτὰ ΔΠ: ταῦτα *ε.—^β γε τοῦτω γε F.—

§. 43. οἱ τί ἀγαθοί;] ὅτι ἀγαθοί. Ms. αὐτὰ videtur referri posse ad eis ἢ ἐργα-
 Bodl. μοχ καλοὺς δὲ κἀγαθοὺς. Etw. sian, sed solummodo ad ὑποδήματα:
 ταῦτα] Bekk. αὐτὰ e Mss. duobus. quod displiceret. Contra ταῦτα in tali usu
 Sed non conspirat Clark. Neque eis sollemne est perinde ut τοῦτο. Buttm.

ΣΩ. Κακὸς ἄρα εἰς τοῦτο;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα τούτῳ γε^h τῷ λόγῳ κακός τε καὶ ἀγαθός.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἡ οὖν λέγεις τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας εἶναι καὶ κακούς;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

§. 44. ΣΩ. Ἀλλὰ τίνας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις;

ΑΛ. Τοὺς δυναμένους ἔγωγε ἄρχειν ἐν τῇ πόλει.

ΣΩ. Οὐ δὴ που ἴππων γε;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἄρα καμνόντων;

ΑΛ. Οὐⁱ.

ΣΩ. Ἀλλὰ πλεόντων;

ΑΛ. Οὐ^j φημι.

ΣΩ. Ἀλλὰ θεριζόντων;

ΑΛ. Οὐ^j.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν ποιοῦντων ἢ τι ποιοῦντων;

ΑΛ. Ποιοῦντων λέγω.

ΣΩ. Τί δῆ;^k κειρῶ καὶ ἐμοὶ δηλῶσαι.

ΑΛ. Οὐκοῦν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἑαυτοῖς καὶ χρωμένων ἀλλήλοις, ὡς περ ἡμεῖς ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων;

ⁱ οὐ...πλεόντων om F.—^j οὐ...θεριζόντων om E.—^k δὴ add Π.—^l ἐπέτρας ΣΤ et pr

λέγεις] Post λέγεις non interpungo, quia τί non jungitur cum λέγεις (ut Sic. etiam putavit) sed cum χρωμένων. hic enim est sensus, Quem usum cum hominibus habent illi homines quibus imperare posse dicis? Perinde ac si ita dictum esset, τί χρώνται ἀνθρώποις ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, ἃν λέγεις οὐδὲν εἶναι ἄρχων; Sed in præced. χρωμένων possit etiam simpliciter exponi utentium. Hic autem, τῶν ἐν τῇ πόλει accipio τῶν

neutro gen. q. d. τούτων, ἄρχειν ἐν ἐκείνοις ἢ ἐν τῇ πόλει ἐστί. STERN.

οὐκοῦν ἀνθρώπων] Repetendum est ex præcedentibus τοὺς δυναμένους ἄρχειν. Igitur sensus: οὐκοῦν λέγεις τοὺς δυναμένους ἄρχειν ἀνθρώπων ἄρχειν ἀνθρώποις χρωμένων: nonne eos, qui imperare valeant, imperare dicis hominibus, qui hominibus utantur? Sic in sequentibus quoque genitivi κλειουσῶν et ἀνθρώπων ἀλλήτων e verbo ἄρχειν intelligendo pen-

- ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ἐρα κελευστῶν χρωμένων ἐρέταις;¹
 ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Κυβερνητικῆ^m γὰρ αὕτη γε ἀρετή;
 ΑΛ. Ναί.
 11. iii. 349. ΣΩ. Ἄλλ' ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν αὐλητῶν,² ἀνθρώ-
 ποὺς ἡγουμένων ᾧδῆς καὶ χρωμένων χορευταῖς;
 ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Χοροδιδασκαλικῆ γὰρ αὕτη γ' αὖ;^o
 ΑΛ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἄλλὰ τί ποτε λέγεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώ-
 ποὺς οἷόν τ' εἶναι ἄρχειν;
 ΑΛ. Κοινωνούντων ἔγωγε λέγω πολιτείας^p καὶ συμ-
 βαλλόντων πρὸς ἀλλήλους, τούτων ἄρχειν τῶν ἐν τῇ πόλει.
 §. 45. ΣΩ. Τίς οὖν αὕτη ἡ τέχνη; ὡς περ ἂν εἴ σε
 ἐροίμην πάλιν τὰ νῦν δῆ, Κοινωνούντων ναυτιλίας ἐπίστασ-
 θαι ἄρχειν τίς ποιεῖ τέχνη;
 ΑΛ. Κυβερνητικῆ.
 ΣΩ. Κοινωνούντων δὲ ᾧδῆς, ὡς νῦν δὲ ἐλέγετο, τίς ἐπι-
 στήμη ποιεῖ^q ἄρχειν;
 ΑΛ. Ἦν περ σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἡ χοροδιδασκαλία.
 ΣΩ. Τί δέ; πολιτείας κοινωνούντων τίνα καλεῖς ἐπι-
 στήμην;
 ΑΛ. Εὐβουλίαν ἔγωγε,^r ᾧ Σώκρατες.
 ΣΩ. Τί δέ; μῶν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν κυβερνητῶν;
 ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Ἄλλ' εὐβουλία;
 11. iii. 350.
 11. 126. ΑΛ. Ἐμοίγε δοκεῖ, εἴς^a γε τὸ σώζεσθαιⁱ πλείοντας.

Η.— κυβερνητικῆ ΧΔΠ: κυβερνητικῆς *ε.— ἀλλήλων F.— οὖν Γ.—^p πολι-
 τείας λέγω Γ.—^q ποιεῖν ΓΤΒC.—^r ἔγωγε om Σ.—^a : εἰς ΗF, : εἰς τί : εἰς ΓC Γ.—
ⁱ σώζεται γρ BC.—^o : τί F.—^v λέγεις ΧΔΠΤΒC F.—^w ὅσπερ... ἀπογοινομένου om

dent. Denique verba ἀλλὰ τί ποτε—
 ἄρχειν sic capienda sunt: Quanam in re
 hominibus utuntur homines, quibus im-
 perari posse dicis? Tί enim cum χρω-
 μένων conjungendum, sicuti dicitur χρήσ-
 θαι τινί τι, aliquo uti ad aliquam rem,
 aliquem tractare etc. Αστ.

§. 45. ἀλλ' εὐβουλία] Schleierm. duce

partim Ficino, hæc ita distribuit: ΣΩ.
 Ἄλλ' εὐβουλία, ἔμοιγε δοκεῖ, εἰς γε τὸ
 σώζεσθαι πλείοντας. ΑΛ. Καλῶς λέγεις.
 ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ. ΒΥΤΤM.
 καλεῖς] λέγεις Ms. Bodl. max ἔμοι-
 — διοικεῖσθαι—σώζεσθαι—ὄγκιας δεῖν
 ad ante huiusmodi decet. Ετw.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. τί^u δέ, ἢν σὺ καλεῖς^v εὐβουλίαν, εἰς τί ἐστίν;

ΑΛ. Εἰς τὸ ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ σώζεσθαι.

ΣΩ. Ἄμεινον δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται τίνος παραγινομένου ἢ ἀπογινομένου; ὡς περ^w ἂν^x εἰ σὺ με ἔροιο^y Ἄμεινον διοικεῖται^z σώμα^a καὶ σώζεται^b τίνος παραγινομένου ἢ ἀπογινομένου; εἴποιμ^c ἂν ὅτι ὑγείας^c μὲν^d παραγινομένης, νόσου δὲ ἀπογινομένης.^e οὐ καὶ σὺ οἶε οὕτως;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ εἴ με αὖ ἔροιο Τίνος δὲ^f ἄμεινον^g ὄμματα; ἀσάυτως εἴποιμ^c ἂν ὅτι^h ὄψεως μὲν παραγινομένης, τυφλότητος δὲ ἀπογινομένης. καὶ ὅσα δὲ καφότητος μὲν ἀπογινομένης, ἀκοῆς δὲ ἐγγινομένης βελτίαν τε γίνεσθαι καὶ ἄμεινον θεραπεύεται.

ΑΛ. Ὅρθῶς.

§. 46. ΣΩ. Τί δὲ δὴ πόλις; τίνος παραγινομένου καὶ ἀπογινομένου βελτίαν τε γίνεσθαι καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ διοικεῖται;

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σάκρατες, ὅταν φιλία μὲν αὐτοῖς γίγηται πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ μισεῖν τεⁱ καὶ στασιάζειν ἀπογίγηται.

ΣΩ. Ἄρ^j οὖν φιλίαν λέγεις ὁμόνοιαν ἢ διχόνοιαν;

ΑΛ. Ὅμόνοιαν.

ii. iii. 351.

ΣΩ. Διὰ τίνα οὖν τέχνην ὁμονοοῦσιν αἱ πόλεις περὶ ἀριθμούς;

ΑΛ. Διὰ τὴν ἀριθμητικὴν.

ΣΩ. Τί δαί;^j οἱ ἰδιῶται οὐ διὰ τὴν αὐτὴν;

pr F.—^a ἂν add ΧΑΗΠΥΤΩΕ et mg F.—^b ἄμεινον διοικεῖται ὄμματα] hoc post ἀπογινομένου ponit mg F, omittit καὶ σώζεται.—^c διοικεῖσθαι ΓΕΥΤΩC.—^d ὄμματα ΓΕΥΤΩC et mg F.—^e σώζεσθαι ΓΕΥΤΩC.—^f ὄψεως EFg.—^g μὲν γὰρ pr E.—^h νόσου δὲ ἀπογινομένης om Δ.—ⁱ δὲ ad Eg.—^j παραγινομένου ἄμεινον ΧΔ, παραγινομένης ἄμεινον Π.—^k ὅτι καὶ Π.—^l μισεῖν δὲ ΧΔΠ.—^m καὶ Τ.—ⁿ δαί ΓΡ.—^o διὰ τίνα

ἄσπερ εἰ] Ven. ἄσπερ ἂν et cet. Mox Vind. διοικεῖσθαι ὄμματα καὶ σώζεσθαι. Δστ.

§. 46. τί δὲ δὴ] Hunc locum excerpit Stobæus p. 270. usque ad περὶ στασιάζειν ὄχι ἀσάυτως; GOTTL.

αὐτοῖς] Non debet suspectus esse dativus αὐτοῖς, quum sequatur πρὸς ἀλλή-

λους: et sub præced. nomine πόλις intelligantur πολῖται. STERN.

αὐτοῖς] Notetur schema πρὸς τὸ σημαίνόμενον (vid. ad Philoct. 718.) in vocibus αὐτοῖς et ἀλλήλους, quæ referuntur ad πολῖτας latentes in voce πόλις. BUTTM.

ΑΔ. Ναί.

ΣΩ. Ἐρα κελευστῶν χρωμένων ἐρέταις;¹

ΑΔ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Κυβερνητικῆ^m γὰρ αὕτη γε ἀρετή;

ΑΔ. Ναί.

ii. iii. 349.

ΣΩ. Ἄλλ' ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν αὐλητῶν,ⁿ ἀνθρώποις ἡγουμένων ἀδῆς καὶ χρωμένων χορευταῖς;

ΑΔ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Χοροδιδασκαλικῆ γὰρ αὕτη γ' αὖ;^o

ΑΔ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλὰ τί ποτε λέγεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώποις οἷόν τ' εἶναι ἄρχειν;

ΑΔ. Κοινωνούντων ἔγωγε λέγω πολιτείας^p καὶ συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους, τούτων ἄρχειν τῶν ἐν τῇ πόλει.

§. 45. ΣΩ. Τίς οὖν αὕτη ἡ τέχνη; ὡς περ ἂν εἴ σε ἐροίμην πάλιν τὰ νῦν δῆ, Κοινωνούντων ναυτιλίας ἐπίστασθαι ἄρχειν τίς ποιεῖ τέχνη;

ΑΔ. Κυβερνητικῆ.

ΣΩ. Κοινωνούντων δὲ ἀδῆς, ὡς νῦν δῆ εἰλέγετο, τίς ἐπιστήμη ποιεῖ^q ἄρχειν;

ΑΔ. Ἦν περ σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἡ χοροδιδασκαλία.

ΣΩ. Τί δέ; πολιτείας κοινωνούντων τίνα καλεῖς ἐπιστήμην;

ΑΔ. Εὐβουλίαν ἔγωγε,^r ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ; μῶν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν κυβερνητῶν;

ΑΔ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄλλ' εὐβουλία;

ii. iii. 350.

ii. 126.

ΑΔ. Ἐμοιγε δοκεῖ, εἰς^s γε τὸ σώζεσθαι^t πλείοντας.

Σ.—^m κυβερνητικῆ ΧΑΠ: κυβερνητικῆς *τ.—ⁿ ἀλλήλων F.—^o οὖν Γ.—^p πολιτείας λέγω Γ.—^q ποιεῖν ΓΣΥΒC.—^r ἔγωγε om Σ.—^s εἰς ΕF, : εἰς τί: εἰς ΓC Γ.—^t σώζεται γρ BC.—^u τί F.—^v λέγεις ΧΑΠΥΒC.—^w ὅσπερ...ἀπογυγνομένου om

dent. Denique verba ἀλλὰ τί ποτε— ἄρχειν sic capienda sunt: *Quanam in re hominibus utuntur homines, quibus imperari posse dicis? Tί enim cum χρωμένων conjungendum, sicuti dicitur χρῆσθαι τινί τι, aliquo uti ad aliquam rem, aliquem tractare etc. Ast.*

§. 45. ἀλλ' εὐβουλία] Schleierm. duce

partim Ficino, hæc ita distribuit: ΣΩ. Ἄλλ' εὐβουλία, ἔμοιγε δοκεῖ, εἰς γε τὸ σώζεσθαι πλείοντας. ΑΔ. Καλῶς λέγεις. ΣΩ. Τί δέ κ. τ. λ. ΒΥΤΤM.

καλεῖς] λέγεις Ms. Bodl. mox ἔμοιγε — διοικεῖσθαι—σώζεσθαι—ὀφείλας dein ad ante ἔμοιγε deest. ΕΓW.

§. 47. ΣΩ. Οἷσι' ἂν οὖν, ὧ Ἀλκιβιάδῃ, ἄνδρα γυναι-
κί περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν, τὸν μὴ ἐπιστά-
μενον τῇ ἐπισταμένῃ;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε^d δεῖ οὐδέν· γυναικεῖον γὰρ τοῦτό γε μά-
θημα.^o

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ; γυνὴ ἀνδρὶ περὶ ὀπλιτικῆς δύναται ἂν ὁμο- ii. 127.
νοεῖν μὴ μαθούσα;

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀνδρεῖον γὰρ τοῦτό γε ἴσως αὐτὴ φαίης ἂν εἶναι.

ΑΛ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μα-
θήματα κατὰ τὸν σὸν λόγον.

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐν γε τούτοις ἐστὶν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς
ἄνδρας.

ΑΛ. Οὐ.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα φιλία, εἴ περ ἡ φιλία ὁμόνοια ᾗν.

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Ἦι ἄρα αἱ γυναῖκες τὰ αὐτῶν πράττουσιν, οὐ φι-
λοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν.

ii. iii. 252.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα οἱ ἄνδρες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἢ τὰ αὐτῶν.^b

ΑΛ. Οὐ.

ΣΩ. Οὐδ' αὖ ἄρα ταύτη^h οἰκοῦνται αἱ πόλεις, ὅταν τὰ
αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν.

^c αἴη γ. —^d γε add ΧαΠΠ. —^e θαῦμα Γ. —^f αὐ ὁμ ΕΕγ. —^g αὐτῶν πράττουσιν F. —

§. 47. περὶ ταλασιουργίας] ταλασιου-
ργία δὲ λέγεται ἡ ξαντική, παρὰ τὸ τὰ
λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς τάλάρους.
εἰ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται,
παρὰ τὸ ὑπομενητικῶν, καὶ τὸ περὶ τὰ
ἔργα ταλαπυράϊν. εἰληγται δὲ ἀπὸ τῆς
ταλασιουργίας. τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες
ὑπομενητικαί, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διδ καὶ
εἴρηται περὶ αὐτῶν [Eurip. Med. 247.]
Ἔξω μολῶν ἔπαισε καρδίαν ἄσπν. Olym-
piodor. apud Ruhnck. ad Tim. v. Ταλασι-
ουργία. ΕΓω.

ἴσως αὐ φαίης ἂν] Sic Vind. Vulgo
αὐ deest. Etiam Ficinus expressit, *videlicet*
enim id rursus esse diceret. Ast.

αὐ] Schleierm. et Astius emendan-
dum censent εὐ; Heusdius p. 113. can-
dem voculam inserendam post ταύτη.
Alterutrum necessarium puto. Ficinus:
Non ergo tunc optime civitates insti-
tuitur? Vid. post pauca εὐ οικεῖσθαι,
et Men. 3. B. τὴν οἰκίαν εὐ οικεῖν. Butt-
m. [πράττωσιν] πράττουσιν Ms. Bodl.
ΕΓω.

ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, Φιλίας μὴ παρούσης, ἧς ἔφαμεν¹ ἐγγιγνομένης εὖ οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις, ἄλλως δὲ οὐ;

ΑΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ² κατὰ³ τοῦτο αὐτοῖς Φιλία ἐγγίγνεσθαι, ὅτι τὰ αὐτῶν ἰκάτεροι πράττουσιν.

§. 48. ΣΩ. Οὐκ ἄρτι γε. νῦν δὲ πῶς αὖ λέγεις; ὁμοιοίας μὴ⁴ ἐγγιγνομένης Φιλία ἐγγίγνεται; ἢ οἷόν τε ὁμοιοιαν⁵ ἐγγίγνεσθαι⁶ περὶ τούτων ἂν οἱ μὲν ἴσασι,⁷ οἱ δ' οὐ;

ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Δίκαια δὲ πράττουσιν ἢ ἀδίκαια, ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν;

ΑΛ. Δίκαια· πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τὰ δίκαια οὖν πραττότων ἐν τῇ πόλει τῶν πολιτῶν Φιλία οὐκ ἐγγίγνεται πρὸς ἀλλήλους;

ΑΛ. Ἀνάγκη αὖ μοι δοκεῖ εἶναι,⁸ ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τίνα οὖν ποτὲ λέγεις⁹ τὴν Φιλίαν ἢ ὁμοιοιαν, περὶ
 11. iii. 354. ἧς δεῖ ἡμᾶς σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους, ἵν' ἀγαθοὶ ἄνδρες ᾖμεν; οὐ γὰρ δύναμαι μαθεῖν οὐθ' ἢ τις οὐτ' ἐν οἷς τιςί· ποτὲ μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς φαίνεται ἰνούσα, ποτὲ δ' οὐ, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς οἶδα ὅ τι λέγω, κινδυνεύω δὲ καὶ κάλαι¹⁰ λεληθῆναι ἑμαυτὸν αἰσχιστ'¹¹ ἔχων.

ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ θαρρῆν. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἦσθου πεπονηὸς πεντηκονταετής, χαλεπὸν ἂν ἦν¹² σοι ἐπιμεληθῆναι σαυτοῦ· νῦν δὲ ἦν ἔχεις ἡλικίαν, αὕτη ἐστὶν ἐν ἧ δεῖ αὐτὸ αἰσθῆσθαι.¹³

ΑΛ. Τί οὖν τὸν αἰσθόμενον¹⁴ χρὴ ποιεῖν, ὦ Σώκρατες;

¹ ταύτη om Γ.—² φαμεν γιγνομένης ΧΑΠ.—³ καὶ om F et pr E.—⁴ μετὰ σοφ Γ.—⁵ μὴ add ΧΑΠ et pr E.—⁶ ὁμοιοία ΠF.—⁷ γίγνεσθαι ΧΑΠ.—⁸ ἴσασι περὶ τούτων ΧΑΠ.—⁹ εἶναι om EF.—¹⁰ ποτ' ἔλεγες F.—¹¹ ἵν' Γ.—¹² τίλιον Π.—¹³ αἰσχιστ' Γ.—¹⁴ ἦν ἐν EF.—¹⁵ αἰσθάνεσθαι EF.—¹⁶ αἰσθόμενον ΧΑΠ: αἰσθανόμενον *5.—

§. 48. ἐγγιγνομένης] Ita nunc cum Bekk. reposui ex optimis. Antea deficiente vocula μὴ, verba ὁμοιοίας ἐγγ. φ. ἐγγίγνεται intelligenda erant tanquam positio e superioribus, cui statim subjungendum erat ἢ οἶόν τε.— Nunc ista ἢ

οἶόν τε rationem reddunt illorum ὁμ. μὴ ἐγγιγνομένης. BUTTM. φίλια ἐγγίγνεται] Si φίλια ἐγγίγνεσθαι legatur (ut Fic. legit) post λέγεις, nota interr. non opus erit. STERN. αἰσθάνεσθαι] αἰσθῆσθαι Ms. Bodl. Etw.

ΣΩ. Ἀποκρίνεσθαι τὰ ἐρωτάμενα, ὦ Ἀλκιβιάδη. καὶ εἰς τούτο ποιῆς, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, εἴ τι δεῖ καὶ τῆ ἐμῆ μαρτυρία πιστεύειν, σύ τε καὶ γὰρ βελτιόνως^α σχήσομεν.

ΑΛ. Ἔσται ταῦτα ἐνεκά γε τοῦ ἐμῆ ἀποκρίνεσθαι.

§. 49. ΣΩ. Φέρε δὴ, τί ἔστι τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; — μὴ πολλάκις λάβωμεν οὐχ ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι, II. 128. οἰόμενοι δέ—καὶ τότε ἄρα αὐτὸ ποιεῖν ἄνθρωπος; ἄρ' ὅταν τῶν αὐτοῦ^α ἐπιμελῆται, τότε καὶ ἑαυτοῦ;

ΑΛ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δαί;^β ποδῶν ἄνθρωπος τότε^γ ἐπιμελεῖται; ἄρα^δ II. III. 355. ὅταν^ε ἐπιείων ἐπιμελῆται ἃ ἔστι^ς τῶν ποδῶν;

ΑΛ. Οὐ μανθάνω.

ΣΩ. Καλεῖς δέ^ε τι χερῶς;^η οἷον δακτύλιον ἔστιν ὅτου ἂν ἄλλου τῶν τοῦ ἀνθρώπου φαίης ἢ δακτύλου;^ι

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ποδὸς ὑπόδημα τὸν αὐτὸν τρέπον;

^α βελτιόνως Γ: βέλτιον *ε.—^β αὐτὸ ποιῆ ΧΔΠ: ποιῆ αὐτὸ *ε.—^γ ἀρ' Γ.—^δ ἐκεῖνον Γ.—^ε δαι ΓΤΒС.—^ς τότε ΣΤΒС.—^δ ἀρα...ἐπιμελῆται om Δ.—^ε ὅταν om pr E.—^ς ἐπι E.—^η δὴ Ηε, γὰρ cori Γ.—^η χερῶς ΔΠ: χερῶς *ε.—^ι δακτύλιον pr F, δακ-

§. 49. φέρε δὴ κ. τ. λ.] Excerpsit hunc sermonem Stobæus p. 178. GOTTL. πολλάκις] Hoc quidem loco possit aliquis proprium vocis πολλάκις sensum servare velle: sed collatis exemplis quæ attulit Heind. ad Phædo. §. 11. sentiet, jam firmum fuisse usum quo post voces, εἰ, ἐάν, μή adverbium πολλάκις significat forte. Atque ad philosophicum quoque nostri loci sensum longe præstat ea significatio. Nam non hoc verendum est ne sæpe, sed ne, se ipsum ignorans, omnia aliarum rerum curam quis gerat loco sui ipsius. Originem autem locutionis studiosi cognoscent ex loco Virgilii in quo cognatus quidem, non tamen prorsus idem usus est. Æn. i. 148. 'Ac veluti magno in populo cum sæpe coorta est Seditio: ubi Servius quoque: 'sæpe, ut fieri solet: ' eoque referenda Glossa Isidori: ' Consæpe (leg. Cum sæpe), ut adsolet.' Sed vox sæpe vim suam revera ibi servat. Parum enim refert an verba ita jungas 'Ac veluti sæpe, cum—' an ita explices 'Ac veluti cum, quod sæpe accidit—' In Græca dictione autem posterior ratio sola valet. BUTTM.

Plat.

Vol. VI.

F

καλεῖς δὴ τι χερῶς] For. genit. χερῶς separandus a sequentibus hoc modo, καλεῖς δὴ τι χερῶς; οἷον, δακτύλιον ἔστιν ὅτου etc. Fic. autem post δακτύλιον, Alcibiadis responsionem ponit: hæc enim est illius interpretatio hujus loci (male in posterioribus edit. typogr. mutata) *Dicitur esse aliquid ipsius manus, quemadmodum annulus est! AL. Dico equidem. So. Num alterius membri quam digiti, etc.* ΣΤΕΡΗ.

καλεῖς δὴ τι χερῶς] A librariis videtur aliquid turbatum fuisse. Sic enim Ficinus: *Dicitur esse aliquid ipsius manus, quemadmodum annulus est! Dico equidem. Num alterius membri, quam digiti, annulus esse censet!* In extremis his convenit illi cum Paris. F. qui pro δακτύλου habet δακτύλιον et a voc. manu δακτύλου δακτύλιον. Scribendum atique censet: Καλεῖς δὴ τι χερῶς οἷον δακτύλιον ἔστιν ὅτου—φαίης ἢ δακτύλου δακτύλιον; Nimirum in vulgata manus et digitus ut diversa memorari videntur: quod esse non debet, ut apparet e consecutione sententiarum. BUTTM.

ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, Φιλίας μὴ παρούσης, ἧς ἔφαμεν^ι ἐγγιγομένης εὖ οἰκειῖσθαι τὰς πόλεις, ἄλλως δὲ οὐ;

ΑΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ^ι κατὰ^κ τοῦτο αὐτοῖς Φιλία ἐγγίγνεσθαι, ὅτι τὰ αὐτῶν ἰκάτεροι πράττουσι.

§. 48. ΣΩ. Οὐκ ἄρτι γε. νῦν δὲ πῶς αὖ λέγεις; ὁμοιῶς μὴ^ι ἐγγιγομένης Φιλία ἐγγίγνεται; ἢ οἷόν τε ὁμόνοιαν^μ ἐγγίγνεσθαι.^ν περὶ τούτων ἂν οἱ μὲν ἴσασιν,^ο οἱ δ' οὐ;

ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Δίκαια δὲ πράττουσι ἢ ἀδिका, ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν;

ΑΛ. Δίκαια· πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τὰ δίκαια οὖν κραττότων ἐν τῇ πόλει τῶν πολιτῶν Φιλία οὐκ ἐγγίγνεται πρὸς ἀλλήλους;

ΑΛ. Ἀνάγκη αὖ μοι δοκεῖ εἶναι,^ρ ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τίνα οὖν ποτὲ λέγεις^ρ τὴν Φιλίαν ἢ ὁμόνοιαν, περὶ
 11. iii. 354. ἧς δεῖ ἡμᾶς σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους, ἵν^τ ἀγαθοὶ ἄνδρες ᾖμεν; οὐ γὰρ δύναμαι μαθεῖν οὐθ' ἢ τις οὐτ' ἐν οἷς τισὶν· ποτὲ μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς φαίνεται ἰνούσα, ποτὲ δ' οὐ, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου.

ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς οἶδα ὅ τι λέγω, κινδυνεύω δὲ καὶ πάλαι^σ λεληθέναι ἔμαιν τὸν αἰσχιστ^τ ἔχων.

ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ θαρρῆν. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἦσθου πεπονθῶς πεντηκονταετής, χαλεπὸν ἂν ἦν^ν σοι ἐπιμεληθῆναι σαυτοῦ· νῦν δὲ ἦν ἔχεις ἡλικίαν, αὕτη ἐστὶν ἐν ἧ^ν δεῖ αὐτὸ αἰσθῆσθαι.^ν

ΑΛ. Τί οὖν τὸν αἰσθόμενον^ν χρὴ ποιεῖν, ὦ Σώκρατες;

^ι ταύτη om Γ.—^κ φαμέν γιγομένης ΧΔΠ.—^λ καὶ om F et pr E.—^μ μετὰ corr Γ.—^ν μὴ add ΧΔΠ et pr E.—^ο ὁμοιοι PF.—^ρ γίγνεσθαι ΧΔΠ.—^σ ἴσασι περὶ τούτων ΧΔΠ.—^τ εἶναι om EF.—^υ ποτ' ἔλεγες F.—^φ ἵν' Γ.—^χ πάλαι Π.—^ψ αἰσχιστ^τ Γ.—^ζ ἦν ἐν EF.—^η αἰσθῆσθαι EF.—^θ αἰσθόμενον ΧΔΠ: αἰσθανόμενον ε.—

§. 48. ἐγγιγομένης] Ita nunc cum Bekk. reposui ex optimis. Antea deficiente vocula μὴ, verba ὁμοιῶς ἐγγ. φ. ἐγγίγνεται intelligenda erant tanquam positio e superioribus, cui statim subjungendum erat ἢ οἶόν τε.— Nunc ista ἢ

οἶόν τε rationem reddunt illorum ὁμ. μὴ ἐγγιγομένης. Bvttm.

φάλα ἐγγίγνεται] Si φάλας ἐγγίγνεσθαι legatur (ut Fic. legit) post λέγεις, nota interr. non opus erit. Steph. αἰσθῆσθαι] αἰσθῆσθαι Ms. Bodl. Erw.

ΑΔ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ γυμναστικῇ μὲν σώματος, ὑφαντικῇ δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις τῶν τοῦ σώματος;

ΑΔ. Παντάπασι μὲν οὖν.^p

§. 50. ΣΩ. Ἄλλη μὲν ἄρα τέχνη αὐτοῦ ἐκάστου ἐπιμελούμεθα, ἄλλη δὲ τῶν αὐτοῦ;

ΑΔ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὅταν τῶν σαυτοῦ^q ἐπιμελῇ, σαυτοῦ ἐπιμελεῖ.

ΑΔ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη, ὡς ἔοικεν, ἢ τις ἂν αὐτοῦ τε^r ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὐτοῦ.

ΑΔ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Φέρε δὴ, ποία^a ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν^t ἐπιμεληθῆμεν;

ΑΔ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ἄλλὰ τοσοῦδε^u γε ἀμολόγηται, ὅτι οὐχ ἡ ἂν τῶν ii. iii. 257. ἡμετέρων καὶ ὀτιοῦν βέλτιον ποιῶμεν, ἀλλ' ἡ^v ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΔ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἦ οὖν^x ἔγνωμεν ἂν ποτε τίς τέχνη ὑπόδημα βέλτιον ποιῇ,^y μὴ εἰδότες ὑπόδημα;

ΑΔ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Οὐδέ γε, τίς τέχνη δακτυλίους βελτίους ποιῇ, ἀγνοοῦντες^z δακτύλιον.

Κ.— χαρῶν... μὲν om Σ.— δακτυλογραφία ΧΑΠ.— μὲν οὖν add ΧΑΠ.— τῶν ἀμολοῦ ΧΑΠ, τῶν αὐτοῦ ΣΤΒΟΚΕF et pi Γ.— τε om pi Κ.— ποία om ΧΑΠ.— αὐτῶν ἡμῶν Γ.— τοσοῦδε ΧΑΠ: τασαῦτον δέ *s.— ἄλλ' Γ.— ἢ om Σ.— εἰ οὖν ΧΑΠΣΤΒC et pi Γ, οὐκ om EF.— ποιεῖ ΧΓΑΠ et cori Η: ποιεῖ *s.— ἀγνοοῦντας

§. 50. ἦ τις ἂν αὐτοῦ τε ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὐτοῦ] Locus hic male scribi videtur. Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη ὡς ἔοικεν, ἦ τις ἂν αὐτοῦ τε ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὐτοῦ. Sic vertit Ficinus: *Alia igitur arte utamur, alia que illius sunt, eremus.* Male; non enim hæc Platonicæ mens est. Soranum jam respice. *Non enim eadem ars est que et sui ipsius curam gerit et avarum rerum que ad se pertinet.* Se vero fallit, neque in sententiam revocat, si ea, que dixit, vera essent, duas fore in texta Græco sollicitatione. Pro αὐτοῦ enim et αὐτοῦ neque casus legere αὐτῆς et αὐτῆς. Pro ἦ τις ἂν αὐτοῦ legendum est igitur ἢ τις

ἂν αὐτοῦ et vertendum non enim eadem ars est, que quis scripsit *eremus*, et que ad se pertinet, vel concinnius, non enim eadem arte et nos, et poetæ curamus. DACIUS.

τοσοῦτον] Stob. τοσοῦδε, quod Ven. τὸ οὖν exhibens confirmat. Sed τοσοῦτον idem est quod τοσοῦδε; utrumque enim sonat i. q. τοῦτο μόνον; hoc unum; v. Viger. p. 158. Hatchins, ad Xenoph. Anab. ii. 1. 9. Ast.

ποιῶμεν] Ita scripsi Struonio momento, ut supra ἐπιμελοῖτο. Jango ἐπιμελοῦν ἂν, ποιῶμεν ἂν. Vulgo ποιῶμεν. ΒΥΤΤΙΚ. ἢ οὖν] ei οὖν M. Becl. nos τί δέ; τίς τέχνη. ΕΓΓ.

ΑΛ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Τί δέ; τίς^a τέχνη βελτίω ποιῶ αὐτόν, ἄρ' ἂν ποτε γνοῖμεν ἀγνοοῦντες τί ποτ' ἴσμεν αὐτοί;

II. 129. ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Πότερον οὖν δὴ^b ῥάδιον τυγχάνει^c τὸ γνῶναι ἑαυτόν, καί τις ἦν Φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναβείς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεῶν, ἢ χαλεπὸν τι καὶ οὐχὶ παντός;

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Σωκράτες, πολλάκις μὲν ἴδοξε παντὸς εἶναι, πολλάκις δὲ παγχάλεπον.

ΣΩ. Ἄλλ', ὦ Ἀλκιβιάδῃ, εἴτε ῥάδιον εἴτε μὴ ἴσθι, ὅμως γε ἡμῖν ἄδε ἔχει· γνόντες μὲν αὐτὸ τάχ' ἂν γνοῖμεν^d τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐκ ἂν ποτε.

§. 51. ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

II. III. 358. ΣΩ. Φέρε δὴ, τίν' ἂν τρόποι εὐρεθῆ αὐτὸ τὸ αὐτό;^e οὕτω μὲν γὰρ ἂν τάχ'^f εὐροίμεν τί ποτ' ἴσμεν αὐτοί, τούτου δὲ ἔτι ὄντες^g ἐν ἀγνοίᾳ ἀδύνατοί^h που.

Δ. ἀγνοοῦντες δὲ TBC.— τίς τε X, τίς γε Eγ.— ὁὖν δὴ XΔΠ, ἂν ὁὖν Γ, ὁὖν Η: ὁὖν ἂν *ε.— τυγχάνει XΔΠΙ et pr Γ: τυγχάνει *ε.— γνόντες XΔΠ.— αὐτὸ ταῦτ' XΔΠ.—^f ἂν τάχ' ἂν EF, τάχ' ἂν ε.— ὄντες XΔΠ, ὄντος TBC: ὄντος *ε.—

τυγχάνει] Ms. Bodl. τυγχάνει. Etw. ὁὖν δὴ ῥάδιον τυγχάνει] Vulgo ὁὖν ἂν β. τυγχάνει. Nostra est in libris optimis et in lemmate scholii Rulnkeniani, nisi quod ibi est τυγχάνει, per sphalma, opinor. Alias sequeretur genitivus τοῦ γνῶναι. Sed probum est ῥάδιον τυγχάνει, non inverte ἔν; quod demonstravit Heind. ad Gorg. §. 124. Infra 57. τυγχάνει ὁμοίον. BUTTM.

§. 51. ἀποτοσαυτό;] Hæc non videtur Fic. legisse conjuncta: qui vertit illud ἴπσυν: et in sequent. ἴπσυν idem. STARR.

ἀποτοσαυτό;] Ita se habet textus Græcus; τίς ἂν τρόποι εὐρεθῆ ἀποτοσαυτό; locum hanc secus accepisse videtur Marmilius Ficinus, qui sic vertit, quomodo illud ἴπσυν invenimus? rectius Serranus; inepte vero satis existimavit Platonem hic per ἀποτοσαυτό, de Deo loqui velle. Scio equidem Deum solum verum esse Ens, et omne, quod non Deus est, ab eo tantum esse derivatum; scio etiam Deum esse ἀποτοσαυτόν, ἀποτοσόν etc. quod non intellectu difficile est; quod si per ἀποτοσαυτό Deum in-

tellexit Plato, quomodo affirmare potuit ἀποτοσαυτόν etiam Deum esse, cujus vocis meminuit Plato? Si bonus iste vir Parmenidem recte intellexisset, qui omnium Platonis Dialogorum plurimum in se continet Metaphysicas ac sermonis valde arcessiti, in mentem forsam retrocasset, idem esse discrimen inter ἀποτοσαυτόν et ἀποτοσαυτόν [§. 53.] ac inter Ideam Platoniceam, ac id quod ex Idea ista consistit est. Per ἀποτοσαυτό denique significare quis potest ἰννεφεσάλεμ rerum essentialium ac per ἀποτοσαυτόν essentialium rerum particularium. FABER.

ἀποτοσαυτό] Stob. ἀπὸ τοῦτο. Ficinus disjunctim legisse videtur; vertit enim: Illud ἴπσυν. Est autem, ut alibi vocat, ἀποτοσαυτό, ἀπὸ ὁσία, ἢς λόγων διδόμεν τοῦ εἶναι, ἀπὸ ἐκάστον, ὃ ἴσθι τὸ εἶναι, idea illa æterna, quam ita definit in Parmenide p. 141. fons quasi omnium rerum, τὸ ἀποσσεῖ, inmutabile, ad quos omnes res exigi debent, secundum Platonem. vid. nostra ad Phædon. 22. p. 42. et ad 25. p. 45. 71. 85. GOTTL. . . ὄντος] For. ὄντος ἐν ἀγνοίᾳ. Atque ita legisse videtur et Fic. qui vertit, hæc

ΑΛ. Ὁρθῶς λέγεις.¹

ΣΩ. Ἐχει οὖν πρὸς Διός. τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τῷ ἐμοί;²

ΑΛ. Ναί.¹

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐγὼ σοί;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Σωκράτης ἄρ' ἔστιν ὁ διαλεγόμενος;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ ἀκούων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σωκράτης;

ΑΛ. Τί μὴν;

ΣΩ. Τὸ δὲ διαλέγεσθαι καὶ τὸ³ λόγῳ χρῆσθαι ταυτόν που καλεῖς;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅ δὲ χρώμενος καὶ ᾧ χρῆται οὐκ ἄλλο;

ΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὡς περ σκυτοτόμος τέμνει που τομῆ⁴ καὶ σμίλη⁵ καὶ ἄλλοις ὄργανοις.

ΑΛ. Ναί.

¹ ἀδωνάτων EFg. — ² ὀρθῶς λέγεις om ΧΔ et pr Π. — ³ ἄλλο τῷ γε E cum s. — ⁴ ἱβίσι ἢ ἐμοί. — ⁵ ναί om pr E. — ἢ γ. — καὶ τὸ ΧΓΕΓΤΒΕCF: καὶ τῷ *s. — τομῆ pr E cum s. — σμῆλ Δ, σμῆλη F. — οἷς ὁ τέμνων Hs. — χρώμενος ΧΔΠ: χρώμενός

ignotantes. ut ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ τοῦτου, sit ἀγνοῦντες τοῦτο. Sic præcedit ἀγνοῦντες δέ. Alioqui ὄντος ἐν ἀγνοίᾳ sonabit ἀγνοουμένου. ΣΤΚΡΗ.

ὄντες] E Ven. et Stephani conjectura scripsimus pro ὄντος. Mox pro ἀδωνάτων που Vind. exhibet ἀδωνάτοί που, quod admodum aridet. Ast.

ἄλλω τῷ] ἄλλο τι, Ms. Bodl. Etw.

ἄλλω τῷ ἢ] Sic scripsi e Stobæo.

Vulgo ἄλλω τῷ ἢ —, quod a rec. manu est in Paris. E. Ceteri codd. teste Bekk. ἄλλο τι ἢ. (nam sic est in Clark. Bekk. de vocula ἢ, quam ipse omisit, nil memorat): sed Nurnb. e Veneto diserte enotavit ἄλλω τι ἢ. Ad nostrum ἄλλω τῷ autem æque bene respondetur per ναί atque ad similia per οἶμαι. ΒΥΤΤΗ.

τομῆ καὶ σμίλη] ἡμιτομῆ καὶ σκόλη. Vulgo τομῆ pro ἡμιτομῆ habetur. Est autem ἡμιτομῆ culter, quem operariarum sutores vocant et nostri *werckmesser*. CORNAR.

τομῆ] Sic ex Polluce x. 141. p. 1323. scribendum esse monuerunt Jungerm. et Bast. de Plat. Symp. p. 125. et Wolf. Miscell. Litter. p. 103. Idem extat in Vind. 54. et Schol. Ruhnk. p. 82. Ast.

τομῆ] Pollux: Τὰ σκυτοτόμου σπαθή, τομῆς ἐν Πλάτωνος. Ἀλκιβιάδῃ εἰρημέρος—. Schol. ad nostrum l. Τομῆς ἐστιν ἐργαλεῖον τῆν βέσον ἔχον κυκλικῶν, σμίλη δὲ ἡμικυκλικῶν (sive secundum Olympiodorum *ιστόπεδον* vel *εὐθείων*). ΒΥΤΤΗ.

ΑΛ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Τί δέ; τίς^a τέχνη βελτίω ποιῶ αὐτόν, ἄρ' ἂν ποτε γνοῖμεν ἀγνοοῦντες τί ποτ' ἴσμεν αὐτοί;

11. 129. ΑΛ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Πότερον οὖν δὴ^b ῥάδιον τυγχάνει^c τὸ γνῶναι ἑαυτόν, καί τις ἦν Φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναβείς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών, ἢ χαλεπὸν τι καὶ οὐχὶ παντός;

ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Σάκρατες, πολλάκις μὲν ἔδοξε παντὸς εἶναι, πολλάκις δὲ παγγάλεπον.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Ἀλκιβιάδης, εἴτε ῥάδιον εἴτε μὴ ἔστιν, ὅμως γε ἡμῖν ὧδε ἔχει· γνόντες μὲν αὐτὸ τάχ' ἂν γνοῖμεν^d τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐκ ἂν ποτε.

§. 51. ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

11. iii. 358. ΣΩ. Φέρε δὴ, τίν' ἂν τρόπον εὐρεθείη αὐτὸ τὸ αὐτό;^e οὕτω μὲν γὰρ ἂν τάχ' εὐροῖμεν τί ποτ' ἴσμεν αὐτοί, τούτου δὲ ἔτι ὄντες^f ἐν ἀγνοίᾳ ἀδύνατοί^h πού.

Δ. ἀγνοοῦντες δὲ TBC.—^a τίς τε X, τίς γε Eγ.—^b οὖν δὴ XΔΠ, ἂν οὖν Γ, οὖν Η: οὖν ἂν *ε.—^c τυγχάνει XΔΠ et pr Γ: τυγχάνει *ε.—^d γνοῖμεν XΔΠ.—^e αὐτὸ ταῦτ XΔΠ.—^f ἂν τάχ' ἂν EF, τάχ' ἂν ε.—^g ὄντες XΔΠ, ὄντος TBC: ὄντος *ε.—

τυγχάνει] Ms. Bodl. τυγχάνει. Etw. οὖν δὴ ῥάδιον τυγχάνει] Vulgo οὖν ἂν ῥ. τυγχάνει. Nostra est in libris optimis et in lemmate scholii Ruhnkeniani, nisi quod ibi est τυγχάνει, per sphalma, opinor. Alias sequeretur genitivus τοῦ γνῶναι. Sed probum est ῥάδιον τυγχάνει, non in*oito ἂν; quod demonstravit Heind. ad Gorg. §. 124. Infra 57. τυγχάνει ὁμοιον. BUTTM.

§. 51. ἀποτοσαυτῶ;] Hæc non videtur Fic. legisse conjuncta: qui vertit illud ἴπυμ: et in sequent. ἴπυμ idem. STEPH.

ἀποτοσαυτῶ;] Ita se habet textus Græcus; τίν' ἂν τρόπον εὐρεθείη Ἀποτοσαυτῶ; locum hunc secus accepisse videtur Marsilius Ficinus, qui sic vertit, quomodo illud ἴπυμ invenimus? rectius Serranus; inepte vero satis existimavit Platonem hic per ἀποτοσαυτῶ, de Deo loqui velle. Scio equidem Deum solum verum esse Ens, et omne, quod non Deus est, ab eo tantum esse derivatum; scio etiam Deum esse ἀποτοσαυτῶν, ἀποτοσαυτῶν etc. quod non intellectu difficile est; quod si per ἀποτοσαυτῶ Deum in-

tellexit Plato, quomodo affirmare potuit ἀποτοσαυτῶν etiam Deum esse, cujus vocis meminit Plato? Si bonus iste vir Parmenidem recte intellexisset, qui omnium Platonis Dialogorum plurimum in se continet Metaphysicæ ac sermonis valde arcessiti, in mentem forsitan revocasset, idem esse discrimen inter ἀποτοσαυτῶν et ἀποτοσαυτῶν [§. 53.] ac inter Ideam Platonicam, ac id quod ex Idea ista constatum est. Per ἀποτοσαυτῶν denique significare quis potest universales rerum essentialium ac per ἀποτοσαυτῶν essentialiam rerum particularem. FABER.

ἀποτοσαυτῶ] Stob. αὐτὸ ταῦτο. Ficinus disjunctim legisse videtur; vertit enim: Illud ἴπυμ. Est autem, ut alibi vocat, ἀποτοσαυτῶ, ἀπὴ οὐσία, ἧς λόγος διδόμεν τοῦ εἶναι, ἀπὸ ἐκάστων, ὅ ἐστι τὸ ἂν, idea illa æterna, quam ita definit in Parmenide p. 141. fons quasi omnium rerum, τὸ ἀποσαι, immutabile, ad quos omnes res exigi debent, secundum Platonem. vid. nostra ad Phædon. 22. p. 42. et ad 25. p. 45. 71. 88. GOTTL.

ὄντος] For. ὄντος ἐν ἀγνοίᾳ. Atque ita legisse videtur et Fic. qui vertit, hæc

ΑΛ. Ὁρθῶς λέγεις.¹

ΣΩ. Ἐχει οὖν πρὸς Δίος. τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τὸ ἐμοί;²

ΑΛ. Ναί.¹

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐγὼ σοί;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Σωκράτης ἄρ' ἔστιν ὁ διαλεγόμενος;

ΑΛ. Πάνυ γν.

ΣΩ. Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ ἀκούων;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σωκράτης;

ΑΛ. Τί μὴν;

ΣΩ. Τὸ δὲ διαλέγεσθαι καὶ τὸ³ λόγῳ χρῆσθαι ταυτόν που καλεῖς;

ΑΛ. Πάνυ γν.

ΣΩ. Ὅ δὲ χρώμενος καὶ ὃ χρῆται οὐκ ἄλλο;

ΑΛ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὡς περ σφυτοτόμος τέμνει που τομεῖ⁴ καὶ σμίλη⁵ καὶ ἄλλοις ὄργανοις.

ΑΛ. Ναί.

¹ ἀδωσάντων ΕΦτ.— ὀρθῶς λέγεις om ΧΔ et pr Π.— ἄλλο τι το Ε cum ε.—² libri ἢ ἐμοί.—³ ναί om pr Ε.—⁴ ἄρ' Γ.—⁵ καὶ τῷ *ε.—⁶ τομῆ pr Ε cum ε.—⁷ σμῆλη Δ, σμῆλη Ε.—⁸ οἷς ὁ τέμνων Ησ.—⁹ χρώμενος ΧΔΠ: χρώμενος

ignominiales. ut ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ τούτου, sit ἀγνοοῦντες τούτο. Sic præcedit ἀγροοῦντες δέ. Alioqui ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ sonabit ἀγροομένου. ΣΤΕΡΗ.

ὄντες] E Ven. et Stephani conjectura scripsimus pro ὄντος. Mox pro ἀδωσάντων που Vind. exhibet ἀδωσάτοί που, quod admodum aridet. Αστ.

ἄλλο τι] ἄλλο τι, Ms. Bodl. Etw.

ἄλλο τῷ ἢ] Sic scripsi e Stobæo.

Vulgo ἄλλο τι ἢ—, quod a rec. manu

est in Paris. E. Ceteri codd. teste Bekk.

ἄλλο τι ἢ, (nam sic est in Clark. Bekk.

de vocula ἢ, quam ipse omisit, nil

memorat): sed Nurnb. e Veneto diserte

emendavit ἄλλο τι ἢ. Ad nostrum

ἄλλο τῷ autem æque bene respondetur

per ναί atque ad similia per οἶμαι.

ΒΥΤΤΚ.

τομῆ καὶ σμῆλη] ἡμιτομῆ καὶ σκόλη. Vulgo τομῆ pro ἡμιτομῆ habetur. Est autem ἡμιτομῆ culter, quem operariarius sutores vocant et nostri *werckmesser*. CORNAR.

τομεῖ] Sic ex Polluce x. 141. p. 1323. scribendum esse monuerunt Juergem. et Bast. de Plat. Symp. p. 125. et Wolf. Miscell. Litter. p. 103. Idem extat in Vind. 54. et Schol. Rahnk. p. 82. Αστ.

τομεῖ] Pollux: Τὰ σφυτοτόμου σκαθῆ, τομεῖς ἐν Πλάτωνος. Ἀλκιβιάδῃ εἰρημέρος—. Schol. ad nostrum l. Τομεῖς ἐστιν ἐργαλεῖον τῆν βάσιν ἔχον κυκλικῆν, σμίλη δὲ ἡμικυκλικῆν (sive secundum Olympiodorum *ισότηρον* vel *εὐθείαν*). ΒΥΤΤΚ.

- ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο μὲν ὁ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος, ἄλλο δὲ οἷς τέμνων¹ χρῆται;
11. iii. 859. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;
- ΣΩ. Ἐπεὶ οὖν οὕτω καὶ οἷς ὁ κιθαριστὴς κιθαρίζει καὶ αὐτὸς ὁ κιθαριστὴς ἄλλο ἂν εἴη;
- ΑΛ. Ναί.
- ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενος² καὶ ᾗ χρῆται ἀεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι.
- ΑΛ. Δοκεῖ.
- ΣΩ. Τί οὖν³ φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὄργανοις μόνον ἢ καὶ χερσίν;
- ΑΛ. Καὶ χερσίν.
- ΣΩ. Χρῆται ἄρα καὶ ταύταις;
- ΑΛ. Ναί.
- ΣΩ. Ἡ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος σκυτοτομεῖ;
- ΑΛ. Ναί.⁴
- ΣΩ. Τὸν δὲ χρώμενον καὶ οἷς χρῆται⁵ ἕτερα ὁμολογούμεν;
- ΑΛ. Ναί.
- ΣΩ. Ἐτερον ἄρα σκυτοτόμος καὶ κιθαριστὴς χερσῶν καὶ ὀφθαλμῶν οἷς ἐργάζονται;
- ΑΛ. Φαίνεται.
- ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ παντὶ τῷ σώματι χρῆται ἄνθρωπος;
- ΑΛ. Πάνυ γε.
- ΣΩ. Ἐτερον δ' ἢ⁶ τό τε χρώμενος καὶ ᾗ χρῆται;
- ΑΛ. Ναί.

τε *τ.—¹ αὐτ. —² καὶ... ὁμολογούμενον om Δ.—³ χρῆται om πρ Η.—⁴ ὅ φησι ΠΑΠ,

οἷς ὁ τέμνων] οἷς τέμνων Ms. Bodl. Επω.

ὁ τέμνων] Pro, ὁ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος. Stob. ὁ τ. κ. χρ. sine articulo. Pro, πῶς γὰρ οὐ; Stob. πῶς οὐ; Pro, τί αὐτὸ φῶμεν, Stob. τί οὐ φ. GOTTL. τί αὐτὸ φῶμεν] Ven. Stob. et Bas. 2. τί οὐ φῶμεν, quod rectius videtur esse. Ast.

ἕτερον δὴ] Pro, ἕτερον δὴ τό τε, Stob.

ἕτ. ὅ φησι. Pro, τί παρ' οὐδ' ἄνθρωπος. Stob. τί παρ' οὐδ' ἄνθρωπος. Pro, μὴ γὰρ οὐδ' ἄνθρωπος, Stob. μ. γ. συνῆρχοντες. Pro, τὸν δὴ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, αὐτὸ ἕκαστον ἐκείμμεθα τί ἐστίν, Stob. π. ἐλ ἄ. τ. α., αὐτὸν ἕκαστον ἐ. ἐστίν ἐστίν. Pro, τοῦτ' ἕρα ἢ ὁ καὶ ἄλλου, Stob. ἄλλου. Pro, πρὸς τὸν οὐδ' ἄνθρωπος, Stob. τὸ οὐδ' ἄνθρωπος. Pro, ἕρα γὰρ οὐδ' ἄνθρωπος. Stob. ἕρα γὰρ οὐδ' ἄνθρωπος. GOTTL.

ΣΩ. Ἐτερον ἄρα ἄνθρωπος ἴστι τοῦ σώματος τοῦ
 ἑαυτοῦ;²

ΑΛ. Ἐοικει.

π. iii. 360.

§. 52. ΣΩ. Τί ποτ' οὖν ἄνθρωπος;

ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ἐχεις μὲν οὖν, ὅτι γε³ τὸ τῷ σώματι χεράμενον.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἦ^a οὖν ἄλλο τι χεῖται αὐτῷ ἢ ἡ^b ψυχὴ;

π. 120.

ΑΛ. Οὐκ ἄλλο.^c

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρχουσα;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν τόδε γε οἶμαι οὐδένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι.

ΑΛ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Μὴ οὐ^d τριῶν ἓν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον.

ΑΛ. Τίνων;

ΣΩ. Ψυχὴν ἢ σῶμα, ἢ ζυγαμφοτέρων,^e τὸ ὅλον τοῦτο.

ΑΛ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε^f τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ὁμο-
 λογήσαμεν ἄνθρωπον εἶναι;

ΑΛ. Ὁμολογήσαμεν.⁵

ΣΩ. Ἄρ^h οὖν σῶμα αὐτὸ αὐτοῦ ἄρχει;

ΑΛ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀρχεισθαι γὰρ αὐτὸ εἶπομεν.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ τοῦτό γε εἶη ὃ ζητοῦμεν.

ΑΛ. Οὐκ εἶπεν.

π. iii. 361.

2 à corr Γ : δὴ *ε.—³ ἄνθρωπος om ΧΔΠ : δ ἄνθρωπος *ε.—⁴ τοῦ σώματος τοῦ ἑαυ-
 τοῦ ΧΔΠ : τοῦ ἑαυτοῦ σώματος *ε.—⁵ γε om EF.—⁶ τὸ om F et pr E.—⁷ εὖ ΧΔΠ.
 —⁸ ἢ ἡ ΔΠ et corr Γ, ἢ XC et pr ΓΓ : ἢ *ε.—⁹ ἄλλοι Δ.—¹⁰ οὖν ΣΥC.—¹¹ ἢ ζυγαμ-
 φοτέρων ΧΓΔΗΠΣΤΒ : ἢ καὶ ζυγαμφοτέρων *ε.—¹² ἀλλ' αὐτό γε μὴν Γ.—¹³ ἄνθρωπον
 ὁμολογήσαμεν εἶναι F, qui hæc in mg habet.—¹⁴ ante ἀρ' omisi τίς οὖν δ ἄνθρωπος
 cum ΧΔ et pr Π. pro illo τίς pr E τί.—¹⁵ αὐτῷ αὐτὸ Γ.—¹⁶ δὴ τοῦτο ΧΔΠ : τοῦτὸ

§. 52. ἢ ζυγαμφοτέρων τὸ ὅλον] Fici-
 nus, qui habet ant totum ipsum ex utris-
 que compositum, legisse videtur ἢ καὶ ἐξ
 ἀμφοτέρων τὸ ὅλον τοῦτο, nec male, ut
 præparetur ita vox ζυγαμφοτέρων, qua
 max utitur Socr. SCHLEIERM. Nimi-
 rum vulgo hic legitur ἢ καὶ ζυγαμφοτέρων.
 Nos autem cum Bekk. voculam καὶ, quæ

deest in opt. et plur. omisitimus : non ta-
 men derogantes eo conjecturæ Schleier-
 macheri. BUTTM.

τίς οὖν δ ἄνθρωπος] Hæc verba quæ
 comode et commodius fortasse abant,
 non leguntur in tribus optimis, nisi in
 Ven. recentiori manu ad marginem ap-
 picta. BUTTM.

ΣΩ. Ἄλλ' ἄρα τὸ ξυναμφότερον τοῦ σώματος ἄρχει,
καὶ ἔστι δὴ τοῦτο ἄνθρωπος;

ΑΛ. Ἴσως δῆτα.

ΣΩ. Πάντων γε ἥκιστα· μὴ γὰρ συνάρχοντος^κ τοῦ
εἰτέρου οὐδεμίαν^λ που^μ μηχανὴν τὸ ξυναμφότερον ἄρχειν.

ΑΛ. Ὁρθῶς.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ^ν σῶμα οὔτε τὸ ξυναμφότερόν
ἔστιν^ο ἄνθρωπος, λείπεται, οἶμαι, ἢ^ρ μηδὲν αὐτὸ εἶναι, ἢ εἴ
τίς τίς ἔστι, μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν.

ΑΛ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

§. 53. ΣΩ. Ἐπι οὖν τι⁹ σαφίστερον δεῖ ἀποδειχθῆναι
σοι ὅτι ἡ ψυχὴ ἔστιν ἄνθρωπος;

ΑΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἴκανῶς μοι δοκεῖ ἔχειν.

ΣΩ. Εἰ δὲ γε μὴ ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ μετρίως,⁸ ἔξαρκεῖ
ἡμῖν ἀκριβῶς μὲν γὰρ τότε εἰσόμεθα, ὅταν εὐραμην ὁ νῦν
δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως.

ΑΛ. Τί τοῦτο;

ΣΩ. Ὁ ἄρτι οὕτω πως ἐρρήθη, ὅτι πρῶτον σκεπτέον εἴη
αὐτὸ τὸ αὐτό· νῦν δὲ^ι ἀντι^υ τοῦ αὐτοῦ αὐτό^ν ἕκαστον ἐσ-
κίμμεθα ὅ τί^ω ἔστι. καὶ ἴσως ἔξαρκίσει^χ οὐ γὰρ που κυ-
ριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν αὐτῶν^ν φῆσαιμιν ἢ τὴν ψυχὴν.

ii. iii. 362.

γε *ε.—^κ συνάρχοντος ΧΑΠ: οὐδ' ἀρχοντος *ε.—^λ εἰτέρου: οὐδεμίαν Γ.
—^μ που om Π.—^ν τὸ ante σῶμα om ΧΑΠ.—^ο ἔστιν om Ε.—^ρ ἢ om ΧΑΠ.—⁹ τι
add ΧΓΑΠ.—⁸ ἀλλ' Γ.—^ι ἀλλὰ καὶ μετρίως om ΧΑΠ, καὶ om pr Β.—^υ δὲ ΧΑΠ.—
—^χ τι pr Ε.—^ν libri αὐτῶν.—^ω ὅ τι ΧΑΠ: τί *ε.—^ν ἔξαρκίσει καὶ ἴσως Γ.—^ν αὐτῶν

ἄλλ' ἄρα] Bekk. ἀλλ' ἄρα: quod non
probamus. Vid. Heind. ad Sophist. 60.
Ἄρα sermonem continuat; interrogatio
est in tenore solo. BUTTM.

συνάρχοντος] Ita, pro vulg. οὐδ' ἀρ-
χοντος, recte Stob. et codd. tres optimi.
BUTTM.

οὐδεμίαν μηχανή] Ita Plato frequenter,
non potest fieri, v. c. Phædon. 26. v.
Jena. ad Lucian. t. i. p. 573. GOTTL.

οὐδεμία μηχανή] Sc. ἔστι, cum inf.
fieri non potest ut. Sic Phædo p. 86.
Α. οὐδεμία γὰρ μηχανή ἂν εἴη τὴν μὲν
λέγειν ἔτι εἶναι τὴν δὲ ἀρμονίαν ἀποκα-
λεῖναι. BUTTM.

οὔτε σῶμα] Sic Cl. Vat. Ven. Vulgo
τὸ σῶμα. Vid. ad Meno. 7. BUTTM.
οὔτε σῶμα Ms. Bodl. Etw.

συμβαίνει] Alias verbo εἶναι ita con-
jungitur, ut συμβαίνει εἶναι vel συμβαίνει
ἂν per ubertatem quandam orationis sit
loco solius ἔστι. Sed interdum etiam
solum συμβαίνει est loco verbi εἶναι.
Vid. Heind. ad Gorg. 77. BUTTM.

§. 53. ἔστιν ἄνθρωπος] ἔστιν δ' ἄνθρω-
πος Ms. Bodl. Etw.

τοῦ αὐτοῦ] Schlieierm. emendat αὐτοῦ
τοῦ αὐτοῦ, quo fortasse non opus. Sed
pro αὐτὸ ἕκαστον, quod ex re ipsa est
certissimum, quodque Latine reddit Fic.
non modo Stobæus, sed codd. Bekkero
collati omnes, αὐτὸν ἕκαστον. Steph.
primus correxit. BUTTM.

αὐτὸ ἕκαστον] Ald. Bas. 1. 2. Stob.
et Venet. αὐτὸν ἕκαστον. Attamen Fi-
cinus: ἴππευσι κικιμησώμεθα. Ast.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς ἔχει οὕτω νομίζειν, ἐμὲ καὶ σὲ προσομιλεῖν ἀλλήλοις τοῖς λόγοις χρωμένους τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ψυχὴν;

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοῦτ' ἄρ' ἦν ὃ καὶ ὀλίγω^α ἔμπροσθεν εἶπομεν, ὅτι Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ διαλέγεται λόγω^β χρωμένος, οὐ πρὸς τὸ σὸν πρόσωπον, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ποιούμενος τοὺς λόγους· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ψυχὴ.

ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

§. 54. ΣΩ. Ψυχὴν ἄρα ἡμᾶς κελύει γνωρίζαι ὁ ἐπιτάττων γινῶναι ἑαυτὸν.

ΑΛ. Ἐοικεν.

II. 121.

ΣΩ. Ὅς τις ἄρα τῶν^δ τοῦ σώματος τι^ο γιγνώσκει, τὰ αὐτοῦ ἀλλ' οὐχ αὐτὸν ἔγνωκεν.

ΑΛ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐδεὶς ἄρα τῶν ἰατρῶν ἑαυτὸν γιγνώσκει, καθ' ὅσον ἰατρός, οὐδὲ τῶν παιδοτριβῶν, καθ' ὅσον παιδοτριβῆς.

ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Πολλοῦ ἄρα δέουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ γιγνώσκειν ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὕτοί^{ιι. iii. 208.} γε, ὡς ἔοικεν, ἀλλ' ἔτι παρ' ῥωτέρω τῶν ἑαυτῶν κατὰ γε τὰς

om ΣΤC et pr E.— εἰς Γ.— δλίγων EFs.—^β λόγω om ΧΔ.—^γ τὸν pr Π cum ε.—^δ τι τῶν rc Γ, τὰ Η: expungit Schleiermacherus.— τι add Stobæus.— ἄs om

δλίγων] δλιγῶ Ms. Bodl. [et Stob.] Etw.

πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην] Legendum censeo πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην αὐτόν. FLAVER. ἔμοιγε] Stob. ἔμοιγ' οὖν. BUTTM.

§. 54. γνωρίζαι] Stob. γνωρίζειν. Pro, ἔστιν ἄρα τῶν τοῦ σώματος γνωσκει, Stob. τῶν τοῦ σώματος τι γιν. Steph. quoque notat in margine: 'Vel τι articulo τῶν addendum, vel in τὰ mutandum esse videtur.' Prius verisimilius est, quod et Stobæus confirmat. Pro, οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὕτοί γε, ὡς ἔοικεν, ἀλλ', Stob. ὡς ἔοικε, γινώσκουσιν, ἀλλ'. Pro, ἀληθῆ λέγεις. Stob. ἀ. λέγει. Pro, Ὅστις δὲ σοῦ τῆς ψυχῆς ἐρᾷ; ut Stephanus interpretavit, Ficinus (ut jam idem Steph. movuit) abaque interrogatione legit, dis-

Plat.

tinguens post σοῦ, et ibi subaudiens ἐρᾷ. Apud Stob. est post σοῦ incisum. Pro, ἐρᾷ, Stob. ἐρ. Pro, παραμένον, Stob. περιμένον. GOTTL.

γ] Insertum e Stob. præcunte Schleiermachero, qui simul jubet inducere articulum τῶν, quod eo servato unum percent de gradatione in superioribus significata. BUTTM.

τῶν ἑαυτῶν] Ut infra τῶν ἑαυτοῦ. Adverbium κορβωτέρως negligentius adjectum, pro τὰ κορβωτέρως—γιγνώσκουσιν, sicut infra κορβωτέρως pro τὰ κορβωτέρως θεραπεύει. Nolim enim hic, ἄs omittens quod, per sphalma opinor, deest in Cl. Vat. Ven. jungere κορβωτέρως ἔχουσιν. BUTTM.

VOL. VI.

Q

τέχνας ἄς ἔχουσι· τὰ γὰρ τοῦ σώματος γιγνώσκουσιν, οἷς τοῦτο θεραπεύεται.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Εἰ ἄρα σωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, ἑοδαῖς τούτων σώφρων κατὰ τὴν τέχνην.

ΑΛ. Οὐ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ βάνευσοι αὐται αἱ τέχλαι δοκοῦσιν εἶναι καὶ οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα.

ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν πάλιν ὅς τις αὐτὸ σῶμα θεραπεύει, τὰ ἑαυτοῦ ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν^b θεραπεύει;

ΑΛ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Ὅς τις δέ γε τὰ χρήματα, οὐθ' ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ;

ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐ τὰ αὐτοῦ ἄρ' ἐτιⁱ κέραιε ὁ χρηματιστής.

ΑΛ. Ὅρθως.

§. 55. ΣΩ. Εἰ ἄρα τις γίγονεν ἑραστής τοῦ Ἀλκιβιάδου σώματος, οὐκ Ἀλκιβιάδου ἡρώσθη^k ἀλλὰ τινος τῶν Ἀλκιβιάδου.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὅς τις δέ σου^l τῆς ψυχῆς ἑρα^m;

ΑΛ. Ἀνάγκη φαίνεται ἐκ τοῦ λόγου.

11. iii. 804. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἑρῶν, ἐπειδὴ λήγει ἀνθῶν, ἀπίων οἴχεται;

ΧΑΠ.—τὰ ΧΑΠ: τὸ *τ.— οὐκ αὐτὸν ΧΑΠ.— ἄρ' Γ.— ἐτι om F.—^k ἀλκιβιάδου ἡρώσθη ΧΑΠ: Ἀλκιβιάδου ἑρα ἡρώσθη *τ.— σου om H.—^m ἑρῶν om P. Π.

σωφροσύνη ἐστὶ] σωφροσύνη λέγει τὴν φρόνησιν ἀεὶ ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐστὶ τὰ κρείττω ἐπιστρέφουσιν καὶ ἄλλως ἐστὶ ἀπιστρέφουσιν ἀλλήλους αἱ πολιτικαὶ ἀρεταί. Schol. in marg. C. V. Recte interpretatur Schol. τὴν σωφροσύνην, quem alias circa moderandas voluptates venatur, Phaedo c. 18. Eodem loco sensu vocem σωφροσ. a Socrate usurpatam caso dicit Xenoph. Mem. iii. 9. 4. ΜΥΡΙΑ.

βάνευσοι τέχνη] *Sollicitaria artes, illiberales, sordidas.* v. Perizon, ad Elia.

V. H. vi. 6. GOTTL.

§. 55. Ἔστι δὲ σοῦ] Adeoque intemp. legit et Fic. distinguens post σοῦ, et ibi subaudiens ἑρῶ. STERN.

οὐκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἑρῶν, κ. τ. λ.] Similiter Sympos. p. 183. E. Ἄρα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἑρῶν λέγουσι, οὐδὲν ἔρα, εἰσεται ἀποπτόμενος, πολλοὺς λόγους καὶ ἐπισχίσεις κατασχίνας ὁ δὲ τοῦ ἔθους χρηστοῦ ἔντος ἑραστής δὲ βίου μένει, ἔτι μοίμα σωτακτής. Junctus apud Stob. p. 588. 2. Ὅτι τὸ μὲν ἑρῶν ἔρα τις καὶ ἀμὴν καταποσμεν ἔρα-

ΑΔ. Φαίνεταιαι.

ΣΩ. Ὁ δέ γε τῆς ψυχῆς ἐρῶν οὐκ ἄπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἦῃ;²

ΑΔ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγώ εἰμι ὁ οὐκ ἀπίων ἀλλὰ παραμένων λήγοντος τοῦ σώματος, τῶν ἄλλων ἀπεληλυθότων;

ΑΔ. Εὖ γε ποίων, ὦ Σάκρατες· καὶ μηδὲ³ ἀπέλθοις.⁴

ΣΩ. Προθυμοῦ τοίνυν ὅτι κάλλιστος εἶναι.

ΑΔ. Ἄλλὰ προθυμήσομαι.

ΣΩ. Ὡς οὕτω γέ σοι ἔχει· οὐτ' ἐγένετο, ὡς ἔοικεν, Ἄλκιβιάδῃ τῷ Κλεινίου ἐραστῆς οὐτ' ἔστιν ἀλλ' ἢ⁵ εἰς⁶

— εἰς EF, ἔως ε.— ὁ om Π.— μὴ ΧΔΠ.— ἀπέλθοις ΧΔΕΥΤΒC, ἀπέλθουσι Π : ἀπέλθης *ε.— ἐγένετο Ξ.— ἢ om ΧΔΠ.— εἰς om F.— οὕτοι pr Η.— συμκρῶν

κεν, τὸ, τε τοῦ σώματος ἕκτος λέγει· εἰμι τῷ χρόνῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς κάλλος, ἕπερ ἐκ θείας κοινωνίας ἔχει τὴν ἀπορροήν καὶ ἔλθεν ἐπὶ τινὰς τοῦτο δὲ οὐτε πόρος ἢ λιπὸς ἢ ἀμελεία τις, ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὁ πολλὸς χρόνος δόσεται ἀμυνεῖσθαι, συγγεσόμενον δὲ ἄφρονι καὶ συγγραφῶν, οὐκ ἄφθῃ ποτε θάττον ἀπαλλαγὴν τῆς ἐκείνου ψυχῆς. Nec praetermittendus est Xenoph. Sympos. viii. §. 14. "Ἦν δὲ καὶ ἀμφοτέρου στέρησι, τὸ μὲν τῆς ἕρας ἕκτος ταχὺ θῆπου παραμάζει, ἀπολειπόντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τῆς φιλίας συνατομαρτυρεῖσθαι. ἢ δὲ ψυχῆ, ὅσοι περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sed huic loco labe insidet, quae obiter delenda videtur. Si tenendum est ἀμφοτέρου, referendum est ad amatorem et amatum. At vero nullam sic magnopere vim habeat sententia. Praesertim si consideramus quae hunc locum proxime antecedunt : φιλεῖν γε μὴ τῶν μὲν τὸ ἦθος ἐγαμένον, ἀνάγκη ἴδια καὶ θελοῦσθαι καλεῖται· τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμιῶντων πολλὰ μὲν τοὺς τρόπους μίμνρονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Legendum conjeci ἀμφοτέρων. Sic τὸ ἀμφοτέρων στέρησιν apprimè opponitur τῷ ἦθος ἐγασθαι et τῷ σώματος ἐπιθυμίῳ. Similiter haec distinguit Plato Sympos. 209. B. Τὰ τε ὄν σώματα τὰ κατὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχροῦ ἀσπάζεται, ἔτε κούῳ καὶ ἐν ἐντόχῃ ψυχῇ καλῇ καὶ γαστρικῇ καὶ εὐφυνῇ, πάντων δὲ ἀσπάζεται τὸ ζυγαμφοτέρων. Ceterum qua venustate his locis de forma pulcritudine usurpatur ἕκτος et ἀρθεῖν, eadem usur-

patur ἀρθεῖν Aristoneto ii. 1. ἀρθεῖν γὰρ καὶ ἀπρησθηκῆτι σώματι οὐ πρόφικε προσζῆναι δ' ἔρασι· οὐ δὲ ἂν εὐαθέει τε καὶ εὐάδες β, ἐταυθα καὶ ἐνζῆνει καὶ μένει. Ubi non sine veri specie Pauw. εὐάδες in εὐαθέει mutandum censet. Sed vulgatam tuetur Platonis auctoritas Sympos. 196. B. Ἄρθεῖ γὰρ καὶ ἀπρησθηκῆτι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, καὶ ἕλλω ἄφρονι, οὐκ ἐνζῆνει ἔρασι· οὐ δ' ἂν εὐαθέει τε καὶ εὐάδες τόπος β, ἐταυθα καὶ ζῆει καὶ μένει· e quo loco illustrandus est Aristonetus. Atque hoc quidem sensu ἀρθεῖν restituendum Luciano de Parasito t. ii. p. 460. Ἄμειε πολλὰς ἂν σοι δείξωμαι, μορφῆς μὲν εὐ ἠκούσας, τὰ δ' ἕλλα αἰσχρυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγγαμένω ἀποθαῖν αὐτὸ καὶ ἀτομαρτυρεῖσθαι. Uti enim durissimum est, neque ullo modo tolerari potest ἀποθαῖν, ita unice se commendat ἀρθεῖν. Hicuo.

εἰ] Ita Bas. 1. 2. ἢ Ms. Bodl. Etw. ἦ] Hanc librorum lectionem solus Steph. correxerat ita, ἔως : cui assentiar olim. Nunc ἦ ad animum relatum concinnius esse agnosco, propter superius λέγει ἀρθεῖν ad corpus. BURTM.

εὖ γε ποίων] Cf. Heind. ad Thesm. §. 96. Ast.

μηδὲ] Sic codd. plur. nisi quod Cl. Vat. Ven. dant μὴ, per correctionem opinor, ejus cui καὶ μηδὲ displiceret. Sed καὶ est mera copula, in μηδὲ autem latet etiam. Optativus autem hic est vere optantia, non jubenitia. BURTM.

μόνος, καὶ οὗτος^a ἀγαπητός, Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρείτης.

ΑΛ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔφησθα σμικρὸν^b φθῆναι^c με προσελθόντα σοι, ἐπεὶ πρότερος ἂν μοι προσελθεῖν, βουλόμενος πυθίσθαι διότι μόνος οὐκ ἀπέρχομαι;^d

ΑΛ. Ἦν γὰρ οὕτως.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν αἴτιον, ὅτι μόνος ἐραστὴς ἦν σός, οἱ

ii. iii. 365. δ' ἄλλοι τῶν σῶν· τὰ δὲ σὰ λήγει ἄρας, σὺ δ' ἄρχεις ἂν

ii. 182. θεῖν. [§. 56.] Καὶ νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίων δήμου καὶ αἰσχυῖον γένη, οὐ μὴ σε ἀπολίπω. τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα^e ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστὴς^f ἡμῖν γενόμενος^g διαφθαρεῖς· πολλοὶ γὰρ ἤδη κάγαθοι αὐτὸ πεπόνθασιν Ἀθηναίων. εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθίως· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. εὐλαβοῦ ὡς τὴν εὐλάβειαν ἦν ἐγὼ λέγω.

ΑΛ. Τίνα;

ΣΩ. Γύμνασαι πρῶτον, ὦ μακάριε, καὶ μάθε ἅ δὲ μαθόντα ἶναί ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, πρότερον δὲ μὴ, ἵν^c ἀλεξιφάρμακα ἔχων ἴης καὶ μηδὲν πάθης δεινόν.

ΑΛ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ πειρῶ ἐξηγεῖσθαι ὅν τιν^d ἀν^d τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν εἰς τὸ πρόσθε^e πεπεράν-

ΧΓΑΠ: μικρὸν *ε.— ἔφθηναι E, ἐφθῆναι F.— ἐπέρχομαι Δ.— ἀπολείπω Eε.—

^a μάλιστα Γ.— δῆμ^h ἑραστής Χ.— ἡμῶν γενόμενος ΧΔΠ: γενόμενος ἡμῶν *ε.—
^b ἴν^c Γ.— ἂν libris deest.— πρόσθε Γ.— φοβούμεθα ΧΔΠ.— σφαλέντος Τ.—

ἀγαπητός] Lepide utitur Socrates dictione Homericā de filio unico, II. B. 365. de Telemacho, μόνος ἂν ἀγαπητός. Conf. Demosth. Mid. 45. et ibi Spald. BUTTM.

ἐπεὶ] Nota sermonem obliquum continuatum per alteram propositionem, quæ pendet a conjunctione ἐπεὶ. Sermo rectus ex Alcibiadis persona est, ἔφθης προσελθόν σοι, καὶ ἐπὶ πρότερος ἂν προσῆλθόν σοι. BUTTM.

§. 56. ἀπολείπω] ἀπολίπω. Ms. Bodl. Etw.

δῆμος Ἐρεχθίως] Verba sunt Homeri ex Iliad. B. 547. Δῆμος Ἐρεχθίως μεγαλή-

τορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη Θρήνη. v. quæ notavit Clark. ad h. l. Mentionem facit hujus loci Athen. xi. p. 506. τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκόων εἴρηκε (Plato) κρεττὴν εὐπρόσωπον. et paulo post: καὶ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν δ' αὐτὸν ἀποδύσασθαι θεωρεῖν. GOTTL.

γύμνασαι] Ficinus vertit, erue illam: idque retulit ad δῆμον εὐπρόσωπον. Similis locus in Charmid. t. v. p. 109. φαίνεται—εὐπρόσωπος—εἰ θέλει ἀποδύναί, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι. FALSBK. γύμνασαι πρῶτον] Vid. Casaubon. ad Pers. Satyr. iv. 15. p. 329. AST.

ται· ὁ γὰρ ἰσμίν, ἐπεικῶς ἀμολόγηται. ἐφοβούμεθα^δ δὲ μὴ τοῦτου σφαλέντες^ε λάθωμεν ἑτέρου τινὸς ἐπιμελούμενοι,^h ἀλλ' οὐχ ἡμῶν.

ΑΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μετὰ τοῦτ' ἤδη τῆςⁱ ψυχῆς ἐπιμελητίον καὶ εἰς τοῦτο βλέπτιον.

ΑΛ. Δῆλον.

ΣΩ. Σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἑτέροις παραδοτέον.

ΑΛ. Τί μῆν;

§. 57. ΣΩ. Τίν' ἵ οὖν ἂν τρόπον γνοίμεν αὐτὰ ἐναργέστατα; ἐπειδὴ τοῦτο γνόντες, ὡς ἔοικε, καὶ^k ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. ἄρα πρὸς θεῶν εὖ λέγοντος οὗ νῦν δὴ^l ἐμνήσθημεν τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξυνίεμεν;^m

ΑΛ. Τὸ κοῖον τιⁿ διανοούμενος λέγεις, ᾧ Σόκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι φράσω, ὃ γε ὑποπτεύω λέγειν καὶ ξυμβουλεύειν ἡμῖν τοῦτο τὸ γράμμα. κινδυνεύει γὰρ οὐδέ

II. III. 366.

^h ἐπιμελούμενοι ΧΑΠΙΣΤΒC : ἐπιμαλούμενοι *ε.— ἦδη τῆς ΧΑΠ : δὲ ὅτι *ε.— ἵ τίνες II.—^k καὶ om ΧΑΠ.—^l δὴ νῦν ΕΕΓ.—^m ξυνίεμεν ΧΑΠ : ξυνίεμεν *ε.—

πεπέραται] Stob. πεπέραται. Rectius. GOTTI. Male. ΒΥΤΤΜ. γάρ] Inserta more Græco ei ipsi sermoni, qui introducitur illo τοσοῦτον. V. Gramm. §. 136. ubi de voce γάρ. ΒΥΤΤΜ.

σφαλέντες] Vind. σφαλέντος. Mox pro δὴ νῦν, Ven. νῦν δὴ, quod idem est. Vid. Heind. ad Charmid. p. 67. Ast. ἐπιμελούμενοι] Ita Ms. Bodl. pro ἐπιμαλούμενοι. ΕΓΩ.

καὶ μετὰ τοῦτο δὴ] Bekk. cum Clark. Vat. Ven. καὶ μετὰ τοῦτο ἦδη τῆς ψυχῆς. Quod satisfacere tamen non potest. Nam quid est καὶ μετὰ τοῦτο, nisi sequente ὅτι referatur ad ἀμολόγηται? Neque locus est copulæ καὶ, nisi quod inde pendet jam comprehensum est in illo πεπέραται. Sane ὅτι τῆς ψυχῆς ἐπιμελητίον, καὶ εἰς τοῦτο βλέπτιον in superioribus diserte non est dictum. Commodè tamen hæc et proxima aliquatenus referuntur ad totum §. 54. argumentum. Sed καὶ—δὴ non est hujus loci, pro quo malim καὶ—δὴ. ΒΥΤΤΜ.

§. 57. αὐτὰ] Hoc αὐτὰ non habet ad

quod commodè referatur. Quare recte, opinor, Schleierm. legi jubet αὐτὸ, ut cum superiori εἰς τοῦτο referatur ad animum. Eoque ducit illud etiam quod in tribus opt. mox omisso καὶ legitur ἔοικεν, ἡμᾶς—: bene opinor, τοῦτο (τὴν ψυχὴν) γνόντες, ἡμᾶς αὐτοὺς γν. ΒΥΤΤΜ. τοῦ] Articulus τοῦ videtur debere hinc abesse, quum præcedat ὅδ: talem tamen ejus sive usum sive abusum habemus et alibi apud hunc scriptorem. ΣΤΕΡΝ.

ξυνίεμεν] Sic tribus opt. addicentibus nunc legitur loco vulgati olim ξύνισμεν, quod per sensum non satis aptum in solite etiam structum est. Nusquam enim invenitur ἐκείνῳ κοιούντι, sed σύνοιδα ἐκείνῳ κοιούντι vel σύνοιδα ὅτι ἐκείνῳ κοιού. Subjecta autem Alcibiadis interrogatio male vulgo distinguitur ita: Τὸ κοῖον; τί διαν. Scribendum Τὸ κοῖον τι διανοούμενος. Sophist. p. 240. C. Πῆ καὶ τὸ κοῖον τι φοβούμενος ὅτῳ λέγεις; et ibid. p. 217. A. Τί δὲ μάλιιστα καὶ τὸ κοῖον τι περὶ αὐτῶν διαπορήεις ἐρεῖσθαι διανοήθης; ΒΥΤΤΜ.

παλασχοῦ εἶναι παράδειγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον.

ΑΛ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Σκόπει καὶ σύ. εἰ ἡμῶν τῷ ὀμματι ὡς περ ἀνθρώπων συμβουλευόντων εἶπεν^p ἰδέ σαυτόν, πῶς ἀν^q ὑπελάβομεν τί παραινεῖν; ἀρ^r οὐχὶ εἰς τοῦτο βλέπειν, εἰς ὃ βλέπων ὁ ὀφθαλμὸς ἐμελλεν αὐτὸν ἰδεῖν;

ΑΔ. Δῆλον.

ΣΩ. Ἐνοῶμεν δὴ, εἰς τί βλέποντες τῶν ὄντων ἐκείνῳ τε ὀρῶμεν ἀμ^u ἀν καὶ ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΔ. Δῆλον δὴ, ὡ Σώκρατες, ὅτι εἰς κάτοπτρά τε καὶ τὰ τοιαῦτα.

ii. iii. 267. ΣΩ. Ὁρθῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὃ ὀρῶμεν ἐνεστὶ τι^w τῶν τοιούτων;

ΑΔ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐννεόηκας^x οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταπτίχρῳ
ii. 128. ὄψει ὡς περ ἐν κατόπτρῳ, ὃ δὴ καὶ κόρη^y καλοῦμεν, εἰδῶλον ὃν τι^z τοῦ ἐμβλέποντος;

ΑΔ. Ἀληθῆ λέγεις.

^a τί om Γ.—^b πολλοῦ pr Η.—^c εἶπεν ΧΑΠ.—^d ἀν om Π.—^e ἀρ Γ.—^f βλέπει ΣΓC et pr Γ.—^g δ add ΧΔ.—^h ἐνεστὶ ΔΠF et corr Γ: ἐν ὄψει ε.—ⁱ τι add Wolfius.—^j ἐννεόηκας F.—^k τοῦ om pr Η.—^l κόρη ΧΑΠ et mg B: κορυφή^m σ.

ἐν ὄψει τῶν τοιούτων] 'Legendum censemus ἐνεστὶ τι τῶν τοιούτων, aut certe ἐν ὄψει τι τῶν τοιούτων. Vulgatum aspectum nobis fecit bene loquentium consuetudo.' WOLFIIUS in Miscell. Litterar. p. 104. præeunte Ficino. Apparet virum doctum diffusum fuisse isti ἐν pro τί. Sed certa quædam hujus generis observantur animo Socratis, ut ipsam speculum, aquæ superficiem, pupilla. Earum autem unam speciem recte dici posse ἐν τῶν καταπτίχρων nemo dubitabit. Sed illud dubito, an si dixisset Socrates καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐν vel ἐν τί ἐστι τῶν τοιούτων, Alcibiades dativum hunc, qui commodi esse videtur, neque tamen esse debet, statim ita intellexisset, ut respondere potuisset Πάνυ γε. Quod si tamen credimus, æquiescendum videtur in vulgata: nam illud ἐνεστὶ, quod præbent cod. Clark. et alii nonnulli, ex illo ἐν

ἐστι sponte nasci debuit. Sin minus, cum Bekk. adoptanda prior Wolfii correctio, ἐνεστὶ τι, aut etiam legendum: καὶ ἐν εἶνε κἂν τῷ ὀφθαλμῷ—ἐν ὄψει τ. Schleiermacherso verba hæc ἢ ἀρῶμεν se juncta a superioribus papillam significare videntur: quod absque inserta voce κεῖνο fieri posse non puto. Et sis demum dativus iste commodi καὶ τῷ ὀφθαλμῷ vere otiosus esset, quod in altera ratione de his ἢ ἀρῶμεν illi videbatur. Verum adjecta hæc puto ad oppositionem speculi vulgaris. Plenus: ille ipse oculius, quo videmus, inspicit etiam pro speculo potest. BUTTM.

κορυφή] Mira hic mihi in exemplari Græco videtur esse menda. Quid enim sibi vult κορυφήν ἀριστῶν? legendum censo οὐκ ὀφθαλμῷ scilicet papillam. DACIER. κόρη Stob. Ven. Ast.

ΣΩ. Ὁφθαλμὸς ἄρα ὀφθαλμὸν θεωμενος, καὶ ἐμβλέπων εἰς ταῦτο ὃ περ βέλτιστον αὐτοῦ καὶ ᾧ ὄρα, οὕτως αὖ αὐτὸν ἴδωι;

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Εἰ δὲ γὰρ εἰς ἄλλο τῶν τοῦ ἀνθρώπου βλέπει ἢ τι^b τῶν ὄντων, πλὴν εἰς ἐκείνο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὁμοιον, οὐκ ὄψεται ἑαυτόν.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὁφθαλμὸς ἄρα εἰ μέλλει ἰδεῖν ἑαυτόν,^c εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλεπτήον, καὶ τοῦ ὀμματος εἰς ἐκείνον τὸν τόπον ἐν ᾧ τυγχάνει ἢ^d ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνομένη ἔστι δὲ τοῦτό που ἢ^e ὄψις.

ΑΛ. Οὕτως.

§. 58. ΣΩ. Ἔρ' οὖν, ᾧ^f φίλος Ἀλκιβιάδης, καὶ ψυχὴ εἰ μέλλει γινώσκειν αὐτήν, εἰς ψυχὴν αὐτῇ βλεπτήον, καὶ μάλιστα^g εἰς ταῦτον αὐτῆς τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐγγίγνεται ἢ ψυχῆς ἀρετῆ, σοφία, καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο^h τυγχάνει ἢ ὁμοιον ὄν;

^a ἐν τι ΧΔ, ὅτι Π: ἐν *γ.— τοι Δ.— αὐτὸν Χ.— ἢ add ΧΔΠ.— ἢ add ΧΔΠ.— ἢ om pr Η.— μέλλω^g Γ. εἰς...ἄλλο om Σ et pr Η.— ἢ τοῦτον F.

ὀφθαλμοῦ ἀρετῆ] Articulum hic et in verbis ἢ ἕψις e Ven. recepimus. Ceterum cf. Platon. Polit. i. 24. Metop. Pythagor. in Stob. Serm. i. p. 7. 14. Hippodam. in Stob. Serm. xci. p. 55E. 43. p. 55E. 48. Ast.
τοῦτον] Stob. τοῦτῃ. Pro, οὐκ ἕψεται ἑαυτὸν, Stob. ἐχλῖ δ. ἰ. Post, τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν, Stob. addit ἑστίν. Gottl.

§. 58. τόπον] τόπον Ms. Bodl. Εἰς σοφία] Non recte olim Heusdiao Astioque assenseram, vocem σοφία ut glossema respicientibus, quoniam in sequentibus demum docet Socrates, animi virtutem in sapientia sitam esse: quod verum non est; sed illud mox dicit, animi virtutem esse in eo, circa quod sit τὸ εἰδέναι καὶ τὸ φρονεῖν. Jam sicut in proximis superioribus de oculi virtute sermo erat, quam ἕψιν nominabat; ita nunc, de animi virtute loquens, σοφίαν eam appellat. Itaque respondent sibi ἕψις et σοφία. Jam sicut τῆς ἕψις sedes est in pupilla, ita nunc sedem quaerit etiam τῆς σοφίας. Quo pacto simul ap-

paret certissime veram esse lectionem νοερότερον, quam e tribus optimis et e Stobaeo in sequentibus adoptavimus pro vulgato antea θεωρότερον. Nam sic tandem ab omni parte absolvitur comparatio oculi. Sicut enim virtus oculi, ἕψις, sita est in eo ᾧ ὄρα; ita virtus animi, σοφία, sita est in eo ᾧ νοεῖ sive in eo quod est τῆς ψυχῆς τὸ νοερότατον. Hoc autem dicit esse illud περὶ ἃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἑστίν, pro quo mox una voce φρόνησις utitur. Ἡ σοφία itaque est ἐν τῇ φρονήσει, sicut ἢ ἕψις ἐν τῇ κόρῃ: sapientia in mente, sicut visus in pupilla. Restat alia varietas. Quippe pro istis τῷ θεῷ Nurnberger e codice Ven. (Π) affert τῷ Θεῷ (sic ille, sine accentibus pro solet) h. e. τῷ θεῷ: Bekker autem ex eodem et Vatic. diserte notavit τῷ θεῷ. Verum probe notandum, in Clark. a quo duo illi alias non recedunt nisi in exiguis scripturae diversitatibus vel mendis manifestis, hanc varietatem non esse: cuius rei fidem facit summa alias in minutissimis diligentia Gaisfordi qui hunc codicem contulit. De sententiis horum

ΑΛ. Ἐμοιοι δοκεῖ, ὦ Σάκρατες.

ΣΩ. Ἐχομεν οὖν εἰπεῖν ὃ τί ἐστὶ τῆς ψυχῆς νοερώτερον ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἶδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐστίν;

ΑΛ. Οὐκ ἔχομεν.

ΣΩ. Τῷ θεῷ ἄρα τοῦτ' ἔοικεν αὐτῆς, καὶ τις εἰς τοῦτο βλέπων καὶ πᾶν τὸ θεῖον γνούς, θεὸν τε καὶ φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίῃ μάλιστα.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν ὁμολογοῦμεν σωφροσύνη εἶναι.

— νοερώτερον ΔΠ, νοώτερον Ξ: θεώτερον *5.— γε ΧΠ.— ἐστίν add ΧΔΠ.— θεῷ ΔΠ: θεῶ *5.— τοῦτ' Γ.— γνοίῃ ἂν ΕΣΤ et pr C.— post φαίνεται Eusebius (P. E. p. 551.) inserit, quæ a Stobæo (i. p. 408. Gaisford.) post Παρὲ γε v. 13. adduntur: Ἄρ' ὅσπερ κάτοπτρα σαφέστερά ἐστι τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνσπιντρον καὶ καθαρότερά τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ βελτίστου καθαρότερόν τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ὄν; Ἐοικέ γε ὁ Σάκρατες. Εἰς τὸν

verborum cf. Excursum ad not. sq. BUTTM.

§] Deest φ, mox ἐστὶ, et postea περὶ in Ma. Bodl. Etw.

φ τοῦτο τυγχάνει ὁμοιον] Cui sapientia (τοῦτο enim ad σοφίαν referendum) similis est, i. e. cognitio rationis atque intelligentiæ, quæ, ut Cratippus ait apud Cic. de Div. i. 32. 'tum maxime vigent, cum plurimum absint a corpore.' Plat. Phædon. c. 27. Ὅταν δέ γε, inquit, αὐτῇ (ἢ ψυχῇ) καθ' αὐτὴν σκοπῆ, ἐκείσε οὐχεται εἰς τὸ κεραιρόν τε καὶ ἀεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον, καὶ ὁσάτως ἔχον. NURNB.

τῆς ψυχῆς θεώτερον] Ita Plat. Crit. c. 8. ἢ φαυλότερον, inquit, ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὃ τί ποτ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἢ τε ἀδικία καὶ ἢ δικαιοσύνη ἐστίν; NURNB.

θεώτερον] Ven. νοερώτερον. Euseb. Præp. Ev. xi. 27. p. 551. B. hunc locum citans, inserit ἐστὶ post ψυχῆς et φρονεῖν. AST.

τῷ θεῷ ἔρα] Si qua similitudo hominis est et Dei, ea esse debet ἐν τῷ εἶδέναι τε καὶ φρονεῖν. Τῷ μὲν (σώματι) δουλεῖν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσει προστάττει, τῷ δὲ (ψυχῇ) ἄρχειν καὶ δεσπόζειν καὶ κατὰ ταῦτα αὐ πότερόν σοι δοκεῖ ὁμοιον τῷ θεῷ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ, ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῶν ὄλον ἄρχων τε καὶ ἡγεμονεῖν πεφυκέναι. Phædon. c. 27. NURNB.

θεόν τε καὶ φρόνησιν] Ὅταν περ αὐτῇ (ἢ ψυχῇ) καθ' αὐτὴν γένηται καὶ ἐξῆ αὐ-

τῆ καὶ πέκωνται τε τοῦ πλάου, καὶ περὶ ἐκεῖνα ἀεὶ κατὰ ταῦτα ὁσάτως ἔχει, ὅτε τοιοῦτων ἐφαπτομένη καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται. Phædo. c. 27. Et Olympiodor. ad Phædon. c. 14. ἢ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικὴν δηλοῖ ἐνέργειαν. NURNB.

θεόν τε καὶ φρόνησιν] Magnopere displicet illud θεόν τε καὶ φρόνησιν, pro quo unice requiritur σοφίαν τε καὶ φρόνησιν. In iis enim, quæ hæc præcedunt, rogaverat: ἔχομεν οὖν εἰπεῖν, ὃ, τί ἐστὶ τῆς ψυχῆς θεώτερον ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἶδέναι τε καὶ φρονεῖν; Paulo ante—ἢ ψυχῆς ἀρετῇ, σοφία—delendum est σοφία, tamquam glossema ad ἢ ψυχῆς ἀρετῇ adscriptum. HEUSD.

νοῦν τε καὶ φρόνησιν] Vulgata scriptura, quam Ficinus quoque expressit, est θεόν τε καὶ φρόνησιν. Jure displicebat Heusdio. Propius accedit ad vocis θεόν ductus, quod nos, aliis præterea argumentis adductis, reponere ausi sumus νοῦν. Infra legitimus νοῦν ἱερακῶν et νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς. Gravioris etiam momenti est Juliani locus Orat. ii. p. 68. D. τὸ γὰρ σεαυτοῦ αὐ δέησον τὸ σῶμα φησιν (δ σοφός, int. Πλάτων), οὐδὲ τὰ χρεῖματα, οὐδὲ εὐγένειαν καὶ δόξαν πατέρων ταῦτα γὰρ αὐτοῦ μὲν τινος ἐλκεία κτήματα, οὐ μὴν ἐστὶ ταῦτα αὐτός. ἀλλὰ νοῦ καὶ φρόνησει, φησὶ, καὶ τὸ ἔλκω τῷ ἐν ἡμῶν θεῷ· ὃ δὴ καὶ αὐτὸς ἐτέρωθεν κυριώτατον ἐν ἡμῶν ψυχῆς εἶδος ἔρα (int. Platon.). Cf. p. 69. D. 70. A. AST.

ΑΔ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν μὴ γινώσκοντες ἡμᾶς αὐτοὺς μηδὲ σώ-

θεὸν ἔρα βλέποντες ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόστῳ χρώμεθ ἂν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετὴν καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὀφείμεν καὶ γινώσκειν ἡμᾶς αὐτοὺς.

πάνυ γε] Stob. post hæc verba, p. 181. ΣΩ. Ἄρ' ἔστωρ κάστωτρα σαφέστερά ἐστι, τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνόστρου, καὶ καθαρότερα τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρῳ ψυχῇ βελτίστου, καθαρότερον τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ἂν. ΑΔ. Ἐοικὲ γο, ὁ Σόκρατες. ΣΩ. Εἰς τὸν θεὸν ἔρα βλέποντες, ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόστῳ χρώμεθ ἂν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετὴν, καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὀφείμεν καὶ γινώσκειν ἡμᾶς αὐτοὺς. ΑΔ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; ΑΔ. Πάνυ γε. Locus hic omissus in editionibus vulgatis, Platone non indignus videtur. Bene etiam cum superioribus cohæret. Conr. Gesnerus quidem iudicat ita, cuius verba digna sunt, quæ hic apponantur: "Si hæc eximas, præcedentia et sequentia, ut in impressis Platonis exemplaribus habent, cohærebant. Suspicio vero, recte hic legi, et omnia conjungi debere. In impressis vero culpa librarii omissa esse, quæ sequuntur hæc verba: (*Se ipsam vero cognoscere, prudentiam esse concedimus. Prorsus.*) domos eadem repetantur. Sic enim semper sit error." Hæc ille. Post ea verba, in Stobæo (p. 181.) repetuntur verba: τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; πάνυ γε. Ἄρ' οὖν μὴ γινώσκοντες. Gottl. Equidem hæc non Platonis esse puto. Ascendit quidem Plato a cognitione animi humani ad cognitionem Dei; utrum autem a Dei cognitione ad cognitionem animi descendat, dubito. Certè non recipienda sunt in textum sine codd. Plat. auctoritate. ΝΟΤΑ. Hæc spuria esse et ab homine fortasse Christiano religioni addicto interpolata, quislibet per se sentiet. Accedit, quod orationis nexum turbant; verba enim τὸ γινώσκειν αὐτὸν et σωφροσύνην cum sequentibus μὴ γινώσκοντες ἡμᾶς αὐτοὺς et μηδὲ ἀφροσύνην ut rectissime cohærent. Ast.

πάνυ γε] De verbis illis, quæ exstant apud Eusebium quoque P. E. p. 551. e Platonis libris hodie exulantibus prima mea olim jam fuerat sententia ut cum Conr. Gesnero et Gottlebero recipienda censerem, quoniam et alia quædam,

Plat.

Vol. VI.

quæquam breviora, in solis his Stobæanis excerptis inventa sint. Accedebat quod in his verbis demum illud cui mens æmulus sit (58. καὶ εἰς ἄλλο δὲ τοῦτο τυγχάνει ὁμοιον ἂν), Deus nimirum, disertius indicatur: quo carere non posse disputatio videbatur, ob præmissa illa de pupilla et speculo, quibus respondet mens et deus. Postea tamen transibam in sententiam eorum qui tanquam inaitia hæc rejicerent, quanquam rationibus extrinsecus maxime ductis. Nam primum in litteris verbisque nihil eorum videbam quæ ansam ejusmodi omissioni dare solent, ὁμοιωτέλετον maxime. Sane verba Socratis et Alcibiadis hæc, τὸ δὲ γινώσκειν—Πάνυ γε, apud Stobæum his leguntur, et ante et post controversa illa verba. Sed his hæc, etiamsi genuina illa putamus, scriptor nullo modo ponere potuit. Ut hoc ipsam, quod tam fatue tamen apud Stobæum ea repetuntur, indicio potius esse videatur textus interpolati. Quin apud ipsam Stobæum, dubia hæc particula et a superioribus et a subsequentibus sejuncta legitur, adjecta marginali nota 'Ejusdem,' qua novam alias fragmentum indicari solet: verba autem illa, τὸ δὲ γινώσκειν—Πάνυ γε, ut superiorum partem ibi claudant, ita proxime sequentem ordiuntur. Unde satis videbatur patere, Stobæum, sive quicumque verba de quibus agimus inseruerit, brevius illud diverbium utroque loco, ad seriem orationis illo emblemate interruptis, necessarium putasse. Ad illam autem quam modo tetigi sententiarum concinnitatem efficiendam, vulgata quoque quamvis breviora videbantur tamen sufficere posse; modo ne jungeretur in superioribus τῷ θεῷ αὐτῆς, sed τοῦτο αὐτῆς κοινὴ τῷ θεῷ, hoc est hic ut alibi, τῷ θεῷ. Ob id ipsam autem, quod nimis breviter hæc tractata viderentur, alium aliquem e Platonis forsan Stobæana illa inseruisse autumat Schleiermacher. Verum ex hoc ipso, quod Platonis hic quoque fuisse censendus est, apparet, quam parvi tota quæstio sit momenti, quamque nulla fore ex ipsa re sententiæque indicia duci possint. Quod longe sane aliter esset, si, quod nemo facile hodie contendet, ipse

R

Φρονες ὄντες δυναίμεθ' ἂν^p εἶδέναι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν κακά^q τε καὶ ἀγαθά;

ΑΛ. Καὶ πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀδύνατον ἴσως σοι^r φαίνεται μὴ γιγνώσκοντα Ἀλκιβιάδην τὰ Ἀλκιβιάδου γιγνώσκειν ὅτι Ἀλκιβιάδου ἴστίν.

ΑΛ. Ἀδύνατον μέντοι νῆ Δία.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα τὰ ἡμέτερα ὅτι ἡμέτερα,^s εἰ μὴδ'^u ἡμᾶς αὐτούς;

ΑΛ. Πῶς γάρ;

ii. iii. 300.

ΣΩ. Εἰ δ' ἄρα μὴδ'^v τὰ ἡμέτερα, οὐδὲ τὰ τῶν ἡμετέρων;

ΑΛ. Οὐ φαίνεται.

Nal.—^p ἂν add ΧΑΠ.—^q καλῶ F.—^r post ἀδύνατον omisi γὰρ cum ΧΑΠF.—^s ἴσως σοι ΧΠ, ἴσως Δ, ἴσως τοῦτο F : ἴσως *s.—^t ὅτι ἡμέτερα om ΧΑΠ.—^u μὴδ' ΧΑΠC : μὴ δ' *s.—^v μὴδὲ add Stobæus.—^w τοι EF.—^x ὁμολογούμεν ΧΓΑΠΣΕF.—^y δέει τι

Plato hunc dialogum scripsisset. Illa autem externa indicia facile remoueat ita ut, quod profecto nihil mirum, in consarciendis Stobæianis illis excerptis, turbatum hic aliquo modo esse putes. Certe de hoc dubitari nequit, auctorem horum verborum inserta voluisse ea statim post illa, ὅτω καὶ αὐτὸν ἂν γροῖη μάλιστα φαίνεσθαι. Atqui eo ipso loco reuera leguntur apud Eusebium, verbis tamen in ipsa commissura corruptis in hunc modum: φαίνεσθαι γὰρ οὐδ' ὅθ' ἔσπερ—, quæ facile emendantur ita: φαίνεσθαι. Ἄρ' οὐδ' ἔσπερ—: cum apud Stobæum molesto asyndeto scriptum sit Ἄρ' ἔσπερ. Illa autem minor colloquii particula, quæ bis legitur apud Stobæum, apud Eusebium, qui in his,—ἡμᾶς αὐτούς. Nal.—excerptiorem suam absolvit, non comparat. Itaque non est cur, quæ a duobus antiquorum scriptorum descriptoribus diversimode nobis porriguntur, rejiciamus. Posse enim etiam sine homocoteleuto mera scribæ supinitate particulas dialogi alicujus, longiores, breviores, excidere, quis quæso negarit? Atque sic tandem huic nostræ sententiæ haud spernendum documentum accedit in iis quæ leguntur inferius §. 60. Καὶ, ἔσπερ γε ἐν τοῖς πρόσθετον ἐλέγμεν, εἰς τὸ θέσιν καὶ λαμπερὸν ὄραντες πράξεται. Nam hæc τοῦ λαμπεροῦ appellatio in superio-

ribus non legitur nisi in controversa illa sermonis parte; neque admodum satisfacit Schleiermacheri observatio, verba ἔσπερ—ἐλέγμεν referri posse ad solum hoc εἰς τὸ θέσιν, ut τὸ λαμπερὸν hic demum a scriptore adjectum sit. BUTTM.

δυναίμεθα εἶδέναι] In Ἐκφροσύνη sine φροσύνη inest summum bonum, ad quod omnia alia referenda. Egregie huc faciunt, quæ dicit Plato de Legg. i. ἔσπερται δ' ἐκ τῶν θεῶν (ἀγαθῶν) θάτερα (genera bonorum, et divina et humana) καὶ ἐὰν μὲν δέχηται τις τὰ μείζονα πάλιν, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττωσα εἰ δὲ μὴ, στέφεται ἀμφοῖν. ΝΥΡΝΕ.

ἴσως φαίνεσθαι] Stob. ἴσως σοι φαίν. Mox pro, εἰ δ' ἄρα τὰ ἡμέτερα, Stob. εἰ δ' ἄρα μὴδὲ τὰ ἴ. Pro, ἀλλ' οὐδὲ, Stob. ἄλλους δέ. Pro, πον ἂν ἐγροῖσθαι, Stob. πον ἐγροῖσθαι. Denique pro, τί δ', Stob. τίς δ'. GÖTL.

εἰ μὴ δὲ ἡμᾶς αὐτούς] Mendam suspicor, ac lego potius εἰ μὴδ' ἡμᾶς αὐτούς. Vertendum igitur, Nec nostra, quod nostra sint, nisi nosmet ipsos nocerimus. FABER. Certissimam hanc Fabri emendationem confirmat Ficini versio atque optimi hodie codices. Vulgo εἰ μὴ δὲ ἡμᾶς αὐτούς. In seqq. autem æque necessarium μὴδὲ post εἰ δ' ἄρα, in vulgatis planè omissum, e Stobæo insertum est. BUTTM.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα πάνυ τι^ω ὀρθῶς ἀμολογοῦμεν^τ ὁμολογούντες ἄρτι^γ εἰναί τινας οἱ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γιγνώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυτῶν ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν^α ἑαυτῶν. ἔοικε γὰρ πάντα ταῦτα εἶναι κατιδεῖν ἑνός τε^β καὶ μιᾶς τέχνης, αὐτόν, τὰ αὐτοῦ, τὰ τῶν ἑαυτοῦ.^β

ΑΛ. Κινδυνεύει.

§. 59. ΣΩ. Ὅς τις δὲ τὰ αὐτοῦ ἀγνοεῖ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ποῦ ἂν^ε ἀγνοοῖ κατὰ ταυτά.^δ

ΑΛ. Τί μὴν;

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ τῶν πόλεων ἀγνοήσῃ.

ΑΛ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ^ο ἂν γένοιτο ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ πολιτικός.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐ μὴν οὐδ' οἰκονομικός γε.

ΑΛ. Οὐ δῆτα.

ii. 134.

ΣΩ. Οὐδέ γε^ε εἴσεται ὅ τι πράττει.

ΑΛ. Οὐ γὰρ οὔν.

ΣΩ. Ὅ δὲ μὴ εἰδὼς οὐχ ἀμαρτήσεται;

ΑΛ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐξαμαρτάνων δὲ οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ;

ΑΛ. Πῶς δ' οὔ;

ii. hi. 370.

ΣΩ. Κακῶς δὲ πράττων οὐκ ἄθλιος;

ΑΛ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τί δ' οἷς^ε οὔτος πράττει;

ΑΛ. Καὶ οὔτοι.^h

F.— αὐτῶν X.— τε om F.— τὰ τῶν ἑαυτοῦ om Y.— ἂν om XΔΠ.—^δ ταῦτα ΔΠ.—^ε ἂρ F.—^ε γε om XΔΠ.—^ε οἷς om pr F.—^h καὶ οὔτοι καὶ οὔτοι Δ.—^δ οὐκ...

ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν] Ita optime Stobaeus. Respicitur enim §. 54. ubi pronuntiatum erat, medicos, qui corpus curant, non ἑαυτοῖς, sed τὰ ἑαυτῶν, agricolis autem et ceteros opifices ne τὰ ἑαυτῶν quidem, sed τὰ τοῦ σώματος, itaque τὰ τῶν ἑαυτῶν, cognoscere. Vulgo h. l. maxima interpunctione post τὰ δὲ ἑαυτῶν posita, ita scribitur: ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν, quod etsi non proptus

ineptum est, longo tamen concinnior et aptior est Stobaei scriptura. ΒΥΤΤΜ.

§. 59. ποῦ ἂν ἀγνοοῖ] Stob. ποῦ ἀγνοεῖ. ΑΣΤ.

ἀνὴρ πολιτικός] Plato hic respondet objectioni, quam Xenophon Socrati fieri posse dicit Mem. i. 2. 17. χρῆν τὸν Σωκράτην μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας, ἢ σωφρονεῖν. ΝΥΡΝΣ. κακῶς] καλῶς Ms. Bodl. ΕΓΩ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ' οἶόν τε, ἐὰν μὴ τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾦ, εὐδαιμόνα εἶναι.

ΑΛ. Οὐχ οἶόν τε.

ΣΩ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄβλαιοι.

ΑΛ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οὐδ' ὁ πλουτήσας ἀβλιότητος ἀπαλλάσσεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας.¹

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τειχῶν οὐδὲ τριήρων οὐδὲ νεωρῶν θύονται αἱ πόλεις, ὧ' Ἀλκιβιάδῃ, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσῃν, οὐδὲ πλήθους οὐδὲ μεγέθους ἄνευ ἀρετῆς.

ΑΛ. Οὐ μέντοι.

ΣΩ. Εἰ δὴ^κ μέλλεις τὰ τῆς πόλεως πράξῃν ὁρθῶς καὶ καλῶς, ἀρετῆς σοι¹ μεταδοτέον τοῖς³ πολίταις.

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Δύναίτο δ' ἂν τις μεταδιδόναι ὁ μὴ ἔχοι;²

ΑΛ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Αὐτῷ^ο ἄρα σοὶ πρῶτον^ρ κτητέον^ρ ἀρετὴν, καὶ ἄλλ.
11. iii. 371. λα^τ ὅς μέλλει μὴ ἰδίᾳ μόνον αὐτοῦ τε καὶ τῶν αὐτοῦ ἀρξέειν καὶ ἐπιμελήσεσθαι, ἀλλὰ πόλεως καὶ τῶν τῆς πόλεως.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 60. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐξουσίαν σοι οὐδ' ἀρχὴν παρασκευαστέον σαυτῷ ποιεῖν ὅτι ἂν βούλη, οὐδὲ τῇ πόλει, ἀλλὰ δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις θεοφιλῶς πράξετε.

γε om XA et pr Π, post σφόδρα γε v. 3. ponit re Π.—¹ ματαιότητος XAP.—² εἰ XF.—³ σοι om H.—⁴ τοῖς om Γ.—⁵ ἔχει ΓΕΣΤΒC: ἔχει *ε.—⁶ αὐτὸ CDE.—⁷

^ρ πρῶτον om F.—^ρ κτητέον X, κτήσεων Γ.—^ρ ἄλλος ΣΤ.—^ρ ἕσπερ Δ.—^ρ ἡμέτερα

ὁ μὴ ἔχει] Struvius corrigit οὐ μὴ ἔχει, neque ego repudiem, ob proximum illud ἀρετῆς μεταδοτέον. Nihil tamen contra libros novandum est, cum accusativus non prorsus alienus sit ab hoc verbo, etiam ubi nominis partem suae rei aliquis impertit. Sic enim Xenoph.

Anah. iv. 5. 5.—εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυροὺς ἢ ἄλλο τι ἂν ἔχουσιν βρωτῶν. Qui locus varietati quoque, sicut hoc nostrum, casus exemplum praebet: sic enim statim continuatur illi narratio: ἔθα δὲ μεταδιδόντων ἀλλήλοις ἂν εἶχον ἕκαστοι. ΒΥΤΤΙΚ.

ΑΛ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Καὶ ὁ πέρ' γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὄρωντες πράξετε.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ἐνταῦθά γε βλέποντες ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα' ἀγαθὰ κατόψεσθε καὶ γνώσεσθε.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς τε^α καὶ εὖ πράξετε;

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν οὕτω γε πράττοντας ὑμᾶς ἔβελω ἐγυήσασθαι^β ἢ μὴν εὐδαιμονήσειν.

ΑΛ. Ἀσφαλὴς γὰρ εἰ ἐγγυητής.

ΣΩ. Ἀδίκως δὲ^γ πράττοντες, εἰς τὸ ἄθεον καὶ τὸ^δ σκοτεινὸν βλέποντες, ὡς τὰ εἰκότα,^ε ὅμοια τούτοις πράξετε ἀγνοοῦντες ὑμᾶς αὐτούς.

ΑΛ. Ἔοικεν.

ii. iii. 372.

ΣΩ. Ὡς γάρ, ᾧ^ς φίλε Ἀλκιβιάδη, ἐξουσία μὲν ἦ^α ποιεῖν ὁ βούλεται, νοῦν δὲ μὴ ἔχῃ, τί τὸ εἰκὸς συμβαίνειν,^β ἰδιώτη ἢ καὶ πόλει; οἷον νοσοῦντι ἐξουσίας οὐσης δρᾶν ὁ βούλεται, νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι, τυραννοῦντι δέ, ὡς μὴδὲ^γ ἐπιπλήττοι τις αὐτῶ,^δ τί τὸ συμβηκόμενον; ἄρ' οὐχ, ὡς τὸ εἰκός, διαφθαρεῖναι τὸ σῶμα;

ii. 185.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τί δ' ἐν νηί, εἴ τῃ ἐξουσία εἴη ποιεῖν ὁ δοκεῖ,^δ νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἰσχυρομένη, καθορᾶς ἅ^ε ἂν ζυμβαίνοι^ε αὐτῷ τε καὶ τοῖς ζυμναύταις;

F.—^α ante καὶ omisi τε cum ΧΓΔΠ.—^β ἐγγυήσασθαι Γ.—^γ δὲ om ΧΔΠ: δέ γε *γ.—^δ τὸ post καὶ add ΧΔΠ.—^ε εἰκότα om F et pr E.—^ς om F.—^δ ἢ om pr E.—^ε συμβαίνει F.—^δ ἐπιπλήττοντι αὐτῷ ΧΔΠ.—^δ ὁ δοκεῖν ΧΔΠ, om F.—^ε δ EFΓ.

§. 60. § γάρ] Astius sine libris Ὡς γάρ ἔν.— In quo sequitur ille quidem normam mille locorum consensu firmatam. Tamen cum in aliis verborum structaris hanc particulam sibi exposcentibus subinde omittant eam scriptores, et in hac ipsa tragici (vid. Poron. ad Eurip. Or. 141. Heind. ad Protag. §. 87.) meum certe non duxi ut sine libris quidquam hic agerem. E prosariis omisi δὲ exemplis, quae excitavit Matth. Gr.

527. Obs. 2. Platonica aliter hodie edantur e libris. BUTTM.

ἐπιπλήττοι] Optativi hujus ratio querenda videtur in sermone hypothetico: nam ἐξουσία οὐσης hic valet idem quod εἰ ἐξουσία εἴη αὐτῷ. Est tamen aliquid insoliti in hac dictione, cui modelam non invenio in hac trium optimorum scriptura ἐπιπλήττοντι αὐτῷ. Nisi non nimium forte inde recedere censes hoc, ὡς μὴδὲ ἐπιπλήττω τῷ αὐτῷ. BUTTM.

ΑΛ. Ἐγὼ γε, ὅτι γε^ε ἀπόλοιτο^δ πάντες ἄν.^ι

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄσάυτως ἐν πόλει τε καὶ πάσαις^ι ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς ἔπεται τὸ κακῶς πράττειν;

ΑΛ. Ἀνάγκη.

§. 61. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τυραννίδα χρῆ, ἢ ἄριστε Ἀλκιβιάδῃ, παρασκευάζεσθαι οὐδ' ἑαυτῷ οὔτε τῇ πόλει, εἰ μίλλετι εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετῆν.

ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Πρὶν δέ γε ἀρετῆν ἔχειν τὸ ἀρχεσθαι ἄμεινον ὑπὸ τοῦ βελτίονος ἢ τὸ ἀρχεῖν ἀνδρῖ, οὐ μόνον παιδί.

11. iii. 278.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε ἄμεινον καὶ κάλλιον;

ΑΛ. Ναί.¹

ΣΩ. Τὸ δὲ κάλλιον πρεσβύστερον;

ΑΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν ἄμεινον γάρ.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Δουλοκρεπὲς ἄρα ἢ κακία.

ΑΛ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἐλευθεροκρεπὲς δὲ ἢ ἀρετή.

ΑΛ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν φεύγειν χρῆ, ἢ ἑταῖρε, τὴν δουλοκρέπειαν;

ΑΛ. Μάλιστα γέ, ἢ Σώκρατες.

ΣΩ. Αἰσθάνει δὲ νῦν πῶς ἔχεις; ἑλευθεροκρεπῶς ἢ οὐ;

ΑΛ. Δοκῶ μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι.

—¹ συμβαίνει Γ: συμβαίνῃ *ε.—ε γε om ΓΣ.—ἀπέλλωντο F.—ἐν om ΧΠ.—
—² πάσαις ΧΔΠ: ἀπάσαι *ε.—³ οὐδ' ΧΓ.—⁴ ναί...γάρ om T.—⁵ τὸ om Δ.—⁶ ἐν

§. 61. Δοκῶ μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι] Ea igitur de causa scripsisse videtur Plutarchus, quod Alcibiades argumentis Socratis solertibus evinctus, Ἐπιτηξ' ἐλέκτωρ δούλων ἐς κλίνας πτερρόν. Socratis potro dicendi genus sublime illum ad vitium adficere solitum est, ac vel ad lacrymas fundendas illum excitare potuit. Εἶπω.

αἰσθάνεσθαι] Plutarchus narrat Alcibiadem, victum sermone Socratis, illa-crimasse, seque ipsi totum dedidisse.

Quare, quamvis ferox fuerit Alcibiades, neque hic locus, neque alter ille §. 48. κινδυνεύω καὶ πάλαι λεληθέναι ἐμαυτὸν ἀσχιότα ἔχων similitudine veri destituitur. BRESL. Cic. Tusc. iii. 32. 'Quid enim dicemus, cum Socrates Alcibiadi persuasisset, ut acciperimus, cum nihil hominis esse, nec quidquam inter Alcibiadem summo loco natum, et quemvis bajulum interesse, cum se Alcibiades affligeret, lacrimansque Socrati supplicet esset, ut sibi virtutem traderet, turpita-

ΣΩ. Οἴσθα οὖν πῶς ἀποφεύξει τοῦτο τὸ^m περὶ σέ νῦν; ἴνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρὶ.

ΑΛ. Ἐγωγε.

ΣΩ. Πῶς;

ΑΛ. Ἐὰν βούλη σύ, ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ καλῶς λέγεις, ᾧ Ἀλκιβιάδῃ.

ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς χρὴ λέγειν;

ΣΩ. Ὅτι ἐὰνⁿ θεὸς ἐθέλῃ.

ΑΛ. Λέγω δὴ. καὶ πρὸς τούτοις μέντοι τόδε λέγω, ὅτι ii. iii. 374.
κινδυνεύσομεν μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα, ᾧ Σώκρατες, τὸ μὲν
σὸν ἐγώ, σὺ δὲ τοῦμόν· οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγῆσαι
σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγῆσαι.

ΣΩ. Ὡ γενναῖε, πελαργοῦ ἄρα^o ὁ ἐμὸς ἔρωσ οὐδὲν διοί-
σει,^p εἴ^q κατὰ σοὶ ἐννοεττεύσας^r ἔρωτα ὑπόπτερον ὑπὸ τού-
του κάλιν θεραπέυσεται.^s

Δ.—^o ἔρ Γ.—^p διοίσει Δ.—^q ei om pr Η.—^r ἐννοεττεύσασιν Γ, ἐννοετεύσας Fg.—

dinamque depelleret? ΒΥΤΤΗ.

ἔπως οὐ παιδαγωγῆσαι σε] Hic locus valde vitiosus est; legendum potius opinor ἔς ἢν σὺ ἐπαιδαγωγῆσθαι, aut ἔς σὺ ἐπὶ ἐπαιδαγωγῆσας, quae tibi ego praecipiam, sicut tu mihi praecipisti. Alcibiadem Socratem suum quasi praecceptorem insectatum esse iamdudum liquet, ut ab eo aulem erudiretur, non ut illum erudiret. Graeci liberos praecceptoribus quibuscunque subditos fecere, quoniam apud ludos publicos eruditi sunt; proceribus tantum traditi sunt magistri particulares, vel hisce quam rarissime. FABELL. Sensus vero est, fieri enim nequit, quin te ab hoc die ducam (h. e. secer), tu igitur a me ducaris, h. e. ita ut tu a me ducaris, int. quum ego antea a te ductus fuerim. Δδ est i. q. ἔθ η. οδν, vid. Gregor. de Dialect. p. 31. Eustath. ad Il. K. p. 818. 61. Stephan. de Dialect. Att. p. 26. sq. Existerunt quidem viri docti, qui de hoc dubitaverint (Locella ad Xenoph. Ephes. p. 278. et Hermann. ad Aristoph. Nub. p. 177.) et pro δδ in ejusmodi locis putaverint δδ esse scribendum (Dorvill. ad Charit. p. 461.). Sed dubito an recte. Δδ enim saepenumero est particula explicativa, ita ut pro γὰρ, οδν ponatur; jam sic hoc exemplis indubitatis probari potest, sicuti probatum est, (v. Sturz. Lexic. Xe-

nophont. t. i. p. 626.) quidni etiam pro δδ adhiberi possit? AET. Ferri potest vulgata, si hac paraphrasi eam explanes: Pateros jam matribus: ego enim sum ὁ παιδαγωγῶν, tu vero ὁ παιδαγωγούμενος. Παιδαγωγῶν, quia paedagogi pueros ubique comitabantur, usurpatur de omni assidua prosecutione; ita ut etiam ii qui eruditionis indigeant dicantur παιδαγωγῶν illos quos ea de causa prosequuntur. Sic Plato de Rep. p. 600. extr. ait, homines si credidissent posse se ab Homero et Hesiodo ad virtutem juvari, αἰτοῖ ἄν ἐπαιδαγῆσθαι (αἰτοῖσι) δπη ἦσαν. ΒΥΤΤΗ.

ἐπ' ἐμοῦ παιδαγωγῆσαι] Series orationis docet, non de institutione h. l. cogitandum esse, sed de assidua prosecutione, qua prosequerentur amatores pueros amatos. Supra c. 1. Alcibiades: ἀεὶ, ait, ἔσθαι ἄν δ, ἐπιμαλέστατα παρῶν. Cf. de Rep. p. 600. Est ab ἀγαρῶς, illex, allector. Sic ἀγαρῶι ὀφθαλμοί. NURNB. διοίσει] διοίσει Ms. Bodl. Etw. θεραπέυσεται] Vind. et Bas. 2. θεραπέυσεται, quod placet. De πελαργοῦ amore vid. Aristot. H. A. ix. 13. Aelian. H. A. iii. 23. x. 16. Plin. x. 23. Hinc Pythagoreorum πελαργῶν, Diog. Laert. viii. 20. Suid. v. πελαργῶν et v. Πυθ. Jamblich. Vit. Pythag. v. p. 19. ed. Küster. Ceterum τοῦ πελαργοῦ pro

ΑΛ. Ἄλλ' οὕτως ἔχει, καὶ ἄρξομαί γε ἐντεῦθεν τῆς δικαιοσύνης ἐπιμέλεισθαι.

ΣΩ. Βουλοίμην ἄν σε καὶ διατελίσαι· ὀρρωδῶ δέ, οὔτι^ν τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὄρων ῥώμην, μὴ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ κρατήσῃ.

^{σται}

• θεραπεύεται Ε, θεραπεύεται Fg.—¹ ἐντεῦθεν om F.—² οὔτοι HF.

τοῦ (ἱεροῦ) τοῦ πελαργοῦ dictum; v. this Misc. Philol. v. ii. p. ii. p. 108. Schæfer. ad Plin. Epist. p. 45. Melet. Astr. Crit. p. 57. ad Lamb. Bos. p. 8. Mat-

Μ Ε Ν Ε Ξ Ε Ν Ο Σ .

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΞΕΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Consilium Platonis est cohortari omnes ad summam patrie caritatem : quod duobus efficit modis. Primo quidem dum laudat illos, qui pro salute patrie pericula mortemque intrepide subeunt. Deinde dum ipse patrie suae antiquitatem virtutesque laudibus miris extollit. Eo igitur redit sermonis summa, uti unusquisque patrie suae salutem atque incolumitatem omnibus rebus suis suaeque adeo vitae libenter anteponat, eosque beatos existimet, qui huiusmodi rerum causa sanguinem profuderint, quos et laus et merces maneat sempiterna.

Μ Ε Ν Ε Ξ Ε Ν Ο Σ . *

§. 1. Ἐξ ἀγορᾶς ἢ πόθεν Μενέξενος;

MEN. Ἐξ^a ἀγορᾶς, ᾧ Σάκρατες, καὶ ἀπὸ τοῦ^b Βου-
λευτηρίου.

Steph.

ii. 234.

Bek.

ii. iii. 277.

* Sic laudatur hic dialogus a Dionys. Hal. de admir. vi dicendi Demosth. t. vi. p. 1027. R. κρῆτιστος πάντων τῶν πολιτικῶν λόγων ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ τῶν ἐπιπέμων διεξέρχεται λόγος. Athen. xi. p. 506. ἐν τῷ Μενεξένῳ. Plutarch. in Pericle p. 638. t. i. R. ἐν τῷ Μενεξένῳ τοῦ Πλάτωνος. At Ἐπιπέμῳ ab Aristot. Rhet. iii. 14. Σακράτης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ: Dionys. de Compos. Verb. xviii. p. 116. κατὰ τὴν τοῦ Ἐπιταφίου ἄρχην: Longino, xviii. p. 156. Theoph. Corydal. apud Fabric. B. G. v. xiii. p. 685. Aristid. t. ii. p. 86. Jebb. Cicer. Tusc. v. 12. Quid vero in Epitaphio? Synesius p. 87. Petav. vocat Ἀσπασίας ἐπιπέμων—Πλάτωνος. Aristides oratorie dicit Menexeniam: λόγον πανηγυρικόν, quem habuerit Socrates ἀποδείκνυστος. T. ii. p. 261. Cicero Orator. c. 44. appellat 'orationem popularem, qua mos est Athenis laudari in concione eos, qui sint in preliis interfecti.' Unde Græce dicitur λόγος πολιτικὸς, oratio, quæ ad populum pertinet; veluti apud Dionys. de Admir. vi Dem. p. 1027. Cf. ejusd. τέχνη, c. vi. p. 269. παραδείγματα—sc. λόγος, ὅστι—τοῦ μὲν κοινοῦ καὶ πολιτικοῦ, παρὰ γὰρ τῷ τοῦ Ὀδύρου καὶ παρὰ τῷ τοῦ Ἀρίστου. Auctore Dionysio, t. vi. p. 1027. Plato in hac oratione imitatus est Thucydidem ii. 35—46. sive Periclem. GOTTL.

§. 1. Μενέξενος] Menaxeni mores ad-

umbrantur in Platon. Lyside, p. 502. Francf. Dicitur autem fuisse ἐριστικός et θεωδὸς λόγος, utpote Ctesippi discipulus. Quum dissereret cum Socrate jam sene, fuit admodum tenera ætate, et paullo arrogantior, quod et docent verba in principio dialogi: καὶ ἔρχειν ἡμῶν—ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων τηλικούτους ἐν; Item: ἴδεν σύ γὰρ ἐξῆς, καὶ συμβουλεύῃ ἔρχειν, προθυμῆσθαι. GOTTL.

Μενέξενος] Compellationes casu nom. pro voc. non raro reperiantur, sæpe addito pronomine οὗτος; v. c. Plat. Conv. p. 315. ὁ Φαληγεὺς οὗτος Ἀπολλόδοτος, οὗ περιμένεις; Protag. p. 193. D. Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γινώσκω αὐτοῦ, Ἰσποκράτης, ἔφη, οὗτος, μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; sed etiam sine pron. οὗτος: sic Plat. Hipp. Maj. p. 261. Ἰσκίας ὁ καλὸς γὰρ καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνον ἡμῶν καθήρας εἰς τὰς Ἀθήνας; Soph. Aj. 698. ἄρα Ἀπόλλων, ὁ δάλιος etc. Verum in alteris illis locis hic casus magis efflagitari videtur pron. illo οὗτος; in alteris autem nom. positus videtur, quo epitheton, quod fere cognominis locum tenet, ab eo, quod ex loci ratione rei tribuitur, juste possit distingui; sunt tamen etiam exempla, ubi sine tali causa nominativus voc. locum obtinet. vid. Butt. in pleniori Gr. Gr. p. 153. Sed nostro loco Μενέξενος verus mihi ac proprius nom. videtur et Socrates Menexenum alloqui

ΣΩ. Τί μάλιστα σὺ πρὸς βουλευτήριον; ἢ δῆλα δὴ ὅτι παιδεύσας^d καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἤγεῖ^e εἶναι, καὶ ὡς ἱκανῶς ἤδη^f ἔχων ἐπὶ τὰ μείζω ἱκανοῖς τρέψασθαι, καὶ ἀρχεῖν ἡμῶν, ὧ^g θαυμάσιε, ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων τηλικούτος ἂν, ἵνα μὴ ἐκλίπη^h ὑμῶν^h ἢ οἰκία αἰεὶ τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη;

MEN. Ἐάν σὺ γε, ὦ Σώκρατες, εἴῃς καὶ συμβουλεύῃⁱ

CODICES DUODECIM,

ΓΘΞΖΒCEFZrw.

^a καὶ ἐξ Α.—^b τοῦ om Γ.—^c σοι ΣΦ.—^d συνέτους Α.—^e ἤγεῖ w.—^f δὴ Γ.—^g ἐκλίπη ΣΦ.—^h ἡμῶν ΕΦ.—ⁱ συμβουλεύῃς ΞΖΦCrw, quod verum est.—^j immo

in tertia persona, ut Hor. Sat. ii. 4. 1. 'Unde et quo Catus?' LORRA.

ἀπὸ τοῦ βουλ.] Est qui memor curiam in foro sitam fuisse, (Plut. in X. Rhet. t. ii. p. 842. Suid. in Μητραγ.) illud καὶ explicativa malit accipere significatione, quam disjunctiva, quoniam in iis, quae statim sequuntur, nulla amplius τῆς ἀγορᾶς sit mentio; sed ferri etiam potest significatio disjunctiva, quam quidem equidem praefero, quia simplicior est et minus longe repetita. Ceterum causa, cur scriptor potius ἀπὸ scripserit, quam praecedentem praep. ἐξ repetierit unico o numero orationis ac scriptoris arbitrio est repetenda. Eodem modo Xenoph. Anab. ii. 2. 8. λαμβάνομεν δὲ οὐτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὐτε ἀπὸ τῶν οἰκίων. Quod statim sequitur πρὸς dictum est cum respectu ad illud ἀπὸ. LORRA.

ἢ θελαδῆ] For. ἢ θελαδῆ δὴ ἐστι etc. quae lectio annotata fuit et in Protagorae principio, atque ex Ciceroe confirmata. sic autem in fine pag. seq. ἢ θελαδῆ pro ἢ θελον ἐστι. STEPH.

ἢ θελαδῆ, ἐστι] Vulgo legitur in omnibus edit. vet. ἢ θελαδῆ. Sed certissimam Stephani emendationem non dubitavi in textum recipere. Si θελαδῆ vera esset lectio, non posset commode sequi ἐστι. Firmatur nostra correctio o Protag. p. 216. ubi vulgo: ἢ θελαδῆ ἐστι ἀπὸ Κυρηναίου τοῦ περὶ τῆς Ἀλκιβιάδου ἔρα; ubi manifeste legendum est: ἢ θελαδῆ δὴ, ἐστι.—Priscianus enim, l. vi. p. 74. ed. Ven. locum e versione Latina (Ciceronis Protagorae, quem adseravit cum duobus aliis, ita profert: 'Quid tu? unde tandem appares, o Socrates? an quidem dubium non est, quin ab Alcibiade?' v. Stephan. Cicer. Lexicon Graecolat. p. 130. Ita paullo post le-

gendum est: τίς εἶσθι; ἢ θελον, ἐστι Ἀσπασίαν λέγει; GOTTL.

θελαδῆ] Exempla hujus particulae sic adhibita collegit Stallbaum. ad Plat. Phileb. ζ. 6. Sed inde confirmanti Stallb. male post secundam enuntiationem signum interrogandi poni, si hoc ita confirmat, ut omnino omnem interrogationem ab ea abesse judicet, equidem non assentior; namet enim animus interrogantis, licet priorem interrogationem retractat et corrigat, tamen etiamnum quasi suspensus ac dubius, confirmationemque ab eo, ad quem directa oratio est, expectat. LORRA.

ταυτέτους καὶ φιλοσ.] ἢ ταυτέτους et φιλοσοφία totum circuitum cognitionum complectebantur, quibus qui esset instructus, idoneus ac justo institutus ad republicam obeundam pataretur. Hinc fit, ut toties ea verba conjuncta reperiantur, veluti de Rep. 496. B. μαρτυρεῖ (θεῖ) μὲν ὄντα καὶ ταύτας μαρτυροῦντα ταυτέτους καὶ φιλοσοφίας μεταχειρίζεσθαι. Isocrat. Panath. p. 544. οὐτοι τοσοῦτον ἀπελευθεμένοι τῆς κενῆς ταυτέτους καὶ φιλοσοφίας εἶεν, ἐστ' οὐδὲ γράμματα μαθητούτων. Ibid. αὖ φιλοσοφίας καὶ ταυτέτους εἶναι ἄλλων. ubi vid. Morus. Lucian. de Saltat. p. 120. v. 30. ἐπιπρὶ εἰ τις θεῖ, καὶ ταῦτα ταυτέτους εἰστροφος, καὶ φιλοσοφία τῆς μέτρια ἐπιμαρτυρεῖ. LORRA.

ὁ θαυμάσιε] Frequenter haec allocutio in dialogis occurrit, et in utramque partem sumitur; h. l. εὐφραμῆς, ut loqui solet Socrates cum ejusmodi hominibus, Menexeno similibus; quasi dicat: ο ἰσχυρὲ! Occurrit crebro ita; v. c. Phaedon. c. 66. Item ὁ φίλε, μακάριε, βέλτιστε, ὁ γαθὲ, et θαυμάσιε, ex Hom. ll. B. 195. Interdum habent haec voces inreptionem satis acerbam; v. c. Jupiter

ΣΩ. Ἄλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδασκαλος, ἂν^k ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον.^l

MEN. Μηδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' εἰπέ, καὶ πάνυ μοι χαριεῖ,^m εἴτε Ἀσπασίας βούλει λέγειν εἴτε ὄτουοῦν· ἀλλὰ μόνον εἰπέ.

ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως μου καταγελάσει,ⁿ ἂν^k σοι δόξω πρεσβύτης ὢν εἶτι καίζειν.

MEN. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' εἰπέ^o παντὶ τρόπῳ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι σοί γε δεῖ χαρίζεσθαι, ὥστε κἂν ὀλίγου, εἰ με κελεύεις^p ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμην ἂν, ἐπειδὴ γε μόνω ἴσμεν. ἀλλ' ἄκουε. ἔλεγε γάρ, ὡς ἰγῶμαι, ἀρξάμενη λέγειν ἀπ' αὐτῶν τῶν τεθνεάτων οὕτωςί.

§. 5. Ἐργῷ^q μὲν ἡμῖν^r οἶδε^s ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφισὶν αὐτοῖς, ὢν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πο- 11. iii. 382.
ρείαν, προπεμφθέντες κοιῆ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ

ἡ διδασκαλος HCFr, χαλεπανεῖ ἡ διδασκαλος Σ, χαλεπὸν εἶη διδασκαλίας Γ.—^k ἂν Σ.—^l τὸν λόγον αὐτῆς Φ.—^m χαριεῖ (ἢ corr) Σ.—ⁿ καταγελάσει Σ.—^o ἀλλ' ἀεὶ corr Σ.—^p κελεύεις ΘΒΦCBEFrw, κελεύης Σ.—^q hinc incipit Z.—^r ἡμῖν om Γ.—

ἀλλὰ] Ne te male habeat intra pau- culos versus toties repetita particula ἀλλὰ; est enim concitatoris sermonis, qualis noster hoc loco est, et apud Platonem non infrequens. Vid. Conviv. p. 222. C. LORRA.

κἂν—χαρισαίμην ἂν] ἂν hoc loco ad vulgarem illam de hujus particulae usu regulam recte repetitur, nimirum quia sententia εἰ με—ὀρχήσασθαι inter κἂν et verbum ad quod pertinet, intercessit. Interdum vero, quod obiter monuerim, etiam in minoribus sententiis et ubi nulla sententia intercessit, ea particula iteratur scilicet ad notionem, quae in ea inest, magis protrahendam. Nam dubitari valde potest, an sententiae, qualis est Alcib. ii. p. 142. D. ἀλλὰ κἂν εἴπωτο ἂν γενέσθαι, εἰ τῆ μὴ παράτα τυγχάνει, ex lege illa gramm. quam protulit Hermann. ad Vig. p. 815. explicari possint. Levius quam pro grammatico eam rem tractavit Elmsl. ad Eurip. Med. p. 362. confirmans exquisitius part. ἂν geminari. LORRA.

ἀποδύντα ὀρχήσασθαι] Plato loquentem sic inducit Socratem, quod omnino laudaret saltatoriam, eamque discere operae pretium putaret; ut Lucian. de Salt. t. ii. c. 25. p. 268. GOTTL.

μόνω ἴσμεν] Familiaris Socrati jocanti locutio, sed plerumque pro μόνω dicitur ἀπὸ. Vid. Heusd. Specim. Crit. p. 30. LORRA.

§. 5. Ἐργῷ] Hunc locum laudant Dionys. de Compos. t. v. p. 116. 117. it. t. vi. 1028. de admir. vi Dem. et Longinus p. 156. ed. Mori. usque ad verba πορεύων. Ita fere Thuc. ii. 35. ἐμοὶ δ' ἂν ἀρκούν ἐδόκει εἶναι, ἀνδρῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς. it. c. 46. εἰρητῶν—λέγω κατὰ τὸν νόμον, ὅσα ἔχουν πρόσφορα καὶ ἔργῳ οἱ θαπτόμενοι τὰ μὲν ἤδη κεκόσμηται. GOTTL.

οἶδ' ἢ ἔχ.] For. οἶδ' ἤδη ἔχουσι. Alioqui abesse potius debeat particula ἢ. STERN.

οἶδ' ἤδη ἔχουσι] Vulgo legitur in Ald. Bas. 1. 2. οἶδ' ἢ ἔχουσι. Sed Dionysius, l. c. ut et Longinus, omittunt ἢ, quod non locum habere potest. Theoph. Corydal. in Rhet. Expos. p. 685. apud Fabr. B. G. t. xiii. h. l. ita laudat: Ἐργῶν μὲν ἡμῖν οἶδεν ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφισὶν αὐτοῖς; vitiose pro ἔργῳ—οἶδεν—Vir doctus in Observ. Miscell. t. ii. p. 278. legit οἶδε δὴ ἔχ. aut οἶδ' ἔχ. Recepi ἤδη, ita habet in simili loco Thuc. ii. 46. καὶ ἔργῳ οἱ θαπτομ.—ἤδη κεκόσμηται. GOTTL.

- ὑπὸ τῶν οἰκείων^α λόγῳ δὲ δῆ^β τὸν λειπόμενον κόσμον ὃ τε νόμος προστάττει ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι καὶ χρεῖ^γ ἔργων^δ γὰρ εὖ πραχθέντων λόγῳ καλῶς ρηθέντι μῆμη καὶ κόσμος τοῖς πράξασι γίγνεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων. δεῖ δὲ τοιούτου τινὸς λόγου, ὃς τις τοὺς μὲν τετελευτηκότας ἰκανῶς ἐπαινέσται,^ε τοῖς^ς δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινεῖσται,^ς ἐκγόνοις μὲν καὶ ἀδελφοῖς μιμῆσθαι τὴν τῶνδε ἀρετὴν παραπελευόμενος, πατέρας δὲ καὶ μητέρας καὶ εἴ τινες τῶν ἀναθεν εἴτι προγόνων λείπονται,^ς τούτους δὲ παραμυθούμενος.
- ii. 387. Τίς οὖν ἂν ἡμῖν^α τοιούτος λόγος φαίνηι; ἢ^β πόθεν ἂν ὀρθῶς ἀρξαιμεθα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες, οἱ ζῶντές τε τοὺς ἑαυτῶν εὐφραῖνοι δι' ἀρετὴν καὶ τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς^γ τῶν ζῶντων σατηρίας^δ ἠλλάξαντο; [§. 6.] Δοκεῖ μοι^ε χρῆναι κατὰ φύσιν, ὡς περ ἀγαθοὶ ἐγένοντο, οὕτω καὶ ἐπαινέειν αὐτούς. ἀγαθοὶ δὲ γ^ς ἐγένοντο διὰ τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν. τὴν εὐγένειαν οὖν πρῶτον αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν,^ς δεύτεροι δὲ τροφῆν τε καὶ παιδείαν. ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν τῶν ἔργων πρῶ-
 ii. iii. 388. ξιν ἐπιδείξωμεν,^α ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν τούτων ἀπεφῆναντο.^β τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ἢ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπηλος οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους^γ τούτους^δ ἀποφνηαμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ ἀλλοθεν^ε σφῶν ἠκότων, ἀλλ' αὐτόχθονας καὶ τῶ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας^ς καὶ

^α οὗ ἢ τ.—^β ἰδὲν pr Γ.—^γ δεῖ Ζ.—^δ ἔργων Θ.—^ε ἐπαινεῖσι F.—^ς τοῖς...παραινεῖσται om pr F.—^ς παραινεῖσι mg F.—^ς λείποντο φ.—^ς ἡμῖν om φ.—^ς ἢ om ΣΖ.—^ς τῆς om F.—^δ ἐλευθερίας Ζ.—^ε δοκεῖ οὖν μοι ΣΖ.—^ς δεῖ γε Σ: δε^ς ε.—^ς ἐγκωμιάζωμεν Γ, ἐγκωμιάσωμεν ΣΦΖ.—^β ἐπιδείξωμεν Γ, ἐπιδείξωμεν Ζ.—^γ ἀπεφῆναντο F.—^δ ἐγγόνους Ζ.—^ε τούτους om φ.—^ς ἀλλοθεν Η.—^ς οἰκοῦντας ω.—^ς post ζῶντας

εἰμαρμένην πορεύειν] Hanc mortis circumlocutionem sublimem laudat Longinus, xlviii. p. 156. GOTTL.

καὶ χρεῖ] Hanc clausulam valde exagitat Dionysius de admiranda vi Dem. p. 1081. GOTTL.

τῶνδε] Bas. 1. 2. τῶνδε vitiose. Mox Bas. 1. 2. ἐφραίνων. GOTTL.

ἢ πόθεν] Cui in h. loco non venit in mentem, quem Quintil. patrem eloquentiæ dicit, Homeri Od. ix. 14. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα τί δ' ὑστάτως καταλέξω; LORSB.

τῆς τ. §. σατηρίας] Demosth. in Epit. p. 1389. οἱ γὰρ τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσαν

ἐμψυταν τοῦ ζῆν ὑπερβαῖον ἐπιθυμίαν, καὶ τελευτῆσι καλῶς μᾶλλον ἠβουλήθησαν. GOTTL.

§. 6. ἐγένοντο] Ald. Bas. 1. 2. ἐγένετο, vitiose. GOTTL.

ἀπεφῆναντο] Dionys. legit, ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν ἀποφνηαμένην. Memoritat haud dubie h. l. laudabat Dionysius; vix credibile enim est, eum in suo codice ita legisse. Confudit, opinor, cum mox seq. ἀποφνηαμένη. GOTTL.

αὐτόχθονας] In hac laude præcones gloriæ Atheniensium omnes conspiciunt, veluti Thuc. i. 2. Isocrates, Pan. p. 17. 18. 53. Eurip. apud Lycurg. t. iv. p.

ζῶντας, τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρειᾶς ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας ἐν ἣ ᾔκου, καὶ νῦν κείσθαι^ρ τελευτήσαντας^α ἐν οἰκίαις τόποις τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης. δικαιοτάτον δὴ κοσμηῆσαι πρῶτον^τ τὴν μητέρα αὐτὴν· οὕτω γὰρ ζυμβαίνει^β ἅμα καὶ ἡ τῶνδε εὐγένεια κοσμουμένη.

§. 7. Ἔστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐκαινέσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν, πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον ὅτι τυγχάνει οὕσα θεοφιλῆς.^ε μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῶ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν^ν θεῶν ἕξις τε καὶ κρίσις. ἦν δὴ θεοὶ ἐπήνεσαν, πως οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε^ν ζυμπάντων^ω δικαία ἐκαινέσθαι;^ζ Δεύτερος δὲ ἐκαινός δικαίως ἀν αὐτῆς εἶη, ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῶ

omniis et cum 292.— ὡς οἱ ἄλλοι Z.— κείσθαι mg F.— τελευτήσαντας F.—
τ πρῶτον om XX.— ε. Z.— οὕσα καὶ θεοφιλῆς Γ.— αὐτὴν ΓΘΦBCΞγωγ; αὐτῆς
τ.— γε om ω.— ε. ΓΘΞΙΦBFζω.— ἐκαινέσθαι Θ.— ἅματα XX.— ἔφη

294. R. Lys. p. 77. Dem. Epit. 1390. Justin. ii. 6. Cic. Flacc. 26. cf. Dionys. A. R. t. v. p. 260. ubi hunc locum, ab antiquitate ductum, in oratione probat. GOTTI.

ἐν πατρίδι] Isocr. p. 18. Paneg. μόνος γὰρ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, τὴν αὐτὴν, προσφῆν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα, καλεῖσθαι προσήκει. cf. Lycurg. p. 156. Demosth. p. 1390. δοκεῖ δὲ μοι—θμολογούμενον σημαῖον ἀναρῶν τοῦ μητέρα τὴν χώραν εἶναι τῶν μητέρων προγόνων. Lys. p. 77. Cic. Flacc. c. 26. 'et eorum (Ath.) eadem terra parens, alrix, patria dicitur.' Cic. videtur ad h. Menex. l. respexisse; it. ad Isocr. l. c. nec omisit eam Morus laudare. Wesseling. Obs. i. l. p. 3. notat: Scipionem, Emilianum apud Plutarch. Apophth. p. 760. Reisk. t. vi. hunc locum imitatum esse: 'Ἐμὲ, εἰπὼν, εὐδέεστε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἐπαρῆσεν, ὅστι γε συναλύθει ἀνθρώπων, ἐν οὐ μητέρα τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητριᾶν οὖσαν ἐπίσταμαι.' Quem locum Vallei. ii. 5. fere ita: 'hostium armorum toties clamore non territus, qui possum vestro moveri, quorum noverca est Italia.' Item Petronius Platonis h. l. ante oculos habuisse videtur, 'Mercedibus emtae Ac viles operae, quorum est mea Roma noverca.' GOTTI.

καὶ τὴν κείσθαι] Ex vulgari verborum

constructione exspectes καὶ τὴν κειμήλιον, sed scriptor relicta, quam inchoaverat, constructione transit ad infinitivum, ut videtur, concursum participiorum. Conf. Phædo. p. 86. et quem ibi locum Heind. laudat, de Rep. p. 383. A. Omnino ἀνακολούθων usus in Platone, ut scriptore tam sibi tantum simili atque fecundo, tam varius est tamque late patet, ut Platoni studiosos sibi maxime devinciret, si qui ea de re disputationem exhiberet, qualem nobis de Ciceronis in eo genere libertate ac proprietate exhibuit Matthæi in Analectis F. A. Wolfii, t. iii. LOEWS.

ὑποδεξαμένης] ὑποδέχ. sic dicitur de nutricibus, quæ pueros nutriendos suscipiunt, vid. Hermann. ad Hymn. in Cerer. v. 226. Eadem vi δέχεσθαι quoque dici docuit Abresch. Animad. ad Æsch. l. ii. p. 474. LOEWS.

§. 7. ἐπὶ πάντων—οὐ μόνον] Euthyphr. p. 307. B. ἐὰν μὲν σοι φαίνεται φαῖλον ἐν (τὸ πρᾶγμα), πάντα ἄνδρα ἀπόρριπε, μὴ μόνον τοὺς υἱεῖς. In. p. 530. B. τὴν τοῦτου (τοῦ Ὀμήρου) διδόντων ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη. LOEWS.

μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν] Solemnis formula rhetorica, de qua v. Wyttenb. ad Plut. i. p. 63. Dionys. habet μαρτυρεῖ δ' ἡμῶν. LOEWS.

ἔγωγε, ὦ Μενέξενε, γενναίως πάνυ διατίθεται ἰκαινούμενος ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἑκάστοτε ἔστηκα ἀκροώμενος καὶ κηλούμενος, ἠγούμενος ἐν τῷ παραχρῆμα μείζων καὶ γενναίωτερος καὶ καλλίων γεγόναι. καὶ οἷα δὴ τὰ πολλὰ αἰεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἔπονται καὶ ξυνακροῶνται, πρὸς οὓς ἐγὼ σεμνότερος ἐν τῷ παραχρῆμα γίγνομαι· καὶ γὰρ ἐπειροῖ ταῦτα ταῦτα δοκοῦσί μοι πᾶσχειν καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην πόλιν, θαυμασιωτέραν αὐτὴν ἠγεῖσθαι

11. iii. 379. εἶναι ἢ πρότερον, ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀνακειθόμενοι. καὶ μοι αὕτη ἢ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς· οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ἄτα, ὥστε μόγις τετάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρα ἀναμιμνήσκονται ἑμαυτοῦ καὶ αἰσθάνομαι οὐ γῆς εἰμί, τίως δὲ οἶμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν· οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοὶ εἰσιν.

ἢ καὶ γ' ἄ.— ἐξέστηκα ἄ.— μοι om φ.— ἢ πλείους corr ἄφ.— οὕτως F.— καί-

ἀκροώμενος] Pro ἀκροώμ. Valck. in Eleg. Callimach. p. 244. coniecit ἀκροώμενος, acute sane pro more suo, sed nihil vulgata sanius. Loxas.

γενναίωτερος καὶ καλλίων] Hoc, et quod sequitur, haud dubie est, quod Plutarch. in Pericl. t. i. p. 638. dicit, principium Menexeni jocose esse scriptum. GOTTL.

οἷα δὴ τὰ πολλὰ] Est idem quod εἰς τὰ πολλὰ, πλείω μακροῦ. Exempla quidem non sunt in promptu; sed tamen eo, quod Graeci saepius εἰς et εἰς indifferentes utuntur, (vid. Vig. p. 120.) satis firmatur. Loxas.

μετ' ἐμοῦ—ἔπονται] Haec τοῦ ἐπεσθαι paulo insolentior structura, cum praepositione μετὰ, occurrit etiam in Aristoph. Plut. 824. Ἔπον μετ' ἐμοῦ, παιδείων—quam ut exemplo muniret Schol. locum e Menexeno, in fin. ἄλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀπολαύσεις μετ' ἐμοῦ, laudavit. Poterat et hoc, quem tractamus, commodius uti; quem vero non praetermisit Hemsterh. Addatur Thucyd. vii. 57. Μετὰ Ἀθηναίων ἴδων ἠκολούθουν; ubi vid. Dacher. GOTTL.

παραμένει] H. e. tam vehementer hic sermo accens personae, et quasi εἰσέειν ἐν ἑσῶν plures dies, ut Herodotus loquitur vii. 89. GOTTL.

ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς] In hac loquendi

ratione ea fere lex obtinet, ut aut πλείω num. sing. dicatur, ita tamen ut fere semper ante subst. locum teneat, ut v. c. Meno. p. 91. D. πλείον ἢ τετραράκοστα ἔτη; rarius post subst. ut Conviv. p. 176. E. ἐν μέρτεσι τῶν Ἑλλήνων πλείω ἢ τρισμυρίοις; aut ut numerale πλείων et genus et numerus et casum subst. accipiat, ut Legg. 775. A. φίλους μὲν χρῆ καὶ φίλας μὴ πλείους πάντε ἰσατέρως συγκαλεῖν. Hinc nescio, a nostro I. scribendum sit aut πλείων aut quod in hac quidem conjunctione frequentius, πλείους. Loxas.

ἔναυλος ὁ λόγος] Attingit h. l. Timaeus Lex. p. 78. et explicat, ἐνηχον, ad quem v. Rubak. Vox ipsa est ex Homero petita, Il. φ. 389.—ὅς παῖδα συφορβὸν, Ὅν βέ τ' ἔναυλος ἀποφέρει χειμῶνι περὶ ἄτα. Ubi Schol. Lips. χειμῶνις ποταμὸς, διὰ στενοῦ βέλου, et Eustath. qui hunc locum Platonis ante oculos habuisse videtur, p. 1236. ed. Rom. εἰ μετ' Ὀμηρον ἔναυλον φασί, καὶ τὸν ἔναυον τῆς αἰλῆς. Ὅθεν καὶ λόγος ἔναυλος ἀκοῆ, ὁ ἔστι ὅστις ἐν τῆς ἀκοῆς. Ἀπὸ δὲ ἴσους καὶ παρὰ τὸν μουσικὸν αἰλὸν ἐβρέθη, ἵνα ἢ λόγος ἔναυλος, ἔτι καταυλὸν τὴν ἀκοῆν. GOTTL.

δεξιοὶ εἰσιν] H. e. τοῦν ἔχοντες. Arist. Nub. 882. ἔνδρος δεξιὸς καὶ τοῦν ἔχοντας. GOTTL.

τὸν τεκμήριον^δ παρέχεται ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη· μόνη γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ^h πρώτηⁱ τροφήν ἀνθρωπίαν ἤνεγκε τὸν ii. 235.
 τῶν πυρῶν καὶ πριθῶν καρπὸν,^j ᾧ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπιον γένος, ὡς τῷ ὄντι τοῦτο τὸ ζῶον αὐτῆ^k γεννησαμένη. μᾶλλον δὲ ὑπὲρ γῆς ἢ γυναικὸς^l προσήκει δέχεσθαι τοιαῦτα τεκμήρια· οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μεμίμηται κῆσει καὶ γενήσει, ἀλλὰ γυνὴ γῆν. τούτου δὲ τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν ἀλλ' ἐνειμε καὶ τοῖς ἄλλοις. μετὰ δὲ τοῦτο^m ἐλαίου γένεσιν, πόνον ἀρωγῆν, ἀνῆκε τοῖς ἐργοῖσι.ⁿ Θρεψαμένη δὲ καὶ αὐξήσασα πρὸς ἠβην ἀρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο, ἃν τὰ μὲν ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιῷδε ἰᾶν· ἴσμεν γὰρ οἱ τὸν βίον ἡμῶν κατεσκευάσαι πρὸς τε τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν τέχνας πρῶτους παιδευσάμενοι καὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς^o χά^{ii. iii. 335.}
 ρας φυλακῆν ὄπλων κτήσιν τε καὶ χρῆσιν^p διδασκόμενοι.

§. 8. Γεννηθέντες δὲ καὶ παιδευθέντες οὕτως οἱ τῶνδε

Zw: in Σ lacuna.—ε τεκμήριον ἰκανὸν φ.—^h τότε καιρῷ καὶ ΣΖ.—ⁱ μόνη φ.—^j καρπῶν Ε.—^k αὐτῆ ΣΖ et pr B: αὐτῆ ε.—^l γυναικὸς ἢ γῆς Γ.—^m ταῦτα Σ.—ⁿ ἐγγόνιοι Σ.—^o ὑπὲρ υ, ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τῆς Ζ.—^p χρῆσιν τε καὶ κτήσιν ε, τε χρῆ-

γενομένη] In Ald. γενομένη, pro γενομένη, non pro γεννομένη, ut in Ger. [i. e. Bas. 1.] Potius enim γεγενημένη vel γεννηθέντι dicendum fuisset. ΣΤΕΡΗ. δ δὴ καλ—^ες τῆ ὄντι τ. τ. ζ. α. γ.] Prorus similiti sententiarum nexus est in Crit. p. 52. B. μεγὰλα ἡμῖν τοῦτων τεκμήρια ἔστιν, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμει—^τά τε ἄλλα καὶ παιδας ἐν αὐτῇ ἐποίησα, ὡς ἀρεσκουσὴς σοι τῆς πόλεως, nisi quod in nostra sententia primo loco ἔς cum particip. pro ὅτι cum ind. legitur. LOEBS.

οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἐνειμε] Solenne est Græcis, præcipue veteri Platoni, hoc modo negativum cum verbo φθονεῖν ponere juxta quod dicunt positivum. Meno. p. 71. D. οὐ δὲ ἀπὸς τί φῆς ἀρετὴν εἶναι; εἶπὸν καὶ μὴ φθορήσῃς. Ibid. p. 93. D. οἶε ἀπὸν φθονεῖν αὐτῶ, καὶ ἐξετίηδες οὐ παραδίδου τὴν ἀρετὴν; Prot. p. 320. B. εἰ οὐν ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδείξαι, ὡς διδασκὸν ἔστιν ἢ ἀρετῆ, μὴ φθορήσῃς, ἀλλ' ἐπίθεισον. Cuvn. 223. A' ἀλλ' ἔασον, καὶ μὴ φθορήσῃς τῆ μερακίῃ δι' ἐμοῦ ἐναρεθῆσαι. Prot. p. 327. A.

Plat.

Vol. VI.

τὰς πάντα διεδίδασκε—, καὶ μὴ ἐφθόνη. Lach. p. 209. B. ἐπειδὴν βεβαίωσασεν αὐτὰ, διδάξω καὶ σὲ, καὶ οὐ φθορήσω. Legg. 694. B. Tim. p. 23. Apud Isocr. in Panath. c. vi. do eadem re fere eadem est sententia: τοιοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἔν ἐλαβεν, ἅπασι μετέδωκεν. LOEBS.

πόνον] Ald. Bas. 1. 2. πόνον. GOTTL. ἀρωγῆν] Similiter in Protag. 334. B. τὸ ἐλαίον ταῖς θριξί τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆ ἄλλω σώματι ἀρωγὸν dicit. LOEBS.

ἀρχοντας καὶ] Ad illustrandum locum hunc facit Legg. 920. D. Ἐφάστου καὶ Ἀθηναῖς ἰερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, ὃ τὸν βίον ἡμῖν ἐγκατασκευάσαι τέχνας. Ἄρειος δ' αὖ καὶ Ἀθηναῖς, οἱ τὰ τῶν δημιουργῶν σέζοντες τέχναςιν ἐτέραις ἀμυνηταῖς ἔργα. LOEBS.

ἐῆν] Sc. λέγειν. Plene Lucian. t. ii. 636. Ἐὼ γὰρ λέγειν—. GOTTL.

κτῆσιν τε καὶ χρῆσιν] Hæc verba scriptores conjungere amant, exempla multa congressit Wyttenb. ad Plut. Præcept. san. tu. p. 137. E. quibus adde de Rep. p. 333. B. τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνας χρεῖαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ὡν χρῆσιμον εἶναι; Ibid. p. 451. D. LOEBS.

U

χρόνῳ ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνιδίδου καὶ ἔφυε ζῶα παντοδαπά, θηρία τε καὶ βοτά, ἐν τούτῳ ἡ ἡμετέρα θηρίων μὲν ἀγρίων ἄγονος καὶ καθαρά ἐφάνη, ἐξελέξατο δὲ τῶν ζῴων
 11. iii. 384. καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ^b συνίσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. ^c μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι^d ἦδε ἔσκεν ἡ γῆ τοὺς τῶνδ' ἐτε καὶ ἡμετέρους προγόνους. πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφήν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾧ ἂν^e τέκη. ᾧ καὶ γυνῆ δῆλη τεκοῦσά τε ἀληθῶς καὶ μὴ, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, ἴαν μὴ ἔχη πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ. ^f ὃ δὴ καὶ ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ ἰκα-

ΣΒCZγ: ἔφυ *γ.— παντ. καὶ θηρία Γ.— δι ΣΖ.— νομίζειν Ζ.— τί ΘΦ.— ἢ δν] ἂν ἂν γ.— τῷ γενομένῳ ΓΘΕΒCΓ, τῷ γενομένῳ F, τῷ γεννησαμένῳ φ: om

ἔφυε] Scripsimus ex certissima Bekk. correctione pro vulg. ἔφυ, quod quidem sensu act. nusquam reperitur; praecessit etiam imperf. in eadem prorsus ratione. **LOCKE.**

ἐγέννησεν ἄνθρωπον] Cic. Flacc. 26. 'quae (urbs Ath.) vetustate ea est, ut ipsa ex sese civis suos genuisse dicatur.' Haec τερατώδη ridet et Lucian. in Philopseud. t. iii. p. 31. πῶς οὐ γελοῖον, εἰ Ἴ�θηναῖοι τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναι φασιν, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῆσαι; Liv. i. 8. de ejusmodi narrationibus portentosis ita dissoritur, ut ad Athenarum originem transferri possint: 'ne vana urbis magnitudo esset, natam e terra sibi prolem ementiebantur.' cf. Macrob. in Somn. Scip. i. 2. **GOTTL.**

ἐγέννησεν ἄνθρωπον] Paulo inferius est ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη, et sic frequentissime in eadem sententiarum ratione cum apud reliquos scriptores, tum imprimis apud Platonem act. et med. indifferenter usurpata reperiuntur. Sic v. c. apud Platonem dicitur μισθὸν φέρειν et νικητήρια φέρεσθαι; λέγει μόνον et statim post λεγέσθαι μόνον; quae, ut nostro loco ἐγέννησεν, praesertim quum cum ἐξελέξατο conjunctum sit, ad logicam illam, quam vulgo grammatici de vi ac differentia act. et mediū statuunt, legem revocari omnia vix possunt. **LOCKE.** θεοὺς—νομίζει] H. c. νόμος ἡγήται θεοὺς, ἀγνοεῖ: ut habet Thuc. v. 105. Herod. iv. p. 307. τούτους μὲν sc. Deos πάντες οἱ Σικῶται νομίσασιν. Ita apud Xenoph. Mem. i. 1. οὗς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζειν. Aeschyl. Pers.

497. θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. ad quem locum v. Abresch. qui plura exempla congescit; it. in Dilucid. Thuc. l. v. c. 105. **GOTTL.**

νομίζει] H. l. nil aliud significat, quam simpliciter agnosce, ἡγήσασθαι, qua vi apud unum Plat. sexcenties reperitur, velut, si opere pretium est, Protag. 322. Α. ὁ ἄνθρωπος πρώτων διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῴων μόνον θεοὺς ἐνόμιζε. V. Legg. p. 809. E. Ibid. 908. C. E. Ad rem veniebat Cic. in mentem, Legg. ii. 8. 'Ex tot generibus nullum est animal praeter hominem, quod habeat notitiam Dei.' **LOCKE.**

μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ] Quam sibi similis est scriptor in eadem re enuntianda. Conv. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ. et sic superior. **LOCKE.**

ὑποβαλλομένη] In omnibus edd. Bekk. quoque est ὑποβαλλομένη, quod quidem vitium miror editores fuisse. Germana scriptura est ὑποβαλομένη, quam et quod praecessit τεκοῦσα et omnino totius sententiae conformatio firmat atque efflagitat. Eandem etiam Fic. ante oculos habuisse videtur, cum verteret: quae plene discernitur mulier illa, quae peperit, ab ea, quae infantem simulando supponit. **LOCKE.**

πηγάς τροφῆς] Plutarch. de Puer. Ed. p. 12. eleganter imitatus est hunc locum: ἡ πρόνοια διττοὺς ἐνόηκε ταῖς γυναιξίν τοὺς μαστοὺς, ἵνα καὶ εἰ δίδυμα ἴεσσιον, διττὰς ἔχουσιν τὰς τῆς τροφῆς πηγὰς, σὺν περιεργίᾳ locutionis Platonice, ut judicat Schneider. Carpit et hanc lactis periphrasin Dionys. 1011. **GOTTL.**

τὸν τεκμήριον^ε παρέχεται ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη· μόνη γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ^δ πρώτη^ι τροφὴν ἀνθρωπιαν ἤνεγκε τὸν 11. 288.
 τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν,^ι ᾧ κάλλιστα καὶ ἀρίστα
 τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος, ὡς τῷ ὄντι τοῦτο τὸ ζῶον αὐ-
 τῆ^κ γεννησαμένη. μᾶλλον δὲ ὑπὲρ γῆς ἢ γυναικὸς προσή-
 κει δεχέσθαι τοιαῦτα τεκμήρια· οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα με-
 μίμηται κῆσει καὶ γενήσει, ἀλλὰ γυνὴ γῆν. τούτου δὲ
 τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν ἀλλ' ἐνειμε καὶ τοῖς ἄλλοις.
 μετὰ δὲ τοῦτο^μ ἐλαίου γίνεσιν, πόναν ἀρωγὴν, ἀνῆκε τοῖς
 ἐργόνοις.^ν Θρεψαμένη δὲ καὶ αὐξήσασα πρὸς ἠβην ἀρ-
 χοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο, ἃν τὰ
 μὲν ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιῷδε ἔαν' ἴσμεν γὰρ οἱ τὸν
 βίον ἡμῶν κατεσκευάσαν πρὸς τε τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν
 τέχνας πρῶτους παιδευσάμενοι καὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς^ο χά- 11. iii. 385.
 ρας φυλακὴν ὄπλων κτῆσίν τε καὶ χρῆσιν^ρ διδασκόμενοι.

§. 8. Γεννηθέντες δὲ καὶ παιδευθέντες οὕτως οἱ τῶνδε

Zw : in X lacuna.—ε τεκμήριον ἱκανὸν φ.—δ τότε καιρῶ καὶ ΣΖ.—ι μόνην φ.—
 ι καρπῶν Η.—κ αὐτῆ ΣΖ et ρ B : αἴτη ε.—ι γυναικὸς ἢ γῆς Γ.—μ ταῦτα Σ.—
 ν ἐργόνοις Σ.—ο ὑπὲρ w, ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τῆς Z.—ρ χρῆσιν τε καὶ κτῆσιν ρ, τε χρῆ-

γενόμενα] In Ald. γεννομένη, pro
 γενομένη, nou pro γεννώμενα, at in Ger.
 [i. e. Bas. 1.] Potius enim γεγεννημένη
 vel γεννηθέντι dicendum fuisset. STERN.
 δ δὴ καὶ—εσ τῶ ὄντι τ. τ. ζ. α. γ.]
 Prorus similiti sententiarum nexus est in
 Crit. p. 52. B. μεγάλη ἡμῶν τούτων τεκ-
 μήρα ἐστίν, οὗτοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν
 καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων
 Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ
 ἐπιδέχμεις—τά τε ἅλλα καὶ παῖδας ἐν
 αὐτῇ ἐποίησα, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πό-
 λεως, nisi quod in nostra sententia primo
 loco εσ cum particip. pro οὗτοι cum ind.
 legitur. LOEBS.

οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἐνειμε] Solenne
 est Græcis, præcipue vero Platoni, hoc
 modo negativum cum verbo φθορῶν πο-
 nere juxta quod dicunt positivum. Meno.
 p. 71. D. οὐδὲ ἀπὸς τί φῆς ἀρετὴν εἶναι·
 εἶπον καὶ μὴ φθορήσῃ. Ibid. p. 93. D.
 οἷα αὐτὸν φθορῶν αὐτῶ, καὶ ἐξετίγηδες
 οὐ παραδίδόναι τὴν ἀρετὴν· Prot. p. 320.
 B. εἰ οὖν ἔχεις ἀναργέστερον ἡμῶν ἐπιδεί-
 ξαι, ὡς διδοκτόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ, μὴ φθορή-
 σῃς, ἀλλ' ἐπιδείξῃ. Cuvn. 223. Α' ἄλλ'
 ἔασον, καὶ μὴ φθορήσῃς τῶ μερακίῳ ἢ
 ἐμῷ ἐπιδειξῆναι. Prot. p. 327. A.

Plat.

Vol. VI.

πᾶς πάντα διεδίδασκε—, καὶ μὴ ἐφθόνει.
 Lach. p. 209. B. ἐπειδὴν βεβαιώσωμεν
 αὐτὰ, διδάξω καὶ σὲ, καὶ οὐ φθορήσω.
 Legg. 694. B. Tim. p. 23. Apud Isocr.
 in Panath. c. vi. de eadem re fere eadem
 est sententia : τοιοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθό-
 νησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἔν ἐλαβεν, ἔπασι
 μετέδωκεν. LOEBS.

πόνων] Ald. Bas. 1. 2. πόνον. GOTTL.
 ἀρωγὴν] Similiter in Protag. 334. B.
 τὸ ἔλαιον ταῖς θριξί τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶ
 ἄλλῳ σώματι ἀρωγὴν dicit. LOEBS.

ἀρχοντας καὶ] Ad illustrandum locum
 hunc facit Legg. 920. D. Ἠφαίστου καὶ
 Ἀθηνᾶς ἱερὰ τὰ τῶν δημιουργῶν γένος,
 οὗ τὸν βίον ἡμῶν ἐργασασκευάσασι τέχ-
 ναις. Ἀρεῖας δ' αὖ καὶ Ἀθηνᾶς, οἱ τὰ
 τῶν δημιουργῶν αὐξόντες τέχνας ἐτέ-
 ραις ἀμνηστῆριος ἔργα. LOEBS.

ἔαν'] Sc. λέγειν. Plene Lucian. t. ii.
 636. Ἐὼ γὰρ λέγειν— GOTTL.

κτῆσιν τε καὶ χρῆσιν] Hæc verba
 scriptiores conjungere amant, exempla
 multa congressit Wyttenb. ad Plut. Præ-
 cept. san. tu. p. 137. E. quibus adde de
 Rep. p. 333. B. τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνας
 χρεῖαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἢν χρῆ-
 σιμον εἶναι· Ibid. p. 451. D. LOEBS.

U

χρόνῳ ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφυε ζῶα παντοδαπά, θηρία τε καὶ βοτά, ἐν τούτῳ ἡ ἡμετέρα θηρίων μὲν ἀγρίων ἀγονος καὶ καθαρά ἐφάνη, ἐξελέξατο δὲ τῶν ζῴων καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ^b συνίσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. ^c μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι^d ἦδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς τῶνδὲ τε καὶ ἡμετέρους προγόνους· πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφήν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾧ ἂν^e τέκη. ᾧ καὶ γυνὴ δῆλη τεκούσά τε ἀληθῶς καὶ μὴ, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, εἰὰν μὴ ἔχη πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ. ^f ὃ δὴ καὶ ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ ἰκα-

ii. iii. 384.

ΣBCZγ: ἔφυ *ε.— παντ. καὶ θηρία Γ.— δὲ ΣΖ.— νομίζειν Ζ.— τί ΘΘ.— φ ἂν] ἂν ἂν γ.— τῷ γενομένῳ ΓΘΗBCΕΓ, τῷ γενομένῳ F, τῷ γενησαμένῳ φ: om

[ἔφυε] Scriptimus ex certissima Bekk. correctione pro vulg. ἔφυ, quod quidem sensu act. nusquam reperitur; processit etiam imperf. in eadem prorsus ratione. **LOERS.**

[ἐγέννησεν ἄνθρωπον] Cic. Flacc. 26. 'quæ (urbs Ath.) vetustate ea est, ut ipsa ex sese cives suos genuisse dicatur.' Hæc τερταδὴ ridet et Luciau. in Philopseud. t. iii. p. 31. πᾶς οὐ γελοῖος, εἰ Ἀθηναῖοι τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναι φασιν, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῆσαι; Liv. i. 8. de ejusmodi narrationibus portentosis ita disserit, ut ad Athenarum originem transferri possint: 'ne vana urbis magnitudo esset, natam e terra ἄβι prolem ementiebantur.' cf. Macrobi. in Somn. Scip. i. 2. **GOTTL.**

[ἐγέννησεν ἄνθρωπον] Paulo inferior est ἡ ἀνθρώπους γεννησαμένη, et sic frequentissime in eadem sententiarum ratione cum apud reliquos scriptores, tum imprimis apud Platonem act. et med. indifferenter usurpata reperiuntur. Sic v. c. apud Platonem dicitur μισθὸν φέρειν et κικλήσκια φέρειν; λέγει μόνον et statim post λέγειν μόνον; quæ, ut nostro loco ἐγέννησεν, præsertim quum cum ἐξελέξατο conjunctum sit, ad logicam illam, quam vulgo grammatici de vi ac differentia act. et medii statuunt, legem revocari omnia vix possunt. **LOERS.**

[θεοὺς—νομίζει] H. e. πόμπη ἡγεῖται θεοὺς, agnoscit: ut habet Thuc. v. 105. Herod. iv. p. 307. τοῦτους μὲν sc. Deos πάντας οἱ Ζεῦθαι νομίσασιν. Ita apud Xenoph. Mem. i. 1. οὐδὲ μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Æschyl. Pers.

497. θεοὺς δὲ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμῶι. ad quem locum v. Abresch. qui plura exempla congegit; it. in Dilucid. Thuc. i. v. c. 105. **GOTTL.**

[νομίζει] H. l. nil aliud significat, quam simpliciter agnoscere, ἡγεῖσθαι, qua vi apud unum Plat. sexcenties reperias, velat, si opere pretium est, Protæg. 322. A. ὁ ἄνθρωπος πρώτος διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν [ἔστω μόνον θεοὺς ἐνόμισε. V. Legg. p. 809. E. Ibid. 908. C. E. Ad rem veniebat Cic. in mentem, Legg. ii. 8. 'Ex tot generibus nullum est animal præter hominem, quod habeat notitiam Dei.' **LOERS.**

[μέγα δὲ τεκμήριον τούτῳ τῷ λόγῳ] Quam sibi similis est scriptor in eadem re enuntianda. Conv. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ. et sic sæpius. **LOERS.**

[ὑποβαλλομένη] In omnibus edd. Bekk. quoque est ὑποβαλλομένη, quod quidem vitium miror editores fugisse. Germana scriptura est ὑποβαλλομένη, quam et quod processit τεκούσα et omnino totius sententiæ conformatio firmat atque efflagitat. Eandem etiam Fic. ante oculos habuisse videtur, cum verteret: quo plane disce videtur mulier illa, qua peperit, ab ea, qua infantem simulando suppositi. **LOERS.**

[πηγὰς τροφῆς] Plutarch. de Puer. Ed. p. 12. eleganter imitatus est hunc locum: ἡ πρόνοια διττοὺς ἐπέθηκε ταῖς γυναιξίν τοὺς μαστοὺς, ἵνα καὶ εἰ δίδυμα τέκον, διττὰς ἔχουσι τὰς τῆς τροφῆς πηγὰς, sine περιεργίᾳ locutionis Platonice, ut iudicat Schneider. Carpit et hanc lactia periphraasin Dionys. 1011. **GOTTL.**

τὸν τεκμήριον^ε παρέχεται ὡς ἀνθρώπους γεννησαμένη· μόνη γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ^δ πρώτη^ι τροφὴν ἀνθρώπειαν ἤνεγκε τὸν 11. 339.
 τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν,^ζ ᾧ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος, ὡς τῷ ὄντι τοῦτο τὸ ζῶον αὐτῇ^κ γεννησαμένη. μᾶλλον δὲ ὑπὲρ γῆς ἢ γυναικὸς^ι προσήκει δέχεσθαι τοιαῦτα τεκμήρια· οὐ γὰρ γῆ γυναικὰ μίμνηται κυήσει καὶ γενήσει, ἀλλὰ γυνὴ γῆν. τούτου δὲ τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν ἀλλ' ἔνειμε καὶ τοῖς ἄλλοις. μετὰ δὲ τοῦτο^μ ἐλαίου γένεσιν, πόνων ἀρωγὴν, ἀνῆκε τοῖς ἐπιγόνιοις.^ν Θρεψαμένη δὲ καὶ αὐξήσασα πρὸς ἥβην ἀρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο, ὧν τὰ μὲν ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιαῦδε ἑᾶν· ἴσμεν γὰρ οἱ τὸν βίον ἡμῶν κατεσκευάσαν πρὸς τε τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν τέχνας πρώτους παιδευσάμενοι καὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς^ο χά^ο 11. iii. 385.
 ρας φυλακὴν ὄπλων κτῆσιν τε καὶ χρῆσιν^ρ διδασκόμενοι.

§. 8. Γεννηθέντες δὲ καὶ παιδευθέντες οὕτως οἱ τῶνδε

Zw: in Σ lacuna.—ε τεκμήριον Ικανὸν φ.—δ τότε καιρῷ καὶ ΣΖ.—ι μόνη φ.—ζ καρπῶν Η.—κ αὐτῇ ΣΖ et pt B: αὐτῆ γ.—ι γυναικὸς ἢ γῆς Γ.—μ ταῦτα Σ.—ν ἐπιγόνιοις Σ.—ο ὑπὲρ ω, ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τῆς Ζ.—ρ χρῆσιν τε καὶ κτῆσιν γ, τε χρῆ-

γαυομένη] In Ald. γεννομένη, pro γενομένη, non pro γεννώμενη, ut in Ger. [i. e. Bas. 1.] Potius enim γεγαυρημένη vel γενηθέντι dicendum fuisset. STERN.

δ δὴ καὶ—ὡς τῷ ὄντι τ. τ. ζ. α. γ.] Proxus similitis sententiarum n: xus est in Crit. p. 52. B. μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήρια ἔστιν, ὅτι σοὶ καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμιαι—τά τε ἅλλα καὶ πάσας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκοῦσθαι σοὶ τῆς πόλεως, nisi quod in nostra sententia primo hoc ἄς cum particip. pro ὅτι cum ind. legitur. LOEWS.

οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἔνειμε] Solenne est Græcicis, præcipue vero Platoni, hoc modo negativum cum verbo φθερεῖν ponere juxta quod dicunt positivum. Meno. p. 71. D. σὺ δὲ ἀεὶ τί φης ἀρετὴν εἶναι; εἰπὼν καὶ μὴ φθορήσθαι. Ibid. p. 93. D. οἶαὶ αὐτὸν φθορεῖν αὐτῶ, καὶ ἐξετίτηδες οὐ παραδόναι τὴν ἀρετὴν; Prot. p. 320. B. εἰ σὺν ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδειξαι, ὡς διδασκὸν ἔστιν ἢ ἀρετῆ, μὴ φθορήσθαι, ἀλλ' ἐπιδειξον. Conv. 223. A. ἅλλ' ἔλασον, καὶ μὴ φθορήσθαι τῷ μειρακίῳ ἐπ' ἐμοῦ ἐπαυθήναι. Prot. p. 327. A. Plat.

τὰς πάντα διεδίδασκε—, καὶ μὴ ἐφθόνηι. Lach. p. 200. B. ἐπειδὴν βεβαιώσωμεν αὐτὰ, διδάξω καὶ σέ, καὶ οὐ φθορήσω. Legg. 694. B. Tim. p. 23. Apud Isocr. in Panath. c. vi. de eadem re fere eadem est sententia: τοιοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὦν ἔλαβεν, ἅσασι μετέδωκεν. LOEWS.

πόνων] Ald. Bas. 1. 2. πόνον. GOTTL. ἀρωγὴν] Similiter in Protag. 334. B. τὸ ἔλαιον ταῖς θριξί τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι ἀρωγὴν dicit. LOEWS.

ἀρχοντας καὶ] Ad illustrandum locum hunc facit Legg. 920. D. Ἠφάστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, ἃ τὸν βίον ἡμῶν ἐγκατασκευάσασσι τέχνας. Ἀρεως δ' ἂν καὶ Ἀθηνᾶς, οἱ τὰ τῶν δημιουργῶν σώζοντες τέχνας ἐτέρας ἀμνηστῆριος ἔργα. LOEWS.

ἑᾶν] Sc. λέγειν. Plene Lucian. t. ii. 636. Ἐγὼ γὰρ λέγειν—.

κτῆσιν τε καὶ χρῆσιν] Hæc verba scriptiores conjungere amant, exempla multa congestit Wyttenb. ad Plut. Precept. san. tu. p. 137. E. quibus adde de Rep. p. 333. B. τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίσιν χρῆσιν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἢ χρῆσιμον εἶναι; Ibid. p. 451. D. LOEWS. U

πρόγονοι ἄκουσιν πολιτείαν κατασκευασάμενοι, ἧς ὀρθῶς ἔχει διὰ βραχείων ἐπιμνησθῆναι. πολιτεία γὰρ τροφή ἀνθρώπων ἐστὶ, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἣ δὲ ἐναντία κακῶν. ὡς οὖν ἐν καλῇ πολιτείᾳ ἐτρέφθησαν οἱ πρόσθεν ἡμῶν, ἀναγκαῖον δηλώσαι, δι' ἣν δὴ κάκεινοι ἀγαθοὶ καὶ οἱ νῦν εἰσίν, ὧν οἶδε τυγχάνουσιν ὄντες οἱ τετελευτηκότες. Ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία καὶ τότε ἦν καὶ νῦν, ἀριστοκρατία, ἐν ᾗ ἡ νῦν τε πολιτευόμεθα καὶ τὸν αἰεὶ χρόνον ἐξ ἐκείνου ὡς τὰ πολλά. καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ᾧ ἂν χαίρη^τ ἐστὶ δὲ τῇ ἀληθείᾳ μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία. βασιλεῖς μὲν γὰρ αἰεὶ ἡμῶν εἰσίν, οὗτοι δὲ τοτὲ' μὲν ἐκ γένους, τοτὲ' δὲ αἰρετοί· ἐγκρατῆς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλά τὸ πλῆθος, τὰς δὲ ἀρχὰς^α δίδωσι καὶ τὸ κράτος τοῖς αἰεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι, καὶ οὔτε ἀσθενείᾳ οὔτε πεινίᾳ^ω οὔτ'

σιν καὶ κτήσιν φ.— γ ἐν... ἀριστοκρατία om γ.— χαίροι Σ.— αἰεὶ B.— τότε CE et plerique.— τὰς ἀρχὰς δὲ Γ.— τὸ add Z.— ω πεινία ΘZ.— οὐδ' ἐν τοῖς Γ.—

§. 8. τροφή] Apud Dionys. legitur p. 1036. τροφὸς, quam vocem simili in loco habet Isocrates Pan. p. 18. τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὴν καὶ πατρίδα. Apud Stob. p. 245. qui hunc locum exceperit, reperitur ἀναστροφή. Vera lectio, quam et omnes tuentur editt. veti. est τροφή, ut sequentia docent. GOTTL. καλὴ μὲν] Dion. καὶ ἡ μὲν ἀγαθὴ, ἀγαθῶν, μὴ καλὴ δὲ, κακῶν, qui locus haud dubie memoriter est laudatus. Stob. l. c. habet μὴ καλὴ δὲ κακῶν. Platoni, antitheta et πάριστα venanti, esset congruens. GOTTL.

δ ἂν χαίρη] Grammaticæ lex postulat lectionem δ pro vulgata et Bekkeri φ; constructio enim sententiæ est: ὁ δὲ ἄλλο (sc. καλεῖ), δ ἂν χαίρη (sc. καλεῖν). Prope eadem constructio Cony. p. 212. C. τοῦτον οὖν τὸν λόγον, δ φαίρη, εἰ μὲν βούλει, ἕς ἐγκάμιον εἰς ἔρωτα νόμισον εἰρησθαί· εἰ δὲ, δ τι καὶ ὅρη χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. Cratyl. p. 402. D. τοὺς ἀδελφοὺς δὴ αὐτοῦ λέγωμεν, τὸν τε Ποσειδῶ καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα, δ ὀνομάζουσιν αὐτόν. De v. καλεῖν cum accus. vid. Valck. ad Eurip. Phœn. 12. Schæf. ad Long. p. 369. Stallb. ad Phileb. §. 78. ubi hæc emendatio proponitur. LOERS.

εὐδοξίας] Scribendum puto εὐδοκίας. STERN.

βασιλεῖς αἰεὶ] τὸ αἰεὶ eleganter conti-

nuationem indicat, non modo temporis, sed et loci. Diod. Sic. xx. 456. οἱ αἰεὶ διδόμενοι μισθοί, stipendia, serie quadam militibus data. οἱ αἰεὶ βασιλεύοντες, vel οἱ αἰεὶ ἔπατοι, qui alius post alium regnum consulumque administrant, ut Cassaub. ad Athen. vi. 6. explicat. Thuc. ii. 36. τὴν χάραν αἰεὶ οἱ αὐτοὶ οἰκοῦντες, διαδοχῇ τῶν ἐπιγυρομένων. v. Wessel. ad Diod. l. c. t. ii. p. 456. qui plura exempla dabit. item Åbreach. Auct. Thuc. ad i. 22. p. 218. Valk. ad Theocr. Adon. p. 197. Plato autem oratorie hoc dicit. Sublato imperio regio, archontes hi reges αἰρετοὶ erant; secundum quoque βασιλεῖς dictus κατ'—ἐξοχῆν. Euthyph. c. i. περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; et omnino ἐρχομεν appellati sunt βασιλεῖς, ut hic locus docet, et βασιλεύειν sive ἔρχεσθαι dicuntur. v. Periz. ad Elian. V. H. l. v. 13. GOTTL.

οὐτε πεινίᾳ] Thucyd. ii. 37. οὐδ' αἰεὶ κατὰ πεινίαν, ἔχον δὲ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ κινδύναται. GOTTL. Scripserat enim (ἔγραψε) Aristides, Lysimachi filius, ψήφισμα, ut ne amplius penes solos εὐπόρους magistratus et imperia essent, et capite censi (θήτες) ab iis arcerentur, sed κοινῇ εἶναι τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς ἐρχομεν ἐξ Ἀθηναίων πάντων αἰρεῖσθαι. Plutarch. Aristid. p. 241. ed. Bas. LOERS.

ἀγνωσία πατέρων ἀπελήλαται οὐδείς οὐδὲ τοῖς^α ἐναντίοις
 τετίμηται, ὡς περ ἐν ἄλλαις πόλεσιν, ἀλλὰ εἰς ὄρος, ὃ δό-
 ξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει. Αἰτία δὲ 11. iii. 280.
 ἡμῖν τῆς^β πολιτείας ταύτης ἢ ἐξ ἴσου γένεσις. αἱ μὲν γὰρ
 ἄλλαι πόλεις ἐκ παντοδαπῶν κατεσκευασμέναι ἀνθρώπων
 εἰσὶ καὶ ἀνωμάλων, ὥστε αὐτῶν ἀνώμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖαι,
 τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι· οἰκοῦσιν οὖν ἔτιοι μὲν δού-
 λους, οἱ δὲ δεσπότες ἀλλήλους νομίζοντες· ἡμεῖς δὲ καὶ
 οἱ ἡμέτεροι, μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες, οὐκ ἄξι- 11. 230.
 οὔμεν δούλοι οὐδὲ δεσπότες ἀλλήλων εἶναι, ἀλλ' ἡ ἰσογο-
 νία^α ἡμᾶς ἢ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζῆτεῖν κατὰ
 νόμον, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπέικειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ^α
 καὶ φρονήσεως.

Ὅθεν δὴ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι οἱ τῶνδ' ἐτε^β
 πατέρες καὶ ἡμέτεροι^α καὶ αὐτοὶ οὗτοι, καὶ καλῶς φύντες,
 πολλὰ δὴ καὶ^δ καλὰ ἔργα ἀπεφῆναντο εἰς πάντας ἀνθρώ-
 πους καὶ ἰδία καὶ δημοσία, οἴομενοι δεῖν ὑπὲρ τῆς ἐλευθε-
 ρίας καὶ Ἑλλῆσιν ὑπὲρ Ἑλλήνων μάχεσθαι καὶ βαρβάρ-
 οισι ὑπὲρ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων. [§. 9.] Εὐμόλπου μὲν
 οὖν^ο καὶ Ἀμαζόνων ἐπιστρατευσάντων ἐπὶ τὴν χώραν καὶ

^α ἡμῖν ἐστὶ τῆς Σ .— ἰσογονία ΘCury.— δόξης Z.—^β τε add Σ Z.—^α καὶ ἡμέτεροι
 ΘFCZCacy et pr GB: καὶ οἱ ἡμέτεροι *s.—^δ καὶ om Θ.—^ο οὖν om Σ Z.—^α πρότερον

ἀγνωσία] ἀγνωσ. vi passiva accipien-
 damp. Eadem vi legitur Polyb. xvi. 19.
 12. διὰ τὴν ἐπιμειλίαν τῶν ἐθνῶν, τῶν
 πρὸς τοῖς κέρασι κατοικοῦντων τῆς Λιβύης
 καὶ τῆς Ἑβραίας, καὶ διὰ τὴν ἀγνωσίαν
 τῆς ἀπὸ τοῦ θαλάττης. LÖRER.

ἰσογονία—ἰσονομίαν κατὰ νόμον] Si-
 militia haec Euripideis sunt in Phoen. 541.
 τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφθ. ubi
 v. Valkenar. Ἴσονομίαν vertit Cic. Off.
 ii. 12. Or. i. 42. 'juris aequabilitatem,
 sive jus aequabile,' it. Off. i. 34. 'aequum
 jus et pax, quod in populari statu viget.
 opp. τυραννίδι. Otanes apud Herod.
 iii. 238. πλῆθος ἄρχων—ὄνομα πάντων
 ἐλλασσων ἔχει, ἰσονομίην. ubi vid. Wea-
 sel. et ad p. 390. GOTTL.

ἢ ἀρετῆς δόξῃ] In Bas. 2. δόξῃ legitur,
 male. Confirmantur haec Thucyd. auc-
 toritate l. viii. 89. ἐκ δημοκρατίας αἰρέ-
 σεως γυγνομένης, ἴσον τὰ ἀποβαίνοντα,
 ἵεσ οὐκ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἀλλασσομένων τις

φέρει. GOTTL.
 ἀπεφῆναντο εἰς πάντας ἀνθ.] Nota
 hunc usum praepr. eis apud Platonem se-
 pissime obvium. Protag. 312. A. Σ δ
 δὲ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχρόνιο εἰς τοὺς
 Ἑλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων; ibid.
 349. A. Conv. p. 179. B. Verti quid-
 dem eorum; sed ita ut eam in omnibus
 his locis propriam suam vim, sc. motus,
 retinere existimem. LÖRER.

§. 9. Εὐμόλπου] Scientem hunc ἀναρχο-
 νισμῶν commississe, scite observat Valken-
 ar. p. 325. Hanc rem et reliqui scriptores
 celebrant; veluti Isocr. Paneg. p. 19.
 Panath. p. 533. Lycurg. t. iv. p. 201. et
 versus Eurip. a Lyc. laudati. Demosth.
 Ep. p. 1391. Attulit hic Eumolpus sa-
 cra Eleusinia Athenas. vid. Morum ad
 Isocr. Pan. p. 115. GOTTL.

Ἀμαζόνων] Amazones ex Ponto irru-
 isse in Atticam, et in ipsa urbe castra
 locasse dicuntur, victiæ a Thesco. v. Phat.

11. iii. 387. τῶν ἔτι προτέρων¹ ὡς ἡμίονα, καὶ ὡς ἡμίονα² Ἀργείοις³ πρὸς Καδμείους καὶ Ἡρακλείδαις πρὸς Ἀργείοις, ὃ τε χρόνος βραχὺς ἀξίως⁴ διηγῆσασθαι, ποιηταὶ τε αὐτῶν⁵ ἤδη ἰκανῶς⁶ τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνήσαντες εἰς πάντας μεμηνύκασιν· εἰάν οὖν ἡμεῖς ἐπιχειρῶμεν⁷ τὰ αὐτὰ λόγῳ ψιλῶ κοσμεῖν, τάχ' ἂν δεύτεροι φανοίμεθα.⁸ ταῦτα μὲν οὖν διὰ ταῦτα δοκεῖ μοι εἶναι,⁹ ἐπειδὴ καὶ ἔχει τὴν ἀξίαν ὣν δὲ οὔτε ποιητὴς πω δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίους λαβὼν ἔχει ἔτι τ' ἔστιν ἐν ἀμνηστία,¹⁰ τούτων ἕξει μοι δοκεῖ χεῖρην ἐπιμνησθῆναι ἰκαινοῦντά τε καὶ προμνόμενον ἄλλοις,¹¹ εἰς ὧδ' ας

Z.—¹ ἡμίονατι ω.—² ἀργεῖοι... Ἡρακλείδαι ΓΘΒCFω.—³ βραχὺς ὥστε ἀξίως ΣZ.—⁴ τε τῶν αὐτῶν Z.—⁵ ἰκανῶς ΣZ: καλῶς *ς.—⁶ ἐπιχειροῦμεν Z.—⁷ φανοίμεθα στέλα

GFZ.—⁸ εἶναι μοι πρ Γ.—⁹ scribe μνηστειῖς cum ΓΘΦBCEFGγτῆ et γρ κ: μνήμη ω, ἀμνηστεια Η.—¹⁰ προμνόμενον ἄλλοις ΘΞΣΦBCFZγρωστ et πρ Γ: προμνόμενον τοῖς

Thea. p. 56. R. Lys. p. 55. 58. Isocr. Pan. 49. Dem. Ep. p. 1391. Causa belli fuit rapta a Theseo Hippolyte. cf. Herod. ix. 27. Strabo l. xi. p. 770. portentosa habet de iis, quæ vulgo narrantur. v. Tayl. Lectit. Lys. t. vi. Orat. p. 242. GOTTL.

πρότερον] Vir doctus in Obs. Misc. t. ii. p. 306. legi malit πρότερον. Bene, dictum fere est, ut supra οἱ πρόσθεν ἡμῶν. Ita Aristid. Or. Plat. i. ab init. εἴ τι τι τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἐχόντων ἐτέρως εἰρησθαι—συμβέβηκεν—Vulgata tamen, quæ in omnibus edit. exstat, Homericæ consuetudini loquendi propior videtur. Πρότεροι ἄνδρες sunt antiquioris ætatis homines, veluti Il. φ. 405. Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμενα ὄδραν ἀρούρης. Infra Noster vulgatam firmat: οἱ τοῖς τῶν πρότερον ἔργοις τέλους—ἐπέθεσαν. Thucydides contra, i. 23. τῶν δὲ πρότερον ἔργων, μέγιστον, ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Confunditur subinde πρότερον et προτέρων, veluti apud Herod. vi. p. 482. ubi similis locus nostro: μεμνημένοι τῶν πρότερον οἱ Νάξιοι. Codd. quidam habent πρότερον, quod non absurdum habet Wessel. ad l. c. quem, sis, vide, si plura hujus variationis exempla desideres. GOTTL.

ἡμίονα Ἀργείοις—καὶ Ἡρακλείδαις] V. Herod. l. ix. p. 704. Lys. in Epit. p. 65. GOTTL.

ὃ τε χρόνος βραχὺς—διηγ.] Exempla hujus usus dicendi reperiuntur apud Matth. Gr. Gr. §. 448. Sed de natura

ipsa hujus usus vide omnino Herm. ad Vig. p. 885. Codex Monac. Nr. 490. teste Jacobs. ad Achill. Tat. p. 488. habet ὅς τε διηγ. quod Jacobs. probat. Sed in tali sententiæ ratione indifferenter ponitur ὥστε, et omittitur. Vid. Matth. Gr. Gr. §. 448. plerumque tamen præcipue apud Plat. omittitur. v. c. Criti. p. 119. B. τὰ μὲν οὖν πολέμοισθ' ὄντω διετάκτο τῆς βασιλικῆς πόλεως, τῶν δὲ ἐννεα ἔλλα ἄλλως, ἃ μακρὸς ἂν χρόνος εἴη λέγειν. Phædr. p. 274. E. Πολλὰ μὲν δὴ—θαμοῦν τῷ θεῷ λέγεται ἀποφῆρασθαι, ἃ λόγος πολλὸς ἂν εἴη διελεθῆν. LOEBA.

ποιηταὶ τε—καλῶς] καλῶς lectio est omnium libb. edd.; Bekk. scripsit ἰκανῶς, quod codex quoque Monac. exhibet; sed vulgata ea mihi medela non videtur indigere. Fic. vertit: *elegantè musica celebrantes*, LOEBA.

λόγῳ ψιλῶ] H. e. τειφῶ, oratione pedestri. In Sophista p. 237. proponit Plato τὸ τειφῶ λέγειν τῷ μὲν τὰ μέτραν. Apud Lucian. t. ii. p. 648. Jupiter reprehendit Mercurium, quod in convocationibus Diis ὄντω ψιλῶ, ἀπλοικὰ καὶ τειφῶ loquatur, eumque jubet μέτρος τισὶ ὑπὸ ἑαυτοῦ ἕξειν. GOTTL.

ὄντω ποιητῆς—ἔτι τε] ὄντω—te dicitur Grecis, ut Latinis neque—et, vid. Stallb. ad Phileb. p. 21. C. LOEBA.

προμνόμενον] Hunc locum ante oculos habuit Aristid. t. ii. p. 85. ἐν φῶ (Epitaphio) καὶ τοῖς ἄλλοις προσέειπεν φησὶ (Plato) καὶ προμνῶσθαι, εἰς ὧδ' ας τῶν

τε καὶ τὴν ἄλλην ποιήσω αὐτὰ¹ θείναι πρεπόντως τῶν πρα-
ξάντων. ἔστι δὲ τούτων ἄν' λέγω πρῶτα· Πέρσας ἠγουμέ-
νους τῆς Ἀσίας καὶ δουλωμένους τὴν Εὐρώπην ἴσχωι οἱ
τῆσδε τῆς χάρας ἔργονοι, γονῆς² δὲ ἡμέτεροι, ἄν καὶ δι-
καιοὶ καὶ χρη³ πρῶτον⁴ μεμνημένους ἐπαινεῖσαι αὐτῶν τὴν
ἀρετὴν. δεῖ δὲ αὐτὴν ἰδεῖν, εἰ μέλλει τις καλῶς ἐπαινεῖν,

ἄλλοις *γ.—¹ αὐτοῖς Fr.—² ὁι Z.—³ γονεῖς cum γ μοι οἴσπας, sed Z in diphthou-

ἄλλην ποιήσω θείναι, κομήσαστας ἄξιως
τῶν πραξάντων, λέγων δὴ τὰ τούτων
ἔργα. GOTTL.

ἄλλοις] Vulgata habet τοῖς ἄλλοις,
reliquis, sed quinam hi reliquis sunt?
Veram lectionem, sc. ἄλλοις exhibet frag-
mentum manuscripti Darmstadt. apud
Creuser. ad Plotin. p. 513. quæ firmat
ur auctoritate Ficini vertentis: *Hæc
nobis prædicanda nunc arbitror, ut et nos
ea laudemus et adjuvemus provocemusque
alios.* Bekk. quoque ἄλλοις. Idem Fic.
firmat Bekk. emendationem, quam reco-
cipimus αὐτὰ θείναι pro vulg. αὐτοῖς, quod
vitium tam apertum miror priores edidit.
fugisse. Ad sensum Phædr. p. 246. A.
Τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοχὴ τε καὶ μα-
ρία ἐμβασιλεύουσα κατὰ τε ψδὰς καὶ κατὰ
τὴν ἄλλην ποιήσω, κ. τ. λ. Ceteram
potent trirones Græcismum illum ἐς ψδὰς
τε καὶ τὴν ἄλλην ποιήσω, cujus ad studia
eorum iuvanda quedam exempla juvat
adscribere. Rep. p. 467. A. καὶ κοινω-
νιῶν πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλα-
κῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν. Rep. p. 612.
C. μισθὸς τῆ δικαιοσύνης καὶ τῆ ἄλλῃ
ἀρετῇ ἐποδοῖναι. Phileb. p. 63. E. τὰς
δαί μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας
ἐπομένως ἡδονάς. Charmid. p. 158. A.
ἤ τε γὰρ πατρία ἡμῶν οἰκία—παρὰθε-
σαι ἡμῶν ἐς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ
ἀρετῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ.
Gorg. p. 456. C. Δεῖ μέντοι τῇ ῥητορικῇ
χρησθῆναι ὅσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. v.
Criti. 63. E. Sophist. p. 247. A. Tim.
p. 18. C. LOEWS.

δουλωμένους] De conatu hæc accipi-
enda sunt. Ita sæpe talia verba intelli-
genda. Isocr. Pan. p. 78. de Eubæa:
ἀπειτούντες αὐτῆς μᾶλλον, ἐθέλοντες vo-
lentæ, id agentæ, ut in fide teneren-
tes. ubi vid. Morum. Latini simili-
ter. Suet. Cæs. 29. 'Cum adversaria
autem peripigit,' i. e. paciæci voluit. ubi
vid. Casaub. cf. Gron. ad Liv. xxvii.
17. GOTTL.

ἐπαινεῖν] Post ἐπαινεῖν interpungen-

dum esse puto, deinde scribendum, ἐν
ἐκείνῃ τῇ χρόνῳ γενόμενος λέγω, &c.
etc. hoc sensu, 'Videndum sane est an
aliquis eam bene laudetur sit. Loquor
autem de illa quæ tum extitit quum
Asia,' etc. Q. d. 'Videndum est autem
an quisquam futurus sit qui eam pro
dignitate laudare possit: eam inquam
quæ tum extitit,' etc. STARR.

ἐπαινεῖν] Non placet Stephani contorta
explicatio et emendatio parum probabilis.
Forte levi mutatione loco consulitur, si
post ἐπαινεῖν articulus τὸ inseratur, et
λέγω referatur ad ἐπαινεῖν. Λόγος au-
tem maxime inest pulchris acutisque
sententiis. Τὸ γενόμενος ἐν ἰ. χρ. sunt
præclare facta Ath. s. clades, quas in-
fixerunt. Ita loquitur Legg. l. iii. p.
818. διὰ τὸ Μαραθῶνι γενόμενον. Sen-
sus est: *Quam virtutem profecto aliquis
cognoscatur necesse est, si eleganter lau-
dare velit, et ornate, quæ eo tempore
facta sunt, quo—* GOTTL.

ἐπαινεῖν] Alii alia conjectarunt, quæ
longum sit et nostro ab Instituto alienum
omnia enumerare. Mihi vero nihil hæc
sententia incorruptis ac sanis, nihil
planius et nostra interpretatione ad sen-
sum accommodatus: *oportet autem* etc.
Firmatur nostra interpretatione loco, qui
sequitur infra p. 240. D. Nimirum
postquam orator enarravit, quam strenue
ac fortiter Marathonii hostem propulsa-
rint, orationem iterum ad nostram locum
annectens dicit: ἐν τούτῳ δὴ ἂν τις γε-
νόμενος γράψῃ, οἳ ἦρα ἐτύχωνον ὄντες
τὴν ἀρετὴν οἱ Μαραθῶνι etc. Quod vero
ad λέγω γέγρασθαι ἐν χρόνῳ τιμῆ, animo
in aliquo tempore versari, eadem locutio
est Legg. 683. C. Γενόμεθα δὴ ταῖς δια-
νοίας ἐν τῷ τότε χρόνῳ, ὅτε Λακεδαιμόν
μὲν καὶ Ἄργος καὶ Μεσσηνίη καὶ μετὰ
τούτων ὑπαρχοῖσι τοῖς προγόνοις ἡμῶν, ὃ
Μέγιστος, ἰκανῶς ἐγγράσει: qui quidem
locus Schleiernacherum fugisse videtur,
cum scriberet sine exemplo locutionem
eam esse; λόγος denique sic pro διὰ-

- ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεόμενον λόγῳ, ὅτε πᾶσα μὲν ἡ Ἀσία ἰδούλευε^α τρίτῃ ἤδη βασιλεῖ, ἣν ὁ μὲν πρῶτος Κῦρος ἰλευθερώσας Πέρσας τοὺς αὐτοῦ πολίτας τῷ^β αὐτοῦ^γ φρονήματι ἅμα καὶ τοὺς δεσπότας Μήδους^δ ἰδουλώσατο καὶ τῆς ἄλλης Ἀσίας μέχρι^ε Αἰγύπτου ἤρξεν, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ^δ Αἰγύπτου τε καὶ Λιβύης ὅσον^ε οἶοι τε ἦν^δ ἐπιβαίνειν,^ε τρίτος δέ^ε Δαρεῖος πεζῇ μὲν μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ἄρῳσατο, ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάττης ἐκράτησέ^ε καὶ τῶν ἡσῶν, ὥστε
- ii. iii. 388. μὴδὲ ἀξιοῦν ἀντίπαλον αὐτῷ μὴδένα εἶναι· αἱ δὲ γινῶμαι δεδουλωμέναι ἀπάντων ἀνθρώπων^ε ἦσαν· οὕτω πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ μάχιμα γίνη καταδεδουλωμένη ἦν^δ ἡ Περσῶν ἀρχή. [§. 10.] Αἰτιασάμενος δὲ Δαρεῖος ἡμᾶς τε^ι καὶ Ἑρετριέας, Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι προφασίζόμενος, πέμψας μυριάδας μὲν πεντήκοντα ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί,

γο согп.—^α χρή καὶ Ζ.—^β πρότερον ω.—^γ γινόμενον Ζ.—^δ ἰδούλευσε Ζ.—^ε τοῦ οὐ
 Ζ.—^α αὐτῷ Θ.—^β μέχρις C.—^γ μέχρι ΘΕΦΒCFωγτ : μέχρις *s.—^δ αὐτοῦ om ΣΖω.—^ε ὅσον ο.—^δ οἶόν^τ ἦν γωγτ, ἦν δὲν ο.—^ε ἐπιβῆναι φτ.—^δ δὲ om Γ.—^ε θαλάσσης Γ.—^ε scribe κέρταει cum ΓΕΦΒCFΖγωγτο.—^ε ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων ΣΖ,

νοια, λόγιμος, τοὺς romi exemplis demonstravit Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. et apud Platonem quoque obvium est, v. c. de Legg. p. 653. C. ΛΟΓΟΣ.

τρίτῃ ἤδη βασιλεῖ] Aristid. t. ii. p. 169. τῶν δὲ Ἑλλήνων, οἱ μὲν τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, οἱ μὲν ἐκ τριγωνίας ἰδούλευον, οἱ δ' ἐκ πλειονος. ubi Schol. σημαίνει οὖν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἰδούλευον, ὅλον ἀπὸ Κύρου καὶ Καμβύσου. GOTTL.

Κῦρος] Eadem fere Thuc. i. 16. Κῦρος καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροίσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἄλωος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστρέψεν, καὶ τὰς ἐν Ἠπειρῷ πόλεις ἰδούλευε.— GOTTL.

ἰδουλώσατο] Thuc. i. l. de eadem re habet, ἰδούλευε; sic et Herod. l. i. p. 64. de Astyge: ὅτι Μήδους κατεδούλευσε. GOTTL.

Αἰγύπτου—Λιβύης] Aristid. p. 168. Αἰγύπτου—μῖαν τῶν πασῶν μηχανῶν οὐχ εἶδον, δι' ἧς ἐκφεύρονται τὸ μὴ δουλεύσαι. Λιβύην δ' οὐδέ τις λόγος ἦν, ὁ διαιρῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ἦν ἅπαντα μία ἦπειρος ὡς Πέρσαι εἶναι. GOTTL.

Δαρεῖος—ἡσῶν] Thuc. i. 16. eadem fere habet. Δαρεῖος τε ὑστερον τῶν Φοινίκων ναυτικῶ κρατῶν καὶ τὰς ἡσῶν

(ἰδούλευσε). GOTTL.

μὴδὲ ἀξιοῦν] I. e. τοληῆσαι, s. ἀξιοῦν χρεων ἑαυτὸν ἠγήσασθαι. nos: es getruetele sich niemand. Ita Thuc. vii. 68. ἀντιστῆναι οὐδεὶς ἤξισεν. Aesch. Pers. 335. ἄσπ' ἀξιώσαι Περσικῶ στρατεύματι Μάχην συνάψαι. ubi Schol. ἔξισον ἠγήσασθαι, τοληῆσαι. cf. Abresch. Dil. Thuc. p. 713. GOTTL.

§. 10. ἡμᾶς τε καὶ Ἑρετριέας.] Repetit hæc Plato de Legg. l. iii. p. 698. Nep. Milt. 4. fere ut noster. 'causam interserens, (προφασίζόμενος) se hostem esse Atheniensium, quod eorum auxilio Iones Sardeis expugnassent; suaque praesidia interfecissent.' Plutarch. in Arist. t. ii. p. 489. Reisk. ὅτι Σάρδεαι ἐνέπρησαν. cf. Herod. v. 101—105. et quos laudat Staureren ad Nep. l. c. GOTTL.

μυριάδας] Ita Lys. Epit. p. 82. t. v. R. Nepos, d. l. 'Hisque (sc. Dati et Artapherni) ducenta peditum, decem millia equitum dedit.' Haud dubie verius, quam oratores, qui auferunt numerum, ut eo major virtus Athen. videretur. Pausanias iv. Messen. p. 135. Francof. et Val. M. (v. 3.) trecenta millia peditum numerant. GOTTL.

καὺς δὲ τριακοσίας, Δᾶτιν' δὲ ἄρχοντα, εἶπεν ἦκειν ἄγοντα Ἐρετρίας καὶ Ἀθηναίους, εἰ βούλοιο τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἔχειν. ὁ δὲ πλεύσας εἰς Ἐρέτριαν ἐπ' ἄνδρας οἱ τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκιματάτοις^κ ἦσαν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον καὶ οὐκ ὀλίγοι, τούτους ἐχειρῶσατο^λ μὲν ἐν τρισὶν ἡμέραις, διηρουνήσατο^μ δὲ αὐτῶν πᾶσαν τὴν χάραν, ἵνα μηδεὶς ἀποφύγοι,^ν τοιοῦτῳ^ο τρόπῳ ἐπὶ τὰ ὄρια ἰλθόντες τῆς Ἐρετρικῆς οἱ στρατιῶται αὐτοῦ, ἐκ θαλάττης^ρ εἰς θάλατταν διαστάντες, συνάψαντες τὰς χεῖρας διήλθον ἅπασαν τὴν χάραν, ἵν' ἔχοιεν τῷ^α βασιλεῖ εἰπεῖν ὅτι οὐδεὶς σφᾶς ἀπο-

ἀνθρώπων ἐπ' αὐτῶν φ.—^β ἦν om Σ.—^γ τε om Σ.—^δ δάτην φΖτ.—^ε τοῖς μάλιστα εὐδοκιματάτοις ΣΖ.—^ζ ἐχειρῶσαντο BCEνω et pr Η.—^η διηρουνήσαντο Euy.—

^ο ἀποφύγη φΖτ et cori Σ, ἀποφύγη ω.—^π τοιῶδε Ζ.—^ρ θαλάσσης Γ. qui similiter

καὺς τριακοσίας] Variant in numero navium scriptores. Herod. vi. 95. habet sexcentas. Nepos Milit. c. 4. quingentarium navium classem comparatam dicit. GOTTL.

ἦκειν ἄγοντα] Amant Græci scriptores hæc verba conjungere, ubi Latini simpliciter adducere scribere solent. Protag. p. 317. E. Ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἠκέτην ἔγοντε τὸν Πρόδικον. Rhædo p. 117. A. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ συγχὸν χρόνον διατρίψας ἦκειν ἔγων τὸν μέλλοντα δόξεν τὸ φάρμακον. Xenoph. Hell. iii. 3. 8. ἐβουλεύσαντο πέμψαι τὸν Κινάδωνα καὶ κελεύσαι ἦκειν ἔγοντα τῶν Ἀδωντιῶν τέ τινας, κ. τ. λ. Ibid. iv. 10. αὐτὸν δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἀναβιβασάμενος ἦκειν ἔγων πρὸς Ἀγασίλαον. Sed pertinet illud ad eum usum dicendi, quo etiam εἰχομαι, ἦκω, εἶμι cum participio usurpare solent, quo loco Latini simplici verbo utuntur. Adde ἔγειν hæc conjunctione sæpiissime sensu, quem grammatici dicunt, prægnant, esse vincitæ, carpitum, carpitum adducere, qua vi Latinos itidem agere usurpare monet Muret ad Catil. i. init. LORRÆ.

αἶψα] Herod. l. c. ἐπιτελέμενος δὲ ἀπέπεμπε ἐξανδραποδίστας Ἀθήνας καὶ Ἐρέτριαν, ἔγων ἐκείτῳ ἐς ἑβὴν τὰ ἀνδράποδα. GOTTL.

κεφαλὴν ἔχειν] Has minas regis ex h. l. profert ad Herodoti l. l. illustrandum Wesselingius. Conferri et potest Aristides, t. ii. p. 168. Οὐ τοῖον, οὐδ' ὁ τοῦ τῶν πολεμίων στρατηγεῖθου κύριος, καὶ ἡγεμὼν Δάτις, οὐτ' αὐτὸς ἀπὸ ἀγα-

θὸς, ἀσήμερον οἶος τ' ἦν γενέσθαι, ὅσπερ ποιῆσαι τοὺς ὑφ' αὐτῷ ποσούτους ὄτας. Καίτοι προεῖρητό γε ὑπὸ τοῦ βασιλέως, αὐτῷ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς, εἰ μὴ Ἐρετρίας καὶ Ἀθηναίους ἀγάγοι. GOTTL.

ἐν τρισὶν ἡμέραις] Herod. vi. 101. septem dierum spatio rem peractam esse, prodictione Euphorbi et Philagri, auctor est, quorum et Plutarch. de Gatul. p. 30. t. viii. et Paus. vii. 10. s. Achaic. p. 215. ubi alter Philabrus dicitur, meminuit. Nepos, l. c. dies non desinit, sed celeriter Eretriam captam dicit. Plato de Legg. iii. 696. etiam ita: Δάτις τοὺς μὲν Ἐρετρίας ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ —εἶλε—. Aristid. t. ii. 169. Ἐρετρίαις δ' Εὐβοῶν χεῖρας ἀνταρμένοι, τριῶν ἡμερῶν ἦγοντο πανοικεσίᾳ. Forma χεῖρας ἀνταρμένοι est e Thuc. iii. 32. ubi vulgo est χεῖρας ἀνταρουμένους, pro rectiori lectione ἀνταρουμένους. v. Duk. GOTTL.

συνάψαντες] Hæc illustrat jam sæpius laudatus locus, Legg. iii. 696. Καὶ τινα λόγον εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφῆκε φοβερὸν, ὡς οὐδεὶς Ἐρετρίους αὐτοὺς ἀποφευγῶς εἴη. Συνάψαντες ἔρα τὰς χεῖρας, σαγήνευσαν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος, i. e. ut velut curriculo caperent Eretrienenses. Hunc locum Herodoto tribuit Strabo l. x. 687. memoria lapsus, cum esset Platonis, non e Menexeno ductus, ut Wesselingius scripsit, ad Herod. 489. sed e Legibus, l. c. ut Valkenarius ad l. iii. 149. rectius notat, ubi plura de hac re erudite deservuntur. GOTTL.

πεφηνώς εἶη. τῇ δ' αὐτῇ διανοίᾳ κατηγάγοντο ἐξ Ἐρε-
 τρίας εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἑτοιμόν σφισιν ὄν καὶ Ἀθηναίους¹
 11. iii. 389. ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ ζυζάντας² Ἐρετριεῦσιν ἀγειν.
 τούτων δὲ τῶν μὲν πραχθέντων, τῶν δ' ἐπιχειρουμένων οὐτ'
 Ἐρετριεῦσιν ἐβοήθησεν Ἑλλήνων οὐδεὶς οὔτε Ἀθηναίους πλὴν
 Λακεδαιμονίων· οὔτοι δὲ τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης ἀφίκο-
 το· οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐπεπληγμένοι, ἀγαπῶντες τὴν ἐν
 τῷ παρόντι σωτηρίαν, ἡσυχίαν ἦγον. ἐν τούτῳ δὲ ἂν τις
 γενόμενος³ γνώῃ οἷοι ἄρα ἐτύγχανον ὄντες τὴν ἀρετὴν οἱ
 Μαραθῶνι⁴ δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν καὶ πο-
 λασάμενοι τὴν ὑπερφηανίαν⁵ ὅλης τῆς Ἀσίας⁶ καὶ πρῶτοι
 στήσαντες τρόπαια τῶν βαρβάρων, ἡγεμόνες καὶ διδάσκα-
 λοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι ὅτι οὐκ ἄμαχος εἶη ἡ Περσῶν
 δύναμις, ἀλλὰ πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος ἀρετῇ ὑπεί-

161, 11. 163, 1. 166, 15. 172, 3.—¹ ἐν τῷ Γ.—² ἀθηναίους Φ.—³ συζήσαντας Σ.—
⁴ μακεδονίων Γ.—⁵ γενόμενος Γ.—⁶ μαραθῶνιοι Σ.—⁷ υπερφάνοιοι Ζ.—⁸ τῆς

ἑς ἑτοιμόν ἔν] Pro ἑς ἑτοιμόν φφ. ἔν-
 τος sc. τούτων τοῦ χωρίου. Sic scripsit,
 ut h. l. loquuntur Attici. Thuc. i. 2.
 ἄθλων ἔν, ὅποτε τις—ἄλλας ἀφαιρήσε-
 ται, pro ἀθλῶν ἔντος. GOTTL.

πλὴν Λακεδαιμονίων] V. Legg. l. c.
 καὶ προσβουμένους αὐταῖς πανταχόσε βο-
 ηθεῖν οὐδεὶς ἤθελε, πλὴν γὰρ Λακεδαιμο-
 νίων. cf. Isocr. Paneg. c. 24. Herod. vi.
 106. et Wessel. Parum accurate igitur
 scripsit Nepos Milt. 4. Athenienses—
 auxilium nusquam, nisi a Lacedæmoniis,
 petierunt. Scribere potius debebat
 impetrarunt. Ita in altero bello Persico
 se gesserunt reliqui Græci, ut se Athe-
 niensibus et Lacedæmoniis, ad liberta-
 tem Græciæ defendendam, non adjun-
 gerent. Plutarch. Them. t. i. p. 456.
 Reisk. GOTTL.

δοταρίαι] Plat. Legg. iii. 818. δοτα-
 ραί—τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης γενόμενης
 μιᾷ ἡμέρῃ. Cur sero venerint Lacedæ-
 moniæ, varie ab Atticis scriptoribus tra-
 ditur. Fuerintne simulatio in causa, an
 festi dies, nempe Hyacinthia, ut vult
 Herod. vi. 106. ad quem vid. Wessel. et
 imprimis Valk. vii. p. 601. bellumne cum
 Messeniis, ut conijcit Plato l. c. vix de-
 cerni potest. Verum est, Lacedæmonios
 pactos esse inducias cum Messeniis,
 ob Hyacinthia; prodit et Pausan. in
 Messen. p. 129. cf. Intt. ad Nep. Milt.

5. p. 45. Sed dicuntur etiam Atheni-
 enses, a Platænsibus adjuvi, non ex-
 spectasse Lacedæmonios. vid. Morum
 ad Isocr. Pan. p. 60. GOTTL.

οἱ Μαραθῶνι] Herodot. i. vi. 106. præ-
 positionem addit: ἐν Μαρ. Ita Isocrates
 Paneg. 26. τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης,
 in Marum. Arand. ἢ ἐν Μαρ. μάχῃ, apud
 Lys. t. v. p. 91. Dem. pro Cor. 68. μὴ
 τοὺς ἐν Μαρ. προκινηθέντας, Thuc.
 ii. 34. πλὴν γὰρ τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Plut.
 Them. p. 444. τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης,
 et alibi; sed omittitur etiam præpositio,
 veluti apud Luc. enc. Dem. c. 37. τῶν
 [ἦλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῶνι κτε-
 ειργασμένων. in fin. ib. τοὺς ἐν Μαρα-
 θῶνι πεπληγμένους. §. 87. quanquam
 frequentius additur, ut ipse paullo post: ἐν
 Σαλαμῶνι, ἐν Πλαταιαῖς. Sed in hoc
 constanter omittit, v. c. Legg. iii. l. c.
 τὸ Μαραθῶνι γενόμενος. Ita Platonis
 amulus Aristides t. ii. 175. Βλέψαν τὴν
 Μαραθῶνι μάχην ib. p. 173. Μαραθῶνι
 ἐκρίπτετο etc. GOTTL.

στήσαντες τρόπαια] Apud Thucydi-
 dem et Euripidem constanter est τρο-
 παιῶν, v. c. i. 105. ii. 92. vi. 76. etc.
 Sed nihil mutandum in iis, qui habent
 τρόπαιων, veluti Lysias. Ita apud Diod.
 xiii. 24. ubi de re ipsa bene agitur a
 Wessel. p. 561. GOTTL.

τῶν πλῆθους] Hanc sententiam laudat

πει. ἐγὼ μὲν οὖν ἐκείνους τοὺς ἄνδρας Φημί οὐ μόνον τῶν
 σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευ-
 θερίας τῆς τε ἡμετέρας καὶ ξυμπάντων τῶν ἐν τῆδε τῇ
 ἡπείρῳ· εἰς ἐκείνο γὰρ τὸ ἔργον ἀποβλέψαντες καὶ τὰς
 ὑστέρως μάχας ἐτόλμησαν διακινδυνεύειν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ
 τῆς σωτηρίας, μαθηταὶ τῶν Μαραθῶνι^α γενόμενοι. Τὰ
 μὲν οὖν ἀριστεῖα τῷ λόγῳ^α ἐκείνοις ἀναθετόν, τὰ δὲ δευ-
 τερεῖα τοῖς περὶ Σαλαμῖνα καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίῃ^α 11. 241.
 σασι καὶ νικήσασι. [§. 11.] Καὶ γὰρ δὴ καὶ^β τούτων 11. iii. 390.
 τῶν ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ἂν τις ἔχοι διελθεῖν, καὶ οἷα ἐπιόντα
 ὑπέμειναν κατὰ^γ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ὡς^δ
 ἡμύναντο ταῦτα· ὃ δ' ἐμοὶ^ε δοκεῖ καὶ ἐκείνων κάλλιστον
 εἶναι, τούτου μνησθήσομαι, ὅτι τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαρα-
 θῶνι διεπράξαντο. οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι^ι τοσοῦτον^ε μόνον^η
 ἐπέδειξαντο τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι κατὰ γῆν οἷόν τε ἀμύνεσ-
 θαι^θ τοὺς βαρβάρους ὀλίγοις πολλούς, ναυσὶ δὲ ἐτι ἦν
 ἀδύηλον καὶ^θ δοξάν εἶχον Πέρσαι ἄμαχοι εἶναι κατὰ θά-
 λάτταν καὶ πλῆθει καὶ πλούτῳ καὶ τέχνῃ καὶ ράμῃ. τοῦ-

ἐλεγε ἡσίας ΣΖ: om ΓΨΒCΕΓτωγδ.— μόνον η.— τῶν ἐν μαραθῶνι ΓΗ.— τῶν
 λόγων Ζ.— δὴ καὶ add ΣΖ.— κατὰ post καὶ om ΦΖ.— ἐς om F.— plerique δέ
 μοι.— γὰρ ἐν μαρ. Ζ.— ε τοσοῦτο φ.— ἔργον ΣΖ.— ἐπέδειξαν φτωγστ.— γῆ

Aristides t. ii. p. 85. βαρβάρους ἐπέδει-
 ξαν, ἐτι πᾶς πλοῦτος καὶ δύναμις ἀρετῇ
 ὑπεῖκε· pro lusu verborum: πᾶν πλῆθος
 καὶ πᾶς πλοῦτος. Item Stobæus de Vir-
 tute, p. 24. Eandem habet Isocrates
 Paneg. c. 25. ἐκιδείξαντες αὐτοῖς—τὴν
 ἀρετὴν τοῦ πλῆθους περιγεγραμμένην. Item
 Lycurgus c. 28. οἱ πρόγονοι καταφανῆ
 ἐποίησαν τὴν ἀνδρείαν τοῦ πλοῦτου, καὶ
 τὴν ἀρετὴν τοῦ πλῆθους περιγεγραμμένην.
 GOTTL.

ἀρετῇ] Lectio Ms. Darmst. ἀρεταῖς
 pinsculum hariolum redolet. LOERS.

πατέρας — ἐλευθερίας] Hunc locum
 ante oculos habuit Aristid. t. ii. p. 281.
 ὃ γὰρ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας
 ἐκαιῶν (Plato) εἰς ἀρετὴν, καὶ φάσκων
 πατέρας τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησιν ἐλ-
 πεῖν καὶ προσέτι γε τῇ ἡπείρῳ πάσῃ, καὶ
 πάλιν τοὺς τὰ δεύτερα ἐκδεξαμένους ἐγ-
 κωμιάζων, τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλα-
 μῶνι ναυμαχῆσαντας.— GOTTL.

μαθηταὶ] Cod. Monac. 490. exhibit
 mimetici, μαθηταὶ superscripto; sed vul-
 Rium.

gata nihil sanius. Apprime enim μαθη-
 ται respondet præcedentibus διδασκαλος
 ..γεν. LOERS.

τὰ δὲ δευτερεῖα] Respexit huc Aristid.
 t. ii. p. 177. λοιπὸς τοίνυν, Θεμιστοκλῆς,
 ἥκιστα δὴ πάντων ἄξιος ἐκ δευτερείων τὰ
 πρωτεῖα ἔχειν, εἰ ταμάλιστα καὶ τοῦτο
 αὐτὸ ἐκείνῳ μόνῳ τῶν πάντων ὑπάρξαν
 φαίνεται— ubi Reiskius vol. iii. Ani-
 madv. ad Gr. Auctores, p. 484. malit
 ἐκ πρωτεῖων τὰ δευτερεῖα ἔχειν. Sed
 puto ante ἥκιστα excidisse part. οδχ. i.
 e. μάλιστα: etenim οὐχ ἥκιστα ἀρετῇ
 Atticos esse μάλιστα, e Mæride notum.
 Exempla collegit Schwebel. ad Onosandr.
 p. 65. GOTTL.

§. 11. τὸ ἐξῆς τοῖς Μαραθῶνι] Phædo.
 p. 100. C. τὸ ἐξῆς ἐκείνοις. Euthyd. p.
 288. C. τὸ ἐξῆς τούτοις. cf. Cratyl. p.
 399. A. et 420. D. Cum genetivo Rep.
 p. 890. τὰ τούτων ἐξῆς. Sumilliter ἐφεξῆς
 cum utroque casu constructur, v. Schæf.
 ad Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 142.
 LOERS.

το δὴ ἄξιον ἱκαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε^m ναυμαχησάντων, ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβονⁿ διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔπαυσαν φοβουμένους πλῆθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. ὑπ' ἀμφοτέρων δὴ^o ξυμβαίνει, τῶν τε Μαραθῶν^p μαχησαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχησάντων,^q παιδευθῆναι τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, ὑπὸ μὲν τῶν κατὰ γῆν, ὑπὸ δὲ τῶν κατὰ θάλατταν μαθόντας καὶ ἰθισθίντας^r μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Τρίτον δὲ λέγω τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον καὶ ἀριθμῶ^s καὶ ἀρετῇ γενέσθαι τῆς Ἑλληνικῆς σωτηρίας, κοινὸν ἤδη τοῦτο Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων. Τὸ μὲν οὖν μίγιστον καὶ χαλεπάτατον οὗτοι πάντες ἤμυναντο,^t καὶ διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν νῦν τε ὑφ' ἡμῶν ἐγπωμιάζονται καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὑπὸ τῶν ὕστερον· μετὰ δὲ τοῦτο πολλαὶ μὲν πόλεις τῶν Ἑλλήνων ἔτι ἦσαν^u μετὰ τοῦ βαρβάρου,^v αὐτὸς δὲ ἠγγέλλετο βασιλεὺς^w διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας. [§. 12.] Δίκαιον δὴ καὶ τούτων ἡμᾶς ἐπιμνησθῆναι, οἷ^x τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν^y ἀνακαθηράμενοι καὶ

ii. iii. 391.

φ.— ἀμύνεσθαι ΓΘΞΒCFγωυ: ἀμύνασθαι φ. — δὲ Z. — τε w. — φόβον] βίον φ. — δὲ Γ. — μαραθῶσι E. — μαχησαμένων Z. — ἰθισθίντας Z. — ἠμύναντο Z Z: ἤμυναν φ. — ἦσαν ἔτι φ. — τῶν βαρβάρων Z. — ὁ βασιλεὺς ZZ. — φ F.—

ἐχόμενον] Genit. Ἑλλήνων pendet ab ἐχόμενον. Τὸ ἐχόμενον τινος est, quod junctum est alicui, coheret. v. c. ὅρος ἐχόμενον Ῥοδόπη. Thuc. ii. 96. et alibi. De usu part. ἐχόμενος v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 472. GOTTI.

ὑπὸ μὲν τῶν] H. e. ἐκείνων—ὑπὸ δὲ τῶν. i. e. τούτων. GOTTI.

τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον] I. e. praelium Plataense. Fere ita Thuc. ii. 7. γεγενημένου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου, quam ibi ἔργον est iurgio repentina Thebanorum, Plateas noctu occupantium. Ita πόλεμος pro praelio. Thuc. i. 107. οἱ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, i. e. ἐν πολέμῳ. Nam ita Diod. Sic. xi. p. 465. ἐν τῇ μάχῃ, ubi v. Wessel. Thuc. i. viii. 1. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου καταπεφειγμένοι h. e. praelio. GOTTI.

ἡμῶν] Libri veteres consentiunt in ἡμῶν, legendum tamen videtur ἡμῶν. Ficinus vertit h. l. mire: *Itaque omnes hi Graciam in summis nobis, et a pos-*

teris laudabuntur. Quid hoc sit, nescio. GOTTI.

ἡμῶν] Sic libri impressi habent omnes. Bekk. mutavit in ἡμύναντο. Sed de Legg. Ἀσχροῦς γοῦν ἡμύναντο αὐτοῦς (sc. τοὺς βαρβάρους). Ibid. paulo inferiori παρακαλουμένη ἀμύνει τὸν βάρβαρον οὐδ' ἐτήκουσεν οὐδ' ἡμῶν. Hinc mutare non audeo. LOEVS.

διανοεῖσθαι, ὡς ἐπιχειρήσων] Legg. p. 783. D. Νύμφην χρῆ διανοεῖσθαι καὶ νομφίον, ὡς ἐπὶ καλλίστους καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν ἀποδειξομένους παῖδας. De constructione vid. Matth. G. Gr. 568. Stallbaum, ad Philob. p. 16. D. Lobeck. ad Soph. Aj. 281. V. LOEVS.

§. 12. ἀνακαθηράμενοι] Hoc loco utebatur Abresch. Auct. Thuc. Dil. p. 215. ad defendendam lectionem Cod. Arund. ἐκάθῃρε apud Thuc. i. iv. pro vulgata: τὸ ἁριστικὸν καθῃρε ἐκ τῆς θαλάσσης. De eodem Minoe esse apud Eustath. Od. T. p. 690. 39. τὴν θάλασσαν ἐξεκάθῃρε ἁριστικῶν. Nihil tamen mutandum

ἔξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ τε^α ἐπ' Εὐρυμίδοντι ναυμαχῆσαντες καὶ οἱ εἰς Κύπρον στρατεύσαντες καὶ οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοις πολλαχόσε, ὧν χρὴ μεμνήσθαι καὶ χάριν αὐτοῖς εἶδέναι, ὅτι βασιλεία ἐποίησαν δείσαντα τῇ ἑαυτοῦ σωτηρίᾳ τὸν νοῦν προσέχειν, ἀλλὰ μὴ^β τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾷ.

Καὶ οὗτος μὲν δὴ πάση τῇ πόλει διητηλήθη^α ὁ πόλεμος ὑπὲρ ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ὁμοφάνων πρὸς τοὺς βαρ- II. 242.
 βάρους· εἰρήνης δὲ γενομένης καὶ τῆς πόλεως τιμωμένης ἦλθεν ἐπ' αὐτήν,^β ὃ δὴ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσκίπτειν,^γ πρῶτον μὲν ζῆλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φόβος. ὃ καὶ τήνδε τὴν πόλιν ἄκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἑλλήσι κα- II. iii. 392.
 τίστησε. [§. 13.] Μετὰ δὲ τοῦτο γενομένου πολέμου συνέβαλον μὲν ἐν^δ Τανάγρα ὑπὲρ τῆς Βοιωτῶν^ε ἐλευθερίας Λακεδαιμονίους^ς μαχόμενοι, ἀμφισβητησίμου δὲ τῆς μάχης γενομένης^ς διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον· οἱ μὲν γὰρ^η ὄχοντο ἀκίοντες, καταλείποντες^ι Βοιωτούς^ς οἱς ἰβοήθου, οἱ δ' ἡμέτεροι, τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντες, τοὺς

^α ἐπίθεσις F, qui in mg ἐτίθεσαν.—^β τε om T.—^γ μὴ καὶ Z.—^δ διητηλήκει Cc.—^ε ἀπὸ τῆ Γ.—^ς προσκίπτειν X.—^δ συνεβάλλομεν ἐν ΘΕF et pr B, συνεβάλλομεν ἐν ΣZ, συνέβαλλον μὲν ἐν H.—^ε τῆς τῶν Βοιωτῶν φ.—^ς Λακεδαιμονία ω.—^ς γενομένης ω.—^η γὰρ om φ.—^ι καταλείποντες ΓΘ et pr B, καταλείποντες EF: καταλιπόντες *.

mihī videtur; scribendum enim Thuc. potius fuisset, si ἐκάσθρη locum haberet: τοῦ Ἀρστικού ἐκάσθρη τὴν θάλασσαν. GOTTL.

Κύπρον — Αἴγυπτον] Hæc expeditio coajuncta fuit cum Ægyptiaca. v. Thuc. i. 94. 104. cf. Aristid. t. ii. p. 156—281. Jebb. Lys. Epit. p. 108. Diod. Sic. xi. p. 450. Wessel. GOTTL.

χάριν αὐτοῖς] Transit constructio a relativa ad demonstrativam, eodem modo Hipp. Maj. p. 289. D. τί ἐστι τὸ καλὸν, ἢ καὶ τᾶλλα πάντα κοσμεῖται, καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. LOERS.

τῇ πόλει... ὑπὲρ ἑαυτῶν] Hujus generis a numero singulari in collectivis ad pluralem transitiones passim sunt obviæ. Infra p. 244. E. οὐχ οἷα τε ἐγένετο... σφᾶς ἀδικησάντων 245. C. Rep. 599. E. εὖ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλιν νομοθέτην ἀγαθὸν γενομένην καὶ σφᾶς ὠφελήκειναι; LOERS.

διητηλήθη ὁ πόλεμος] Ficin. vertit: atque id bellum per omnes urbes diffusum fuit, dum Græci ceteros oppugnare lingue ejusdem homines adversus barbaros iustarentur. Videtur igitur legisse διεχόθη, aut simile quid. GOTTL.

εἰρήνης δὲ γενομένης] Refertur ad memorabilem illam pacem Cimonicam, quæ enarrata est apud Isocr. Panath. p. 860. Aristid. Panath. 264. Plutarch. Cimonic. c. 13. LOERS.

ζῆλος] Eadem fere habet Lys. p. 107. ὕστερόν δὲ χρόνον Ἑλληνικοῦ πολέμου καταστάντος, διὰ ζῆλον τῶν γεγενημένων, καὶ φόβον τῶν πεπραγμένων —. GOTTL.

§. 13. τρίτῃ ἡμέρᾳ] Thucyd. gravisimus in hac re auctor l. l. habet: Ἀθηναῖοι δὲ δευτέρᾳ καὶ ἐξηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν μάχην (sc. τὴν ἐν Τανάγρα) ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτούς, καὶ μάχην ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτούς νικήσαντες κ. τ. λ.

ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον. οὗτοι δὲ πρῶτοι μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἕλλησιν ἤδη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας βοηθοῦντες πρὸς Ἕλληνας, ἀνδρες ἀγαθοὶ γενόμενοι καὶ ἐλευθερώσαντες οἷς ἰβοήθουν, ἐν τῷδε τῷ μνήματι τιμηθέντες ὑπὸ τῆς πόλεως πρῶτοι ἐτίθησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα πολλοῦ πολέμου γενομένου, καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατεύσαντων καὶ τεμόντων τὴν χώραν καὶ ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων¹ τῇ πόλει, νικήσαντες αὐτοὺς ναυμαχίᾳ οἱ ἡμέτεροι καὶ λαβόντες αὐτῶν τοὺς^m ἡγεμόνας Λακεδαιμονίους ἐν τῇ Σφαγίᾳ,ⁿ ἐξόν^o αὐτοῖς^p διαφθεῖραι ἐφίεσαντο καὶ ἀπίδοσαν καὶ εἰρήνην ἐποιήσαντο, ἡγούμενοι πρὸς μὲν τὸ^q ὀμόφυλον μέχρι νίκης δεῖν πολεμεῖν καὶ μὴ δι' ὄργην ἰδίαν πόλεως τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων^r διολλύναι,^s πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους μέχρι διαφθορᾶς. τούτους δὲ ἄξιον ἵσαι-

ii. iii. 398.

—] immo Θηβαίους. sed malim expungere. —] μετὰ...γενομένου om Z. —] ἐκτινόντων Z. —] τοῖς αὐτῶν φ. —] σφακτηρία φ Ζως et corr ΣΒ, σφακτηρία C. —] ἐξ ἐν Z. —] αὐτοῖς φΖ. —] τὸν Z. —] τῶν Ἑλλήνων om φ. —] ἐδιόλυνται φ. —] ἡ-

Sed nostrum l. inde mutare non licet, quis enim apud oratores ad fidem historicam revocare omnia velit? **LOEWS.**

Ὀμοφύλιος] I. e. χωρὶς τῆς Βοιωτίας v. Schol. ad Thuc. l. 103. Rhodomannus ad Diod. Sic. xi. p. 466. male vertebat, in civitate. **GOTTL.**

ἀναξίαν] Eandem sem. generis formam apud scriptt. Atticos saepe habent ἀνάσιος, ἀνόμοιος, ἄχρησιος, ἀνάσιος, ἀνοικεῖος. Ἀναξία est Euthyd. p. 304. E. ἀναξίαν σπουδήν. Prot. p. 356. A. ἀναξία ἡδονή. Legg. 943. E. ἀναξίας δίκας. Vid. Aristot. Rhet. ii. c. 9. 218. Aprian. B. C. iv. 32. Soph. Ed. C. 1446. De reliquis exempla dabit Lobeck. ad Soph. Aj. v. 175. ubi is de hac adj. forma intelligenter: 'Quid quoque in loco Attici scriptores sequuti sint, persaepe non apparet.' **LOEWS.**

ἐν τῇ Σφαγίᾳ] Σφαγία scribendum est pro vulgata σφαγία, quod nomen est insulae Sphacteriae, ut e Strabone, (viii. p. 346. Bas.) qui hujus cladis mentionem facit, clare apparet. Ἡ προσκειμένη, inquit, πλεῖστον τοῦ Πόλου, Σφαγία νῆσος, ἣ δὲ αὐτῇ Σφακτηρία λεγομένη, περιῆν ἀπέβαλον Συγγεῖα Λακεδαιμόνιοι τριακοσίων ἐξ αὐτῶν ἄνδρας, ὅν' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθέντας. Conf. Diod. Sic. xii. p. 522. Ptolemaeus Geogr. iii. p. 90. ed. Amst. 1605. Steph. de Urb. p.

087. Berkel. et Schol. Aristoph. ad Nub. 186. qui eandem insulam, Πόλον, Κορυφάσιον et Σφακτηρίαν appellat. Intelligenda itaque hoc loco est victoria, de Lacedaemoniis ad Pylum insulam reportata. Praeter Thucyd. iv. 30—38. vid. Diod. Sic. xiii. 24. **GOTTL.**

ἐξόν αὐτοῖς] Codex Monac. 490. (v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 914.) offert αὐτοῖς et Σφακτηρίᾳ. Sed hanc lectionem, ait Jacobs. l. i. dubiam reddit observatio Phavorini ad Steph. Byz. p. 627. addo, et omnium libb. impressorum auctoritas. **LOEWS.**

εἰρήνην ἐποιήσαντο] Intelligit foedus illud ἐνιαυσίον, annis anni, cujus meminit Thucyd. iv. 17. quod anno ix. B. P. fuit ictum, Archonte Isarcho. **GOTTL.**

πρὸς μὲν τὸ ὀμόφυλον] Cic. Off. l. i. 11. 'suscipienda quidem bella sunt, ob eam causam, ut sine injuria in pace vivatur, parva autem victoria, conservandi, qui non crudeles—fuerunt: ut majores nostri Tusculanos, Aequos—in civitatem etiam acceperunt.' Ceterum hujus loci meminit Aristides t. ii. p. 156. Ἐπειδὴ γε καὶ αὐτῶ σοι δοκεῖ, καὶ τὸν αὐτὸν δεῖν ἀμφοτέροις (Graecis ac Barbaris) τρέπον, ἀλλὰ τοῖς μὲν, ὡς τοῖς ὀμοφύλοις ἐκείν, τοῖς δ' ὡς χρὴ τοῖς φύσει πολεμίοις. **GOTTL.**

ἴσται τοὺς ἀνδρας, οἱ τοῦτον τὸν πόλεμον πολεμήσαντες ἐνθάδε κείνται, ὅτι ἐπέδειξαν, εἴ τις ἄρα ἠμφισβήτηε¹ ὡς ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἄλλοι τινὲς εἶεν ἀμείνους Ἀθηναίων, ὅτι² οὐκ ἀληθῆ ἠμφισβητοῖεν.³ οὗτοι γὰρ ἰταῦθα ἔδειξαν, στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος περιγετόμενοι τῷ πολέμῳ, τοὺς προστώτας⁴ τῶν ἄλλων Ἑλλήκων χειρωσάμενοι, μεθ' ὧν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοίτην, τούτους νικῶντες ἰδία. [§. 14.] Τρίτος δὲ πόλεμος μετὰ ταύτην τὴν εἰρήνην ἀνέλπιστός τε καὶ δεινὸς ἐγένετο, ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τελευτήσαντες ἐνθάδε κείνται, πολλοὶ μὲν ἀμφὶ Σικελίαν πλεῖστα τρόπαια στήσαντες ὑπὲρ τῆς Λεοντίνων ἐλευθερίας,⁵ οἷς βοηθοῦντες διὰ τοὺς ὄρκους⁶ 11. 243. ἔπλευσαν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, διὰ δὲ μῆκος⁷ τοῦ πλοῦ⁸ εἰς ἀναρίαν τῆς πόλεως καταστάσης καὶ οὐ δυναμένης⁹ αὐτοῖς¹⁰ ὑπηρετεῖν τούτῳ ἀπειπόντες ἐδυστύχησαν. ἂν οἷ¹¹ ἐχθροὶ καὶ προσπολεμήσαντες¹² πλείω ἔπαινοι ἔχουσι¹³ σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς ἢ τῶν¹⁴ ἄλλων οἱ φίλοι. πολλοὶ δ' ἐν ταῖς ναυμαχίαις τοῖς καθ' Ἑλλησποντοῖ, μιᾷ μὲν ἡμέρᾳ πάσας

φωσβήται φω : ἠμφισβήτηε * τ.— ὅτι οὐκ φ.— ἠμφισβήτηε Ζ.—^{προ} περιεστώτας Γ.—
— ἐλευθερίας φ.— δὲ τὸ μῆκος ΣΣ.—^{πλοῦ} πλέειν Γ.—^{ἢς} δυναμένης Γ.—^{οἱ} αὐτῆς Γ,
αὐτῆς ΣΣ.— οἱ οὐκ Η.—^{προπολεμήσαντες} προσπολεμήσαντες Η.—^{ἔχουσι οὐκ Ζ.} ἔχουσι οὐκ Ζ.—^{ἢ καὶ τῶν ω.} ἢ καὶ τῶν ω.—

ἠμφισβήτηε] Leg. ἀμφισβητοῖ. In Bas. 2. ἀμφισβήτηε. male. GOTTL.
ἀμφισβητοῖεν] Proprie dicendum erat: ἀμφισβητοῖ, propter superiora : εἴ τις—. Sed collectivè sumsit τὸ τις. Nisi legendum quis putet: ἀμφισβητοῖ ἂν, ut infra: εἴ τις βούλοιστο τῆς πόλεως κατηγορῆσαι, ὁρθῶς ἂν κατηγοροῖ. Sed vulgata non mutanda videtur. Similiter Thucyd. II. 33. ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος δῆται ἰκανὸς εἶναι δρᾶσαι τι, ὧν ἤκουσε, τῷ δὲ υπερβάλλοντι—καὶ ἀπιστοῦσαι— ubi notat Schol. hoc σχῆμα. GOTTL.

εἴ τις—ἀμφισβητοῖ] εἴ τις sequitur pluralis; similis nostro loco est Phileb. p. 45. B. ὁρθῶς ἂν φανοίμεθα λέγοντες, ὥς εἴ τις τὰς μεγίστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιστο, οὐκ εἰς ὄφειαν ἄλλ' εἰς νόσον ἰώτας θεῖ σκοπεῖν; ubi vid. Stallb. confr. Matth. Gr. Gr. §. 487. 4. Eadem construendi ratio obtinet apud Latinos. Terent. Eunuch. Prol. 1—8. ' Si quisquam est, qui placere se studeat bonis—In his

poeta hic nomen profitetur suum.' LOEBS.
§. 14. διὰ τοὺς ὄρκους] Erat Leontinos cum Atheniensibus καλαῖά ξυμμαχία, (Thuc. III. 86.) i. e. ὄρκος, ob cognationem, quæ his cum illis intercedebat. v. Diod. XII. 513. GOTTL.

ἂν κ. τ. λ.] ἂν refertur et idem ad οἱ πολλοὶ, quod monendum est propter Gottleberum, qui refert ad Leontinos. Ceterum ad quorum hostium nobile et humanum erga Athenienses illos factum hæc verba referantur et quinam sint, quos vocibus τῶν ἄλλων orator significet, feliciori, quam ego sum, interpreti expediendum relinquam; equidem ad liquidum perducere non sum potui. Cogitabam olim, τῶν ἄλλων referri ad eos, qui ad Arginussas a suis, (τοῖς φίλοις) ad sepulturam non sunt sublati, sed si sit, quam obscura, quam Platone indigna, quam proius ἀπροσδιόνυσα laus hostium! Suspecta, ut dicam, quod sentio, mihi tota hæc sententiâ Ἄνω—οἱ φίλοι videtur atque e glossemate oriunda. LOEBS.

το δὴ ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε[™] ναυμαχησάντων, ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβον[™] διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔπαυσαν φοβουμένους πλῆθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. ὑπ' ἀμφοτέρων δὴ^ο ζυμβαίνει, τῶν τε Μαραβῶν^ρ μαχησαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχησάντων,^ρ παιδευθῆναι τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, ὑπὸ μὲν τῶν κατὰ γῆν, ὑπὸ δὲ τῶν κατὰ θάλατταν μαθόντας καὶ ἐθισθέντας^τ μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Τρίτον δὲ λέγω τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον καὶ ἀριθμῶ καὶ ἀρετῇ γενέσθαι τῆς Ἑλληνικῆς σωτηρίας, κοινῶν ἢ δὴ τοῦτο Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων. Τὸ μὲν οὖν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον οὗτοι πάντες ἡμύναντο,^ο καὶ διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν νῦν τε ὑφ' ἡμῶν ἐγκωμιάζονται καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὑπὸ τῶν ὕστερον^ρ μετὰ δὲ τοῦτο πολλαὶ μὲν πόλεις τῶν Ἑλλήνων ἔτι ἦσαν^τ μετὰ τοῦ βαρβάρου,^ρ αὐτὸς δὲ ἠγγέλλετο βασιλεὺς^τ διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας. [§. 12.] Δίκαιον δὴ καὶ τούτων ἡμᾶς ἐπιμνησθῆναι, οἷ[™] τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν^τ ἀνακαθηρέμενοι καὶ

ii. iii. 591.

φ.—¹ ἀμύνεσθαι ΓΟΗΒCFRuvoy: ἀμύνεσθαι *τ.—² δὲ Z.—³ τε ω.—⁴ φόβον] βίος φ.—⁵ δὲ Γ.—⁶ μαραβῶσι E.—⁷ μαχησαμένων Z.—⁸ ἠθισθέντας Z.—⁹ ἡμύναντο Z: ἡμύναν *τ.—¹⁰ ἦσαν ἔτι φ.—¹¹ τῶν βαρβάρων Z.—¹² ὁ βασιλεὺς ZL.—¹³ φ F.—

ἐχόμενον] Genit. Ἑλλήνων pendet ab ἐχόμενον. Τὸ ἐχόμενον τινος est, quod junctum est alicui, cohaeret. v. c. ἕρος ἐχόμενον Ῥοδόπη. Thuc. ii. 90. et alibi. De usu part. ἐχόμενος v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 472. GOTTL.

ὕπὸ μὲν τῶν] H. e. ἐκείνων—ὕπὸ δὲ τῶν, i. e. τούτων. GOTTL.

τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον] I. e. praelium Plataense. Fere ita Thuc. ii. 7. γεγενημένου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου, quam ibi ἔργον est irritatio repentina Thebanorum, Plataeas noctu occupantium. Ita πόλεμος pro praelio. Thuc. i. 107. οἱ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, i. e. ἐν πολέμῳ. Nam ita Diod. Sic. xi. p. 465. ἐν τῇ μάχῃ, ubi v. Wessel. Thuc. l. viii. 1. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου καταπεφυγῶσι h. e. praelio. GOTTL.

ἡμύναν] Libri veteres consentiunt in ἡμύναν, legendum tamen videtur ἡμύναν. Ficinus vertit h. l. mire: Igitur omnes hī Græciam in summis nobis, et a pos-

teris laudabuntur. Quid hoc sit, nescio. GOTTL.

ἡμύναν] Sic libri impressi habent omnes. Bekk. mutavit in ἡμύναντο. Sed de Legg. Αισχροῦς γούνη ἡμύναντο αὐτοῦς (sc. τοῦς βαρβάρους). Ibid. paulo inferiori παρακαλουμένη ἀμύνειν τὸν βάρβαρον οὐδ' ἐπήκουσεν οὐδ' ἡμύναν. Hinc mutare non audeo. LOEBS.

διανοεῖσθαι, ὡς ἐπιχειρήσων] Legg. p. 783. D. Νύμφην χρῆ διανοεῖσθαι καὶ νυμφίον, ὡς ὅτι καλλίστους καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν ἀποδεικνόμενος παῖδας. De constructione vid. Matth. Gr. Gr. 568. Stallbaum. ad Phileb. p. 16. D. Lobeck. ad Soph. Aj. 281. V. I. OERS.

§. 12. ἀνακαθηρέμενοι] Hoc loco uteratur Abresch. Auct. Thuc. Dil. p. 215. ad defendendam lectionem Cod. Arund. ἐκάθρηε apud Thuc. l. iv. pro vulgata: τὸ ληστικὸν καθήρει ἐκ τῆς θαλάσσης. De eodem Minoe esse apud Eustath. Od. T. p. 690. 39. τὴν θάλασσαν ἐκάθρηε ληστών. Nihil tamen mutandum

δε. ἂν χρῆ αἰεὶ μεμνησθαί τε καὶ ἱκαινεῖν τῇ μὲν γὰρ ἱερίῳ ἀρετῇ ἐνίκησαμεν οὐ μόνον τὴν τότε ἰαυμαχίαν ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον πόλεμον· δόξαν γὰρ δι' αὐτοὺς ἢ πόλιν ἔσχε μή ποτ' ἂν καταπολεμηθῆναι μηδ' ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. καὶ ἀληθῆ ἔδοξε, τῇ δὲ ἡμετέρα αὐτῶν διαφορᾷ ἱκρατήθημεν, οὐχ ὑπὸ τῶν ἄλλων· ἀήττητοι γὰρ ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ γε ἱερίῳ ἐσμέν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐνίκησαμεν καὶ ἠττήθημεν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡσυχίας γενομένης καὶ εἰρήνης πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ οἰκείος ἡμῖν πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη, ὥς τε εἴ περ εἰμαρμένον εἴη ἀνθρώποις στασιάσαι, μὴ ἂν ἄλλως εὐξασθαι μηδένα πόλιν

pr F.— φίλους r.— τυχεύτες καὶ οὐκ Z.— r τε Γ.— ἠδηθῶς Γ.— ἡμετέρα δ' X.— καὶ γὰρ Cr.— πρὸς μὲν τοὺς Z.— οὗτος Φ.— ἐτολήθη w.— πειραῖος

κῆνται ἐνθάδε] Weasel. Obs. 1. 1. manet, excidisse ante κῆνται negandi voculam; corpora enim caesorum non extracta, non potuisse recondita esse in Ceramico; sensum itaque credit hunc esse: solutis amicis, iniqua pressi fortuna, non sublatis ex mari, hic siti non satiat. Sed hic audiendus non videtur vir summus. Lectus enim ille inanis, eorum causa factus, quorum cadavera reperiri tollique nequissent, ut Thucydides l. ii. 34. notat, indicare videtur, absentium corpora tamen, ob hunc lectum inanem, qui repositus fuit in Ceramico, considerari posse tanquam sepulta. Et ita Plato videtur dicere potuisse: κῆνται ἐνθάδε. Confirmat hoc locus Charitonis iv. 63. quem excitavit Abreschius Dil. Thuc. p. 189. εἰ μὴ τὸ σῶμα εἴρηται τοῦ δυστυχούς, ἀλλὰ νόμος οὗτος ἀρχαίως Ἑλλήνων, ὅστε καὶ τοὺς ἀφανείς τάφοις κομῶν. ubi v. Dorvill. p. 354. GOTTL.

τῶν ἄλλων] In Ald. Bas. 1. et 2. legitur ἄλλων. GOTTL.

καταπολεμηθῆναι] Est vinci, debellari posse, quod ex iis, quae subsequuntur satis patet. Similiter Xenoph. Mem. iii. 5. 2. Σάματα δὲ καλὰ πότερον ἐκ Βουστῶν οἰεῖ πλείω ἢ ἐκλεχθῆναι, ἢ ἐξ Ἀθηναίων; videri corpora plura putas e Βουστῶν εὐγίῃ posse, an ex Atheniensibus? De hac potestate infinit. aor. cum part. ἂν vid. Hermann. ad Soph. Aj. 1061. Loxas.

ἐκρατήθημεν] κρατεῖν si est vincere, superare, construitur cum accus. Con-

vin. 220. A. καὶ τίνας οὐκ ἐθέλων, ὅποτε ἀνυγκασθεῖν, πάρας ἐκράται. Tim. p. 43. A. Loxas.

ἐνίκησαμεν καὶ ἠττήθημεν] Amant Graeci sic act. et pass. conjungere Rep. 358. E. ὅστε ἐπειδὴν ἀλλήλους ἀδικασί τε καὶ ἀδικῶνται—τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὴ ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν δοκεῖ λωστῶν ἐνθάδε ἀλλήλους (malim ἀλλήλους) μήτε ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι. Tim. p. 38. D. ὅθεν καταλαμβάνονται τε καὶ καταλαμβάνονται κατὰ ταῦτα ὅς' ἀλλήλων ἥλιός τε καὶ ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἑσφῆρος. Legg. p. 776. A. ἂν δὲ χάριν μητρὶ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τῆς γυναικὸς οἰκείοις παρόντας χρῆ τὰς αὐτῶν οἰκείους, ὅταν εἰς ἀποικίαν ἀφικουμένους αὐτοὺς, ἐπισκοποῦντας τε ἕμα καὶ ἐπισκοποῦμένους οἰκεῖν. Huc pertinet etiam quod infra 244. B. legitur: συγγῆμνη ἀλλήλους ἔχομεν, ἂν τ' ἐποήσομεν, ἂν τ' ἐπάθομεν. Quae quidem res per se levissima tamen ad Graecorum linguam et cogitandi rationem penitus perpicendam digna est notatu. Loxas.

καὶ εἰρήνης] Intelligit pacem illam infamem, quam Lysander, victis Atheniensibus, hac lege, si longa Piraei brachia et muros destruerent, concessit. v. Xenoph. H. Gr. l. ii. p. 68. GOTTL.

οἰκείος πόλεμος] V. Xenoph. H. Gr. ii. 3. Diod. xiv. 667. Lys. orat. contra Eratosth. t. v. orat. p. 418. it. in Epit. p. 118. GOTTL.

στασιάσαι] Xenoph. H. G. iii. p. 108. στάσιον vocat tumultum illum contra xxi. τυραννος. GOTTL.

ii. iii. 395.

- ἑαυτοῦ νοσῆσαι. ἕκ τε γὰρ τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄστυος ὡς ἀσμίνας καὶ οἰκείας ἀλλήλοις ξυνέμιξαν¹ οἱ πολῖται καὶ παρ' ἐλπίδα τοῖς² ἄλλοις Ἑλλησι, τὸν τε πρὸς τοὺς
11. 244. Ἐλευσίην³ πόλεμον ὡς μετρίως ἔθετο. καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἀλλ' αἴτιον ἢ ἢ τῶ ὄντι ξυγγένεια, φιλίαν βέβαιον⁴ καὶ ὁμόφυλον οὐ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ παρεχομένη. [§. 15.] Χρῆ δὲ καὶ τῶν ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ τελευτήσαντων ὑπ' ἀλλήλων μωρίαν ἔχειν καὶ διαλλάττειν αὐτοὺς ὡς⁵ δυνάμεθα,⁶ εὐχαῖς καὶ⁷ θυσίαις ἐν⁸ ταῖς τοιοῖσδε, ταῖς κρατούσιν αὐτῶν εὐχομένους, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς διηλλάγμεθα. οὐ γὰρ κακίᾳ ἀλλήλων ἠψαντο οὐδ' ἔχθρα, ἀλλὰ δυστυχίᾳ. μάρτυρες δὲ ἡμεῖς αὐτοὶ ἴσμεν τούτων οἱ ζῶντες· οἱ αὐτοὶ γὰρ ὄντες ἐκείνοις γίνεαι συγγνώμη⁹ ἀλλήλοις ἔχομεν ἂν τ' ἐποιήσαμεν¹⁰ ἂν τ' ἐκάθομεν. Μετὰ δὲ τοῦτο
11. 111. 206. παντελοῦς¹¹ εἰρήνης ἡμῖν γενομένης ἡσυχίαν ἦγεν¹² ἢ πόλις, ταῖς μὲν βαρβάρους συγγιγνώσκουσα, ὅτι παθόντες ὑπ' αὐτῆς κακῶς [ἰκανῶς] οὐκ ἐνδιῶς ἡμίνατο,¹³ ταῖς δὲ Ἑλλησι

ΣΣ : πειραιῶς *r.— §. ΣΣ : post πολῖται ponit Γ.— τοὺς om Z.— ἐλευσίην ΓΘ BCEFG, ἐλευσίην Σ, ἐλευσίην Ζ : ἐν ἐλευσίην *r.— ἢ ἢ Z, ἢ w : ἢ *r.— βέβαιον ΣΣ.— ἐν ΣΣ.— δυνάμεθα Φ, qui hac φ δυνάμεθα post θυσίαις ponit.— εὐχαῖς τε καὶ ΣΣ.— ἴσως καὶ mg Γ.— ἐποιήσαμεν...ἐπέδομεν] ἐπέδομεν...ἐπέδομεν Φ.
 ὡς
 — παντελοῦς Η, παντελῶς ΣΘΣ.— εἶχεν Z.— ἡμίνατο ΓΚΣΘBCEFGZw : ἡμέ-

Πειραιῶς] Videtur scribendum esse Πειραιῶς, quae scriptura Attica est. v. Thom. M. p. 709. Morris p. 314. Thucyd. i. 98. ii. 93. et alibi habet Πειραιῶς. Ita correxit Tayl. ad Lys. orat. contra Erastosth. p. 419. Petite de hac scriptura exposuit Morris ad Xenoph. H. G. p. 100. GOTTI.

μετρίως ἔθετο] I. e. κατέθετο, sive, ut explicat Schol. ad Thuc. i. 82. ἐπὶ μέδιον ἐντροπῶς θέσθαι, sc. πόλεμον, ubi Schol. ἀποδέσθαι, καταλῆσαι, vel, ut loquitur idem Thuc. i. 121. καταθέσθαι. Sallustius, qui superiores locum Thuc. expressit, B. Jug. c. 85. per desinere vertit : 'anne bellum sumi facile, octerum aegerrime desinere.' v. Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 236. GOTTI.

§. 15. τελευτήσαντων ὑπ' ἀλλήλων] I. e. qui se mutuo occiderunt. Notanda constructio τελευτῶν ὑπὸ τινος. Ita Alcib. II. p. 141. E. ἐφ' ἐτέρων τινῶν ἐτελέτησεν, occisus est, de Cra-

teua, Archelai amasio. Sic ἀποθέσθαι. v. c. δεσπότης βίη δὲ τῶν δεύλων ἀπέθανον. Thuc. i. 9. Ἐκρήσθαι—δὲ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντες. Item ἀπαλῶσθαι, ἐκτίσσειν, quibus verbis structura verbi passivi cognatae significationis accommodatur; nisi dicamus, aliud verbum passivum supplendum esse, veluti βίη ὁ τ. δ. ἀπέθανον, i. e. βιασθέντες ὁ τ. δ. ἀρ. et sic in reliquis, vel ἄπὸ esse pro διὰ. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 491. τὸ μορὶ pro Irucidari, interfici, est apud Liv. ii. 38. GOTTI.

ἐν τοιοῖσδε] Bas. l. 2. ἐν ταῖς τοιοῖσδε ταῖς κρατούσιν. Fic. pro ἄλλια, qui superertere, peractis. Sed mendum latere h. l. videtur; ἐν non est pro. Forte legendum est ἐπι, levi mutatione, quod utitur Graeci in hujusmodi locis. Supra c. 1. δοτις ἐρεῖ ἐπι ταῖς ἀποθανούσιν—ubi alia exempla attulimus. GOTTI.

ἰκανῶς] Bekker. primus jure ad uncus damnavit, utpote procal dubio e glossoc-

ἀγανακτοῦσα, μεμνημένη^κ ὡς εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῆς οἶαν
 χάριν ἀπίδοσαν, κοινοσάμενοι τοῖς βαρβάροις, τὰς τε ναῦς
 περιελόμενοι αἱ ποτ' ἐκείνους ἴσωσαν, καὶ τείχη καθελόντες
 αὐθ' ὡν ἡμεῖς τὰ κείναι ἐκαλύσαμεν^μ πεισῖν. διανοουμένη
 δὲ ἡ πόλις μὴ ἂν ἔτι ἀμύναι μῆτε Ἑλλησι πρὸς ἀλλήλων
 δουλουμένοις μῆτε ὑπὸ βαρβάρων, οὕτως^ν ἄπει. ἡμῶν οὖν
 ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων ἠγησάμενοι Λακεδαιμόνιοι τοὺς
 μὲν τῆς ἐλευθερίας ἐπικούρους^ο πεπτωκίνας ἡμᾶς, σφίτερον
 δὲ ἤδη^ρ ἔργον εἶναι καταδουλοῦσθαι τοὺς ἄλλους, ταῦτ'
 ἔπραττον. [§. 16.] Καὶ μῆκύνει μὲν τί δεῖ; οὐ γὰρ
 πάλαι οὐδὲ πολλῶν^ι ἀνθρώπων γεγνότα λέγοιμ' ἂν τὰ
 μετὰ ταῦτα· αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν ὡς ἐκπεπληγμένοι^ι ἀφίκοντο
 εἰς χρείαν τῆς πόλεως τῶν τε Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι, Ἀργεῖοι
 καὶ Βοιωτοὶ καὶ Κορίνθιοι, καὶ τό γε θειότατον πάντων, τὸ
 καὶ βασιλεία εἰς τοῦτο ἀπορίας ἀφικέσθαι, ὥστε περιστῆ-
 ναι αὐτῶ μῆδαμόθεν ἄλλοθεν τὴν σωτηρίαν γενέσθαι ἀλλ'

κατο 5.—^κ μεμνημένοι C.—^ι ἐν Z.—^μ ἐκάλυσαν μὲν Z.—^ν οὕτω 5.—^ο ἐπικούρους
 om φ.—^ρ ἤδη om ΣZ.—^ι οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν Z. possis οὐδ' ἐν ἄλλων ἀνθρώπων.

mate τοῦ οὐκ ἐνδεῶς ortum. Ficin. ver-
 tit: Quod infestati ab illa, fortiter re-
 pugnaverunt. Loxas.

ἴσ—οίαν] Trita Græcis loquendi for-
 mula, Latinis quoque non aliena. De
 qua re monuit F. A. Wolfius ad Lept. p.
 312. ubi hoc protulit exemplum, 'In-
 telligitis omnes, quot locos Demosthenis
 nuperus editor, qui priorum editionum
 vitia se correcturam promiserat, quam
 sæde depraverit.' In quo quidem ex-
 emplo si auctoritatem classicam deide-
 res, utere Cic. 'Dispositio est ordo ac
 distributio rerum, que demonstrat, quid
 quibus in locis sit collocandum.' Quint.
 Inst. Or. ix. 4. 44. 'Sed plurimum re-
 fert compositionis, que quibus antepo-
 nas.' Conf. Plaut. Pœnul. v. 3. 47.
 Senec. Ep. 108. Loxas.

εὖ παθόντες] Male legitur in Bas. 1.
 et 2. οἶαν. GOTTL.

τείχη καθελόντες] Xenoph. H. Gr.
 ii. 2. p. 69. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ'
 ἀβλητρίδων πολλῆ προθυμίᾳ. GOTTL.

§. 16. οὐ γὰρ πάλαι] Bas. 1. οὐ γὰρ
 καὶ πάλαι. GOTTL.

πρὸ πολλῶν ἐτῶν γεγον.] Lectio om-
 nium editionum est οὐδὲ πολλῶν ἀνθρώ-
 πων γεγον. quam corruptam esse nemo
 Plat.

non sentit; quid enim absurdus et Pla-
 tone indignus dici poterat, quam non
 opus esse, ut reliqua facta commemoren-
 tur, quia non ita multorum hominum
 sint, quasi in rebus a civitate præclare
 gestis dilaudandis oratori multitudo ho-
 minum, a quibus gestæ sint, spectanda
 magis esset, quam ipsa rerum nobilitas?
 præterea etiam minime quadrat ad statim
 subsequens αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν. Heind. ad
 Gorg. p. 448. A. haud dubie e Ficin. in-
 terpretatione conjecturam proposuit οὐ-
 δὲ πολλῶν ἔτην γεγενῶν γεγνότα. Got-
 tieber. proposuit παλαιῶν, utraque ad
 sensum et nexum orationis satis apta
 conjectura, nisi quod aliqua grammatica
 difficultas inest in παλαιῶν ἀνθρ. et γε-
 γενῶν γεγνότα. Sed veram nobis ac
 germanam scripturam Platonis haud dubie
 servavit Cod. Monac. 409. que
 est ea, quam nos receperimus οὐδὲ πρὸ
 πολλῶν ἐτῶν γεγνότα, quam Fic. quo-
 que sine omni dubitatione ob oculos ha-
 buit vertens: neque nullis retro oculis
 gesta dicerem, que sequuntur. Probat
 eam etiam Jacobs. ad Achill. Tat. p.
 913. Loxas.

ἀφίκοντο] Ald. et Bas. 1. ἀφίκοντα,
 Bas. 2. ἀφίκονται, malc. GOTTL.

II. iii. 394. τὰς τῶν πολεμίων ἰόντες ναῦς, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας κησάντες. ὃ δ' εἶπον δεινὸν καὶ ἀνέλπιστον τοῦ πολέμου γείνεσθαι, τότε λέγων τὸ εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἐλθεῖν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἄλλους "Ελληνας," ὥστε τολμῆσαι τῷ ἐχθίστῳ ἐπιπηρευέσασθαι βασιλεῖ, ὃν κοινῇ ἐξέβαλον^h μεθ' ἡμῶν, ἰδίᾳ τοῦτον πάλιν ἐπάγεσθαι βάρβαρον ἐφ' "Ελληνας, καὶ ξυναβροῖσαιⁱ ἐπὶ τὴν πόλιν πάντας "Ελληνας τε καὶ βαρβάρους. οὗ δὴ καὶ ἐφανῆς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥάμη τε καὶ ἀρετή. οἰομένων γὰρ ἤδη αὐτῇ^j καταπεπολεμῆσθαι καὶ ἀπειλημμένων^k ἐν Μιτυλήνῃ^l τῶν νεῶν βοηθήσαντες^m ἐξήκοντα ναυσίν, αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς καὶ ἄνδρες γενόμενοι ὁμολογουμένως ἄριστοι, νικήσαντες μὲν τοὺς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς φίλους,ⁿ ἀναξίου τύχης τυχόντες, οὐκ^o ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης, κεῖνται ἐνθά-

ε τοὺς Ἕλληνας πρὸς τὴν πόλιν (omisso Ἕλλους) φ.— ἐξέβαλλον Ζ.— ε. ΓΘΞΙ+Β CFZΓω.— αὐτὴν ἤδη ΣΖ.— ἀπολλυμένων Ζ.— scribe Μιτυλήνῃ.— βοηθήσαντι

ἐπιπηρευέσασθαι] H. e. διὰ κήρυκας πέμπειν πρὸς vel ἐπὶ τ. βασ. Hesych. 'Ἐπιπηρευέεται, προσκηρύσσεται. A. Breaschius (Dil. Thuc. p. 412.) corrigat, si opus sit correctione, προσκηρύσσεται. Alioquin rectius scribi, ἐπιπηρεύσεται, προσκηρύσσεται. Sed ipse nihil admodum conjecturae tribuisse videtur qui præclare agit l. c. de h. v. ut et de κηρυκεῖν et διακηρυκεῖσθαι. Hoc sensu, quo poster, usurpavit etiam Isocrates, Paneg. p. 116. εἰς ἐπιπηρευέεται Πέρσαις τῶν πολιτῶν. ubi monuit quædam, his gemina, Morus. GOTTL.

βασιλεῖ] Intelligitur haud dubie Darius Nothus, ad quem Lacedæmonii legatos miserunt, et cum eo, contra Athenienses, foedus fecerunt. Formula existat apud Thucyd. viii. 18. Βασιλέα εἰσε κατ' ἐξοχὴν Regem Persarum, tralatitium est. Additur interdum μέγας. v. c. in Apolog. c. 32. Aristoph. Plut. 170. et Schol. Lys. Epit. p. 113. Mitto alia loca laudare. Qui plura volet, adæct Stæuerem. ad Nep. Ages. ii. p. 469. GOTTL.

ὃ δὴ] I. q. usitatus ὅθεν δὴ, apud Platonem frequentissimè est usus. Exempla dabit Heind. ad Theæt. p. 165. E. quibus adde Legg. p. 644. E. ibid. p. 780. E. Conv. p. 193. D. ΛΟΞΑ.

τοὺς φίλους] Rarissime hac conjunc-

tionem, scilicet ut conjunctum sit cum v. πολέμου vel eidem oppositum, reperitur. Sed tamen, licet monitus a Stallb. ad Phileb. p. 21. E. mutare in φίλους non audeo; nam prorsus eodem modo dicitur in Conv. p. 221. B. ἔπειτα ἔμογε εἶδομαι, ὃ 'Ἀριστόφανες, τὸ σὺν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαγορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρασθόμενος καὶ τόφθαλμῳ παραβέλλων, ἡρέμα περισκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους. Eodem fere modo Herodotus promiscue dicit ξένους et ξείνους vid. γ. 63. 91. et 93. ΛΟΞΑ.

τυχόντες] Hunc locum a verbis: νικήσαντες—usque ad τυχόντες excerpit Dionys. p. 1036. de admiranda vi dic. Dem. nec eum sine censura dimisit. Legitur ibi pro φίλους, φίλους. Pro λυσάμενοι malit Reisk. λυσάμενοι. Sine causa. GOTTL.

ἀναιρεθέντες] Sunt naufragi illi, quorum corpora a trierarchis illis, veluti Theramene et Thrasymbulo, qui jussi sunt hoc facere, non fuerunt sublata ad sepeliendum. Hoc enim est ἀναιρεῖσθαι sc. ναυαγούς. Et ita plane Xenophon, H. G. vi. p. 42. διότι οὐκ ἀνείλοντο ναυαγούς: ubi rem narrat Xenophon, quo cum cf. Mem. Socr. l. i. Hunc nostrum locum dudum ita explicavit Wessel. Obs. l. i. GOTTL.

πρότερον Λακιδαιμόνιοι αὐτῷ ἐξίδουσαν, εἰ μέλλοι^δ συμμα-
 χήσειν^β ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ζυμμάχοις, ἠγούμενος οὐκ
 ἐβλήσειν, ἢ αὐτῷ πρόφασις εἴη τῆς ἀποστάσεως. καὶ τῶν
 μὲν ἄλλων ζυμμάχων^δ ἐψεύσθη^δ—ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκ-^{11. iii 308.}
 δίδουσι καὶ ξυνέβητο καὶ ἄμωσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργαῖοι καὶ
 Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι^κ σύμμαχοι, εἰ μέλλοι^δ χρήματα παρῆ-
 ξειν, ἐκδάσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἕλληνας—, μόνοι δὲ ἡμεῖς
 οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε^μ ὁμώσει. οὕτω^ν δὲ
 τοῖ^ο τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλευθέρου βέβαιόν τε
 καὶ ὑγιές^ρ ἴσθι καὶ φύσει μισοβάρβαροι, διὰ τὸ εἰλικρινῶς
 εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων. οὐ γὰρ Πέλοπες
 οὐδὲ Κάδμοι οὐδὲ Αἴγυπτοὶ^ι τε καὶ Δαναοὶ οὐδὲ ἄλλοι
 πολλοὶ φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἕλληνας συνοι-
 κοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνας, οὐ μιζοβάρβαροι οἰκοῦ-
 μεν,^τ ὅθεν καθαρόν^σ τὸ μῖσος ἐντέθηκε τῇ πόλει τῆς ἄλλο-
 τρίας φύσεως. ὅμως δ' οὖν ἰμονώθημεν πάλιν διὰ τὸ μὴ
 ἐθέλειν^ι αἰσχροὺς καὶ ἀνόσιον ἔργον ἐργάσασθαι, Ἕλληνας^α
 βαρβάροις ἐκδόντες. ἐλθόντες οὖν^ν εἰς ταῦτα ἐξ ἧν καὶ τὸ
 πρότερον κατεπολεμήθημεν, σὺν θεῷ ἄμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα
 τὸν πόλεμον καὶ γὰρ ναῦς καὶ τείχη ἔχοντες καὶ τὰς
 ἡμετέρας αὐτῶν ἀποικίας ἀπηλλάγημεν τοῦ πολέμου· οὐ-
 τως ἀγαπητῶς ἀπηλλάττοντο καὶ οἱ πολέμιοι.^ω ἀνδρῶν
 μέντοι ἀγαθῶν καὶ ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἰστερῆθημεν, τῶν

— ἐν τῇ ἐν Ε.— μέλλει F, μέλλει ΓΘΗΙΒCΕΖω.— ξ. Ζ.— ξ. Γ.— οὐκ ἐβλή-
 σθη ΣΖ.— ἐκδίδουσι ΣΖ.— καὶ οἱ ἄλλοι ΣΖ.— μέλλει Γ.— οὐτ' ε.— ὁμώσει
 ἐκδάσειν οὕτω Ζ.— τοὶ οἱ φ.— ὄγλα F.—^ι αἰγύπτιοι ΘΣ.— μιζοβάρβαροι ὄντες
 οἰκοῦμεν ω.— ὅθεν καὶ καθαρόν ΣΖ.— θέλειν ΣΖ.— Ἕλληνας ΣΒC.— οὖν ΓΘΗ
 ΦΒCΖω: ὅ "ε.— πόλεμοι Σ.— λεχασὶ ΓΘΗΒCΕFω, λεχασὶ φ: λεχασί "ε.—

οὐ γὰρ Πέλοπες—Δαναοί] Parum in-
 telligenter Gottleb. Κάδμοι etc. hoc loco
 insolite dici putat pro Καδμείους etc. a
 Cadmo oriandos. Nil aliud significat,
 quam viri, qualis Cadmus fuit, igitur
 hac conjunctione alienigenas ut Cadmus.
 Eodem modo Theat. p. 169. Β. μῦθοι
 γὰρ ἦσαν μοι Ἡρακλῆς τε καὶ Θησέας ἐν-
 τυχόντες κρατερὸν πρὸς τὸ λέγειν μάλ'
 εὖ ζυγκασάσασιν. Loxras.
 ἐντέθηκε] Fundus hujus formae lo-
 quendi est apud Soph. Electr. 1217.
 Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέθηκε μοι. Plut.

de Puer. Ed. c. 5. paullo aliter: ταῖς
 ψυχαῖς ἀπαλαῖς τὰ μαθήματα ἐντέκναι.
 GOTTL.
 ἐλθόντες δὲ] Vulgata est εἰδ. δὲ, sed
 desideratur particula consecut. Fic. et
 Cornar. vertunt igitur. Bekk. recepit
 οὖν, nos quam minima mutatione vulga-
 τω scripsimus δὲ. Loxras.
 ἐθέμεθα τὸν πόλεμον] Bellum compo-
 nitimus. Quomodo differat θέσθαι et
 θέναι πόλεμον, quod est excitare bellum,
 docet Kust. V. M. p. 31. GOTTL.

11. 390. **τε** ἐν Κορίνθῳ χρησαμένων δυσχωρία καὶ ἐν Λεχαιῶν^α προ-
 11. 246. **δοσία**. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεία ἐλευθερώσαντες καὶ ἐκ-
 βαλλόντες^γ ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. ἂν ἐγὼ μὲν
 ὑμᾶς^α ἀναμιμνήσκω, ὑμᾶς δὲ πρέπει ζυνεπαίνειν^β τε^β καὶ
 κοσμεῖν τοιούτους^γ ἀνδρας.

§. 18. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἔργα ταῦτα τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐν-
 θάδε κειμένων καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τειτε-
 λυτήκασι, πολλὰ^δ μὲν τὰ εἰρημῖνα καὶ καλὰ, πολὺ δ'
 ἔτι πλείω^ο καὶ καλλίω τὰ ὑπολειπόμενα. πολλαὶ γὰρ ἂν
 ἡμέραι καὶ νύκτες οὐχ ἰκαναὶ γένοιτο τῶ^ι τὰ πάντα^ε
 μέλλοντι περαινεῖν.^β τούτων οὖν χρὴ μνησθῆναι τοῖς τού-
 των ἐγγόνοις πάντ' ἀνδρα παρακελεύεσθαι, ὡς^ι περ ἐν πο-
 λέμῳ, μὴ λείπειν τὴν τάξιν τὴν^ι τῶν προγόνων μηδ'
 εἰς τοῦπίσω ἀναχωρεῖν εἰκοντάς^κ κάκη.^ι ἐγὼ μὲν οὖν καὶ
 αὐτός, ὃ καὶδὲ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, νῦν τε παρακελεύομαι καὶ
 ἐν τῷ λοιπῷ χρόνῳ, ὅπου ἂν τῷ ἐντυγχάνω ὑμῶν,^μ καὶ

^γ ἐκβάλλοντες ΓΘΦΒΓΓω.— μὲν ἡμᾶς Ζ.— πρέπει οὐ ζυνεπαίνειν Ζ.—^β τε om
 Γ.— κοσμεῖν τοὺς τοιούτους Ζ.—^δ πολλὰ δὲ τοι Ζ.— πλείω om ΣΖ.— τὰ om Ζ.
 ἀντ
 —^ε πολλὰ Θ.— περαινεῖν Ζ.—^ι ὡς ΣΖ.— τὴν post τάξιν om ΘΖ.—^κ εἰκοντάς ΓΘ
 ΦΒΓΓω: ἡκοντάς *Σ.—^ι κάκη Ζ.— ἐντύχω ἡμῶν Φ.— ὅς om Γ.—^ο ἡμῶν Σ,

ἐν Λεχαιῶν] Hujus loci meminit Ari-
 stides, t. ii. 286. et Platonem vituperat,
 quod Socratem faciat narrantem cladem
 eorum, qui Corinthi atque in Lechaeo
 perierint, qui tamen obierit jam, archonte
 Lachete. GOTTL.

ἐκβάλλοντες] Lacedæmonii, ad Cni-
 dum a Conone, Persicæ classis, contra
 Lacedæmonios, præfecto, et duce Timo-
 theo victi, imperium maris amiserunt.
 Nep. Con. 4. v. Wessel. ad Diod. xiv.
 84. et quos laudat. Plutarch. de Glor.
 Ath. p. 349. F. τειχίζει τὴν πόλιν ἢ Κό-
 ρινθος ἰσχυρῶς. GOTTL.

§. 18. πολλαὶ—ἡμέραι] Ita Cicero in
 copiosissimo ad dicendum argumento
 fere: 'dies me deficiet, si, quæ dici in
 eam sententiam possunt, coner ex-
 primere,' etc. Athen. xi. 506. ἐπιλήθω ἢ
 με ἢ ἡμέρα. GOTTL.

ἡκοντάς κάκη] Scripsisse Plat. puto
 εἰκοντάς κάκη, quod loquendi genus est
 ποιητικώτερον, et quidem nominatim
 Ὀμηρικώτερον, præsertim quod ad hunc
 verbi εἰκων usum attinet. ΣΤΕΡΝ. qui

sic in Not. 'De lectione hac dubitare
 me vetat Æliani quidam locus, ubi illo
 genere loquendi utitur. κάκην autem
 postea in duobus aliis tribusve hujus
 philosophi locis invenit.'

εἰκοντάς] Ita excepit pro ἡκοντάς, quod
 est in edit. omnibus, et a Cornario de-
 fenditur: *turpiter venientes*, i. e. *turpi-
 ter ac dantes*. Profert quidem con-
 jecturam εἰκοντάς; sed ei nihil tribuit.
 Equidem contextum, et τὸ ἀναχωρεῖν,
 satis demonstrare putavi, εἰκοντάς esse
 veram lectionem. Ita Stephanus casti-
 gavit locum, Sched. i. 23. quod probat
 Ruhk. ad Tim. p. 111. Verbum εἰκων,
 quod occurrit apud poetas, Eurip. An-
 drom. 968. et in iis locis, quæ laudavit
 Ruhk. significare κακίαν, περὶ τὸ ζῆν, διὰ
 τὸ βλέπειν τὰ βλά, ex Homero notum
 est, ubi milites κακοί, ἰκανοί, occurrunt.
 Hesych. Κάκη, κακία, (leg. δουκία) ἢ κα-
 κία. Moment docti Inti. h. v. pro δουκίῳ
 frequentari. Poterat et hic locus addi.
 Εἰκων quoque Homericum est, v. c. II.
 Δ. 509. μηδ' εἰκετε χάρμης—. GOTTL.

ἀναμνήσω καὶ διακελεύσομαι προθυμεῖσθαι εἶναι ὡς ἄρι-
στους· ἐν δὲ τῷ παρόντι δίκαιός εἰμι εἰπεῖν ἃ οἱ πατέρες
ἡμῶν ἐπέσκεπτον ἀπαγγέλλειν τοῖς λειπομένοις, εἴ τι
πάσχοιεν, ἥνικα κινδυνεύειν ἔμελλον. Φράσω δὲ ὑμῖν ἅ
τε αὐτῶν ἤκουσα ἐκείνων καὶ οἷα νῦν ἡδέως ἂν εἴποιεν ὑμῖν
λαβόντες δύναμι, τεκμαιρόμενος ἐξ ἂν τότε ἔλεγον.
[§. 19.] Ἄλλὰ νομίζειν χρὴ αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων ἃ ἂν
ἀπαγγέλλω. ἔλεγον δὲ τάδε.

ὦ παῖδες, ὅτι μὲν ἴστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μὴνύει
τὸ νῦν παρόν ἡμῖν δὲ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἰρού-
μεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς
ὄνειδῃ καταστῆσαι καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ
πάν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι, ἠγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ
αἰσχύναντι ἀβίωτον εἶναι καὶ τῷ τοιοῦτῳ οὐ τί τινα ἀν-

ἡμῶν φ.— ἀπαγγέλλω Z.— τοῖς δὲ λειπομένοις ΣZ, τοὺς λειπομένους ω.
— κινδυνεύουσι ΣZ.— φράσον Z.— ἄ...ἂν om Z.— ἂν ἡδέως φ.— ἐξ ἂν
ΣZ.— ἡμῶν φ.— ὑμᾶς ΓΘΞΣΒCEFGW: ἡμᾶς *ε.— ἡμετέρους φ.— ταύτου Z,

αὐτοὺς copii Z, αὐτῷ F.— αἰσχύναντι ΣZ: αἰσχύνοντι *ε.— μὴ μετὰ ἀνδρείας Z.

ἐν δὲ τῷ παρόντι] Hunc locum ex-
cepit Stobæus §. xlix. p. 355. usque
ad verba εὐμενῶς δέξεται. item Dionys.
Hal. t. vi. p. 1044. a φράσω usque ad
ἀπαγγέλλω. GOTTL.

δίκαιός εἰμι εἰπεῖν] Ita subinde apud
nostrum, v. c. Apol. c. 2. δίκαιός εἰμι
ἀπολογήσασθαι, Crit. 4. ἡμεῖς δίκαιοι ἐσ-
μεν — κινδυνεύειν ταῦτον τὸν κίνδυνον.
etc. GOTTL.

ἐπέσκεπτον] Ald. Bas. 1. ἐπέσκεπτον.
Peasime Bas. 2. ἀπέσκεπτον. GOTTL.
τοῖς λειπομένοις] I. e. λοιπῷ γένει, ut
Pind. eleganter posteros vocat, Olymp.
ii. 29. GOTTL.

εἴτι πάσχοιεν] Sc. ἀνθρώπων. Si
quid ipsis factum esset, sive accidisset.
Ita Cic. Tusc. i. 43. 'Velletne (Anaxa-
goras) Clazomenas in patriam, si quid
accidisset, auferri.' ubi v. Davis. qui
plura de h. forma congescit, p. 92. Ita
τὸ συμβαίνειν, v. c. Thuc. ii. 34. ὅποτε
ἐμβαλεῖν αὐτοῖς, i. e. occiderentur; unde
τὸ συμβεβηκὸς ipsa mors. Plut. Cons. ad
Apol. t. vi. p. 386. 403. Reisk. GOTTL.
κινδυνεύειν] Stob. κινδυνεύουσι, non
male, etsi μάλιστ' sequitur. GOTTL.

λαβόντες] Dion. ἀναλαβόντες, et ἂν
in exempl. Dionys. deorat, sed additum

e Platone. Paulo post alius ordo: ἄλ-
λὰ χρὴ νομίζειν ἀκούειν αὐτῶν ἐκείνων.
GOTTL.

ἔλεγον] In Dionys. leg. ἔστι δὲ τάδε.
GOTTL.

§. 19. [ζῆν μὴ καλῶς] Alterum καλῶς
deorat in Dion. et nunc ex h. l. addi-
tum. GOTTL.

πρὶν ὑμᾶς] Vulgata est ἡμᾶς, male.
Si enim ἡμᾶς recta esset lectio, orator
patres periclitaturos induxisset filiis suis
dicentes, se patrum suorum et majorum
et nepotum causa mortem oppetere, fi-
liorum ipsorum, ad quos verba facerent,
et quorum causa maxime mortis pericu-
lum subirent, nulla facta mentione, quo
nihil facere poterat ineptius. Accedit
concinntitas, qua lectione ὑμᾶς senten-
tiæ conciliatur; nam sic periclitaturi bi-
partito majores commemorant, sc. πατέ-
ρας καὶ πάν τὸ πρόσθεν γένος, et itidem
binis nominibus posteros nempe ὑμᾶς καὶ
τοὺς ἔπειτα. Ficin. vertit: emori ma-
lissimus, quam vos ceterosque posteros in-
famiae subijcere. Bekk. quoque ὑμᾶς.
LÖERS.

καταστῆσαι] In Dionys. esse κατα-
στῆναι, notat Sylb. male. GOTTL.
αἰσχύνοντι] Bekk. mutavit in αἰσχό-

11. 200. *τε ἐν Κορίνθῳ χρησαμένων δυσχωρία καὶ ἐν Λεχαιῶν^γ προ-*
 11. 210. *δοσία. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεία ἐλευθερώσαντες καὶ ἐ-*
βαλόντες^δ ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. ἂν ἐγὼ μὲν
ὑμᾶς^ε ἀναμιμήσκω, ὑμᾶς δὲ πρέπει ξυνοικαίνεῖν^α τε^β καὶ
κοσμεῖν τοιούτους^ε ἄνδρας.

§. 18. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἔργα ταῦτα τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι, πολλὰ^δ μὲν τὰ εἰρημμένα καὶ καλὰ, πολὺ δ' ἔτι πλείω^ε καὶ καλλίω τὰ ὑπολειπόμενα· πολλαὶ γὰρ ἂν ἡμέραι καὶ νύκτες οὐχ ἰκαναὶ γένοιτο τῶ^ι τὰ πάντα^ε μέλλουσι περαίνειν.^β τούτων οὖν χρὴ μεμνημένους τοῖς τούτων ἐργοῖσι πάντ' ἄνδρα παρακελευσθαι, ὡς^ι περ ἐν πολέμῳ, μὴ λείπειν τὴν τάξιν τῆ^ν τῶν προγόνων μηδ' εἰς τοῦτίσω ἀναχωρεῖν εἰκοντας^κ κάκῃ.^ι ἐγὼ μὲν οὖν καὶ αὐτός, ὃ παῖδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν, νῦν τε παρακελεύομαι καὶ ἐν τῶ λοιπῷ χρόνῳ, ὅπου ἂν τῷ ἐντυγχάνω ὑμῶν,^μ καὶ

^γ ἐβαλλόντες ΓΘΦΒΓΓω.—^δ μὲν ἡμᾶς Ζ.—^ε πρέπει οὐ ξυνοικαίνεῖν Ζ.—^β τε om Γ.—^α κοσμεῖν τοὺς τοιούτους Ζ.—^δ πολλὰ δὲ τοι Ζ.—^ε πλείω om ΣΖ.—^ι τῷ om Ζ. ^δ om

—^ε πολλὰ Θ.—^β παρακείναι Ζ.—^ι ὡς ΣΖ.—^κ τὴν post τάξιν om ΘΖ.—^ι εἰκοντας ΓΘ ΦΒΓΓω : ἕκοντας *s.—^κ κάκει Σ.—^μ ἐτόχῳ ἡμῶν φ.—^μ ὡς om Γ.—^μ ὅμῶν Σ,

ἐν Λεχαιῶν] Hujus loci meminit Aristides, t. ii. 266. et Platonem vituperat, quod Socratem faciat narrantem cladem eorum, qui Corinthi atque in Lechaeo perierint, qui tamen obierit jam, archonte Lachete. GOTTL.

ἐβαλόντες] Lacedaemonii, ad Cnidium a Conone, Persicæ classis, contra Lacedaemonios, praefecto, et duce Timotheo victi, imperium maris amiserunt. Nep. Con. 4. v. Wessel. ad Diod. xiv. 84. et quos laudat. Plutarch. de Glor. Ath. p. 349. *Φ. τειχίζει τὴν πόλιν ἢ Κόρινθος κίεψ.* GOTTL.

§. 18. πολλαὶ—ἡμέραι] Ita Cicero in copiosissimo ad dicendum argumento fere : 'dies me deficient, si, quæ dici in eam sententiam possunt, coner exprimere,' etc. Athen. xi. 506. *ἐπίλοιποι ἔτι με ἡ ἡμέρα.* GOTTL.

ἕκοντας κάκῃ] Scripsisse Plat. puto *εἰκοντας κάκῃ*, quod loquendi genus est ποσητικότερον, et quidem nominatim 'Ὀμηρικότερον, præsertim quod ad hunc verbi *εἰκων* usum attinet. STEPH. qui

sic in Not. 'De lectione hac dubitare me votat Æliani quidam locus, ubi illo genere loquendi utitur. κάκῃν autem postea in duobus aliis tribusve hujus philosophi locis inveni.'

εἰκοντας] Ita recepi pro ἕκοντας. quod est in edit. omaibus, et a Cornario defenditur : *turpiter venientes*, i. e. *turpiter se dantes*. Profert quidem conjecturam *εἰκοντας*; sed ei nihil tribuit. Equidem contextum, et τὸ ἀναχωρεῖν, satis demonstrare putavi, *εἰκοντας* esse veram lectionem. Ita Stephanus castigavit locum, Sched. i. 23. quod probat Ruhnk. ad Tim. p. 111. Verbum *κάκῃ*, quod occurrit apud poetas, Eurip. Androm. 968. et in iis locis, quæ laudavit Ruhnk. significare *causam*, *propter τὸ εἶναι*, *διὰ τὸ βίεσθαι τὰ θεῖα*, ex Homero notum est, ubi milites *κακοί*, *ἰσχυροί*, occupant. Hesych. *Κάκῃ*, *καλιὰ*, (leg. *θειλία*) ἢ *κακία*. Mōnent docti Intt. h. v. pro *θειλία* frequentari. Poterat et hic locus addi. *Εἰκων* quoque Homericum est, v. c. II. Δ. 609. *μηδ' εἰκετε χάριτες*— GOTTL.

ἀναμνήσω καὶ διακελεύσομαι προθυμῆσθαι εἶναι ὡς² ἀρί-
 στους· ἐν δὲ τῷ παρόντι δίκαιός εἰμι εἰπεῖν ἅ οἱ πατέρες
 ἡμῶν³ ἐπέσκηπτον ἀπαγγέλλειν⁴ τοῖς λειπομένοις,⁵ εἴ τι
 πάσχοιεν, ἥνικα κινδυνεύειν ἔμελλον. φράσω⁶ δὲ ὑμῶν ἅ
 τε αὐτῶν ἤκουσα ἐκείνων καὶ οἷα νῦν ἠδέως ἂν⁷ εἴποιεν ὑμῶν 11. lll. 400.
 λαβόντες δύναμιν, τεκμαιρόμενος ἐξ ὧν⁸ τότε ἔλεγον.
 [§. 19.] Ἄλλὰ νομίζειν χρῆ αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων ἅ ἂν
 ἀπαγγέλλω. ἔλεγον δὲ τάδε.

ὦ παῖδες, ὅτι μὲν ἐστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μνηύει
 τὸ νῦν παρόν· ἡμῶν⁹ δὲ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἰρού-
 μεθα μᾶλλον τελευτῶν, πρὶν ὑμᾶς¹⁰ τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς
 ὀνειδῆ καταστῆσαι καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους¹¹ πατέρας καὶ
 πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι, ἡγούμενοι τῷ τοῦς αὐτοῦ¹²
 αἰσχύναντι¹³ ἀβίωτον εἶναι καὶ τῷ τοιοῦτῳ οὐ τέτινα ἀν-

ἡμῶν φ.— ἀπαγγέλλω Z.— τοῖς δὲ λειπομένοις ΣZ, τοὺς λειπομένους ω.
 — κινδυνεύειν ΣZ.— φράσω Z.— ἂν... ἂν οὐ Z.— ἂν ἠδέως φ.— ἐξ ὧν
 ΣZ.— ὑμῶν φ.— ὑμᾶς ΓΘΞΣΒCΕFΓω : ἡμᾶς *ε.— ἡμετέρους φ.— ταῦτοῦ Z,
 ἀπὸ τοῦ κοπ Σ, αὐτῶ F.— αἰσχύναντι ΣZ : αἰσχύνοντι *ε.— μὴ μετὰ ἀνδρείας Σ,

ἐν δὲ τῷ παρόντι] Hunc locum ex-
 corporat Stobæus §. xlix. p. 355. usque
 ad verba εὐμενῶς δέξεται. item Dionys.
 Hal. t. vi. p. 1044. a φράσω usque ad
 ἀπαγγέλλω. GOTTL.

δίκαιός εἰμι εἰπεῖν] Ita subinde apud
 nostrum, v. c. Apol. c. 2. δίκαιός εἰμι
 ἀπαλογησάσθαι, Crit. 4. ἡμεῖς δίκαιοι ἴ-
 μεν — κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον.
 etc. GOTTL.

ἐπέσκηπτον] Ald. Bas. 1. ἐπέσκηπον.
 Pezissime Bas. 2. ἀπέσκηπον. GOTTL.

τοῖς λειπομένοις] I. e. λοιπῶ γένει, ut
 Find. eleganter posteros vocat, Olymp.
 ii. 29. GOTTL.

εἴ τι πάσχοιεν] Sc. ἀνθρώπων. Si
 quid ipsis factum esset, sive accidisset.
 Ita Cic. Tusc. i. 43. 'Velletne (Anaxa-
 goras) Clazomenas in patriam, si quid
 accidisset, auferri.' ubi v. Davis. qui
 plura de h. forma congressit, p. 92. Ita
 τὸ συμβαίνειν, v. c. Thuc. ii. 34. ὀπότε
 ξηραβαῖη αὐτοῖς, i. e. occiderentur; unde
 τὸ συμβεβηκὸς ipsa mors. Plut. Cona. ad
 Apoll. t. vi. p. 386. 403. Reisk. GOTTL.
 κινδυνεύειν] Stob. κινδυνεύειν, non
 male, etsi μάλω sequitur. GOTTL.

λαβόντες] Dion. ἀναλαβόντες, et ἂν
 in exempl. Dionys. deorat, sed additum

e Platone. Paulo post alius ordo : ἀλ-
 λά χρῆ νομίζειν ἀκοῦειν αὐτῶν ἐκείνων.
 GOTTL.

ἔλεγον] In Dionys. leg. ἔστι δὲ τάδε.
 GOTTL.

§. 19. ζῆν μὴ καλῶς] Alterum καλῶς
 deorat in Dion. et nunc ex h. l. addi-
 tum. GOTTL.

πρὶν ὑμᾶς] Vulgata est ἡμᾶς, male.
 Si enim ἡμᾶς recta esset lectio, orator
 patres periclitaturos induxisset filiis suis
 dicentes, se patrum suorum et majorum
 et nepotum causa mortem oppetere, fi-
 liorum ipsorum, ad quos verba facerent,
 et quorum causa maxime mortis pericu-
 lum subirent, nulla facta mentione, quo
 nihil facere poterat ineptius. Aqcedit
 concinnitas, quæ lectione ὑμᾶς senten-
 tiæ conciliatur; nam sic periclitaturi bi-
 partito majores commemorant, sc. πατέ-
 ρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος, et itidem
 binis nominibus posteros neque ὑμᾶς καὶ
 τοὺς ἔπειτα. Ficin. vertit: *emori ma-
 luitimus, quam vos ceterosque posteros in-
 famiæ subijcere.* Bekk. quoque ὑμᾶς.
 LONER.

καταστῆσαι] In Dionys. esse κατα-
 στῆσαι, notat Sylb. male. GOTTL.

αἰσχύνοντι] Bekk. mutavit in αἰσχό-

- θράπον οὔτε θεῶν φίλον εἶναι οὔτ' ἐπὶ γῆς οὐδ' ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι. χρὴ οὖν μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων, εἴαν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε, ἀσπεῖν μετ' ἀρετῆς, εἰδότας ὅτι τούτου λειπόμενα πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχρὰ καὶ κακὰ. οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀναδρίας^b—ἀλλὰ^c γὰρ ὁ ταιούτος πλοῦτῷ καὶ οὐχ ἑαυτῷ—, οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχυρὸς δειλῶ^d καὶ κακῷ ξυνοικούντα πρέποντα φαίνεται^e ἀλλ' ἀπρεπῆ^f, καὶ ἐπιφανέστερον ποιῶν τὸν ἔχοντα καὶ ἐκφαίνει
11. 247. τὴν δειλίαν· πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ
11. iii. 401. τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. ὢν ἕνεκα καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν πάντας προθυμίαν πειραῖσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλεία· εἰ δὲ μή, ἴσθε^h ὡς ἡμῖν, ἀνὶ μὲν νικῶμενⁱ ὑμᾶς^k ἀρετῇ, ἢ νίκη αἰσχύνῃ^l φέρει, ἢ δὲ ἦττα, εἴαν ἠττώμεθα, εὐδαιμονίαν. μάλιστα δ' ἂν

μὴ μετὰ ἀδρίας φΖ.—^c ἄλλο Η.—^d ἰσχυρὸς καὶ δειλῶ Ζ.—^e φαίνεται Cr.—^f μάλ-
 λον μὲν οὖν corr φ.—^g ἀπρεπῆ Ζ.—^h ἴσθε ιω.—ⁱ εἴαν ΣΖ.—^j νικῶσιν BC, νικῶσιν
 EF.—^k ἡμᾶς Ζ.—^l αἰσχύνῃ ἢ νίκη Γ.—^m δ' om X.—ⁿ ἠττώμεθα Θεο εἰ γρ Β : νι-

vanus quod dubito, an recte; nam non minus recte dicitur, qui suos dedecorat, vicia indignus est, quam qui suos dedecoravit; ut non videam, quae tanta libri cujuscunque manuscripti possit esse auctoritas, ut vulgatam αἰσχύνονται, quae etiam Comarii et Ficini interpretationibus firmatur, labefactare valeat. Loxra.

ἀβίωτον εἶναι] Hoc loco utitur Valkenarius ad Theocriti Ἰδιώτη. p. 215. ad corrigendum silium, (de Legg. ix. p. 873.) ὅς ἂν ἑαυτὸν κτεῖνη, μηδὲ αἰσχύνῃ τὸν βίος, αἰσθανόμενον δὲ, πῶς οὐκ ἀνάγκη χεῖρον καὶ ἀηδέστερον εἶναι; GOTTL.

ὁπὸ γῆς] In Dionys, est ὕστερον, sed male. GOTTL.

καὶ ἄλλο] Sic saepissime usurpatur, ubi ex aliarum linguarum ratione locum habere non potest. Exemplum hujus usus congressit Heind. ad Gorg. p. 653. B. ad Phaedo. p. 66. A. Schafer, ad Dion.

Hal. de Comp. Verb. p. 115. conf. Boeckh. ad Legg. p. 146. Weisk. de Pleonasmis Gr. p. 60. et Herm. ad Eurip. Med. 291. Loxra.

τῷ κεκτημένῳ] Dionys. τῷ κεκτ. ἀνδρίων ἄλλοις γὰρ τοιοῦτος πλοῦτος—
 οὐτε κάλλος σώματος, οὐτ' ἰσχύς. GOTTL.

ἐπιφανέστερον] Apud Dion. καὶ ἐπιφανέστερον ἔχοντα τὴν δειλίαν. GOTTL.

πᾶσά τε ἐπιστήμη] Hunc locum vertit Cic. Off. i. 19. 'praeclearum igitur Platonis illud: non solum scientia, quae est remota a justitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda.' Cf. l. iii. Off. 17. et 25. GOTTL.

ὑπερβαλεῖσθε—εὐκλεία] Hunc locum imitatus est Longin. περὶ ὄψεως, §. 1. ταῖς ἑαυτῶν περιέλαβον εὐκλείας τῶν αἰσθη. Pro περιέλαβον leg. est cum Langbannio et Rhunkenio, ὑπερέβαλον, quorum hic pulchre vidit Longinum formam loquendi ex h. l. duxisse. Toupus tamen improbat, et περιέλαβον vertit: σπείουε λαυδibus saecula circumdederanā. GOTTL.

μάλιστα] Dionys. μᾶλλον. GOTTL.

ἤττάμεθα^α καὶ ὑμεῖς νικώητε,^ο εἰ παρασκευάσαισθε^β τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι^α μηδ' ἀναλάσσοντες^γ αὐτήν, γινόντες ὅτι ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι οὐκ ἔστιν αἰσχίον οὐδέν^δ ἢ παρέχειν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ^ε δι' ἑαυτὸν ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων.^α εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις^ν καλὸς^ω θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής· χρῆσθαι δὲ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῶν, καὶ μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι, αἰσχρὸν καὶ ἀνανδρὸν, ἀπορία ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων τε καὶ εὐδοξίων. καὶ εἰ μὲν^ξ ταῦτα ἐπιτηδύσητε, φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίξεσθε, ὅταν δῆ^υ ὑμᾶς^ζ ἢ προσήκουσα

ππϛ

ἀμέθεα *ε.— νικώητε φ, νικήτε θ, νικήτε cori η, νικώτες BF, νικάτε XZ, νικόντες ἤττάμεθα Γ (qui in mg ἀντὶ τοῦ νικώτε): νικόντες *ε.—^β παρασκευάσαθε Xφω.—^γ καταχρησόμενοι ΓΘΦΒCFρω, χρησόμενοι Z: καταχρησόμενοι *ε.—^δ ἀναλάσσοντες ΓΘΦBC: ἀναλάσσοντες *ε.—^ε οὐδέν add XφZ.—^ν οὐ φ.—^ω προτέρων θω·ct γρ B, προτέρων φ.—^ξ ἐκγόνων θ.—^ζ καλὸς om φ.—^υ μὲν om φ.—^ζ δὴ om ΓΘΞΖΦ

νικόντες]. For. νικώτε, vel νικήητε. Et in iis quæ proxime sequuntur, malim καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες, quæ jungantur cum παρασκευάσαισθε. quum hic sit loci istius sensus, 'Sic autem potissimum nos superari, vos superare possitis, si eo animo sitis ut majorum vestrorum gloria minime abati velitis,' vel 'minime uti.' Cæterum in iis quæ proxime sequuntur, post αἰσχίον, desiderari puto οὐδέν. Huc autem pertinet illud satyrici poetæ [Juvenal viii. 76.] 'miserum est aliorum incumbere famæ.'

STEPH.

νικώητε] Stephani conjectura fulcitur a libris Dionysii, qui νικήητες habet, et orationis series requirit. Itaque recepimus νικώητε. GOTTL.

καταχρησόμενοι] Pro vulgata καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες cum Bekkero recepi jam a Stephano ad hunc locum propositam scripturam καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες flagitante sensu et usu loquendi. Παρασκευάσαισθαι cum particula sine particula ἕως Phædo. p. 98. Α. καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίον οὐρανὸν παρεσκευασμένην ἑσπέρως πευσόμενος. Pro αὐτὴν Dionys. habet ταύτην. LOKRS.

οἰομένῳ τι εἶναι] Ita Cicero plane ad Græcorum morem. v. c. Divin. 15. 'se aliquid futurum putet.' GOTTL.

αἰσχίον] Quod Stephanus excidisse putat οὐδέν, habet Dionysius, uncinis inclusum. Stobæus αἰσχίον τι. Tὸ οὐδέν magis Græcorum consuetudini convenit, quam Stobæi τι. GOTTL.

προγόνων] Bas. 2. προτέρων. Post ἐκγόνοις videtur doesse Reiskio ἀφελίμους. GOTTL.

τιμὰς γονέων—θησαυρῶν] Hanc sententiam imitatus est Plutaroh. de Puer. Educ. 2. καλὸς οὖν παρθένος θησαυρὸς εὐγένεια. Heusing. ad h. l. e Plut. de perditō libro, super nobilitate, hanc sententiam laudat; sed nescio, unde petierit; in Stobæo quidem, ubi hujus libri fragmenta sant aliaquōt, §. 84. et 86. hic locus non reperitur. Ἐτι δὲ ὁ Πλάτων, ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἐαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν (leg. videtur, δι' εὐγένειαν). GOTTL.

καλὸν θησαυρὸν] A gravi vitio nostrum libellam liberasse mihi videor, scribendo καλὸν θησαυρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ, pro lectione omnium librorum impressorum: καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Respicit nostrum locum Galen. Protrept. c. vii. p. 7. καλὸς οὖν, ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, θησαυρὸς αἱ τῶν πατέρων ἀρεταί. LOKRS. χρῆσθαι δὲ καὶ] Apud Dionys. est καταχρησασθαι δὲ χρημάτων. Mox Dionys. iterum ἔν. GOTTL.

φίλοι παρὰ φίλους] Amat hanc conjunctionem Plato, v. c. Legg. p. 740. Ε. ἐκπομπῇ ἀποικίῳ φίλην γυγνομένην παρὰ φίλων. Ibid. p. 915. Ε. τὸν βουλόμενον ἐραυλεῖν φίλον παρὰ φίλοις. Similiter, quæ sequitur mortis circumlocutio, ἢ προσήκουσα μοῖρα apud eundem sæpius obvia. Legg. 903. Ε. Ἐν τῆς προσήκουσας μοῖρας λαχάδν. Phædo. p. 113. E.

- βράπαν οὔτε βεῶν φίλον εἶναι οὔτ' ἐπὶ γῆς οὔδ' ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι. χρὴ οὖν μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων, εἴαν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε, ἀσπεῖν μετ' ἀρετῆς, εἰδότας ὅτι τούτου λεικόμενα πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχυρὰ καὶ κακὰ. οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀναδρίας^b—ἀλλῶ^c γὰρ ὁ ταιῦτος πλουτεῖ καὶ οὐχ ἑαυτῷ—, οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχυρὸς δειλῶ^d καὶ κακῷ ξυνοικούντα κρείσσοντα φαίνεται^e ἀλλ' ἀπρεπῆ^f καὶ ἐπιφανέστερον ποιῆι τὸν ἔχοντα καὶ ἐκφαίνει
11. 247. τὴν δειλίαν· πᾶσά τε ἐπιστήμη χωρίζομένη δικαιοσύνης καὶ
11. iii. 401. τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. ἂν ἕνεκα καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειραῖσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμῶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλεία· εἰ δὲ μή, ἴσθε^h ὡς ἡμῖν, ἀν' ἢ μὲν νικῶμεν ὑμᾶς^k ἀρετῇ, ἢ νίκη αἰσχυρῆν^l φέρει, ἢ δὲ ἦττα, εἴαν ἠττώμεθα, εὐδαιμονίαν. μάλιστα δ'^m ἂν

μὴ μετὰ ἀδρίας φΖ.—^c ἄλλο Η.—^d ἰσχυρὸς καὶ δειλῶ Ζ.—^e φαίνεται Cr.—^f μάλ-
 λον μὲν οὖν corr φ.—^g ἀπρεπῆ Ζ.—^h ἴσθι w.—ⁱ εἴαν ΣΖ.—^j νικῶσιν BC, νικῶσιν
 EF.—^k ἡμῶς Ζ.—^l αἰσχυρῆν ἢ νίκη Γ.—^m δ' om X.—ⁿ ἠττώμεθα Θεο εἰ γρ Β : ν-

vanus quod dubito, an recte; nam non minus recte dicitur, qui suos dedecorat, vita indignus est, quam qui suos dedecoravit; ut non videam, quae tanta libri cujuscumque manuscripti possit esse auctoritas, ut vulgatam αἰσχυρόντι, quae etiam Comarii et Ficini interpretationibus firmatur, labefactare valeat. LOERS.

ἀβίωτον εἶναι] Hoc loco utitur Valkenarius ad Theocriti Ἰδιώματ. p. 215. ad corrigendum alium, (de Legg. ix. p. 873.) ὅς ἂν ἑαυτὸν κτεῖν, μηδὲ αἰσχύνῃ τινος ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχόν, ubi malit e perpetuo usu loquendi Platonis ἀβίωτον. Ita quoque Xenoph. Mem. Socr. iv. 8. de senectutis incommodis: ταῦτα μὴ αἰσθανόμενοι μὲν, ἀβίωτος ἂν εἴη βίος, αἰσθανόμενοι δὲ, πῶς οὐκ ἀνάγκη χεῖρον καὶ ἀηδέστερον εἶναι; GOTTL.

ὅτι γῆς] In Dionys. est ὑστερον, sed male. GOTTL.

καὶ ἄλλο] Sic sæpissime usurpatur, ubi ex aliarum linguarum ratione locum habere non potest. Exempla hujus usus congressit Heind. ad Gorg. p. 653. B. ad Phædo. p. 66. A. Schafer. ad Dion.

Hal. de Comp. Verb. p. 115. conf. Boeckh. ad Legg. p. 146. Weisk. de Pleonasmis Gr. p. 60. et Herm. ad Eurip. Med. 291. LOERS.

τῷ κεκτημένῳ] Dionys. τῷ κεκτ. ἀνδρίαν ἄλλοις γὰρ τοιοῦτος πλουτήσῃ—οὔτε κάλλος σώματος, οὐδ' ἰσχύς. GOTTL.

ἐπιφανέστερον] Apud Dion. καὶ ἐπιφανέστερον ἔχοντα τὴν δειλίαν. GOTTL. πᾶσά τε ἐπιστήμη] Hunc locum vertit Cic. Off. i. 19. 'præclarum igitur Platonis illud: non solum scientia, quæ est remota a justitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda.' Cf. l. iii. Off. 17. et 26. GOTTL.

ὑπερβαλεῖσθε—εὐκλεία] Hunc locum imitatus est Longin. περὶ ὕψους, §. 1. ταῖς ἑαυτῶν περιέλαβον εὐκλείας τῶν αἰώνων. Pro περιέλαβον leg. est cum Langbannio et Rhunkenio, ὑπερέβαλον, quorum hic pulchre vidit Longinum formam loquendi ex h. l. duxisse. Tourpius tamen improbat, et περιέλαβον vertit: suisque laudibus sæcula circumdedecavit. GOTTL.

μάλιστα] Dionys. μάλλον. GOTTL.

ἤτταίμεθα^α καὶ ὑμεῖς νικῶντες,^ο εἰ παρασκευάσαισθε^β τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι^γ μηδ' ἀναλάσσοντες^δ αὐτήν, γνόντες ὅτι ἀνδρὶ οἰομένα τι εἶναι οὐκ ἔστιν αἰσχίον οὐδέν^ε ἢ παρῆχθαι ἑαυτὸν τιμώμενον μῆ^ς δι' ἑαυτὸν ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων.^ν εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐγγόνους^ν καλὸς^ω θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής· χρῆσθαι δὲ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῶ, καὶ μὴ τοῖς ἐγγόνους παραδιδόναι, αἰσχρὸν καὶ ἀνανδρὸν, ἀπορία ἰδίῳ αὐτοῦ κτημάτων τε καὶ εὐδοξίων. καὶ εἰ μὲν^ς ταῦτα ἐπιτηδεύσητε, φίλοι παρὰ φίλους ἡμῶς ἀφίξεσθε, ὅταν δὴ^ς ὑμᾶς^ς ἢ προσήκουσα

ἦτε
 κῆμεθα *s.— νικῶντες φ., νικῆτε θ., νικῆτε corr H, νικῶντες BF, νικῶτε XZ, νικῶντες ἠτάμεθα Γ (qui in mg ἀπὸ τοῦ νικῶντε) : νικῶντες *s.—^ο παρασκευάσαισθε Σφω.—^α καταχρησόμενοι ΓΘΦΒCΓ, χρησόμενοι Z : καταχρησόμενοι *s.—^β ἀναλάσσοντες ΓΘΦBCr : ἀναλάσσοντες *s.—^γ οὐδέν add ΣΦZ.—^δ οὐ φ.—^ε πρότερον θω ct γρ B, πρότερον φ.—^ν ἐγγόνων θ.—^ω καλὸς om φ.—^ς μὲν om φ.—^ς δὴ om ΓΘΞΦ

νικῶντες]. For. νικῶτε, vel νικῆτε. Et in iis quæ proxime sequuntur, malim καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες, quæ jungantur cum παρασκευάσαισθε. quum hic sit loci istius sensus, 'Sic autem potissimum nos superari, vos superare possitis, si eo animo sitis ut majorum vestrorum gloria minime abuti velitis,' vel 'minime uti.' Cæterum in iis quæ proxime sequuntur, post αἰσχίον, desiderari puto οὐδέν. Huc autem pertinet illud satyrici poetæ [Juvenal. viii. 76.] 'miserum est aliorum incumbere famæ.' ΣΤΕΡΗ.

νικῶντες] Stephani conjectura fulcitur a libris Dionysii, qui νικῶντες habet, et orationis series requirit. Itaque recepimus νικῶντες. GOTTL.

καταχρησόμενοι]. Pro vulgata καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες cum Bekkero recepi jam a Stephano ad hunc locum propositam scripturam καταχρησόμενοι et ἀναλάσσοντες flagitante sensu et usu loquendi. Παρασκευάσαισθε cum partic. sine particula ὡς Phædo. p. 98. A. καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρασκευάσασθαι ἑσπέρως πενσομένους. Pro αὐτὴν Dionys. habet ταύτην. ΛΟΞΑ.

οἰομένῃ τι εἶναι] Ita Cicero plane ad Græcorum morem. v. c. Divin. 15. 'sc aliquid futurum putet.' GOTTL.

αἰσχίον] Quod Stephanus excidisse putat οὐδέν, habet Dionysius, uncinis inclusum. Stobæus αἰσχίον τι. Τὸ οὐδέν magis Græcorum consuetudini convenit, quam Stobæi τι. GOTTL.

προγόνων] Bas. 2. πρότερον. Post ἐγγόνους videtur deesse Ἐκίσκιο ἀφελῶς. GOTTL.

τιμὰς γονέων—θησαυρὸς] Hanc sententiam imitatus est Plutaroh. de Puer. Educ. 2. καλὸς οὖν παρῆρησίας θησαυρὸς εὐγένεια. Heusing. ad h. l. e Plut. de perditio libro, super nobilitate, hanc sententiam laudat; sed nescio, unde petierit; in Stobæo quidem, ubi hujus libri fragmenta sunt aliquid, §. 84. et 86. hic locus non reperitur. *Et. δὲ δ Πλάτων, ἔταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησιν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν (leg. videtur, δι' εὐγένειαν). GOTTL.

καλὸν θησαυρὸν] A gravi vitio nostram libellum liberaasse mihi video, scribendo καλὸν θησαυρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ, pro lectione omnium librorum impressorum: καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Respicit nostrum locum Galen. Protrept. c. vii. p. 7. καλὸς οὖν, ἢ φησιν δ Πλάτων, θησαυρὸς αἱ τῶν πατέρων ἀρεταί. ΛΟΞΑ. χρῆσθαι δὲ καλ] Apud Dionys. est καταχρησάσασθαι δὲ χρημάτων. Mox Dionys. iterum ἦν. GOTTL.

φίλοι παρὰ φίλους] Amat hanc conjunctionem Plato, v. c. Legg. p. 740. E. ἐκτομῆ ἀποικίων φίλην γυρομένην παρὰ φίλων. Ibid. p. 915. E. τὸν βουλούμενον ἐρασιζῆν φίλον παρὰ φίλοις. Similiter, quæ sequitur mortis circumlocutio, ἢ προσήκουσα μοῖρα apud eundem sæpius obvia. Legg. 903. E. ἴνα τῆς προσήκουσας μοῖρας λαχῶν. Phædo. p. 118. E.

μοῖρα κομίση· ἀμελήσαντας δὲ ὑμᾶς^b καὶ κακισθίντας^c οὐδεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται. Τοῖς μὲν οὖν καισὶ ταῦτ' εἰρήσθω.

11. iii. 402. §. 20. Πατέρας δὲ ἡμῶν,^d οἷς^e εἰσί, καὶ μητέρας αἰεὶ^f χρῆ παραμυθεῖσθαι ὡς ῥᾶστα^g φέρειν τὴν ξυμφορᾶν,^h εἰὰν ἄρα ξυμβῆ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι—οὐ γὰρ τοῦ λυπήσοντος προσδεῖσονται· ἱκανὴ γὰρ ἔσται καὶ ἡ γενομένη τύχη τοῦτο πορίζεινⁱ—ἀλλ' ἰωμίους καὶ πρᾶυνονας ἀναμιμνήσκειν αὐτοὺς ὅτι ἂν εὐχοντο^k τὰ μέγιστα αὐτοῖς· οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγονάσιν. οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι παῖδας εὐχοντο γενέσθαι ἀλλ' ἀγαθοὺς καὶ εὐκλείεις· ἂν ἔτυχον, μεγίστων ἀγαθῶν ὄντων. πάντα^l δὲ οὐ ῥάδιον θητηῶ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν^m ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. καὶ φέροντες μὲν ἀνδρείως τὰς συμφορὰς δόξουσι τῷ ὄντι ἀνδρείων παίδωνⁿ πατέρες εἶναι καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι· ὑπέκοντες^o δὲ ὑποψίαν παρίζουσι^p ἢ μὴ ἡμέτεροι εἶναι ἢ ἡμῶν τοὺς ἐπαινοῦντας καταψεύδισθαι. χρῆ δὲ οὐδέτερα τούτων, ἀλλ' ἐκείνους μάλιστα πάντων^q ἡμῶν^r ἐπαινέτας εἶναι ἔργω, παρέχοντας αὐτοὺς

BCFZrw.— ἡμᾶς Z.— δὲ w.— ἡμᾶς H.—^c κακισθίντας Z.—^d ἡμῶν φ.—^e οἷοι F.—^f αἰεὶ ΣZ: εἰ^s.—^g ὡς ῥᾶστα ΣZ: ὡς χρῆ ῥᾶστα^s.—^h ξυμφ. Σφ.—ⁱ ἡ om Z.—^j πορίζειν ΣZ: πορίζεσθαι^s.—^k εὐχοντο ΣφZ: εὐχονται^s.—^l πάντα F.—^m κατὰ νοῦν φ.—ⁿ παῖδες Z.—^o ἐπέκοντες Z.—^p ἢ ante μὴ om ΣZ.—^q πάντων om

τούτους δὲ ἢ προσήκουσα μοῖρα βίπτει εἰς τὸν Τάρταρον. LOERS.

εὐμενῶς ὑποδέξεται] Eadem verba de eadem re recurring Crito. p. 54. C. οἱ ἐν Ἰδου νόμοι οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται. Pro ὑποδέξεται Stob. habet δέξεται. LOERS.

§. 20. εἰ χρῆ] Pro el non dubito quin scribendum sit αἰεὶ. STEPH. αἰεὶ habet Dionys. l. c. GOTTL.

ὡς ῥᾶστα] Vulg. ὡς χρῆ ῥᾶστα, sed Platonis manum restituit Bekk. damnato ad uncus illo χρῆ, quod haud dubie librarii negligentia ex precedente αἰεὶ χρῆ in textum irreperat. LOERS.

ξυμβῆ γενέσθαι] De triplici constructione verbi ξυμβᾶναι: cum nom. et inf. cum accus. et inf. et cum participio vid. Stallbaum. ad Phileb. p. 42. D. et 55. B. Conf. Boëckh. ad Legg. p. 233. LOERS.

λυπήσοντος] Dion. λυτήσαντος. mox pro πορίζεσθαι, πορίζειν. GOTTL.

εὐχονται] Reponendum puto εὐχοντο,

ut sequitur. STEPH. Dion. εὐχοντο. Exemplar Sylb. habet ἔτυχον, male; adsumtum est infra a parum attento librario. GOTTL.

παῖδας] Dion. τοὺς παῖδας, mox pro τῷ ἑαυτοῦ βίῳ habet ἐν τῷ σφετέρῳ βίῳ. Quod ad rem attinet, Plutarchus his gemina habet in Cons. ad Apoll. t. vi. p. 452. Reisk. Xenophon de filio, in praelio occiso, certior factus, nunciis respondisse fertur: δ, τι θεοῖς πρὸς ἐμὴν οὐκ ἀδύνατον, οὐδὲ πολυχρόνιον γενέσθαι μοι τὸν υἱόν—ἀγαθὸν καὶ φιλόπατριον cf. p. 441. et Ael. V. H. iii. 3. GOTTL.

φέροντες ἀνδρείως] Notat hoc schema Dion. p. 1036. ubi pro δέξουσι habet exempl. Sylburg. δοξάζουσι. GOTTL.

τῷ ὄντι πατέρες] Dictum, ut supra τῷ ὄντι ξυγγένεια. Ejusmodi pater, qui verus est pater, dicitur Herod. i. 137. ὁ ἀληθὴς τοκεύς. GOTTL.

καὶ αὐτοὶ] Reisk. interponendum censet ὄντες. GOTTL.

ἡμῶν ἐπαινέτας κ. τ. λ.] Huic sen-

φαινομένους τῷ ὄντι κατέρως ὄντας ἀνδρας ἀνδρῶν. πάλαι γὰρ δὴ τὸ μῆδεν ἄγαν λεγόμενοι καλῶς δοκεῖ λέγεσθαι τῷ γὰρ ὄντι εὖ λέγεται. ὅτῃ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνέτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα ἢ ἐγγὺς τούτου, ii. 248.

ΘΗΞΕΦΤΩ et pi Γ.— ἡμᾶς F.— ὄντας om X.— τούτων Σ, et τούτου Z.— θε-

tentim suam reddideris vim omnem ac significationem, si interpangas ἡμᾶν ἐπι-
 ὄντας εἶναι ἔργῳ, παρεχ. Magnam vim
 habet ἄνδρας ἀνδρῶν, quam formam in-
 insigni fere officicia usurpavit Plato. Et
 operæ pretium est hujus usus nonnulla
 hic exempla adscribere. Epist. vii. 243.
 E. Ἡ δὲ δὴ πάντων αὐτῶν διαγωγῆ-
 μένους ἐπιστήμῃν ἐπέτεκεν, εὖ πεφικότες,
 εὖ πεφικότες. Ibid. 251. A. εὐαργετῶν
 ἐν δυνάμει καὶ τιμαῖσι γενέσθαι τὰ μέ-
 γιστα ἐν ταῖς μεγίσταις. Rep. i. 600.
 E. Ἄλλ'—ὁ ζωγράφος σκιστομένην ποιή-
 σαι δοκῶντα εἶναι, αὐτῶς τε ἐκ ἐπαύου
 παρὶ τῆς σκιστομαίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαύου-
 σιν. Euthyd. 304. E. Περὶ οὐδενὸς ἄξιον
 ἀρετῆς σπουδῆς ποιουμένων. Menex.
 290. C. Δέξαι ἄξιον ἐπ' ἄξιον λαβῶν
 ἔχει. Legg. v. 740. E. Ἐπισημὴ ἀπει-
 κίων φίλη γυρομένη παρὰ φίλων. Rep.
 viii. 566. D. οἱ μέγας μεγαλωστί οὐ
 κεῖται. Tim. 57. A. Ἵπὸ τοῦ ἀρίστου
 ἀρίστη γυρομένη τῶν γυροθέντων. Ib.
 50. A. Ἐβρισκεν—οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν
 ἔχοντος, ἔλεον ἔλεον ἔλεον εἶναι ποτ'
 ἔργου. Ib. 53. A. ex Cod. Tub. et Fi-
 cini versione διὰ δὴ—τὸν λογισμὸν τῶνθε
 ἔλεον ἔλεον ἔξ ἐπίστην καὶ ταύτων
 τῶλεον—ἐπισημῆς. Ibid. 24. B. Καὶ
 ἔλεον καὶ ταύτων ἐκ ταύτων καὶ ἔλεον συμ-
 μένων ὅρα ἐπίσημῆς ubi vulgo legitur
 καὶ ἔ. κ. τ. ἔ. ταύτων συμμέτων σ. ἐπ.
 Sed formam hanc Cicero vertendo ex-
 pressit C. V. §. 5. sine. Legg. viii. 335.
 C. Gorg. 523. D. Protag. 316. C. Nu-
 mica. apud Euseb. 548. C. Cf. Abrosch.
 Anisimov. ad Aristot. p. 257. et 317.
 ΗΨΥΔ. A. Ficino, et videtur, admo-
 νitions, qui vertit, Imo vero imitatorum
 ποῦτος τε ἐπισημῆς ἔλεον esse, ἐπιση-
 μέτων τε te vers etc. Heusdianus primus
 ac verba monuit, ἔργῳ pertinere ad ἐπιση-
 μέτων εἶναι: ut, quod sequitur παρεχόμε-
 νους—ἀπὸ τῶν. sicut quæsi ἐπισημῆς hujus
 ἔργῳ. Loxna.

ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν] Hanc verborum com-
 positionem Plato amat: Legg. p. 260. A.
 ἀπαστορίας ἀλλήλους ἐπισημῆς ἔλεον
 ἔλεον. Politic. 303. μεγίστους δὲ ὄντας
 μιμητὰς καὶ γόφους μεγίστους γίγνεσθαι
 Plat.

τῶν σοφιστῶν σοφιστὰς. Huc pertinet
 etiam quod paulo supra stigmatum: φίλοι
 παρὰ φίλους. Loxna.

πάλαι γὰρ δὴ τὸ] Dictum est Chilonis
 Lacedæmonii, ut et τὸ γράθι σεαυτὸν. v.
 Protag. p. 343. B. Repetere alii, ut no-
 tum. GOTTI.

ἀνήρηται] Hunc locum vertit Cic.
 Tusc. v. 12. 'nam cui viro,' inquit, (in
 Epitaphio) 'ex se apta sunt omnia, que
 ad beate vivendum ferunt, nec suspensa
 aliorum aut bono casu, aut contrario,
 pendere ex alterius eventis et errare co-
 guntur, huic optime vivendi ratio com-
 parata est: hic est ille moderatus, hic
 fortis, hic sapiens, hic et nascentibus et
 cadentibus cum reliquis commodis, tum
 maxime liberis, parebit et obediit præ-
 cepto illi veteri: neque enim instabitur
 unquam, neque morebit nimis, quod
 semper in se ipse omnem spem reponit
 sui.' In hac interpretatione desunt verba:
 ἢ ἐγγὺς τούτου, aut qui huic proxi-
 mus est; deinde verba: ὅπως γυρομέ-
 νων—sic vertit, tanquam habuisset in suo
 codice: ὅπως, γυρομένων καὶ διαφθει-
 ρομένων χρημάτων, καὶ μάλιστα ταύτων,
 ταύτων—ut monet Davis. ad h. l. Cic.
 p. 231. Sed propterea non aliter Cice-
 romam in suo codice habuisse necesse
 est; junxit vel struxit verba suo concipi-
 endi modo. Ceterum hunc locum ex-
 pressit Aristides, t. ii. p. 178. verbis
 subinde mutatis: ὁ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνα-
 δεξιόμενος, καὶ δείξας, ὁ σὺ (Plato) χρησ-
 τώμενος, ὅτι ἐν ἄλλοις εἰδὸς ἔχων ἐπισημῆς,
 (Keiak. vel delecti vult τὸ εἰδὸς, vel εἶναι
 addi) ἔν ἢ εὖ ἢ κακῶς, ἀνάγκη πλανᾶσθαι:
 καὶ αὐτὸν, καὶ τὰ αἰτοῦ τιμῶς, ἀλλ' αὐτὸν
 ἐν αὐτῷ, τίνος δὴ σέβοντα καὶ τὸν ἀ-
 βροῖον καὶ φρόνημον. GOTTI.

ἢ ἐγγὺς τούτου] Non est, aut qui
 huic proximus est, ut vertit Gotti. sed
 est, aut proxime ad eum (sc. felicitatem)
 subintell. addiciti. In illo τούτων non
 hærendum; propterea simili modo dicit
 supra 246. E. χρῆ σὺν—ἐάν τι καὶ ἄλλο
 δεσπῆτε, ἐπεὶν μετ' ἀρετῆν εὐδέτας, ἵτι
 τούτου λατῶμενα etc. Loxna.

καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται^α ἐξ ἄν^β ἢ εὐ^γ ἢ κακῶς
 11. iii. 403. πρᾶξάντων πλανᾶσθαι ἠνάγκασται^γ καὶ τὰ κείνου,^δ τούτῳ
 ἄριστα παρεσκευάσται^δ ζῆν, οὗτος ἐστίν ὁ σάφρων καὶ οὗ-
 τος ὁ ἀνδρείος καὶ φρόνιμος· οὗτος γιγνομένων χρημάτων
 καὶ παιδῶν καὶ διαφθειρομένων μάλιστα πείσεται τῇ πα-
 ροιμίᾳ· οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται
 διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθῆναι.^ε τοιοῦτους δὲ ἡμεῖς γινώσκου-
 μεν καὶ τοὺς ἡμετέρους εἶναι^β καὶ βουλόμεθα καὶ
 φαιμέν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς νῦν παρέχομεν τοιοῦτους, οὐκ
 ἀγανακτοῦντας οὐδὲ φοβούμενους ἄγαν εἰ δεῖ τελευτᾶν^ε
 ἐν τῷ παρόντι. [§. 21.] Δεόμεθα δὴ καὶ πατέρων καὶ
 μητέρων τῇ αὐτῇ ταύτῃ διανοίᾳ χρωμένους τὸν ἐπίλοιπον
 βίον διάγειν, καὶ εἰδέναι ὅτι οὐ θρηνοῦντες^δ οὐδὲ ὀλοφρο-
 μενοι ἡμᾶς ἡμῖν μάλιστα χαριῶνται, ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ τοῖς
 τετελευτηκόσιν αἰσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἀχάριστοι^ε εἰσὶν^ε
 ἂν μάλιστα, ἑαυτοὺς τε κακοῦντες καὶ βαρέως φέροντες
 τὰς ξυμφορὰς· κούφως δὲ καὶ μετρίως μάλιστα^ε ἂν χαρί-
 ζοιντο. τὰ μὲν γὰρ ἡμέτερα τελευτῆν ἤδη ἔξει^ε ἢ περ^β

ρεῖται φ.—^α ἐξ ἄν in mg λ.—^β ἠνάγκασθαι ΘΣΖρω.—^γ τὰ κείνου Z: τὰ ἐκείνου φ.
 —^δ παρεσκευάσθαι Z, παρεσκευάσθαι φ.—^ε αὐτοῦ πεποιθῆναι φ.—^ε γε om ΣΖ.—
 β εἶναι καὶ τοὺς ἡμετέρους ΣΖ.—^ε τελευτᾶν φ.—^δ θαρροῦντες φ.—^ε ἀχάριστος C.

αἰωρεῖται] Apud Stob. §. 101. p. 588. pro αἰωρεῖται est φορήται, vitiose. Cæterum hunc locum ex parte expressit Cicero Epp. ad Div. v. 13. 'quam laudem sapientiæ statuo esse maximam, non aliunde pendere, nec extrinsecus bene aut male vivendi suspensas habere rationes.' GOTTL.

αἰωρεῖσθαι] In aliqua re vel circa aliquam rem versari; proprie de navibus dicitur, quæ alto in mari versantur, vid. Werferus in Act. Philolog. Monac. i. 1. p. 74. Toup. Epist. Crit. ii. p. 497. et, qui hos laudat, Behr. ad Plutarch. Alcib. p. 219. Loxas.

χρημάτων καὶ παιδῶν] Malles παῖδ. καὶ χρημ. sed vicit, ut verbis Quint. (Instit. Or. ix. 4. 45.) loquar, compositionis decor morosam scilicet logicam diligentiam. Similis ratio est Gorg. p. 511. E. ubi Heind. nostrum locum opportuna laudavit. Loxas.

πεύσεται] Quidam vet. cod. πείσεται; sed alteram lect. sequitur Cicero, veratens, 'Hic et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime li-

beris, parebit et obediet præcepto illi veteri.' STERN.
 τοιοῦτους δὲ] Dionys. δὴ. max τό γε abest. GOTTL.

ἀγανακτοῦντας οὐδὲ φοβούμενους] Nichil mutandum esset, si legeretur ἀγανακτοῦντες et φοβούμενοι, sed vid. Buttm. Gr. Gr. p. 539. Loxas.

§. 21. εἰς ἐστὶ τ. τελ.] Sulpicius ad Cic. Epp. iv. 5. ad Div. plane ut noster: 'Quod si qui etiam inferis sensus est.'—Consimiliter Isocrates in Evagora p. 368. εἰς αἰσθησις τοῖς τετελευτηκόσιν παρὰ τῶν ἐσθῆδε γιγνομένων. cf. Platon. Apol. 32. Phæd. 40. etc. Ut taceam Cicero-nem, fluctuantem in hac re, qui in rebus philosophicis totus pendet a Platone. GOTTL.

ἀχάριστοι εἰεν ἂν] Cod. Monac. 490. ἀχάριστοι ἐν. Loxas.

τὰ—ἡμέτερα] Fere idem quod ἡμεῖς, vid. ea de re Heind. ad Phædo. p. 93. A. ad Theæt. p. 161. Bergl. ad Arist. Eccles. 398. Matth. Gr. Gr. §. 466. 8. Buttm. Gr.-Gr. §. 115. Loxas.

καλλίστη γίνεται ἀνθρώποις, ὥστε πρέπει αὐτὰ μάλ·λον κοσμεῖν ἢ θρηνεῖν· γυναικῶν δὲ τῶν ἡμετέρων καὶ παιδῶν^κ ἐπιμελούμενοι καὶ τρέφοντες καὶ ἐνταῦθα^λ τὸν νοῦν τρέποντες^μ τῆς τε^ν τύχης μάλιστ' ἂν εἶεν ἐν λήθῃ καὶ ζῶεν u. iii. 404. κάλλιον καὶ ὀρθότερον καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον.^ο

Ταῦτα δὴ^ρ ἱκανὰ τοῖς ἡμετέροις παρ' ἡμῶν ἀγγέλλειν. τῇ δὲ πόλει παρακελευοίμεθ' ἂν ὅπως ἡμῖν καὶ κατέρων καὶ υἰῶν ἐπιμελήσονται,^α τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως, τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες^ζ ἀξίως· νῦν δὲ ἴσμεν ὅτι καὶ εἰάν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα, ἱκανῶς ἐπιμελήσεται.^β

§. 22. Ταῦτα οὖν, ᾧ παῖδες καὶ γονεῖς τῶν τελευταίων, ἐκείνοι τε ἐπέσκηπτον ἡμῖν ἀπαγγέλλειν^γ καὶ ἐγὼ ὡς δύναμαι προθυμότερα ἀπαγγέλλω^δ καὶ αὐτὸς δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων τῶν μὲν^ε μιμεῖσθαι τοὺς αὐτῶν, τῶν δὲ θαρρῆν ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς^ς ἡμῶν καὶ ἰδία καὶ δημοσία γηροτροφησόντων^ς ἡμᾶς^ς καὶ ἐπιμελησομένων, ὅπου ἂν ἕκαστος ἐκάστῳ ἐντυγχάνῃ ὁτανοῦν^ς τῶν ἐκείνων.^ς τῆς δὲ πόλεως ἴστε που καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὅτι νόμους θεμένη περὶ τοὺς τῶν

— γε Z.—ε ξεω Z, ξεει X.—επερ Z.—τρέπων Z.—δὲ om Z.—καὶ παιδων
om Φ.—ἐνταῦθα B, ἐνταῦθα Θ.—πρέποντα Φ.—τε om Z.—ο προσφιλέστατον
Γ.—δὲ XZ.—α ἐπιμελήσονται FZ.—γ γηροτροφοῦντες C.—επιμελήσεται Z.—
ὡς
ησον

ι ἡμῶν ἀπαγγέλλειν Z.—α τοὺς μὲν Φ.—ς καὶ Γ.—ς γηροτροφούντων Γ, γηροτροφησόντων X.—ς ἡμᾶς H.—δὲ τουοῦν ΘBCFΓω.—εκείνου Φ.—τῷ om ΦCγ.—πο-

προσφιλέστερον] Pollux iii. 63. p. 298. προσφιλῶς ἑεροφῶν εἴρηκε, καὶ Θουκυδίδης προσφιλεῖς, Ἰσοκράτης δὲ προσφιλοτάτος. Loca Thuc. sunt i. 92. vii. 86. ubi v. Wase. et Duk. Paulo post in fine h. dial. occurrit προσφιλοτάτοι. GOTTI.

ἀγγέλλω] Dion. p. 1049. ἀπαγγέλλω. GOTTI.

παρακελευοίμεθ' ἂν] Dionys. παρακελευόμεθα, mox pro υἰῶν, υἰῶν. Sed υἰῶν a Platone est; sub finem dialogi bis occurrit. GOTTI.

παιδεύοντες κοσμίως] Cf. Thuc. ii. 46. αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίῃ ἢ πόλις μέχρι ἡβῆς θρέψει. i. e. usque ad xviii. etatis annum. v. Schol. ad h. l. Lex hæc fuit Solonis: τοὺς τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τελευταίωντων παῖδας τε γενήτορας ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε καὶ μητέρες·

τοὺς δὲ παῖδας δημοσίῃ τρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καὶ πανοπλίᾳ κεκοσμημένους ἐκπέμπεσθαι ἐπὶ τὰ σφέτερον αὐτῶν, καὶ καλεῖσθαι εἰς προεδρίαν. v. Petit. Legg. Att. p. 65. GOTTI.

§. 22. αὐτῶν] Hic et in proxime sequente loco Fic. ita vertit quasi legerit αὐτῶν, seu ἐαυτῶν. STERN.

τοὺς αὐτῶν] Ficinus vertit, ut præclaras suorum res imitentur; seniores autem, ut de se optime sperent. Dionysius excerpsit h. l. et habet bis ἐαυτῶν. Locus ipse variat in quibusdam a nostro: καὶ αὐτὸς δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων, τῶν μὲν, μιμεῖσθαι τοὺς ἐαυτῶν, τῶν δ' ἐγκαρτερεῖν ὑπὲρ ἐαυτῶν. GOTTI.

νόμους θεμένη] Notanda syntaxis νόμους θέσθαι περὶ τοῦς, quam attigit et Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 388. ubi notat, in talibus formis, genitivum pariter ac accusativum locum habere; quod

ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας^δ παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἐπιμαλεῖται, καὶ διαφερόντως τῶν ἄλλων πολιτῶν προστί-
 11. 249. ταιται φυλάττειν ἀρχῆ^ε ἢ περ μογίστη ἰστίμ, ὅπως ἂν αἱ
 τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε^δ καὶ μητέρες· τοὺς δὲ
 παῖδας συνεκτρέφει αὐτῇ, προθυμουμένη ὅτι μάλιστα ἀθα-
 λον αὐτοῖς τὴν ὄρφανίαν^ο γενέσθαι, ἐν πατρὸς σχήματι
 11. iii. 405. κατασταῖσα αὐτοῖς αὐτῆ^ε ἔτι τι^δ ποιῆσιν οὖσι, καὶ ἱεραῖαν
 εἰς^δ ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν,^κ ἀποπέμψει ἐπὶ τὰ σφίτερόν αὐτῶν
 παροπλία κοσμήσασα, ἐνδεικνυμένη καὶ ἀναμιμνήσκουσα τὰ
 τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύματα, ὄργανα τῆς πατρῆας ἀρετῆς
 διδούσα, καὶ ἅμα οἰνοῦ χάριν ἀρχίσθαι ἴσαι ἐπὶ τὴν πα-
 τρῆαν ἰστίαν ἀρξόντα^ι μετ' ἰσχυροῦ ἔπλοιο κοσμημένον.
 αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐπλείπει,
 παθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν αὐτῆ^μ τὰ νομιζόμενα ποιῶσα κοι-

λήμψ των τελευτησαντων Γ.—^ε ἀρχῆ ΖΖ, ἀρχὴν Φ : ἀρχῆ * Γ.—^δ τε οση Ζ.—^ε ἐρ-
 φασίαν ΒΟω.—^κ καὶ Γ.—^ε αὐτῆς ω, om φ. αὐτῆ Ζ : αὐτῆ ε.—^ι γε οση φ.—^κ καὶ
 om φ.—^δ ἐπὶ εἰς γσ φ.—^ι ἴωσι Ζ.—^κ ἔρχαστα φω.—^μ αὐτῆ Ζ, αὐτῆ Ζ : αὐτῆ * ε.—

exemplis idoneis illustravit. Leges autem fuerunt : Δημοσίᾳ τὰφῆς ποιεῖσθαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων. item : τὸν πατέρα τοῦ ἔριστα ἀποθανόντος ἐν πολέμῳ λέγων τὸν ἐπιτάφιον. v. Petit. Legg. Att. p. 54. Pertinet huc lex Solonis, apud Petítum, p. 65. et 660. et, quam supra commemoravimus, n. 36. Sed Wesseling, ad Petit. Legg. p. 603. reprehendit Petítum, quod attulerit hanc legem : ' ut pater illius, qui fortius in bello ceciderit, de laudibus mortuorum dicat.' Hoc Sophisticum videri commentum. Neminem enim, nisi publice constitutum, orationem ejusmodi recitasse. GOTTL.

ἀρχῆ] Pro nominativo ἀρχῆ γενουμένη esse videtur dativus ἀρχῆ. ΣΤΕΡΝ.
 ἀρχῆ, ἢ περ] Accedit auctoritas Ficini, quem ita legisse credible est, ut ex ejus versione colligi potest : *et ante alios citra curiam magistratui talium committit curiam.* Itaque recepi ἀρχῆ. Per summum autem magistratum intelligitur Πολέμαρχος. Wessel. ad Petit. 669. laudat Ulpian. in Timocr. p. 445. ὁ Πολέμαρχος ἐπεμαλεῖτο τοῦ τρέφεσθαι ἐκ τοῦ δημοσίου τοὺς παῖδας τῶν ἀποθανόντων γενναίως : ἐν τῷ πολέμῳ. GOTTL.
 συνεκτρέφει αὐτῇ] I. e. σοία. Propo-

suasse inter alios hanc legem Hippodamum Milesium in sua Rep. docet Aristoteles, in^o ejus examine, l. ii. Pol. 6. additque, eam nunc esse Athenis et in aliis civitatibus. GOTTL.

εἰς ἀνδρὸς τέλος] Thuc. ii. 46. μέγας ἦθης ubi Schol. μέγρ' ἐπὶ τὰ καὶ θέωσ ἐπὶ. Eodem modo Epinomo. 903. D. εἰς προσβότου τέλος ἀφικόμενος, quod quidem exemplum Lobeck. nondum viderat, cum ad Phrynich. p. 212. scriberet : ' In Plat. Menex. p. 249. A. ἐπεὶ δὲ ἐς ἀνδρῶν τέλος ἴωσιν, nisi exemplis demonstraret, veteres isto modo locutus esse, simplicius τελέσασιν scribendum videtur.' Male etiam Lobeck. nostrum l. laudavit ἐπεσδὲν ἐς ἀνδρῶν τέλος ἴωσιν. Ceterum pro εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσι vulgo dicitur εἰς ἀνδρα τελεῖν, hinc Theop. p. 173. B. εἰδὺς ἐπὶ τὸ ψεύδης τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι, πολλὰ κέμπτονται καὶ συγκλῶνται, ἕσθ' ὄγιος οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας εἰς ἀνδρας ἐκ μερικαίων τελευτῶσι, θεοὶ τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. Legendum mihi videtur τελῶσι. LOEBA.

ἀποπέμψει] Pro participio ἀποπέμ-
 ποῦσα ponit ἀνακολληθῆς hoc ἀποπέμψει.
 ΣΤΕΡΝ.

ἢ πᾶσιν ἃ περ ἰδίᾳ ἐμάσθη^α [ἰδία]^ο γίγνεται, πρὸς δὲ
τούτοις ἀγῶνας γυμνικούς καὶ ἵππικούς τιθεῖσα καὶ μου-
σικῆς πάσης, καὶ ἀτεχνῆς τῶν μὲν τελευταίων ἐν πλη-
ροῦμου καὶ νείος^β μοίρα καθεστηκυῖα, τῶν δὲ νείων^γ ἐν τα-
τρὸς, γυνῶν δὲ καὶ τῶν τεινόντων^δ ἐν ἐπιτρόποι παῶν πάν-
των παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιμέλειαν καιομένη.^ε ὡς χρὴ
ἐκθυμομένους πρῶτον φέρειν τὴν συμφορὰν· τοῖς τε^ς γὰρ
τελευτήσασιν καὶ τοῖς ζῶσιν οὕτως ἂν προσφιλέσταται εἶπε
καὶ ῥῆσται θεραπέυετε τε καὶ θεραπέυεσθαι. Νῦν δὲ^ζ ἤδη
ἡμῶς τε καὶ οἱ^η ἄλλοι πάντες, κοινῆ κατὰ τὸν νόμον τοῦς
τελευτηκῆτος ἀπολοφυράμενοι,^θ ἄπιτε.^ι

§. 23. Οὗτός σοι ἐ λόγος, ὦ Μειζῆσι, Ἄσπασίας τῆς
Μιλτιάδους ἐστίν.^β

MEN. Νῆ Δί', ὦ Σώκратες, μακαρίων γε λόγους ἔφη^ι II. III. 406.

^α ἐμάσθη ante ἰδία ponit φ.— ἰδία ΘΕΒCω, ἰδία F: om ΣZ: ἰδία *ε.— νείος Z.

— ἢ νείων φ.— καὶ om ΣZ.— τούτων Γ, τούτων Σφ, τούτων Z.— τὸν add ΓΘΞΦ
BCFZω.— τοιοῦτοι Z.— τε add ΓΘΞΦBCZω.— δὲ ΓΘΞΦBCZω: δὲ *ε.
— εἰ om ΦΕF.— ἀπολοφυράμενος Cr.— in hac voce desinit Z.— ζεῦσται F.

[ἰδία ἐμάσθη ἰδία] Vulg. est ἰδία ἐμά-
σθη ἰδία. Bekk. posterior ἰδία in ἰδία
mutatum unci includit; sed ego utrum-
que, modo posteriori loco cum Bekk.
ἰδία scribatur, Platonicum existimo, ut
prius respondeat voci κοινῆ alterum ad
ἐμάσθη tractum voci τῶσι, ut scripius, op-
ponatur; Fic. vertit: quae priusquam κλι-
στικῆς proprie peragi solent. LOEBS.

[ἀγῶνας γυμνικούς] Ita funem pincipi-
um et fortissimorum virorum nobilitan-
tur. Nicocles apud Isocratem in Evag.
p. 367. χοροῖς καὶ μουσικῆ καὶ γυμνικῶς
ἀγῶσι: ἐτι δὲ πρὸς τούτοις ἵππων ἀμί-
λαις. GOTTL.

[καὶ μουσικῆς πάσης] Ἄττικότερον dixit
Plato, quam μουσικός, quod κοινῶς dici-
tum est. Pollux iii. 141. οὐ βέβαιον λέ-
γειν ἀγῶνας μουσικός, ἀλλὰ μουσικῆς.
Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 1164. ubi
est ποιεῖν ἀγῶνας μουσικός, hoc (μου-
σικός) tanquam vulgare ex ipso Polluce
iii. 145. vii. 93. et Diodoro xv. 556.
qui non spernit hanc formam, demon-
strat, nec oblitus est hujus loci Platonici.
Isocrates, l. c. ad rationem Atticam: χο-
ροῖς καὶ μουσικῆ etc. GOTTL.

[μουσικῆς πάσης] Musica certamina
enumeravit Boeckh, in libro Germanice

scripto de publ. Atheniensium oeconomia
ii. p. 327. LOEBS.

[ἐμάσθη πάντα παρὰ πάντα] Eodem
modo Legg. 788. A. εἰ μὴν δὴ τῶς εἰς
πάντα πάσαις τομῆς εὐλαχεῖν. Πλάτ. p.
908. D. τῶς γὰρ ἰσχυρὸς καὶ πᾶς ἰσχυρὰς
δημιουργὸς παντὸς μὲν ἔσται πάντα ἐρ-
γάζωναι. Gortg. p. 448. C. ἐμάσθη δὲ
τούτων μεταλαμβάνουσι ἄλλοι ἄλλων
ἄλλοι. Philoh. p. 19. B. οὐδέτις εἰς εὐ-
δὴν οὐδέτις ἐν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιστο
ἄξιος. Politic. 300. B. τὸ παρὰ ταῦτα
μῆτε ἕνα, μῆτε πλῆθος μὴδὲν μὴδέποτε
ἐφ' ἑρῶν μὴδ' ὀνοῦν. LOEBS.

[νῦν δὲ ἤδη] Bekk. secuti scripsimus
δὲ pro vulg. δὴ flagitante sensu. Fic.
vertit: Nunc vero—jam. Eodem fere
modo epitaphium suum finit apud Thue-
didem Pericles: νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι,
ἐν προσῆκει ἐμάσθη, ἔπειτα. Mox οἱ ἄλλοι
πάντ. pro vulg. ἄλλοι, cuius generis vitia
mirandum est editores fugere potuisse.
LOEBS.

[ἀπολοφυράμενοι] Demosth. in Epitaph.
t. ii. p. 1400. R. ἡμῶς δὲ ἀποφυράμενοι.
Thucyd. ii. 46. Νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι,
ἐν προσῆκει ἐμάσθη, ἔπειτα. GOTTL.

[§. 23. μακαρίων] I. c. dicentem, ex-
cellentissimam feminam.— GOTTL.

¹ Ἀσπασίαν, εἰ γυνὴ οὕσα τοιούτους λόγους οἷα τ' ἐστὶ συντιθέναι.^d

ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ καὶ ἀκούσει αὐτῆς λεγούσης.

MEN. Πολλάκις, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἐντετύχηκα Ἀσπασίᾳ, καὶ οἶδα οἷα ἐστίν.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἀγασαι αὐτὴν καὶ νῦν χάριν ἔχεις τοῦ λόγου αὐτῆς;

MEN. Καὶ πολλὴν γε, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ χάριν ἔχω τούτου τοῦ λόγου ἐκείνη ἢ ἐκείνη ὅς τίς σοι ὁ εἰπὼν ἐστὶν αὐτόν· καὶ πρό γε ἄλλων πολλῶν^e χάριν ἔχω τῷ εἰπόντι.

ΣΩ. Εὖ ἂν ἔχοι. ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς, ἵνα καὶ αὐθίς σοι πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους παρ' αὐτῆς πολιτικοὺς ἀπαγγέλλω.

MEN. Θάρρει, οὐ κατερεῶ.^f μόνον ἀπάγγελλε.

ΣΩ. Ἄλλὰ ταῦτ' ἔσται.

—^b ἐστίν om φ.—^c ποτ' θ.—^d συντιθέναι ἐστίν τ, ἐστὶ συντιθέναι F.—^e πολλῶν ΓΘΞΙΒCΕFω, om φ.—^f οὐκ ἄστερό Z.

ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ] Hunc locum laudat Schol. in Aristoph. Plut. 824. Ἐποῦ μετ' ἐμοῦ Πλάτων Μενεξένης· ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ. ubi v. Hemsterhus. GOTTI.

πρό γε ἄλλων πολλῶν] Variat hoc loco scriptura. Bas. 1. et 2. πρός γε ἄλλων, male. Mox ἄλλων πολλῶν χάριν, Ald. et Basilienæsa. Lugd. et Francof. πολ-

λῶν. Fic. vertit: ac proæ cæteris multis paranti gratiam habeo, quam secutus interpretationem Bekk. πρό γε ἄλλων πολλῶν χάριν ἔχω. Auctoritas librorum certe posteriorem suadet, contra ratio atque oratio, sc. ob præcedens illud πολ- λῶν et quod illud πολλῶν aliquomodo offendere possit, nostræ magis scripturæ favere videtur. LONER.

Ι Π Π Ι Α Σ Μ Ε Ι Ζ Ω Ν .

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΙΑΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates Hippiam, occasione sumta ab ejus quadam oratione, quae de pulchris officiis dissererat, quid sit ipsum per se pulchrum, quo reliqua omnia pulchra fiant, interrogat. Primum Hippiam, pulchram virginem, ipsum pulchrum esse respondet. Quod ut refutavit Socrates, ad aeram Sophista confugit, auroque omnia pulchra fieri, ac proinde, aurum esse ipsum pulchrum, asserit. Hoc etiam refellit Socrates, nec non et tertiam ejusdem Sophistae opinionem, pulchrum existimantis esse corpore bene valere, divitem et honoratum esse, senem mori, sepeliri a filiis, sepelisse parentes, ceteraque hujusmodi. His confutatis Socrates, jam ad altiora tendens, non quod sensus opinioni, sed quod opinioni ratio porrigit, infert: non tam certe ut doceat, quid pulchrum sit, quam ut, quid non sit, ostendat, et vanam fallacemque Sophistarum doctrinam in Hippie Sophistae persona traducat. Ex hac disputatione, ac similibus, animadvertatur, quoniam sit vera et commoda via agendi adversus Sophistas: in quorum arguendis non tam laborandum est, quam in illis indicandis, utpote quae indicatae per se concidunt atque evanescent.

Ι Π Π Ι Α Σ Μ Ε Ι Ζ Ω Ν .

§. 1. Ἰππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας.^a

Steph.
III. 281.

III. Οὐ γὰρ σχολή, ὦ Σώκρατες. ἢ γὰρ Ἥλις ὅταν τι δέηται διακράξασθαι πρὸς τινὰ τῶν πόλεων, αἰεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν αἰρουμένη πρσβευτήν, ἡγουμένη δικαστήν^b καὶ ἄγγελον ἰκανώτατον εἶναι τῶν λόγων οἳ ἂν παρὰ τῶν πόλεων ἐκάστων λέγανται. πολλακίς μὲν οὖν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρσβευσα, πλεῖστα δὲ^c καὶ^d

Bek.
II. III. 409.

CODICES TREDECIM,
PΘΞΖΤΒCΕFεδΙΓ.

^{as} τους ἀθηναίους Ζ.—^{as} διδακτὴν F.—^c ἐστὶ ε.—^d καὶ ante περι om Es.—^e περι

§. 1. Ἰππίας ὁ καλός] In plano hoc initio ut pæullulum immoremur, facit Sydenhami, Angli illius interpretis, diligentia, qui, mire argutatus in appellatione τοῦ καλοῦ, trahit eam ad *insignem* illum Sophistæ *habitudinem*; (conf. §. 25. Hipp. Min. p. 368. B. sq. Ælian. V. H. xii. 32.) neque repugnante sermonis usu, velut Sympos. p. 174. A. Socrates præter solitum comptus dicitur *ὄντω καλὸς γεγενημένος*. Sed ita vereor ut ipse Hippias acceperit vulgare illud Atticæ urbanitatis blandimentum. Phædr. §. 145. Ἰσοκράτην τὸν καλόν. Phileb. p. 11. C. Φίληβος ὁ καλός. Protag. fin. Καλλίᾳ τῇ καλῇ. Xenoph. Mem. iv. 2. Ἐδδύσθαι τὸν καλόν. Hellen. ii. p. Plut.

470. C. Κριτὶα τῇ καλῇ. Appellatio autem σοφοῦ cum omnium Sophistarum, tum Hippie fuit eximia, hominis plurimarum artium scientiam jactantis. v. Pausan. p. 443. ΗΞΙΠΩ. qui sic in Ad-dend. ' Cf. Dorvill. ad Chariton. p. 23.' *ὡς διὰ χρόνου*] *Quam raro*. Cornar. Est potius, *quam longo intervallo*, in quo loquendi genere διὰ significat *post*. vid. intpp. ad Geopon. xiv. fin. Καταίρειν autem, in quo iisdem argutatur Sydenh. de iis, qui *et mari et terra iter faciunt*, usurpatum illustravit Ruhnkens. ad Lex. Tim. p. 152. Pro illo *els τὰς Ἀθήνας* Atticis vulgatius est Ἀθήναζε. v. Thoni. Mag. p. 14. ΗΞΙΠΩ.

περὶ πλείστων καὶ μεγίστων^ο εἰς τὴν^ρ Λακεδαιμόνα. διὸ δὴ, ὃ σὺ^ς ἔρωτᾷς, οὐ θαμίζω εἰς τοὺςδε τοὺς τόπους.

§. 2. ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι, ἢ ὧ^ς Ἰπκία, ἔστι τὸ τῆ^ς ἀληθείας σοφόν τε καὶ τέλειον ἄνδρα εἶναι. σὺ^ς γὰρ καὶ ἰδία ἱκανὸς εἶ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ἂν λαμβάνεις, καὶ αὐ^{τὸν} δημοσίᾳ τὴν σουτοῦ πόλιν ἱκανὸς^ς εὐεργετεῖν, ὡς περ^ὶ χρῆ^{τος} τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι^ς ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἀτάρ^η, ὧ^ς Ἰπκία, τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι, ἂν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφία, Πιττακοῦ τε καὶ Βίαντος καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν καὶ ἔτι τῶν ὕστε-

μεγίστων υ.—^ρ τὴν om ΣΠΤ.—ε σὺ δ Σ, καὶ σὺ υ, δ καὶ σὺ ΕΦΓ.—ἢ μέν τι Γ.—^ι σὺ om υ.—^ι ἱκανὸς F.—^ι καταφρονήσεσθαι ιc Γ.—^ι ἀτάρ Γ.—^ι μέχρι ΘΒCFεί, χ

δὲ περὶ] Legitur etiam καὶ περὶ πλείστων. ΣΤΕΡΗ.

πλείστα δὲ καὶ περὶ πλ.] Sic optime Bas. 2. suffragante Ficino: *Serius etiam et de maximis rebus.* Vulgo καὶ deest. de Rep. ii. p. 377. E. τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεύδος. Phædr. §. 39. πολλά καὶ μετὰ πολλῶν ἔρκων. HEIND.

§. 2. τοιοῦτον μέντοι] *Tam præclarum est tantæque utilitatis.* HEIND.

ἔτι πλείω ὠφελεῖν] Bene Cornar. *majorem, quam pro eorum, quæ accipis, ratione utilitatem illis affers.* ὠφελεῖν τινα πλείω, μεγάλα (§. 8.) ut βλάπτειν μείζων Apolog. p. 30. C. tritum est dicendi genus. HEIND.

εὐεργετεῖν] Cum delectu hic positum, nam proprium id est de civibus, qui bene de patria merentur. Xenoph. Mem. ii. 1. 19. καὶ τοὺς φίλους εὐ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετοῦσι, unde honorifica illa apud Atticos εὐεργέτου appellatio. Illud ἂν τοῖς πολλοῖς callide addit vulgi contemptor. HEIND.

ἔτι—ὄς] In his primum ἔς post ἔτι illatum, quo interrupta oratio contextatur, non rari est exempli. Plat. Epist. vii. p. 335. E. *Δίωνα γὰρ ἐγὼ σαφῶς εἶδα—ἔτι, τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχευ, ἃς οὐκ ἂν ποτε ἐπ' ἄλλο γε σχῆμα ἀρχῆς ἐτρέπετο.* Isocrat. Orat. Amart. p. 792. *Ὅτι δὲ, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸν ἐκάλευν, ἀλλὰ καὶ ἐξῆν καὶ βούλοιο συκοφαντεῖν, ἃς οὐκ ἂν ἐπ' Ἐθέωνον ἦλθε, βέβαιον γινώσκαι.* Atque ita inverso ordine ἔς—ἔτι Xenoph. Cyrop. v. 3. 30. ubi vid. Zoon.

Deinde in genitivis his Πιττακοῦ etc. pro nominativis, familiare est illud Græcis neque Latinis incognitum dicendi genus, de quo vid. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 226. HEIND.

τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλ. Θαλ.] De uno capiendum Thale, neque audiendus Sydenhamus. Conf. Græv. Lectt. Hæmiod. c. 9. Enimvero de ipsa loci sententia, vulgo inter doctos constat neque sine veterum testimoniis, illorum, qui hic laudantur, sapientiam magna ex parte positam fuisse in administratione peritiaeque rerum cum publicarum, tum privatarum, ut vel maxime a civili prudentia nomen illud Sapientum adepti sint. Cui sententiae plane adversari videtur h. l. Socratis vel potius Platonis auctoritas. Monuit hac de re Meinersius in Hist. Doctrin. apud Gr. et Rom. t. i. p. 45. cui, quod hic Socrates dicit, magis ad Sophistæ cavillationem, quam e re et vero dictum videtur, in quo Platonem ait parum capere versatum sæpe sibimet ipsum reprobare. Gravis profecto Platonis incusatio, quam nollem silentio transmissam ab acutissimo libri illius censore in Biblioth. Crit. p. viii. p. 100. Quid? Itane statim in sermone initio contradicendi ansam Hippisæ Socrates dederit, homini antiquitatis perito (§. 12.) neque eam arripuerit Sophista? Sed videndum de singulis. Anaxagoram, satis constat, otium et quietem secutum ad rerum cognitionem se totum contulisse. Cic. de Orat. iii. 15. Tusc. v. 5. 39. et conf. §. 6. Thalen, quan-

ρον μέχρι^m Ἀναξαγόρου, ὡς ἢ πάντες ἢ οἱ πολλοὶ αὐτῶν φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων;

ΙΠ. Τί δ' οἶσι, ᾧ Σώκρατες, ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν καὶ οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φροῖήσει ἐπ' ἀμφοτέρα, τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια;

§. 3. ΣΩ. Ἄρ' οὖν πρὸς Διός, ὡς περ αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδωκάσι καὶ εἰσὶ παρὰ τοὺς νῦν δημιουργοὺς οἱ παλαιοὶ Φαῦλοι, οὕτω καὶ τὴν ὑμετέραν^o τῶν σοφιστῶν τέχνην ἐπιδεδωκέναι φῶμεν καὶ εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τῆς^p σοφίαν^a Φαύλους πρὸς ὑμᾶς;^f

ΙΠ. Πάνυ μὲν οὖν^o ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Εἰ ἄρα νῦν ἡμῖν, ᾧ Ἰκτία, ὁ Βίας ἀναβίαῃ, γέλωτ' ἂν ὄφλοι πρὸς ὑμᾶς,^u ὡς περ καὶ τὸν Δαιδαλόν φα-
III. 282.
 σιν οἱ ἀνδριαντοποιοί, νῦν εἰ γενόμενος τοιαύτ' ἐργάζοιτο οἷα ἦν^v ἀφ' ὧν τοῦνομ' ἔσχε,^w καταγέλαστον ἂν^x εἶναι.

δ: μέχρι^o τ.— ἔτ οἱ F.— ante τῶν omisi τῆν cum X et pi H.— τῆν om τ.—
^a φιλοσοφίαν C.— ἡμᾶς τ.— οὖν om τ.— γέλωτος ΘΙ.— ἡμᾶς Ι.— ἦν om X.

quam rei publicæ non defuerit, privatam tamen vitam adamasse, tradit Diog. L. i. 1. 25. auctore Heraclide, cujus fidem nobis non elevavit Meiners. l. 1. p. 44. Bias autem etsi in summis illius ætatis oratoribus fuit, afflictiorum civium causas sine ullo agens pretio (v. Diog. L. i. 5. 84. ibiq. Menag.) idem tamen, privatam causarum patronus, quidni vere dicitur ἀπεχόμενος τῶν πολιτικῶν πράξεων? Unus itaque superest Pittacus, quem decem annos Mitylenæorum principatum tenuisse renque publicam ordinasse ait Laert. i. 4. 75. At vero eundem sponte se hoc munere abdicasse, idem tradit Laertius, adeoque invitis civibus (vid. Menag. ibid. §. 74. conf. Schol. Plat. in Cratyl. p. 14.) ut certe non illo sophistarum more publica tractaret negotia. Nimirum fallor aut dicit hæc sophistarum cavillator, quo statim vani hominis ambitionem provocet, non ex sua ipsius mente, sed ex communi sophistarum opinione, qui sibi solis civilis prudentiæ inventionem vindicantes, si quis forte veterum illorum tanquam princeps, non tanquam sapiens, rem publicam aliquando administrasset, id nihili prorsus facerent; quam opinionem respexit, opinor, quodam modo Aristot.

Eth. vi. 7. Ἀναξαγόραν καὶ Θαλῆν καὶ τοὺς τοιοῦτους σοφοὺς μὲν, φρονίμους δ' οὐ φασι εἶναι, ὅταν ἴδωσιν ἀγνοοῦντας τὰ συμφέρονθ' αὐτοῖς, καὶ περιττὰ μὲν καὶ θαυμαστὰ καὶ χαλετὰ καὶ θαμνῶνια εἶδέναι αὐταὺς φασι, ἄχρηστα δὲ, ὅτι οὐ τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ ζητοῦσιν. HEIND.

§. 3. πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις] Malebat aliquis distinguere πάνυ μὲν οὖν. Ὅρθῶς λέγ. Perperanu. Protag. p. 312. B. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ—τοιαύτη εἶναι—ἡ μάθησις, ubi, distinctione post οὖν facta, rescribi deberet δοκεῖ μοι. HEIND. γέλωτ' ἂν ὄφλοι πρὸς ὑμᾶς] Imperite Serranus cum Ficino: ridiculus vobis videretur. Imo πρὸς ὑμᾶς, si vobiscum compararetur. HEIND.

οἱ ἀνδριαντοποιοί, νῦν] In edd. distinctum οἱ ἀνδριαντοποιοί νῦν, ei— ex quo Cornarius: hujus temporis statuarii. Recte, si legisset οἱ νῦν ἂν ὄφ. et tum iterum νῦν ad γενόμενος inserendum esset. Nimirum ut dixerat εἰ ἄρα νῦν ὁ Βίας ἀναβίαῃ, ita hic infert, νῦν εἰ γεν. *nunc si vivens talia fabricaretur.* HEIND.

τοῦνομα] Magnum illud nomen. Protag. p. 335. A. οὐδένος ἂν βελτίον ἐφαίνομην, οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ἔνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι. Monui, ne cui τοῦνομα trahendum videretur ad ipsum Dædali

ii. iii. 411.

III. Ἔστι μὲν ταῦτα, ᾧ Σώκρατες, οὕτως ὡς σὺ λέγεις εἶθα μέντοι ἔγωγε τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν ἢ τοὺς νῦν, εὐλαβούμενος μὲν φθόνου τῶν ζώντων, φοβούμενος δὲ μῆνιν τῶν τετελευτηκότων.

ΣΩ. Καλῶς γε σύ, ᾧ Ἰπκία, νομίζων^α τε καὶ διανοούμενος, ὡς ἐμοὶ^β δοκεῖς^γ συμμαρτυρηῆσαι δέ σοι ἔχω ὅτι ἀληθῆ λέγεις καὶ τῷ ὄντι ὑμῶν^δ ἐπιδίδωκεν ἢ τέχνη πρὸς^ε τὸ καὶ τὰ δημόσια πράττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ἰδίων. [§. 4.] Γοργίας τε γὰρ οὗτος ὁ Λεοντίνος σοφιστῆς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν τρεσβύων, ὡς ἰκανάτατος ἂν Λεοντίνων τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ ἐν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν καὶ ἰδία ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ συνὼν τοῖς νέοις χρήματα πολλὰ ἐργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως· εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος^ς Πρόδικος οὗτος πολλάκις μὲν καὶ^ε ἄλλοτε δημοσίᾳ ἀφίκετο, ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἑναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω^η λέγων^ι τ^ι ἐν τῇ βουλῇ πάνυ εὐδοκίμησε καὶ ἰδία ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ τοῖς νέοις^κ συνὼν χρήματα ἔλαβε θαυμαστά ὄσα. τῶν δὲ παλαιῶν ἐκείνων οὐδεὶς πώποτε ἤξιώσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι οὐδ' ἐπιδείξεις ποιήσασθαι ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις τῆς^λ ἑαυτοῦ σοφίας· οὕτως ἦσαν εὐήθει

—^α εἶχε v.—^β ἂν om r.—^γ post μέντοι omisi γε cum ΣΤου.—^δ φθόνου l.—^ε ἐνομήζων ΘBCExb1r et pr Γ, ἐνομήζοντα (omisso τε) F.—^ς ἐμοιγε Hs.—^ε δοκεῖ v.—^δ ἡμῶν Ev.—^ε πρὸς τὰ καὶ δημόσια v.—^ς ἑταῖρος evanuit Γ.—^ε καὶ om Γ.—^η κρῆ Θ, καὶ v.—^ι λέγον EF.—^ι τ^ι om ΣΤ et pr H.—^κ τοῖς νέοις om C.—^λ καὶ τῆς F.

nomen, quod ei ἀπὸ τῶν θαυδάλων, εἶκ ἐκ γενετῆς inditum tradit Pausan. ix. 3. HEIND.

εἶθα μέντοι ἔγωγε] Exponxi particulam γε post μέντοι vulgo additam. HEIND. ed. 2.

§. 4. Γοργίας τε γὰρ οὗτος] Gorgias Athenas venit publice missus a Leontinis, auxilia adversus Syracusanos petentem v. Diod. Sic. xii. 53. Pausan. vi. 17. οὗτος, ille, bene notus. HEIND.

χρήματα πολλὰ] A singulis enim discipulis centum minas exigebat. v. Diod. Sic. l. i. et Suid. v. Γοργίας. HEIND.

ὁ ἡμέτ. ἑταῖρος] Prodicus discipulum appellat se Socrates Protag. p. 341. A.

Conf. Cratyl. p. 384. B. Meno. p. 96. D. HEIND.

χρήματα θαυμαστά ὄσα] Nam erat ejus de vocabulorum differentia ἐπιθεῖς πενηκοντάδραχμος. Plat. Cratyl. l. i. Aristot. Rhet. iii. 14. Conf. Æschin. Axioch. §. 6. HEIND.

ἐν παντοδαποῖς ἀνθρ.] Apud omnes generis et ordinis homines, perites, imperites, quos vocat de Legg. ii. p. 665. E. παντοίους ἀνθρώπους. Ibid. iv. 707. A. παντοδαπῶν καὶ οὐ πάντων στοιχείων ἀνθρώπων.—^η ἄλλος δημοῦργ. Meno p. 91. D. Οἷσα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ τούτου τῆς σοφίας, ἢ Φειδίαν γε, δις ὅσα

καὶ ἐλελήθει^m αὐτοὺς ἀργύριον ὡς πολλοῦ ἄξιον εἶη.ⁿ τού-^{II. III. 412.}
 ταν δ' ἐκάτερος πλεον ἀργύριον^o ἀπὸ σοφίας ἐργασται ἢ
 ἄλλος δημιουργὸς ἀφ' ἧς τινὸς τέχνης^q καὶ ἔτι πρότερος
 τούτων Πρωταγόρας.

§. 5. III. Οὐδὲν γάρ, ὦ Σώκρατες, οἴσθα τῶν καλῶν
 περὶ τοῦτο.^r εἰ γὰρ εἶδεις ὅσον ἀργύριον ἐργασμαι ἐγώ,
 θαυμάσαις ἂν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἰὼ ἀφικόμενος δὲ ποτε
 εἰς Σικελίαν, Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος^s καὶ εὐδο-
 κимоῦντος^t καὶ πρεσβυτέρου ὄντος καὶ^u πολὺ νεώτερος ἂν
 ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ πλεον ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν μνᾶς
 ἐργασάμην, καὶ ἐξ ἐνός γε χωρίου πάνυ σμικροῦ, Ἴνυκου,^v
 πλεον ἢ εἴκοσι μνᾶς. καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρον τῷ πα-
 τρὶ ἔδωκα, ὅσπερ^w ἐκείνῳ καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας θαυμά-
 ζειν τε καὶ ἐκπεπλήχθαι. καὶ σχεδόν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω
 χρήματα ἐργάσθαι ἢ ἄλλους σύνδου^x οὓς τινὰς βούλει
 τῶν σοφιστῶν.

§. 6. ΣΩ. Καλὸν γε, ὦ Ἰππία, λέγεις καὶ μέγα τεκ-
 μήριον σοφίας τῆς τε^y σεαυτοῦ^z καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων πρὸς^{III. 283.}
 τοὺς ἀρχαίους, ὅσον διαφέρουσι. τῶν^a γὰρ προτέρων λέγε-

om v.—^m λελέθει DC.—ⁿ εἶναι v.—^o ἀργύριον v et pr Σ: ἀργυρίου ε.—^p ἀφ' F.—
^q ἥστικος βούλει τέχνης v.—^r τοῦτο om ΣΤ, τούτων v.—^s ἐπιδημήσαςτος v.—^t καὶ
 εὐδοκμοῦντος om ετ.—^u καὶ ante πολλὸν om v.—^v Ἰνυκού ΣΤ, qui sic et infra.—
^w ὅσπερ v.—^x σὺν δύο ε.—^y τε om ΣΓδτ.—^z σεαυτοῦ v.—^a διαφέρουσι ὅσον τῶν

περιφανῶς καλὰ ἔργα ἐργάζετο, καὶ ἔλ-
 λους δέκα τῶν ἀνθρωποποιῶν etc.—De
 Protagora Diog. L. ix. 52. πρῶτος μισθὸν
 εἰσενεράξατο μνᾶς ἑκατὸν, ubi vid. Me-
 nag. HEIND.

§. 5. οὐδὲν γάρ, ὦ Σώκρ.] Non mirum,
 nullam dum mei a te mentionem factam.
 Nam etc. Ita γὰρ h. l. ex vulgatissimo
 Græcorum usu ad omissam refertur sen-
 tentiam. Ipsa autem hæc verba habent
 eolotem quandam proverbii. Euthyd.
 p. 293. D. τὸ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα
 λέγεις. HEIND.

πρεσβυτέρου] Conf. Protag. p. 317.
 C. HEIND.

ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ] Voculam πάνυ
 ad ὀλίγῳ traheo. Pari traiectione Xe-
 noph. Cyrop. i. 6. 39. τὰς μηχανὰς, ἅς
 καὶ πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς ἄνθρωποις ἐμχα-
 πῶ, quam ibi scripturam firmare mihi
 quidem videntur illa Platonis Euthyphr.

p. 14. B. ἢ πολὺ μοι διὰ βραχυτέρας—
 εἶπες. de Rep. ix. p. 589. E. πολλὸν ἐπὶ
 βραχυτέρας ἰδέσθαι χρυσὸν δωροδοκεῖ.
 HEIND. a quo citatur in Addend. ' Ly-
 sias p. 623. ed. Reisk. ἐμοὶ πολλὴν ἐξὸν
 πάνυ προῖκα λαβεῖν, ἐλάττω συνεβούλευ-
 σεν.

Ἴνυκού] Inycus, Siciliæ oppidulum,
 alias Ἴνυξ dicitur. v. Valcken. ad He-
 rodot. vi. 23. HEIND.

φέρων ἔδωκα] Notum Græcismum eru-
 ditissime explicavit Hemsterh. ad Luc-
 cian. Diall. Mort. vi. 3. HEIND.

σὺν δύο] Scribendum potius σύνδου
 conjunctim: sicut et σύντρεψις dicitur.
 STEPH.

σύνδου] Sic junctim scribendum, non,
 ut vulgo, σὺν δύο, monuit jam Step-
 hanus. Eodem modo σύντρεψις, σύμπερτε.
 v. Valcken. ad Herodot. iv. 66. HEIND.

ταὶ^δ πολλὴ ἀμαθία κατὰ τὸν σὸν λόγον. τούναντίοι γὰρ
 Ἄναξαγόρα φασί^ε συμβῆναι ἢ ὑμῖν καταλειφθέντων γὰρ
 11. iii. 419. αὐτῶ πολλῶν χρημάτων καταμελῆσαι^δ καὶ ἀπολίσσαι
 πάντα· οὕτως αὐτὸν ἀνόητα^ο σοφίζεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ
 περὶ ἄλλων τῶν παλαιῶν ἕτερα τοιαῦτα. τοῦτο μὲν οὖν μοι
 δοκεῖς καλὸν τιμῆριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν
 πρὸς τοὺς προτέρους, καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ^ε, ὅτι τὸν σοφὸν
 αὐτὸν αὐτῶ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι· τούτου δ' ὅρος ἐστὶν
 ἄρα, ὅς ἂν πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσῃται. [§. 7.] Καὶ
 ταῦτα μὲν ἰκανῶς ἔχεται· τόδε δὲ μοι εἰπέ, σὺ αὐτὸς πόθεν
 πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσω τῶν πόλεων εἰς ἃς ἀφικνεῖ; ἢ^ε
 δῆλον ὅτι ἐκ Λακεδαιμόνος, οἱ περ^h καὶ πλειστάκις ἀφίξει;

III. Οὐ μὰ τὸν Δίⁱ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς φῆς; ἀλλ' ἐλάχιστον;

III. Οὐδὲν μὲν οὖν τὸ παράπαν πάποτε.

ΣΩ. Τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν, ὦ Ἰππία. καὶ μοι
 εἰπέ, πότερον^j ἢ σοφία ἢ σῆ^k οὐχ οἶα τοὺς^l συνόντας^m αὐτῇ
 καὶ μαινθάνοντας εἰς ἀρετὴν βελτίους ποιεῖν;

III. Καὶ πολὺ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλὰ τοὺς μὲν Ἴνυκηῶνⁿ υἱεῖς οἷός τε ἦσθα
 ἀμείνους ποιῆσαι, τοὺς δὲ Σπαρτιατῶν ἡδυνάταις;

νῦν τῶν τ.— libri προτέρων περὶ Ἄναξαγόρου λέγεται.— ε φασὶ om ΘΕΦΙ.— δ κα-
 τὰ ἡσαι F.— ε ἀνόητα F.— ζ ξυδοκοῦν v.— ε ἢ om ΣΤ.— ἔπερ Heindorfius:
 libri ὅπερ.— δ' Γ.— j πότερον om ΕΣΤ.— h ἢ σὺ, in margine ἢ σοι, l.— l οἶα τε
 τοὺς b et ic F.— m ξ. v.— n Ἴνυκηῶν τ, Ἴνυκηῶν ΣΤ, Ἴνυκῶν s. præstat fortasse

§. 6. Ἄναξαγόρου] Verum vidit h. l. Sydenhamus, genitivum hunc Ἄναξαγόρου e margine in textum irrepassisse suspiciana. Neque enim ferri potest duplex genit. τῶν προτ. et Ἄναξαγόρου, et molestissima est mox nominis iteratio Ἄναξαγόρος pro αὐτῶ vel τούτῳ. Inducto autem illo Ἄναξαγόρου, sententia hic in universum prolata statim post commode illustratur exemplo aliquo. De ipsa re vid. Diog. L. ii. 6. ibiq. Monag. et Baylii Lex. v. Anaxagoras. Mox verbo ἀνόητα, pro quo lenium conjecturarum amator conjiciebat ἀνόητα, haud scio an νοῦς ille Anaxagoræ significetur, a quo ipse philosophus νοῦς dictus. vid. Diog. L. l. l. HEIND.

περὶ ἄλλων τῶν παλαιῶν] De ceteris illorum temporum sapientibus. Ficin. quasi legisset περὶ τῶν ἄλλων παλ. sed ἄλλοι τῶν παλαιῶν sunt alii veterum. Attigi interdum talia, ut a conjectandi libidine Platonem tueret. HEIND. καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ] Pertinet huc Euripidis ille versus Cicroni Epist. ad Fam. xiii. 15. laudatus, Μισῶ σοφιστῶν, ὅστις οὐχ αὐτῶ σοφός. Conf. de Offic. iii. 15. 9. ibiq. Heusing. et Aristot. Eth. vi. 7. Deinde post ἐργάσῃται suppleri potest tacite, τούτων εἶναι σοφώτατων. HEIND.

§. 7. ὅπερ καὶ πλειστάκις.] Ita corrari pro ὅπερ, auctoritate Dorvillii ad Charit. p. 119. non deterretur. HEIND.

ΙΠ. Πολλοῦ γε δέω.

ΣΩ. Ἄλλὰ δῆτα Σικελιώται μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἀμείνους γίγνεσθαι, Λακεδαιμόνιοι δ' οὐ;

ΙΠ. Πάντως που, ὃ Σώκρατες, καὶ Λακεδαιμόνιοι.

π. iii. 414.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν χρημάτων ἐνδεία ἔφρουγον τὴν σὴν ὀμιλίαν;

§. 8. ΙΠ. Οὐ δῆτα, ἐπεὶ ἴκανα αὐτοῖς ἐστίν.⁹

ΣΩ. Τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες καὶ ἔχοντες χρήματα, καὶ σοῦ δυναμένου τὰ μέγιστα αὐτοῦς ὠφελεῖν, οὐ πλήρη σε ἄργυρίου ἀπέπεμψαν; Ἄλλ' ἐκεῖνο, μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὐτῶν παῖδας; ἢ τοῦτο φῶμεν οὕτω, καὶ σὺ συγχωρεῖς;

ΙΠ. Οὐδ' ὀπωστιοῦν.

ΣΩ. Πότερον οὖν τοὺς τίους οὐχ οἷός τ' ἦσθα πείθειν ἐν Λακεδαίμονι, ὡς σοὶ συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδοῖεν ἢ τοῖς ἰαυτῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων πατέρας ἡδυνάτει

Ἰππικῶν.— ὁ πάντως γὰρ σου v.—⁹ ἐπειδὴ τ.—⁹ ἐστὶ om Σ.— δέ τ.— ἂν...σοῦ om T.— ἐπιθυμοῦντες ἀρετῆς καὶ v.— αὐτοῖς EF.— σου F.— ἀπέπεμψαν T.—^x μὴ om v.— φῶμεν οὕτως καὶ συγχωρεῖς v, φῶμεν καὶ συγχωρεῖς οὕτως καὶ σύ τ.— ὁσὺ om v.— ἐν Λακεδαίμονι πείθειν v.— συνόντας E, ξυνότας v.— πλείων v.

§. 8. οὐ δῆτα, ἐπεὶ ἴκανα αὐτοῖς] A Persici potissimum belli temporibus, labante jam tum Spartanorum disciplina. v. Xenoph. Resp. Lac. p. 689. E. Laceruleus autem est de magnis, quibus tum Spartani pollebant, oribus locus in Plat. Alcib. i. p. 122. E. Χρυσίον καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσι Ἕλλησιν ἔσται ἐν Λακεδαίμονι ἰδίᾳ. Πολλὰς γὰρ ἦδη γυνεὶς εἰσέρχεται μὲν αὐτὸς (ὁ πλούτος ἢ χρυσός, ἢ malis αὐτοῖς) ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, πολλὰς δὲ καὶ Βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμῶς— ὥστε εὐχρη εἶδέναι, ὅτι καὶ χρυσὸς καὶ ἀργύριον οὐδεὶς πλουσιώτατος αἰεὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὁ βασιλεὺς. Conf. Plutarch. Lysand. ed. Bryan. t. iii. p. 25. et intrp. ad Elian. V. H. xiv. 29. Mox ad ἐπιθυμοῦντες subaudi τῆς σῆς ἀμιλίας. HEIND.

ἄλλ' ἐκεῖνο] Expungenda quispiam fortasse dixerit hæc verba, ἄλλ' ἐκεῖνο, quum orationi nullum usum præsent, sed potius ejus structuram perturbent, atque adeo a Ficino non agnoscantur: ego tamen existimo minime audendum hoc cuiquam esse: ita enim scripsisse

Platonem, ut hic legimus, ἄλλ' ἐκεῖνο, quod erat ἀκόλουθον illis, τὶ δῆτ' ἂν εἴη ὅτι etc. sed quum dicere deberet, ἄλλ' ἐκεῖνο ἂν εἴη ὅτι Λακεδαίμονιοι etc. interrupto illius orationis cursu (ut ita dicam) verbis illis ἄλλ' ἐκεῖνο subjungere maluisse ἀνακολούθως ista, μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι etc. Talis autem interruptio in interrogationibus potissimum invenitur: quæ nisi observetur, multi loci falso suspecti mendii fuerint. STEPH.

ἄλλ' ἐκεῖνο] Non opus erat longa illa Stephano annotatione, neque hic ἀνακολούθως agnoscendam puto. Ἄλλ' ἐκεῖνο, uti apud Latinos at illud, sæpius ita infertur, a sequenti structura se junctum. Lucian. Nigrin. §. 8. Εὐ λέγεις καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν ἄλλ' ἐκεῖνο, ὃ ἑταίρε, ἦδη τραγικὸς ἢ καὶ νῆ Δία κωμικὸς φαίλους ἐθρακας ὀποκρητὰς etc. ubi vid. Hemsterh. HEIND.

οὕτω] Inventum etiam junctum sequentibus advertitur οὕτω, manente eodem sensu. Quod si non ἦ sed ei legeretur ante τοῦτο, in duas interrogationes dividenda oratio hæc non esset. STEPH.

περὶ πλείστων καὶ μεγίστων^ο εἰς τὴν^τ Λακεδαιμόνα. διὸ δὴ, ὃ σὺ^ε ἐρωτᾷς, οὐ θαμίζω εἰς τοὺςδε τοὺς τόπους.

§. 2. ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι,^η ᾧ Ἰππία, ἔστι τὸ τῆ ἀληθείᾳ σοφόν τε καὶ τέλειον ἄνδρα εἶναι. σὺ^ι γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἱκανὸς εἶ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ἂν λαμβάνεις, καὶ αὐ^τ δημοσίᾳ τὴν σαυτοῦ πόλιν ἱκανὸς^δ εὐεργετεῖν, ὡς περ^χ χρῆ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσασθαι^κ ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἀτάρ,^ι ᾧ Ἰππία, τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι, ἂν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφία, Πιπτακοῦ τε καὶ Βίαντος καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν καὶ ἔτι τῶν ὕστε-

μεγίστων σ.—^τ τῆσ om HST.—^ε σὺ δ Σ, καὶ σὺ σ, δ καὶ σὺ EFS.—^η μὲν τι Γ.—^ι σὺ ds om σ.—^δ ἱκανὸς F.—^κ καταφρονήσασθαι tc Γ.—^ι ἀτάρ Γ.—^μ μέχρι ΘBCFGtc, μ

δὲ περὶ] Legitur etiam καὶ περὶ πλείστων. STERH.

πλείστα δὲ καὶ περὶ πλ.] Sic optime Bas. 2. suffragante Ficino: *Sapienter etiam et de maximis rebus*. Vulgo καὶ deest. de Rep. ii. p. 377. E. τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεύδος. Phædr. §. 39. πολλὰ καὶ μετὰ πολλῶν ὄρων. HEIND.

§. 2. τοιοῦτον μέντοι] *Tam præclarum est tantæque utilitatis*. HEIND.

ἔτι πλείω ὠφελεῖν] Bene Cornar. *majorem, quam pro eorum, quæ accipis, ratione utilitatem illis affers*. ὠφελεῖν τινα πλείω, μεγάλα (§. 8.) ut βλάπτειν μάλιστ' Apolog. p. 30. C. tritum est dicendi genus. HEIND.

εὐεργετεῖν] Cum delecta hic positum, nam proprium id est de civibus, qui bene de patria merentur. Xenoph. Mem. ii. 1. 19. καὶ τοὺς φίλους εὐ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετοῦσι, unde honorifica illa apud Atticos εὐεργέτου appellatio. Illud ἐν τοῖς πολλοῖς callide addit vulgi contemptor. HEIND.

στὶ—στῆ] In his primum ἄς post στὶ illatum, quo interrupta oratio contextatur, non rari est exempli. Plat. Epist. vii. p. 335. E. Δίωνα γὰρ ἐγὼ σαρφῶς ὄσα—στὶ, τὴν ἀρχὴν εἰ καταέχου, ἄς οὐκ ἂν ποτε ἐπ' ἄλλο γε σχῆμα ἀρχῆς ἐτάραπτο. Isocrat. Orat. Amari. p. 792. Ὅτι δὲ, εἰ καὶ μὲν ἐν αὐτῶν ἐκάλεον, ἀλλὰ καὶ ἐξῆν καὶ ἐβούλετο συκοφαντεῖν, ἄς οὐκ ἂν ἐπ' Ἐβθονον ἦλθε, βέβαιον γινώσκαι. Atque ita inverso ordine ἄς—στὶ Xenoph. Cyrop. v. 3. 30. ubi vid. Zoon.

Deinde in genitivis his Πιπτακοῦ etc. pro nominativis, familiare est illud Græcis neque Latinis incognitum dicendi genus, de quo vid. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 236. HEIND.

τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλ. Θαλ.] De uno capiendum Thale, neque audiendus Sydenhæmus. Conf. Græv. Lectt. Hesiod. c. 9. Enimvero de ipsa loci sententia, vulgo inter doctos constat neque sine veterum testimoniis, illorum, qui hic laudantur, sapientiam magna ex parte positam fuisse in administratione peritiaque rerum cum publicarum, tum privatarum, ut vel maxime a civili prudentia nomen illud Sapientum adepti sint. Cui sententiæ plane adversari videtur h. l. Socratis vel potius Platonis auctoritas. Monuit hac de re Meinersius in Hist. Doctrin. apud Gr. et Rom. t. i. p. 45. cui, quod hic Socrates dicit, magis ad Sophistæ cavillationem, quam e re et vero dictum videtur, in quo Platonem ait parum caute versatum sæpe, sibi ipsum repugnare. Gravis profecto Platonis incusatio, quam nollem silentio transmissam ab acutissimo libri illius censore in Biblioth. Crit. p. viii. p. 100. Quid? Itane statim in sermonis initio contradicendi ansam Hippis Socrates dederit, homini antiquitatis perito (§. 12.) neque eam arripuerit Sophista? Sed videndum de singulis. Anaxagoram, satis constat, otium et quietem secutum ad rerum cognitionem se totum contulisse. Cic. de Orat. iii. 16. Tusc. v. 5. 39. et conf. §. 6. Thalen, quan-

ΙΠ. Οὐ γὰρ πάτριον, ᾧ Σώκρατες, Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους οὐδὲ παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς υἱεῖς.

ΣΩ. Πῶς λέγεις; Λακεδαιμονίοις οὐ πάτριον ὀρθῶς κρᾶττειν ἀλλ' ἔξαμαρτάνειν;

ΙΠ. Οὐκ ἂν φαίην ἔγωγε, ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς ἂν κρᾶττειεν βέλτιον ἀλλὰ μὴ χειρόν παιδεύοντες τοὺς νέους;

§. 10. ΙΠ. Ὀρθῶς. ἀλλὰ ξενικὴν παιδεύουσιν οὐ νόμιμον π. iii. 416. αὐτοῖς παιδεύειν, ἐπεὶ εὔ ἴσθι, εἴ^α πέρ τις ἄλλος ἐκείθεν χρήματα^α ἔλαβε πᾶποτε ἐπὶ παιδεύσει, καὶ ἐμέ^β ἂν^γ λαβεῖν πολὺ μάλιστα· χαίρουσι γοῦν ἀκούοντες ἐμοῦ καὶ ἐπαινοῦσιν. ἀλλ', ὃ λέγω, οὐ νόμος.

ΣΩ. Νόμον δὲ λέγεις, ᾧ Ἰππία, βλάβην πόλεως^δ εἶναι^ε ἢ ἀφελείαν;

ΙΠ. Τίθεται^β μὲν, οἶμαι, ἀφελείας ἕνεκα, ἐνίοτε δὲ καὶ βλάπτει,^η ἂν κακῶς τεθῆ ὁ νόμος.

ΣΩ. Τί δέ;^ι οὐχ ὡς ἀγαθὸν μέγιστον πόλει τίθενται τὸν νόμον οἱ τιθέμενοι; καὶ ἄνευ τούτου μετὰ εὐνομίας^κ ἀδύνατον οἰκεῖν;

ΙΠ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὅταν ἄρα ἀγαθοῦ ἀμάρτωσιν οἱ ἐπιχειροῦντες τοὺς νόμους τίθεναι, νομίμου τε καὶ νόμου ἡμαρτήκασιν. ἢ πῶς λέγεις;

ΙΠ. Τῷ μὲν ἀκριβεῖ λόγῳ, ᾧ Σώκρατες, οὕτως ἔχει, οὐ μέντοι εἰάθασιν ἄνθρωποι ὀνομάζειν οὕτως.

ΣΩ. Πότερον, ᾧ Ἰππία, οἱ εἰδότες^μ ἢ οἱ μὴ εἰδότες;

Γ.— πάτριον οἶα ὀρθῶς υ.— υἱεῖς υ.— παιδεύειν ΗΣ.— ἴσθι δεῖ εἰ υ.— χρήματα τ, om δ.— μὲ υ.— ἂν om Σ.— πότερον, in mg πόλει, F.— εἶναι om τ.—

ἢ ἀφελείαν ΘBCD et corr Η.— τίθεται EF.— βλάπτειν Γυ.— δ υ.— τὸν om πρ Ε.— εὐνομίας ΘCEFD[it.—] οἱ om δ.— εἰδότες...οἱ om Γ.— τὰλλήθες ἢ οἱ

ὃ γὰρ πάτριον] Indo Lacedæmonem Isocrates dicit τὴν μάλιστα τὰ παλαιὰ διασώζουσαν Hel. Laud. p. 431. Conf. id. de Pac. p. 353. Cic. pro Flacc. c. 26. HENR.

§. 10. τίθεται μὲν κ. τ. λ.] Cosmar. Sancitæ quidem utilitatis gratia. Aliquando vero etiam lædit, si male sancita Plat.

lex fuerit. Scilicet vulgo incommode distinguitur—ἀφελείας ἕνεκα ἐνίοτε—, in quo illud ὁ νόμος moleste redundabat. Mox οἱ ἐπιχ. τοῦ νόμ. τίθεναι dictum de his, qui νόμους γράφουσι, superius illud οἱ τιθέμενοι de civitatibus rogatam legem jubentibus. v. Wolf. Prolegg. ad Demosth. Lept. p. caxvii. HENR.

II. III. 411.

III. Ἔστι μὲν ταῦτα, ᾧ Σώκρατες, οὕτως ὡς σὺ λέγεις εἶθα μέντοι^γ ἔγωγε τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν ἢ τοὺς νῦν, εὐλαβούμενος μὲν φθόνον^δ τῶν ζώντων, φοβούμενος δὲ μῆνιν τῶν τετελευτηκότων.

ΣΩ. Καλῶς γε σύ, ᾧ Ἰπτία, νομίζων^α τε καὶ διανοούμενος, ὡς ἐμοὶ^β δοκεῖς.^γ συμμαρτυρῆσαι δέ σοι ἔχω ὅτι ἀληθῆ λέγεις καὶ τῷ ὄντι ὑμῶν^δ ἐπιδίδακκεν ἢ τέχνη πρὸς^ε τὸ καὶ τὰ δημόσια πράττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ἰδίων. [§. 4.] Γοργίας τε γὰρ οὗτος ὁ Λεοντίνος σοφιστῆς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν πρεσβεύων, ὡς ἰκανώτατος ἂν Λεοντίνων τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν καὶ ἰδία ἐπιδειξίεις ποιούμενος καὶ συνὸν τοῖς νέοις χρήματα πολλὰ εἰργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως· εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος^ε Προδικος οὗτος πολλάκις μὲν καὶ^β ἄλλοτε δημοσίᾳ ἀφίκετο, ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κίῳ^β λέγων^γ τ¹ ἐν τῇ βουλῇ πάνυ εὐδοκίμησε καὶ ἰδία ἐπιδειξίεις ποιούμενος καὶ τοῖς νέοις^κ συνὸν χρήματα ἔλαβε θαυμαστά ὅσα. τῶν δὲ παλαιῶν ἐκείνων οὐδεὶς πάποτε ἠξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι οὐδ' ἐπιδειξίεις ποιήσασθαι ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις τῆς¹ ἑαυτοῦ σοφίας· οὕτως ἦσαν εὐήβεις

—^α εἶχε v.—^β ἂν om r.—^γ post μέντοι omisi γε cum ΣΤστ.—^δ φθόνου l.—^ε ἐνομάζων ΘBCεβδλr et pr Γ, ἐνομάζονται (omisso τε) F.—^β ἐμοιγε Ηε.—^γ δοκεῖ v.—^δ ἡμῶν Ev.—^ε πρὸς τὰ καὶ δημόσια v.—^ε ἑταῖρος evanuit Γ.—^ε καὶ om Γ.—^β κρέθ, καίω T.—¹ λέγον EF.—¹ τ' om ΣΤ et pr Η.—¹ τοῖς νέοις om C.—¹ καὶ τῆς F.

nomen, quod ei ἀπὸ τῶν δαιδάλων, ὅκα ἐκ γενετῆς inditum tradit Pausan. ix. 8. HEIND.

εἶθα μέντοι ἔγωγε] Expunxi particulam γε post μέντοι vulgo additam. HEIND. ed. 2.

§. 4. Γοργίας τε γὰρ οὗτος] Gorgias Athenas venit publice missus a Leontinis, auxilia adversus Syracusanos petitum v. Diod. Sic. xii. 53. Pausan. vi. 17. οὗτος, ἴτε, bene notus. HEIND.

χρήματα πολλὰ] A singulis enim discipulis centum minas exigebat. v. Diod. Sic. l. l. et Suid. v. Γοργίας. HEIND.

ὁ ἡμέτ. ἑταῖρος] Prodicus discipulum appellat se Socrates Protag. p. 341. A.

Conf. Cratyl. p. 384. B. Meno. p. 96. D. HEIND.

χρήματα θαυμαστά ὅσα] Nam erat ejus de vocabulorum differentia ἐπιδειξίεις πενήτηκοντάδραχμος. Plat. Cratyl. l. l. Aristot. Rhet. iii. 14. Conf. Ἄσχιν. Axioch. §. 6. HEIND.

ἐν παντοδαποῖς ἀθρ.] Apud omnis generis et ordinis homines, perίτες, imperίτες, quos vocat de Legg. ii. p. 665. E. παντοίους ἀνθρώπους. Ibid. iv. 707. A. παντοδαπῶν καὶ οὐ πάνυ σπουδαίων ἀνθρώπων.—¹ ἢ ἄλλος δημοουργ. Meno p. 91. D. Ὅσα γὰρ ἄνθρω ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ τούτης τῆς σοφίας, ἢ φειδίαν γε, δε οὕτω

ἂ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε^β καὶ τὰ οὐράνια πάθη;

ΙΠ. Οὐδ' ὀκνωτιοῦν ταυτὰ γε.^h οὐδ' ἀνέχονται.

ΣΩ. Ἄλλὰ περὶ γεωμετρίας τι χαίρουσιν ἀκούοντες;

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ἐπεὶ οὐδ' ἀριθμῶν ἐκείνων γε ὡς ἔπος εἰπεῖν πολλοὶ ἐπίστανται.

§. 12. ΣΩ. Πολλοῦ ἄρα δέουσι περὶ γεⁱ λογισμῶν ἀνέχεσθαι^δ σου ἐπιδεικνυμένου.^k

ΙΠ. Πολλοῦ μέντοι νῆ Δία.

ΣΩ. Ἄλλὰ δῆτα ἐπιῖνα ἂ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαίρειν, περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονιῶν;^l

ΙΠ. Περι^m ποίαν, ὧ γὰρ βί, ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων;

ΣΩ. Ἄλλὰ τίⁿ μὴν ἔστιν ἂ ἠδέως σου ἀκροῶνται καὶ ἐπαινοῦσιν; αὐτός μοι εἰπέ, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐχ εὐρίσκω.

ΙΠ. Περι τῶν γενῶν, ὧ Σώκρατες, τῶν τε ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν κατοικήσεων,^o ὡς τὸ ἀρχαῖον^p ἐκτίσθησαν

* ἀκούοντας om b.—^δ χαίρουσιν oi ἀκούοντες pr E.—^ε τε om Γ.—^h post γε interpuncti cum ΓΘΒΧΤΩΒ.—^ι τε δ.—^κ ἀνέχεσθαι F.—^l ἐπιδεικνυμένου v.—^μ ἁρμονιῶν καὶ ῥυθμῶν Et.—ⁿ περὶ om v.—^o τίνα Et.—^p κατοικήσεων ΓΘΒCδl: κατοικήσεων

ὅς ἔπος εἰπεῖν] Formula paullulum trajecta pertinet ad οὐδ' ἀριθμῶν. Hipp. Min. p. 372. B. οὐδὲν γὰρ μοι δοκεῖ τῶν ἀνθρῶν καὶ θρῶν, ὅς ἔπος εἰπεῖν, in quibus postrema referenda ad οὐδέν. Schol. Plat. p. 46. ὅς ἔπος εἰπεῖν, ὅς φαίνεται, ὅς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. Τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς πάλαιοις, καὶ, ὅς εἰπεῖν ἔπος, καὶ, ὅς ἔπος εἰπεῖν, καὶ, ὅς ἔπος φάναι, καὶ, ὅς φάναι ἔπος. Ἐπι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφραίνεται, ὅλον, ὅς φάναι, καὶ, ὅς εἰπεῖν. Σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. Οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ τοῦ, ὅς φαίνεται, κείσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ, ὅς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. Neutri recte. Formula semper infertur mitigandæ orationis causa, ut Latinorum illud prope et prope dixerim, apposita vulgo τῷ οὐδέν et πάντες, quæ modeste restringat. Plat. de Rep. i. p. 341. B. διήρως, ποτέρως λέγει τὸν ἀρχοῦντα τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὅς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβέϊ λόγῳ. de Legg. ii. p. 650. E. οὐχ ὅς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν (ἔπος), ἀλλ' ὅσους. Monui semel, quoniam ne doctis quidem semper hoc fuit exploratum.—Jam de re ipsa, ejusdem incitizæ

Spartanos sive ætatis arguit Isocrat. Panath. p. 544. οἱτοί τοσοῦτον ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἶσιν, ἕστ' οὐδ' γράμματα μανθάνουσι. Sed optime de hoc egit Perizon. ad Ælian. V. H. xii. 50. HEIND.

§. 12. περὶ τε γραμμάτων] Cf. Hipp. Min. p. 368. D. Nam Philostrat. Vit. Soph. i. p. 495. sua hinc sumpsit.—Περὶ πολῶν—quas tu mihi, o bone, harmonias et litteras somnias? vid. ad Charmid. §. 47.—ἁρμον. καὶ ῥυθμῶν, de modis numerisque. Plat. de Legg. ii. p. 665. A. Τῆ τῆς κινήσεως τάξεϊ ῥυθμὸς ὄνομα εἶη τῆ δ' ἀδ τῆς φωνῆς, τοῦ τε δέξους ἄμα καὶ βαρέος συγκεραυνυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσγοροῦσθεο. Conf. Quintilian. ix. 4. HEIND.

κατοικήσεων] Legendum potius videtur κατοικήσεων, quum sequatur ἐκτίσθησαν. ΣΤΕΡΗ.

καὶ τῶν κατοικήσεων] Hoc fidenter revocavi ex certa Stephani correctione pro κατοικήσεων, quæ vox, dubium omnino, an sit proba. Vid. Pollux ix. 7. ubi intpp. de veritate emendationis dubitare

11. III. 419. αἱ πόλεις, καὶ συλλήβδην πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἤδιστα ἀκροῶνται, ὥστ' ἔγωγε δι' αὐτοὺς ἠνάγκασμαι ἐκμεμαθηκῆναι τε καὶ μεμελετηκῆναι¹ πάντα τὰ τοιαῦτα.

ΣΩ. Ναὶ μὰ Δί,² ὦ Ἰππία, εὐτύχηκός³ γε ὅτι Λακεδαιμόνιοι οὐ χαίρουσιν ἂν τις αὐτοῖς ἀπὸ Σόλωνος τοὺς ἀρχοντας⁴ τοὺς ἡμετέρους καταλέγη· εἰ δὲ μὴ, πράγματα ἂν εἴχες ἐκμανθάνων.

III. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, ἄπαξ ἀκούσας πεπτήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύσω.⁵

§. 19. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ' ἔγὼ οὐκ ἐνενόησα⁶ ὅτι τοῦ μνημονικὸν ἔχεις, ὥστ' ἐννοῶ⁷ ὅτι εἰκότως σοι χαίρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἅτε πολλὰ εἰδότες, καὶ χροῶνται ὡς περ ταῖς πρεσβύτισιν οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἠδῆως μυθολογεῖσθαι.

III. Καὶ ναὶ μὰ Δί,⁸ ὦ Σώκρατες, περὶ γε⁹ ἐπιτηδεύματων καλῶν καὶ ἑναγχος αὐτόθι εὐδοκίμησα διξιῶν, ἃ χρεὴ τὸν νέον ἐπιτηδεύειν. ἔστι γάρ μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος¹⁰ λόγος συγκεῖμενος, καὶ ἄλλως εὐ¹¹ διακεῖμενος καὶ

¹ v. — τὰρχαίων v. — ² ἐκμεμαθηκῆναι ΓΕΤΤΟδτ et re B. — ³ εὐτύχης καὶ ἑτετύχης τ. — ⁴ post ὅτι omisi γε cum ΓΕΤΤ. — ⁵ τοὺς ἀρχοντας om v. — ⁶ ἀπομνημονεύσω v. — ⁷ ἐνενόησα ΘΙ, ἐνόησα τ. — ⁸ τὸ om δτ. — ⁹ ἐνοῦ Θ, τοῦ ΕΞΤ. — ¹⁰ δ' b. — ¹¹ τε v. — πάγκalos ΓΕΤΤΟδτ, πάγκalos F. — σὲ τ. — καὶ ἀρχὴ om

non sinant. HEIND.

ὃ χαίρουσι — εἰ δὲ μὴ] Mirum videtur hoc ei δὲ μὴ, pro quo ob progressum sibi expectetur potius ei δέ. Sed usum hunc, quem attigit Devar. de Gr. L. Partic. p. 117. constantem et legitimum esse dico. Herodot. vi. 56. Τούτου μηδὲνα εἶναι Σπαρτιητέων διακλυτήν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἐν τῷ ἔχει ἀνέχεσθαι. Thucyd. ii. 5. τὰ ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἔφρασαν αὐτῶν τοὺς ἔκδορας ἀποκτενεῖν. Plat. de Rep. vii. p. 521. B. Ἄλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ φραστὰς τοῦ ἀρχεῖν ἵνα εἴπ' αὐτό· εἰ δὲ μὴ, οἷγε ἀντερασθαὶ μαχοῦνται. Conf. Phædr. §. 40. Crito p. 53. E. Xenoph. Cyrop. iii. 1. 35. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ ὀβτώ λέγε· εἰ δὲ μὴ, οὐ θαρροῦντά με ἔξεις. Dio Chrysozt. vii. p. 103. éd. Morell. Ἡμῶν δὲ ἀργύριον οὐκ ἔσ', ἀλλ' ἀπώμοσάμην μὴ ἔχειν· εἰ δὲ μὴ, δεδωκέναι ἂν. — Contra post ei μὴ infertur interdum, sed rarius tamen, ei δέ, sibi, pro ei δὲ μὴ. v. Plat. Sympos. ed. Wolf. p. 94. ibiq. not. HEIND.

§. 19. τὸ μνημονικόν] Int. τέχνημα, in quo hallucinatus est Sydenh. cum Ficino. Plat. Hipp. Min. p. 368. D. καίτοι τό γε μνημονικόν ἐπιλαβόμενος σοι, ἄς ἴσως, τέχνημα, ἐν ᾧ ὁ οὐκ εἰς λαμπρότατος εἶναι. Conf. Xenoph. Symp. iv. 63. et de ipsa hac arte Quintil. xi. 2. 11. Cic. de Orat. ii. 86. Phædr. iv. 24. Plin. Hist. Nat. vii. 24. Muret. Var. Lectt. iii. 1. HEIND.

πάγκalos] Legitur etiam παγκάλως. quam lect. malo. alteram tamen agnoscit et Fic. qui vertit, Composita *insculpta* quædam oratio. At hanc sequendo, dixeret, *insculente composita oratio*. STEPH. πάγκalos] Bas. 2. παγκάλως, probante Stephano. Sed bene habet vulgatum, quum alterum illud sic potius poni deberet, λόγος παγκάλως συγκεῖμενος. Trahendum autem συγκεῖμενος ad progressum ἔστι, velut Hipp. Min. p. 368. D. in verbis καταλογεῖν πολλοὶ λόγοι καὶ παντοδαποὶ συγκεῖμενοι hoc συγκεῖμενοι liquido pertinet ad καταλογεῖν. Τοῖς ὀνόμασι εὐ διακεῖμενος. Isocrat. Paneg.

ταῖς ὀνόμασι. πρόσχημα δέ μοί ἐστι καὶ ἀρχή^d τοιάδε τις τοῦ λόγου. ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω, λέγει ὁ λόγος ὅτι Νεοπτόλεμος Νίστορα ἔροιτο^e ποῖα ἐστὶ καλὰ ἐπιτηδεύματα,^f ἃ ἂν τις ἐπιτηδεύσας νίος ἂν εὐδοκιμώτατος γένοιτο. μετὰ ταῦτα δὴ λέγων ἐστὶν ὁ Νίστωρ καὶ ὑποτιθέμενος αὐτῶ^g ii. iii. 420. πᾶμπολλα^h νόμιμα καὶ πάγκαλα. [§. 14.] Τοῦτον δὴ καὶ ἐκεῖ ἐπιδειξάμεν καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύουσι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἐν τῇ Φειδοστράτουⁱ διδασκαλείᾳ, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄξια ἀποῆς· ἐδεήθη γάρ μου Εὐδικος^k ὁ Ἀπημάντου. ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους αἴσεις,^l οἳ τινες ἰκανοὶ ἀκούσαντες κρῖναι τὰ λεγόμενα.

ΣΩ. Ἀλλὰ ταῦτ^m ἴσται, ἂν θεὸς ἐβέλη,ⁿ ὦ Ἰππία. νυνὶ μέντοι βραχὺ τί μοι περὶ αὐτοῦ ἀπόκριναι· καὶ γὰρ με εἰς καλὸν ὑπέμνησας.^o ἔναγχος γάρ τις, ὦ ἄριστε, εἰς ἀπορίαν με κατέβαλεν ἐν λόγοις τισὶ τὰ μὲν ψέγοντα ὡς αἰσχροῦ, τὰ δ' ἐπαινοῦντα ὡς καλὰ, οὕτω πως ἐρόμενος καὶ μάλα ὑβριστικῶς. Πόθεν δέ μοι σύ, ἔφη,^p ὦ Σώκρατες, οἴσθα ὁποῖα^q καλὰ καὶ αἰσχροῦ; ἐπεὶ φέρε, ἔχοις^r ἂν εἰπεῖν τί ἐστὶ τὸ καλόν; Καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν^s φαυλότητα ἠπορούμην τε καὶ οὐκ εἶχον αὐτῶ κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι. [§. 15.] Ἀπὼν οὖν ἐκ τῆς συνουσίας ἑμαυτῶ τε ἀργιζόμεν καὶ ἀνείδιζον, καὶ ἠπείλου, ὅποτε πρώτων ὑμῶν

Θι.— ἔροιτο F.— ἐπιτηδεύματα ἃ ἂν τις οση v.—ε αὐτῶ om X.—^h τὰ καλλὰ X.—ⁱ φειδοστράτου v.—^j καὶ post πολλὰ om b et pr E.—^k εὐδόκιμος v.—^l ἴσται Γ.—^m ἀλλὰ καὶ ταῦτ Γ.—ⁿ θέλη v.—^o ἀπέμνησας F.—^p ἔφη om X.—^q ποῖα τ, ὅποια

i. p. 7. τὰ πρόσχημα περὶ ἐκδοτῆς (πρόξενος) ἐνθυμηθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασι ἐπὶ διαδέσθαι, ubi vid. MORUS. HEIND. πρόσχημα] Explicat Tim. παρακάλωμα τοῦ ἤθους ἢ πρόφασις, quæ potestas, alius trita, hic locum non habet, neque ibi loci bujus meminit Ruhnken. Mihi h. l. idem videtur esse, quod περιβολῆν τοῦ λόγου dicit Isocrat. Panath. p. 559. et Or. ad Philipp. p. 168. (die Einkleidung der Rede.) Themist. Orat. xii. init. Βασιλεῦ, τὸ μὲν ἐπαινεῖ σε ἐφέντα τῇ προθυμίᾳ, καὶ τὴν παροῦσαν ἐσρήτην σχῆμα τοῦ λόγου προσήσασθαι, ἄλλοις παρέμμι. Orationem hanc Hippie Philostrat. l. i. διέλογον, ἐν λόγον fuisse dicit, ex his Platonis verbis id colligens.

HEIND. a quo in Addend. citatur 'Thom. Mag. v. Πρόσχημα. Ἐβρηται δὲ πρόσχημα καὶ ἀπλῶς τὸ σχῆμα.'

§. 14. els τρίτην ἡμέραν] Maris. Els τρίτην ἡμέραν, Ἀπτικῶς εἰς τρίτην καθ' αὐτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. HEIND.

ἐν τῇ φειδοστράτου διδασκαλείᾳ] Satis erat ἐν τῇ φειδοστράτου, vox διδασκαλείᾳ non vulgari usu adjecta. V. Reitz. ad Lucian. Hermotim. §. 82. Qui memoratur h. l. Eudicus, Apemanti filius, idem est inter dialogi Hippie Min. collocutores. Denique de invitantium hac formula ὅπως παρέσει, vide, si tanti est, Bergler. ad Alciph. p. 195. HEIND.

πιΐθειν ὅτι σοὶ χρῆ παραδιδόναι μᾶλλον ἢ αὐτοὺς ἐπιμι-
λιῖσθαι, εἴ περ τι τῶν υἱῶν κήδονται; οὐ γὰρ που ἔφθονον γε
τοῖς ἑαυτῶν παισὶν ὡς βελτίστοις^β γενέσθαι.

III. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε φθονεῖν.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν εὐνομός^h γ' ἢ Λακεδαίμων.

III. Πῶς γὰρ οὐ;

III. 284. ΣΩ. Ἐν δέ γε ταῖς εὐνόμοις^j πόλεσι τιμιώτατον^k ἢ
ἀρετή.

§. 9. III. Πάνυ γε.

II. III. 415. ΣΩ. Σὺ δὲ ταύτην παραδιδόναι ἄλλῃ κάλλιστ'^l ἀν-
θρώπων ἐπίστασαι.

III. Καὶ πολὺ γε, ὦ Σάκρατες.

ΣΩ. Ὁ οὖν κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἰπικὴν παραδιδόναι
ἄρ' οὐκ ἂν^m ἐν Θετταλία τῆς Ἑλλάδος μάλισταⁿ τιμῶτο
καὶ πλεῖστα χρήματα λαμβάνοι,^o καὶ ἄλλοθι ὅπου^p τοῦ-
το σκουδάζοιτο;

III. Εἰκός γε.^q

ΣΩ. Ὁ δὴ δυνάμενος παραδιδόναι τὰ πλείστου ἄξια
μαθήματα εἰς ἀρετὴν οὐκ ἐν Λακεδαίμονι μάλιστα τιμή-
σεται καὶ πλεῖστα ἐργάσεται χρήματα, ἂν βούληται, καὶ
ἐν ἄλλῃ πόλει ἢ^r τις^s τῶν Ἑλληνίδων εὐνομεῖται, ἀλλ' ἐν
Σικελίᾳ, ὃ ἑταῖρε, οἶει μᾶλλον καὶ ἐν Ἴνυκῶ;^t ταῦτα πει-
θᾶμεθα,^u ὃ Ἰπκία; ἐὰν γὰρ σὺ κελεύης, πειστίον.

—^a ἐπιδοῖεν ΣΤ., ἐπιδοῖεν F.—^b ἢ τοὺς om v.—^c που om T.—^d βελτίστοις [ε.—
^e ἐνομός v.—^f εἴ τ.—^g ἐνόμοις v.—^h τιμιώτατον...γε] ἢ ἀρετὴ τιμιώτατόν ἐστι Γ.
—ⁱ μάλιστα T.—^j ἂν om τ.—^k μάλιστα τῆς ἑλλάδος δ.—^l λαμβάνει H.—^m ὅπου
v.—ⁿ hec evanuerunt Γ.—^o καὶ Σ.—^p εἴτις τ.—^q Ἴνυκῶ v.—^r πειθᾶμεθα bt et corr

ἐφθονον—ὡς βελτίστοις γενέσθαι] Accuratius βελτίστοις, quanquam ejus-
modi a dativo ad accusativum transitus
non est Græcis infrequens. V. Reitz.
ad Lucian. de Electr. §. 3. HEIND.

§. 9. Θετταλία] Thessalia enim, regio
campestris et pascua, equos ferebat ge-
nerosissimos, unde celeberrimus Thessa-
lorum equitatus. v. Valcken. in Oratt.
Hemst. et Valck. p. 258. Conf. Plat.
Meno init. et in trpp. ad Lucan. vi. p.
396. HEIND.

Σικελία] Luxurie dissolutisque mori-

bus infamata regione. Nota est Σικυ-
κουσία illa τράπεζα καὶ Σικελικὴ ποικιλία
ἔφωv de Rep. iii. p. 404. D. Conf.
Plat. Epist. vii. p. 326. B. et in trpp. ad
Horat. Carm. iii. l. 18. HEIND.

Ἴνυκῶ, ταῦτα] Potius separanda hec
a præced. ut post ἐν Ἴνυκῶ; subaud. illa
duo verba superiora: et post Ἰπκία sit
itidem interrog. nota. STEPH.

ταῦτα πειθᾶμεθα] Recte Stephanus a
præced. separanda monuit. Nam πει-
θεσθαι τι trillissimum est loquendi genus.
HEIND.

ΙΠ. Ἄλλ' ἀντιλαμβάνου. καὶ γὰρ, ὃ νῦν δὴ εἶπας, οὐ μέγα ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ τούτου χαλεπότερα ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγὼ σε διδάξαιμι, ὥστε μηδέν' ἀποθράσκων δύνασθαι σε ἐξελέγχειν.

ΣΩ. Φεῦ ὡς εὖ λέγεις. ἀλλ' ἄγ',^κ ἐπειδὴ καὶ σὺ κελεύεις, φέρε ὅτι μάλιστ' ἑκείνος γενόμενος πειρώμαί σε ἐρωτᾷ. Εἰ γὰρ δὴ αὐτῶ^μ τὸν λόγον τούτου^π ἐπιδείξαισθ' ὃν φῆς, τὸν περὶ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀκούσας, ἐπειδὴ παύσαισθ' ἄρ' ἔροισι^τ ἂν οὐ περὶ ἄλλου πρότερον ἢ περὶ τοῦ καλοῦ, ἔθος γὰρ τι^ε τοῦτ' ἔχει,^ε καὶ εἶποι ἂν ὦ ξένη Ἥλειε, ἄρ' οὐ δικαιοσύνη δίκαιοι εἰσιν οἱ δίκαιοι; Ἀποκρίναι δὴ,^π ὃ Ἰππία, ὡς ἐκείνου ἐρωτῶντος.^τ

ΙΠ. Ἀποκρινοῦμαι^ω ὅτι δικαιοσύνη.

§. 17. ΣΩ. Οὐκοῦν^τ ἐστὶ τι^τ τούτο, ἡ δικαιοσύνη;

ΙΠ. Πάνυ γε.^τ

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σοφία οἱ σοφοί εἰσι. σοφοὶ καὶ τῶ ἀγαθῶ πάντα τὰγαθὰ^α ἀγαθὰ;

ΙΠ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Οὐσί γέ τισι^β τούτοις. οὐ γὰρ δὴ πῶ. μὴ οὐσί γε.

χαλεπότερον *τ.—] μηδέν' Γ.—^κ ἀλλὰ γ' ΓΘΥΒCτ.—] μάλιστ' Γυ.—^μ αὐτὸν ΕΓ.

—] τούτου F.— ἐπιδείξαισθ' H: ἐπιδείξαισθ' *τ.—] παύσαισθαι v.—] ὃ λέγων T et corr X.—] ἔροισι Γ.—] τι om τ.—] ὄχι Γ.—] δαι Θ, δὲ I.—] ἐρωτήσαντος F.—] ἀποκρίνομαι pr E.—] οὐκοῦν...δικαιοσύνη om τ.—] τι om ΣΥ et pr H.—] πῶς γε: οὐκοῦν mg X.—] ἀγαθὰ om v.—] τί σοι, in mg τωι, F.—] ὄχι F.—] εἰσι v.—

πολλὸ τούτου] Deesse puto praepon. πρός ante πολλὸ, et cum χαλεπότερον subaudi vocem praecedentem ἐρώτημα. STERN.

καὶ πολλὸ] Hic ante πολλὸ Stephanus deesse putabat πρός, structuram loci in tumultuaria opera parum perspicione; neque enim virum eruditissimum fallere potuit pervulgatum genus dicendi ἀποκρίνεσθαι τι, ad aliquid respondere. Ita in hoc ipso sermone §. 18. τὸ ἐρωτῶμενον ἀποκρίνωμαι ἴσονται. Conf. Gorg. p. 448. D. p. 449. B. Protag. p. 336. A. Crito p. 48. D. Charmid. §. 31. quamquam alterum quoque illud ἀποκρίνεσθαι πρός τι saepius invenitur. v. c. Protag. p. 338. D. Crito p. 59. A. HENR.

ἀλλὰ γ', ἐπειδὴ] Ita reposui. Vulgo ἀλλ' ἔγ', ἐπειδὴ—, in quo duplex imperativus ἔγε et φέρε displicebat. Phaedo.

p. 86. E. Ἄλλὰ γε, ἡ δ' ἔσ, & κέθης; λέγε, atque tritissimum est hoc ἀλλὰ; imperativis junctam hortandi potestate. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. pu. 480. Adde, quod omnem hanc rem brevioram arbitratu statuisse liquet, ut bene monuit Kern, ad Gregor. p. 36. Paullo post formula ἔθος γὰρ τι τοῦτ' ἔχει iidem est in Sympos. p. 11. ed. Wolf ubi vid. not. HENR.

§. 17. τούτο ἡ δικαιοσύνη] Sic solet τούτο Plato praemittere substantivo, familiaris sermone negligentiam imitatus. v. c. Gorg. p. 478. C. Οὐ γὰρ τοῦτ' ἦν εὐδαιμονία, ἔσ ἴσονται, κακοῦ ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν μηδὲ κτήσαν. de Resp. ix. p. 588. D. Τοῦτο γὰρ τότε: ἦδὲ ἴσονται καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται ἡσυχία. Conf. §. 54. HENR.

ΙΠ. Οὐσι μῆντοι.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὰ καλὰ πάντα τῷ καλῷ ἴστί^d καλὰ;

ΙΠ. Ναί, τῷ καλῷ.

ΣΩ. Ὅντι γέ τινι τούτῳ;

ΙΠ. Ὅντι· ἀλλὰ τί γὰρ μέλλεις^f

ii. iii. 423.

ΣΩ. Εἰπέ δῆ^g, ὡς ξίνε, φῆσαι, τί ἴστί τοῦτο τὸ καλόν;^h

ΙΠ. Ἄλλο τί^k οὖν, ὡς Σώκρατες, ὁ τοῦτο ἐρωτῶν δεῖται τυθέσθαι τί^k ἴστί καλόν;^l

ΣΩ. Οὐ μοι δοκεῖ, ἀλλ' ὅτι ἴστί^m τὸⁿ καλόν, ὡς Ἰππία.

ΙΠ. Καὶ τί διαφέρει τοῦτ' ἐκείνου;

ΣΩ. Οὐδέν σοι δοκεῖ;

ΙΠ. Οὐδέν γὰρ διαφέρει.

ΣΩ. Ἄλλὰ μῆντοι^o δήλον ὅτι^p σὺ κάλλιον οἶσθα. ὅμως δέ, ὡς γαβί, ἄθρει· ἐρωτᾷ γὰρ σε οὐ τί ἴστί καλόν, ἀλλ' ὅτι^q ἴστί τὸ^r καλόν.

ΙΠ. Μανθάνω, ὡς γαβί, καὶ ἀποκρινοῦμαι γε αὐτῷ ὅ

^a τοῦτων πρ Γ.—^b με δεῖ ε.—^c δὲ ε.—^d τὸ καλὸν τοῦτο γ.—^e ἀλλ' ἔστι ε, ἕλλα.. καλὸν οὐ πρ Γ.—^f τυθέσθαι τι ΓΘΒCFEΘβίτ: τυθέσθαι ἤ τι *γ.—^g καλὸν...τὸ οὐ Γ.—^h ἴστί ἴστί ΘΣΤΒCFEΓί: ἔ τι τί ἴστί *γ.—ⁱ τὸ οὐ Γ.—^j μῆντοι Γ.—^k εὐχ ἔστι κοπ F.—^l ἀλλὰ τί κοπ F, ἀλλ' ἔστι τί Η et ιc X.—^m τὸ οὐ Γ.—ⁿ τέλειθός ΗΣΤ: τὸ

ἀλλὰ τί γὰρ μέλλεις;] Approbantis est formula: quid enim? Hipp. Min. p. 373. D. X. Ἐν δρόμῳ μὲν ἄρα καὶ τῷ θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν, βραδυτέρη δὲ κακόν; ἸΠ. Ἀλλὰ τί μέλλεις; i. e. ἀλλὰ τί μὲν; Eodem sensu §. 36. Ἀλλὰ τί οἶε, et de Rep. i. p. 332. C. et ἀλλὰ τί, quidni? Phaed. p. 89. B. Οὐκ, ἔν γε ἐμοὶ πείθω—. Ἀλλὰ τί; ex quo Euthyphr. p. 14. D. in verbis X. Ἄρ' οὖν τότε ὁρθῶς αἰτεῖν ἔν εἴη, ἔν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοῦ αἰτεῖν; Εἰθ. Ἄλλο τι; reponendum puto Ἄλλὰ τί; ΗΞΙΝΔ.

ἔτι τί ἴστί] Converteri, non mihi videtur; sed quodnam est pulchrum, ο Ἰππία: Graeco legendum, σὺ μοι δοκεῖ ἀλλ' ἔ, τι ἴστί τὸ καλόν, ὡς Ἰππία. In vulgatis redundat alterum τί, post ἔ, τι. Distinguit autem Socrates inter τί et ἔ, τι, illud definitionem quaerere ostendens, hoc rem ipsam, ut sit ἔ, τι ἴστί, quodnam sit, id est, quae res sit: hoc autem facit illudens Hippia. Nam et in Menone, et alias, τί et ἔ, τι eadem significatione usurpat. CORNAR.

ἀλλ' ἔτι τί ἴστί] Scribendum mihi

videtur, ἀλλ' ἔ, τι ἴστί τὸ καλόν, sicut sequitur paulo post. Eandem enim utrumque locum poscere lectionem, et hanc non illam, esse genuinam puto. ΣΤΕΡΝ. ἀλλ' ἔ, τι ἴστί] Vulgo ἔτι τί ἴστί, vitiose, ut jam vidit Cornarius, et ipsa seqq. ἐρωτᾷ γὰρ σε—καλὸν satis arguunt. ΗΞΙΝΔ.

ὅμως—ἄθρει] Sententia vix admittit particulam adversativam: forte igitur legendum ὁμοσε, vel ὁμοῦ—ἄθρει, proprius considerari; nam Attici scriptores utuntur ὁμοῦ, pro ἔγγυς. vid. Harpocrat. p. 130. 131. Gronov. ΣΥΔΕΝΗ.

ὅμως δὲ—ἄθρει] Vix quisquam offenderit praeter Sydenhamum, qui, nescio quamobrem, legi jubet ὁμοσε seu ὁμοῦ pro ὁμοῦ, significatu τοῦ ἔγγυς, look close seu near. At ὁμοῦ ἄθρει a. ἔγγυς ἄθρει ne Graecum quidem est, et optima est sententia: sine dubio in rem rectius notari; sed tamen considerari, quae. Philob. p. 66. D. καλῶς ἐφήκας. ὅμως ἔ ἔτι λέγει τὸ τρίτον. Nam illud ἄθρει saepius ita simpliciter usurpat, ut Crito p. 49. E. Ἐκ τούτων δὲ ἄθρει. ΗΞΙΝΔ.

τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ οὐ μὴ ποτε ἐλεγχθῶ. ἔστι γάρ, ὦ Σώκρατες, εὖ ἴσθι, εἰ δὲ τάληθεις^α λέγειν, παρθένος καλὴ καλόν.

§. 18. ΣΩ. Καλῶς^τ γε,^υ ὦ Ἰππία, νῆ τὸν κύνα καὶ εὐδόξως^ν ἀπεκρίνω. ἄλλο τι^ω οὖν, ἂν^τ ἐγὼ τοῦτο ἀποκρίνωμαι,^ζ τὸ ἐρωτάμενόν τε ἀποπεκριμένος ἴσομαι καὶ ὀρθῶς, καὶ οὐ μὴ^ε ἐλεγχθῶ;

111. 288.

ΙΠ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ Σώκρατες, ἐλεγχθείης^α ὃ γε πᾶσι δοκεῖ καὶ πάντες σοι μαρτυρήσουσιν οἱ ἀκούοντες ὅτι ὀρθῶς λέγεις;

ΣΩ. Εἶεν, πάνυ μὲν οὖν.^β Φέρε δὴ, ὦ Ἰππία, πρὸς ἑμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. ὁ μὲν ἐρήσεται^ι με οὕτως^ι πῶς, ἴθι μοι, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι ταῦτα πάντα ἃ φῆς καλὰ εἶναι, εἰ τί ἐστιν αὐτὸ^ε τὸ καλόν, ταῦτ' ἂν εἶη καλὰ; ἐγὼ^δ δὲ δὴ ἐρῶ ὅτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, δι' ὃ ταῦτ' ἂν εἶη^ε καλὰ.

11. iii. 424.

ΙΠ. Οἶει οὖν ἔτι αὐτὸν ἐπιχειρήσειν σε^ε ἐλέγχειν ὡς οὐ καλόν ἐστιν ὃ λέγεις; ἢ εἰὰν ἐπιχειρήσῃ, οὐ καταγέλαστον ἔσεσθαι;

ΣΩ. Ὅτι μὲν ἐπιχειρήσει, ὦ θαυμάσιε, εὖ οἶδα. εἰ δ' ἢ ἐπιχειρήσας ἔσται καταγέλαστος, αὐτὸ^ι δείξει. ἃ μέντοι ἔρει, ἐθέλω σοι λέγειν.

ἀληθῆς *ε.—^α καλοῦ υ.—^β δὲ F, om υ.—^γ ἐνδόξως H3b.—^δ ἄλλὰ τι corr F.—^ε ἂν om υ.—^ζ ἀποκρίνομαι υ, ἀποκρινοίμαι ε.—^η μὴ ποτε υ.—^θ ἐξελεγχθείης υ.—^ι οὖν : ε.—^κ αὐτῶ I.—^λ ἐγὼ...καλὰ om δ.—^μ διότι υ.—^ν εἶη, in mg οἶαι, F.—^ξ γε

§. 18. ἐλεγχθείης] Quomodo enim refutabere in eo, quod omnibus videtur. Ἐλέγχειν duplici accusativo junctum illustravi ad Lysid. §. 42. H3IND.

εἰ τί ἐστιν] In eod. εἰ τί ἐστιν, ἐγκλιτικῶς. Quod rescipsi εἰ τί, est ex certissima Schleiermacheri emendatione. Gorg. p. 448. C. Νῦν δ' ἐπειθὶ τίνας (sic scr.) τέχνης ἐπιστήμων ἐστὶ, τίνα ἂν καλοῦντες αὐτὸν ὀρθῶς καλοῦμεν; in quibus ex vulgato illo Græcorum more duplex est interrogatio, in unam coartata propositionem. Xenoph. Mem. ii. 2. 1. καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιούντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσαι; quem locum ab ipso Valckenario tentatum miror.—ταῦτα autem post ταῦτα πάντα illatum est abundantanter, ut sæpe.

Plat.

VOL. VI.

Æschin. in Timarch. p. 48. ed. Reisk. Τοῦτο δὲ εἰς σκοπήτε, εὐρήσετε, ὦ ἄνδρ. Ἄθ., ἐτι τοῦτο πάντων ἄριστων ἔχει, ubi erravit Reiskius. Jam in altero periodi hujus membro nihil exspectabas nisi hæc, ἐγὼ δὲ δὴ ἐρῶ, ἐτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, omisso hoc additamento δι' ὃ ταῦτ' ἂν εἶη καλὰ. Hic igitur vere, opinor, Sydenhamus istud ei post ἐτι inducendum putavit, inculcatum sine dubio, ut horum structura responderet proxime prægressis. Quo retento inducenda certe audacius multo illa δι' ὃ. H3IND.

ἀπὸ δείξει] Res ipsa ostendet. Schol. Plat. p. 138. ἐτι τῶν ἀπιστοῦντων τι μὴ γίνεσθαι. (Rectius p. 33. ad Theætet. ἐπι τῶν ἐκ τῆς πέρας γιγνασκομένων.)

2 C

ΙΠ. Οὔσι μίντοι.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ^ο τὰ καλὰ πάντα τῷ καλῷ ἐστὶ^δ καλὰ;

ΙΠ. Ναί, τῷ καλῷ.

ΣΩ. Ὅντι γί τινι τούτῳ;

ΙΠ. Ὅντι· ἀλλὰ τί γὰρ μέλλεις^ε!

ii. iii. 433.

ΣΩ. Εἰπέ δῆ,^ς ᾧ ξίνε, φῆσαι, τί ἐστὶ τοῦτο τὸ καλόν;^h

ΙΠ. Ἄλλο τι^ι οὖν, ᾧ Σάκρατες, ὁ τοῦτο ἐρωτῶν δεῖται πυθέσθαι τί^k ἐστὶ καλόν;^l

ΣΩ. Οὐ μοι δοκεῖ, ἀλλ' ὅ τι ἐστὶ^m τὸⁿ καλόν, ᾧ Ἰπκία.

ΙΠ. Καὶ τί διαφέρει τοῦτ' ἐκείνου;

ΣΩ. Οὐδέν σοι δοκεῖ;

ΙΠ. Οὐδέν γὰρ διαφέρει.

ΣΩ. Ἄλλὰ μίντοι^ο δηλον ὅτι^p σὺ κάλλιον οἶσθα. ὅμως δέ, ᾧ γαθί, ἄβρει· ἐρωτᾷ γὰρ σε οὐ τί ἐστὶ καλόν, ἀλλ' ὅ τι^q ἐστὶ τὸ^r καλόν.

ΙΠ. Μανθάνω, ᾧ γαθί, καὶ ἀποκρινοῦμαι γι αὐτῷ ὅ

^ο τοῦτον pr Γ.—^ι με δεῖ ε.—^ς δὲ ε.—^h τὸ καλὸν τοῦτο ε.—^l ἀλλ' ἐστὶ ε, ἕλλα.. καλὸν om pr F.—^k πυθέσθαι τι ΓΘΒCΕFδβιγ: πυθέσθαι ἢ τι *ε.—^m καλόν...τὸ om Γ.—ⁿ ἐστὶ ἐστὶ ΘΣΓΒCΕFδ: ἢ τι τί ἐστὶ *ε.—^o τὸ om F.—^p μίντοι Γ.—^q οὐχ ἐστὶ cop F.—^r ἀλλὰ τί cop F, ἀλλ' ἐστὶ τί H et ιc X.—^s τὸ om Υ.—^t τέλειθες HET: τὸ

ἀλλὰ τί γὰρ μέλλεις;] Approbantis est formula? quid enim? Hipp. Min. p. 373. D. X. Ἐν ὁρμῆ μὲν ἕρα καὶ τῷ θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν, βραδυτῆς δὲ κακόν; III. Ἄλλὰ τί μέλλεις; i. e. ἀλλὰ τί μὲν; Eodem sensu §. 36. Ἄλλὰ τί οἶε, et de Rep. i. p. 332. C. et ἀλλὰ τί, quidni? Phædo p. 89. B. Οὐκ, ἂν γε ἔμοι τεύθῃ— Ἄλλὰ τί; ex quo Euthyphr. p. 14. D. in verbis X. Ἄρ' οὖν τόγε ὁρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ἂν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοῖς αἰτεῖν; Ebd. Ἄλλο τι; reponendum puto Ἄλλὰ τί; HEIND.

Ἐστὶ τί ἐστὶ] Converteri, non mihi videtur; sed quodnam est pulchrum, o Hippia: Græco legendum, οὐ μοι δοκεῖ ἀλλ' ὅ, τι ἐστὶ τὸ καλόν, ὅ Ἰπκία. In vulgatis redundat alterum τί, post ὅ, τι. Distinguit autem Socrates inter τί et ὅ, τι, illud definitionem quaerere ostendens, hoc rem ipsam, ut sit ὅ, τι ἐστὶ, quodnam sit, id est, quæ res sit: hoc autem facit illudens Hippia. Nam et in Menone, et alias, τί et ὅ, τι eodem significatione usurpat. CORNAR.

ἀλλ' ἐστὶ τί ἐστὶ] Scribendum mihi

videtur, ἀλλ' ὅ, τι ἐστὶ τὸ καλόν, sicut sequitur paulo post. Eandem enim utrumque locum poscere lectionem, et hanc non illam, esse genuinam puto. STERN. ἀλλ' ὅ, τι ἐστὶ] Vulgo ἐστὶ τί ἐστὶ, vitiose, ut jam vidit Cornarius, et ipsa seqq. ἐρωτᾷ γὰρ σε—καλὸν satis arguunt. HEIND.

ὅμως—ἄβρει] Sententia vix admittit particulam adversativam: forte igitur legendum ὁμοῦ, vel ὁμοῦ—ἄβρει, prorsus considera; nam Attici scriptores utuntur ὁμοῦ, pro ἕγγυς. vid. Harpocrat. p. 130. 131. Gronov. STERN.

ὅμως δὲ—ἄβρει] Vix quisquam offenderit præter Sydenhamum, qui, nescio quamobrem, legi jubet ὁμοῦ seu ὁμοῦ pro ὁμοῦ, significatu τοῦ ἕγγυς, look close seu near. At ὁμοῦ ἄβρει s. ἕγγυς ἄβρει ne Græcum quidem est, et optima est sententia: sine dubio tu rem rectius nosti; sed tamen considera, quæso. Philob. p. 66. D. καλῶς εἰρηκας. ὅμως ὅ ἐστὶ λέγε τὸ τρίτον. Nam illud ἄβρει sæpius ita simpliciter usurpatur, ut Crito p. 49. E. Ἐκ τοῦτον δὲ ἄβρει. HEIND.

τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ οὐ μὴ ποτε ἐλεγχθῶ. ἔστι γάρ, ᾧ Σώκρατες, εὖ ἴσθι, εἰ δὲ τάληθεις^a λέγειν, παρθένος καλὴ καλόν.

§. 18. ΣΩ. Καλῶς^c γε,^b ᾧ Ἰππία, νῆ τὸν κύνα καὶ εὐδοξας^d ἀπεκρίνω. ἄλλο τι^e οὖν, ἂν^f ἐγὼ τοῦτο ἀποκρίνωμαι,^g τὸ ἐρωτάμενόν τε ἀποπεκριμένος ἔσομαι καὶ ὄρθως, καὶ οὐ μὴ^h ἐλεγχθῶ;

III. 288.

ΙΠ. Πῶς γὰρ ἂν, ᾧ Σώκρατες, ἐλεγχθείης^a ὃ γε πᾶσι δοκεῖ καὶ πάντες σοι μαρτυρήσουσιν οἱ ἀκούοντες ὅτι ὄρθως λέγεις;

ΣΩ. Εἶεν, πάνυ μὲν οὖν.^b Φέρε δὴ, ᾧ Ἰππία, πρὸς ἑμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. ὁ μὲν ἐρήσεταιί με οὕτως^c II. III. 424. πως, ἴθι μοι, ᾧ Σώκρατες, ἀπόκριναι ταῦτα πάντα ἃ φῆς καλὰ εἶναι, εἰ τί ἐστιν αὐτὸ^d τὸ καλόν, ταῦτ' ἂν εἶη καλὰ; ἐγὼ^e δὲ δὴ ἐρῶ ὅτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, δι' ὃ ταῦτ' ἂν εἶη^f καλὰ.

ΙΠ. Οἶει οὖν ἔτι αὐτὸν ἐπιχειρήσειν σε^g ἐλέγχειν ὡς οὐ καλόν ἐστιν ὃ λέγεις; ἢ εἰ ἐὰν ἐπιχειρήσῃ, οὐ καταγέλαστον ἔσσεθαι;

ΣΩ. Ὅτι μὲν ἐπιχειρήσει, ᾧ θαυμάσιε, εὖ οἶδα. εἰ δ' ἢ ἐπιχειρήσας ἔσται καταγέλαστος, αὐτὸ^d δεῖξει. ἃ μέντοι ἔρεῖ, ἐθέλω σοι λέγειν.

ἀληθές *s.— καλὸν v.— δὲ F, om v.— ἐνδόξως H3b.— ἄλλὰ τι corr F.—
^a ἂν om v.— ἀποκρίνομαι v, ἀποκρινούμαι γ.— μὴ ποτε v.—^b ἐξελεγχθείης v.—
^c οὖν : τ.—^d αὐτῶ l.—^e ἐγὼ...καλὰ om h.—^f διότι v.—^g εἶη, in mg οἶει, F.—^h γε

§. 18. ἐλεγχθείης] Quomodo enim refutabere in eo, quod omnibus videtur. Ἐλέγχειν duplici accusativo junctum illustravi ad Lysid. §. 42. HENR. D.

εἰ τί ἐστιν] In ead. εἰ τί ἐστιν, ἐγκλητικῶς. Quod respicere εἰ τί, est ex certissima Schleiermacheri emendatione. Gorg. p. 448. C. Νῦν δ' ἐπειθὲ τίνας (sic scilicet) τέχνης ἐπιστήμων ἐστὶ, τίνας ἂν καλοῦντες αὐτὸν ὄρθως καλοῦμεν; in quibus ex vulgato illo Græcorum more duplex est interrogatio, in unam coartata propositionem. Xenoph. Mem. II. 2. 1. καταμμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι; quem locum ab ipso Valckenario tentatum miror.—ταῦτα autem post ταῦτα πάντα illatum est abundantius, ut sæpe.

Plat.

Vol. VI.

Æschin. in Timarch. p. 48. ed. Reisk. Τοῦτο δὲ εἰς σκοπήτη, εὐρήσεται, ὃ ἄνθρωπος. Ἄθ., ἐπὶ τοῦτο πάντων ἕκαστα ἔχει, ubi erravit Reiskius. Jam in altero periodi hujus membro nihil expectabas nisi hæc, ἐγὼ δὲ δὴ ἐρῶ, ἐπὶ εἰ παρθένος καλὴ καλόν ἐστι, omisso hoc additamento δι' ὃ ταῦτ' ἂν εἶη καλὰ. Hic igitur vere, opinor, Sydenhamus istud εἰ post ἐπὶ inducendum putavit, inculcatum sine dubio, ut horum structura responderet proxime prægressis. Quo retento inducenda certe audacius multo illa δι' ὃ. HENR. D.

ἀπὸ δεξιῆς] Res ipsa ostendet. Schol. Plat. p. 138. ἐπὶ τῶν ἀπιστοῦντων τι μὴ γίνεσθαι. (Rectius p. 33. ad Theætet. ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πέρας γιγνομένων.)

2 C

III. Λέγει δὴ.

§. 19. ΣΩ. Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσιν, ὦ Σώκρατες. θήλεια δ' ἵππος καλὴ οὐ καλόν, ἦν καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ χρησμῷ ἐπῆρσε; Τί φήσομεν, ὦ Ἴππία; ἄλλο τι κ' φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὸν εἶναι, τὴν γε καλὴν; πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἕξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι;

III. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ τοῖο καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπε· πάγκαλαι γὰρ παρ' ἡμῖν ἵπποι γίνονται.

Γ.— ὅτι ε.—¹ αὐτὸς ε.—² φήσομαι ε.—³ ἄλλο τι om ΘI et pr B : quod addebatur ἦ, omisi.—⁴ καλὴν F : καλὴν *ε.—⁵ εἶναι post ἵππον ponit δ.—⁶ μὴ οὐ καλὸν ΕΣ.

Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Κρατίδος ἐν Πυλαίᾳ καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ (p. 200. E.) καὶ ἐνταῦθα. (adde Protag. p. 329. B. ubi malim cum Stephano ὡς αὐτὸ δηλοῖ. Vulgo ibi αὐτὰ.)—Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀημιῶνι οὐρανῶν Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοδρρον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς. Item plene Aristoph. in Lysistr. 377. τοδρρον τάχ' αὐτὸ δείξει. Interdum autem ipsum quoque αὐτὸ imittitur. Aristoph. Vesp. 988. Δείξιν ἕοικεν ἐκπέφυγας, ὦ Ἀδῆς, ubi vid. Bergler. unde nescio an explicandum sit vulgare illud ἐδήλωσε δὲ pro τεκμήριον δέ. De formula illa sæpe monitum ab intpp. V. Schott. ad Parmenogr. p. 376. Marcelland. ad Maxim. Tyr. xiv. 9. Gatak. ad Antonin. p. 327. Abresch. ad Aristænet. p. 22. HEIND.

§. 19. ὡς γλυκὺς εἶ] Quam fatuus es! vid. Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 132. HEIND. ἐν τῷ χρησμῷ] Oraculum huiusmodi profert Schol. Theocrit. xiv. 48. adeo lepidum, ut huc transcribere non pigeat: Ἰστορεὶ Δευῖας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσιν, ἐπέθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνουσιν ὁ δὲ ἔφη, Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελαγονικὸν Ἄργος ἕμεινον, Ἴπποι Ἰθρίκιοι, Λακεδαιμόνιοι δὲ γυναῖκες, Ἄνδρες δ', οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Ἄλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσιν ἕμεινονες, ὅτι μεσηγῶ Τίρυνθος ναῖουσι καὶ Ἀρκάδης πολυμήλου, Ἀργεῖοι λινοθήρηκες, κέντρα πτολέμοιο. Ἐμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, ὅτε τρίτοι, ὅτε τέταρτοι, ὅτε δυοδέκατοι, ὅτ' ἐν λόγῳ, ὅτ' ἐν ἀριθμῷ. Idem exstat ex parte oraculum apud Euseb. Præp. Evang. v. 29. p. 226. ed. Viger. Atque idem vel simile significat

Tzetz. Chil. ix. 291. nisi quod ibi Θεσσαλῶν ἵπποι memorantur, non Ἰθρίκιοι. HEIND.

καλὸν εἶναι] Aliudne quid quam etiam equam pulchram esse dicemus, quæ sane pulchra est: in Græcis legendum, ἄλλο τι ἢ φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὸν εἶναι τὴν γε καλὴν. In vulgatis καλὴν post ἵππον legitur falso. Est enim vox neutra. CORNAR.

καὶ τὴν ἵππον καλὴν εἶναι] Cornarius correxit καλὸν, bene, opinor, quam alterum ferri potest quodam modo. HEIND.

ἕξαρνοι—μῆ] De part. μῆ, post ἕξαρνος εἶναι ex perpetuo fere usa illata, vid. ad Lysid. §. 4. παρ' ἡμῶν.—Ridicule statim ad patriam Elidem gloriolam hanc trahit vanissimus homo. V. intpp. ad Propert. i. 8. 36. HEIND.

πάγκαλαι] Si hæc verba, πάγκαλαι γὰρ etc. essent ipsius oraculi verba, hypostigme tantum ponenda fuisset post εἶπε: sed ego nullo id modo persuadere mihi possum, præsertim quum inveniam id cuius hic fit mentio, dictum in hoc versu, qui affertur ex oraculo, Ἴππον Θεσσαλικὴν Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα. cui versui subjungitur hic, Ἄνδρες θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ ἱερᾶς Ἀρεθούσης. quo posteriore versu existimantur Chalcidenses perhiberi ἄνδρες: illi videlicet qui ex ea sunt Chalcide (nam plures sunt hoc nomine) a qua Euboicus Euripus appellatur Chalcidicus. Quum igitur ait, ἐρεῖτορες καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπε, illo pronomine αὐτὸν intelligit, ut opinor, dictum illud Ἴππον Θεσσαλικὴν: quasi videlicet perinde sit ac si deus dixisset, Thessaliam habere equas καλὰς, sicut Lacedæmonem ma-

ΣΩ. Εἶεν, φήσει δὴ τί δέ; λύρα καλὴ οὐ καλόν; Φῶμεν,^α ᾧ Ἰππία;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Ἐρεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐπεινος, σχεδόν^β τι εὖ οἶδα II. III. 425.
ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος, ᾧ βέλτιστε σύ, τί δέ; χύτρα
καλὴ οὐ καλὸν ἄρα;

ΙΠ. ᾧ Σώκρατες, τίς δ' ἔστιν ὁ ἄνθρωπος; ὡς ἀκαί-
δευτος τις, ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν
σεμνῷ πράγματι.

ΣΩ. Τοιοῦτός τις,^γ ᾧ Ἰππία, οὐ κομψὸς ἀλλὰ συρφε-
τός, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. ἀλλ' ὅμως ἀπο-
κριτέον τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἔγωγε προαποφαίνομαι· εἴ περ ἡ χύ-
τρα^δ κεκεραμυμένη^ε εἴη^ς ὑπ' ἄγαθοῦ κεραμείως λεία καὶ
στρογγύλη καὶ καλῶς ὀπτημένη, οἷαι τῶν καλῶν χυτράων
εἰσὶ τινες^ζ δῖοι, τῶν ἔξ χόας χωρουσῶν, πάγκαλαι,^η εἰ
τοιαύτην ἐρωτῶν χύτραν, καλὴν ὀμολογητέον εἶναι. πῶς
γὰρ ἂν φαῖμεν καλὸν ὄν μὴ καλὸν εἶναι;

ΙΠ. Οὐδαμῶς, ᾧ Σώκρατες.

§. 20. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ^θ χύτρα, φήσει,^ι καλὴ καλόν;
Ἀποκρίνου.

ΙΠ. Ἄλλ' οὕτως, ᾧ Σώκρατες, ἔχει, οἶμαι· καλὸν μὲν
καὶ τοῦτο τὸ^κ σκευὸς ἔστι καλῶς εἰργασμένον,^λ ἀλλὰ τὸ
ὅλον τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄξιον κρίνειν ὡς ὄν^μ καλὸν πρὸς ἵππον
τε καὶ παρθένον καὶ τᾶλλα πάντα τὰ καλά.

ΣΩ. Εἶεν· μανθάνω,^ν ᾧ Ἰππία, ὡς ἄρα χρὴ ἡμᾶς ἀν- II. III. 426.
τιλέγειν πρὸς τὸν ταῦτα ἐρωτῶντα τάδε, ^π ᾧ ἄνθρωπε, ἀγ- III. 289.

—^α τοίγε Es.—^β ὁ θεὸς αὐτὸ ὀρθῶς Γ.—^γ οὐκ ἂν φῶμεν corr Γ.—^δ τῷ v.—^ε σχεδὸν
ἐκείως (omisso τι) HST.—^ς τί v.—^ζ τι Γ: om Θ.—^η ἡ χύτρα om τ.—^θ κεκεραυ-
μένη Θ, κεκραμένη Γ.—^ι ἢ δ.—^κ ὑπ' Γ.—^λ τινες om τ.—^μ πάγκαλοι v.—^ν καὶ Σ.
—^ξ φῆς ei v.—^ο τὸ add v.—^π εἰργασμένον καλῶς Γ.—^ρ ἂν v.—^ς μανθάνω om τ.—

heres calads. ideoque modo dixit, θήλειαι
δὲ ἵπποι καλῆ; οὐ καλόν, ἦν καὶ ὁ θεὸς ἐν
τῇ χρησμῷ ἐπήνεσε; ΣΤΕΡΗ.

οἷαι τῶν καλῶν χυτράων—πάγκαλαι]
Additamentum hoc, tantum abest, ut
cum amico pro spurio habeam, ut mirum
in his agnoscam leporem. Fastidii vide-
licet superbi hominem, φαῦλα illa ὀνό-
ματα ἐν σεμνῷ πράγματι adeo asperna-

tum, ludit callide Socrates diligenti hac
splendidioris cujusdam vasorum generis
descriptione. Atque ipsum hoc πάγκα-
λαι quam festive est additum, et supra
glossatoris ingenium! ΗΞΙΝΔ.

ἔξ χόας χωρουσῶν] Ita correx: vulgo
χόας. Conf. Schol. ad Aristoph. Acharn.
960. ΗΞΙΝΔ. ed. 2.

§. 20. ἐρωτῶντα τάδε: ὁ ἄνθρ.] Vulgo

νοεῖς ὅτι τὸ τοῦ Ἡρακλείτου εὖ ἔχει, ὡς ἄρα πύθων οὐ κάλλιστος αἰσχρὸς ἀνθρωπεύ^k γένοι συμβάλλειν,^l καὶ χυτρῶν ἢ καλλίστη αἰσχρὰ^m παρθένωνⁿ γένοι συμβάλλειν, ὡς φησιν Ἰππίας ὁ σοφός. Οὐχ οὕτως, ᾧ Ἰππίας;^p

III. Πάνυ μὲν οὖν,^q ᾧ Σώκρατες, ὀρθῶς ἀπεκρίνω.

ΣΩ. Ἄκουε δὴ. μετὰ τοῦτο^r γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι φήσει Τί δέ, ᾧ Σώκρατες; τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένοι ἂν τις συμβάλλῃ,^s οὐ^t ταυτόν πίισεται ὄ^u περ τὸ τῶν χυτρῶν τῶν παρθένων συμβαλλόμενον; οὐχ ἢ καλλίστη παρθένος αἰσχρὰ φανέται; [§. 21.] Ἡ οὐ καὶ Ἡράκλειτος ταυτόν^w τοῦτο λέγει,^x ὃν σὺ ἐπάγει,^y ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πύθικος φανέται καὶ σοφία καὶ κάλλι καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν; Ὁμολογήσωμεν,^z ᾧ Ἰππία, τὴν καλλίστην παρθένον πρὸς θεῶν γένος αἰσχρὰν εἶναι;

^b post tādē interpunxi cum ΓΘΞΣΥΒC.— τὸ om ΘΔ.— ὡς εὖ δ.— ἀνθρωπεύ Sydenh.: libri ἄλλφ. nescio an praestet ἀνθρώπων.— συμβάλλει ΓΘΣΥΒCFebl, συμ-

βάλλει H: συμβαλεῖν *ε.— καλλίστη γαὶ αἰσχρὰ e.— παρθένο l.— φήσει l.— p ἢ Ἰππία om δ.— q οὖν om pr H.— τούτ' εὖ τ.— s add ΓΞΥΒCFebl.— συμβάλλῃ τ.— ἢ οὐ v.— t ὅ BXC et pr Γ.— u ταὐτὸ ΓΕΥΒl, αὐτὸ v.— x λέγει τοῦτο Γ, τοῦτο λέγειν v.— y ἐπάγει BCFI: ἐπάγγ ε.— z ὁμολογήσωμεν HET: ὁμολογήσο-

sic distinctum ἑρωτῶντα. Tādē, ᾧ ἔσθρ. Sed tādē manifesto trahendum ad praegressum ἀντιλέγειν. Illa autem ὡς ἄρα πύθικος—συμβαλεῖν habent, quod offendat magnopere. Istud ἄλλφ adeo friget et fluctuat, ut vix digna exeat Heraclito sententia: pulcherrimam omnium simiam defortem esse, quando cum alio genere comparatur. Quonam cum genere? Nam in seqq. certa rerum genera proferuntur, χυτρῶν ἢ καλλίστη αἰσχρὰ παρθένων γένοι συμβάλλειν, et post τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένοι ἂν τις συμβάλλῃ. Haec reputanti indubitata videtur Sydenhami coniectio ἀνθρωπεύ (vel potius ἀνθρωπεύει, quod Platonium est magis), in quo facilis erat propter scripturae compendium error. Jam si addas his eam, quae mox inferitur, Heracliti sententiam, ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πύθικος φαίνεται, optimam quandam habebis sententiarum gradationem: πύθικος ὁ κάλλιστος αἰσχρὸς ἀνθρωπεύ γένοι συμβάλλειν ἀνθρώπων (ἢ ὁ σοφώτατος καὶ κάλλιστος πρὸς θεὸν πύθικος ἂν φαίνεται). HEIND.

§. 21. ἐν δὲ ἐπάγγ] Ficinus et alii vertunt. Quam tu in testimonium adduxisti, subaud. μάρτυρα. Atqui non Hippias, sed ipse Socrates Heracliti placita protulerat. Hinc legendum arbitror, ἢ ἂν σὺ ἐπάγγ, quod tu inferes, ais. SYDENH.

ἢ σὺ ἐπάγγ] H. l. non itidem laude maclari debet Sydenh. quod verba prosum integra tentando rescribit, ἢ ἂν σὺ ἐπάγγ, quod tu inferes, s. ais. Hoc ne Gracum quidem est, nequam sensum adjuvet. ἢ σὺ ἐπάγγ i. e. quam tu testem adhibuisti, qui proprius est τοῦ ἐπάγγου usus. Lysid. §. 27. Καὶ δὴ καὶ τὸν Ἡσίοδον ἐπέγγετο μάρτυρα. Protag. p. 247. F. ἐπαγγόμενοι αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ μὲν ταῦτα φασὶ τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα, περὶ πράγματος διαλεγόμενοι, ὁ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. (Sic ibi lego; vulgo sine sensu: οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι.) de Rep. ii. p. 364. C. τοῖτους πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγγονται. Nimirum Sydenh. non Hippian ait, sed Socratem Heracliti illud dictum modo laudasse.

III. Τίς γὰρ ἂν ἀντίποι τούτῳ γε, ᾧ Σώκρατες;
 ΣΩ. Ἄν' τοίνυν ταῦτα ὁμολογήσωμεν, γελάσται' τε^d
 καὶ ἐρεῖ Ὡ Σώκρατες, μέμνησαι οὖν^o ὃ τί^f ἤρωτήθης;
 Ἐγώ γε, φήσω, ὅτι αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ τί ποτ'^e ἔστιν. Ἐπει-
 τα, φήσῃ, ἐρωτηθεὶς τὸ καλὸν ἀποκρίνει^h ὃ τυγχάνει ἂν, ὡςⁱ
 αὐτὸς φῆς, οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσχρόν; Ἐαίκε, φήσω.
 Ἡ τί μοι συμβουλεύεις, ᾧ φίλε, φάναι;

III. Τοῦτ' ἔγωγε. καὶ δὴ^k πρὸς γε^l θεοὺς ὅτι οὐ καλὸν
 τὸ ἀνθρώπειον^m γένος, ἀληθῆ ἐρεῖ.

ΣΩ. Εἰ δέ σεⁿ ἠρόμην, φήσῃ, ἐξ ἀρχῆς τί ἐστὶ καλὸν
 τε καὶ αἰσχρόν, εἴ μοι ἄ περ νῦν ἀπεκρίνω, ἄρ' οὐκ ἂν ἄρ-
 θῶς^p ἀποκρίσο; ἔτι^r δὲ καὶ δοκεῖ σοι αὐτὸ τὸ καλόν, ᾧ
 καὶ τᾶλλα^a πάντα κοσμεῖται καὶ καλὰ^t φαίνεται, ἐπει-
 δὰν^u προσγένηται ἐκείνο τὸ εἶδος, τοῦτ' εἶναι παρθένος ἢ
 ἵππος ἢ λύρα;^v

§. 22. III. Ἀλλὰ μέντοι, ᾧ Σώκρατες, εἰ τοῦτό γε
 ζητεῖ,^x πάντων ῥᾶστον ἀποκρίνασθαι αὐτῷ τί^y ἐστὶ τὸ κα-

μεν ε.— δ add Γ.—^b τούτῳ γε ΓΕΣΤεδτ: γε τούτῳ ε.—^c ἂν om Γ.—^d τι ε.—
^e οὖν om Θ.—^f ὅτι τί Θ.—^g ποτ' ε.—^h ἀποκρίνει ε.—ⁱ ὡς om ε.—^j τοῦτ' Γ.—
^k καὶ γὰρ δὴ ε.—^l γε om ΣΥ.—^m ἀνθρώπειον δ.—ⁿ γε ε.—^o ἄρ' Γ.—^p ἄρθῶς ἂν
 Γ.—^q ἀποκρίσο Γ: ἀπεκρίσο *ε.—^r ὅτι ε.—^s τᾶλλα ΓΕΣΤΒCFδτ: τὰ ἄλλα
 *ε.—^t τᾶλλα ε.—^u ἐπειδὴ τῶ *ε.—^v τὸ εἶδος ἐκείνο Γ.—
^w χίτρα ε.—^x γ' ἐξήτει ε.—^y ε, τι ε.—^z πάντα τὰ ἄλλα Η.—^{aa} γούν ΗΥ.—^{bb} ἐρω-

Recte. Igitur istum, quem fingit So-
 crates, collocotem hæc facit sibi di-
 centem. ΗΞΙΝΔ.

καὶ δὴ πρὸς γε θεοὺς—ἀληθῆ ἐρεῖ] Hæc
 quoque verba Hippium tribuenda existimo,
 ponendamque Socratis personam ante, et
 δέ σε ἠρόμην etc. Nempe ignorabant,
 partic. καὶ superior vim habere τοῦ γὰρ,
 et καὶ δὴ, καὶ μὲν δὴ, notare epimætero.
 ΣΥΔΕΝΗ.

καὶ δὴ πρὸς γε θεοὺς—ἀληθῆ ἐρεῖ] In-
 epte hæc in eod. Socrati tribuuntur.
 Quam feci colloquentium distinctionem,
 eam snæserat jam Maucroisius, probans
 Sydenhamo. ΗΞΙΝΔ.

εἰ δέ σε ἠρόμην] Quod si te initio in-
 terrogassem, inquiet ille, quid esset pul-
 chrum et turpe, ac si tu mihi eadem,
 quæ hæc, responderisses, nonne recte re-
 sponderisses? Nunc vero præterea ipsum
 quoque illud pulchrum, quo cætera omnia
 ornantur fiuntque pulchra, quando quid
 illam induat speciem, id virgo aut equus

aut lyra esse tibi videtur? Expedita
 sane hæc et aperta, nisi quod inter-
 rogatio illa ἄρα οὐκ ἂν ἄρθῶς ἀπεκρίσο;
 pro simpliciter affirmante sententia ὅτε
 ἄρθῶς ἂν ἀπεκρίσο habet ex meo quidem
 sensu nescio quid incommodi. ΗΞΙΝΔ.

§. 22. τὸ καλόν, ᾧ καὶ τᾶλλα] Illud
 καλόν, quo. Pro προσγενομένου αὐτοῦ
 accuratior stili nostri ratio exigebat po-
 tius οὐ προσγενομένου. Sed perpetuus
 prope est hic Græcæ linguæ mos a pro-
 nomine relativo orationem ita defec-
 tendi. Phædo p. 82. D. Ἐκεῖνοι, οἷς
 τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώ-
 ματα πλάττοντες ἴσσι. Theag. p. 126.
 Β. οἷς εἰσὶ τε ἴπποι καὶ χρώνται ἐκά-
 στοτε καὶ οἰκέοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς.
 Phædr. §. 138. ὁ οὖν ἔχων γεωργός, ἂν
 σκερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βοῦλοιο
 γενέσθαι. Neque Latinis incognita hæc
 ratio. Vid. Wopkens. Lectt. Tull. p.
 105. ΗΞΙΝΔ.

λόν, ᾧ καὶ τὰλλα πάντα^a κοσμίεται καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. εὐθίστατος οὖν^b ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐδὲν ἔκαίει περὶ καλῶν κτημάτων.^b εἰς γὰρ αὐτῷ ἀποκρίνη ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ὁ ἐρωτᾶ^c τὸ καλὸν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρυσός, ἀπορήσει^d καὶ οὐκ ἐπιχειρήσει σι^e ἐλέγγει. ἴσμεν γὰρ πού πάντες ὅτι ὅπου ἂν τοῦτο^f προσγένηται, κἄν^g πρότερον αἰσχρὸν φαίνηται, καλὸν φανέεται χρυσῷ γε κοσμηθέν.

ii. iii. 428.

ΣΩ. Ἄπειρος εἶ τοῦ ἀνδρός, ᾧ Ἰππία, ὡς σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ραδίως^h ἀποδεχόμενος.

iii. 290. III. Τί οὖν τοῦτο, ᾧ Σώκρατες; τὸ γὰρ ὀρθῶς λεγόμενον ἀνάγκη αὐτῷ ἀποδέχεσθαι ἢ μὴ ἀποδεχόμενον καταγελάστω εἶναι.

ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν, ᾧ ἄριστε, οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰⁱ τάνυ με καὶ^j τωθάσεται, καὶ ἐρεῖ^k ὦ τετυφωμένε σύ, Φειδίαν οἷε κακὸν^k εἶναι δημιουργόν; Καὶ ἐγώ, οἶμαι, ἐρῶ ὅτι Οὐδ' ὀπωστιοῦν.

III. Καὶ ὀρθῶς γ' ἐρεῖς, ᾧ Σώκρατες.

§. 23. ΣΩ. Ὀρθῶς μέντοι. τοιγάρτοι ἐκεῖνος, ἐπειδὴν ἐγὼ ὁμολογῶ^l ἀγαθὸν εἶναι δημιουργὸν τὸν Φειδίαν, εἴτα, φήσει^m, οἷε, τοῦτο τὸ καλὸν ὃ σὺ λέγεις, ἡγνοεῖ Φειδίας; Καὶ ἐγὼ Τί μάλιστα; φήσω. Ὅτι, ἐρεῖⁿ, τῆς Ἀθηνᾶς

κτημάτων ο et γρ ΕΙΒС.—^c ἐρωτᾶ ΓΘBCЕrb[ι: ἐρωτᾶς *γ.—^d ἀποκρήσει ε.—^e γε ε.—^f τοῦτο om Γ.—^g καὶ ΘBCI: κἄν cum *γ corr Γ.—^h ράδιως Γ.—ⁱ ἀλλὰ καὶ ΕΞ Τ.—^j καὶ post με om ΗΣΤ.—^k καλὸν I.—^l ὁμολογῶ om pr Ε.—^m φήσει Ε.—ⁿ ἐρῶ

κτημάτων] In quodam vet. pro κτημάτων legitur ἐρωτημάτων. STEPH.

κτημάτων] Verbo κτημάτων significatur, quod statim post profertur, χρυσός. Inepte Bas. 2. ἐρωτημάτων. Ineptius etiam Bipontinus editor ex Ficino coniecit ἐπάγει pro ἐκαίει. Ἐπαίειν περὶ τινος, rei peritum esse, velut εἰδέναι περὶ τινος, frequens est dictio. Crito p. 48. Α. ὁ ἐπαίειν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων. Lach. p. 186. D. ὁ μὲν Σωκρ. οὐ φησὶν ἐπαίειν περὶ τοῦ πράγματος. HEIND.

τί οὖν τοῦτο;] Quid tum? v. ad Charmid. §. 25. Ad v. τωθάσεται vid. Lex. Tim. p. 261. ibiq. Ruhnk. ὁ τετυφωμένε, ο στυρίδε. Suid. Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβαβερόστημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. HEIND.

§. 23. ἐγὼ τί μάλιστα φήσω] Scriben-

dum puto, Καὶ ἐγὼ, τί μάλιστα; φήσω. STEPH. qui sic in Not. 'Male (meo quidem iudicio) legit Fic. quoque, καὶ ἐγὼ τί μάλιστα φήσω; vertit enim, at ego quid maxime dicam? quum τί μάλιστα non pertineat ad φήσω: sed sit sensus, at ego dicam, Cur maxime, (vel potissimum) hoc ex me rogas? Sic autem sæpe post τί interrogativum ponitur hoc adverbium μάλιστα: quod videri potest πλεονάζειν.'

ἐγὼ, τί μάλιστα, φήσω] Sic interponendum, ut μάλιστα ad τί pertineat, optime monuit Steph. Obvium hoc τί μάλιστα ubi vis, v. c. Parmenid. p. 126. B. de Rep. v. p. 449. C. Lysis §. 34.—De hac Phidias Minerva vid. Junius Catalog. Artif. vet. p. 157. et Davis. ad Cic. Tusc. i. 15. HEIND.

τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο^ο πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἴ περ χρυσοῦν γε δὴ ὃν κάλλιστον ἐμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον. δῆλον ὅτι τοῦτο^ο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν, ἀγνοῶν ὅτι χρυσὸς^α ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν, ὅπου ἂν προσγίνηται. Ταῦτ' οὖν^α λέγοντί^α τί ἀποκρινώμεθα,^α ὧ^α Ἰππία;

ΙΙΙ. Οὐδὲν χαλεπὸν ἐροῦμεν γὰρ ὅτι ὀρθῶς ἐποίησε. καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον, οἶμαι, καλὸν ἐστίν.^α

ΣΩ. Τοῦ οὖν ἔνεκα, φήσει, οὐ καὶ τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν ἐλεφάντινα εἰργάσατο, ἀλλὰ λίθινα, ὡς οἶόν τ' ἦν ὁμοίωτα^α τοῦ λίθου τῶ ἐλέφαντι^α ἐξευρών; ἢ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλὸν ἐστι; Φήσομεν, ὧ^α Ἰππία;

ΙΙΙ. Φήσομεν μέντοι,^α ὅταν γε πρέπαν^α ἦ.

ΣΩ. Ὅταν δὲ μὴ πρέπαν,^α αἰσχρόν; Ὁμολογῶ ἢ μή;

§. 24. ΙΙΙ. Ὁμολογεῖ, ὅταν γε μὴ πρέπη;

ΣΩ. Τί δὲ δῆ; ὁ ἐλέφας καὶ ὁ χρυσός, φήσει, ὧ^α σοφὲ σύ,^α οὐχ ὅταν μὲν πρέπη,^α καλὰ ποιῶ φαίνεσθαι, ὅταν δὲ μὴ, αἰσχρὰ; Ἐξαενοι ἐσόμεθα ἢ ὁμολογήσομεν αὐτῶ^ο ὀρθῶς λέγειν αὐτόν;

ΙΙΙ. Ὁμολογήσομεν τοῦτό^ο γε, ὅτι ὧ^α ἂν πρέπη ἐκάστω, τοῦτο καλὸν ποιῶ ἕκαστον.

ε.—^ο ἕλλον v.—^ο τοῦτο om ε.—^α ὅτι ὁ χρυσὸς ε.—^α ταῦτ' Γ.—^α δὲ Σ.—^α λέγοντα pr E cum ε.—^α ἀποκρινώμεθα Thibit et pr E.—^α εἶναι I.—^α ὁμοιώτα fortasse Γ.—^α ἄπομοιώτα v.—^α ἐλέφαντι ΓΘΤΒCεβI et pr Σ: ἐλεφαντίνω cum *5 corr E.—

γ δ om ΓΘΤΒCεβI et pr Σ.—^α libri τοι.—^α πρέπον F, πρέπον ΗΣΥΓ.—^α πρέπον

ἐλεφάντινον] Distinguunt vulgo στήγμῃ τελείῃ, ut prius ὅτι referatur ad progressum τί μάλιστα; Sed ita dure deest in Δῆλον ὅτι particula οὖν, vix alias in ejusmodi transitu a Platone omissa. Igitur ne corrigi debeat δῆλον ὅτι—ἐξαμαρτῶν, mutare interpunctionem, ut illa δῆλον, ὅτι τοῦτο etc. apodosin facerent. HEIND.

λέγοντα] Legendum videtur λέγοντι: alioqui opus esse præpositione πρὸς cum accus. λέγοντα: legendo, πρὸς ταῦτα οὖν λέγοντα. vel potius, πρὸς οὖν ταῦτα λέγοντα. STERN.

λέγοντι] Hoc grammatica ratio flagitabat pro vulgato λέγοντα, neque enim hoc quicquam per accusativum illum ab-

solutum tuebitur. HEIND.
τῶ ἐλέφαντι] Quod quantum fieri posset similitudinem lapidis ad ebur exquisivisset: Græce legendum, ὡς οἶόν τε ἦν ὁμοίωτα τοῦ λίθου τῶ ἐλέφαντι ἐξευρών. Vulgo habetur τῶ ἐλεφαντίνω pro τῶ ἐλέφαντι. CORNAR.
τῶ ἐλέφαντι] Ex certa Cornarii emendatione pro τῶ ἐλεφαντίνω admisi τῶ ἐλέφαντι, a Ficino quoque expressum. HEIND.
ἢ καὶ ὁ λίθ.] Vulgo interpungitur: ἢ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλὸν ἐστι, φήσομεν, ὧ^α Ἰππ. in qua distinguendi ratione incommode abest ὅτι ante καὶ ὁ λίθος. HEIND.

ΣΩ. Πότερον πρέπει,^h φήσει, ὅταν τις τὴν χύτραν ἢ ἄρτι ἐλέγομεν, τὴν καλήν, ἐψη ἔττους καλοῦ μιστήν, χρυσή τορύνη αὐτῇⁱ ἢ συκίνη;

ΙΠ. Ἡράκλεις, οἷον λέγεις ἄνθρωπον, ᾧ Σώκρατες. οὐ βούλει μοι εἰπεῖν^k τίς ἔστιν;

ΣΩ. Οὐ γὰρ ἂν γνοίης, εἴ σοι εἴποιμι τοῦνομα.

ΙΠ. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐγώ γε γιγνώσκω ὅτι ἀμαθὴς τίς ἔστιν.

ΣΩ. Μέρμερος πάνυ ἔστιν, ᾧ Ἰπκία. ἀλλ' ὅμως τί
 ii. iii. 430. φήσομεν; πότεραν πρέπειν τοῖν^l τορύναιν τῷ ἔττει καὶ τῇ χύτρᾳ; ἢ δῆλον ὅτι τὴν συκίνην; εὐωδέστερον γὰρ που τὸ ἔττος ποιεῖ, καὶ ἅμα, ᾧ ἑταῖρε, οὐκ ἂν συντρίψασα ἡμῖν τὴν χύτραν ἐκχέαι τὸ ἔττος καὶ τὸ πῦρ ἀποσβέσειε καὶ τοὺς μέλλοντας ἐστιᾶσθαι ἄνευ ὄψου πάνυ^m γενναίου ποιήσειεν ἢⁿ δὲ χρυσῇ ἐπέιη πάντ' ἂν ταῦτα ποιήσειεν,
 iii. 201. ἄστ' ἔμοι^p δοκεῖ^q τὴν συκίνην ἡμᾶς μᾶλλον φάναι πρέπειν ἢ τὴν χρυσῆν, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις.

§. 25. ΙΠ. Πρέπει^r μὲν γάρ,^s ᾧ Σώκρατες, μᾶλλον

ἘΣΤΥδτ—ε ἰπκία γ.—^d δὲ ε.—^e ἀπὸ Ες.—^f τοῦτόν Ι.—^g ἢ ὁ μ γ.—^h πότερον εἰν
 πρέπει γ.—ⁱ αὐτῇ γ.—^j εἰ Τ.—^k βούλομαι εἰπεῖν Ζ.—^l τοῖν ΓΖο : ταῖν ΘΒΓΙ : ταῖν
 οἱ

^e γ.—^m ἔψου πάνυ ΓΘΒCEFGI : ἔψου ἂν πάνυ *γ.—ⁿ ἢ...ποιήσειεν om ΓΤΓ : ἢ Ε.—
 * ἄστ γε ΘCβΙε.—^p ἔμοι ΣΤ, ἔμοιγε σ : μοι *γ.—^q δοκεῖν σ.—^r πρέπειν ΣΤ.—^s γε
 εἰ

§. 24. ἔττους] De voc. ἔττος vid. Tim. Lex. p. 124. ibiq. Ruhnk. *τορύνη* est *tudicula*, *undequaque expansa brachia habens*. Cornar. Eclog. p. 88. ed. Fisch. ita : 'Suidas exponit *τορύνην κινητήριον τῆς χύτρας*, id est, *instrumentum quo olla movetur*. Et addit, *πανταχοῦ δὲ ἀκτείνεται*, ut accipiamus *tudiculam esse undequaque expansa brachia habentem*, quod genus nostri *ein Quirrel* vocant. Et hoc ipsum satis declarat etiam hoc loco Plato. Hippocrates etiam verbo *τορυνῆν* usus est pro τῇ *τορύνῃ* χρῆσθαι, in libro de internis morbis, ubi de volvulis agit. 'Αμαθὴς autem est *moribus rusticis et illiberalibus homo*. Cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 382. et mox *μέρμερος, difficultis, morosus, cui non facile satisfacias*, ut h. l. vocabulum declaravit Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 178. HEIND.

ταῖν τορύναιν] Malim τοῖν *τορ.* ut §. 25. εἰν ἄρτι ἐλεγον, τοῖν *τορύναιν*. HEIND. ed. 2.

τὴν συκίνην] Mira Sydenhami est ratio, conjectantis τὴν *συκαμίνην*, propterea quod Theophr. Hist. Plant. iv. 2. *συσκάμων* appellet *ξύλον πρὸς πολλὰ χρήσιμον*, *ficulneum autem inutile sit lignum*. Horat. Serm. i. 3. Num ad *tudiculas* quoque faciendas inutile? Imo ob mollitiem, credo, et *εὐωδίας*, ut Plato docet, utilissimum. Vilissimum autem memorari hic debebat ligni genus, quod auro opponeretur. Sed sua ipse conjecturam mox oblitus vir optimus infra illa §. 26. ἢ ἐκ τῆς *συκῆς ἐργασμένη* non tentavit. HEIND.

ἄνευ ὄψου] Repetendum ex *prægressis* ἐστιωμένους. de Rep. ii. p. 372. C. Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ἄς *λοικας*, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἐστιωμένους. HEIND.

οὐ μέντ' ἂν ἔγωγε τῷ ἀνθρώπῳ τοιαυτ' ἔρωτῶντι διαλεγόμην.

ΣΩ. Ὁρθῶς γε, ὦ φίλε· σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρότερον τοιοῦτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὕτως ἀμπεχομένα, καλῶς δὲ ὑποδεδεμένα, εὐδοκιμοῦντι δὲ ἐπὶ σοφία ἐν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν. ἀλλ' ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φῦρεσθαι πρὸς τὸν ἀνθρώπον· ἐμὲ οὖν προδιδασκε καὶ ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. εἰ γὰρ δὴ πρότερον γε μᾶλλον ἢ συκίνη τῆς χρυσῆς, φῆσαι ὁ ἀνθρώπος, ἄλλο τι καὶ καλλίων ἂν εἴη, ἐπειδὴ περὶ τὸ πρότερον, ὦ Σώκρατες, κάλλιον ὁμολόγησας εἶναι τοῦ μὴ πρότεροντος; Ἄλλο τι ὁμολογοῦμεν, ὦ Ἰππία, τὴν συκίνη καλλίω τῆς χρυσῆς εἶναι;

ΙΠ. Βούλει σοι εἶπω, ὦ Σώκρατες, ὅτι εἰπὼν εἶναι τὸ καλὸν ἀπαλλάξεις αὐτὸν τῶν πολλῶν λόγων;

ε.—¹ τοιαυτ' Γ.—² οὐ πρότερον Γ et pr Σ.—³ δεδεμένα, in mg υποδεδεμένη, F: υποδεχομένη v.—⁴ πλείστοις v.—⁵ συκίνη γε τῆς ΗΣ.—⁶ ἄλλο...215, 4. ἤρως om I, c, jus inter folia 470 et 471 unum videtur excidisse.—⁷ τι ἢ καὶ ΗΣΓ.—⁸ ἐπειδὴ περ Γ.—⁹ τι ἢ ΗΣΓ.—¹⁰ ὁμολογοῦμεν v.—¹¹ τῆς χρυσῆς καλλίω v.—¹² βούλει οὖν σοι v.—¹³ ἢ Σ.—¹⁴ ἀπαλλάξεις ΣΓ. αὐτὸν σοι Γ. τῶν om Σ.—¹⁵ ἢ v.—¹⁶ ἀποκρίνομαι ΣΓ

§. 25. τοιοῦτ. ὀνομ. ἀναπίμπλασθαι] *Ita ut modis verbis pollicer ac fœdari.* Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 31. HEIND. ἀμπεχομένῳ] Ita solent Græci ἀμπεχομένην vestitum univ. exprimere. Conf. Xenoph. Mem. i. 2. 5. Charmid. §. 45. et alibi. HEIND. οὐδὲν πρᾶγμα] *Mihi non est incommodum aut molestum.* Vid. Bud. Comm. L. Gr. p. 165. que pervulgata voc. πρᾶγμα vis obtinet etiam in formula illa οὐδὲν πρᾶγμα seu οὐδὲν ἐστὶ πρᾶγμα, dativo non addito, parvi refert, non in magno ponendum discriminis. Gorg. p. 447. B. Euthyphr. p. 3. C. et E. Cratyl. p. 393. D. de Legg. vii. p. 794. E. et locis aliis. HEIND.

ἐπειδήπερ] Ante ἐπειδήπερ quædam legit vel legenda censuit et Ficinus. vertit enim, *Pulchriorem respondebis, o Socrates: postquam res decet, pulchrius quæm quod dedecet, es confessus.* Non ab-simile autem vero fuerit, Hippiam usum fuisse illis postremis verbis, sed absque interrogatione, atque ita dixisse, Καλλίω ἂν εἴη, φῆσαι, ἐπειδήπερ etc. vel ita fuisse ab eo mutata, καλλίονα εἶναι φῆσαι, ἐπειδήπερ etc. Talis omnino erit.

roris qualis fuerit iste, si dicamus ommissa esse a librario hæc vocabula, exemplum habemus in Parmenide, p. 160. nam quum is qui interrogabat dixisset, ἄρ' οὐ σκοπεῖται μετὰ τοῦτο, omissum est σκοπεῖται quod a respondente dicebatur. STARRH.

ἐπειδήπερ] Vana est suspicio Stephanii. Eodem prorsus modo §. 37. Socratis verbis ab Hippia subjunguntur illa Ἐάν γε, ὦ Σώκρ. ἀγαθὰ δύνῃται. Phædo. p. 76. C. Ἦσαν ἕρα, ὦ Σίμμια, αἱ ψυχὰ καὶ πρότερον, πρὶν εἶναι ἐν ἀνθρώπου εἶδει, χωρὶς σωμάτων, καὶ φρόνησιν εἶχον. Εἰ μὴ ἕρα γινόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας. HEIND.

αὐτὸν] Pro αὐτὸν non dubitavi reponere αὐτὸν, flagitante usu sermonis. Nam ἀπαλλάττεω τινὰ, a se removere aliquem, quamvis proba sit locutio, v. Cassaub. ad Theoph. Char. iii. p. 45. ed. Fisch. velut ἀπαλλάττεω λόγας, ἐπιθυμίας in Platone legitur (conf. Bud. Comm. Gr. L. p. 318.) tamen ἀπαλλάττεω τινὰ τινος dici non potest nisi qui alterum a se molestia odiosaque liberat. Ita post §. 53. ἴνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείστον.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. μὴ^b μίντοι πρότερόν γε, πρὶν ἂν μοι εἴπῃς ποτιέραν ἀποκρίνωμαι^c οἷν^d ἄρτι ἐλεγον τοῖν^e τούτων πρέπουσάν τε^f καὶ καλλίω εἶναι.

§. 26. III. 'Αλλ', εἰ βούλει, αὐτῶ ἀπέκριται ὅτι ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη.

ΣΩ. Λέγει δὴ νῦν^m ὃ ἄρτι ἔμελλεςⁿ λέγειν. ταύτη^o μὲν γὰρ σῆ ἀποκρίσει ἢ ἂν φῶ τὸ καλὸν χρυσὸν εἶναι, οὐδὲν ὡς ἵσικέ μοι ἀναφανήσεται κάλλιον ὄν^p χρυσὸς ἢ ξύλον σύκινον^q τὸ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις^r τὸ καλὸν εἶναι;

III. 'Εγὼ σοι ἐρῶ. Ζητεῖν γὰρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν^s τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμῶ μὴδὲν φανεῖται.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὃ Ἰσπία· καὶ καλῶς γε νῦν ὑπολαμβάνεις.

III. "Ακουε δὴ. πρὸς γὰρ τοῦτ'^t ἴσθι, εἰάν τις ἔχῃ ὃ τι ἀντείπῃ, φάσαι ἐμὲ μὴδ' ὀτιοῦν ἑκαίειν.^u"

b.—] οἷον ΣΤδ.—] τῶν ΣΤδ.—] γε Γ.—] νῦν ΗΠΤυ.—] ἔμελλε Γ.—] αὐτῆ Γ.—] ὃ ΣΤ: ἢ suppl Γ.—] σύκινον περὶ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις τὸ καλὸν εἶναι οὐδὲν ὡς ἵσικέ μοι ἀναφανήσεται ριττὸν ἂν χρυσὸς ἢ ξύλον σάκων σ.—] αὖ λέγεις ΓΘΞΙΒΟυ δι, ἂν λέγῃς ΤΓ: ἂν λέγῃς "ε.—] τοιοῦτό Γ.—] τοῦτ' Γ.—] ἐπαύειν υ et γρ Η:

vos ζητήσεως. Theag. p. 127. B. καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξτε φρονεῖσθε. Gorg. p. 458. A. μᾶζον ἀγαθῶν ἐστιν, αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. Aristoph. Plut. v. 115. Οἴμαι—Ταύτης ἀπαλλάξεν σε τῆς δόφθαλμίας. Sed piget, plura afferre. Unum addo locum, scripturam nostræ simillimum, Theætet. p. 185. Ε. εὖ ἐποίησάς με μῆλα συχροῦ λόγου ἀπαλλάξας. HEIND.

§. 26. κάλλιον δὲ] Nemo non dixerit scribendum esse κάλλιον ἢ χρυσὸς, quum ita intelligi sit necesse ut si dictum esset, χρυσὸς ἢ σάκων κάλλιον: exemplum tamen lectio illa nostra carere non videtur. STEPH.

κάλλιον δὲ] Facile cum Stephano corrigas ἂν, sed ἂν illud exemplis defendo ad §. 48. HEIND.

μηδενί] Est datus commodi ad αἰσχρὸν pertinens. HEIND.

ἄκουε δὴ] ἄκουε δὴ, etc. ab Hippia dici arbitror: a Socrate autem ista, λέγει δὴ ἐς τάχιστα πρὸς θεῶν. STEPH. qui sic in Not. 'Hæc dici ab Hippia, non a Socrate, rationi consentaneum est, 'Ακουε

δὴ. πρὸς γὰρ etc. a Socrate autem illa, λέγει δὴ ἐς τάχιστα πρὸς θεῶν. Postquam enim dixit Hippia Socrates, Tu tandem recte mentem meam percipis, et quod genus καλοῦ quaeram intelligis: Hippia, qui sibi videtur id illi propositurus, cui contradici a nullo possit, dicit, ἄνδι ἰgitur: et Socrates, qui magnus illud audiendi desiderio tenetur, illum ne cunctetur id profere, rogat.

ἄκουε δὴ—ἐπαύειν] Vulgo hæc verba Socrati tribuuntur, propterea inapte, ut videt Muret. Var. Lectt. v. 4. optime de hoc loco meritis. Ex eorum enim itemque Cornarii indubitata correctione invocavi ἐπαύειν pro vulgato ἐπαύειν, quod male Stephanus tueretur intelligendo: quod eandem tanquam καλὸν, seu, cui ἴσθι καλὸν eandem tribuendum censeas vel τὸ καλὸν εἶναι. Tum saltem scripsisset Plato μὴδ' ὀτιοῦν ἔχων ἐπαύειν, quaesierat sic quoque dare admodum quaesierat illa ἐς καλόν. Emendati loci sententiam interpretatur Muretus l. l. Auscultu igitur. Adversus id enim, quod nunc afferam, si quis quod dicere possit habuit, scito me falsarium, nullius me opusis

ΣΩ. Λίγει δὴ ὡς τὰ χίιστα πρὸς θεῶν.

ΙΠ. Λίγει τοίνυν ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ πανταχοῦ κάλ-
 λιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, ὑγιαίνοντι, τιμωμένῳ ὑπὸ
 τῶν Ἑλλήνων, ἀφικαμένῳ εἰς γῆρας, τοὺς αὐτοῦ γονέας τε- II. III. 482.
 λευτήσαντας καλῶς περιστείλαντι ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων
 καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι.

ΣΩ. Ἰουῖοῦ, ὦ Ἰπκία, ἧτ' θαυμασίως καὶ μεγάλας
 καὶ ἀξίως σαυτοῦ εἴρηκας· καὶ ἠὲ τὴν Ἥραν ἀγαμαί σου,
 ὅτι μοι δοκεῖς ἐνοικίῃς καθ' ὅσον οἶός τ' εἶ βαθεῖν. ἀλ-
 λά γὰρ τοῦ ἀνδρὸς οὐ τυγχάνομεν, ἀλλ' ἡμῶν δὴ κῆρ^b καὶ
 πλείστοι καταγελιάσεται, εὐ ἴσθι.

§. 27. ΙΠ. Πονηρὸν γ', ὦ Σάκρατες, γέλωτα· ἔταν
 γὰρ πρὸς ταῦτα ἔχη μὲν μηδὲν ὅ τι λέγῃ, γὰρ δέ, αὐ-
 τοῦ καταγελιάσεται καὶ ὑπὸ τῶν παρόντων αὐτὸς ἔσται III. 202.
 καταγέλαστος.

ΣΩ. Ἴσως οὕτως ἔχει· ἴσως μέντοι ἐπὶ γε ταύτῃ τῇ
 ἀποκρίσει, ὡς ἐγὼ μαντεύομαι, κινδυνεύσει οὐ μόνον μού
 καταγελᾶν.

ἐπαινεῖν ὁ γ.— δὴ τι ἔς suppl Γ.— ἐγγόνων υ.— ὡς ΕΙΣ.— μεγαλείως τῶν,
 recte, ut opinor.— καθόσον γ' οἶός τ.— οἷς Σ.— τῶν δὴ β.— λέγει τ.— ἄλλῃ

voī gnarum atque intelligentem esse. HEIND.]

φώνῳ] Paulo aliter hæc legisse aut
 legenda censuisse videtur Fic. et quidem
 inter alia, καὶ φώνῳ. Ita enim cum
 verit, Audi modo: et vide si quis contra
 hoc obficere possit, dicereque nihil me
 laudare posse. At ego recte scriptum
 esse locum istum existimo, sed non recte
 interpretatum. Hunc enim ejus esse
 puto sensum, Audi igitur: et quidem
 ita habeto, siquis inveniat quod possit
 opponere tū quæ a me dicentur, me dic-
 turum nihil jam esse quod laudem. In-
 tellige autem, 'Quod laudem tanquam
 καλοῦ' sive, 'Cui illam καλοῦ laudem
 attribuendam censeam,' vel, τοῦ καλοῦ
 πλεον. Q. d. 'Videor mihi tandem tale
 καλοῦ exemplum invenisse, ut nullus
 mihi de eo possit contradicere: quod si
 contingeret, silentium mihi impositum fu-
 erit; fatebor enim nihil jam posse mihi
 in mentem venire quod tanquam καλοῦ
 appellatione dignum laudare queam.'
 Non aliter igitur sunt accipienda verba
 quam si ita collocata essent, ἴσθι, γὰρ,

ἐάν τις ἔχη δ,τι ἀντίτη πρὸς τοῦτο, φέ-
 ναι ἐμὲ etc. Quod autem ad particulam
 γὰρ attinet, ab hoc loco alienam judica-
 runt interpretes, ut certe primo aspectu
 ab eo videtur esse aliena: sed quædam
 extrinsecus subaudiri possunt (ut opinor)
 quæ illam usum aliquem habere osten-
 dant. Veluti si dicamus perinde esse
 acsi dictum fuisset, 'Audi igitur καλοῦ
 exemplum, dignissimum quod a te audi-
 atur, et quod tibi satisfacturum spero.
 nam tale est ut siquis etc. Addo autem
 hic exempli appellationem (sicut et paulo
 ante) expositionis gratia. ΣΤΑΞΗ.

καλῶς περιστε(λαρτι) εἰ περιστελαί et
 καλῶς in talibus adhiberi monuit, adli-
 bito hoc loco, Valckæ. ad Herodot. vi.
 30. περιστᾶλλου autem, pollingere, om-
 nem significat curam, quam pollinctores
 cadaveribus adhibent, membra collocare,
 ungere, componere faciem, fasciis invol-
 vere, vestes pretiosas induere. Verba
 sunt Giab. Cuperi Obs. ii. 9. Mox de
 structura τοῦ ἔργου v. Ruhnk. ad Tim.
 Lex. p. 8, et Pierson. ad Mærid. p. 1.
 HEIND.]

III. Ἄλλὰ τί μήν;

ΣΩ. Ὅτι, ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ^α φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι^β πειράσεται.

III. Πῶς λέγεις; δεσπότης τίς σου ὁ ἀνθρώπος ἐστι; καὶ τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται^β καὶ δίκας ὀφλήσει;^δ ἢ οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστίν, ἀλλ' ἐὰ^ε ἀδίκως τύπτειν ἀλλήλους τοὺς πολίτας;

ΣΩ. Οὐδ' ὀκωστίου ἐὰ.

III. Οὐκοῦν δώσει δίκην ἀδίκως γέ σε τύπτων.

11. iii. 483. ΣΩ. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε ἀποκριναίμην, ἀλλὰ δικαίως, ἔμοιγε δοκεῖ.^δ

III. Καὶ ἐμοὶ τοῖνον δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ πέρ γε^ε αὐτὸς ταῦτα οἶει.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπῃ^α σοὶ καὶ ἢ αὐτὸς οἶμαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι ταῦτα ἀποκρινόμενος; ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; ἢ δέξει λόγον;^μ

III. Δεινὸν γὰρ ἂν εἴῃ,^ν ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ δεχοίμην. ἀλλὰ πῶς λέγεις;

§. 28. ΣΩ. Ἐγὼ σοὶ ἐρῶ τὸν αὐτὸν τρόπον ὃν περ νῦν δῆ,^ο μιμούμενος ἐκείνον, ἵνα μὴ πρὸς σέ λέγω ῥήματα οἷα ἐκείνος εἰς ἐμὲ ἐρεῖ, χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. εὖ γὰρ ἴσθι, εἰπέ μοι, φήσει, ὦ Σώκρατες, οἶει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅς τις διθύραμβον τοσοῦτον^π ἄσας οὕτως ἀμούσας πολὺ ἀπῆσας^ρ ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Πῶς δῆ;^ς φῆσα^ω ἐγώ.

τί μήν; ἐτι] ἀλλότι b.— ἐκφύγω l.— ἐφικέσθαι Γ.— ἐχθήσεται B, ἀχθήσεται
 ΓΔ.— ὀφελήσει v, ὀφελήσῃ F.— ἐὰν v.— δοκεῖ om F.— γε add ΓΕΤδ.
 — εἴπω...δέξει ΓC mg EF.— λέγεις v.— εἰ...218, 15. σώκρατες om T.— δῆ om ΘΙ.
 — τοσοῦτον v.— ἀπῆσας mg F.— ἂν δῆ v.— φῆσα ΓΘΞΙΒCFobd: φράσω *s.

§. 27. οὐκ ἀχθήσεται;] Nonne in jus varietur? Derivatur enim hoc ἀχθήσεται ἀπὸ τοῦ ἔγχεσθαι. vid. Picson. ad Mær. p. 21. HEIND.

ὁ μοι δοκεῖ, ὦ Ἰπκ. οὐκ, εἰ] Sympos. p. 199. A. οὐ γὰρ ἂν δύναμην, οὐ μέντοι. Theæt. p. 177. D. Μὴ λεγέτω τὸ ἔνομα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται· μὴ γάρ. Seneca de Benef. vii. 25. 'Non est ista admonitio, non; convicium est.' Conf. Manut. ad Cic. ad Att. x. 9. HEIND.

§. 28. ἐγὼ σοὶ ἐρῶ, τὸν αὐτὸν τρόπον.] Distinxi post ἐρῶ, ut verba τὸν αὐτ. τρόπων trahantur ad μιμούμενος, et illa ἴσα μὴ etc. epezegezin quandam faciant; alioquin hæc μιμούμενος ἐκείνον admodum frigent. In seqq. διθύραμβον τοσοῦτον] cum irrisione dictum, ut est in illo Διθύραμβοποιῶν τοῦν ἔχεις δάκτυλα apud Suid. v. Toup. Epist. Crit. t. ii. p. 528. HEIND.

ἀπῆσας] Non dubium est quin ἀπῆσας ab ἀπῆσθαι scribendum sit, ut in editione

Ὅπως; φήσει· οὐχ οἶός τ' εἶ μεμνησθαι ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ ἤρώτων, ὃ παντὶ ᾧ ἂν προσγένηται, ὑπάρχει ἐπιείκην καλῶ^α εἶναι, καὶ λίθῳ καὶ ξύλῳ καὶ ἀνθρώπῳ καὶ θεῶ^ν καὶ ἀπάσῃ^η πράξει καὶ παντὶ μαθήματι; αὐτὸ γὰρ ἔγωγε, ᾧ ἀνθρώπῳ, κάλλος ἔρωτῶ ὃ τι ἴσθι, καὶ οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἰ μοι παρεκάθησο^ν λίθος, καὶ οὗτος μυλίας, μήτε^α ὠτα^α μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων. Εἰ οὖν 11. iii. 434. φοβηθεὶς εἴποιμι ἐγὼ ἐπὶ τούτοις^β τάδε, ἄρα^α οὐκ ἂν ἄχθοιο, ᾧ Ἰππία; Ἀλλὰ μέντοι τόδε τὸ καλὸν εἶναι Ἰππίας ἔφη· καί τοι ἐγὼ αὐτὸν ἤρώτων οὕτως ὡς περ σὺ ἐμέ, ὃ πᾶσι καλὸν καὶ ἀεὶ^δ ἴσθι. Πᾶς οὖν σὺ^ο φής; οὐκ ἀχθέσι^ε ἂν εἶπω ταῦτα;

§. 29. Π. Εὖ γ' οὖν^β οἶδα, ᾧ Σώκρατες, ὅτι πᾶσι καλὸν ταῦτ' ἴσθιν ὃ ἐγὼ εἶπον, καὶ δόξει.

ΣΩ. Ἡ καὶ ἴσται; φήσει· ἀεὶ γὰρ που καλὸν^η τό γε καλόν.

Π. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἦν; φήσει.

Π. Καὶ ἦν.

—^α μεμνησθαι v.—^β καλὸν ΘΙ.—^γ θεῶ v.—^δ πάση ΗΞ.—^ε ἀνθρώπῳ δ.—^ζ παρεκάθησο ΗΡ.—^η μήτε...ἀρα om Ζ.—^θ τοῦν v.—^ι τούτοις ΚΕΦ: τοῦτους *ς.—^κ ἄρ' v.—^λ ἀεὶ ΘΣΚΡΕΙ: ἀεὶ ε.—^μ σὺ add ΘΙ.—^ν ἀχθέσει v, ἀχθέση ΓΘΒΘΒΙ, ἀχθεσθήση ΗΞ: ἀχθήσθ *ς.—^ξ γούν εδ.—^ο καλὸν om ΓΘΣΒΚΕΡΥΒΙ.—^π εἰ ἦ v.

Ald. legitur (praesertim quum praecedat φσας) non ἀπῆρας, ut in illa Basiliensi. Sic vero et futurum hujus ipsius verbi depravatam alibi invenitur. nam in Timaeo, p. 26. ubi ἀπωσόμεθα in praeced. editionibus scriptum est (ex quo nullus loco illi aptas sensus potest elici) scribendum esse ἀπωσόμεθα, mihi omnes assensus puto. Quinetiam (adeo nonnulla vocabula pro aliis depravationi sunt obnoxia) tertio quodammodo depravatam hoc ipsum verbum alibi invenitur. ΣΤΕΡΗ.

ἀπῆρας] Bas. 1. et 2. ἀπῆρας, vitiose.—Ὅπως; φήσει.—Elegans est in itorata hac interrogatione quotidiani sermonis imitatio, de Legg. ii. p. 662. A. Καὶ πᾶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι εὐγχευόμενος; ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῶν—δοίη τις συμφωνίαν. Euthyphr. p. 2. B. ἀλλὰ δὴ τίνα γράφῃ σε γέγραπται; Ζ. Ἥντωκα; οὐκ

ἀγεννή, ἔμοργε δοκεῖ. Conf. Aristoph. Theam. 210. ΗΞΙΝΔ.

τοῦτους] Alia est lectio τοῦτοις, quae potior videtur. Fic. ita vertit acsi legeretur πρὸς ταῦτα. Paulo ante scriptum est etiam ἀχθεσθήσθ. ΣΤΕΡΗ.

εἰ τοῦτοις] Sic vere Bas. 2. addicente Ficino: ad hęc. Vulgo τοῦτους. Post paullo ibid. ἀχθεσθήσθ pro ἀχθέσθ, (nam hoc restitui pro ἀχθήσθ, Piersonum ad Mærid. p. 21. secutus), minus Ἀττικῶς. vid. ibi Pierson. ΗΞΙΝΔ.

§. 29. πᾶσι καλὸν ταῦτ' ἴσθι—καὶ δόξει] Sydenhamo, πᾶσιν hoc non satis intelligenti, redundare videbantur illa καὶ δόξει. Sed πᾶσι pendet a verbo καλὸν, non ab illo ἴσθι, et est πᾶσι καλὸν id, quod omnibus decoris et pulchritudinis speciem tribuit; velut mox ὃς παντὶ φής καὶ ἀεὶ καλὸν εἶναι. Conf. §. 26. 30. init. ΗΞΙΝΔ.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. μὴ^β μίττοι πρότερον γε, πρὶν ἂν μοι εἴπῃς ποτέρα ἀποκρίνωμαι^ι οἷν^ι ἄρτι ἔλεγον τοῖν^ι τούτων πρέπουσάν^ι τε^ι καὶ καλλίων εἶναι.

§. 26. III. Ἄλλ', εἰ βούλει, αὐτῶ ἀπέκριται ὅτι ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη.

ΣΩ. Λέγει δὴ νυνὶ^α ὃ ἄρτι ἔμελλες^β λέγειν. ταύτη^γ μὲν γὰρ τῇ ἀποκρίσει ἢ ἂν φῶ τὸ καλὸν χρυσὸν εἶναι, οὐδὲν ὡς εἰκὲ μοι ἀναφανήσεται κάλλιον ὄν^δ χρυσοῦς ἢ ξύλον σύκινον^ε τὸ δὲ νῦν τί αὖ^ς λέγεις^ς τὸ καλὸν εἶναι;

III. Ἐγὼ σοι ἐρῶ. Ζητεῖν γὰρ μοι δοκίεις τοιοῦτόν^α τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχροῦν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖται.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Ἰακίαι· καὶ καλῶς γε νῦν ὑπολαμβάνεις.

III. Ἄκουε δὴ. πρὸς γὰρ τοῦτ'^α ἴσθι, ἰάν τις ἔχη ὃ τι ἀντείπη, φάναι ἐμὲ μὴδ' ὅτι οἷν^ι ἐκαίειν.^β

δ.—] οἷον ΣΤδ.—] τῶν ΣΤδ.—] γε Γ.—] οὖν ΗΣΤυ.—] ἔμελλε Η.—] πάντη Γ.—] ὃ ΣΤ: ἢ suppl Γ.—] σύκινον περὶ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις τὸ καλὸν εἶναι οὐδὲν ὡς εἰκὲ μοι ἀναφανήσεται οἷον οὖν χρυσοῦς ἢ ξύλον σύκινον ε.—] αὖ λέγεις ΓΘΞΠΒΟΘ ΔΙ, ἀν λέγεις ΤΕ: ἂν λέγοις *ε.—] τοιοῦτό Γ.—] τοῦτ' Γ.—] ἐπαιθευ ο ετ γρ Η:

ρος ζητήσεως. Theag. p. 127. B. καὶ μετὰ τὴν καὶ φοβερὴν ἀπαλλάξαι φρονέων. Gorg. p. 458. A. μείζον ἀγαθὸν ὄντιν, αὐτὸν ἀπαλλάξαι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλο ἀπαλλάξαι. Aristoph. Plut. v. 115. Οἷμαι—ταύτης ἀπαλλάξαι σε τῆς ὀφθαλμίας. Sed piget, plura asferre. Unum addo locum, scripturam nostram simillimum, Theaet. p. 186. Ε. εὖ ἐποήσας με μῦθα συχροῦ λόγου ἀπαλλάξαι. HEIND.

§. 26. κάλλιον δὲ] Nemo non dixerit scribendum esse κάλλιον ἢ χρυσοῦς, quoniam ita intelligi sit necesse ut si dictum esset, χρυσοῦς ἢ οὐδὲν κάλλιον: exemplo tamen lectio illa nostra carere non videtur. STERN.

κάλλιον δὲ] Facile cum Stephano corrigas δὲ, sed ἢν illud exemplis defendo ad §. 48. HEIND.

μηδενὶ] Est dativus commodi ad αἰσχροῦν pertinens. HEIND.

ἄκουε δὴ] ἄκουε δὴ, etc. ab Hippia dici arbitror: a Socrate autem ista, λέγει δὴ ὡς τάχιστα πρὸς θεῶν. STERN. qui sic in Not. 'Hæc dici ab Hippia, non a Socrate, rationi consentaneum est, ἄκουε

δὴ. πρὸς γὰρ etc. a Socrate autem illa, λέγει δὴ ὡς τάχιστα πρὸς θεῶν. Postquam enim dixit Hippia Socrates, Tu tandem recte mentem meam percipis, et quasi genus calidum quantum intelligis: Hippia, qui sibi videtur id illi propositurus, cui contradici a nullo possit, dicit, Ἄσθι ἰgitur: et Socrates, qui magnum illud audiendi desiderio tenetur, illum ne cunctetur id proferre, rogat.

ἄκουε δὴ—ἐπαιθευ] Vulgo hæc verba Socrati tribuuntur, prorsus inapte, ut vidit Muret. Var. Lectt. v. 4. optimo de hoc loco meritis. Ex ejus enim interque Cornarii indubitata correctione revocavi ἐπαιθευ pro vulgato ἐπαιθεῖν, quod male Stephanus tunc intelligendo: quod eandem tanquam καλὸν, οὐν, cui ἄλλο καλοῦ eandem ἰδουμένον συνεῖται οὐ τὸ καλὸν εἶναι. Tam valtem scripsisset Plato μηδ' ὅτι οὖν ἔχον ἐπαιθεῖν, quantum sic quoque dare admodum subaudienda illa ὡς καλὸν. Emendati loci sententiam interpretatur Muretus l. l. Ἀνακρίσις ἰgitur. Adversus id enim, quod nunc afferam, si quis quod dicere possit habere, scito me facturum, nihilis me oportere

ΣΩ. Ἄλλ' ὅσοι μὴ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκ οὖν κατὰ τὸν σοῦ αὐτῷ λόγον, ὡς φαίνεται, τῶν ἡρώων τῆ μὲν Ταντάλη καὶ τῆ Δαρδάνη καὶ τῆ Ζήθου δεινόν τε καὶ ἀνόσιον καὶ αἰσχρὸν ἔστι, Πέλοπι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ταῖς οὕτω γεγενησὶ καλόν.

§. 30. ΙΠ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Σοὶ τοίνυν δοκεῖ, φήσει, ὃ ἄρτι οὐκ ἔφησα, τὸ βάψαντι τοὺς προγόνους ταφῆσαι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων ἔνιοτε καὶ ἔνιοις αἰσχρὸν εἶναι· ἔτι δὲ μᾶλλον, ὡς εἴποιεν, ἀδύκατον πᾶσι τοῦτο γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν, ὡς τε τοῦτό γε, ὡς περ καὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐπέειπα, ἢ τε παρθένος καὶ ἢ χύτρα, ταῦτόν πεποιθε, καὶ ἔτι γελοιοτέρως τοῖς μὲν ἔστι καλόν, τοῖς δ' οὐ καλόν, καὶ οὐδέπω καὶ τήμερον, φήσει, οἷός τ' εἶ, ὃ Σώκρατες, περὶ τοῦ καλοῦ ὃ τι ἔστι, τὸ ἐρωτῶμενον ἀποκρίνασθαι. Ταῦτά μοι καὶ τοιαῦτα ὀνειδισί δικαίως, εἰαι αὐτῷ οὕτως ἀποκρίνωμαι.

Τὰ μὲν οὖν πολλὰ, ὃ Ἰππία, σχεδόν τί μοι οὕτω δια-ii. iii. 436.
λέγεται· ἔνιοτε δ' ὡς περ ἐλεήσας μου τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν αὐτός μοι προβάλλει ἐρωτῶν εἰ τοιόνδε μοι

τῶν διελθόμεν v.— ἔστι om ΘΙ.— φησὶν v.— τῷ ΓΥ et cor F, τὸ τῷ v.— ὄσπερον suppl Γ.— ἐγγόνων v.— τοῦτο πᾶσι Γθ.— κείνα ΘΧΒΟΙτ.— καὶ ἔτι ΓΘΧΒΟΙτ: καίτοι *τ.— τοῖς δ' οὐ καλόν om τ.— ἀποκρίνασθαι F.— καὶ τοιαῦτα ΓΧΒΟΙτ: καὶ τὰ τοιαῦτα *τ.— καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν ΘΙ.— τὸ καλὸν δοκεῖ

τῆ μὲν Ταντάλη—Ζήθου] Ut Jovis filia. Tantalus enim Jovis et Platonis seu Plutis filia. Hygin. Fab. 82. ibiq. Munk. Dardanus Jovis ex Electra, Atlantidis filia. vid. ibid. Fab. 185. Apollod. iii. 12. 1. Servius ad Virg. Æn. vii. 306. Zethus Jovis cum Amphione ex Antiopa filia. Hygia. Fab. 155. Apollod. iii. 10. 1. Pelops contra Tantalii filius et Dionos, Atlantis filia, quanquam de matre non constat. v. Hygin. Fab. 88. ibiq. Munk. τοῖς οὕτω γεγενησὶ— οὕτω i. e. parentibus mortalibus. HEIND. §. 30. ἢ χύτρα] In his Sydenhami commentum [quod probat Bip.] pro ἢ χύτρα legentis ὃ χρωθῆ, refutare non attinet. Conf. §. 30. HEIND. προβάλλει] Aliud (ut opinor) legit aut legendum censuit Fic. quam προβάλλει, qui vertit occurrit. Aliquis

autem fortasse, quam sequatur hic ἐρωτῶν, et dicatur προβάλλειν ἐρώτημα, eam significationem habere putet a qua dicuntur philosophorum προβλήματα: sed opes esset aliquo accusativo: præterea cur aliquam questionem proponere, esset ejus qui τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν miserari diceretur? Faciunt certe hæc ut προβάλλει quidem retinendum sed μοι in με mutandum censeam: ut nimirum προβάλλει με idem valeat quod προβιβάζει, quum προβιβάζει sit ejus qui aliquam adjuvat: ideoque apte dicatur de illo qui alioj misereretur. Hic autem de quo loquitur Socrates eum προβιβάζει, quum ipsum, plane aliqui herentem, jubebat considerare saltem annon hoc vel illud tale esset ut de eo dici posset illud de quo questio erat, sive περὶ τοῦ καλοῦ sive de alia quarquam

ΙΠ. Ἄλλὰ τί μῆν;

ΣΩ. "Οτι,^d ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῳ^o φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μου ἐφικίσθαιⁱ πειράσεται.

ΙΠ. Πῶς λέγεις; δεσπότης τίς σου ὁ ἄνθρωπός ἐστι; καὶ τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται^e καὶ δίκας ὀφλήσει;^b ἢ οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστίν, ἀλλ' ἐὰⁱ ἀδίκως τύπτει ἀλλήλους τοὺς πολίτας;

ΣΩ. Οὐδ' ὀκωστιοῦν ἐᾷ.

ΙΠ. Οὐκοῦν δάσει δίκην ἀδίκως γέ σε τύπτων.

11. iii. 488. ΣΩ. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππία, οὐκ, εἰ ταυτὰ γε ἀποκριναίμην, ἀλλὰ δικαίως, ἔμοιγε δοκεῖ.^j

ΙΠ. Καὶ ἐμοὶ τοῖνον δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ πῆρ γε^k αὐτὸς ταῦτα οἶει.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἶπῶ σοι καὶ ἡ αὐτὸς οἶομαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι ταῦτα ἀποκρινόμενος; ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; ἢ δέξει λόγον;^m

ΙΠ. Δεινὸν γὰρ ἂν εἶη,ⁿ ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ δεχοίμην. ἀλλὰ πῶς λέγεις;

§. 28. ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ τὸν αὐτὸν τρόπον ὃν περ νῦν δῆ,^o μιμούμενος ἐκείνον, ἵνα μὴ πρὸς σέ λέγω ῥήματα οἷα ἐκείνος εἰς ἐμέ ἐρεῖ, χαλεπὰ τε καὶ ἀλλόκοτα. εὖ γὰρ ἴσθι, εἰπέ μοι, φήσει, ὦ Σώκρατες, οἷε ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅς τις διθύραμβον τοσοῦτον^p ἄσας οὕτως ἀμουσῶς πολὺ ἀπήσας^q ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Πῶς δῆ;^r φήσω^s ἐγώ.

τί μῆν; εἰ] ἀλλότι b.— ἐκφύγω l.— ἐφικίσθαι γ.— εἰσθίσεται B, ἀχθήσεται ΓΣΙ.—^h ὀφελήσει v, ὀφλήσει F.— ἐάν v.—ⁱ 218, 15. σάκρατες om T.—^o δῆ om ΘΙ.—^j εἶπω...δέξει rc mg EF.—^k λάσει v.—^m εἰ...218, 15. σάκρατες om T.—ⁿ δῆ om ΘΙ.—^p τοσοῦτον v.—^q ἀπήσας mg F.—^r ἂν δῆ v.—^s φήσω ΓΘΞΣΒCFobI: φράσω *c.

§. 27. οὐκ ἀχθήσεται;] Nonne in jus varietur? Derivatur enim hoc ἀχθήσεται ἀπὸ τοῦ ἄγεσθαι. vid. Pierson. ad Mar. p. 21. HEND.

ὅς μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππ. οὐκ, εἰ] Sympos. p. 199. Α. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, οὐ μέντοι. Theæt. p. 177. D. Μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, δ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται· μὴ γὰρ. Seneca de Benef. vii. 25. 'Non est ista admonitio, non; convicium est.' Conf. Manut. ad Cic. ad Att. x. 9. HEND.

§. 28. ἐγὼ σοι ἐρῶ, τὸν αὐτὸν τρόπον.] Distinxi post ἐρῶ, ut verba τὸν αὐτὸν τρόπον trahantur ad μιμούμενος, et illa ἵνα μὴ etc. epexegetin quandam faciant; alioquin hæc μιμούμενος ἐκείνον admodum frigent. In seqq. διθύραμβον τοσοῦτον cum irrisione dictum, ut est in illo διθύραμβοσῶν τοῦν ἔχεις ἐλάττωσα apud Suid. v. Toup. Epist. Crit. t. ii. p. 528. HEND.

ἀπήσας] Non dubium est quin ἀπήσας ab ἀπέθεω scribendum sit, ut in editione

ΣΩ. Σκοπώμεθα μή' πη ἄρ' ἕξαπατώμεθα.

ΙΠ. Ἀλλὰ χρὴ σκοπεῖν.

ΣΩ. Ὅρα τοίνυν. τὸ πρέπον ἄρα τοῦτο λέγομεν ὃ πα- III. 204.
ραγεγόμενον ποιεῖ ἕκαστα φαίνεσθαι καλὰ τούτων οἷς ἂν
παρῆ, ἢ ὃ εἶναι ποιεῖ, ἢ οὐδέτερα τούτων;

ΙΠ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

II. III. 437.

ΣΩ. Πότερα ὃ ποιεῖ^α φαίνεσθαι καλὰ, ὡς πέρ γε
ἐπειδὴν ἰμάτιά τις λάβῃ ἢ ὑποδήματα ἀερόττοντα, καὶ
ἢ γελοῖος, καλλίων φαίνεται; [§. 32.] Οὐκοῦν εἴ περ
καλλίω ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστι τὸ πρέπον, ἀπάτη τις ἂν
εἴη περὶ τὸ καλὸν τὸ πρέπον, καὶ οὐκ ἂν εἴη τοῦτο ὃ ἡμεῖς
ζητοῦμεν, ὃ Ἰππία; ἡμεῖς γάρ^β που ἐκεῖνο ζητοῦμεν^γ ὃ
πάντα τὰ^δ καλὰ πράγματα καλὰ ἔστιν,^ε ὡς περ ὃ πάν-
τα τὰ μεγάλα ἔστι μεγάλα, τῷ ὑπερέχοντι.^δ τούτῳ γὰρ
πάντα μεγάλα^ε ἔστι, καὶ ἂν^δ μὴ φαίνηται, ὑπερέχῃ δέ,
ἀνάγκη αὐτοῖς μεγάλοις εἶναι.^ε οὕτω δῆ, φαμέν, καὶ τὸ
καλόν, ὃ καλὰ πάντα ἔστιν, ἂν τ' οὖν φαίνηται ἂν τε μή,
τί ἂν εἴη; τὸ μὲν γὰρ πρέπον οὐκ ἂν εἴη. καλλίω γὰρ
ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστιν, ὡς ὁ σὸς λόγος, οἷα δ' ἔστιν, οὐκ

^α τοιαῦθ Γ.—^β δοκεῖ om ΘΕΦΙ et pr B.—^γ μὲν E.—^δ ἄρ' Γ.—^ε οὐδέτερον τ.—
^α ποιεῖ ἕκαστα v.—^β φαίνεται Γ.—^γ περι...εἴη om D.—^δ ἡμεῖς μὲν γὰρ v.—^ε ἐκεῖνο
ζητοῦμεν E: ἐκεῖνο ἐζητοῦμεν *τ.—^β τὰ om Σ.—^γ ἔσται τ.—^δ ὑπάρχοσσι Γ.—
^ε πάντα τὰ μεγάλα v.—^δ καὶ ἐὰν Γ, κὰν v.—^ε εἶναι om τ.—^ζ ἔστι τὸ πρέπον. τοῦτο

οὐδέτερα τούτων] Nihili est, quod Sydenh. pro οὐδέτερα τούτων conjecit, ἀμφότερα τούτων. Imo id callide hoc loco praetermittit Socrates, ne, hoc statim arrepto, argumentationis tenorem Sophista interrumpat. Inferius demum hoc infertur, et ab ipso Hippia §. seq. ἀλλὰ τὸ πρέπον, ὃ Σώκρ. καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ποιεῖ καλὰ παρόν. Sed, ni plane caecutito, alia eaque gravis hunc locum invasit corruptela. Quid? Num, proposita triplici illa a Socrate interrogatione, defungi poterat Hippia respondendo τίμοιγε δοκεῖ? Mihi Plato ita scripsisse videtur: III. Ἐμοιγε δοκεῖ, ὃ Σώκρ. τὸ πρότερον, ὃ ποιεῖ φαίνεσθαι καλὰ, ἔσπερ γε ἐπειδὴν—καλλίων φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ etc. Nam in vulgata scriptura id quoque offendit magnopere, quod post Socratis hanc interrogationem Πότερα—καλλίων φαίνεται ne verbum quidem ab Hippia subjicitur, sed con-

tinuo additur a Socrate Οὐκοῦν εἴπερ, cujus generis aliud ullum in Platonis scriptimoniis exemplum reperiri negamus. HEIND.

§. 32. ἐζητοῦμεν] Scripserin ἐζητοῦμεν propter modo praegressum ζητοῦμεν. Et sic post τοῦτο γὰρ ἐζητοῦμεν, εἴπερ—ἐζητοῦμεν. Conf. §. 33. HEIND.
ἐζητοῦμεν] Ita dedi loco vulgati ἐζητοῦμεν. HEIND. ed. 2.

¶] Malim abesse ¶: ut negatur, ἔσπερ πάντα τὰ μεγάλα, ἐστὶ μεγάλα τῷ ὑπερέχοντι. STEPH.

¶ πάντα—τῷ ὑπερέχοντι] Stephanus ¶ abesse malebat, Sydenhamus rescribi τὸ ὑπερέχοντι, in quo τι male redundaret. Neuter vidit, orationem ita supplendam: ἔσπερ εἰ ἐζητοῦμεν, ¶ πάντα τὰ μεγάλα ἐστὶ μεγάλα, φαίμεν ἂν, τῷ ὑπερέχοντι. In seqq. καὶ ἂν μὴ φαίνηται vulgo vitiose φαίνεται. HEIND.

εἶναι φαίνεσθαι. τὸ δὲ ποιῶν εἶναι καλά, ὃ περ νῦν δὴ εἶπον, εἴαν τε φαίνηται εἴαν τε μὴ, πειρατέον λέγειν τί ἐστι· τοῦτο γὰρ ζητοῦμεν, εἰ περ^β τὸ καλὸν ζητοῦμεν.

III. Ἀλλὰ τὸ πρέπον, ὃ Σώκρατες, καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ποιεῖ καλὰ παρόν.

ΣΩ. Ἀδύνατον ἄρα τῷ ὄντι καλὰ ὄντα μὴ φαίνεσθαι καλὰ εἶναι, παρόντος γε τοῦ ποιούντος φαίνεσθαι;

17. iii. 438. III. Ἀδύνατον.

§. 33. ΣΩ. Ὁμολογήσωμεν^b οὖνⁱ τοῦτ'^j ὃ Ἰπτία, πάντα τὰ^k τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ δοξάζεσθαι καλὰ εἶναι καὶ φαίνεσθαι αἰεὶ πάνσιν, ἢ πᾶν τούναντίον ἀγνοεῖσθαι^m καὶ πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι καὶ ἰδία ἐκάστοιςⁿ καὶ δημοσίαι ταῖς πόλεσιν;

III. Οὕτω μᾶλλον, ὃ Σώκρατες· ἀγνοεῖσθαι.

ΣΩ. Οὐκ ἂν, εἴ γε που τὸ φαίνεσθαι αὐτοῖς προσῆν προσῆν δ' ὃ ἂν, εἴ περ τὸ πρέπον καλὸν ἦν καὶ μὴ μόνον καλὰ ἐποίει εἶναι ἀλλὰ καὶ φαίνεσθαι. ὥστε τὸ πρέπον, εἰ μὲν τὸ καλὰ^p ποιῶν ἐστὶν εἶναι, τὸ [μὲν] καλὸν ἂν εἴη ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν,^q οὐ^r μέντοι τό γε ποιῶν φαίνεσθαι· εἰ δ' αὖ τὸ φαίνεσθαι ποιῶν ἐστὶ^s τὸ πρέπον, οὐκ ἂν εἴη τὸ καλὸν ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν. εἶναι γὰρ ἐκεῖνό γε ποιεῖ, φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι οὐ μόνον καλὰ οὐκ ἂν ποτε δύναίτο τὸ αὐτό, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο ὅτιοῦν. ἐλώμεθα δὴ πότερα δοκεῖ τὸ πρέπον εἶναι τὸ φαίνεσθαι καλὰ ποιῶν ἢ τὸ εἶναι.

F.—ε εἰ ἄπερ v: ἄπερ...ζητοῦμεν om Γ.—ὁμολογήσωμεν H: ὁμολογήσωμεν *Γ.—ὄν om Θ.—τοῦτ' Ἰπτία Γ.—τὰ om Γ.—καὶ post νόμιμα om Γ.—ἐκαλέγεσθαι v.—ἐκάστος Γ.—οὐδ' suppl Γ.—τὰ καλὰ corr F.—[ζητοῦμεν] τοῦτο μὲν Γ.—οὐ...ζητοῦμεν om X.—ποιῶν ἐστὶ φαίνεσθαι v.—δύναίτο ἀπὸ τὸ αὐτό.

§. 33. ἀγνοεῖσθαι] Non est jungendus infinit. ἀγνοεῖσθαι cum ὄντω μᾶλλον, sed cum preced. futuro (quod subaud.) ὁμολογήσωμεν. q. d. ἔργον ἀγνοεῖσθαι, vel δηλονότι ἀγνοεῖσθαι, vel ἀγνοεῖσθαι ἄγνω. hoc sensu, Hoc potius quam illo modo rem se habere fatebitur: nimirum illa ignoscari. STERN.

ὄντω μᾶλλον—ἀγνοεῖσθαι] Hoc potius modo rem se habere fatebitur, ut illa ignoscantur. Pendet enim ἀγνοεῖσθαι a

progresso ὁμολογήσωμεν, neque jungendum cum antecedentibus ὄντω μᾶλλον, de quo jam monuit Steph. HEIND.

φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι] Trajectiones verborum licet apud Atticos non sint raris, h. l. tamen εἶναι molestie transpositum reponendumque sine dubio ante ποιεῖν sic: φαίνεσθαι δὲ καὶ εἶναι ποιεῖν etc. Structura autem verborum hæc est: τὸ αὐτὸ οὐκ ἂν ποτε δύναίτο ποιεῖν φαίνεσθαι καὶ εἶναι οὐ μόνον καλὰ, ἀλλ' οὐδὲ

III. Τὸ φαίνεσθαι, ἔμοιγε δοκεῖ, ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Βαβαί, οἴχεται ἄρ' ἡμᾶς διαπεφευγός, ᾧ Ἰππία, τὸ καλὸν γινῶναι ὅ τί ποτ' ἔστιν, ἐπειδὴ γε τὸ πρίκτον ἄλλο τι ἐφάνη ὃν ἢ καλόν.

III. Ναὶ μὰ Δία, ᾧ Σώκρατες, καὶ μάλα ἔμοιγε II. III. 439. ἀτόπως.²

§. 34. ΣΩ. Ἄλλὰ μέντοι, ᾧ ἑταῖρε, μὴ πῶ γε ἀνώ- III. 295. μεν' αὐτό· ἔτι γάρ τινα ἐλπίδα ἔχω ἐκφανῆσεσθαι τί ποτ' ἔστι τὸ καλόν.

III. Πάντως δὴ³ που, ᾧ Σώκρατες· οὐδὲ γὰρ χαλεπὸν ἔστιν εὐρεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν εὖ⁴ οἶδ' ὅτι, εἰ ὀλίγον χρόνον εἰς ἐρημίαν ἐλθὼν σκεψαίμην^b πρὸς ἑμαυτόν, ἀκριβέστερον αὐτό^c σοι εἰποιμι τῆς ἀπάσης ἀκριβείας.

ΣΩ. Ἄ μὴ μέγα, ᾧ Ἰππία, λέγε. ὄρα^s ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε· μὴ καὶ^d ὄργισθῆν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδραῖ. καὶ τοι οὐδὲν λέγω· σὺ μὲν γάρ, οἶμαι, ῥαδίως αὐτὸ εὐρήσεις, ἐπειδὴν μόνος γένῃ. ἀλλὰ πρὸς θεῶν ἐμοῦ ἐναντίον αὐτὸ ἐξευρε, εἰ δὲ βούλει; ὡς περ νῦν ἐμοὶ συζητεῖ. καὶ ἐὰν μὲν^e εὐρωμεν, κάλλιστα ἔξει· εἰ δὲ μὴ, στέρξω, οἶμαι, ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ,^f σὺ δ' ἀπελθὼν ῥαδίως εὐρήσεις. καὶ ἐὰν νῦν^g εὐρωμεν, ἀμέλει, οὐκ ὀχληρὸς ἔσομαί σοι πυνθανόμενος ὅ τι ἦν ἐκείνο ὃ κατὰ στυτόν ἐξεῦρες. νῦν δὲ θέασαι αὐτό, εἴ^h σοι δοκεῖⁱ εἶναι τὸ καλόν. λέγω δὴ

^{ασκο}

ἀλλὰ καὶ οὐδὲ v.—^a ἔρ' γ.—^b εἰ' δ.—^c μέγα γ.—^d ἀτόπως δε, ἀσκοπως γ.—^e μή-
πω ἀνώμεν I et pr II, μήποτε ἀγνώμεν v.—^f πάντως δὴ ΓΘΥΒCEPδβδτ: πάντως γε
δὴ *τ.—^g εὖ om θελς.—^h σκεψαίμην γ.—ⁱ αὐτός TF: deficientem ante αὐτό par-
ticulariam ἢn præbet jam v.—^j καὶ μὴ s.—^k μὲν om τ.—^l ψυχῇ v.—^m ἐὰν μὲν νῦν Γv.

ἔλλο ὄτιοῦν. HEIND.

φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι] In hunc ordinem repositi: φαίνεσθαι δὲ καὶ εἶναι ποιεῖν. HEIND. ed. 2.

§. 34. ἀκριβέστερον τῆς ἀπ. ἀκριβ.] Proverbiale loquendi genus, simile illi apud Suid. δίκης δικαιοτέρος. HEIND.

μὴ μέγα λέγε] Perperam vertit Ficinus: ne alta id vocē dicas. Imo ne sis magniloquus. Phædo p. 95. B. δ' γαθί,

—μὴ μέγα λέγε, μὴ τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον. Apolog. p. 20. E. Καὶ μοι—μὴ θορυβήσῃτε μηδὲν, ἢν δόξω

τι ἡμῖν μέγα λέγειν. Sophist. p. 238. A. Θ. Τέλος γοῦν ἢν ἀπορίας ἔχοι ὁ λόγος. H. Μήπω μέγ' εἴπρς. Conf. Kæn. Præfat. ad Gregor. p. x. HEIND.

καὶ μὴ] Cornarius legi jubet μὴ καὶ ὄργισθῆν etc. Equidem, nisi καὶ hoc natum putetur ex proxima syllaba, post καὶ subaudiri velim illud toties intellectum de sebo vel δρα. HEIND.

νῦν δὲ θέασαι] Malim δὴ pro δέ. De pronomine αὐτό pro ἐκείνω adhibito vid. ad Lysid. §. 2. HEIND.

αὐτὸ εἶναι—ἀλλὰ γὰρ ἐπισκόπει μοι πάντοτε προσέχων
τὸν νοῦν, μὴ παραληρήσω. τοῦτο γὰρ^κ δὴ ἴστω ἡμῖν καλόν,
11. iii. 440. ὃ ἂν χρήσιμον ἦ. εἰπον δὲ ἐκ τῶνδ'^λ ἰννοοῦμενος. καλοί,
Φαμέν,^μ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσιν οὐχ οἱ ἂν δοκῶσι τοιοῦτοι εἶναι
οἷοι μὴ δυνατοὶ ὄρα^ν,^ν ἀλλ' οἱ ἂν δυνατοὶ τε καὶ χρήσιμοι
πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἦ γάρ;

III. Ναί.

§. 35. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄλον σῶμα οὕτω λέγομεν^ο
καλὸν εἶναι, τὸ μὲν πρὸς δρόμον, τὸ δὲ πρὸς ἀάλην, καὶ αὖ
τὰ ζῶα πάντα, ἴππον καλὸν καὶ ἄλεκτρούνα καὶ ὄρνυγα,
καὶ τὰ σκίυη πάντα καὶ τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ
ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖα τε καὶ τριήρεις, καὶ τὰ γε^ρ ὄργανα
πάντα τὰ τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις
τέχναις, εἰ δὲ βούλει, τὰ^ρ ἐπιτηδεύματα καὶ τοὺς νόμους,
σχεδὸν τι πάντα ταῦτα^τ καλὰ προσαγορεύομεν τῷ αὐτῷ
τρόπῳ ἀποβλέποντες πρὸς^σ ἕκαστον αὐτῶν ἢ πίφκει, ἢ
εἰργασται, ἢ κείται, τὸ μὲν χρήσιμον^τ καὶ ἢ χρήσιμον καὶ
πρὸς ὃ χρήσιμον καὶ ὁπότε χρήσιμον καλὸν φαμέν εἶναι,^υ
τὸ δὲ ταύτη^ν πάντῃ ἀχρηστον αἰσχροῦ. ἀρ^ω οὖν^ω οὐ καὶ
σοὶ δοκεῖ οὕτως, ὦ Ἴπκία;

III. Ἐμοιογε.

ΣΩ. Ὅρθῶς ἄρα νῦν^τ λέγομεν ὅτι τυγχάνει πάντος ὄν^τ
μᾶλλον καλόν^τ τὸ χρήσιμον;

III. Ὅρθῶς μέντοι, ὦ Σώκρατες.

11. iii. 441. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δυνατόν ἕκαστον ἀπεργάζεσθαι, εἰς ὃ

—^κ δ ε. —^λ φωνῇ Γ. — : λέγω...εἶναι : Η. —^μ τοῦτο μὲν γὰρ ε. —^ν δ' ἐκ τῶνδ' ε. —
^ο μὲν ε. —^ρ ὄρα...δυνατοὶ om Γ. —^σ λέγωμεν ΘΙ. —^τ τε ε. —^υ βούλει καὶ τὰ εε. —
^φ ταῦτα πάντα Γ. —^ω πρὸς om ε. —^ω μὲν οὖν χρήσιμον Γ. —^ω καλὸν φαμέν καλὸν εἶ-
ναι ε. —^ω ταύτη add ΓΘΞΖΤΒCδβδτ. —^ω οὖν om ΓΤδτ. —^ω εἶναι δ.

§. 35. τὸ μὲν πρὸς δρόμον] Conferendus his locus Xenoph. Memor. iv. 6. 9. ubi idem obtinet usus τοῦ καλοῦ πρὸς τι.—καὶ ἄλεκτρ. καὶ ὄρνυγα—vid. ad Lysid. §. 20. ΗΕΙΝΔ.
τὰ ἐπὶ τῇ μουσικῇ] Quae in musica ceterisque artibus adhibentur. Sympos. p. 205. B. αὶ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσι. de Rep. vi. p. 511. A. Μανθάω, ἔφη, ὅτι τὰ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίας τε καὶ ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς

τέχναις λέγεις. ΗΕΙΝΔ.

χρήσιμον καὶ ἢ χρήσιμον] Melius, oripior, hoc καὶ abesset. Mox Bas. 2. τὸ δὲ ταύτη πάντῃ ἀχρηστον. Non male, q. d. τὸ δὲ οὐδαμῇ πρὸς οὐδὲν οὐδέποτε χρήσιμον. ΗΕΙΝΔ.

τὸ δὲ πάντῃ] Legitur etiam, τὸ δὲ ταύτη πάντῃ ἀχρηστον. STERN.
ταύτη πάντῃ] Vocabulum ταύτη ε Bas. 2. revocant. ΗΕΙΝΔ. ed. 2.

περ δυνατόν, εἰς τοῦτο καὶ χρήσιμον, τὸ δὲ ἀδύνατον ἀχρηστον;

III. Πάνυ γε.

ΣΩ. Δύναμις μὲν ἄρα καλόν, ἀδυναμία δὲ αἰσχροτόν;

§. 36. III. Σφόδρα γε. τά τε οὖν^a ἄλλα, ᾧ Σώκρατες, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ἀτὰρ οὖν καὶ τὰ πολιτικά. ἐν γὰρ τοῖς πολιτικοῖς τε καὶ τῇ αὐτοῦ πόλει τὸ μὲν δυνατόν εἶναι πάντων^d κάλλιστον, τὸ δὲ ἀδύνατον πάντων^e αἰσχιστόν. III. 206.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἄρ' οὖν πρὸς θεῶν, ᾧ Ἰππία, διὰ ταῦτα καὶ ἡ σοφία πάντων κάλλιστον, ἡ δὲ ἀμαθία πάντων αἰσχιστόν;

III. Ἄλλα τί οἶε, ᾧ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐχει δὴ ἡρέμα, ᾧ φίλε ἰταῖρε, ὡς φοβοῦμαι^b τί ποτ' αὖ λέγομεν.

III. Τί δ' αὖ φοβεῖ, ᾧ Σώκρατες, ἐπεὶ νῦν γέ σοι^c ὁ λόγος παγκάλας προβέβηκεν;

ΣΩ. Βουλοίμην ἂν, ἀλλὰ μοι^d τόδε συνεπίσκειται. ἄρ' ἂν τίς τι ποιήσῃεν ὃ μῆτ' ἐπίσταται^e μῆτε τὸ παράπαν δύναται;

III. Οὐδαμῶς. πῶς γὰρ ἂν ὅ γε μὴ δύναται;

ΣΩ. Οἱ^f οὖν ἐξαμαρτάνοντες καὶ κακῶ^m ἐργαζόμενοί τε καὶ ποιῶντες ἀκόντες, ἄλλο τι οὕτοι, εἰ^o μὴ ἐθύναντο ταῦτα ποιεῖν, οὐκ ἂν ποτε ἐποίουν; II. III. 442.

III. Δῆλον δὴ.

ἰππία

→ καλὸν μᾶλλον ΘΙ.— γούν v.—^b σέ I.— ἐαυτοῦ ΤεθΙ.—^d πάντων om F.—^e ἀπάντων v.—^f ὁ om ΓΘΒCΕFcbIc.— φοβεῖ ed, φοβοῦμεθα suppl Γ.— γε σοι νῦν Γ.— μοι om v.— ἐπίσταται Te.— δύνατο v.— ed I.— κακῶς suppl Γ.

§. 36. ἀλλὰ τ' αἰε] Vid. ad §. 17. ΗΞΙΝΔ.

λέγομεν] Scribendum videtur λέγομεν. Sic autem p. 208. Ἐχ' ἡσυχῆ, ᾧ Ἰππία, κινδυνεύομεν γάρ τοι, etc. ΣΤΕΡΗ. φοβοῦμαι τί ποτ' αὖ λέγομεν] In his Stephanum, corrigentem λέγομεν, non audio. Fraudi fuit viro doctissimo Latini sermone ratio, cui dispar in hoc genere est usus Græcorum. de Legg. II. p. 652. B. Ἀγαμηροθήναι—ἐπιθυμῶ, τί ποτε

λέγομεν ἡμῶν εἶναι τὴν ὀρθὴν ταπεινάν. Gorg. p. 455. A. φέρε δὴ, θεῶν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς βητορικῆς. Euthyphr. p. 7. A. φέρε δὴ, ἐπισκεψόμεθα, τί λέγομεν. Quibus locis τί ποτε λέγομεν est quid s. quale sit id (certum necne), quod dicimus. Contra de Legg. I. p. 642. A. ὁρᾶτε οὖν τί ποιῶμεν est videte, quid faciendum nobis sit s. quid facere volumus. ΗΞΙΝΔ.

§. 37. ΣΩ. Ἄλλὰ μίντοι δυνάμει γε δύνανται^p οἱ δυνάμενοι· οὐ γάρ που^q ἀδυναμία γε.

ΙΠ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Δύνανται δέ γε πάντες ποιεῖν οἱ ποιοῦντες ἃ ποι-
οῦσιν;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Κακὰ δέ γε^r πολὺ^s πλείω ποιοῦσιν ἢ ἀγαθὰ πάν-
τες ἄνθρωποι, ἀρξάμενοι ἐκ παιδων, καὶ ἐξαμαρτάνουσιν^t
ἄκοιτες.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί οὖν; ταύτην τὴν δύναμιν καὶ ταῦτα τὰ^u χρή-
σιμα, ἃ ἂν^v ἢ ἐπὶ τὸ^w κακόν τι ἐργάζεσθαι χρήσιμα, ἀρα
φήσομεν ταῦτα εἶναι καλὰ, ἢ πολλοῦ δεῖ;

ΙΠ. Πολλοῦ, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ^x Ἰππία, τὸ δυνατόν τε καὶ τὸ χρήσι-
μον ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἐάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ τοι-
αῦτα^y χρήσιμον ἦ.

ΣΩ. Ἐκεῖνο μὲν τοίνυν οἴχεται, τὸ δυνατόν τε καὶ χρή-
σιμον ἀπλῶς εἶναι καλόν. ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο, ὦ Ἰπ-
πία, ὃ^z ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν, ὅτι τὸ χρήσιμόν τε
καὶ τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ
καλόν;

ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀφέλιμόν ἐστιν. ἦ οὐ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

—^p οἱ om Σ.—^q ἢ ei Γ.—^r δύναντο EF.—^s που ΓΘΞΣΥΒCεΓ, om δ: πω *s.
—^t γε om v.—^u πολὺ om Γ.—^v ἐξαμαρτάνουσι v.—^w τὰ om Σ.—^x ἂν om v.—
—^y τὸ om Γ.—^z δ Θ.—^z ἐπὶ τὰ τοιαῦτα v.—^z δ δ ι, omia postea δ.—^z δε: om v.—

§. 37. οὐ γάρ πω] Melius utique non
quam πω; sed Platonis locs, ubi ita πω
pro που illatum reperitur, mutare omnia
non ausim. vid. Theæt. p. 200. D. So-
phist. p. 243. E. Cratyl. p. 438. C. Phi-
leib. p. 64. D. de Legg. vii. p. 808. D.
HEIND.

ἂν γε—ἀγαθὰ δύνηται] Si quidem
bona praeestet seu efficiat. Phileb. p. 23.
D. Μὴν οὖν σοι καὶ νέμπτου προσδεῖσαι
διδάσσειν τινος δυναμίου (γένους); sed

pervagatus est hic significatus τοῦ θέ-
ρασθαι, diversus paululum ab illo, quo
itidem accusativo id junctum sonat spec-
tare aliquo, velle, de quo vid. Heusing.
ad Plutarch. de Puer. Ed. iv. 18. HEIND.

δε: τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατόν ἐπὶ
τὸ ἀγαθόν.] Placebat olim transponi δε:
τὸ δυνατόν καὶ τὸ χρῆσθ. ἐπὶ—sed ut h. l.
δυνατόν ἐπὶ τὸ ποιῆσαι dicitur, ita dic-
tum supra §. 35. eis super δυνατόν. HEIND.

§. 38. ΣΩ. Οὕτω δὴ καὶ τὰ καλὰ σώματα καὶ τὰ καλὰ νόμιμα καὶ ἡ σοφία καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα καλὰ ἔστιν, ὅτι^α ἀφέλιμα.

ΙΠ. Δῆλον ὅτι.

ΣΩ. Τὸ ἀφέλιμον ἄρα ἔοικεν ἡμῖν εἶναι τὸ καλόν, ὡς Ἰππία.

ΙΠ. Πάντως δὴ που, ὡς Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε ἀφέλιμον τὸ ποιῶν ἀγαθόν ἔστιν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Τὸ ποιῶν δέ^β γ' ἔστιν οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἴτιον. ἢ γάρ;

ΙΠ. Οὕτως.

ΣΩ. Τοῦ ἀγαθοῦ ἄρ^γ αἰτίον ἔστι^δ τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ.

III. 297.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε^ε αἴτιον, ὡς Ἰππία, καὶ οὐκ ἂν αἴτιον ἢ τὸ αἴτιον, ἄλλο ἐστίν· οὐ γάρ που τό γε αἴτιον αἰτίου αἴτιον ἂν εἴη. ὥδε δὲ σκόπει· οὐ τὸ αἴτιον ποιῶν ἐφάνη;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπὸ τοῦ ποιῶντος ποιεῖται οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ γιγνόμενον, ἀλλ' οὐ τὸ ποιῶν; τ. III. 444.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο τι τὸ γιγνόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ποιῶν;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τό γ^ε αἴτιον αἴτιον αἰτίου ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ γιγνομένου ὑφ' αὐτοῦ.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ ἄρα τὸ καλόν ἔστιν αἴτιον ἀγαθοῦ, γίγνοιτ' ἂν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τὸ ἀγαθόν. καὶ διὰ ταῦθ',^h ὡς ἔοικε, σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὰλλα πάντα τὰ καλὰ, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔργονⁱ σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν, καὶ κινδυνεύει ἐξ ὧν εὐρίσκομεν πατρός τινος ἰδέα^j εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ.

^α δέ om θι. — ^β γ' Γ, ἔρ' ἐκάστου v. — ^γ ἔστιν αἴτιον v. — ^δ γ' v. — ^ε ποιούμενον v. — ^ε γ' om v. — ^h ταῦθ' Γ. — ⁱ ἔργον v. — ^j εὐρίσκομεν ἐν πατρός τινος εἰ ἰδέα v. —

§. 37. ΣΩ. Ἀλλὰ μίντοι δυνάμει γε δύνανται^p οἱ δυνάμεινοι· οὐ γάρ που¹ ἀδυναμία γε.

ΙΠ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Δύνανται δέ γε πάντες ποιεῖν οἱ ποιοῦντες ἃ ποι-
οῦσιν;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Κακὰ δέ γε^r πολὺ^a πλείω ποιοῦσιν ἢ ἀγαθὰ πάν-
τες ἄνθρωποι, ἀρξάμενοι ἐκ παιδων, καὶ ἐξαμαρτάνουσιν¹
ἄκοντες.

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί οὖν; ταύτην τὴν δύναμιν καὶ ταῦτα τὰ^u χρῆ-
σιμα, ἃ ἂν^v ἢ ἐπὶ τὸ^w κακόν τι ἐργάζεσθαι χρῆσιμα, ἀρα
φῆσόμεν ταῦτα εἶναι καλὰ, ἢ πολλοῦ δεῖ;

ΙΠ. Πολλοῦ, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σάκρατες.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ^x Ἰππία, τὸ δυνατόν τε καὶ τὸ χρῆσι-
μον ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἐάν γε, ὦ Σάκρατες, ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ ται-
αῦτα^y χρῆσιμα ἢ.

ΣΩ. Ἐκεῖνο μὲν τοίνυν οἴχεται, τὸ δυνατόν τε καὶ χρῆ-
σιμον ἀπλῶς εἶναι καλόν. ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο, ὦ Ἰπ-
πία, ὅ^z ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν, ὅτι τὸ χρῆσιμόν τε
καὶ τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ
καλόν;

ΙΠ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀφελιμόν ἐστιν. ἢ οὐ;

ΙΠ. Πάνυ γε.

—¹ οἱ om Σ.—² ἢ ei T.—³ δύναντο EF.—⁴ που ΓΘΞΣΤΒCΓΓ, om δ: πω *s.
—⁵ γε om v.—⁶ πολὺ om T.—⁷ ἐξαμαρτάνοντες v.—⁸ τὰ om Σ.—⁹ ἂν om v.—
—¹⁰ τὸ om Γ.—¹¹ δ Θ.—¹² ἐπὶ τὰ ταιαῦτα v.—¹³ δ δ i, omisi postea δ.—¹⁴ ὅτι om v.—

§. 37. οὐ γάρ που] Melius utique non
quam πω; sed Platonis locs, ubi ita πω
pro που illatum reperitur, mutare omnia
non ausim. vid. Theæt. p. 200. D. So-
phist. p. 243. E. Cratyl. p. 438. C. Phi-
leb. p. 64. D. de Legg. vii. p. 808. D.
HEIND.

ἔάν γε—ἀγαθὰ δύνηται] Si quidem
bona praeestet seu efficiat. Phileb. p. 23.
D. Μὴν οὖν σοὶ καὶ νέμπτου προσδεῖσαι
διὰκρῆσιν τινος δυνάμεινου (γένους); sed

pervagatus est hic significatus τοῦ θέ-
νασθαι, diversus paululum ab illo, quae
itidem accusativo id junctum sonat spec-
tare aliquo, velle, de quo vid. Heusing-
ad Plutarch. de Puer. Ed. iv. 18. HEIND.

ὅτι τὸ χρῆσιμόν τε καὶ τὸ δυνατόν ἐπὶ
τὸ ἀγαθόν.] Placebat olim transponi ὅτι
τὸ δυνατόν καὶ τὸ χρῆσιμ. ἐπὶ—sed ut h. l.
δυνατόν ἐπὶ τὸ ποιῆσαι dicitur, ita dic-
tum supra §. 35. eis super δυνατόν. HEIND.

§. 38. ΣΩ. Οὕτω δὴ καὶ τὰ καλὰ σώματα καὶ τὰ καλὰ νόμιμα καὶ ἡ σοφία καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα καλὰ ἔστιν, ὅτι^α ἀφέλιμα.

ΙΠ. Δῆλον ὅτι.

ΣΩ. Τὸ ἀφέλιμον ἄρα ἔοικεν ἡμῖν εἶναι τὸ καλόν, ὡς Ἰππία.

ΙΠ. Πάντως δὴ που, ὡς Σάκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε ἀφέλιμον τὸ ποιῶν ἀγαθόν ἔστιν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ.

ΣΩ. Τὸ ποιῶν δέ^β γ' ἔστιν οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἴτιον. ἢ γάρ;

ΙΠ. Οὕτως.

ΣΩ. Τοῦ ἀγαθοῦ ἄρ^γ αἰτίον ἔστι^δ τὸ καλόν.

ΙΠ. Ἔστι γάρ.

III. 297.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε^ε αἴτιον, ὡς Ἰππία, καὶ οὐδ' ἂν αἴτιον ἢ τὸ αἴτιον, ἄλλο ἔστιν· οὐ γάρ που τό γε αἴτιον αἰτίου αἴτιον ἂν εἴη. ὣς δὲ σκόπει· οὐ τὸ αἴτιον ποιῶν ἐφάνη;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπὸ τοῦ ποιῶντος ποιεῖται οὐκ ἄλλο τι ἢ II. III. 444. τὸ γιγνόμενον, ἀλλ' οὐ τὸ ποιῶν;

ΙΠ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο τι τὸ γιγνόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ποιῶν^ς;

ΙΠ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τό γ^ς αἴτιον αἴτιον αἰτίου ἔστιν, ἀλλὰ τοῦ γιγνομένου ὑφ' ἑαυτοῦ.

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ ἄρα τὸ καλόν ἔστιν αἴτιον ἀγαθοῦ, γίγνεται ἂν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τὸ ἀγαθόν. καὶ διὰ ταῦθ^ς,^h ὡς εἶπες, σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τ' ἄλλα πάντα τὰ καλὰ, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔργον^ι σπουδαστόν ἔστι, τὸ ἀγαθόν, καὶ κινδυνεύει ἐξ ὧν εὐρίσκομεν πατρός τινος ἰδέα^ι εἶναι τὸ καλόν τοῦ ἀγαθοῦ.

^α δέ om ΘΙ.—^β ἔρ Γ, ἔρ ἐκάστου v.—^γ ἔστιν αἴτιον v.—^δ γ' v.—^ε ποιούμενον v.—^ς γ' om v.—^h ταῦθ Γ.—^ι ἔργον v.—^ι εὐρίσκομεν ἐν πατρός τινος εἰδέα v.—

ξ. 39. ΠΙ. Πάνυ μὲν οὖν καλῶς γὰρ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόδε^κ καλῶς λέγω, ὅτι οὐθ' ὁ πατήρ υἱὸς ἐστὶν οὐθ' ὁ υἱὸς πατήρ;

ΠΙ. Καλῶς μέντοι.

ΣΩ. Οὐδέ γε τὸ αἴτιον γιγνόμενόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐτῷ αἴτιον.

ΠΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Μὰ Δί^μ, ὦ ἄριστε, οὐδὲ ἄρα τὸ καλὸν^ν ἀγαθὸν ἐστὶν, οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν. ἤ^ο δοκεῖ σοι οἷόν^ρ τε εἶναι^ι ἐκ τῶν προειρημένων^τ;

ii. iii. 445.

ΠΙ. Οὐ μὰ τὸν^ν Δί^ι, οὐ μοι φαίνεται.

ΣΩ. Ἀρέσκει^ν οὖν ἡμῖν καὶ^ν ἐθέλομεν ἂν λέγειν ὡς τὸ καλὸν οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν;

ΠΙ. Οὐ μὰ τὸν Δί^ν, οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει.

ΣΩ. Ναὶ^ν μὰ τὸν Δί^ν, ὦ Ἰππία· ἐμοὶ δὲ γε πάντων ἥπιστ'^ν ἀρέσκει ἂν^ν εἰρήκαμεν λόγων.

ΠΙ. Ἔοικε γὰρ οὕτως.

ΣΩ. Κινδυνεύει^ν ἄρ^ν ἡμῖν, οὐχ ὡς περ ἄρτι ἐφαίνετο κάλλιστος εἶναι τῶν λόγων τὸ ἀφέλιμον καὶ τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατόν ἀγαθόν τι ποιεῖν καλὸν εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλ', εἰ οἷόν τ' ἐστίν, ἐκείνων εἶναι γαλοῖότερος^ν τῶν πρώτων, ἐν οἷς τήν τε παρθένον ἀόμεθ' εἶναι τὸ καλὸν καὶ ἐν ἕκαστον τῶν ἔμπροσθεν^ν λεχθέντων.

^κ τόδε Γ.— ὁθ' Γ.— δ' Γδ.— ἡ καλόν ΘΒCEFI et pr Γ, ἡ καλόν δ, ἡ καλόν ε.— ὁ ἡ om ΞΣΤε.— ὁλέν om v.— εἶναι om Γ.— προειρημένων ΓΘΞΣΤΒCedilic: εἰρημένων ε.— τὸν om v.— δ' δ.— ἀρέσκει ΓΥΒCEFSdlic et corr Ξ: ἀρέσκει ε.— οὖν καὶ ἡμῖν καὶ v.— ναί...ἀρέσκει om Θ, μὰ...ἀρέσκει om Ι, μὰ τὸν δ' om δ.— ἡπιστ' Γ.— ἐξ ἂν γε F.— κινδυνεύει v.— ἄρ' Γ.— τὸ om ε.— γαλοῖότερον

ξ. 39. ναὶ μὰ τὸν Δία] Herebat aliquis in formula hęc affirmandi, sine causa. Nam his verbis progressum Hippia responsum Socrates asseverat. Vere ais, tibi non admodum placere. HEIND. ἐφαίνετο κάλλιστος] Vulgo distinctum κινδυνεύει ἄρα ἡμῖν, οὐχ, ὡς περ ἄρτι ἐφαίνετο, κάλλιστος εἶναι τῶν λόγων, τὸ ἀφέλιμον—ποιεῖν, καλὸν εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχειν, ut κάλλιστος εἶναι penderet a progresso κινδυνεύει, et illa οὐχ οὕτως ἔχειν addita esseēt abundanter. Sed.

Græcus lector hand dubie ἐφαίνετο jungebat subsequētibz his κάλλιστος εἶναι. HEIND.

ἀφέλ. καὶ τὸ χρ.] Scribendum puto, τὸ ἀφέλιμόν τε καὶ χρήσιμον, καὶ τὸ δυνατόν, etc. ΣΤΕΡΗ.

ἀφέλ. καὶ τὸ χρ.] Stephanus scribendum putabat τὸ ἀφέλιμόν τε καὶ χρήσιμον καὶ τὸ δυνατόν, quasi τὸ ἀφέλιμον et τὸ χρήσιμον ejusdem generis essent. Imo χρήσιμον aliquid case poterat etiam ἐπὶ τὸ καλόν τι ἐργάζεσθαι; contra

§. 40. ΠΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καί᾽ ἐγὼ μὲν γε οὐκ εἶμι ἔχων, ἢ Ἰκτία, ὅσαι τρέπαμαι, ἀλλ' ἀπορῶ σὺ δὲ ἔχεις τι λέγεις;

ΠΙ. Οὐκ ἐν γε τῷ παρόντι, ἀλλ' ὡς περ ἄρτι ἔλεγον, σκεψάμενος εὖ οἶδ' ὅτι εὐρήσω.

ΣΩ. Ἄλλ' ἐγὼ μοι δοκῶ ὑπὸ ἐπιθυμίας^ε τοῦ εἰδέναι οὐχ οἷός τε σὲ εἶναι περιμένειν μέλλοντα. καὶ γὰρ οὖν δὴ τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορηκίνας.^η ὄρα γάρ, εἰ ὁ ἄν χαίρειν π. iii. 446. ἡμᾶς ποιῆ, μὴ τι πάσας τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ὁ ἄν διὰ τῆς ἀποῆς καὶ τῆς ὄψεως, τοῦτο φαίμεν^ι εἶναι καλόν, πῶς τί ἄρ' ἄν ἀγωνιζοίμεθα;^κ οἷ τ' ἔ' γέ που καλοὶ ἄνθρωποι, ἢ κii. 298. Ἰκτία, καὶ τὰ τοικίλματα πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ πλάσματα τέρπει ἡμᾶς ὄρωντας, ἃ ἄν καλὰ ἦ καὶ οἱ φθόγγοι οἱ καλοὶ καὶ ἡ μουσικὴ ζύμματα καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι ταῦτόν τοῦτο^μ ἐργάζονται, ὥστ' εἰ ἀποκρινάίμεθα τῷ θρασυῖ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ὅτι ὦ γενναῖε, τὸ καλὸν ἐστὶ τὸ^ν δι' ἀποῆς τε καὶ ὄψεως^ο ἡδύ, οὐκ ἄν οἶμι^ρ αὐτόν^ι τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν;^ρ

ΠΙ. Ἐμοὶ γοῦν^σ δοκῆι νῦν,^ς ἢ Σάκρατες, εὖ λέγεσθαι τὸ καλὸν ὅ ἐστιν.^ς

§. 41. ΣΩ. Τί δ' ἄρα; τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ καλὰ

ΓΕΓΙΘΕΚΟΙΤΕ.— πρόσθε ο.— καὶ om ο.— δση ο.— ε εθουίαι C.— εθουίαι F.— γὰρ οὖν εἰ ο.— φαίμεν ο.— ἀγωνιζόμεθα XT.— τί XT.— τούτων XT.— ὅτι τὸ om I.— καὶ ὄψεως ΘΕΣΤΙΤ: καὶ δι' ὄψεως *ε.— εἰς ΓΣ, οἷαι εἰ τ.— α ἀπὸ θ ο.— ἐπίσχων σοκ Γ.— ἔμοι γοῦν ο, ἔμοιγε b: ἔμοιγε πῶν *ε.— πῶν γε

ἀφέλμιον ἐπαιτὸν τὸ χρῆσιμον καὶ τὸ δυνατὸν ἐπαιτὸν τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι. §. 37. ΗΞΙΩΘ.

§. 40. μήτι] Malim μήτι, neque tamē. Nam μήτι est nequam. Deinde scripserim φῶμα pro φαίμεν, quoniam διὰ τὰ ἀπορία ἐμφανέοντα ἐπισημαστικῶς συντάσσονται, ut monet Schol. Eurip. Hec. v. 85. laudante Valckenario ad Herodot. v. 82. ΗΞΙΩΘ.

πῶς τί ἔρ' ἄν] Mutari iubet Sydenhamus in πῶς γὰρ ἄν, vel πῶς τί γὰρ ἄν, duplici nimirum interrogandi particula, πῶς τί, male offensus. Ion. p. 530. A. πῶς τί ἠγωνίσω; Theset. p. 208. E. πῶς τί τοῦτο; Conf. Sophist. p. 261. E. Politic. p. 297. C. Tim. p. 22. B. idque retineri fortasse debet in Xenoph. Mem.

Plat.

VOL. VI.

iii. 18. 6. Pro ἄρα autem quanquam et Ficinus γὰρ expressit: nam quo pacto etc. tamen illud non tentem. ΗΞΙΩΘ.

πῶς τί γὰρ ἄν] E Ficino ita correxi. Vulgo πῶς τί ἔρ' ἄν dy. ΗΞΙΩΘ. ed. 2. τὰ τοικίλματα] Xenophonti Mem. iii. 8. 10. τοικίλια] dicta, interpretatur ibi Schneiderus de opere intestino, lateantibus similibusque artificibus. ΗΞΙΩΘ.

§. 41. τί δ' ἄρα; τὰ ἐπιτ.] Vulgo interpungitur τί δ' ἄρα; τὰ ἐπιτ. Illa autem Ταῦτα δ' ἴσως, δ Σάκρ., κἄν παραλέθοι τὸν ἄνθρωπον miro errore Cornarius cum Ficino: hac fortassis, etiamsi hominem lateant, κἄν h. l. est καὶ ἄν, non καὶ ἄν, et sensus est hic: hac fortasse hominem istum lateant, ut verendum nobis non sit, ne hac ejus ὑποφορῆ ἡμᾶς quaque

2 F

καὶ τοὺς νόμους, ὃ Ἰππία, δι' ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως φήσομεν ἠδὲα ὄντα καλὰ εἶναι, ἢ ἄλλο τι εἶδος ἔχει;

III. Ταῦτα δ' ἴσως, ὃ Σώκρατες, κἀν παραλάβοι τὸν ἀνθρώπον.

ΣΩ. Μὰ τὸν κύνα, ὃ Ἰππία, οὐχ ὄν γ' ἀν' ἐγὼ μάλιστα ἰσχυροῖμην ληρῶν καὶ προσκοιούμενός τι λέγειν μηδὲν λέγων.

III. Τίνα τοῦτον;

II. III. 447.

ΣΩ. Σωκράτη^α τὸν Σωφρονίσκου, ὃς ἐμοὶ^β οὐδὲν ἂν μάλλον ταῦτα ἐπιτρέποι^γ ἀνερεύνητα^δ ὄντα ῥαδίως λέγειν ἢ ὡς εἶδοτα^ε ἂ μὴ οἶδα.

III. Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγε καὶ αὐτῶ, ἐπειδὴ σὺ εἶπες, δεκεῖ τι ἄλλο εἶναι τοῦτο τὸ περὶ τοὺς νόμους.

ΣΩ. Ἐχ' ἡσυχῇ, ὃ Ἰππία· κινδυνεύομεν γάρ τοι, εἰ ἐν τῇ αὐτῇ ἰμπεκτωκότης^β ἀπορία περὶ τοῦ καλοῦ ἐν ἣ περ νῦν δῆ, ἰοῖσθαι ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ^γ εἶναι.

III. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι φράσω ὃ γέ μοι καταφαίνεται, εἰ ἄρα τι λέγω. ταῦτα μὲν γὰρ τὰ περὶ τοὺς νόμους τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τάχ' ἂν φανεῖν οὐκ ἐκτὸς ὄντα τῆς αἰσθήσεως ἢ^α διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡμῖν οὔσα τυγχάνει, ἀλλ' ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον, τὸ διὰ τούτων ἢδὲ καλὸν εἶναι, μηδὲν τὸ τῶν νόμων εἰς μέσον παράγοντες.

δ v.— ὅτι ἐστίν v.— φήσομεν ἢ δηλονότι καλὰ εἶναι ἠδὲα v.— δὴ τ.— γὰρ Σ Τυ, γ' ἂν σοι Η, ἂν Γ.— μάλιστα Γ.— καὶ ἢ v.— σωκράτην ΗΣΤ, om v.— β ἐμοὶ om v.— ἐπιτρέποιεν τ.— δ ἀνευρήματα τ.— ε εἶδοτι ΗΣΤ.— τὸ om ΣΤ et pr Η.— ε τι ΕΣ.— ἀκεππ. F.— δὴ νῦν ΓΘΒCFedl.— ἀπορία F.— ἢ F.— τυ-

pulchri definitionem mittere cogamus. Quae sententia mire decet Hippium, vanissimum hominem, vorique parum curiosum. Mox de dictione ῥαδίως λέγειν vid. ad Charmid. §. 44. HEIND.

κινδυνεύομεν γάρ τοι—εὐπορία εἶναι] Cognat. videtur enim in eadem ambiguitatem de pulchro illari, in qua modo eramus, et iamem putare, abunde nobis, quod dicamus, adesse. In quibus ἄλλῃ illud non expressit. Mihi olim εὐπορία inculcatum a glossatore videbatur; nunc integra omnia esso praestem, modo haec ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ referantur ad illa superiora §. 40. καὶ γὰρ οὐδὲν δὴ τι καὶ οἱ-

μαι ἔστι εὐπορηκεῖν. Ἐν ἄλλῃ τινὶ ἐστ τωρατος in alia. Quamcumque enim aeste pulchri finitionem tentaverat cum Hippia Socrates, eam initio avide amplexus erat Sophista, in εὐπορίᾳ se devenisse somnians. HEIND.

ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον] Phaedo p. 95. B. πάνν μοι οὐδ' ἀτάσως ἔδοξεν εὐθεῖς τὴν πρώτην ἐροῶν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Phileb. p. 41. B. προσιστάμεθα δὲ, καθάπερ ἀθληταί, πρὸς τοῦτον ἀδ τὸν λόγον. Contrarium est ibid. p. 43. A. ἀλλὰ γὰρ ὑπεκοτήνα τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι. HEIND.

[§. 42.] Ἄλλ' εἰ ἡμᾶς ἔροιτο εἴθ' οὗτος ὄν' λέγω εἴτε ἄλλος ὀστίσῃ, τί δὴ, ὦ Ἰππία τε καὶ Σώκρατες, ἀφωρίσατε τοῦ ἡδέος τὸ ταύτη' ἡδύ, ἧ' λέγετε, καλὸν εἶναι, τὸ δὲ κατὰ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις σίτων τε καὶ ποτῶν καὶ τῶν περὶ ἀφροδίσια καὶ τᾶλλα πάντα τὰ τοιαῦτα οὐ φατε καλὰ εἶναι; ἢ οὐδὲ ἡδέα, οὐδὲ ἡδονὰς τὸ παράπαν ἐν τοῖς τοιοῦτοις φατέ εἶναι, οὐδ' ἐν ἄλλῃ ἢ τῷ ἰδεῖν τε π. iii. 448. καὶ ἀκοῦσαι; τί φήσομεν, ὦ Ἰππία;

III. Πάντας δὴ που φήσομεν, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μεγάλας πάνυ ἡδονὰς εἶναι.

ΣΩ. Τί οὖν, φήσει, ἡδονὰς οὐσας οὐδὲν ἤττον ἢ καὶ ἐκείνας ἀφαιρέσθε τούτο τούνομα καὶ ἀποστρεψίτε τοῦ καλὰς εἶναι; Ὅτι, φήσομεν, καταγελώη ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ἢ. 209. ὅς τις οὐ, εἰ φαῖμεν μὴ ἡδύ εἶναι φαγεῖν ἀλλὰ καλόν, καὶ ὄζειν ἡδύ μὴ ἡδύ ἀλλὰ καλόν. [§. 43.] Τὰ δὲ που περὶ τὰ ἀφροδίσια πάντες ἂν ἡμῖν μάχοιντο ὡς ἡδίστον ὄν, δεῖ δὲ αὐτό, εἴαν τις καὶ πράττη, οὕτω

χάσει F.— εἴθ' Γ.— δ pr E.— δ om v.— τε om F.— ἡδέος περὶ τὸ v.— ταύτης Γ.— ἢ Γ.— λέγεται mei omnia.— καὶ τῶν om v.— τὰ om v.— οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ v.— εἶναι Γ.— καὶ post ἢ om E.— ἐκείνας οὐσας ἀφαιρέσθε v.— καλὰς F.— καταγελώη EΓυ: καταγελῶ *s.— εἰ σοι v.— ἡδὺ ante μὴ om

§. 42. τί δὴ, δ] Malim τί δὴ a verbo ἀφωρίσατε separare, ut ita dictum sit sicut τί ἔρα, circa princip. hujus pag. STERN.

τί δὴ, δ Ἰππία] Cur igitur, Hippia et Socrates, ab omni opinione jucundo illud separastis jucundum, quod hactenus est jucundum, quatenus pulchrum esse dicitis, ceterorum autem sensuum voluptatibus pulchri nomen adjudicatis? τὸ ταύτη' ἡδὺ ἢ λέγετε i. e. τὸ μέρος τοῦ ἡδέος, τὸ ἐπὶ τῇ ἔψει τε καὶ ἀκοῇ γιγνώσκων. §. 43. Non video, cur Stephanus illa τί δὴ se jungi voluerit a verbo ἀφωρίσατε, quum eadem mox eodem modo interetur interrogatio τί οὖν, φήσει, ἡδονὰς etc. HEIND.

αἰσθήσεις σίτων] σίτων ceterique hi genitivi pendunt a verbo αἰσθήσεις, male in edd. a seqq. distincto. HEIND.

σίτων τε καὶ ποτῶν] Scribere fortasse debui σιτίων. Atque extr. §. veteror ne post hæc, εἰ φαῖμεν μὴ ἡδὺ εἶναι φαγεῖν,

textu exciderit vox ἡδὺ. HEIND. ed. 2. τί οὖν, φήσει] Vulgo hæc interpunguntur perperam: τί οὖν; φήσει, ἡδονὰς οὐσας οὐδὲν ἤττον; ἢ καὶ ἐκείνας—Sensus est: cur igitur, inquiet, hæc voluptates, quum tamen ea non minus sint voluptates quam illæ (al δ' ἔψεως καὶ ἀκοῆς), nomine hoc pulchri defraudatis? HEIND.

οὐδεὶς ὄστις οὐ] Prician. xviii. p. 1106. ed. Putsch. οὐδὲ εἰς ὄστις οὐ. Bene, ex more Atticorum. Aristoph. Plut. 37. ὄστις μηδὲ ἐν, et sic οὐδ' ἐν εἰς pro οὐδεὶς ἐν. v. Thom. Mag. p. 661. HEIND.

§. 43. τὰ δὲ που περὶ τὰ ἀφροδ.—δν] Nonne ἐντα pro ἐν, vel τὸ δὲ pro illo τὰ δὲ? Sed nihil muto. de Rep. i. p. 336. A. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῖτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ἐν, οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἐν ἄλλο τις αὐτὸ φαῖν εἶναι; Protag. p. 354. C. Οὐκοῦν τὴν μὲν ἡδονὴν διώκετε, ὡς ἀγαθὸν ἐν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε ὡς κακόν; ubi nolim abjici ἐν. Ibid. p. 361. B. εἰ

πράττειν ὅσπερ μηδὲνα ὄραν, ὡς αἰσχιστεον ὄν ὀραῖσθαι. Ταῦτα ἡμῶν λεγόντων, ὡ Ἰπκία, Μαιθάνα, ἀν ἰσως^ε φαίη, καὶ ἐγὼ ὅτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἶναι, ὅτι οὐ δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ἀλλ' ἐγὼ οὐ τοῦτο ἤρωτον, ὃ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς^δ καλὸν εἶναι, ἀλλ' ὃ τί ἐστίν. Ἐροῦμεν δὴ, οἶμαι, ὃ περ ὑπεθέμεθα, ὅτι Τοῦθ' ἡραῖς γε^ε φαρμεν^ε τὸ μέρος τοῦ ἡδίου,¹ τὸ^μ ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ^ν γιγνόμενον, καλὸν εἶναι. ἀλλὰ^ο ἔχεις τι χρῆσθαι τῷ λόγῳ; Ἡ τί^ρ καὶ^α ἄλλο ἐροῦμεν, ὡ Ἰπκία;

π. κ. 449.

III. Ἀνάγκη πρὸς γε^ε τὰ εἰρημίνα, ὡ Σάκρατες, μὴ ἀλλ' ἄττα ἢ ταῦτα λέγειν.

ΣΩ. Καλῶς δὴ λέγετε,^ε φήσει. οὐκοῦν εἴ περ τὸ δι' ἄψιας καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλὸν ἐστίν, ὃ μὴ τοῦτο^ε τυγχάνει ὄν τῶν ἡδίων, δῆλον ὅτι οὐκ ἀν καλὸν εἶη;^ε Ὁμολογήσομεν;^ε

III. Ναί.

ΣΩ. Ἡ οὖν τὸ δι' ὄψιας ἡδύ, φήσει, δι' ὄψιας καὶ ἀκοῆς ἐστίν ἡδύ, ἢ τὸ δι' ἀκοῆς ἡδὺ δι' ἀκοῆς καὶ ὄψιας^ε ἐστίν ἡδύ; [§. 44.] Οὐδαμῶς, φήσομεν, τὸ διὰ τοῦ ἐτέρου ὄν τοῦτο δι' ἀμφοτέρων εἶη ἀν^ε τοῦτο γὰρ δοκεῖς ἡμῖν λέγειν. ἀλλ' ἡμῶς ἐλίγομεν ὅτι καὶ ἐκάτερον τούτων^ε αὐ-

T.—^ε μηδ' ε.—^ε ταῦτ' ὄν suprl Γ.—^ε μωθῶν μιν ἰσως ἀν ε.—^ε ἀνθρώποις suprl Γ.—^ε ἀλλὰ τί ε.—^ε γε εναντι Γ.—^ε ἔφαμεν ΕΤ.—^ε τοῦ ἡδίου τὸ μέρος Γ.—^ε τοῦ ΘΓ.—^ε καὶ τῇ ἀκοῇ ε.—^ε ἀλλ' ε.—^ε ἔτι ΓΘβΓε et BC.—^ε καὶ οσα ΣΤ.—^ε τε ε.—^ε λέγεται ΘΓ.—^ε τούτου ε.—^ε εἶνα ε.—^ε ὁμολογήσομεν Εε, ὁμολογήσω πε Τ.—^ε καὶ δι' ὄψιας ΓΘΒΓΘβΓ.—^ε εἶη ἀν ΓΘΒΓΕΓ: εἶνα^ε ε.—^ε ἀπάν τούτων ε.—

μὴν γὰρ ἄλλο τι ἢ ἡ ἐπισημῆ ἢ ἀρετῆ, (sic leg. cum Steph.)—σαφῶς οὐκ ἀν ἢ διδασκῆν τὸν δι' αὐ φησισται ἐπισημῆ ε.—, θεωρητικὸν ἔσται μὴ διδασκῆν ε.— Vicissim Protag. p. 359. D. ἐπειδὴ τὸ ἦτορ εἶνα ἐπισημῆ ἐπισημῆ ἀρετῆ ε.— Sed sequente illo δι' hand dubie melius est δεῖ. ΗΞΙΝΔ.

μωθῶν, ἀν ἰσως φαίη] Vulgo μωθῶν ἀν, ἰσως φ. solocce, neque ostendere debet hic positus τοῦ ἀν. Phædo p. 87. D. ἀλλὰ γὰρ ἀν φαίη ἐπίσημῆ τῶν ψυχῶν πολλὰ σέματα καταρτίβειν. p. 101. E. εὐδ' ὅ, εἴτερ αὐ τῶν φιλοσόφων, ἀμην, ἀν, ὡς ἐγὼ λέγω, τοιοῦς. ΗΞΙΝΔ.

τούτου] Fortasse τούτου scribendum est. ut intell. διὰ τούτου; videlicet δι'

ὄψιας, vel δι' ἀκοῆς. nam statim post queritur annon quod alterutro est ἡδύ, sit etiam utroque. ΣΤΕΡΗ.

τούτου] Inutilis ac ne Græca quidem Stephani est conjectura τούτου, ut intelligatur διὰ τούτου, δι' ὄψιας vel δι' ἀκοῆς. Si qua opus est mutatione, rescripserim τοιοῦτε, quanquam et τούτε conmodum est. τῶν ἡδίων autem pendet ab illo δ, quod jucundarum τῆς γένεως etc. ΗΞΙΝΔ.

§. 44. οὐδαμῶς φήσομεν—δι' ἀμφοτέρων εἶνα] Non placet subitus hic transitus ab obliqua oratione οὐδαμῶς φήσομεν εἶνα ad directam τούτου γὰρ δοκεῖς. Suspiciot εἶη ἢ legendum pro εἶνα, ut §. 47. εὐ καὶ ἐπίσημῆς ἡμῶν εἶη ἀν; ΗΞΙΝΔ.

τὸ καθ' αὐτὸ τῶν ἡδίων καλὸν εἶη, καὶ ἀμφοτέρω. Οὐχ οὕτως ἀποκρινούμεθα;^a

III. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν, φήσει, ἦδὺν ἡδέος ὅτιοῦν ὄτουοῦν^a διαφέρει τούτω τῷ ἦδὺν εἶναι; μὴ γὰρ εἰ μείζων τις ἡδονὴ ἢ ἐλάττων^b ἢ μᾶλλον ἢ^c ἥττόν ἐστιν, ἀλλ' εἴ τις αὐτῶ^d τούτω^e διαφέρει, τῷ ἢ μὲν^f ἡδονὴ εἶναι,^g ἢ δὲ μὴ ἡδονή, τῶν ἡδονῶν. Οὐχ ἡμῖν γε δοκεῖ. Οὐ γάρ,^h

III. Οὐⁱ γὰρ οὖν δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν, φήσει, δι' ἄλλο τι ἢ ὅτι^k ἡδοναί εἰσι προ- π. iii. 450.
εἰλεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν, τοιοῦτό^l τι ἀρῶντες ἐκ' ἀμφοῖν, ὅτι ἔχρουσί τι διάφορον τῶν ἄλλων, εἰς ὃ ἀποβλέποντες καλὰς φατε^m αὐτὰς εἶναι. οὐ γὰρ πω διὰ τοῦτο καλὴ ἐστὶν ἡδονὴ ἢ διὰ τῆς ὀψείας, ὅτι δι' ὀψείας ἐστὶν. εἰ γὰρ τοῦτο αὐτῇ ἦνⁿ τὸ αἴτιον καλῆ^o εἶναι, οὐκ ἂν ποτε ἦν ἢ ἑτέρα,^p ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς,^q καλῆ^r οὐκ οὐκ ἔστι^r γε δι' ὀψείας ἡδονή. Ἀληθῆ λέγεις, φήσομεν;

^a ἀποκρινοῦμεθα ο, ἀποκρινοῦμεθα δι, ἀποκρινοῦμεθα ΓΙ: ἀποκρινοῦμεθα *τ.— ὄτιοῦν ἢ μᾶλλον ὄτουοῦν ο.— ἢ καὶ ἐλάττων C.— ἢ μᾶλλον ἢ om ο.— εἴτι αὐτῶν ο.— αὐτῶν τούτων Γ.— ἢ μὲν om Ε.— εἶναι om Θ.— εὖ γὰρ om οὐτ.— εὖ...δοκεῖ om δι.— φήσει ἢ δι' ο.— διότι ο.— τοιοῦτό ΕΣΤ.— φατε...διὰ om ο.— ἢ αὐτῇ ΕΣΤ.— καλῆ ΓΘ.— ἢ ἑτέρα ο.— τῆς παρὰ ἀκοῆς ο.— ἔτι τ.— ἢ

μη γὰρ εἰ] Sic. quoque cum μη subaudit verbum ἔρωτῶ: quamvis cum hoc indicativo putabit fortasse quispiam illum usurum fuisse potius altera particula negativa: ideoque cum μη subaudire malet ἔρωτῶ, vel ἀποκρινοῦμεθα. Paulo post autem δοκεῖν utroque in loco legit idem interpres, subaudiens et hic verbum aliquod, videlicet φήσομεν, aut aliud ejusmodi: et ὁ γὰρ priore in loco non agnoscens, ut opinor. Ita enim vertit hunc locum, *Nobis quidem non videri dicemus.* HIPP. *Non videri plane.* STEPH.

μη γὰρ εἰ μείζων] Non enim quæro en. Geminum huic est illud μη ἔτι, non dicemus. Illa οὐχ ἡμῶν γε δοκεῖ etc. vertit Ficinus: *nobis quidem non videri dicemus.* HIPP. *Non videri plane.* Unde Stephanus conjectat legisse eam utroque loco δοκεῖν pro δοκεῖ, ut φήσομεν vel tale quid subaudiret, illud autem ὁ γὰρ non agnosceret. Sed Ficinum, *ante vidimus*, non adeo fidum esse in-

terpretem, ut in talibus quoque ejus standum sit auctoritate. Hic post δοκεῖ facile subaudias φήσομεν.—Paulo inferioris ne quis pro ὁ γὰρ πω malit ὁ γὰρ πω, suus his locus est particulae πω: *nonnam propterea pulchra est etc. sed aliud aliquid requiritur.* HEIND.

ἔτι γε] Pro ἔτι γε in vet. ἐστὶ γε. eodemque modo paulo post, in loco qui omnino similis est, οὐκοῦν ἐστὶ γε δι' ἀκοῆς ἡδονή. Utrouque autem hanc vet. libri lectionem sequendam esse puto. STEPH.

οὐκοῦν ἔτι γε] Vitiosa hæc esse liquet, mox ἑ. seq. itidem repetita. Ao pro ἔτι in vet. libro legi et h. l. et post ἐστὶ eamque lectionem utrobique sequendam judicabat Stephanus. Sequeretur, si præterea scriptum esset ὁ γὰρ, non οὐκοῦν. Minus etiam placet Cornarii audacior mutatio οὐκ οὕτω ἔτι γε, probata Sydenhamo, nisi quod pro ἔτι γε mavult ἦγε, neque sane ἔτι ferri hic potest. Nobis utroque loco corrigendum

III. Φήσομεν γάρ.

III. 300.

§. 45. ΣΩ. Οὐδέ γ' αὐ³ ἢ δι' ἀκοῆς ἦδονή, ὅτι δι' ἀκοῆς ἐστί, διὰ ταῦτα τυγχάνει καλή. οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐ³ ἢ διὰ τῆς ὄψεως καλή ἦν οὐκουν ἐστί γε δι' ἀκοῆς ἦδονή. Ἀληθῆ φήσομεν, ὦ Ἰπκία, λέγειν^α τὸν ἄνδρα ταῦτα λέγοντα;

III. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφοτέραί γ' εἰσὶ καλαί, ὡς φατέ. Φαμὲν γάρ;

III. Φαμὲν.²

ΣΩ. Ἐχουσιν ἄρα τι τὸ αὐτό, ὃ ποιῶ αὐτὰς καλὰς εἶναι, τὸ κοινὸν τοῦτο, ὃ καὶ ἀμφοτέραις αὐταῖς ἔπεισι

III. 451. κοινῆ² καὶ ἑκατέρα ἰδίᾳ. οὐ γὰρ ἂν που ἄλλως² ἀμφοτέραί τε καλαί ἦσαν καὶ ἑκατέρα. Ἀποκρίνου ἔμοι ὡς ἐκείνῳ.

III. Ἀποκρίνομαι,^b καὶ ἔμοι δοκεῖ ἔχειν ὡς λέγεις.^o

ΣΩ. Εἰ ἄρα τι αὐταὶ αἱ ἦδοναὶ ἀμφοτέρας πεπονθασιν, ἑκατέρα δὲ μὴ, οὐκ ἂν τούτῳ γε τῷ παθήματι εἶεν καλαί.

III. Καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο, ὦ Σώκρατες; μηδετέρας πεπονθίας τι τῶν ὄντων ὄτιοῦν, ἔπειτα τοῦτο τὸ πάθος, ὃ μηδετέρα πέπονθεν,^a ἀμφοτέρας πεπονθῆναι;

ΣΩ. Οὐ δοκεῖ σοι;

III. Πολλῆ γὰρ αὐ^o μ' ἔχοι^f ἀπειρία^g καὶ τῆς τούτων φύσεως καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων.

v.—¹ ἔτι γ.—² λέγειν ὡς ἰπκία γ.—³ μὴν ΣΣΤ, μέντοι γε v.—⁴ γ' om v.—⁵ φαμὲν om ΣΤυ et pr E.—⁶ καὶ om τ.—⁷ ἔπεισι κοινῆ ΓΘΒCFch[ε: ἔπεισι καὶ κοινῆ *γ.—⁸ ἄλλα l.—⁹ ἀποκρίνομαι ΣΤυ.—¹⁰ λέγει vτ.—¹¹ πέπονθεν...πεπονθῆναι] πέπονθεν: καί. οὐ γὰρ...αὐτὰ δῆλον αἱ ἀμφοτέρας...πέπονθεν. καὶ v.—¹² γ' ἂν τ, γὰρ E.—¹³ ἔχει E, ἔχη d.—¹⁴ ἀπορία δτ. τῆς τῶν τούτων E, τῆς τούτου τ.—¹⁵ δὲ τ.

videtur ἔτι pro ἔτι, ut pro more suo argumentum superius repetat Plato. HEIND.

§. 45. λέγεις] Malim λέγειν: quum dicatur itidem in principio pag. seq. ἀληθῆ φήσομεν ὡς Ἰπκία λέγειν τὸν ἄνδρα, ταῦτα λέγοντα; STEPH.

καὶ κοινῆ] Videtur expungenda particula καὶ ante κοινῆ. STEPH. Part. καὶ ante κοινῆ expungendam putabat Steph. vere, opinor. HEIND.

λέγει] Non videtur necesse mutare λέγει in λέγεις, quum possit subaudiri

ὁ ἄνθρωπος: ut hæc quoque in ejus persona dicantur. STEPH.

λέγεις] Ex Ald. et Bas. l. suffragante Ficino, recepi λέγεις pro λέγει, quod tuetur Steph. subaudiendo ὁ ἄνθρωπος. Alio opus est propter prægressa illa ἀποκρίνου ἔμοι ὡς ἐκείνῳ. HEIND.

ἑκατέρα δὲ μὴ] Sydenhamus lacunam hic sibi visus deprehendere, post verba ἑκατέρα δὲ μὴ ex §. 50. restitui jubet ἢ ἑκατέρα μὲν, ἀμφοτέρας δὲ μὴ. Quod commentum satis convincitur ipse, quæ

§. 46. ΣΩ. Ἡδέως γε, ὦ Ἰππία. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ ἴσως κινδυνεύω δοκεῖν μὲν τί ὄραϊν οὕτως ἔχον' ὡς σὺ φῆς ἀδύνατον εἶναι, ὄρα δ' οὐδέν.

ΙΠ. Οὐ κινδυνεύεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πάνυ ἐτοίμως παρορᾷς.

ΣΩ. Καὶ μὴν πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα^κ πρὸ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἄπιστῶ αὐτοῖς, ὅτι σοὶ μὲν οὐ φαντάζε-
ται, ἀνδρὶ κλειστόν ἀργύριον ἐργασμένῳ τῶν^μ νῦν ἐπὶ σο-
φία, ἐμοὶ^ν δέ, ὅς^ο οὐδὲν πάποτε ἐργασάμην. καὶ ἐνθυμοῦ-
μαι, ὦ ἑταῖρε, μὴ καίζης πρὸς με καὶ ἐκὼν ἐξαπατᾷς.
οὕτω μοι σφοδρα καὶ πολλὰ καταφαίνεται.^ρ

ΙΠ. Οὐδεὶς σοῦ, ὦ Σώκρατες, κάλλιον εἴσεται εἴτε^ρ π. iii. 452.
καίζω εἴτε μὴ, ἐὰν ἐπιχειρήσης^τ λέγειν τὰ προφαινόμενά
σοι ταῦτα. φανήσεται γὰρ οὐδὲν λέγων. οὐ γὰρ μὴ ποτε^α
εὔρης, ὃ μῆτ'^ε ἐγὼ πέπονθα μῆτε σὺ, τοῦτ' ἀμφοτέρους
ἡμᾶς τιπονθότας.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Ἰππία; ἴσως μέντοι τι^ν λέγεις,^ν
ἐγὼ δ' οὐ μανθάνω. ἀλλὰ μου σαφέστερον ἄκουσον ὃ βού-
λομαι λέγειν. [§. 47.] Ἐμοὶ γὰρ φαίνεται, ὃ μῆτ' ἐγὼ

— τοι ΘΕCrl. — ἔχον F. — ^κ προφαίνεται τὰ τοιαῦτα τ. — ἀλλ' ΓΓε. — ^μ τῶ πρ
τ. — ἐμοὶ Θ. — ὅς τ. — ^ρ φαίνεται ΓΘΥΒCεCrl. — ^ε ἔπερ ΣΥ et pr E. — ἐπιχειροῦ
ν. — ^α τε v. — μῆτ' T et pr E. — μὲν τί τοι BC, μῆτι πρ E, μέντοι Θι. — λέγεις

subjicitur, Hippie responsione, quæ non nisi ad ea spectat, quæ leguntur in contextu. HziND.

§. 46. ἡδέως γε, ὦ Ἰππ.] *Stolide, Hippia.* Ita voc. ἡδέως explicat h. l. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 131. quo significato ni subaudias λέγεις, quorsum hoc ἡδέως referatur, non video. Num repetendum ἀπειρία σε ἔχου etc.? Nihili hoc. Neque vero commode hoc traxeris ad seqq. *stultie quidem, sed tamen fortasse videor* etc. Si vitii hic nihil delituerit, approbandi certe sensu illud ἡδέως γε accipiendum, non, quo accepit Ruhnkenius, vituperandi et cavillandi. Theæt. p. 161. C. Τὰ μὲν ἄλλα μοι πάνυ ἡδέως εἶρηκεν, ὡς τὸ δοκοῦν ἐκάστῳ τοῦτο καὶ ἔστι· τὴν δὲ ἀρχὴν τοῦ λόγου τεθαύμακα etc. HziND.

ὃ κινδυνεύεις] Subaudi οὐδὲν ὄραϊν vel potius ex seqq. παρορᾷν. Illa πάνυ ἐτοίμως παρορᾷς vertit Cornar. sed admodum aperte male videt, talique sane opus est

sensu ob illud οὐ κινδυνεύεις, sed ἐτοίμως vulgo est ἐμπαρορκεῖν, ut explicatur apud Suid. ; illam potestatem exemplis illustrare nequeo. An legendum ἐτόμως? HziND.

§. 47. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται] Sic si sincera est lectio, quomodo ταντολογίας molestæ crimen scriptori effugiat, plane non video. Nam qui hoc dixit: *feri potest, ut, quod neque ego sim neque tu, id simus uterque*, is haud dubie hoc quoque dixit: *feri potest, ut, quod uterque simus, id neuter sit nostrum*; ut opponi certe inter se commode nequeant hæc ὃ μῆτ' ἐγὼ πέπονθα εἶναι—οἴοντ' εἶναι, et illa ἔτερα δ' αὐ—εἶναι ἡμῶν. Quapropter mihi quidem videtur aut corruptam scripturam aut ipsum Platonem bene correxisse Sydenhamus legendo: *ἔτερα δ' αὐ, ἀ μὴ ἀμφοτέροι—ταῦτα ἐκάτερον εἶναι ἡμῶν.* Cui suspitioni pondus aliquod accedit ex seqq. Sed idem quod mox legendum ait ἔτερατα

πίκονθα εἶναι μήτ' εἰμὶ μηδ' αὐτὸν εἶ, τοῦτ' ἄμφοτέρους
 πικρονθῆναι ἡμᾶς οἷόν τ' εἶναι· ἕτερα δ' αὐτῶν ἄμφοτέρων
 πικρονθάμεν εἶναι, ταῦτ' οὐδέτερον εἶναι ἡμῶν.^b

III. Τέτατα αὐτῶν ἀποκρινόμενοι ἰσοκας,^d ὃ Σώκρατες,
 ἔτι μείζω ἢ ὀλίγοι πρότερον ἀπεκρίνω. σκόπει γάρ· πότε-
 ρον εἶο ἄμφοτέροι δίκαιοι εἰσμεν, οὐ καὶ ἐκότεροι ἡμῶν εἴη
 III. 301. ἂν, ἢ εἰ ἀδίκος ἐκότερος, οὐ καὶ ἄμφοτέροι αὐτῶν;^e ἢ εἰ ἡ
 ὑγιαίνοντες, οὐ καὶ ἐκότεροι;ⁱ ἢ εἰ κεκμηκώς τι ἢ τετρα-
 μένος ἢ πεπληγμένος ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν πικρονθῶς ἐκότερος ἡμῶν
 εἴη, οὐ καὶ ἄμφοτέροι αὐτῶν ἂν τοῦτο πικρονθοίμεν;^m ἔτι τοί-
 ρυν εἰ χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ἢ ἐλεφάντινοι, εἰ δὲ βούλει, γε-
 ναῖοι ἢ σοφοὶ ἢ τίμιοι ἢ γέροντες γε^q ἢ νέοι ἢ ἄλλο ὅ τι^r
 II. III. 453. βούλει τῶν ἐν ἀνθρώποις ἄμφοτέροι τύχοιμεν ὄντες, ἄρ' οὐ
 μεγάλη ἀνάγκη καὶ ἐκότερον ἡμῶν τοῦτ' εἶναι;

ΣΩ. Πάντως γεⁿ δὴ του.

III. Ἀλλὰ γὰρ δὴ σύ, ὃ Σώκρατες, τὰ μὲν ὅλα τῶν
 πραγμάτων οὐ σκοπεῖς, οὐδ' ἐκείνοι οἷς σὺ εἰώθας δια-
 λέγεσθαι, [§. 48.] κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν
 καὶ ἕκαστοι τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατίμνοντες. διὰ
 ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διανεκῆ^x σώματα
 τῆς οὐσίας πεφυκότα. καὶ νῦν τοσοῦτόν σε^s λήληθεν, ὥστε
 οἷε^a εἶναι τι ἢ^b πάθος ἢ οὐσίαν ἢ περὶ μὲν ἄμφοτέρα ταῦ-

ἴσως v.— τοῦτ' Γ.— ἂ om τδ.— σὺ εἶ. τοῦτο ἄμφοτέρους ΘΛ.— εἶναι δ v.—
 ἂ ταῦτ' Γ.— ἢ μῶν EFL.— c ad om ΣΤ et pr H.— ἰσοκας om v.— εἰ om v.— ἢ
 om Γ et pr H.— e ad om ΓΘΒCEFGbIc.— ἢ εἰ om τ.— ἄμφοτέροι v.— εἰ om F.—
 ἢ ad om ΣΤ et pr H.— ἂν om pr H.— m πεπληγμένος C, πεπληθήμεν F.— χρυσοὶ
 ἢ ΓΣΤΒCEFGb: χρυσοὶ ἂν ἢ °s.— ἀργυροὶ εδE.— σοφοί v.— q γε om ΣΤ
 et pr H.— ἢ νέοι om ΣΤ et pr H.— ἢ ἄλλο τι δτι Γ.— τοῦτ' Γ.— γὰρ v.— σὺ
 om F et pr H.— ἢ ἄλλα τ.— διανεκῆ ΓΘΗΣBCIc et corr E: διανεκῆ °s.— τσοῦ-
 τό v.— σε om ΣΤ, γε Γ.— εἴη (οἷε in mg) F: om τ.— ἢ post τι om δ.— ἢ...

νῦν pro ad, in hoc illa statim post illata,
 ἄλλων πρότερον, parum respexit. HEIND.

ἢ γέροντες γε ἢ νέοι Vocula γε post
 γέροντες, quae olim nata videbatur ex
 progressi verbi initio, solet ita in plu-
 rium rerum enumeratione inferri. The-
 et. p. 156. B. ἕνεκεν τε καὶ ἀποαὶ καὶ ὁ-
 φρήσεις καὶ φύσεις τε καὶ καύσεις καὶ
 ἡδοναὶ γε δὴ καὶ λύπαι etc. Gorg. p.
 450. D. εἰωνὴ ἢ ἀρθητικὴ καὶ ἢ λογισ-
 τικὴ καὶ ἢ γεωμετρικὴ καὶ ἢ ποσειδωνικὴ
 γε καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. τῶν ἐν ἀνθρ.

i. e. τῶν ἀνθρώπων. v. Zeun. ad Xe-
 nopb. Cyrop. ii. 2. 17. HEIND.

§. 48. κρούετε δὲ Conf. §. 55. in it.
 Κρούειν autem eodem prorsus modo h. l.
 adhibitum, quo καταγίγναι et κερματί-
 ζειν τὴν ἀρετὴν dixit Menon. p. 79. A.
 HEIND.

διανεκῆ Schol. Plat. p. 185. διανεκῆ,
 διαφαντός ὄντω καὶ διαγενιανός. At-
 que διανεκῆ λόγῳ ex Platonis hoc libro
 §. 49. laudat Mæris, ubi vid. Sallier.;
 quam formam Platoni restituendam ar-

τα ἔστιν ἅμα, περὶ δὲ ἑκάτερον οὐ, ἢ^c αὖ περὶ μὲν ἑκάτερον, περὶ δὲ ἀμφοτέρω οὐ· οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐήθως καὶ ἀδιανοήτως^d διάκεισθε.

ΣΩ. Τοιαῦτα, ᾧ Ἰπκία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις, φασὶν ἀνθρώποι^e ἑκάστοτε^f παρορμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται.^g ἀλλὰ σὺ ἡμᾶς ὀνίνης ἀεὶ νουβητῶν, ἐπεὶ καὶ νῦν, πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουβητηθῆναι, ὡς εὐήθως διεκείμεθα,^h ἔτι σοι μᾶλλον ἐγὼ ἐπιδείξω,ⁱ εἰκῶν ἂν διανοούμεθα^j περὶ αὐτῶν, ἢ μὴ εἶπω;

ΙΠ. Εἰδότι μὲν ἐρεῖς, ᾧ Σώκρατες.^k οἶδα γὰρ ἑκάστους^l τῶν περὶ τοὺς λόγους ὡς διάκεινται· ὅμως δ' εἴ τι σοὶ ἥδιον,^m λέγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἥδιονⁿ γε. ἡμεῖς γάρ, ᾧ βέλτισ- II. III. 454.
τε, οὕτως ἀβέλτεροι ἤμεν πρὶν σε ταῦτ' εἰπεῖν,^o ὥστε δόξαν εἶχον περὶ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ ὡς ἑκάτερος ἡμῶν εἰς ἐστί, τοῦτο δέ, ὃ ἑκάτερος ἡμῶν εἶη, οὐκ ἄρα^p εἶημεν ἀμφοτέροι· οὐ γὰρ εἰς ἑσμέν ἀλλὰ δύο.^q οὕτως εὐηθικῶς εἶ-
χομεν. [§. 49.] Νῦν δὲ παρὰ σοῦ ἦδη ἀνεδιδάχθημεν ὅτι εἰ μὲν δύο ἀμφοτέροί ἐσμεν, δύο καὶ^r ἑκάτερον ἡμῶν^s ἀνάγκη εἶναι, εἰ δὲ εἰς ἑκάτερος, ἓνα καὶ ἀμφοτέρους ἀνάγκη· οὐ γὰρ οἷόν τε διανεκεῖ^t λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἰπκίαν ἄλλως ἔχειν,^u ἀλλ' ὃ ἂν ἀμφοτέρω ἦ,^v τοῦτο καὶ ἑκάτε-

om Γ.—^a ἀνοήτως v.—^b ἀνθρώποις v.—^c ἑκάστοτε om ΘΕΦ[et pr B.—^d δύναται Γ.—^e διακείμεθα vdt.—^f ἐπιδείξω v.—^g διανοούμεθα v.—^h δὲ σάκρ. ἐρεῖς Γ.—ⁱ ἑκάστου v.—^j ἴδιον d.—^k μὴν καὶ ἥδιον v, μὴν ἴδιον d.—^l ταῦτ' εἰπεῖν ΓΘΒCE Fvdix: ταῦθ' ἡμῶν εἰπεῖν °5.—^m ἂν corr Γ.—ⁿ δύο l.—^o καὶ om EF.—^p ἡμῶν ἐκά-

bitror, scripturam tamen mutare grammaticorum auctoritate non ausus. HEIND.
ἀμφοτέρα ταῦτα] Hoc ταῦτα quorum spectet, non liquet. Ficini, ἀπό quoddam, ut legisse videatur ἀμφοτέρ' ἔττα. Ac fortasse verum est ἀμφοτέρ' ad ἔττα. HEIND. qui sic in Addend. 'Nihil est, quod conjeci ad ἔττα. Verum nunc videtur τοιαῦτα, ut Hippias respiciat illa, quae paullo ante protulit ipse, exempla §. 47. Ζῶμεν γάρ πότερον, εἰ ἀμφοτέροι δίκαιοι ἐσμεν, οὐ καὶ ἑκάτερος etc.'

οὐχ οἷα βούλεται] Ipsum proverbium hoc Suidas ita profert: Ζῶμεν γάρ οὐχ ἕς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα· ἐπὶ τῶν Plat.

μὴ κατὰ προαίρεσιν ζήτων. Κέρηται Πλάτων ἐν Ἰπκίᾳ. Conf. Schol. Plat. p. 135. HEIND.

§. 49. ἀνεδιδάχθημεν] ἀναδιδάσκεισθαι significare, sic priora dedoceri, vel dedocendum se præbere, ut quis alia discat istis contraria, docuit Valcken. ad Herodot. viii. 63. Mox de δινεκεῖ cf. ad §. 48. Paullo post verba ἀλλ', ὃ ἂν ἀμφοτέρω ἦ—ἀμφοτέρω εἶναι trahuntur fortasse rectius ad sequens πεπεσμένους. HEIND.

ἀμφοτέρα ἦ] ἦ rescripsi pro ἦν. HEIND. ed. 2.

πέπονθα εἶναι μήτ' εἰμὶ μῆδ' αὐτὸν εἶ, τοῦτ' ἀμφοτέρους
πέπονθῆναι ἡμᾶς οἷόν τ' εἶναι· ἕτερα δ' αὐτῶν ἀμφοτέρων
πέπονθαμεν εἶναι, ταῦτ' οὐδέτερον εἶναι ἡμῶν.^b

III. Τέτρατα αὐτὸ ἀποκρινομένα ἕοικας,^d ὧ Σώκρατες,
ἔτι μείζων ἢ ὀλίγον πρότερον ἀπεκρίνω. σκόπει γάρ ποτε-
ρον εἶ ἀμφοτέρων δίκαιοι ἴσμεν, οὐ καὶ ἐκάτερος ἡμῶν εἴη
III. 301. ἄν, ἢ εἰ ἀδίκος ἐκάτερος, οὐ καὶ ἀμφοτέρων αὐτῶν; ἢ εἰ
ὑγιαίνοντες, οὐ καὶ ἐκάτερος; ἢ εἰ κεκμηκός τι ἢ τετρα-
μένος ἢ πεπληγμένος ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν πέπονθως ἐκάτερος ἡμῶν
εἴη, οὐ καὶ ἀμφοτέρων αὐτῶν ἄν τοῦτο πέπονθοιμεν;^m ἔτι τοί-
νον εἰ χρυσοῖν ἢ ἀργυροῖν ἢ ἐλεφάντινοι, εἰ δὲ βούλει, γε-
ναῖοι ἢ σοφοὶ ἢ τίμιοι ἢ γέροντες γεῖν ἢ νέοι ἢ ἄλλο ὅ τιⁿ
II. III. 452. βούλει τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀμφοτέρων τύχοιμεν ὄντες, ἄρ' οὐ
μεγάλη ἀνάγκη καὶ ἐκάτερον ἡμῶν τοῦτ' εἶναι;

ΣΩ. Πάντως γεⁿ δὴ που.

III. Ἀλλὰ γὰρ δὴ σύ, ὧ Σώκρατες, τὰ μὲν ὅλα τῶν
πραγμάτων οὐ σκοπεῖς, οὐδ' ἐκείνοι οἷς σὺ εἰώθας δια-
λέγεσθαι, [§. 48.] κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν
καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες. διὰ
ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διανεκῆ^x σώματα
τῆς οὐσίας πεφυκότα. καὶ νῦν τοσοῦτόν σε^l λέληθεν, ὥστε
οἷε^a εἶναι τι ἢ^b πάθος ἢ οὐσίαν ἢ περὶ μὲν ἀμφοτέρα ταῦ-

ἴσως v.—^w τοῦτ' Γ.—^x ἄ om ed.—^y σὺ εἶ. τοῦτο ἀμφοτέρους Θ.—^z εἶναι δ v.—
^a ταῦτ' Γ.—^b ἡμῶν EFL.—^c αὐτὸν om XT et pr H.—^d ἕοικας om v.—^e εἰ om v.—^f ἢ
om T et pr H.—^g αὐτὸν om ΓΘΒCΕFδβιτ.—^h εἰ om τ.—ⁱ ἀμφοτέρων v.—^j εἰ om F.—
^k αὐτὸν om XT et pr H.—^l ἄν om pr H.—^m πέπονθαμεν C, πέπονθαμεν F.—ⁿ χρυσοῖ
ἢ ΓΤΒCΕFδβιτ : χρυσοῖ ἄν ἢ °ε.—^o ἀργυροῖν edE.—^p σοφῶντες v.—^q γε om XT
et pr H.—^r ἢ νέοι om XT et pr H.—^s ἄλλο τι ὅτι Γ.—^t τοῦτ' Γ.—^u γὰρ v.—^v σὺ
om F et pr H.—^w ἄλλα τ.—^x διανεκῆ ΓΘΒCδβιτ et corr E : διανεκῆ °ε.—^y τοσοῦ-
τό v.—^z σε om XT, γε Γ.—^a εἴη (οἷε in mg) F : om τ.—^b ἢ post τι om δ.—^c ἢ..

νῦν pro αὐτῶν, in hoc illa statim post illata,
ἀλίαν πρότερον, parum respexit. HEIND.

ἢ γέροντες γε ἢ νέοι] Vocula γε post
γέροντες, quae olim nata videbatur ex
progressi verbi initio, solet ita in plu-
riam rerum enumeratione inferri. THE-
ET. p. 156. B. ἔφεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ δα-
φροσεῖς καὶ ψόφεις τε καὶ καθοῖσις καὶ
ἡδοναὶ γε δὴ καὶ λύπαι etc. GORG. p.
450. D. αἶον ἢ ἀριθμητικὴ καὶ ἢ λογισ-
τικὴ καὶ ἢ γεωμετρικὴ καὶ ἢ πεπνευτικὴ
γε καὶ ἄλλα πολλὰ τέχνη. τῶν ἐν ἀνθρ.

i. e. τῶν ἀνθρώπων. v. Zeon. ad Xe-
noph. Cyrop. ii. 2. 17. HEIND.

§. 48. κρούετε δὲ] Conf. §. 55. in it.
Κρούειν autem eodem prorsus modo h. l.
adhibitum, quo καταγγίλλω et κερματί-
ζω τὴν ἀρετὴν dixit Menon. p. 79. A.
HEIND.

διανεκῆ] Schol. Plat. p. 185. διανεκῆ,
διαπαντός· ὅττω καὶ Διογενιανός. At-
que διανεκῆ λόγῳ ex Platonis hoc libro
§. 49. laudat Mæris, ubi vid. Sallier.;
quam formam Platoni restituendam ar-

ΙΠ. Οὐτά γε τοιαῦτα, ἄλλ' οἷά ἐγὼ πρότερον ἔλεγον.¹

§. 50. ΣΩ. Ἐξαρκεῖ, δ' Ἰππία· ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ τὰ μὲν οὕτω φαίνεται, τὰ δ' οὐχ οὕτως ἔχοντα. καὶ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι ὅθεν οὗτος ὁ λόγος ἐλέχθη,² ὅτι ἢ διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι' ἀποῆς ἡδονὴ οὐ τούτω εἶεν³ καλαί, ὃ τι⁴ τυγχάνοιεν ἑκατέρω μὲν αὐτῶν εἶναι πεπονθυῖα, ἀμφοτέρω δὲ μή, ἢ⁵ ἀμφοτέρω μὲν, ἑκατέρω δὲ μή, ἀλλ' ἐκείνω ᾧ ἀμφοτέρω τε καὶ ἑκατέρω, διότι⁶ συνεχάρεις ἀμφοτέρω τε αὐτὰς εἶναι καλὰς καὶ ἑκατέραν. τούτου δ' ἕνεκα τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐπ' ἀμφοτέρω ἐπομένῃ ᾧμην, εἴ περ ἀμφοτέρω ἐστὶ καλὰ, ταύτῃ δὲ αὐτὰ καλὰ εἶναι, τῇ δὲ κατὰ τὰ ἕτερα ἀπολειπομένη μή. καὶ ἔτι νῦν⁷ οἴομαι.⁸ ἀλλὰ μοι λέγε, ὡς περ ἐξ ἀρχῆς· ἢ δι' ὄψεως ἡδονὴ καὶ ἢ⁹ δι' ἀποῆς, εἴ περ ἀμφοτέρω τ'¹⁰ εἰσὶ καλαὶ καὶ ἑκατέρα, ἀρ'¹¹ ὃ ποιεῖ αὐτὰς καλὰς, οὐχὶ καὶ ἀμφοτέρω γε¹² αὐταῖς ἔπεται καὶ ἑκατέρα;

ΙΠ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὅτι ἡδονὴ ἑκατέρα τ' ἐστὶ καὶ ἀμφοτέρω, διὰ τοῦτο ἂν εἶεν καλαί; ἢ διὰ τοῦτο μὲν καὶ αἰ¹³ ἄλλαι πᾶσαι ἂν οὐδὲν τούτων ἦττον εἶεν καλαί; οὐδὲν γὰρ ἦττον ἡδοναὶ ἐφάνησαν οὔσαι, εἰ μέμνησαι.

ΙΠ. Μέμνημαι.

§. 51. ΣΩ. Ἄλλ' ὅτι γε δι' ὄψεως καὶ ἀποῆς αὐταῖ¹⁴ εἰσι, διὰ τοῦτο ἐλέγετο καλὰς αὐτὰς εἶναι.

ΙΠ. Καὶ ἐρρήθη¹⁵ οὕτως.

ΣΩ. Σκόπει δὲ εἰ ἀληθῆ¹⁶ λέγω. ἐλέγετο γὰρ, ὡς ἐγὼ μνήμης ἔχω, τοῦτ' εἶναι καλὸν τὸ ἡδύ, οὐ πᾶν, ἀλλ' ὃ ἂν δι' ὄψεως καὶ ἀποῆς ἦ.

ΙΠ. Ἀληθῆ.

—¹ τάγε τὰ τοιαῦτα Η.—² ἐγὼ ἔλεγον Γ.—³ ἐλέχθη BCE et pr Γ, ἠλέχθη ΣΤδτ: ἐλέχθη cum *ς cori HF.—⁴ οὐ ε.—⁵ δ' om στ.—⁶ τούτω εἶεν ΓΘΒCFεδβιτ: τούτω ἂν εἶεν *ς.—⁷ δ, τι ΘBC: ὅτι *ς.—⁸ ἢ...μή om ΣΤυ.—⁹ ἑκατέρα γε διότι Γ.—¹⁰ τούτου cori Γ.—¹¹ τὰ om ε.—¹² καὶ νῦν Σ.—¹³ οἴμαι ε.—¹⁴ ὄψεων F.—¹⁵ ἢ καὶ ε.—¹⁶ γ' ε.—¹⁷ ἀρ' Γ, ἀρα καὶ δ ε.—¹⁸ τε ε.—¹⁹ αἰ om ε.—²⁰ ἀταί T.—²¹ ἐρρήθη ΗΣΤ.—

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε τὸ πάθος ἀμφοτέραις μὲν ἔπι-
ται, ἑκατέρα δ' οὐ; οὐ^ο γὰρ που ἑκάτερόν γε αὐτῶν, ὃ περ
111. III. 457. ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο, δι' ἀμφοτέρων ἐστίν, ἀλλ' ἀμφο-
τέρα μὲν δι' ἀμφοῖν, ἑκάτερον δ' οὐ. ἔστι ταῦτα;

III. Ἔστιν.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τούτῳ¹ γε^β ἑκάτερον αὐτῶν ἐστὶ καλόν,
ὃ μὴ ἔπεται ἑκατέρῳ· τὸ γὰρ ἀμφοτέρων ἑκατέρῳ οὐχ ἔπι-
ται. ὥστε ἀμφοτέρα μὲν αὐτὰ^h φάναι καλὰ κατὰ τὴν
ὑπόθεσιν ἔξεστιν, ἑκάτερον δὲⁱ οὐκ ἔξεστιν. ἢ πῶς λέγομεν;^j
οὐκ ἀνάγκη;

111. 303. III. Φαίνεται.

ΣΩ. Φῶμεν οὖν ἀμφοτέρα μὲν καλὰ^k εἶναι, ἑκάτερον
δὲ μὴ φῶμεν;

§. 52. III. Τί γὰρ κωλύει;

ΣΩ. Τόδε ἔμοιγε δοκεῖ, ᾧ φίλε,^l κωλύειν, ὅτι ἦν που
ἡμῖν τὰ μὲν οὕτως ἐπιγιγνώμενα ἑκάστοις, εἴ περ ἀμφοτέ-
ροις ἐπιγιγνόιτο,^m καὶ ἑκατέρῳ,ⁿ καὶ εἴ περ ἑκατέρῳ, καὶ
ἀμφοτέροις, ἅπαντα ὅσα σὺ διήλθες. ἢ γάρ;

III. Ναί.

ΣΩ. Ἄ δέ γε^ο αὖ ἐγὼ διήλθον, οὐ. ὦν δὴ ἦν καὶ αὐτὸ
τὸ^p ἑκάτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων. ἔστιν οὕτως;

III. Ἔστιν.

ΣΩ. Ποτέρων οὖν, ᾧ Ἰκπία, δοκεῖ σοι τὸ καλὸν εἶναι;

^a ἀληθῶς Γ.—^c πω πάντων υ.—^d τούτων ε.—^e γε om δτ.—^f ταῦτα ΣΤ et pr Ε.—^g ὃ υ.—^h λέγωμεν Γ.—ⁱ μὲν οὐ καλὰ υ.—^j δοκεῖ δ φίλε Θ: δ φίλε δοκεῖ Εε.—^k ἐπι-
γιγνόνται ε: ἐπιγιγνόιτο...ἀμφοτέροις om υ.—^l καὶ ἑκατέροις Ε, καὶ ἑκατέροις ΣΤ.

§. 51. τοῦτό γε τὸ πάθος] Int. τὸ δι' ἑφέως καὶ ἀκοῆς ἦδὲ εἶναι.—Οὐ γὰρ που ἑκάτερ. i. e. οὐ γὰρ που τὸ δι' ἑφέως ἦδὲ δι' ἀμφοτέρων, δι' ἑφέως καὶ ἀκοῆς, ἐστὶν ἦδὲ, οὐδὲ τὸ δι' ἀκοῆς ἦδὲ, δι' ἀκοῆς καὶ ἑφέως ἐστὶν ἦδὲ. Conf. §. 43. quo spectant hæc ἅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο. HEIND.

ἢ πῶς λέγομεν.] Corrigebat aliquis λέγωμεν, male, oripom. Euthyphr. p. 10. D. Τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ ὀσίου; scilicet πῶς λέγομεν est quid putamus? πῶς vel potius τί λέγωμεν esset quomodo

dicamus? quid dicimus putamus? HEIND.

§. 52. ἦν—τὰ μὲν] Huic τὰ μὲν opponitur in seqq. ἢ δέ γε, et ob hoc illud explicatur verbis seqq. ἅπερ ἀμφοτέροις etc. Mox verba ἅπαντα ὅσα σὺ διήλθες expegecin faciunt progressi τὰ μὲν. Illud mihi quidem, amice, videtur ob stare, quod alia rebus sic inesse videbantur, ut, si ambabus, utrique etiam rei inessent, ac si utrique, etiam ambabus, omnia, quæcumque tu enarrabas; aliis contra, quæ ego enarrabam, non item. HEIND.

πότερον ἂν σὺ ἔλεγες; εἴ περ^ρ ἐγὼ ἰσχυρὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέρω, καὶ^ρ εἴ περ^ρ ἐγὼ δίκαιος καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέρω, καὶ εἴ περ^ρ ἀμφοτέρω, καὶ ἐκότερος· οὕτω δὴ καὶ εἴ^ρ π. iii. 458.
 περ ἐγὼ καλὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέρω, καὶ εἴ περ^ρ ἀμφοτέρω, καὶ ἐκότερος; ἢ οὐδὲν κωλύει, ὡς περ ἀρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέρων τάχα μὲν^ρ ἐκότερα περιττὰ εἶναι, τάχα δ' ἀρτία, καὶ αὐτὰ ἀρρίτων ἐκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τὰ^ρ συναμφοτέρα εἶναι, τάχα δ' ἀρρίτητα, καὶ ἄλλα μυρία^ρ τοιαῦτα, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ ἔφην ἐμοὶ προφαινέσθαι; [§. 53.] ποτέρων^ρ δὴ^ρ τίθης^ρ τὸ καλόν; ἢ ὡς περ ἐμοὶ περὶ αὐτοῦ καταφαίνεται,^ρ καὶ σοί; πολλὴ γὰρ ἀλογία ἐμοιγε δοκεῖ εἶναι ἀμφοτέρους μὲν ἡμᾶς εἶναι καλοῦς, ἐκότερον δὲ μὴ, ἢ ἐκότερον^ρ μὲν,^ρ ἀμφοτέρους δὲ μὴ, ἢ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν τοιοῦτων. οὕτως αἰρεῖ^ρ ὡς περ ἐγὼ ἢ ἐκείνως;

III. Οὕτως ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εὖ γε σὺ^ρ ποιῶν, ὦ Ἰππία, ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζήτησεως. εἰ γὰρ τούτων γ' ἴσθι τὸ καλόν, οὐκ ἂν ἔτι εἴη τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς^ρ ἢδὺ καλόν. ἀμφοτέρα μὲν γὰρ ποιεῖ καλὰ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς, ἐκότερον δ' οὐ. τοῦτο δ' ἦν ἀδύνατον, ὡς ἐγὼ τε καὶ σὺ δὴ ἀμολογοῦμαι,^ρ ὦ Ἰππία.

—^ρ γ' οὐδ'. — αὐτό γε τὸ υ.—^ρ καὶ εἴπερ...δ. ἀμφοτέροι om X.—^ρ καὶ εἴπερ... 3. ἐκότερος post ἀμφοτέροι ponit Γ.—^ρ εἴπερ καὶ ΘΕΦΙ.—^ρ καὶ εἴπερ...ἐκότερος om pr H.—^ρ καὶ F.—^ρ τὰ om HX.—^ρ μύρια et δ om υ.—^ρ πότερον X.—^ρ δὲ Γ.—^ρ τίθεις υ.—^ρ ὅπερ ἂν ἐμοὶ καταφαίνεται περὶ αὐτοῦ τ.—^ρ δὲ μὴ, ἢ ἐκότερον om υ.

—^ρ δὲ τ.—^ρ αἰρεῖ BCDE, ἐρεῖ υ, ἐρεῖ ι. ἐκείνως HXIV et corr F: 'κείνως *τ.—^ρ σοι υ.—^ρ καὶ ἀκοῆς om ΘΕΙ et pr BF. ἢδὺ...ἀκοῆς om X.—^ρ ἀμολογοῦμεν Hcd: ὁμολο-

ἢ οὐδὲν κωλύει, ὅπερ ἀρτίων] Plena oratio hæc foret: ἢ οὐδὲν κωλύει, ὅπερ ἀρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέρων οὐδὲν κωλύει τάχα μὲν ἐκότερα—τάχα δὲ ἀρρίτητα, οὕτω δὴ καὶ ἀμφοτέρους ἡμᾶς καλοῦς εἶναι, ἐκότερον δὲ οὐ. HIND.

ἐκότερα περιττὰ εἶναι] Ut numerus septenarius et ternarius, ἄρτια, ut quaternarius et octonarius. Ἀρρίτητα autem et ῥητὰ non sunt, quæ vocant mathematici incommensurabilia et commensurabilia, ut accepit Sydenh. sed potius irrationalia et rationalia. Illa enim Græcis dicuntur σύμμετρα et ἀσύμμετρα, vid. Euclid. Elem. I. Def. 1. 2. a quibus

ibi distinguuntur γραμμὰ ῥητα, rationales, et ἀλογοί, irrationaliales. V. c. ἄρρητον est $\sqrt{3+6}$. et $\sqrt{6}$. contra ῥητὸν est $\sqrt{3+6}$.; ῥητὸν autem est $\sqrt{4}$. itemque $\sqrt{9}$. contra ἄρρητον $\sqrt{4+9}$. Aperte autem his utitur exemplis Socrates apud Hippiam, hominem artem λογισμῶν profitentem. v. §. 12. HEIND.

§. 53. ὅπερ ἐμοὶ—καταφαίνεται, καὶ σοὶ] Sc. καταφαίνεται; Ion. p. 534. C. ἐρεῖ εἰ περὶ ἐνδὲ τέχην καλὸς ἡλισσάντο λέγειν, κἄν περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων. HEIND.

ὁμολογοῦμεν] Malim ὁμολογοῦμεν utrobique, sicut et Fic. legit. ΣΤΕΡΗ.

III. Ὁμολογοῦμεν^h γάρ.

ΣΩ. Ἀδύνατον ἄραⁱ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀποῆς ἠδὺ καλὸν εἶναι, ἐπειδὴ γε καλὸν γιγνόμενοι τῶν ἀδυνάτων τι παρέχεται.^j

ii. iii. 459.

III. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Λέγετε^k δὴ^l κάλιν, φήσει, ἐξ ἀρχῆς, ἐπειδὴ τοῦτου διημάρετε· τί φατε εἶναι τοῦτο τὸ καλὸν τὸ ἐπ'^m ἀμφοτέραις ταῖς ἡδοναῖς, δι' ὃⁿ τι ταύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ἀπομάσατε; [§. 54.] Ἀνάγκη δὴ^o μοι δοκεῖ εἶναι,^p ὧ^q Ἰππία, λέγει^r ὅτι ἀσινίσταται αὐταὶ τῶν ἡδονῶν εἰσὶ καὶ βέλτισται, καὶ ἀμφοτέραι καὶ ἐκατέρα. ἢ σύ τι ἔχεις λέγειν ἄλλο ὃ διαφέρεισι τῶν ἄλλων;

III. Οὐδαμῶς· τῷ ὄντι γὰρ βέλτισταί εἰσιν.

ΣΩ. Τοῦτ'^s ἄρα, φήσει, λέγετε δὴ^t τὸ καλὸν εἶναι, ἡδονὴν ἀφίλιμον; Εἰσάκαμεν, φήσω ἔγωγε. σύ δέ;

III. Καὶ ἐγώ.^u

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀφίλιμον, φήσει,^v τὸ ποιοῦν τὰγαθόν, τὸ δὲ ποιοῦν καὶ τὸ ποιούμενον ἕτερον οὖν^w δὴ ἐφάνη, καὶ εἰς τὸν πρότερον λόγον ἤκει^x ὑμῖν^y ὁ λόγος; οὔτε γὰρ τὸ ἀγαθὸν
iii. 304. ἂν εἴη καλὸν οὔτε τὸ καλὸν ἀγαθόν, εἴ περ ἄλλο αὐτῶν ἐκάτερόν ἐστι. Παντός γε μᾶλλον, φήσομεν, ὧ^z Ἰππία, ἂν σφρονοῦμεν· οὐ γὰρ που θέμις τῶ ὀρθῶς λέγοντι μὴ συγχωρεῖν.

§. 55. III. Ἀλλὰ δὴ γ',^z ὧ^z Σάκρατες, τί οἶε^a ταῦτ'^a εἶναι ξυνάπαντα;^b κνίσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα
ii. iii. 460. τῶν λόγων, ὃ περ ἄρτι ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διηρημένα.

γοῦμεν *r.— ὁμολογοῦμεν Hh: ὁμολογοῦμεν *r, praeter v: is enim bene ὁμολογοῦμεν γὰρ om.— γὰρ ἔρα STu.— παρέχου ε.— λέγεσθαι X.— δὲ ST.— *r ἔρ v.— διδ HST.— δὲ δὴ c, δὲ l.— εἶναι om Xc et pr H.— ἔγωγε ὃ ἐπιπία v.— ταῦτ' F.— δὴ om r.— ἔγωγε l.— φήσει Θ.— οὖν post δὴ ponunt HFF, om v.— οὖν ἦκει v.— ἦμῶν vs.— γ' om v.— δεῖ δε.— ταῦτ' Γ.— ξυνάπαντα ΓΘ

ὁμολογοῦμεν] Hic et statim post Stephanus malebat ὁμολογοῦμεν. Frustra. Consentiant inter se adhuc in hac re et sic saepius ἐκ τῶν ὁμολογουμένων. Vid. Crito p. 48. B. Sympos. p. 200. B. ubi male corrigas ὁμολογημένων. HEIND.
§. 54. τοῦτ' ἄρα, φήσει, λέγετε] Hoc ergo, dicit, pulchrum esse dicitis, voluptatem utilem? Nam τοῦτο pertinet ad

εἶναι, praemissumque, ut saepius, seqq. ἡδονὴν ἀφίλιμον. Cf. ad §. 17. Vulgo male interpungitur Τοῦτ' ἔρα φήσει, λέγετε etc. quam interpunctionem Cornarium in versione secutum miror. HEIND.
§. 55. κνίσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα] Bene Cornar. ramenta et praesegmina. HEIND.

ἀλλ' ἐπέινο καὶ καλὸν καὶ πολλοῦ ἀξίον, οἷόν τ' εἶναι εὖ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενοι ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν βουλευτηρίῳ ἢ ἐπ' ἄλλῃ τινὶ ἀρχῇ πρὸς ἣν ἂν ὁ λόγος ἦ, πείσαντα, οἴχεσθαι φέροντα οὐ τὰ μικρότατα ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν ἀθλων, σωτηρίαν αὐτοῦ τε^c καὶ τῶν αὐτοῦ χρημάτων καὶ φίλων. τούτων οὖν χρῆ ἀντέχεσθαι, χαίρειν ἔασαντα τὰς μικρολογίας ταύτας, ἵνα μὴ δοκῆ^d λίαν ἀνόητος εἶναι λήρους καὶ φλυαρίας ὡς περ νῦν μεταχειριζόμενος.

ΣΩ. ὦ Ἰππία φίλε, σὺ μὲν μακάριος εἶ, ὅτι τε οἶσθα ἃ χρῆ ἐπιτηδεύειν ἄνθρωπον^o καὶ ἐπιτετῆδευκας ἱκανῶς, ὡς φῆς^t ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη, ὡς εἴποιε, κατέχει, ὅς τις πλανῶμαι μὲν καὶ ἀπορῶ ἀεὶ, ἐπιδεικνύς δὲ^b τὴν ἑμαυτοῦ ἀπορίαν ὑμῖν τοῖς σοφοῖς λόγῳ αὐτὸ ὑπὸ ὑμῶνⁱ προπηλακίζομαι, ἐπειδὴν ἐπιδείξω. [§. 56.] Λέγετε γάρ με ἅ περ καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὡς ἡλίθιά τε καὶ μικρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία πραγματεύομαι. ἐπειδὴν δὲ αὐτὸ ἀναπισθεῖς ὑφ'^k ὑμῶν λέγω^l ἅ περ ὑμεῖς, ὡς πολὺ κρᾶτιστόν ἐστιν οἷόν τ' εἶναι λόγον^m εὖ καὶ καλῶς καταστησάμενον περαίνειν ἐνⁿ δικαστηρίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὑπὸ τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ^o ἀεὶ με ἐλέγχοντος πάντα κακὰ ἀκούω. καὶ γὰρ μοι τυγχάνει ἐγγύτατα ἱ. iii. 461. γένους ἂν καὶ ἐν ταῖς αὐτῶν^p οἰκῶν. ἐπειδὴν οὖν εἰσέλθω^q αἱ-

ΞΗΒCεΓ, ξυνὰ πάντα T: ἐμπικντα *ε.—^c τε αὐτοῦ δ.—^d δοκῆς ε.—^e ἐπιτηδεύειν τὸν ἄνθρωπον ε.—^f ὡς φῆς ἱκανῶς ε.—^g δὲ om ΘΕΙ et pr B.—^h μὲν ΞΕΓ.—ⁱ ὑφ' d.—^j ἂν T.—^k ὑφ' Γ.—^l λέγομεν ΘΙ, om d.—^m καὶ λόγον Ξ.—ⁿ περαίνειν ἢ ἐν ε.—

δοκῆς] In præced. edit. scriptum est δοκῆ. quæ lectio ferri posset si post ἀντέχεσθαι sequeretur τινά: quum id subaudire durum sit. ΣΤΕΡΗ.

δοκῆς] Ald. et Bas. 1. 2. δοκῆ pro δοκῆς, illudque ferri posse ait Steph. si post ἀντέχεσθαι sequeretur τινά, quod durum sit subaudire. Neutiquam durum id foret, sed ex legitimo utriusque sermionis usu: hæc oportet amplecti mīserentem mīnuta ista. Verum ad ἀντέχεσθαι subaudiendum potius esse σε, ideoque tenendum δοκῆς, arguunt satis seqq. illa ἄσπερ νῦν. ΗΞΙΝΔ.

ὅτι τε οἶσθα] Accuratius legeremus ὅτι οἶσθά τε, quanquam hoc τε negligenter

tius interdum locatur, nisi id h. l. omnino commodius absit. ΗΞΙΝΔ.

§. 56. λέγετε γάρ με] Dicitis enim de me. Phædo p. 94. D. οὐ λέγει τὸν Ὀδυσσεύα Σπῆθος δὲ πλῆθας etc. Conf. Hom. Il. Z. 479. Sed hoc tirouibus quoque notum. ΗΞΙΝΔ.

ἄσπερ] Possent etiam fortassis includi parenthesi verba ista, ἄσπερ καὶ σὺ νῦν λέγεις: ut dictum sit λέγετέ με ὡς ἡλίθια πραγματεύομαι, pro λέγετέ με ἡλίθια πραγματεύεσθαι. ΣΤΕΡΗ.

ἐγγύτατα γένους ἂν] Ita loquuntur Attici δ' ἐγγύτατα s. ἐγγυτάτω γένους. v. Taylor ad Lysiam p. 27. ed. Reisk. ΗΞΙΝΔ.

III. Ὁμολογοῦμεν^b γάρ.

ΣΩ. Ἀδύνατον ἄραⁱ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀποῆς ἢδὲ καλὸν εἶναι, ἐπειδὴ γε καλὸν γιγνόμενοι τῶν ἀδυνάτων τι παρίχεται.^j

II. III. 459. III. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Λέγετε^k δὴ^l πάλιν, φήσει, ἐξ ἀρχῆς, ἐπειδὴ τοῦτου διημάρετε· τί φατε εἶναι τοῦτο τὸ καλὸν τὸ ἐπ'^m ἀμφοτέροις ταῖς ἡδοαῖς, δι' ὅⁿ τι ταύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ἀνομάσατε; [§. 54.] Ἀνάγκη δὴ^o μοι δοκεῖ εἶναι,^p ὧ^q Ἰπκία, λέγειν^r ὅτι ἀσινέσταται αὐται τῶν ἡδονῶν εἰσὶ καὶ βέλτισται, καὶ ἀμφοτέροι καὶ ἰκατέρα. ἢ σύ τι ἔχεις λέγειν ἄλλο ὃ διαφέρουσι τῶν ἄλλων;

III. Οὐδαμῶς· τῷ ὄντι γὰρ βέλτισταί εἰσιν.

ΣΩ. Τοῦτ'^s ἄρα, φήσει, λέγετε δὴ^t τὸ καλὸν εἶναι, ἡδονὴν ἀφέλιμον; Ἐοίκαμεν, φήσω ἔγωγε. σὺ δέ;

III. Καὶ ἐγώ.^u

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀφέλιμον, φήσει,^v τὸ ποιῶν ἀγαθόν, τὸ δὲ ποιῶν καὶ τὸ ποιούμενον ἕτερον οὖν^w δὴ ἐφάνη, καὶ εἰς τὸν πρότερον λόγον ἦκει^x ὑμῖν^y ὁ λόγος; οὔτε γὰρ τὸ ἀγαθὸν
III. 304. ἂν εἴη καλὸν οὔτε τὸ καλὸν ἀγαθόν, εἴ περ ἄλλο αὐτῶν ἰκατερόν ἐστι. Παντός γε μᾶλλον, φήσομεν, ὧ^z Ἰπκία, ἂν σωφρονῶμεν οὐ γὰρ που θέμις τῷ ὀρθῶς λέγοντι μὴ συγχωρεῖν.

§. 55. III. Ἀλλὰ δὴ γ',^{aa} ὧ^{ab} Σάκρατες, τί οἶει^{ac} ταῦτ'^{ad} εἶναι ξυνάπαντα;^b κνίσματα τοί ἐστι καὶ περιτμήματα
II. III. 460. τῶν λόγων, ὃ περ ἄρτι ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διηρημένα.

γοῦμεν^{ae} τ.^{af} ὁμολογοῦμεν^{ag} Hb: ὁμολογοῦμεν^{ah} τ, propter v: is enim hmo ὁμολογοῦμεν γὰρ om.— γὰρ ἔρα ΣΤο.— παρέχων v.— λέγεται H.— δὲ ΣΤ.— τ' ἐπ' v.— εἰδὲ HXT.— δὲ δὴ v, δὲ l.— εἶσαι om Στ et pr H.— λέγειν δ ἰπκία v.— ταῦτ' P.— δὴ om τ.— ἔγωγε l.— φήσει θ.— οὖν post δὴ ponunt HXT, om v.— οὖν ἦκει v.— ἦμῶν vs.— γ' om v.— δεῖ δε.— ταῦτ' Γ.— ξυνάπαντα ΓΘ

ὁμολογοῦμεν] Hic et statim post Stephanus malebat ὁμολογοῦμεν. Frustra. Consentiant inter se adhuc in hac re et sic scripsit ex τῶν ὁμολογημένων. Vid. Crato p. 48. B. Sympos. p. 200. B. ubi male corrigas ὁμολογημένων. Hsind.

§. 54. τοῦτ' ἔρα, φήσει, λέγετε] Hoc ergo, dicet, pulchrum esse dicitis, voluptatem utilem? Nam τοῦτο pertinet ad

εἶναι, praemissumque, ut scripsit, seqq. ἡδονὴν ἀφέλιμον. Cf. ad §. 17. Vulgo male interpungitur Τοῦτ' ἔρα φήσει, λέγετε etc. quam interpunctionem Cornarium in versione secutum miror. Hsind.

§. 55. κνίσματά τοι ἐστὶ καὶ περιτμήματα] Bene Cornar.amenta et praesertina. Hsind.

ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

καδε εἰς ἑμαυτοῦ καί μου ἀκούση ταῦτα λέγοντος, ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τολμῶν περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων διαλίγεσθαι, οὕτω φανερῶς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὃ τί ποτ' ἔστιν οἶδα.¹ Καί τοι πᾶς σὺ εἶσει,² φησί, ἢ λόγον ὃς τις καλῶς κατεστήσατο ἢ μή, ἢ ἄλλην πρᾶξιν ἠντινοῦν, τὸ καλὸν ἀγνοῶν; καὶ ὅποτε οὕτω διάκεισαι, οἷσι³ σοι κρεῖττον εἶναι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνᾶναι; Συμβέβηκε δὴ μοι ὃ περ λέγω, κακῶς⁴ μὲν ὑφ'⁵ ὑμῶν ἀκούειν καὶ ὀνειδίζεσθαι, κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ἀναγκαῖον ὑπομένειν ταῦτα πάντα.⁶ οὐδὲν γὰρ ἄτοπον εἰ ἀφελόμην.⁷ ἰγὰρ οὖν μοι δοκᾷ,⁸ ᾧ Ἰππία, ἀφελῆσθαι⁹ ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὀμιλίας· τὴν γὰρ παροιμίαν ὃ τί ποτε λέγει τὸ¹⁰ χαλεπὰ τὰ καλὰ, δοκᾷ μοι εἰδέναι.

¹ τοῦ ante δαι om τ.—² αὐτῶ om πρ Η.—³ εἰσέλθωσιν v.—⁴ οἷσα om v.—⁵ εἶσει v.—⁶ φησὶ l.—⁷ οἷσι ΓΘΒCFDl, δε οἷσι v.—⁸ καλῶς v.—⁹ ὑφ' Γ.—¹⁰ πάντα ταῦτα b.—¹¹ ἀφελόμην ΓΘΒCFDl, ἀφελόμενος v.—¹² δοκᾷ om Η.—¹³ ἀφελῆσθαι ΗΣΤδ, εἰ ἐφελῆσθαι τ: ἀφελείσθαι τ.—¹⁴ τὰ Γ.

περὶ καλῶν ἐπιτηδεύμ.] Venustissima est cavillatio. Videlicet, tangi et h. l. et paullo ante §. 55. illis δ' Ἰππία φίλε, σὺ μὲν μακρῶ. superiora illa, in quibus se jactaverat Sophista §. 18. περὶ γε ἐπιτηδεύματων καλῶν καὶ ἔναγχος αὐτόθι εὐδοκίμῃσι διαξίαν etc.—οὐδ' αὐτὸ τοῦτο, ne hoc unum quidem. HEIND.

ἢ λόγον ὅστις καλῶς κατεστήσατο] Cornar. quae oratio dens et pulchre composita sit. Accus. λόγον pendet a verbo κατεστήσατο, ut ante §. 55. εἰ καὶ καλῶς λόγον καταστησόμενος ἐν δικαστηρίῳ etc. que Hippis verba h. l. respicit Socrates.

Themist. Orat. iv. p. 102. ed. Petav. δοκεῖς οὖν μοι χρῆσασθαι προομιλίᾳ, ὅσπερ οἱ ῥήτορες ποιοῦσι καθιστάμενοι τὴν λέγον. HEIND.

ἰγὰρ οὖν μοι] Scribendum fortasse Ἐγὼ γούν μοι δοκᾷ κ. τ. λ. HEIND. ed. 2.

χαλεπὰ τὰ καλὰ] Soloni dictum hoc auctori tribuit Plat. Schol. ad h. l. p. 136. quod postea in proverbium abiit. Platoni hoc proverbium adamatum in primis. Conf. Cratyl. p. 384. A. ibiq. Schol. (p. 14.) de Rep. iv. p. 435. C. vi. p. 497. D. HEIND.

ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ.

ARGUMENTUM.

**Dialogus hic est imperfectus : immerito autem inter nothos collocari existimatur,
cum etiam a Diogene Laertio pro Platónico agnoscatur.**

Κ Λ Ε Ι Τ Ο Φ Ω Ν .

§. 1. Κλειτοφῶντα τὸν Ἀριστανύμου τις ἡμῖν διηγείτο Steph.
III. 406.
 ἵνα γῶσ, ὅτι Λυσία διαλεγόμενος τὰς μὲν^a μετὰ Σωκρά-
 τους διατριβὰς ψέγοι, τὴν Θρασυμάχου δὲ ξυνουσίαν^b
 ὑπερεπαινοῖ.^c Bek.
II. III. 465.

ΚΛΕΙ. Ὅς τις, ὦ Σώκρατες, οὐκ ὀρθῶς ἀπεμνημόνευ^d
 σοι τοὺς ἐμοὶ περὶ σοῦ γενομένους λόγους πρὸς Λυσίαν· τὰ
 μὲν γὰρ ἔγωγε οὐκ ἐπήνουν σε, τὰ δὲ καὶ ἐπήνουν. ἐπεὶ δὲ^e
 δῆλος εἰ μεμφόμενος μὲν μοι, προσποιούμενος δὲ μηδὲν^f
 φροντίζειν, ἥδιστ' αἶ σοι διεξέλθοιμι αὐτοὺς αὐτός, ἐπειδὴ
 καὶ μόνω τυγχάνομαι ὄντι,^g ἵνα ἤττόν με^h ἡγῆ πρὸς σὲ
 φαύλως ἔχειν. νῦν γὰρ ἴσας οὐκ ὀρθῶς ἀπήκουας, ὥστε φαί-
 νειⁱ πρὸς ἐμὲ^j ἔχειν τραχυτέρας τοῦ δέοντος. εἰ δέ^k μοι δί-
 δας παρρησίαν, ἥδιστ' αἶν^l δεξαίμην καὶ ἰθίλω λέγειν.

ΣΩ. Ἄλλ' αἰσχρὸν μὴν σοῦ γε ἀφελεῖν με^m προθυμου- III. 407.
 μένου μὴ ὑπομένειν· δῆλον γὰρ ὡς γνοὺς ὅπῃⁿ χεῖρα εἰμὶ II. III. 466.
 καὶ βελτίων, τὰ μὲν ἀσκῆσω καὶ διάξομαι, τὰ δὲ φεύξο-
 μαι κατὰ κράτος.

ΚΛΕΙ. Ἀκούεις αἶν. [§. 2.] Ἐγὼ γάρ, ὦ Σώκρατες,

CODICES UNDECIM,
 ΑΓΘΗΠΣΩΞΙΤ.

^a μὲν om CE.—^b ξ. Σω.—^c ὑπερεπαινοῖ EE, ἔπαινε ΘI.—^d ἀπεμνημόνευσε ΣωI,
 ἀπομνημονεύσει (omisso σοι) E.—^e ἐπειδὴ δὲ ΓCΞ.—^f μὴ CE.—^g ὅτι ΓOωτε.—
^h μὲν E.—ⁱ φαίνει Σ, φαίνω CE.—^j με ΠΣω.—^k δὴ Σω.—^l ἂν om Σω.—^m με om

σοι^ο συγγιγνώμενος πολλάκις ἐξεπληττόμην ἀκούων, καὶ μοι ἰδόκεις^ρ παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κάλλιστα λέγειν, ὅποτε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς περ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεός,^ρ ὕμνεις^τ λέγων Ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι,^ρ καὶ ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πρᾶττοντες, οἱ τινες χρημάτων μὲν πῆρι τὴν πᾶσαν^α σπουδὴν ἔχετε, ὅπως ὑμῖν^ν ἴσται, τῶν δ' υἰῶν οἷς ταῦτα παραδάσσετε, ὅπως ἐπιστήσοιταί^ν χρῆσθαι δικαίως^ω τούτοις, ἀμελεῖτε, καὶ^τ οὔτε διδασκάλους αὐτοῖς εὐρίσκετε τῆς δικαιοσύνης, εἴ περ μαθητόν^ν· εἰ δὲ^ε μελετητόν^α τε^δ καὶ ἀσκητόν, οἱ τινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐμμελετήσουσιν ἰκανῶς. οὐδέ γ' ἐστὶ πρότερον ὑμᾶς αὐτοὺς οὕτως ἰβηραπύσατε,^δ ἀλλ' ὁρῶντες γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑμᾶς τε^ο αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας ὑμῶν ἰκανῶς μεμαθηκότας, ἃ δὴ^ν παιδείαν ἀρετῆς εἶναι^ε τέλειαν ἤγησθε,^δ κάκιστα οὐδὲν ἤττον κακοὺς^ι γιγνομένους περὶ τὰ χρήματα, πῶς οὐ καταφρονεῖτε τῆς νῦν παιδείουσης οὐδὲ ζητεῖτε οἱ τινες ὑμᾶς παύσουσι ταύτης^κ τῆς ἀμουσίας;

11. III. 467.

καὶ τοι διὰ γε ταύτην τὴν πλημμύλειαν καὶ ῥαθυμίαν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐν τῇ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῷ καὶ πόλει^ς πόλεσιν ἀμέτρως^ω καὶ ἀναρμόστως προσφερόμεναι στασιάζουσι καὶ πολεμοῦντες τὰ ἴσχυατα δρῶσι καὶ πάσχουσι. ὑμεῖς δὲ φατε οὐ δι' ἀπειθευσίαν οὐδὲ δι' ἀγνοίαν, ἀλλ' ἐκόντας τοὺς ἀδίκους^ν ἀδίκους εἶναι. κάλιν δ' οὐ^ν τόλμᾶτε λέγειν ὡς αἰσχρὸν καὶ βλαμμοσὲς ἢ ἀδικία· πῶς οὖν δὴ τις τό γε τοιοῦτον κακὸν ἰκὼν αἰροῖτ' αἰς; ἤτταν ὅς^ρ ἂν ἦ,^ρ φατέ, τῶν ἡδονῶν. οὐκοῦν καὶ τοῦτ' ἀκούσιον, εἴ περ τὸ νικᾶν ἰκούσιον; ὥστε ἐκ παντὸς τρόπου τό γε ἀδικεῖν ἀκούσιον ὁ λόγος αἰρεῖ,^ρ καὶ δεῖν^ν ἐπιμελείαν τῆς νῦν πλείω ποιεῖσθαι πάντ' ἀνδρᾶ ἰδίᾳ θ'^ν ἅμα καὶ δημοσίᾳ ξυμπάσας τὰς πόλεις. [§. 3.] Ταῦτ

CE.—^α σοι C.—^ρ σοι om w.—^ν ἰδοκέις Π.—^τ θεοῖς w.—^ω ὕμνεις Σ, ὕμνεῖς w : ὕμεις *s.—^δ ἄνθρωποι Γ, ἄνθρωποι wllc: scribe cum *s ἄνθρωποι.—^ε πᾶσαν τὴν Σw.—^ζ ἡμῶν E.—^η ἐπιστήσοιταί w.—^θ δικαίως Θl.—^ι ἀμελεῖτε καὶ om ΑΓΘΞΖC wllc.—^κ μαθητῶν C.—^λ εἰ δὲ ΑΓΠΠ, ἢ δὲ Θτ, ἢ δὲ CE: εἴτε *s.—^μ μελετητῶν C.—^ν γε om Γ.—^ξ γέ τι C.—^ο ἰβηραπέετε C.—^π τε om Π.—^ρ δεῖ Θ.—^σ εἶναι om CE.—^τ ἡγεῖσθε Σw.—^θ κακῶς C.—^ι παύσουσι E.—^κ ταύτης om Θ.—^λ πόλεις ΘCL.—^μ ἀμετρώως E.—^ν τοὺς ἀδίκους om Σw: alterum ἀδίκους om E.—^ο δ' om CE.—^ρ ἤττονος pr Σ, ἤττον ic Σ, ἤττον w.—^σ ὥσανε! Σw: ἦ om E.—^τ τοῦτ' Γ.—^ν κατα-

οὖν, ὃ Σώκρατες, ἰγώ^ν ὅταν ἀποώ σου θαμά^ν λέγοντος, καὶ μάλα ἀγαμαι καὶ θαυματοῦς ὡς ἱκανῶ. καὶ ὁπόταν αὐ^τ φῆς τὸ ἐφεξῆς τούτου, τοὺς^τ ἀσχοῦντας μὲν τὰ σώματα, τῆς δὲ ψυχῆς ἡμεληκότας ἑτέρον τι πράττειν τοιούτου,^γ τοῦ μὲν^δ ἀρξάντος^α ἀμελεῖν, περὶ δὲ τὸ ἀρξόμενον^β ἰσποθακείσαι. καὶ ὅταν λεγῆς ὡς ὅταν τις μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, κρεῖττον ἴσῃ τὴν τούτου χρῆσιν· εἰ δὴ^ε τις μὴ ἐπίσταται ὀφθαλμοῖς χρῆσθαι μηδὲ ὡσὶν μηδὲ ζύμπαντι τῷ σώ^{ματι} 11. iii. 408. ματι, τούτου^ζ μήτε ἀπούειν μὴ^δ ὄραν μὴ^δ ἄλλην χρῆσιν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι^δ κρεῖττον ἢ ὀφθαλμοῦ^ε χρῆσθαι.^ε καὶ δὴ καὶ περὶ τέχνην ὡσαύτως· ὅστις γὰρ δὴ^ε μὴ 111. 408. ἐπίσταται^ι τῇ ἑαυτοῦ λύρα χρῆσθαι, δῆλον ὡς οὐδὲ τῇ τοῦ γάιτονος, οὐδὲ ὅστις μὴ τῇ τῶν ἄλλων, οὐδὲ τῇ ἑαυτοῦ, οὐδ' ἄλλω τῶν ὀργάνων οὐδὲ κτημάτων οὐδεὶ. καὶ τελευτᾷ δὴ παλῶς ὁ λόγος^κ οὗτός σοι, ὡς ὅς τις ψυχῇ μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, τούτου^κ τὸ ἀγνὸν ἡσυχίαν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ ζῆν^λ κρεῖττον ἢ^μ ζῆν^λ πρᾶττοντι.^ν καθ' ὅ^ο αὐτόν· εἰ δέ τις ἀνάγκη ζῆν^λ εἶη, δούλω^ς ἀμεινον ἢ ἐλευθέρω διάγειν τῷ τοιούτῳ τὸν βίον^π ἔστιν ἄρα,^ρ καθά περ πλοίου παραδόντι^ρ τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ἄλλω, τῷ μαθόντι τὴν τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴν, ἢ δὴ σὺ πολιτικὴν, ὃ Σώκρατες,^σ ἰκονομάζεις^ς πολλὰς, τὴν αὐτὴν δὴ^τ ταύτην δικαστικὴν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἔστι λέγων. [§. 4.] Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις καὶ^ω ἑτέροις τοιούτοις^τ καμπόλλοις καὶ παγκάλας λεγομένοις, ὡς διδακτὸν ἀρετῆ καὶ πάντων ἑαυτοῦ δεῖ^υ μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι, σχεδὸν οὐ^φ ἀντίποι^ν κώποτε^θ οὐ^φ οἶμαι μὴ ποθ' ὕστερον^β ἀντίκω^ν προτρεπτικωτάτους τε γὰρ^ε ἡγοῦμαι καὶ ἀφελιμωτάτους, καὶ ἀτεχνῶς ὡς περ καθυβούοντας ἐπεγείρειν ὑμᾶς. προσεῖχον δὴ τὸν νοῦν τὸ^δ μετὰ ταῦτα 11. iii. 409.

λαμβάνει Θί.— δὲ εἰ w.— δ' w.— εἰ γὰρ ὃ Σώκρατες x.— θαῦμα xw.— τούτους

Γ.— τοιούτου Γ.— μὲν γὰρ xw.— ἀρξάντος x, ἀρξάντος Cw.— ἀρξόμενος x.— εἰ δ' ε' C, εἰ δὲ w.— μὴ^δ τ.— τῷ σώματι om C.— ἴσποθαι x.— γὰρ δὴ x, γὰρ ἂν Π: γὰρ ἂν δὴ^ε s.— ἐπίσταται rc A.— λόγος om Θ.— τούτου C.— ζῆν w.— καὶ Θ.— πρᾶττοντι post αὐτὸν ponit τ.— ante καθ' ὅ^ο erasum aliquid in A.— τὸν βίον C.— γὰρ w.— παραδίδόντι τ.— σὺ om C.— ὃ Σώκρατες πολιτικὴν C.— ἰκονομάζεις τ.— δὲ xw.— καὶ om x.— οὗτοις x.— γὰρ δὴ Γ.— οὗτοις ἀντίποι^ν Γ.— μήποθ' Γ, μήποθ' εἰς w.— ἐς ὕστερον Cw.—

ὡς ἀκουσόμενος, ἐπανηρώτων οὐ τίς σέ τὸ πρῶτον, ὃ Σώκρατες, ἀλλὰ τῶν ἡλικιωτῶν τε καὶ συνεπιθυμητῶν ἢ ἱταίρων σῶν, ἢ ὅπως δεῖ^β πρὸς σέ περὶ αὐτῶν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζειν. τούτων γὰρ τοὺς τί^η μάλιστα εἶναι δοξαζόμενους^ι ὑπὸ σοῦ πρώτους ἐπανηρώτων,^ι πυθανόμενος τίς ὁ μετὰ ταῦτ' εἶη λόγος, καὶ κατὰ σέ τρόπον τινὰ ὑποτείνων αὐτοῖς ὦ βέλτιστοι, ἔφη, ὑμεῖς, πῶς^κ ποτὲ νῦν^ν ἀποδεχόμεθα τὴν Σωκράτους προτροπὴν ἡμῶν^μ ἐπ' ἀρετῆν; ὡς ὅστος μόνου τούτου, ἐπιξελθεῖν δὲ οὐκ ἐν^ν τῷ πράγματι καὶ λαβεῖν αὐτὸ τελείως,^ο ἀλλ' ἡμῖν παρὰ πάντα^ρ δὴ^η τὸν βίον ἔργον τοῦτ' ἔσται, τοὺς μήπω προτετραμμένους^τ προτρέπειν, καὶ ἐπεινους^σ αὐ' ἑτέρους; ἢ δεῖ τὸν Σωκράτην^ς καὶ ἀλλήλους^ς ἡμᾶς τὸ μετὰ τοῦτ' ἐπανηρώτων,^ν ὁμολογήσαντας τοῦτ' αὐτὸ ἀνθρώπων πρακτικόν εἶναι, τί τούτεῦθεν; πῶς ἀρχεσθαι δεῖν φαμὲν δικαιοσύνης περὶ μαθήσεως; ὡς περ ἂν εἴ τις ἡμᾶς προὔτρεπε τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι, μηδὲν προνοούντας ὄρων, καθά περ παῖδας, ὡς ἔστι τις^ς γυμναστικὴ καὶ ἰατρικὴ, κάπειτα ἀνείδιζε, λέγων ὡς αἰσχρὸν^ν πυρῶν μὲν καὶ κριθῶν καὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν πασαν ποιῆσθαι, καὶ ὅσα^ς τοῦ σώματος ἕνεκα διαποιοῦμέθα τε καὶ κτάμεθα, τούτου δ' αὐτοῦ μηδεμίαν τέχνην μηδὲ μηχανήν, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τὸ σῶμα, ἐξευρίσκεις, καὶ ταῦτα οὔσαν. εἰ δ' ἐπανηρόμεθα^α τὸν ταῦθ' ἡμᾶς προ-
 ii. iii. 470. τρέποντα λέγεις δὲ εἶναι τίνας ταύτας τὰς τέχνας; εἶπεν ἂν ἴσως ὅτι γυμναστικὴ καὶ ἰατρικὴ. καὶ νῦν δὴ τίνα φαμὲν εἶναι τὴν ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ τέχνην; λεγέσθω.^β
 iii. 409. [§. 5.] Ὁ δὴ δοκῶν αὐτῶν ἑρρωμενίστατος εἶναι πρὸς ταῦτα ἀποκρινόμενος εἰπέ μοι ταύτην τὴν τέχνην εἶναι ἣν

^ε γὰρ add C.— τὸν C, om Π.— οὐτε ἔ, ἐτι ω.— δὲ ἔ.— δὴ ω.— τε C.—
 ὀνομαζόμενους εἶναι ΘΙ.— ἐπανηρόμενον CΓ.—^κ πῶς Γ.— νῦν om ΘΙ.—^μ hactenus C.—
 ἐν γρ Η: ἐν^ν ὅς.—^ο τελείως ἀπὸ ἔ.—^ρ ἅπαντα Π.—^σ δεῖ ἔ.—^τ ποτετραμμένους ἔ.—
 ἐκείνοισ ἔ.—^ν σωκράτη ΓΗΠ, σωκράτους ΘΙ.—^ς ἀλλήλους om ΘΙ.—^ν τὸτ' Σω.—
 ἑπερωτῶν ΘΓΓ.—^ς τις om ΘΙ.—^ν αἰσχρὸν μὲν Γ.—^α καὶ ὅσα...μηδεμίαν
 τέχνην] μηδὲν προνοούντας...ἰατρικὴν (perinde ac vv. duo supra) Π.— ἐπανηρόμεθα

§. 4. τῶν ἡλικιωτῶν] Cum his genitivis ἐν τῷ πράγματι] Vide annon pro ἐν
 vs non puto deesse sed relictum esse scribendum sit ἢ, pro ὅστος: vel ἔτι, id
 subaudiendum τινὰ, vel potius τινὰς. est ἕνασι. ΣΤΕΡΗ.
 ΣΤΕΡΗ.

περ ἀκούεις σὺ λέγοντος, ἔφη,^d Σωκράτους, οὐκ ἄλλῃ^e ἢ
δικαιοσύνην. Εἰπόντος δ' ἐμοῦ Μῆ μοι^f τὸ ὄνομα μόνον
εἶπης, ἀλλὰ ἄθε. ἰατρικὴ πού τις λέγεται τέχνη^g ταύτης
δ' ἐστὶ διττὰ τὰ^h ἀποτελούμενα, τὸ μὲν ἰατροῦς αἰεὶ πρὸς
τοῖς οὖσιν ἑτέρους ἐξεργάζεσθαι, τὸ δὲ ὑγίαιαν· ἐστὶ δὲ
τούτων θάτερον οὐκέτι τέχνη^k, τῆς τέχνης δὲⁱ τῆς διδασ-
κούσης τε καὶ διδασκομένης ἔργον, ὃ δὴ λέγομεν ὑγίαιαν.
καὶ τεκτονικῆς δὲ κατὰ ταυτὰ οἰκία τε καὶ τεκτονικὴ τὸ
μὲν ἔργον, τὸ δὲ δίδαγμα. τῆς δὲ δικαιοσύνης ἴσαστάς τὸ
μὲν δικαίους ἴστω ποιεῖν, καθὰ περ ἐκεῖ τοὺς τεχνίτας
ἐκάστους· τὸ δ' ἕτερον, ὃ δύναται ποιεῖν ἡμῖν ἔργον ὁ δί-
καιος, τί τοῦτό φαμεν; εἰπέ. Οὗτος^m μὲν, ὡς οἶμαι, τὸ
συμφέρον ἀπεκρίνατο, ἄλλος δὲ τὸ δέον, ἕτερος δὲ τὸ ἀφί-
λιμον, ὃ δὲ τὸ λυσιτελοῦν. ἱκανῆσει δὴⁿ ἐγὼ λέγων ὅτι Κά-
κεῖ τὰ γε^o ὀνόματα ταυτ' ἐστὶν ἐν^p ἐκάστη τῶν τεχνῶν,
ὀρθῶς πρᾶττειν, λυσιτελοῦντα, ἀφέλμα καὶ τᾶλλα τὰ
τοιαῦτα· ἀλλὰ πρὸς ὃ τι ταῦτα πάντα τείνει, ἐρεῖ τὸ
ἴδιον ἐκάστη τέχνη^q, οἶδν ἢ^r τεκτονικὴ τὸ εὖ, τὸ καλῶς, τὸ
δέοντως, ὥστε τὰ ξύλινα, φήσει,^s σκευὴ γίνεσθαι, ἃ δὴ
οὐκ ἐστὶ τέχνη. λεγέσθω δὴ καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἴσαύ-
τως. [§. 6.] Τελευτῶν ἀπεκρίνατό τις ὧ Σωκράτης μοι
τῶν σῶν ἑταίρων,^t ὅς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτ'
εἶη τὸ τῆς δικαιοσύνης ἴδιον ἔργον, ὃ τῶν ἄλλων οὐδεμιᾶς,
φιλίαν ἐν ταῖς^u πόλεσι ποιεῖν. οὗτος δ' αὖ ἐρωτώμενος τὴν^v
φιλίαν ἀγαθὸν τ'^w ἔφη εἶναι καὶ οὐδέποτε κακόν. τὰς δὲ
τῶν παίδων φιλίας^x καὶ τὰς τῶν θηρίων, ἃς ἡμεῖς τοῦτο τοῦ-
νομα ἱκονομάζομεν, οὐκ ἀπεδέχτο εἶναι φιλίας ἱκανερω-
τώμενος·^y συνέβαινε γὰρ αὐτῶ^z τὰ πλείω τὰς τοιαύτας
βλαβεράς^a ἢ ἀγαθὰς εἶναι. φεύγων δὴ τὸ τοιοῦτον οὐδὲ
φιλίας ἔφη τὰς τοιαύτας εἶναι, ψευδῶς δὲ ὀνομάζειν αὐ-
τὰς τοὺς οὕτως^c ὀνομάζοντας· τὴν δὲ ὄντως καὶ ἀληθῶς φι-

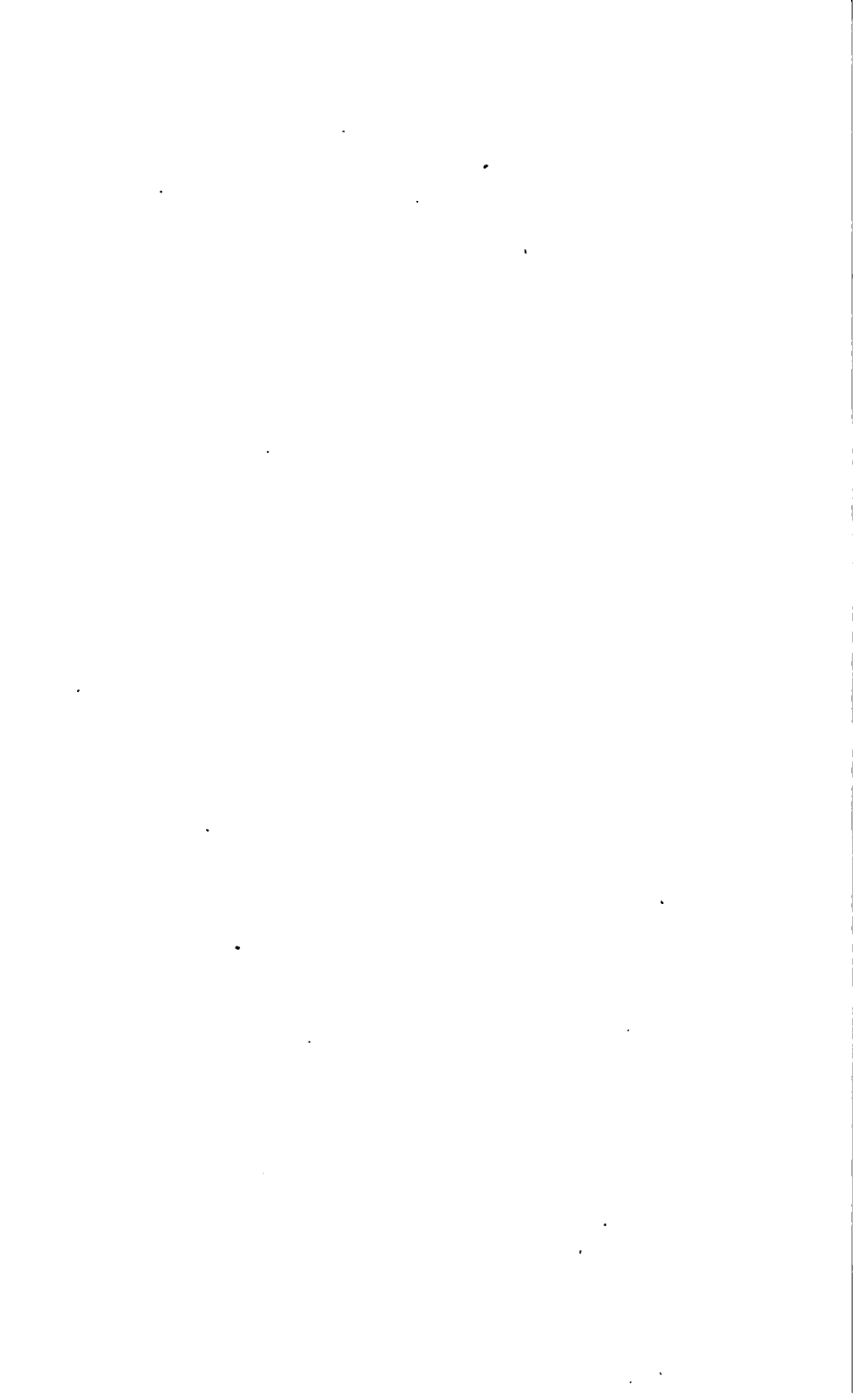
ℓ.— λεγέτω τ.— αὐτῶ Σω.—^d ἔφη om Θℓ.—^e ἄλλου Γ.—^f μου ℓ.—^g τέχνη λέ-
γεται Γ.— τὰ om Σω et pr ℓ.—^h οὐκ ἐστὶ ℓ.—^k τέχνης Θ.—ⁱ δὲ τέχνης ℓ. ἐκεῖ
τοῖς ΠΣ, ἐκείνους τοῖς ω: ἐκείνους *ς.—^m οὕτως ω.—ⁿ ὃ ΠΣω.—^o κάκει τὰ γε
ΛΓΘΠΣωℓ: κάκεινὰ γε *ς.—^p ἐν ὅμ Π.—^q ἐκάστη τέχνη ΑΘΠΣ: ἐκάστη
τέχνη *ς.—^r τί ℓ.—^s φήσει ωℓ.—^t τῶν ἑταίρων τῶν σῶν ℓ.—^u αὐταῖς ω.—^v τι Σ.
—^w τι ω.—^x φιλίας ἱκανερωτώμενος καὶ ωℓ.—^y ἱκανερωτώμενος om τ.—^z αὐτῶν
ς et cori Σ, αὐτὸν ω.—^a βλαβεράς...τοιαύτας om ω.—^c οὐ Π.—^d ἀνερωτώμενος

- λίαν εἶναι σαφίστατα ὁμόμοιαν. τὴν δὲ ὁμόμοιαν ἐρωτάμε-
- II. III. 472. ^{tes} εἰ ὁμοδοξίαν εἶναι λέγοι^ο ἢ^ο ἐπιστήμην, τὴν μὲν ὁμοδο-
ξίαν^ο ἠτίμαζεν· ἠναγκαζόντο γὰρ πολλαὶ καὶ βλαβεραὶ
γίγνεσθαι ὁμοδοξίαι ἀνθρώπων, τὴν δὲ φιλίαν ἀγαθὸν ὁμο-
λογῆκε πάντως^ο εἶναι καὶ δικαιοσύνης ἔργον, ὥστε ταυτό^ο
ἔφησεν εἶναι ὁμόμοιαν [καὶ] ἐπιστήμην οὔσαν, ἀλλ' οὐ δό-
ξαν. ὅτε δὴ ἐταῦθα ἤμεν τοῦ λόγου ἀπαροῦντες, οἱ παρόν-
- III. 410. ^{tes} ἱκανοὶ ἦσαν^ο ἐπιπλήττειν τε^ο αὐτῶ καὶ λέγειν ὅτι πε-
ριδεδράμηκεν^ο εἰς ταυτόν ὁ λόγος τοῖς πρώτοις, καὶ ἔλεγον
ὅτι Καὶ ἡ^ο ἰατρικὴ ὁμόμοιά τις ἐστὶ καὶ ἅπασαι αἱ τέχ-
ναι, καὶ περὶ οὗτου εἰσὶν ἔχουσι λέγειν· τὴν δὲ ὑπὸ σοῦ λε-
γομένην δικαιοσύνην^ο ἢ ὁμόμοιαν, ὅποι^ο τείνουσά ἐστι, δια-
πέφυγε, καὶ ἀδηλοὶ αὐτῆς^ο ὃ τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἔργον. Ταῦ-
τα, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τελευταῖων καὶ σὲ αὐτὸν πρώτων, καὶ
εἰπὶς μοι δικαιοσύνης^ο εἶναι τοὺς μὲν ἐχθροὺς βλάπτειν,
τοὺς δὲ φίλους εὖ ποιεῖν. ὕστεροι δὲ ἔφαθ' βλάπτειν γε
οὐδέποτε ὁ δίκαιος οὐδένα· πάντα^ο γὰρ ἐπ' ἀφελείᾳ πᾶν-
τας δρᾷν. [§. 7.] Ταῦτα δὲ^ο οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δις ἀλλὰ
πολὺν ἀπ' ὑπομείνας χρόνον καὶ λιπαρῶν ἀπειρήκα, ταμίσις
σε^ο τὸ μὲν προτρέπειν εἰς ἀρετῆς^ο ἐπιμέλειαν πάλλιστ'
ἀνθρώπων δρᾷν, δυοῖν δὲ βάτερον, ἢ τοσαῦτον μόνον δύνασθαι,
μακρότερον δὲ οὐδέν, ὃ γένοιτ' ἂν καὶ περὶ ἄλλαν ἡγετα-
- II. III. 473. ^{οὖν} τέχνη, οἷον^ο μὴ ὅττα κυβερνήτην καταμαλετῆσαι τὸν
ἔπαινον περὶ αὐτῆς, ὡς πολλοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἀξία, καὶ
περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἀσαύτως. ταυτόν δὲ καὶ σοὶ τις
ἐπιπέγκοι^ο τάχ' ἂν περὶ δικαιοσύνης, ὡς οὐ μάλλον ὅτι^ο
δικαιοσύνης ἐπιστήμονι, διότι καλῶς αὐτὴν ἐγκωμιάζεις.
οὐ μὲν τό γε ἔμὸν οὔτως ἔχει.^ο δυοῖν δὲ βάτερον, ἢ οὐκ εἰ-
δέσθαι σε ἢ οὐκ ἐθέλειν αὐτῆς ἔμοι^ο κοιναῖν. διὰ ταῦτα
δὴ καὶ πρὸς Θρασύμαχον, οἶμαι,^ο πορεύσομαι^ο καὶ ἄλλοσε
ὅποι^ο δυναμῶν, ἀπορῶν^ο, ἵππει εἴ γ' ἐθέλοις^ο σὺ τούτων μὲν

Ἄου.— λέγει Ἐ.— καὶ ω.— ὁμοδοξίαν om Ἐ.— ὁμολογήκε πάντως ἔφαθ' Ἐ.
— ταύτην ΘΙ.— ἐπεχείρησαν γρ Ἀ.— τε om Ἐ.— δεδράμηκεν ΓΘΠΞ.— ἢ om
Παπ.— δικαιοσύνην om ΘΙ.— libri ὄσαν.— ἄδελόν ἔσταν αὐτῆς ΓΥ.— ἡ δικαιο-
σύνη Ἐ.— πάντας Ἐ.— γὰρ Ἄου.— ἔδη ΘΙ.— δὲ Ἐ.— τῶ ΘΙ.— ἄρστας Ἐ.—
ἴσων om Ἄ.— ἀσπείκοι Ἐ.— ὅτι Π.— ἔχων ω.— ἐμοὶ αὐτῆς ΘΙ.— οἶμαι
ΑΠἌου: om Ι.— πορεύσομαι ΠἌ.— libri ὄση.— εὐπορῶν Γ.— ἐθέλεις ΓΘΠΠαῖ

ἤδη καύσασθαι πρὸς ἐμὲ τῶν λόγων τῶν προτρεπτικῶν, οἷον δέ, εἰ περὶ γυμναστικῆς προτετραμμένος ἦ^h τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν, τὸ ἐφεξῆς ἂν τῷⁱ προτρεπτικῷ λόγῳ ἐλεγες, οἷον τὸ σῶμά μου φύσει ὄν οἴας θεραπέιας δεῖται· καὶ νῦν δὴ ταυτὸν γιγνίσθω. θες τὸν Κλειτοφῶντα ὁμολογοῦντα ὡς ἔστι καταγέλαστον τῶν μὲν ἄλλων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ψυχῆς δέ, ἧς ἕνεκα τᾶλλα διακονούμεθα, ταύτης ἡμεληκέναι· καὶ τᾶλλα πάντα οἷου με νῦν οὕτως^k εἰρηκέναι τὰ τούτοις ἐξῆς, ἃ καὶ νῦν δὴⁱ διήλθον.^m καὶ σου δεόμενος λέγω μηδαμῶς ἄλλωςⁿ ποιεῖν, ἵνα μή, καθά περ νῦν, τὰ μὲν ἐπαινῶ σε πρὸς Λυσίαν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, τὰ δέ τι^o καὶ ψέγω. μὴ μὲν γὰρ προτετραμμένω^p σε ἀνθρώπῳ,^q π. iii. 474. ὦ Σώκρατες, ἄξιον εἶναι τοῦ παντὸς φῆσαι, προτετραμμένω δὲ σχεδὸν καὶ ἐμπόδιον τοῦ πρὸς τέλος ἀρετῆς ἐλθόντα εὐδαίμονα γενέσθαι.

ir: θέλεις Σ.— ἦ ΑΓΘΗΠΞεΐr: ἦς °ε.— τῷ ΣΐI.— hac in voce desinit Γ.—
^k οὕτως ω.— δὴ οἷον ΐ.—^m διεξῆλθον ΐ.— ἄλλας ΐ.— ἔτι ω.—^p προτετραμμένον Σ.—^q ἀπὸ πr Σ, ἀνθεν ω et corr Σ.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ,
ΘΡΑΣΤΜΑΧΟΣ, ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ,
ΚΕΦΑΛΟΣ.

ARGUMENTA.

LIB. I.

Propositum est Platoni in his omnibus politicis libris docere, qua ratione opportune ac fructuose constituenda sit Respublica, et quibus eam legibus munire consentaneum sit, ut hominibus constet vera ratio societatis constituendae. Primi libri thesis et argumentum est justitiae definitio: quae ita proponitur, ut potius doceatur, quid non sit justitia, quam quid sit vera. Duas autem justitiae descriptiones selegit de industria, quas ita refutaret, ut spargeret tamen semina integre et plenae definitionis, quae rei subjectae naturam representaret. Respublica enim constat magistratu et subjectis: In illum tyrannia, in hos promiscua quaedam et indecora *ἀναξία* cavenda est. Illam non privatae utilitatis, sed subditorum salutis et commodi, rationem habere; istos, quod et magistratai et mutuo alii aliis debent, ex honestatis formula reddere consentaneum est.

LIB. II.

Primo libro, seu dialogo, posuit Plato fundamentum disputationis, universaeque doctrinae summam representavit: nunc ad partes descendit. Primum illustrat definitionem Justitiae ex suo contrario, nimirum Injustitia: contraria enim contrariis elucescunt. Deinde pulcherrimum primordium uberrimae disputationis de Republica proponit, et de membris et capite ejus distincte agit, subjectis nimirum et magistratu. Hujus naturam ita describit, Ut sit iracundus et sagax: ac proinde valeat ad vim hostium propulsandam, improbisque civibus infligendum supplicium, magna quadam animi vehementia: suosque sub legum praesidio pacate contineat, bonisque etiam praemia statuat pro meritis. Illius institutionis duas partes facit, Musicam et Gymnasticam: quarum domina est Religio; de qua ita agit, ut sui temporis superstitionem refutat: veram tamen religionem, utpote quam ignorabat, minime doceat.

LIB. III.

Pergit in eodem sermone de magistratus institutione Plato, cujus duas fecerat partes, Musicam et Gymnasticam: de illa jam multa egit: nunc reliqua, quae ad eam pertinent, persequitur. Postea de Gymnastica tractat. Agit tam de inferiorum magistratuum ingenio, moribus, institutione, explorandi modo, quo publicis muneribus praeficiantur. Denique ex Phoeniciae cujusdam fabulae, quam vocat, explicatione, attexit *πόλις*, De civium quasi consanguineorum et vere fratrum in eadem republica communitate et summa consensione: Variorum hominum distincta et bene ordinata *εὐραξία*, ut quidam alii sint surum, alii argentum, alii ferrum et aes: ita tamen ut omnia conferantur ad universam rempublicam constituendam. Jam vero, quoniam poetarum doctrinae nimium auctoritatis tribuebatur a suis hominibus, eam exagitat, docetque, clarissimorum virorum propositis exemplis, pestem perniciosam inferre hominum moribus: et ita sensatconsultum facit de illis e republica expellendis: honorifice tamen, ut eruditioni suae honore tribueretur.

LIB. IV.

Post accuratam disputationem de custodis institutione, ad finem tertii incepti agere de universae civitatis institutione, quam hoc libro diligenter pergit explicare

Quarti igitur hujus dialogi thesis est de universæ civitatis institutione: quam componit ex Sapientia, Temperantia, Fortitudine et Justitia: ut earum vi et efficacia, Respublica sit sapiens, temperans, fortis et justa. Illarum multiplicium virtutum conjunctionem et societatem ex multiplicibus animi facultatibus accuratissime tractat, ut ex his politicis varii modi componantur, et quidem ita, ut in unam harmoniam congruenter coalescant. Ex illa constare ait illud Justum, quod est fundamentum Reipublicæ. Illi opponit Injustitiam, cujus detrimenta commemorat, quemadmodum Justitiæ commoda docuerat. Porro Justitiæ nomen hic variis sumitur, modo pro genere ipso, modo pro specie quadam in illa generis communitate. Sic Aristoteles in Politicis, Politicæ nomen, quod generatim dicitur de omni civili administratione, facit nomen speciei, ejus videbet formæ, cum penes populum summa est auctoritas.

LIB. V.

Docet hic Plato, qua re instituendus sit Magistratus, ut felix sit respublica: videlicet vera philosophia, quæ non superficialis sit, et externum quendam ornatum et vite et orationis consecetur: sed a rebus genitis hisce et caducis animum convertat ad id, quod vere est, solidam nimirum germanamque Dei cognitionem. Idcirco re paulo altius repetita, Philosophiæ subjectum, naturam, utilitatem copiose persequitur: ut constet, et illam esse summi boni, id est, Dei cognitionem, et illo fundamento constaturam reipublicæ utilitatem: ac proinde tum demum illam felicem fore, cum in ea vel philosophi regnabunt, vel reges philosophabuntur: neque prius quietem malorum futuram hominibus. Quoniam autem optimam rempublicam dixerat constare summa et animorum et omnium rerum communitate: istius communitatis modum ita definit, Uti mulieribus æque ac viris officia sint communia in republica: uxores, liberi, bona civibus item sint communia. Quæ sententia recte ab Aristotele reprehenditur: qui vult quidem unam esse rempublicam, sed tamen hactenus, ut naturarum, quæ diversis hominibus diversæ competunt, maxima ratio habeatur, ut *εἰραξία* servetur in rebus omnibus, ut caveatur perturbatio omnis et *καλυπταμοσύνη*, certa reipublicæ pernicietas.

LIB. VI.

Ad finem pæne proximi libri aggressus est Plato gravissimam disputationem de veræ philosophiæ, ad recte gubernandam rempublicam, præstantia atque utilitate: et veri ac adulterini philosophi discrimen docuit, ne fucata philosophiæ ignominia odium invidiamque conflaret nobilissimæ scientiæ: nunc eundem illum de philosophia sermonem diligenter persequitur duobus his libris, ut solidis argumentis verum reperiri illud theorema, Beatam fore rempublicam philosophis magistratibus. Itaque verum veræ philosophiæ subjectum, ejusque discendæ modum et rationem luculenter docet. Summa est, custodem reipublicæ optimarum scientiarum præsidium instructum esse oportere: non ut quidem infructuosæ contemplationibus animum suum pascat, sed ut illius eruditionis atque virtutis, cujus habitum disciplinæ adjumentis induerit, rationes omnes referat ad communem humanæ societatis utilitatem. Subjectum philosophiæ ostendit Ideam boni, quod est vere ens et *ἀσώρευ*, quo nomine Deum significat: et hanc suam esse de suprema illa Idea sententiam diserte testatur Plato. Et ita subjecto indicato, sciendi modum incipit explicare: quem in septimo accurate persequitur.

LIB. VII.

Explicato vero veræ philosophiæ subjecto, nunc illius descendæ modum diligenter persequitur, docetque, qua via et ratione ad summum illud perveniamus, et quomodo etiam præclara illa scientia instructi accedamus ad seriam sobriamque vitæ et reipublicæ *ῥησιμῶν*: hanc enim doctrinam diligenter accommodat suo instituto: Disciplinam nimirum illam, quam in suo custode requirat, non esse inanem quandam contemplationem: sed prudentem efficacemque cognitionem rerum, ad vitæ officia societatemque generis humani accommodatam: ut videlicet magistratus ille philosophicus sit rerum divinarum et humanarum scientia instructus, quæ vera est et prima philosophia. Hanc vocat Dialecticam: ejus famulæ sunt, Physica nimirum, quæ circa generationem rerum versatur, et Mathematicæ disciplinæ, quæ sunt inter hanc et illam summam scientiam intermediæ. De quibus omnibus diligenter et copiose agit.

LIB. VIII.

Declarata reipublicæ recta administratione, nunc consequenter agit de vitiosa, quam injustitiæ nomine hactenus designarat. Rectæ gubernationis modos tres posuerat, monarchiam, aristocratiam, et politiam, quo ultimo nomine popularem gubernationem notabat, quæ vulgo Democratia nominatur. Trium ergo illarum publicæ administrationis formarum excessus et peccata explicat. Hanc doctrinam duobus proximis libris, octavo videlicet et nono, persequitur. Peccata autem illa sive excessus considerat tum in republica, tum in civium moribus, ex quibus videlicet conformantur civitatis mores. Quatuor notat excessus: in Aristocratia oligarchiam: in Politia, democratiam: in Regno, timarchiam et tyrannidem. De quibus omnibus in hoc dialogo singulatim agit: tractationem de Tyrannide non absolvit, sed rejicit in sequentem librum.

LIB. IX.

Tractationem de Tyrannide superiori dialogo inchoatam, hic absolvit: cujus ortum ex populari licentia, *ῥῆσιμῶν* denique omnia diligenter persequitur. Et sicuti docuerat, felicissimum esse rectæ politiæ statum, et hominis in illa assueti conditionem felicissimam: ita et vitiosæ politiæ, et hominis in ea assueti, Tyrannidis vero maxime et tyrannici ingenii, infelicissimam conditionem graphice representat. Agit autem de facultatibus animi, et cupiditatibus ac voluptatibus iis, quæ in eas varie et multipliciter cadunt: quibus demandis opportunitatem offert remedium, nempe rationis imperium.

LIB. X.

Plato, impositurus finem nobilissimæ huic disputationi, duo facit in hoc decimo libro. Primum luculentius docet, quo consilio hactenus poëticam et suæ reipublicæ communitate exterminasset. Novi autem istius decreti causam idcirco tam sollicitè reddit, quod suo tempore et apud suos homines poëtica erat in maximo pretio: ut quidem gravissima ei necessitas imponeretur declinandæ invidiæ. Castæ tamen poëticæ quendam locum tribuit in republica, ad Deorum videlicet hymnos, et ad illustrium virorum laudes celebrandas. Deinde pulcherrimum colophonem pulcherrimo sermoni imponit, De præmiis, quæ justitiam tum in hac, tum in altera, vita comitantur: et, De suppliciis, quæ Injustitiam consequuntur: quorum horribilem quandam *ἑκτόβρωσον*, representat: ut contra illius felicitatis, qua justii in secunda vita perfruentur, jucundissimam optatissimamque descriptionem.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α ,*

A.

§. 1. Κατέβην χθες εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστανος, προσευζόμενός³ τε τῇ θεῷ καὶ ἄμα τὴν ἑορτὴν

Steph.
II. 327.
Bek.
III. i. 3.

* Πολιτειῶν] Πολιτείας nomine potius appellari solet hoc opus a veteribus. Cum πρώτος autem subauditur λόγος, sive διάλογος. In Ald. Πολιτειῶν πρώτης, vel subauditό βίβλος, vel πολιτεία: quasi unusquisque etiam liber vocari possit πολιτεία. ΣΤΕΡΝ. qui sic in Not. 'Hoc opus nomine Πολιτείας potius quam Πολιτειῶν a veteribus appellari, jamjam dixi. Qua de re si quis mihi fidem non habet, is videat apud Plutarchum πρὸς Κολοτήν hæc verba, Πλάτων δὲ καλοῦς μὲν ἐν γράμμασι λόγους περὶ νόμων καὶ πολιτείας ἀπέλιπε, etc. Videat et apud Athenæum ista, libro Δεικπροσοφ. νοπο, Κλέαρχος δὲ Σολεὺς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ, περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείας μαθηματικῶν εἰρημένων. Quinetiam legat apud Diogenem Laertium, Πολιτεία ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός. ubi animadvertendam etiam est omnes hujus operis dialogos pro uno censori, nam cum πολιτικός subauditur διάλογος. Suidam quoque numero singulari non plurali appellare sciat istud Platonis opus. Quod si et ad nostros veniendum sit, Justinus Martyr ἐν τῷ πρὸς Ἑλληνας παρανετικῷ, non ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πολιτειῶν λόγῳ, sed ἐν τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας λόγῳ dicit: eodemque Ensehius modo primum vel secundum vel tertium (etc.) πολιτείας passim dicit, non πολιτειῶν. Jam vero et ex multis ipsius

Platonis locis (quod caput est) ita nominari debere, facile ostendere possem, nisi aliquid ipsius lectoris diligentiae reservandum putarem: quem etiam considerare vchm quam diversum sensum hæc diversæ inscriptiones, Πολιτεία et Πολιτείας, efficiant.'

Plenius exhibet titulum Diog. L. iiii. §. 60. Πολιτεία, ἢ περὶ τοῦ δικαίου πολιτικός. Inscriptionem Πολιτείας, horum librorum argumento convenientissimam, esse genuinam, et ex ipso Platone patet iiii. 9. ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν. c. 18. ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ὁ Γλαύκων. v. 1. Ἀγαθὸν μὲν τοιοῦτον τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλεῖ. c. 2. κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, ἣν ὡς ἕδη διεληλυθὸς ἔγνωτε ἔχαιρον. Tim. p. 17. τῶν ὄπ' ἐμοῦ βηθέτων λόγων περὶ πολιτείας, et ex testimoniis eorum scriptorum, qui hos libros eo indice citarunt (vid. Stephani Annotationes et Morgensternii Commentat. de Platon. Republ. p. 26.) ut ne Cicero quidem hoc Græco eo titulo laudare dubitaverit, v. c. de Divinat. i. 29. 'vide quid Socrates in Platonis Politia loquatur.' ii. 27. 'nam si ista sequimur, quod Platonis Politiam nuper apud me mures corroseverunt, de republica debui pertimescere.' De verbis vero, quæ apud Diogenem et vulgo addita leguntur, ἢ περὶ δικαίου, hæc, sicuti alias omnes principi titulo adjectas

βουλόμενος θιάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν ἅτε τῶν πρώτων ἄγοντες. καλὴ μὲν οὖν μοι^b καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομ-

inscriptiones, a grammaticis profecta esse, contra quam Fischer (vid. ad Euthyphr. p. 5.) alii statuerunt, persuasum mihi habeo. Sic etiam Morgenstern. l. i. p. 29. judicat. Ceterum totius Politis argumentum refert Maxim. Tyr. xxxvii. l. p. 433. Ast.

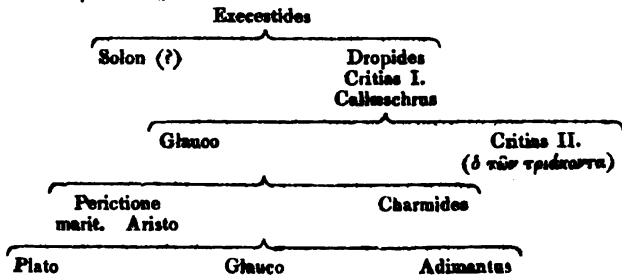
§. 1. Politis principium in tabulis post Platonis mortem repertis sæpius inventum esse inversum atque immutatum, Euphorion ac Panætius apud Diog. L. iii. §. 37. tradunt. Vid. Dionys. Hal. de compos. c. 25. Quintilian. viii. 6. et cf. Muret. Var. Lect. xviii. 8. P. Victorius Var. Lect. ix. 5. 'laudat mirum in modum Dionysius Halicarnasæus diligentiam Platonis, qua utebatur in componendis verbis, probatque studium ipsius, quum peccatus haberet refertum plurimis scientiis, jamque ad octogesimum ætatis annum pervenisset, non cessaret tamen expolire sermones illos suos, præcipue autem recta constructione verborum ipsos ornaret.' Ast.

κατέβην χθὲς] Laudat hoc Politis initium, cujus mirifica est simplicitas, Demetrius περὶ ἑρμηνείας, eo utens, ut ostendat, qualem esse oporteat periodum dialogicam: *ἁελογική δὲ ἐστίν*, inquit, *ἢ περιόδος ἢ ἐστὶ μᾶλλον ἀνεμίστη καὶ ἀπλουστέρα τῆς ἱστορικῆς, καὶ μάλιστα ἐμφαινεύσα, ὅτι περιόδός ἐστιν, ὅσπερ ἢ τοῦδε κατέβην—ἄγοντες*. Citat idem Suidas v. Χθὲς et respicit Maximus Tyr. xi. 8. p. 125. Narrat hæc Socrates Timæo, Critias, Hermocrati et quarto eisdem, cujus nomen signotum (v. Timæi iaktium), et causam primum exponit, quæ, ut in Firmæum descenderet, ipsam adduxerit. Ast.

Πειραιῶ] Firmæus, celeberrimus Athenarum portus et emporium, erat pagus tribus Hippothoontidis (Stephanus de urbibus: Πειραιεὺς δῆμος Ἰπποθουοντι-

des), ab urbe, antequam ei muris longie (quæ *τελὴ μακρὰ* dicebantur) a Themistocle exstructis jungeretur, quadraginta stadiorum intervallo distans. Vid. Strab. ix. 15. p. 359. t. iii. ed. Siebenk. Cf. Mæursii liber singularis de Firmæo, Ultraject. 1686. 4. et Cellarii Notit. Orb. Antiq. ii. 13. t. i. p. 1150. Ast.

Γλαύκων] Glauco, Aristonis et Perictiones filius, Platonis et Adimanti frater fuit, vid. Diog. L. iii. 1. Muretus ad h. l. observat: 'Sibi hoc studio habuit Plato, ut amicorum nomina per occasionem scriptis suis insereret, eorumque hoc modo memoriam propagaret. Ita hic et sæpe alibi patrem suam Aristonem et fratres germanos Glauconem et Adimantum nominat; hos quidem etiam in Parmenide sub principium, ubi et vitricum Pyrilampem et fratrem uterinum Antiphontem, cujus etiam mentio est in Gorgia. Omnibus denique propinquis ac familiaribus suis studiosæ ac libenter hunc honorem impertiebat, ut non temere suspicari sint veteres, quam Xenophontem nusquam nominaverit, aliquid inter eos similitatis fuisse. So quidem ipsum raro admodum nominat, ut sub principium Phædonis: Πλάτων δὲ, οἶμαι, ἡσθάνει, et in Apologia: ὁ δὲ Ἀδείμαντος ὁ Ἀρίστωνος, ὁ δὲ ἀδελφὸς οὗτος Πλάτων.' Plutarch. de Fratrum Amore t. ii. p. 484. E. ὅσπερ Πλάτων τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ ἐλλείστα τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων θέμενος, ὀνομαστοὺς ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Ἀδείμαντος εἰς τὴν Πολιτείαν, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτερον εἰς τὸν Παιραιεῖον. Ceterum propter alios quoque in his libris locos, ubi Platonis familia attingitur, totam ejus stirpem apponere, ut vulgo traditur (pluræ enim in hac re adhuc obscura et dubia esse constat), haud abs re esse puto.

πῆ ἴδοξεν εἶναι, οὐ μέντοι ἦττον^c ἐφαίνετο πρίκειν^d ἢν οἱ
Θραῖκες ἔπεμπον. προσευζάμενοι δὲ^e καὶ θεωρησαντες ἀπῆ-
μει πρὸς τὸ ἄστυ. κατιδὼν οὖν πόρρωθεν ἡμᾶς οἴκαδε ὤρ-

CODICES DUODECIM,

ΑΘΞΠΔΚ ρετστ.

(Horum in primo libro caret, Ambrosiani non ultra p. 203, 8. [Bekk. in marg.]
copia fuit.)

^a προσευζάμενός Κ.—^b μοι om Κ.—^c ἦττον ΑΘΞ ρετστ : ἦττον ρ.—^d πέμπευ Κ.

Vid. Dioy. L. iii. 1. ubi cf. Menag. Pro-
clus in Timaeum p. 25. Schol. in Platon.
p. 201. ed. Ruhnk. Astr.

τῆ θεῆ] Ficinus et Foxius Comment.
in Platon. lib. de Republica p. 81. Pal-
lada s. Minervam intelligunt, in cujus
honorem constat Παναθήναια μεγάλα et
μικρά celebrari solita esse. Sic et Schol.
Ruhnk. p. 143. ἑορτὴν ἐνταῦθα τῆν τῶν
μικρῶν Παναθηναίων φησιν—τὰ δὲ μικρὰ
Παναθήναια κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐπέλουν.
τούτων δὲ καὶ Θραῖκες ἐκονάνουν, ἐπεὶ
καὶ Βένθις παρ' αἰτοῖς ἡ Ἄρτεμις καλεῖ-
ται, καὶ αὕτη τιμωμένη κοινῇ παρ' ἁμφοῖν.
Sed Bendin Deam et festa Bendideia, e
Thracia allata, intelligenda esse, ipse
Plato significat i. 24. Ταῦτα δὲ σοι, ἴφη,
δὲ Χάριτες, εἰσιτίσθω ἐν τοῖς Βενδι-
δαίω. Sic et Origen. adv. Cels. vi. 4.
t. i. p. 631. E. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ
πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαλόνουσιν
εἰς Πειραιᾶ, προσευζόμενοι ὡς θεῆ τῇ
Ἄρτεμιδι, καὶ ἐφόμενοι τῆν ἐπὶ Βενδιδαίων
(sic emendavit Hemsterh. vid. Ruhnk.
ad Tim. p. 62.) ἐπιτελουμένην καθήγγυον.
Cf. et Athanasius Orat. contra Gent. §.
10. t. i. p. 9. E. ed. Patav. Proclus in
Tim. p. 9. v. 27. ὅτι γὰρ τὰ ἐν Πειραιεῖ
Βενδιδαία τῇ ἐναντίῳ ἐπὶ δεκάτῃ Θωρηγη-
λαῖνος (vid. Schol. Ruhnk. in Plat. p.
143.) ὁμολογοῦσιν οἱ περὶ τῶν ἑορτῶν
γράφαντες. Idem in Polit. p. 358. v. 4.
ἢ οὐκ ἔγωγε, ὡς τὰ Βενδιδαία τῆν Ἄρτεμιν
θεραπεύειν κατὰ τῶν Θρακῶν νόμον ἐθέλει,
καὶ τὸ ἄσμα τοῦτο Θρακῶν ἢ Βένθις;
ὅστω καὶ τοῦ Θρακῆς θεολόγου μετὰ τῶν
πολλῶν τῆς Χαλκήνης ὀνομάτων καὶ τῆν
Βένθιν ἐς τὴν θεὸν ἀναπέψαντος, Πλου-
τῶν τε καὶ (inserend.) Εὐφροσύνη Βένθις
τε κραναίη. Festa hæc Thracibus Athe-
nienses accepta retulisse, tradit, ne plures
contemnerem, Strabo x. 18. Ἀθηναῖοι δ'
ἔσταν παρὶ τὰ ἄλλα φιλοεουσότες διατε-
λοῦσιν, ὅστω καὶ περὶ τοῦ θεοῦ πολλὰ
γὰρ τῶν ξηκίων ἱερῶν παρεδέξαντο, ὅστω
καὶ ἐαυμαθήθησαν, καὶ δὴ καὶ τὰ Θρακία
καὶ τὰ Φρύγια: τῶν μὲν γὰρ Βενδιδαίων

Πλάτων μίμνηται, τῶν δὲ Φρυγίων Δη-
μοσθένης. Memorat quoque Xenoph.
Gr. Hist. ii. 4. 11. Dianæ templum, τὸ
Βενδιδαίων, in Munychia, quæ cum Pi-
ræo conjuncta erat. Vid. Moura. de
Piræo c. 9. p. 36. Ceterum de Bendid-
dis v. Hesych. in h. v. ubi cf. Albert.
Mour. in Feriat. Græc. p. 57. et
quos Drackenborch. laudavit ad Livium
xxxviii. 41. Astr.

πομπῇ] Comitatus quasique factio ado-
lescentum Atheniensium, qui ad solemne
illud celebrandum atque ornandum pub-
lice missi erant. Muretus, 'Πομπῆ,
πομπά (a πέμπευ, prosequi, comitari)
est comitatus sollemnis cum apparatu
magnifico et ostentatione, quam recen-
tiores processionem vocant.' Πομπὴν πέ-
μπευ (ut et apud Xenophont. de magistr.
equit. offic. ii. §. 1. Lucian. Jup. Tra-
gœd. §. 22. ii. p. 124. ed. Schmied. pro
quo alias dicitur πομπὴν κοινῶν, ut Xe-
noph. Anab. v. 5. §. 5. πομπῶν ducere)
ut ἔβριον ἐβρίξειν, λήρον ληρεῖν, φυγὴν
φεύγειν alia, in Atticorum præcipue li-
bris creberrima sunt. Suidas: Ἀττικὸν
σχῆμα ἔστιν, τὸ ἐκδόντα τὸ πρᾶγμα ἐπα-
γαγεῖν τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ὄνομα (verbo
addere nomen inde ductum vel ejusdem
originis) et Ἀττικῆ παρήχησις dicitur
hæc construendi ratio in Schol. Dorv. ad
Aristoph. Plut. 517. Vid. Gregor. Cor-
inth. de Dialect. p. 5. Exemplorum
copiam habes in Rittershusii Comment.
in Oppiani Halieut. iv. 263. p. 298.
Spanhem. ad Aristoph. Plut. 10. et Fi-
scheri Animadv. ad Gramm. Græc. Wel-
leri t. iii. pt. i. p. 422. Astr.

ἦττον] Sensu postulante, pro eo, quod
vulgo legitur, ἦττων reposuimus. Sic et
Ficinus legit vertens: sed nihil minus,
ut videtur, decens fuit, et Muretus jam
conjecerat. Astr.

οἱ Θραῖκες] A quibus sacra illa, ut
diximus, accepta erant, quæ etiam Thra-
cio ritu agebantur. MURET.

τὸ ἄστυ] Athenas; namque Athenæ

III. i. 4. μημίονος Πολίμαρχος ὁ Κεφάλου ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμειναί ἢ κελῦσαι. καὶ μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Κελεύει ὑμᾶς, ἔφη, Πολίμαρχος περιμειναί. Καὶ ἐγὼ μετεστράφην τε καὶ ἤρόμην ὅπου αὐτὸς εἶη. Οὗτος, ἔφη, ὄπισθεν προσέρχεται· ἀλλὰ περιμί-

— ὅτι τ.— ἤμεις φ.— ε καὶ γὰρ φτ.— ἄλλοι πολλοὶ τινες v.— ἔς οὖν ΠΔΚ.

ab Atticis eximie ἕστυ vocabantur, ut Alexandria ab Alexandrinis πόλις (v. Eustath. ad Homer. Od. A. p. 1383. 5. et K. p. 1650. 42.) Roma a Romanis urbs. Sic Terentius Eunuch. v. 5. 17. 'An in astu venit?' Cicero de Legib. ii. 2. 'priusquam Theseus eos demigrare ex agris et in astu, quod appellatur, omnes se conferre iussit.' Cornelius Nepos vita Themistocl. §. 4. 'At Xerxes Themopylis expugnatis protinus accessit astu.' Vit. Alcibiad. §. 6. 'postquam astu venit.' Vid. Meurnii Theseus c. xvii. p. 66. Ast.

Κεφάλου] Hic Cephalus rhetor genere Syracusanus aut, ut alii, Thurinus fuit, sed Athenas commigrat Periclis hortatu, cuius hospitio utebatur. Filios habuit Polemarchum, Euthydemum, Brachyllum et oratorem clarissimum Lysiam. ΜΥΧΤ. Vid. Plutarch. Orator. x. vit. t. ii. p. 835. et Taylori vit. Lysiae p. 103. Polemarchum ut philosophum Plato etiam in Phaedro memorat p. 257. B. Vid. Plutarch. de Esu Carn. t. ii. p. 998. B. Ast.

ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα] Concisa haec dictio est pro, ἐκέλευσε τὸν παῖδα δραμόντα εἰπεῖν s. λέγειν (i. e. πρῆχειν καὶ ἡμῶν εἰπεῖν), κελῦσαι ἢ περιμειναί. Scilicet κελῦσαι, πῆμπευ (Phileb. p. 66. A. Cf. Ephemerid. Litterar. Landshut. t. iii. pt. ii. p. 84.) alia verba eiusdem generis ita ponuntur, ut omittatur verbum, quod in notione τοῦ κελῦσαι, πῆμπευ iam latet vel eo comprehensum cogitatur; idque verbum supplendum est ex ipso orationis contextu. Nam si quis mittitur in locum vel ad hominem quempiam, dicitur simpliciter κελῦσθαι πρὸς τινὰ pro κελῦσθαι λέγειν πρὸς τινὰ, ut Xenoph. Hist. Gr. ii. 3. 54. ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἔρδκα ἐπὶ τὸν Θραμένην. Κελεύειν est hoc sensu nostrum *beordern*. Itidem, si quis mittitur, qui nuntiet quid, dicitur κελῦσθαι pro κελῦσθαι λέγειν s. εἰπεῖν. Hoc sensu κελῦσαι est *sagen lassen*. Viri docti vel λέγειν (v. Observat.

Miscell. V. iv. p. 282. et 385. V. v. t. iii. p. 85. interpp. ad Thucyd. vi. 54.) vel εἰπεῖν s. λέγειν (v. Wesseling. ad Diodor. Sic. xii. 9. p. 483. xiv. 112. p. 726.) supplendum esse censuerunt, quibus supersedere possunt. Cf. Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. Graec. p. 246. sq. 611. Vid. Hermann. in Mus. Antiquit. Stud. v. i. Fasc. i. p. 124. Ceterum repetitio verbi κελῦσαι in his: περιμειναί ἢ κελῦσαι et κελῦσαι ὑμᾶς περιμειναί antiqua est simplicitas in narratione, qua qui nuntiat quid, is ipsa ejus, a quo missus est, verba refert; cujus generis exempla exempla huc enumerare possit? Ast.

ὄπισθεν—λαβόμεν.] Similiter Parmenid. init. καὶ μου λαβόμενος τῆς χειρὸς ὁ Ἄδειμαντος, et libr. v. init. λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἔνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ἄμω. In quibus Hemsterhus. ad Lucian. t. ii. p. 517. Bip. pronomen eleganter a nomine suo reuotum esse iudicavit. Equidem vero pronomen non ad nomen referendum, sed per se positum esse existimo, ita ut λαμβάνεσθαι duplicem genitivum comitem habeat, alterum personae, alterum rei. Verba enim capiendi, arripiendi, tangendi, assequendi al. genitivo tam rei quam personae junguntur (vid. Fisch. ad Weller. t. iii. pt. i. p. 365. Matthiae Gr. Gr. p. 490. sq.) et ubi uterque conjunctus est, mirificam oratio habet simplicitatem; namque sine copula, utpote in sermone non periodico seu artificioso, alter alteri apponitur, explicationis causa. Vulgaris construendi ratio est: λαμβάνεσθαι τινὰ ἐκ τινός, ut Lucian. in Lucio s. Asino §. 51. t. ii. p. 92. Schm. καὶ με ἐκ τῆς φορβείας ἐπιλαβόμενος; deinde vel simplex genitivus rei ponitur, ut apud Xenoph. Anab. i. 6. 10. μετὰ ταῦτα, κελῶντος Κέρου, ἐλάβοντο τῆς ζώης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θαλάτῃ ἅπαντες ἀναστάντες καὶ ὁ συγγενεῖς; vel genitivus personae, ut apud Lucian. in Lucio: λαμβάνεται μου ἐκ τῆς οὐρᾶς; postremo duplex genitivus, rei et personae. Ast.

νετε. Ἄλλὰ περιμενοῦμεν, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαύκων. Καὶ ὀλίγον ὕστερον ὅτε Πολέμαρχος ἦκε καὶ Ἀδείμαντος ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς καὶ Νικήρατος ὁ Νικίου καὶ ἄλλοι τινές, ἢ ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς. ὁ οὖν Πολέμαρχος εἶφη Ὡ Ζάικρατες, δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὠρμηῆσθαι ὡς ἀπίοντες. Ἰ Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ. Ὁρᾶς οὖν ἡμᾶς, εἶφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὐ; Ἡ τοίνυν τούτων, εἶφη, κρείττους γένεσθε ἢ μένετ' αὐτοῦ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρῆ ἡμᾶς ἀφῆναι.

—] ὡς ἀπίοντες πρὸς τὸ ἄστυ ὠρμηῆσθαι τυ.—] εἶφη τούτων Κν.—] γενέσθαι Π et pr D.—] ἐλλείπεται ΑΠΔΚ.—] εἰ Κ.—] ἡμᾶς om Θ.—] εἶφη add q.—] οὐτω om Θτ.

ἄλλὰ περιμένετε. Ἄλλὰ περιμενοῦμεν] Prius ἄλλὰ cum imperativo est exhortantis, alterum cum futuro obsecrantis et ad ea, quae iussus fuerit, facienda parati. Sic in Gorg. 449. Α. respondetur: ἄλλὰ βούλομαι. C. Ἄλλὰ ποιήσω. Ast.

ἢ δ' ὅς] Haec quoque, utpote ex lingua antiquiore petita, insigni sunt simplicitate et venustate. Primum ἢ pro εἶφη repetendum est ab antiquo verbo ἦμι (Aristoph. Nub. 1145. Ran. 37.) secundum Etymolog. M. p. 527. κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. cuius imperfectum ἦν et tertia persona ἢ; deinde de antiqua forma est pronominalis tertiae personae (v. Hermann. ad Viger. p. 706.); et huic, per epexegetin quasi, quod dicitur, additum est ipsam dicentis nomen δ Γλαύκων. Cf. de hac in Platonis libris frequentissima formula Κοῦν. ad Gregor. p. 61. Ast.

Νικήρατος δ Νικίου] Nicias hic, Nicerati filius, dux Atheniensium fuit in bello Peloponnesiaco; videndus de eo Thucydides et Plutarchus in ipsius vita. Filium habuit eodem nomine, quo patrem, cuius etiam mentio fit in Lachete extremo (p. 200. D.) ubi Nicias ipse loquens inducitur: ἐπεὶ κἀν ἐγὼ τὸν Νικήρατον τοίνυν ἤδιστα ἐπιτρέπομαι, εἰ ἐθέλοις οὐδως. ΜΥΡΤ. Occisum esse Niceram a triginta tyrannis, tradunt Lysias contra Polich. p. 602. et Xenoph. Graec. Hist. ii. 3. 89. Ast.

ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς] Cod. Reg. omittit ὡς, male; est enim utpote (vid. Schäfer. ad Longi Pastor. p. 428.) et indicat, qui factum sit, ut hi omnes convenerint. Ast.

ὁρᾶς—ὄραμεν ἢ τοίνυν τούτων—κρείττους γένεσθε] Festivitas Platoni haud infrequens, vid. Comment. nostr. in Phaedrum p. 251. Similiter Horatius Satyr. Plat. Vol. VI.

i. 4. 140. 'cui, si concedere nolis, Multa poetarum veniat manus, auxilio quae Sit mihi (nam multo plures saecula) ubi Lambinus nostrum attigit locum. Ast.

ἐν λείπεται τὸ] Articulus sumpenunero universae enuntiationi sic praepositur. Polit. iv. p. 441. B. τὸ τοῦ Ὀμήρου μαρτυρήσει τὸ Ζηῆθος cet. De Legg. vi. p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ δ ποιητικὸς ἐπὶ αὐτῶν λόγος ὁμνεῖται τὸ χαλκῶ καὶ σιδηρῶ δεῖν εἶναι τὰ τεῖχη μᾶλλον ἢ γῆρα. Gorg. 461. E. ἄλλὰ ἀπίδες τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος—ὁ δὲ δευτὸ ἀδ ἂν ἐγὼ πάθοιμι, εἰ μὴ ἐξέσται μοι ἀπίαισι καὶ μὴ ἀκούειν σοῦ; Ubi commodo Heind. adhibuit Demosth. in Aristocrat. p. 698. ed. R. ὑπερβάς τὸ καὶ ἐὰν ἀπὸ φόβου, καὶ τὸ, ἂν δόξῃ ἀπακτονεῖναι, καὶ τὸ, δικας ὑπεχέτω τοῦ φόβου, καὶ τὸ, τὰς τιμωρίας εἶναι κατ' αὐτοῦ τὰς αὐτὰς—καὶ πάνθ' ὅσα ἐστὶ δικαία, ὑπερβάς γέγραφε—sed fallitur βῆμα supplendum esse ad τὸ existimans; dicit enim, plene Euthydem. 5. 88. ἐπεὶ, τί σοι ἕλλο ἐνοεῖ τοῦτο τὸ βῆμα τὸ οὐκ ἔχω, 5 τι χρῆσμαι τοῖς λόγοις. Tantum vero abest, ut βῆμα suppleri debeat (jam Matthiis Gr. Gr. 387. non ubique supplendum hoc esse monuit), ut ne in loco quidem laudato Euthydemii, ubi βῆμα praecedit, illud intelligendum sit; τὸ enim universae enuntiationi ita praefigitur, quemadmodum articulus subjecto suo praepositur; igitur τὸ οὐκ ἔχω, 5 τι χρῆσμαι est ipsum βῆμα illud, de quo agitur. Denique observandum est primum, falso interpungi post τὸ, sic usurpatum; nam articulus a subjecto suo divelli nequit; deinde τὸ, quia non ad sequens vocabulum, sed ad universam enuntiationem pertinet, rectius acci. Sic i. iv. p. 441. si legitur τὸ Ζηῆθος, τὸ ad 2 K

Ἡ καὶ δύναισθ' αἶν, ἧ δ' ὅς, πῦσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαῦκων. Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένον, ἔφη,^p
 11. 828. οὐτῶ^a διανοεῖσθε. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἄρα γε, ἧ δ' ὅς,
 οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἴσται^b πρὸς ἰστέραν τῆ θεῶ ἀφ'

—^a διανοεῖσθαι v.—^b ἴσται post ἰστέραν ponunt etc.—^c τῆ θεῶ ἀφ' ἴσται etc.:

σῆθος pertinet, quod ut vitetur, τὸ rectius scribitur. Et τὸ hoc sensu positum ab ipsis veteribus acute pronuntiatum fuisse, accentus natura docet. Ast.

ἀκουσομένων (int. ἡμῶν)—διανοεῖσθε] Verba sentiendi, cogitandi, dicendi a. primum genitivum personae comitem habent (nomenquam praepositio περί additur, ut Sympos. 173. E. de Legg. vii. 822. B. vel ἐπεί, ut Polit. iii. 20. p. 414. E. ed. Steph.) deinde saepe numero cum conjunctione ἔς et genitivum participii construuntur, ita ut ἔς i. q. ἔτι, ut, et participium modi finiti partes agat (et ἔς alias quoque participio sic jungitur, ut apud Theop. p. 148. B. ἔς περὶόμενοι ἐν τῷ ὄντι διανοεῖσθαι, i. e. διανοεῖσθαι, ἔς s. ἔτι πέποιθαι, et hoc pro infinitivo πέπεισθαι). Namque ἔς neque ad ὄντι, quod in hac constructione participium saepius excipit, referri potest, quia ἔς etiam sine ὄντι ita ponitur, neque esse potest tanquam, quasi, quia etiam in re certissima et oratione plane directa sic usurpatur; v. c. in Menon. p. 95. E. οἷός, ἔτι ἐν τοῖσιν μὲν ἔς διδακτοῦ ὄσος τῆς ἀρετῆς λέγει; quod nihil aliud esse potest nisi, οἷός, ἔτι λέγει, ἔς διδακτὸν ἢ ἀρετῆ s. διδακτὸν εἶναι τὴν ἀρετῆν. Pol. iv. 437. A. ὑποθέμενοι ἔς τοῦτου ὄσως ἔχωστος, i. e. ἔς τοῦτου ὄσως ἔχει s. τοῦτου ὄσως ἔχει. Athenaeus xiii. p. 576. περί θαλάσσης φησὶν ὁ Κλειταρχος ἔς αἰτίας γενομένης τοῦ ἐμπροσθήναι τὰ ἐν Περσέσσι βασιλεία, i. e. ἔς αἰτία ἐγένετο s. αἰτίαν αὐτῆν γενέσθαι, et sic innumera alia. Non solum vero ἔς cum participio, sequente saepe numero ὄντι, verbo praepositur, sed cum participio verbum suum etiam sequitur, praecipue post verba sentiendi, dicendi et nomina λόγος, φήμη, γνώμη, etc. Sic Xen. Hellen. iv. 3. 14. ἐκράτησαν οἱ τοῦ Ἀγχιλλάου τῷ λόγῳ, ἔς Λακεδαιμονίων νικῶντων τῇ ναυμαχίᾳ. Anab. i. 8. 10. ἧ δὲ γνώμη ἦν, ἔς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλάοντων καὶ διακοφόντων. Polyb. in Exc. vi. 44. p. 682. θαρροῦσι δὲ λέγειν, ἔς ὁμοίων ὄντων τῶν πολιτευμάτων. Athen. iii. p. 82. D. Νεοσπόμενος δ

Παριῶν καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ, ἔς ἐπὶ Διοκρίτου εὐραθέτων τῶν μέλων. Dio Chrysost. Orat. ii. de Regno p. 23. B. φαίνεται δ' οὐ μόνον Ὀμηρος, ἀλλὰ καὶ Ἱσίοδος ὄντι φρονῶν, ἔς φιλοσοφίας τε ἕμα καὶ ῥητορικῆς τῆς ἀληθοῦς τῷ βασιλεῖ προσηκότων. Atque sic capiendum esse locum in Platonis Philebo vulgo male intellectum et interpunctum p. 16. C. εἰ μὲν παλαιὸν—ταῦτην φήμην παρέδωκεν, ἔς ἐξ ἐπὶ μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν δὲ λεγομένων εἶναι (ex uno et multis consistere omnia, quae esse dicuntur) monuimus jam in Ephemeride. Litterar. Landshut. t. iii. pt. i. 98. ubi, qui de his loquendi rationibus egerunt, laudavimus, quibus adde Wyttenbach. in Bibl. Crit. v. iii. pt. iv. p. 85. Ast.

λαμπὰς] Certaminis genus hoc apud Athenienses fuit, quod λαμπροδοχίαν et λαμπροδοχίαν (etiam λαμπροδοχίαν et λαμπροδοχίαν s. λαμπρὸς ἀγῶνα, vid. Schol. ad Aristoph. Ran. 131.) vocabant. Faces accendebant ex ara, easque manibus gestantes currebant, quam poterant, longissime et incitatisime. Quorum faces extinctae erant, quive in cursu defecerant, quive serius ad destinatum locum pervenerant, pro victis habebantur. Minit Pausanias in Atticis c. 30. §. 2. Ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθεὺς βωμὸς καὶ θέουσα ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες κιομένης λαμπάδας τὸ δὲ ἀγῶνισμα ἡμῶν τῷ δρόμῳ φυλάξει τῆν δῆλα ἐτι κιομένην ἔστιν ἀποσβεστικός δὲ οὐδὲν ἐτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀπ' αὐτοῦ μέτεστιν, εἰ δὲ μὴδὲ τούτῳ κιοῖτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κραιπνός, εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθεῖν, οὐδὲς ἔστιν, ὅτι καταλείπεται ἡ νίκη. Certare autem solebant hoc modo in sacris Promethei, qui ferula correptum ignem, ne extingueretur, agitans e caelo ad homines detulisse putabatur; item in sacris Vulcani, quod is deus igni praest; et in sacris Minervae, cui tributebant curam et inventionem artium; artes autem omnes indigent igne. [Vid. Caesii Rhodigini Lect. Antiq. l. x. 27. Edit.]—Sed cur et in Dianae sacris, ut ita certaretur, insti-

ἴππων; Ἄφ' ἴππων; ἦν δ' ἰγὰ καινόν γε τούτο. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλόμενοι τοῖς ἴπποις; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος· καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἦν ἄξιον θεάσασθαι. ἐξαναστησόμεθα γὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παννυχίδα θεασόμεθα, καὶ ξυνεσόμεθά τε πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι καὶ διαλεξόμεθα. ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε. Καὶ ὁ Γλαύκων, Ἔοικεν, ἔφη, μενετέον εἶναι. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἦν δ' ἰγὰ, οὕτω χρὴ ποιεῖν.

§. 2. Ἦμειν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου, καὶ Λυσίας τε αὐτόθι κατελάβομεν καὶ Εὐθύδημον τοὺς τοῦ Πολεμάρχου ἀδελφούς, καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκηδόνιον καὶ Χαρμαντίδην τὸν Παιανίεα καὶ Κλειτοφῶντα τὸν Ἀριστωνύμου. ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ ὁ τοῦ Πολεμάρχου Κίφαλος. καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἰωράκη αὐτόν. καθῆστο δὲ

ἀφ' ἴππων τῇ θεῇ ἡ. — δὴ εἰ, δὲ ε. — πολλοῖς τε ἔφετ, γε πολλοῖς ε. — ἤμειν φΔΚετ. — καλχηδόνιον Θ, καρχηδόνιον ἔφετ, καρκηδόνιον ε. — χαρμαντίδην Θἔφετ, χαρμίδην ε. — γὰρ om ε. — ἰωράκειν omnes, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti. —

tutum est? An quia Diana eadem est et Luna, quae noctu quasi facem hominibus praefert, unde eam νυκτιλαμπή vocarunt, id est, ut Horatius, noctilucam? ΜΥΣΤ. Dies festos Bendidios excipiebant Panathenea minora (μικρά), in quibus inter alia λαμπάδος certamen edebatur, de quo qui plura scire cupit, is adeat Anton. van Dale Dissertat. vi. ad Marmora p. 504. Ast.

διαδώσουσιν ἀλλήλοις] Qui curriculum confecerant, ii ordine aliis lampadas tradebant. Elegantem inde duxerunt veteres loquendi rationem; vitam enim, quasi lampada, posteris tradere dicitur defunctus, tanquam spatium vitae decurso. De Legg. vi. 776. Β. γενῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντάς παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδίδόντας ἄλλοις ἐξ ἑλλαν. Unde profecit Lucret. ii. 76. 'Augescunt aliae gentes, aliae minuuntur, Inque brevi spatium mutantur secla animantium: Et, quasi curatores, vitae lampada tradunt.' ubi cf. Lambin. Ex eodem fonte fluxit sciorum λαμπάδεσθαι et μεταλαμπάδεσθαι, de quibus vid. Cusaubon. in Pers. vi. 61. Ast.

ἀμιλλόμενοι τοῖς ἴπποις] Igitur eques-

tre certamen fuit, cum nocturno festo (παννυχίς est enim pervigilium s. pervigilatio) junctum. Ast.

μὴ ἄλλως ποιεῖτε] Formula est Platoni familiaris, ut i. 11. p. 388. A. al. vide quae Wyttenbach. ad Phaedon. p. 117. A. collegit exempla. Ast.

§. 2. Θρασύμαχος] Thrasymachus sophista, id est, dicendi magister, ex Chalcidone, Bithyniae urbe, oriundus fuit, Gorgias et Prodicus aequalis cet. ΜΥΣΤ. Vid. de Thrasymacho nostra in Phaedrum p. 368. et 368. quibus adde Ciceron. Orat. iii. 12. 16. 32. Quintilian. iii. 1. 10. 3. 4. Philostrat. de Vit. Sophist. i. 14. et Suid. Ast.

τὸν Παιανίεα] Schol. Ruhnk. Παιανία, δῆμος Πανδιονίδος, ἐξ οὗ οἶκος. Ast.

Κλειτοφῶντα] Clitophon, Aristonymi filius, Thrasymachi sectator ac familiaris fuit, cujus ex nomine inscriptus exist dialogus Platonis. Hujus pater Aristonymus Platonis sodalis, quem et Plato in Arcadium reipublicae constituendae causa misisse dicitur. Auctor Plutarchus adversus Coloten t. ii. p. 1126. C. ΜΥΣΤ.

ἰσπεφαινωμένοι ἐπί τινος προσπεφαιλαίου τε^b καὶ δίφρου τεθυκῶς γὰρ^c ἐτύγγαυεν ἐν τῇ αὐλῇ. ἰκαβίζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔπειτο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλω. εὐθύς οὖν με ἰδὼν ὁ Κίφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν ὦ Σάκρατες, οὐδὲ θαμίξεις ἡμῖν καταβαίειν εἰς τὸν^d Παιραιᾶ· χεῖν^e

^b τε om θε.— ^c καὶ γὰρ ε.— ^d τὸν om θε.— ^e χεῖν ε.— ἢ Π: ἦν *ε.— εἰς om θ.

διὰ χρόνον] Sic principio Hippia Majoris: Ἰππίας ὁ καλὸς τε καὶ σοφὸς, ἐς διὰ χρόνον ἡμῖν κατήρας εἰς τὰς Ἀθήνας. ΜΥΡΤ. Διὰ χρόνον vel πολλοῦ χρόνου (Xenoph. Agesil. 2. §. 23.) est longo post tempore, longo temporis intervallo. Vid. Viger. de Idiotism. p. 587. ubi cf. Hoogeveen. et Zenne. AST.

ἐσράκη] Vulgo ἐσράκειον. Atticam hanc plusquamperfecti formam ubique (sic c. 8. ἐπεσόνθη scriptimus pro ἐπεσόνθην, et c. 16. περιεσόνθη) Platoni restituere haud dubitavi, fretus auctoritate Heraclidis Pontici et Panstii. Sic enim Eustath. ad Hom. Od. Ψ. p. 818, 15. Βασ. παραβῆδωσι γὰρ Ἑρακλείδης, ὅτι Ἀπτικὸι τοὺς τοιαύτους ἑπεσόνταλκοῦσι ἐν τῇ ἡ μόνῃ περσποῦσιν, ἔβη (pro ἔβην) λέγοντες, καὶ ἐνεσόνθη καὶ ἐπεσόνθη—καὶ Θουκυδίδης δὲ κέρχηται τῷ τοιαύτῳ Ἀπτικῷ ἔθει. καὶ οὗτω φησὶ Παλαιῖος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτων. Cf. Suidas in Ἐπεσόνθῃ et Ἐσράκη et Pierson. ad Merc. p. 178. AST.

ἰσπεφαινωμένοι] Coronati sacrificabant, quod et ex antiquis marmoribus videre est.—Sed et dii ipsi coronis redimiebantur.—Coronabantur autem, qui sacra faciebant, ut se quoque diis sacros esse ostenderent. Itaque eos violare nefas habebatur cet. ΜΥΡΤ. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 21. Dalius de Oracul. c. 6. AST.

δίφρον] Genus sedis est minus superbum ac magnificum throno et clismo, ut notat Athen. l. v. p. 192. E. Cf. Eustath. ad Od. i. 145. Itaque Od. xix. 101. Eurynome Penelopes jussu Ulixi, qui tum domi suae pro mendico habebatur, affert Δίφρον ἐξέστηον καὶ ἐν' ἀδῆν κῶας ἔβαλλον, ut in eo sedens cibum cariat. ΜΥΡΤ. Cf. et Od. xvii. 230. et Feithii Antiquit. Homeric. iii. §. 1. Δίφρος proprie erat haud dubie duplex (δίφρος) sedes in curru bellico, aurigae videlicet et bellatoriae (παραβάτον, vid. Hom. Il. xi. 104.) Sic Il. xiii. 435. Μήπως συγκίρσωσιν ἰδῶν ἐνὶ μόνυχῃς Ἴπποι, Δίφρους τ' ἀνοστρέφειαν ἑσπλάκειας,

κατὰ Ἔσρακοι Ἐν κοίρῃσι πύσιον ἐνεσόνθασιν περὶ νίκης. Hesiod. Scut. Herc. 270. Δὴ τότε ἀπ' ἐσπλάκειον δίφρον ἔβρον ἀπ' ἐπὶ γαίαν Παιῖ τε Διδὸς μεγάλου καὶ Ἐσσαλλίου ἄνακτος. Sic et Xenoph. Anab. i. 8. §. 10. Vid. Scheffer. de Re Vehicul. Vett. il. 15. Tunc in universum dicebatur sedes vel sella, ut apud Xenoph. Anab. vii. 2. §. 29. ὁ δὲ Περσῶν ἠγορεῖτο, ὅτι τοῖσιν καὶ γὰρ ἐπέχκευεν ἐς τιμῆματος ἐν τῇ πληρωσιᾷ τῆς δίφρου (Σείθῃ) καθήμενος. AST.

ἐν τῇ αὐλῇ] Αὐλῆ, Romanorum imperatium, locus erat apertus in interiori parte aedium, soli et vento expositus, ubi ara vel focus habebant Graeci, in quo privatim rem divinam faciebant (vid. Dörville. ad Charit. p. 247. Ernest. ad Xenoph. Mem. Soc. i. 1. §. 2.) Ita et Virgil. Aen. ii. 512. Ἐδibus in mediis, nudaque sub aetheris arae Ingens ara fuit juxtaque veterrima laurus Incambens ara atque umbra complexa Penates: ubi cf. Heynii Escura. xi. Vide Schneideri Epimetrum ad Xenoph. Mem. iii. 8. 9. p. 270. et 276. ubi nostrum quoque locum attingit. AST.

ἰκαβίζόμεθα—κύκλω] Bene monet Muretus, Ciceronem videri hunc locum adumbrasse in libris de Oratore i. 7. his verbis, 'Tum Crassum pulvinos poposcisse, et omnes in iis sedibus, quae erant sub platano, consediisse dicebat.' AST.

οὐδὲ θαμίξεις] Ni fallor, pro οὐδὲ legendum est οὐθί, i. e. οὐδαμῶς (fortior est negatio, nos: *keinewegs, gar nicht*; τί enim intendit, ut in μάλλον τί vid. Eustath. ad Il. A. p. 46.) quod, sive cum γὰρ conjunctum sive per se positum, frequentissimum est Platoni. Polit. i. p. 351. A. ἄλλ' οὐθί οὐτως ἐπλάσθη—ἐργαγε ἐπιθωμῶ. ii. 358. C. ἐπεὶ ἐμοργε—οὐθί δοκῶ οὐτως. v. 451. A. οὐθί (Steph. vitiosus οὐθί) γέλωτα ἔφλεον—ἄλλῃ. Phaedon. 81. D. Phaedr. 242. E. Sophist. 255. A. Cratyl. 393. B. Phileb. 13. G. 52. A. Alcibiad. i. fin. Hippia Min. 373. B. Hipparch. 280. A. 281. C. Sic jam apud Homerum uaitatiam—

μένται. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ εἶμι ἐν δυνάμει ἢ τοῦ ραδίας πο-
 ρεύσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἂν σε εἶδει⁸ δεῦρο ἰέναι, ἀλλ'^h
 ἡμῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν νῦνⁱ δὲ σε χρὴ πυκνότερον^h δεῦρο ἰέναι. 111. 1. 6.
 ὡς εὖ ἴσθι ὅτι ἔμοιγε ὄσον^k αἱ ἄλλαι αἰ κατὰ τὸ σῶμα ἡδο-
 ναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αὐξονται αἰ περὶ τοὺς λόγους
 ἐπιθυμίας τε^l καὶ ἡδοναί. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλὰ τοῖσ-
 α δέ τε^m τοῖς νεανίσκοιςⁿ ξύνισθι^o καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοῖτα

— ἄλλ'...λέται om ΠΦDKr. — νῦν...λέται om q. — χρὴ που κρύτερον v. — ὄσον
 om v. — τε om ε. — τε om κ. — νεανίσκοις ΠDKrto: νεανίας *5. — ξύνισθι θ

mum est, ut in uno Iliadis libro primo v. 153. 160. 241. 291. 410. 562. Hesiod. Scut. Herc. 144. Soph. Antig. 517. Eurip. Med. 366. Xenoph. Anab. vii. 6. 11. Accedit Homeri locus, quem Plato videtur imitando expressisse, Od. E. 87. Τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόρροποι, εὐήλου-
 θας Αἰθίοις τε φίλοις τε; πρὸς γε μὲν ὅστι θαμίζεις. Ceterum θαμίζεις est με-
 τίσταρε, frequentiare, in universum ἔργῳ
 τῷ συγχεῖται παρεῖναι, ut Eustath. ex-
 plicat in Od. θ. p. 321, 2. Ast.

παρὰ σὲ] Ita pro παρὰ σε, sicut δὲ σὲ pro
 δέ σε, quod in Steph. comparat, ex Ald.
 Bas. 1. et 2. scripsimus; hoc Græci ac-
 centus leges efflagitant; pronomen enim,
 utpote potius orationis membrum, ad
 præpositionem, quæ ipsi inservit, accen-
 tum inclinare nequit (quocirca etiam v.
 c. παρὰ τινος al. pro παρὰ τινος, ut vulgo
 legitur, scripsimus), neque alterum σὲ,
 quippe pronomini ἡμῶν oppositum, ac-
 centu carere suo potest. Ast.

δεῦρο ἰέναι] Bis eadem clausula prope
 continenter usus est, ut non elaborata
 esse, sed sponte fluere videatur oratio,
 qualis dialogus decet. ΜΥΡΤ. Profecto
 nil pulcrius, nil venustius, nil admirabi-
 lius cogitari potest hoc Cephali senioris
 alloquio ac sermone; tanta in eo conspi-
 cua est simplicitas atque amœnitas, tanta
 animi bonitas ac benevolentia. Atque
 si universam Politiam principium compa-
 ramus tam cum sequentibus, ubi Socrates
 hominum opiniones de justitia omnino-
 que de rebus ad vitam jaste pieque agen-
 dam spectantibus refellit atque impug-
 nat, quam cum totius Politie fine, in quo
 justam piamque vitam per se spectat
 ejusque rationem ad æternitatem consi-
 derat: Politiam jure possumus flumen
 dicere, quod primo ut fons lenis decurrit
 et amœna sua garrulitate delectat, deinde
 vero, alienis aquis se immiscentibus, cum

his pugnando assurgit, vehementioresque
 sumit spiritus; tandem, conflictione com-
 posita, undis sedatis oroque profundo
 Oceanum petit, tanquam omnium undarum
 communitatem earumque beatam re-
 quiem. Ast.

ὡς εὖ ἴσθι] Laudant h. l. Clemens
 Alex. Strom. iii. p. 433. D. Theodoret.
 Therapeut. xii. p. 668. sq. et Stob. cxii.
 p. 589. Ast.

ὄσον αἱ ἄλλαι] Anaximenes apud Stob.
 cxvi. p. 594. τοῖς γὰρ ἀστέλοις προσβέ-
 ταις, ὄσον αἰ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπο-
 μαραίνονται—τοσοῦτον αἰ περὶ τοὺς λό-
 γους ἐπιθυμίας πάλιν αἰξονται, καὶ το-
 σοῦτον βαβαύτερον αὐτοῖς παρέχει τὸ
 λέγειν τι χρήσιμον τοῖς ἄλλοις καὶ παρ'
 ἑτέρων, αὐτοὺς ἀποείν. Ἔστε τὰς μὲν ἀπὸ
 τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων
 ἡδονὰς γινόμενας ἰδεῖν ἔστιν σὺχ ὄντως
 εἰς τὸ παραχρῆμα ἐφθρανεύσας, ὡς ἔστε-
 ρον λυπούσας, ἢ δὲ περὶ τοὺς λόγους ἡδονῆ
 καὶ μάθησις ἔν τε τῇ παραυτικῇ ἐφθραίνει
 καὶ πρὸς τὸν ἄλλον βίον τοὺς μαθάνοντας
 διδάγει ἡδέως παρασκευάζει. Sic etiam
 Cato apud Ciceronem in libro, qui de
 Senectute inscribitur, c. 14. 'Ego vero
 propter sermonis delectationem tempe-
 ratis conviviis delector, nec cum æquali-
 bus solum, sed cum vestra etiam ætate
 atque vobiscum, habeoque senectuti mag-
 nam gratiam, quæ mihi sermonis avidita-
 tem auxit, potionis et cibi sustulit.' Ast.

αἰ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίας] Senec-
 tus est enim, ut Cicero ait in Caton.
 Maj. natura loquacior. Dio Chrysost.
 Or. vii. p. 98. C. κρησθυτικὸν πολυλογία.
 Aristotel. Rhet. ii. 13. de Senibus: ἡ
 μῆμη (ἔστι) τῶν παροχομένων, ἔπερ
 αἰσίων καὶ τῆς ἀδολεσχίας αὐτοῖς διατε-
 λούσι γὰρ τὰ γενόμενα λέγοντες ἀνα-
 μνησκόμενοι γὰρ ἦδονται. Ast.

ξύνισθι] Thom. M. p. 478. legit ξύ-
 νισθι, i. e. ξέναλθε, quod Oudendorp. re-

ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους.^p Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλι, χαίρω γε^q διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυθάνεσθαι, ὡς πέρ τινα ὁδὸν προεληλυθότων ἦν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει κορευέσθαι, ποία τίς ἐστι, τραχεῖα^r καὶ χαλεπὴ ἢ ῥαδία καὶ εὐπορος. καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην ὅ τί σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη^s εἴ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος^t οὐδ' ἄφασιν εἶναι^u οἱ ποιηταί· πότερον χαλεπὸν τοῦ^v βίου, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις;^w [§. 3.]

Φτ.—^p οἰκείους πάνυ φ.—^q γε add ΠΠΕκ: τε ἔσ.—^r ἐστι πότερον τραχεῖα q.—^s ἤδη om Φτ.—^t γήραος Φτ.—^u εἶναι om Φτ.—^v τὸ τοῦ φ.—^w ἐρεῖς φ.—^x δ

ponendum esse arbitrabatur, scilicet ζῶν-
εσθι pro participio verbi εἶέναι habens
(vertit enim: *conscius sis*) quum par-
ticipium sit verbi ζυεῖναι. Mox Sto-
bæus pro *πρεσβύταις* legit *πρεσβύτοις*. Ast.
καὶ μὴν—χαίρω γε] Particulam γὰρ e
Codd. Reg. Ven. (cujus collationem
Nürnbergo debeo) et Stobæo recepimus.
καὶ μὴν—γὰρ fortiter affirmat: *et
sane quidem*. Ceterum Muretus ad h. l.
observat: Marsilius (Fichus) hic legere
videtur σφόδρα χαίρω διαλεγόμενος τοῖς
πρεσβύταις, vertit enim: *Atqui, inquam
ego, o Cephalis, valde quidem delector
senilibus sermonibus*; quod fortasse rec-
tum est: neque enim potest Socrates eum
dicere σφόδρα πρεσβύτην, quem paullo
post ait esse ἐπὶ γήραος οὐδ' ἄφα; non enim
significat, eum esse morti proximum, ne
molestus sit homini amico eique male
ominetur. Sed σφόδρα πρεσβύταις con-
firmatur progressis: καὶ μάλιστα πρεσβύτης
μοι ἔθεξεν εἶναι. Accedit, quod universe
hæc dicta sunt; nam quo quisque est se-
nior, eo sapientior factus, eoque fructuo-
sior cum eo consuetudo ac sermo. Ce-
terum etiam hic Cicero Platonem suum
imitatus est de Senect. c. 3. ubi Lælium
loquentem inducit: 'Volumus sane, si
molestum est tibi, Cato, tanquam longam
aliquam viam confereris, qua nobis quo-
que ingrediendum sit, isthuc quo perve-
nisti, videre, quale sit. Similiter Juncus
in Stob. Serm. cxv. p. 692. Ast.

ποία τίς ἐστι.] Sic recte Ald. et Bas.
1.; Bas. 2. et Stephanus ποία τίς ἐστι.
Stob. exhibet ὅποια τίς ἐστι. In sequen-
tibus Hesiodi versus celebratissimos res-
pexit Plato in *Ἔργ.* 287. Τὴν μὲν γὰρ
κακότητα καὶ ἰλιθὴν ἐστὶν ἐλέσθαι *Ἐπι-
θίως· λατὴ μὲν ὀδὸς, μέλας δ' ἐγγυθὶ παλεῖ*

τῆς δ' ἀρετῆς ἰθρῶτα θεοὶ προπάρουεν
ἔθηκον *Ἀθάνατος· μακρὸς δὲ καὶ ἔρως
ὄμιος ἐπ' αὐτῆν Καὶ Τρηχὺς τὸ πρῶτον
ἐστὴν εἰς ἄκρον ἰαίης, Ἐπιθίη δ' ἔπειτα
πέλει, χαλεπὴ περ ἰοῖσα.* Quos dici
non potest, quot et poemæ et prosæ ora-
tionis scriptores imitando expresserint.
Vid. nostra in Phædrum p. 379. Ast.

ἐπὶ γήραος οὐδ' ἄφα] οὐδὸς, ut Latinorum
limen (vid. Burmann. ad Valer. Flacc.
i. 823. Oudendorp. ad Lucan. ii. 6.
70.) est *ingressus, initium*. Hinc ἐπὶ
γήραος οὐδ' εἶναι dicitur, qui γέρασιν sit
s. summam ingreditur senectutem, et om-
nino, qui extrema est senectute. Hom. II.
xii. 60. ἔν βα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γή-
ραος οὐδ' ἄφα ἔν ἀργαλέῃ φθίσει. xiv.
486. Τηλικού, ὅσπερ ἐγὼν, ἄλωφ' ἐπὶ
γήραος οὐδ' ἄφα. Od. xv. 246. οὐδ' ἴκετο
γήραος οὐδ' ἄφα. 347. Πατὴρ δ' ἐν κατέ-
λειπεν ἰδὼν ἐπὶ γήραος οὐδ' ἄφα. Hesiod.
Ἔργ. 329. κακῶν ἐπὶ γήραος οὐδ' ἄφα. Pho-
cyliid. v. 212. μέχρι γήραος οὐδ' ἄφα. Me-
nander apud Stob. cv. p. 566. Οὐατρε-
τατὸν ἐστὶ περιεῖν ἐπὶ γήραος οὐδ' ἄφα *Ἀδι-
κου τύχης δίκαιος εὐληφὸς τρέψας*. Sic
et prosæ scriptores orationis, ut Herodot.
iii. 14. Lycurg. contra Leocrat. t. iv. p.
166. ed. R. ubi vid. Taylor. Cf. Solan.
ad Lucian. t. i. p. 712. Pariter Firmi-
cus iii. 1. 'Senectutis limen ingressus.'
Ast.

χαλεπὸν τοῦ βίου] Duo hæc obser-
vanda et accurate distinguenda sunt, quæ
quum a viris etiam doctissimis non satis
perspecta fuerint, uberius de iis expo-
nere, operæ pretium fore existimo. Du-
plex est ratio, adjectivum cum genitivo
nominis substantivi conjungendū. Prima
est hæc, qua adjectivum generis neutrius
est, ita ut nomen substantivum per se

Ἐγώ σοι, ἔφη, ἢ τὸν Δία ἐρῶ, ἢ Σάπρατες, ὡς οἷόν γ' ἐμοὶ ἢ. 320.
φαίνεται. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθα ἄ τινες εἰς ταῦτο πα-
ραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν πα-
ροιμίαν. οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς

σάπρατες ἐρῶ τ.— γ' ἐμοὶ Θ: γέ μοι *τ.— ἐρχόμεθα Θ, μοχόμεθα τ.— πότους

quasi positum sit; altera ea, qua adjectivum genus quidem substantivi sequitur, sed gravioris significationis causa ei praerponitur et, quasi nomen substantivum, ex se aptum illud habet, quocirca substantivum gignendi casum accipit. Exempla hoc illustrabunt. Ad priorem rationem pertinent haec Platonis loca: Theaet. p. 175. Α. ἀλλ' ἐπὶ πάντε καὶ εἰκοσι καταλόγη προγόνων σεμνομένων καὶ ἀναφερόντων ἐς Ἑρακλῆα τὴν Ἀμφιτρίωνος (genitivi sunt absoluti, non e nomine μικρολογίας apti, ut Heind. censet), ἔποτα αὐτῷ καταφαίνεται τῆς μικρολογίας. Apolog. p. 41. C. ἀμύχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. His in locis genitivus non pendet ex adjectivo (tunc certe τὶ abesse non posset), sed quasi absolutus est, rationem, quam nos dicimus relationem, significans. Solet enim genitivus non solum verbis, sed etiam adjectivis sic apponi, ut non ex iis pendat, sed per se positus sit, eumque grammatici omisso πρὸ (quod attinet ad) vel ἐνεκα explicant, v. Fischer Animadv. ad Weller. t. iii. pt. i. p. 349. sq. 303. sq. Sic ἡ σχετλία τῆς εὐφροσύνης Eurip. Alcest. θανάτου τοῦ σου μελέα Iphig. Aul. 1287. μακάριε τῆς ξυνουσίας καὶ τοῦ ἀγροῦ Philostrat. Heroic. p. 16. ed. Boisson. Idem Vit. Apollon. ii. 26. p. 78. nam innumera exempla huius generis extant, vid. Matthiae Gr. Graec. p. 432. Igitur ἔποτα (Attice pro ἔποτον) αὐτῷ καταφαίνεται τῆς μικρολογίας, non est i. q. ἔποτον τὶ τῆς μικρολογίας, sed ἔποτον respectu (quod attinet ad—) τῆς μικρολογίας, ut in Apolog. ἀμύχανον εὐδαιμονίας est: impensum s. admirabile hoc esset respectu felicitatis. Altera ratio, qua adjectivum genus nominis sui sequitur, sed ipsum regit, frequentior est; nota enim sunt τῆς γῆς πολλῆ, ἡ πολλὸς τοῦ χρόνου, ὀρθότητι τῆς σκίψεως (Cratyl. 391. B.) ἡ μεγίστη τῆς εὐλαβείας, τῆς φρονήσεως (Polit. iii. 416. B. Sympos. 209. A.) ἡ ἀρίστη τῆς γῆς (Thucyd. i. 2.) ἐν καλλίστῃ τοῦ κόσμου (Isocrat. Busir. p. 224. ed. Corai.) Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 356. Dorvill. ad Charit. p. 281. Wesseling. ad

Diodor. p. 566. Aug. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 7. Hic quoque ellipsis vulgo statuunt, eamque nominis μερίς, quam repudiant adjectiva masculini generis, ut iam monuit Schäfer. ad Bos. Ellipsis. Graec. p. 274. 306. Vid. Hermann. in Mus. Antiquit. Studior. v. i. Fasc. i. p. 115. In his, ut iam monuimus, adjectivum propter graviolem, quam habet, significationem substantivo suo ita praerponitur, ut hoc ex ipso pendat. Sic Protagor. 329. Α. οἱ ῥήτορες οὕτω ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Gorg. p. 519. Ε. συχνοὺς—τείνω τῶν λόγων. Aristoph. Acharn. 350. τῆς μαρίλης συχνήν. Multo gravior est δολιχὸν τοῦ λόγου quam δολιχὸν λόγον, συχνοὺς λόγους; significatur enim copia s. multitudo sermonum. Ex his perspicitur, χαλεπὸν τοῦ βίου non neutrum esse (quasi χαλεπὸν τι s. χαλεπὸν μέρος τοῦ βίου), ut Heind. ad Theaetetum §. 82. statuit, hunc locum cum iis conferens, quos ex Theaeteto et Apologia citavimus, sed masculinum, ex quo propter graviolem ipsius significationem substantivum pendat (hinc genitivus substantivi), ejusque vim nostra lingua nonnisi substantivo exprimi posse; χαλεπὸς τοῦ βίου igitur idem est, quod χαλεπότης τοῦ βίου.—His quoque respondit Plato poetas, quibus γῆρας χαλεπὸν, senectus tristis, molesta cet. audit; vid. quae Erasmus collegit in Adagiorum Chil. ii. Centur. vi. 37. p. 434. ed. Colon. Ast. §. 3. ἐγώ σοι κ. τ. λ.] Sic et Cato apud Ciceronem c. 3. 'Faciam, ut potero, Laeli; saepe enim interfui querelis aequalium meorum (pares autem cum patribus veteri proverbio facillime congregantur), quas C. Salinator, quas Sp. Albinus, homines consulares, nostri fere aequales, deplorare solebant, tum quod voluptatibus carcerent, sine quibus vitam nullam putarent, tum quod spernerentur ab iis, a quibus essent quod soliti.' Ast. τὴν παλαιὰν παροιμίαν] Schol. Ruhnck. p. 143. τὴν κολοῦς ποτὶ κολοῦδον ἔξαινε φιλόκληρον γὰρ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῶον. τὰττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούστων. Plura habebant Graeci pro-

ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ
 τε τὰ φροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ^β εὐχρίας καὶ ἄλλ'
 ἅπαντα ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγά-
 λων τινῶν ἀπεστερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐ-
 δὲ ζῶντες. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσεις τοῦ^β
 γῆρας ὀδύρονται, καὶ ἐπὶ τούτῳ^γ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν,
 ὅσων κακῶν σφίσι αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὡς Σόκρατες,
 οὔτοι^δ οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τούτο αἴτιον, καὶ
 ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα^ε ἐπεπόνθη^ε ἕνεκά γε γῆρας, καὶ οἱ ἄλλ-
 λοι πάντες ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ' ἐγὼ γε^ε ἦδη
 ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σο-
 φокλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγερόμην ἐρωταμένῳ^η ὑπό τις
 Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; ἔτι οἴός
 τ' εἶ γυναικί συγγίγνεσθαι;^ι Καὶ ὅς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἀν-

τε καὶ ΠΔΚῆτε.—^β ἐκ τοῦ Θτ., ἐκ τοῦ Φ.—^γ τούτο Ἡ, τούτων υ.—^δ οἱ ταῦτοι Κ.
 —^ε ταῦτα υ.—^ε ἐπεπόνθειν omnes, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti.—^ε ἔγωγε ΑΘ
 ἔστ

ΠΘΔΚῆτε: ἐγὼ *ε.—^η ἐρωτάμενος Π.—^ι συγγίγνεσθαι ΘΔΚῆτε.—^ι ἀρμαστάτα

verbia hujus generis (vid. Aristotel. Rhetor. i. 11. Ethic. viii. 1. Muret. Comment. in Aristot. Ethic. l. i. t. iii. p. 454. ed. Ruhnk. Erasm. Adag. Chil. i. Centur. i. 20. p. 59.) id vero, quod h. l. respexit Plato, haud dubie est: ἡλιξ ἤλικα τέρπει, de quo vide nostra in Phædrum p. 264. Hoc jam significant verba prægressa παραλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. Ast.

[ἔχεται] Ald. Bas. 1. 2. ἔχετε. Ceterum similiter Juncus in Stob. cxv. p. 593. ἐμοὶ γὰρ δύσκολος ὁ ἐν αὐτῷ (τῷ γῆρα) βίος καταφαίνεται διὰ τὴν τῶν αἰσθήσεων στέρησιν κατ' ὀλίγον ἀποσβεννυμένων· διόπερ ἦδδ' μὲν οὐδὲν ἔτι παρακολουθεῖν φασὶ τοῖς γεγρακκόσι, ἐπίπονα δὲ ἅπαντα εἶναι καὶ χαλεπὰ. Ast.

[νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες] Bene attulit Muretus Mimnermi versus: Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερπνὸν ἔτερ χροσῆς Ἀφροδίτης; Τεθναῖον, ὅτε μοι οὐκέτι ταῦτα μέλοι. Ast.

[τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσεις τοῦ γῆρας] Notatu est digna hæc nominis cum duplici genitivo, altero, quem dicimus, objectivo (τοῦ γῆρας), altero subjectivo (τῶν οἰκείων) constructio; obvia tamen sunt exempla, ut Hipparch. 229. C. διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κατηφορίας Herodot. vi. 2. Ἰστιάσις—ὀκείων τῶν

ἰόνων τῆν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείων πολέμου. Isocrat. Panathen. p. 249. A. διὰ τὴν Πέλοπος μὲν ἀπίσης Πελοποννήσου κατάληψιν, Δαναοῦ δὲ τῆς πόλεως τῆς Ἀργείων, Κάδμου δὲ Θεβῶν. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 431. Ast.

[ἐπὶ τούτῳ] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ τούτο; sed rectius habet ἐπὶ τούτῳ (Ficinus: in hoc), h. e. hæc ob causam, propterea (v. Viger. de Idiotism. p. 622. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 237.) contra ἐπὶ τούτο consilium aliquod assequendi indicat. De verbo ὁμνεῖν (h. l. eandem cantilenam canere, semper queri) vide quæ ad l. v. p. 463. D. observabimus. De sententia, Cæcilius apud Ciceron. de Senectute c. 8. 'Tum etiam in senecta hoc deputo miserimum, Sentiare ea ætate esse odiosum se alteri.' Cf. Junc. apud Stob. l. i. p. 51. Ast.

[ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν—ἡλικίας] Cicero in Cat. c. 3. 'Qui mihi non id videbantur accusare, quod esset accusandum; nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usu venirent reliquisque omnibus majoribus natu, quorum ego multorum cognovi senectutem sine querela, qui se et libidinum vinculis laxatos esse non moleste ferrent, nec a suis despicerentur.' Ast.

πῶς—ἔχεις—ἀποφύγων] Sic Sympos.

θρῶπι· ἀσμεναίτατα μῆτοι αὐτὸ ἀπίφυγον, ὡς περ λυτ-
τωντά τινα καὶ ἄγριοι δεσπότην ἀποφυγόν. Εὐ οὖν μοι

p. 174. B. ἀλλὰ σὺ, ᾧ δὲ, Ἀριστόδημος, πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἐν ἰσῶι (vulgo ἀνίσῶι) ἀκαλῆτος ἐπὶ δεῖπνον; Ast.

δ ἄθρῶπι] δ ante v. ἄθρῶπι omit-
tunt Clemens Alex. *Pædagog.* ii. 10. p.
194. *Sylb. Strom.* iii. 3. p. 434. *Sylb. t.*
i. p. 519. Pott. et Theodoret. *Therapeut.*
xii. p. 668. A. Ast.

ἀσμεναίτατα] Pro ἀσμενόστατα, quod
vulgo legitur, ex Eustath. in *Od. B.* p.
90. et *Etymol. M.* p. 81. 17. reposui
ἀσμεναίτατα; *Etymolog.* ὁμοίως καὶ διὰ
τοῦ αὐ (λέγουσιν εἰ Ἀττικῶν) ἰσαίτατα,
ἀσμεναίτατα (sic pro ἀσμεναίστατα leg-
endum)—ἀσμεναίτατα μῆτοι Πλάτων
ἐν ᾧ Πολιτικῶν (f. Πολιτεῖαν). Cf. *Mait-
taire Græc. Ling. Dialect.* p. 42. ed.
Sturz. Fischer. ad *Weller. t.* ii. p. 76.
et *Matthiæ Gr. Gr.* p. 152. Ast.

αὐτά] Ita pro αὐτὸ rescipsimus e Cle-
mente Alex. *Pædagog.* l. i. eodem ducit
Theodoret (l. i.) scriptura μὲν τὰ τοιαῦτα
pro μῆτοι αὐτά. Idem repom jubebat
Steph. bene moneus, etiam αὐτὸ habere,
quo referatur; intelligendum enim esse
τὸ γυναικὶ ἐγγυγίνασθαι; sed propter
sequentia, in quibus voluptas cum do-
mina comparatur furiosa, rectius habet
αὐτά, relictum ad τὰ φροδίσια; igitur quum
αὐτά Clementis et Theodoretii loca con-
firmant et Ficinus quoque verterit: li-
dentissimæ hæc tanquam furiosorum ag-
restique dominæ aufugi, αὐτά Platoni
restituere haud dubitavi. Ast.

λυττώτα] Clemens *Pædagog.* l. i.
omittit τινὰ ἐξ ἀποφυγῶν, cujus loco apud
Theon. *Progymn.* p. 14. legitur ἀποδράς,
idque Hemsterhus. ad *Lucian. t.* iii. p.
391. Bip. probabat; sed gravior est
ἀποφυγῶν, quam ἀποδράς. Ammonius
de *Differ. voc.* p. 19. ἀποδράναι μὲν γὰρ,
τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἐξελθόν (sic legend-
um pro εὐθελθόν) εἶναι, ἔπει ἔστιν, ἀπο-
φεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι;
quod Xenophon confirmat *Anab.* i. 4. 8.
ὄψε ἀποδράσασιν—οἷα γὰρ, ἔπει σίχον-
ται—ὄψε ἀποφεύγασιν—ἔχῃ γὰρ κρή-
ρας, ὥστε ἐλαῦν τὸ ἐκείνων κλοῖον. Cf.
ii. 2. 13. vii. 3. 11. al. Hanc ipsam ob
causam festive ἀποφυγῶν repetitur, quasi
Sophocles dicere voluerit, 'Gaudeo ex
amoris me tanquam furiosi domini vin-
cullis profugisse, ita utprehendere me
nequeat.' De Sophoclis dicto, plures
illud vel expresserunt vel respexerunt.
Cicero *Caton.* c. 14. 'Bene Sophocles,
Plat.

quum ex eo quidam jam confecta ætate
quereret, uteretur rebus venereis, Dii
meliora! inquit; libenter istinc, sicut a
domino agresti ac furioso, profugi.' Val-
ler. *Maxim.* iv. 3. §. 2. 'Sophocles au-
tem ætate jam senior, quum ab eo qui-
dam quereret, an etiam nunc rebus
Venereis uteretur, Dii meliora! inquit;
libenter enim istinc, tanquam ex aliquo
furioso profugi dominatione.' *Plutarch.*
de *Cupid. Divit.* t. ii. p. 525. A. δ Ζο-
φοκλῆς ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται γυναικὶ πλε-
σιάζειν, ἐδρήμει, ἄθρῶπι! εἴπειν ἐλα-
θεος γέγονα, λυττώτας καὶ ἄγριους δεσ-
πότης διὰ τὸ γῆρας ἀποφυγόν. Idem in
libro, qui inscribitur, an seni sit ger.
Respublica. t. ii. p. 788. D. δ γὰρ Ζο-
φοκλῆς ἄσμενος ἔφη τὰ φροδίσια γενη-
ρακῆς ἀποφευγῶν, καθάπερ ἔγριον καὶ
λυττώτα δεσπότην. In libro: non posse
suav. vivi secund. *Epicur. t.* ii. p. 1094. B.
οὐ τὰ αὐτά μὲν τῷ Ζοφοκλεῖ διανοούμενος,
ἀσμένως ἐκφυγόντι τὴν ἡδονὴν ταύτην,
ὥστερ ἔγριον καὶ λυττώτα δεσπότην.
Athen. xii. p. 510. B. καίτοι Ζοφοκλῆς γ'
δ ποιητῆς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἰς ἀν,
ἵνα μὴ καταγορεῖ τοῦ γῆρας, εἰς σωφρο-
σύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τὴν περὶ
τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεως φήσας
ἀσμένως ἀπαλλάχθαι αὐτῶν ὥστερ τινὰ
δεσπότην. Cf. *Philostat. Vit. Apoll.*
Tyan. i. 13. p. 16. *Ammin. Marcell.*
xxv. 4. Paulo aliter *Æschines* Sophoclis
dictum refert: καὶ ὥστερ φασὶ Ζοφοκλέας
ἔφη γέροντα ὄπερ ἄλλης ἡδονῆς εἰκῶν
ὥστερ κινδὸς λυττώσεως ἀπαλλάχθαι. Ce-
terum de Sophocle ab amore haud alieno
vid. *Athen.* xiii. p. 604. E. *Plutarch.* vit.
Isocrat. p. 839. A. *Lesingii* vit. *Sophocli.*
p. 154. et *Huschke* *Analect.* *Crit.*
p. 20. Nihil vero frequentius vol-
uptatis cum domina comparatione. Sic
Xenoph. *Econom.* i. §. 20. καὶ ἑλλὰς ὄ-
σον ἀπατῆραὶ τινες δέσποναι προσποιού-
μεναι ἡδοναί εἶναι, κυβεταί τε καὶ ἀναφε-
λαῖς ἀνθρώπων ὁμολαί.— §. 23. Δούλοι
γὰρ εἰσι καὶ οἱτοί, ἔφη δ Ζωκράτης, καὶ
πάνυ γε χαλεπῶν δεσποτιῶν, οἱ μὲν λιχ-
νεῖων, οἱ δὲ λαγνεῖων, οἱ δὲ οἰνοφλυγῶν
cet. Hinc *Cicero* *Off.* ii. 11. 'volup-
tates, blandissimæ dominæ.' *Juncus*
apud *Stob.* cxii. p. 587. καὶ γὰρ τὸ πε-
παῖσθαι τῆς κατὰ τὰ φροδίσια ὁμῆς τε
καὶ ὀρέξεως, δ Ζεῦ! μέγα βέλος φαίην
ἐν καὶ μακίας καὶ λύπης ἀπόθρῆσιν, ὅσπερ
τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἐλέγιστον δὲ καὶ ἐπι-
9 L

ἐν τῇ νιότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι περὶ
 τε τὰ φροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐχαρίας καὶ ἄλλ'
 ἅττα ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγά-
 λην τινῶν ἀπεστέρημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐ-
 δὲ ζῶντες. ἔτι οἱ δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσεις τοῦ^b
 γῆρας ὀδύρονται, καὶ ἐπὶ τούτῳ^c δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν,
 ὅσων κακῶν σφίσις αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σάκρατες,
 οὗτοι^d οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, καὶ
 ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα^e ἐπεπόνθη^f ἕνεκά γε γῆρας, καὶ οἱ ἄλλ-
 λοι πάντες ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ' ἔγωγε^g ἦδη
 ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σο-
 φοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην ἐρωτῶμένῳ^h ὑπὸ τίνος
 Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; ἔτι οἷός
 τ' εἰ γυναικί συγγίγνεσθαι;ⁱ Καὶ ὅς, Εὐφῆμαι, ἔφη, ὦ ἀν-

τε καὶ ΠΔΚετ.—^b εἰς τοῦ Θτ, ἐκ τοῦ Φ.—^c τοῦτο ἔτ, τοῦτον ε.—^d οἱ τοῖουτοι Κ.—
 —^e ταῦτα ε.—^f ἐπεπόνθει omnes, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti.—^g ἔγωγε ΑΘ
 εστ

ΠΦΔΚετ: ἐγὼ *ε.—^h ἐρωτῶμενος Π.—ⁱ συγγίγνεσθαι ΘΦΔΚετ.—^j ἀσμεναίτητα

verbia hujus generis (vid. Aristotel. Rhetor. i. 11. Ethic. viii. 1. Muret. Comment. in Aristot. Ethic. l. i. t. iii. p. 454. ed. Ruhnck. Erasmi. Adag. Chil. i. Centur. i. 20. p. 59.) id vero, quod h. l. respexit Plato, haud dubie est: ἡλιξ ἡλικία τέρεσι, de quo vide nostra in Phaedrum p. 364. Hoc jam significant verba praegressa παρασηλιαία ἡλικίαν ἔχοντες. Ast.

ἔχεται] Ald. Bas. 1. 2. ἔχετε. Ceterum similiter Juncus in Stob. cxv. p. 593. ἐμοὶ γὰρ δύσκολος ὁ ἐν ἀδελφῷ (τῷ γῆρα) βίος καταφαίνεται διὰ τὴν τῶν αἰσθήσεων στήρησιν κατ' ὄλιγον ἀποσβεννυμένων· διόπερ ἦδὲ μὲν οὐδὲν ἔτι παρακολουθεῖν φασὶ τοῖς γεγηρακόσιν, ἐπίνοια δὲ ἅπαντα εἶναι καὶ χαλεπὰ. Ast.

νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες] Bene attulit Muretus Mimermi versus: Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερονδὸν ἔπερ χροσέης Ἀφροδίτης; Τεθναίνην, ἔτε μοι οὐκέτι ταῦτα μέλοι. Ast.

τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσεις τοῦ γῆ-
 ρως] Notatu est digna haec nominis cum
 dupl. genitivo, altero, quem dicimus,
 objectivo (τοῦ γῆρας), altero subjectivo
 (τῶν οἰκείων) constructio; obvia tamen
 sunt exempla, ut Hipparch. 229. C. διὰ
 τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κατηφορίας
 Herodot. vi. 2. Ἰστιάϊος—ὕπευθε τῶν

Ἰάων τῆν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείων
 πολέμου. Isocrat. Panathen. p. 249. Α.
 διὰ τὴν Πέλοπος μὲν ἀπίσους Πελοποννή-
 σου κατάληψιν, Δαναοῦ δὲ τῆς πόλεως
 τῆς Ἀργείων, Κάδμου δὲ Θηβῶν. Vid.
 Matthiae Gr. Gr. p. 431. Ast.

ἐπὶ τούτῳ] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ
 τούτῳ; sed rectius habet ἐπὶ τούτῳ (Fi-
 cinus: in hoc), h. e. haec ob causam,
 propterea (v. Viger. de Idiotism. p. 622.
 Fischer. ad Weiler. t. iii. pt. ii. p. 237.)
 contra ἐπὶ τούτῳ consilium aliquid asse-
 quendi indicat. De verbo ἄμυνεν (h. l.
 eandem cantilenam canere, semper queri)
 vide quae ad l. v. p. 463. D. observabi-
 mus. De sententia, Cecilius apud Ci-
 ceronem. de Senectute c. 8. 'Tum etiam in
 senectute hoc deputo miserrimum, Sentire
 ea aetate esse odiosum se alteri.' Cf.
 Junc. apud Stob. l. l. p. 51. Ast.

ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν—ἡλικίας] Cicero in
 Cat. c. 3. 'Qui mihi non id videbantur
 accusare, quod esset accusandum; nam
 si id culpa senectutis accideret, eadem
 mihi usu venirent reliquiae omnibus
 majoribus natus, quorum ego multorum
 cognovi senectutem sine querela, qui se
 et libidinum vinculis laxatos esse non
 moleste ferrent, nec a suis despicerentur.'
 Ast.

πῶς—ἔχεις—ἀποφωνῶ] Sic Sympos.

θραυτι' ἀσμεναίτατα¹ μίντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὡς περ λυτ-
τῶντά τινα καὶ ἄγριοι δεσπότην ἀποφυγόν. Εὐ οὖν μοι

p. 174. B. ἀλλὰ σὸ, ἢ ὄ δε, 'Ἀριστόδημος, πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἐν λέγειν (vulgo ἐπιέναι) ἁκλήτος ἐπὶ δέκντον; Ast.

ὁ ἄθροισμα] ἔ ante v. ἄθροισμα omit-
tunt Clemens Alex. Pædag. ii. 10. p. 194. Sylb. Strom. iii. 2. p. 434. Sylb. t. i. p. 519. Pott. et Theodoret. Therapeut. xii. p. 668. A. Ast.

ἀσμεναίτατα] Pro ἀσμενότατα, quod vulgo legitur, ex Eustath. in Od. B. p. 90. et Etymol. M. p. 81. 17. repositi ἀσμεναίτατα; Etymolog. ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αἰ (λέγουσιν οἱ Ἀττικολοῖ) ἰσαίτατα, ἀσμεναίτατα (sic pro ἀσμεναίτατα legendum)—ἀσμεναίτατα μίντοι Πλάτων ἐν ἡ Πολιτικῶν (f. Πολιτεῖῶν). Cf. Maittaire Græc. Ling. Dialect. p. 42. ed. Sturz. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 76. et Matthiæ Gr. Gr. p. 152. Ast.

αὐτὰ] Ita pro αὐτὸ reaccipimus e Clemente Alex. Pædagog. l. i. eodem ducit Theodoret (l. l.) scriptura μὲν τὰ τοιαῦτα pro μόντοι αὐτὰ. Idem reponi jubebat Steph. bene monens, etiam αὐτὸ habere, quo referatur; intelligendum enim esse τὸ γυναικὶ ἐγγυγησέσθαι; sed propter sequentia, in quibus voluptas cum domina comparatur furiosa, rectius habet αὐτὰ, relatum ad τὰ ἀφροδίσια; igitur quum αὐτὰ Clementis et Theodoretii loca confirmet et Ficinus quoque verterit: *libentissime hæc tanquam furiosam agrestemque dominum asufugi, αὐτὰ Platoni restituere haud dubitavi*. Ast.

λυττῶντα] Clemens Pædagog. l. i. omittit τινὰ et ἀποφυγόν, cujus loco apud Theon. Progymn. p. 14. legitur ἀποδράς, idque Hemsterhus. ad Lucian. t. iii. p. 391. Bip. probat; sed gravior est ἀποφυγόν, quam ἀποδράς. Ammonius de Differ. voc. p. 19. ἀποδράναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρησάντα τινα ἄλλων (sic legendum pro ἐδήλων) εἶναι, ἔπρω ἔστιν, ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι; quod Xenophon confirmat Anab. i. 4. 8. *ὄντε ἀποδεδράσαν—αἰδὰ γὰρ, ἐπὶ αἰχρονται—ὄντε ἀποφευγόντων—ἔχου γὰρ τρήρεις, ὅστε ἐλεύθ τὸ ἐκείνων κλοῖον*. Cf. ii. 2. 13. vii. 3. 11. al. Hanc ipsam ob causam festivo ἀποφυγόν repetitur, quasi Sophocles dicere voluerit, 'Gaudeo ex amoris me tanquam furiosi domini vinculis profugisse, ita utprehendere me nequeat.' De Sophoclis dicto, plures illud vel expresserunt vel respexerunt. Cicero Caton. c. 14. 'Bene Sophocles, Plat.

quum ex eo quidam jam confecta ætate quæreret, utereturne rebus veneris, Dii meliora! inquit; libenter istinc, sicut a domino agrasti ac furioso, profugi.' Valer. Maxim. iv. 3. §. 2. 'Sophocles autem ætate jam senior, quum ab eo quidam quæreret, an etiam nunc rebus Veneris uteretur, Dii meliora! inquit; libenter enim isthinc, tanquam ex aliquo furiosa profugi dominatione.' Plutarch. de Cupid. Divit. t. ii. p. 525. A. ὁ Σοφοκλῆς ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται γυναικὶ πλησιάζειν, ἐδφήμει, ἄθροισμα! εἶπερ ἄεθροισμα γέγονα, λυττῶντας καὶ ἄγριοι δεσπότης διὰ τὸ γῆρας ἀποφυγόν. Idem in libro, qui inscribitur, an seni sit ger. Respublica t. ii. p. 788. D. ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἀσμενος ἔφη τὰ ἀφροδίσια γυγηρακῶς ἀποφευγόναι, καθάπερ ἄγριοι καὶ λυττῶντα δεσπότην. In libro: non posse suav. vivi secund. Epicur. t. ii. p. 1094. B. σὸ τὰ αὐτὰ μὲν τῷ Σοφοκλεῖ διανοούμενος, ἀσμενός ἐκφυγόντι τὴν ἡσθη τὰντα, ὅσπερ ἄγριοι καὶ λυττῶντα δεσπότην. Athen. xii. p. 510. B. καίτοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητῆς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἰς ἄν, ἵνα μὴ κατηγορεῖ τοῦ γῆρας, εἰς ἀφροσύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδίσια ἀπολαύσεις φήσας ἀσμενός ἀπῆλλάχθαι αὐτῶν ὅσπερ τινος δεσπότην. Cf. Philostrat. Vit. Apoll. Tyan. i. 13. p. 16. Ammian. Marcell. xxv. 4. Paulo aliter Æschines Sophoclis dictum refert: καὶ ἔπερ φασὶ Σοφοκλεῖς ἤδη γέροντα ὑπὲρ ἄλλης ἡδονῆς εἰκέν ὅσπερ κινδὸς λυττῶσης ἀπῆλλάχθαι. Ceterum de Sophocle ab amore haud alieno vid. Athen. xiii. p. 604. E. Plutarch. vit. Isocrat. p. 839. A. Lessingii vit. Sophocl. p. 154. et Huschke Analect. Critic. p. 20. Nihil vero frequentius voluptatis cum domina comparatione. Sic Kenoph. Econom. i. §. 20. καὶ ἄλλαι ὄ εἰσὶν ἀπατηλαί τινες δεσπουναί προσποιούμεναι ἡδοναί εἶναι, κυβείαι τε καὶ ἀνοφελῆς ἀνθρώπων ὀμλίαι— §. 23. Δούλοιοι γὰρ εἰσι καὶ οἷτοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ πάνυ γε χαλεπῶν δεσπουνῶν, οἱ μὲν λιχνεῖων, οἱ δὲ λαγνεῶν, οἱ δὲ οὐνοφλυγῶν cet. Hinc Cicero Off. ii. 11. 'voluptates, blandissimæ dominæ.' Juncus apud Stob. cxii. p. 587. καὶ γὰρ τὸ πεπαιδῶσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὀμλῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὁ Ζεὺ! μέγα ὄφελος φαίην ἐν καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπέθρονον, ὅσπερ τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἐλάγιστον δὴ καὶ ἐπι-

καὶ τότε ἴδοξεν ἐκείνος^κ εἰπεῖν, καὶ νῦν οὐχ ἦντον. παντά-
 πασι γὰρ τῶν γε^ι τοιούτων ἐν τῇ γῆρα πολλὴ εἰρήνη γίγ-
 νεται καὶ ἐλευθερία. ἐπειδὴν γὰρ^μ αἱ ἐπιθυμίαι παύσασ-
 ται κατατείνουσαι^ν καὶ χαλάσωσι, παντάπασι τὸ τοῦ
 Σοφοκλείους γίγνεται.^ο δεσποτῶν^ρ πάνυ πολλῶν ἔστι^ρ καὶ
 μαινομένων ἀπηλλάχθαι. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν
 γε πρὸς τοὺς οἰκίους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ὡ
 111. i. 8. Σώκρατες, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. ἂν μὲν γὰρ πόσ-
 μοιο καὶ εὐχολοὶ ᾧσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίκονον·
 εἰ δὲ μή, καὶ γῆρας, ὡ Σώκρατες, καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ
 τοιούτῳ συμβαίνει.

§. 4. Καὶ ἰγὼ^δ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα, βου-
 λόμιμος ἔτι λέγειν αὐτὸν εἰκόνου καὶ εἶπον Ὡ Κέφαλε, οἴ-

Π: ἀμαρῶντατα^ρ εἰς—^κ ἐκεῖνο ΘΚρ.—^ι γε om Θτ.—^ν γὰρ om A et pr Π.—^ρ κα-
 τατείνουσαι: om φ.—^ο γίγνεται A, qui nusquam aliter, cum ΘΠΘD: γίνονται^ρ εἰς.—

^ρ καὶ δεσποτῶν εἰς—^ι ὄντων post μαρμερών ποικί E.—^ν χαλεπὴ E, χαλεπὴ Θ.—

θηρητικῶν εἶθοι διαφυγῶν ποικίλοῦ δεσ-
 πότης, τὸ δὲ λογιστικῶν ἀπελαβοὶ διὰ τῆς
 ἔφευγες τῆς κατὰ τὸ κάλλος ἡδονῆς. Sy-
 nepius Orat. de Regno p. 11. A. δοῦλον
 εἶμαι δεσποτικῶν ἀσχητότων, ἡδονῆς καὶ
 λήθης, καὶ δεοὶ σίγγονοι θῆρες ἐδιδασκῶ-
 νται τῇ βίῳ. Longinus de Sublim. xiv.
 §. 7. ἂν δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλοῦτου
 τοῦδε ἀγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἴδωρ,
 ταχίως δεσπότης ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτονουσι
 ἀπαρανήτους, ἔβρω καὶ παρανομῶσι καὶ
 ἀνωμαχίαν. Pariter^ρ Erms dicitur τό-
 ρανος Polit. ix. 2. p. 573. B. Asr.

ἐκεῖνος] Cod. Reg. ἐκεῖνο. Sed ita,
 ut hoc unam afferam, etiam c. 5. χαριέ-
 τως γὰρ τοι, ὃ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος
 εἶπεν. Et in sequentiis verba ille coe-
 dit ita disposita exhibet: πολλῶν καὶ
 μαινομένων ὄντων ἀπηλλάχθαι. Καὶ inter
 πολλῶν et μαινομένων more interpositam
 est, ut Polit. x. p. 615. D. ἄλλα δὲ
 πολλὰ τε καὶ ἀνόμιμα ἀγασθῆναι. Ke-
 nnerh. Mem. Socr. ii. 9. 6. ξυναίδης ἀπὲρ
 πολλὰ καὶ ποικίλα. Vid. Viger. de Ictio-
 tism. p. 525. et Hermann. p. 797.
 Brunck. ad Aristoph. Thesm. 351. Nub.
 1229. Post γίγνεται sequitur ἔστι, i. e.
 ἔξεστι, nulla interposita copula vel ex-
 plicandi particula, ex more Platonis, de
 quo infra exponemus. Asr.

κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι] Bene

monet Muretus, Platonem, ad imaginem
 funiculos sive nervos respicientem, verbis
 κατατείνουσαι et χαλῶν usum esse, quomam
 utriusque in his machinis, quæ funibus
 intorquentur atque intenduntur, proprius
 usus est. Cf. de Legib. i. p. 644. 5.
 et de νεοροσώδεως Schweighäuser. ad
 Athen. i. p. 168. Ruperti ad Juvenal.
 xiv. 366. Asr.

ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι] Cicero in Ca-
 tone c. 3. 'Sed omnium istiusmodi que-
 relarum in moribus est culpa, non in
 etate; moderati enim nec difficiles, nec
 inhumani senes tolerabilem senectutem
 agunt; importunitas autem et inhumani-
 tas omni etate molesta est.' Quibus-
 cum conferenda sunt, quæ Musonius de
 senectute apud Stob. cxvi. p. 596. dis-
 putat. Asr.

§. 4. ἔγὼ—ἐκόνου] Cod. Reg. ἔγγω
 ἐκόνου. Κωκῶ, ut Latinorum mosser, est
 commovere, excutere, cedere, ut λόγος
 κινεῖν (Polit. v. 450. A. ἔστω λόγος πῶ-
 λιν—κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας) id quod
 ἐγείρει, quod paulo post sequitur. Sic
 Sympos. 198. E. πάντα λόγος κινεῖτε
 ἀναρίθουτε τῷ ἔρωτι. Theet. p. 163. A.
 τούτων χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἔστω ταῖτα
 ἀνωμαλίαν. Vid. Wyttenbach. ad Pla-
 tarch. de S. N. V. p. 83. et Heusd.
 Specim. Crit. p. 111. Asr.

μαί σου¹ τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς,² οὐκ ἀποδέχου-
θαι, ἀλλ' ἠγῆσθαι σε ραδίως³ τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν
τρόπον ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κικτῆσθαι. τοῖς γὰρ
πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν⁴ εἶναι. Ἀληθῆ, ἔφη,
λέγεις· οὐ γὰρ ἀποδέχονται. καὶ λέγουσι μὲν τι, οὐ μὲν-
τοι γε⁵ ὅσον⁶ οἴονται, ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει,
ὅς τῃ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι' αὐτὸν

¹ ἔργῳ Εἰ. — ² σε φθκ. — ³ ἐν ταῦτα λέγεις ο. — ⁴ σε ραδίως σε ο. — ⁵ πολλὰ παρα-
μύθια φασιν θ, πολλὰ φασι παραμύθια ο. — ⁶ γε ομ τ. — ⁷ οἶόν τε ι, οἶόν τε ο. —

μαί σου] Sic recte Ald. Bas. 1. et
2. Steph. οἶμα σου. De sententia,
Cicero Laelium in Catone c. 2. dicere
facit: 'Est, ut dicis, Cato, sed fortasse
dixerit quispiam, tibi propter opes et
copias et dignitatem tuam tolerabilem
senectutem videri, id autem non posse
multis contingere.' Cf. Musonius apud
Stobaeum l. 1. p. 596. Ceterum Mure-
tus observat, Platonem videri versicu-
lum vulgatum et proverbii loco habitum
respexisse: Τοῖς πλουσίοις πάλλ' ἔστι
τὰ παραμύθια. Ast.

ἀληθῆ—Ἀθηναῖος] Sic et Cato apud
Ciceron. l. 1. 'Est istud quidem, Laeli,
aliquid, sed nequaquam in isto sunt om-
nia, ut Themistocles fertur Seriphio cui-
dam in jargio respondisse, quum ille
disisset, non eum sus, sed patris gloria
splendorem assecutum: Nec hercle, in-
quit, ego, si Seriphus essem nobilis, nec
tu, si Atheniensis esses, clarus unquam
fuisset. Quod eodem modo de senec-
tate dici potest: nec enim in summa in-
optia levis esse senectus potest ne sapi-
enti quidem, nec insipienti in summa
copia non gravis.' Ast.

ὅσον οἴονται] Fictus verit, quantum
dicit posses, unde Muretus eum conjicit
legisse ὅς οἶόν τε pro ὅσον οἴονται. Mox
pro εὐδοκίμῳ scripsimus Attici optativi
forma εὐδοκίμησθ.

ἐν τῷ Σεριφίῳ] Articulus τῷ ante Σε-
ριφίῳ noti quid et sermonibus celebrati
indicat: Seriphio illi, quem constat
Themistoclis gloria obtrectasse; nam
Seriphus, per se ignobilis, non ipse no-
tus erat, sed ipsius alienæ laudis obtrec-
tatio. Similiter nos articulum usurpa-
mus, quando hominem non certum et
notum significamus, sed universe eum,
quicumque ille fuit, quem aliquid fecisse,
dixisse cot. constat. Igitur definiti il-
lud et noti, quod articulus significat,

non ad subjectum, quod dicitur, spectat,
sed ad objectum a. rem crebris usurpa-
tam sermonibus. Heind. ad Charm. p.
62. male articulum loco pronomini in-
definiti τῷ positum esse censebat (ut
Cicero vertit, Seriphio cuidam). Etiam
Wolffus ad Reiz. de Prosd. Græc. Asc-
cent. Inclinat. p. 76. non recte interpre-
tatus est, note istῷ homini Seriphio;
namque, ut jam monuimus, non Σε-
ριφίῳ aliquis notus indicatur, sed ia,
quismois fuit Seriphiorum, cujus nota est
Themistoclis obtrectatio. Vide, quæ de
hac articuli vi observavimus ad Platon.
Phædr. p. 221. et Matthiæ Gr. Gr. p.
278. C. Ast.

ὅ δ' αὐτὸν] Seriphii dictum Plutar-
chus refert in Vit. Themistocl. t. i. p.
121. A. τοῦ δὲ Σεριφίου πρὸς αὐτὸν εἰ-
πόντος, ὅς ὅ δ' αὐτὸν ἔρχομαι δεῖξαι,
ἀλλὰ δὴ τὴν πόλιν, Ἀληθεῖον λέγεις,
εἶπεν, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ Σεριφίος ἂν ἐγε-
νόμεν ἑδοξός, οὐτε σὺ Ἀθηναῖος. Idem
Aprophthegm. t. ii. p. 185. B. τοῦ δὲ Σε-
ριφίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅς ὅ δ' αὐ-
τὸν, ἀλλὰ δὴ τὴν πόλιν ἑδοξός ἐστιν,
Ἀληθῆ λέγεις, εἶπεν, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ
Σεριφίος ἂν ἐγενόμεν ἑδοξός, οὐτε σὺ
Ἀθηναῖος. Cf. et Origenes adv. Cels. i.
29. t. i. p. 247. Simile est Themistoclis
dictum, quod Herodotus viii. 126. re-
fert: ὁ δὲ (Θεμιστοκλῆς), ἐπεὶ τε οὐκ
ἐνάθετο ταῦτα λέγων ἐπιτόθιμος, εἶπεν,
οὐτω ἔχει τοι' οὐκ ἂν ἐγὼ εἴην Βελβού-
της ἐπιτόθιμος οὐτω πρὸς Σικυρτησίω,
οὐκ ἂν σὺ, ὃ ἴσθαρως, εἴην Ἀθηναῖος.
Ceterum Seriphus, una ex Cycladibus in
mari Ægeο (hodie Serfino), parva erat,
saxosa et adeo ignobilis, ut in prover-
bium fere abierit. Vid. Plin. Hist. Nat.
iv. 12. 22. Javenal. vi. 564. x. 170.
Seneca Consolat. ad Helviam c. 6. §. 4.
'deserta loca et asperimas insulas Scia-
thum et Seriphum, Gyrum et Corricam

- ii. 330. ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκίμοι,^a ἀπεκρίνατο ὅτι οὐτ' ἂν αὐ-
 τὸς Σερίφιος ἂν^b ὀνομαστὸς ἐγένετο,^b οὐτ' ἐκείνος Ἀθηναῖος.
 καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φερουσιν
 εὖ ἔχει^c ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὐτ' ἂν ὁ ἐπιεικῆς^d πάνυ^e τί-
 ραδίας γῆρας μετὰ πείνας ἐνέγκοι, οὐθ' ὁ μὴ ἐπιεικῆς^e
 πλουτήσας εὐκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο. Πότερον δέ, ἦν
 δ' ἐγώ, ᾧ Κέφαλε, ἂν κίττησαι τὰ πλείω^h παρέλαβες ἢ
 iii. i. 9. ἐπεκτῆσαι; Ποῖⁱ ἐπεκτῆσάμην, ἔφη,^j ᾧ Σώκρατες; μίσος
 εἰς γέγονα χρηματιστῆς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός.
 ὁ μὲν γὰρ πάππος τε^k καὶ ὀμάνυμος ἐμοὶ σχεδόν τι^l ὄσση
 ἐγὼ νῦν^m οὐσίανⁿ κίττημαι παραλαβὴν πολλὰκις τσοσάυ-
 την ἐποίησε, Λυσανίας δὲ ὁ πατὴρ ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίη-

^a εὐδοκίμοι K, εὐδοκίμοι φέρεται.— ἄν om v.— γένοιτο φε.— ἔχει Dq.— εὖ πάνυ
 ἔστ.— πάνυ...ἐπιεικῆς om ΠΚ, in mg ponit rc D.— τι AΘ: τοι *s.— εὖ μὴ ἐπιει-
^b κῆς om q.— πλείω AΘφ.— τοῖς Kν et corr ΠD, πρ θ: τοῖ *s.— ἔφη om t, post
 Σώκρατες ponunt φε.— τε om pr E.— τοι φε.— νῦν om t.— οὐσίαν φε.—

peto. Cf. Wetzel. ad Cicer. de Senect.
 c. 3. et Jacoba. ad Antholog. Græc. t. i.
 p. ii. p. 175. Ast.

τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις—γένετο] Ex-
 pressit h. l. incertus scriptor apud Stob.
 i. p. 19. ἀλλ' ἔμους δοκεῖ μοι ἔχειν τι ἢ
 πείνα δυσχερῆς καὶ ἐπίπονος, καὶ μᾶλλον
 ἢν τις ἐπαυρίσει τὸν μετὰ πείρας ἐνάλας
 γῆρας ἐνέγκοντα ἢ τὸν μετὰ πλοῦτου.—
 Ἀλλὰ καὶ πλοῦτον πολλοὶ μετὰ γῆρας
 δυσκόλους χρεῖσται καὶ πείρα ἀγενοῦς καὶ
 ἄδυσχερῆς, καὶ ὅτε τοῦτο βέβαιον, ὅτε
 τῷ πλοῦτῳ ἐλευθέρως καὶ ἀφόρως, ὅτε
 ἀκείρῳ, ὅτε πείρα γενναίως κ. τ. λ. Ast.

ποῖ ἐπεκτῆσάμην—παρέλαβον] Ald.
 Bas. 2. et Stephan. exhibent ποῖ, quod
 sensu caret. Olim σοφ' (i. e. σοῦ) ἐπε-
 κτῆσάμην; aliqua acquisivi, ut Ficinus
 vertit nonnulli volebat, πῶ ἐπεκτῆ-
 σάμην, ἔφη. Unice verum nunc mihi
 videtur ποῖ ἐπεκτῆσάμην; et propter
 sensum, quem præstant illa verba, con-
 venientissimum, et propter linguæ ratio-
 nem; sensus est enim: 'Minime maxi-
 mam eorum, quam possideo, partem ipse
 acquisivi; medius enim fui in re facien-
 da inter avum et patrem. Avus videlicet,
 tanto fere patrimonio a majoribus
 suis accepto, quantum nunc possideo,

pluribus tantum id fecit, Lysanias vero
 pater, quem accepit, aliquanto minora fe-
 cit, quam nunc sunt; mihi autem satis
 est, si liberis aliquanto plura, quam ac-
 cepi, relinquam. Igitur patre quidem
 melior fui rei familiaris administrator
 (χρηματιστῆς), avo autem multo inf-
 erior.—Poies interrogativum negat cum
 leni quadam irrisione (sic et πόθεν E-
 athydem. 291. B. πόθεν, ἢ μακάρις, εὐρε-
 μαν: v. Koehn. ad Gregor. 61. Hemsterh.
 ad Lucian. Tim. i. p. 352.); id vero,
 quod negandum est, ex oratione antecede-
 nte repetitur, et quidem nomen vel
 verbum modo finito (hinc post πόθεν et
 ποῖς indicativus recte habet, non vero
 post alias particulas, quando oratio per
 se indefinita est; quocirca, quod Heind.
 reponi volebat, πῶ ἐπεκτῆσάμην, esset,
 quomodo acquisisti, non vero, quod sensu
 effragiat, quomodo acquisivisti).
 Cum Græco etiam in hac locutione con-
 venit vernacula lingua, qua verba: ποῖ
 ἐπεκτῆσάμην ita fere exprimeremus, wie,
 ich erworben? Sic Theæt. 180. B. ἀλλ'
 ὄμεις, τὰ τσοσάυτα τοῖς μισθγαῖς ἐπὶ σχε-
 λῆς φράζουσι.— Ποῖος μισθγαῖς; E-
 athydem. 291. A. Ποῖος Κρήσιος; Vid.
 loca collecta ab Heusdio Spec. Crit. p.
 108. Heind. ad Charaid. p. 111. et
 Jacobaio Additam. Animadv. in Athen.
 p. 266. Ast.

σε τῆς νῦν οὔσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ ἰὰν μὴ ἐλάττω καταλί-
 πω^ρ τουτοισί,¹ ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω ἢ^τ περιέλαβον.
 Οὐ τοί³ ἔνεκα ἠρόμην, ἣν δ' ἐγὼ, ὅτι μοι⁴ ἔδοξας οὐ σφό-
 δρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὡς² τὸ πολὺ
 οἱ ἂν μὴ αὐτοὶ⁵ κτήσονται· οἷ⁶ δὲ κτησάμενοι διαπλῆ⁷ ἢ οἱ
 ἄλλοι ἀσκάζονται αὐτά. ὡς περ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αἰ-
 τῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτη
 τε⁸ δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περι⁹ τὰ χρήματα σκουδά-
 ζουσιν ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ¹⁰ τὴν χρείαν, ἢ περ¹¹ οἱ

• hæc ante illud *Λυσίας* ponit ε.—^ρ καταλίπω φρ.—¹ τουτοισιν ε cum plerisque.
 τοῦτον
 —² ὡς τυ.—³ οἷτοι ANDEK et pr Θ, οἷτοι φ, τοῦτον τοι q: τοῦτον *ε.—⁴ μὴ φ
 ετ.—⁵ ὡς πολλὸ ε et pr Θ, ὡς ἐπὶ πολλὸ φ.—⁶ σφόδρα φ.—⁷ οἱ post ἢ om ΠΘDKφ.
 —⁸ γε DKφ.—⁹ περι om υ.—¹⁰ καὶ οὐ κατὰ τυ et ιc Θ.—¹¹ ἢ περ ADK et pr Θ.—

Βραχεῖ γέ τινι] Bas. 1. et 2. legunt
 βραχεῖ τέ τινι. Ald. σέ τινι. Ceterum
 similitur Isocrates de Pericle (Orat. de
 Pac. p. 183. ed. Corai.) τὴν μὲν οἶκον
 ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπε, ἢ παρὰ
 τοῦ πατρὸς παρέλαβεν. Et confer Cicero
 ad Attic. iv. 15. Tzetzes Chilian. v. 34.
 Ast.

τοῦτον ἔνεκα κ. τ. λ.] Laudat h. l.
 Stob. xcii. p. 512. et imitati sunt Aristo-
 telea Nicomach. iv. 1. ἐλευθεριώτεροι δὲ
 εἶναι δοκοῦσιν οἱ μὴ κτησάμενοι, ἀλλὰ
 παραλαβόντες τὴν οὐσίαν· ἑπειροὶ τε γὰρ
 τῆς ἐνδείας, καὶ πόντοι ἀγαπῶσι μᾶλλον
 τὰ αὐτῶν ἔργα, ὅσπερ οἱ γονεῖς καὶ οἱ
 ποιηταί. Lib. ix. 4. πᾶς—γὰρ τὸ οἰκείου
 ἔργον ἀγαπᾷ μᾶλλον, ἢ ἀγαπηθεῖν ἐν οὐδὲ
 τοῦ ἔργου ἐμψύχου γενομένου μάλιστα
 ὁ ἴσως τοῦτο περὶ τοῦ ποιητῆς συμβαί-
 νει· ὑπεργραπῶσι γὰρ οἷτοι τὰ οἰκεία
 ποήματα, στέργοντες ὅσπερ τέκνα. Ci-
 cero alii. Vide Muretii not. in Catall.
 carm. xiii. Ast.

ταύτη γε δὴ] Fot. ταύτη γε δὴ, etc.
 STERN.

ταύτη γε δὴ] Ita e cod. Reg. rescrip-
 timus. Γε δὴ confirmandi significatio-
 nem habet, vid. Hermann. ad Viger. p.
 789. Stobæus simpliciter habet ταύτη
 δὴ. Ast.

ὡς ἔργον] Particula ὡς h. l. non com-
 parationem indicat (nam τὰ χρήματα
 neutra sunt τῶν χρηματιστῶν ἔργα), sed
 causam explicat (tanquam, h. e. utpote,
 quippe), quocirca non præpositio περι
 suppleenda est, ut Heind. ad Theæt. §.
 70. statuit, sed participium ὄντα: σπου-
 δέουσι περὶ τὰ χρήματα, ὡς ἔργον ἑαυ-

τῶν ὄντα, *rerum familiarium studio te-
 nentur, ut quæ suum ipsorum opus sint.*
 Sic Polit. ii. 2. ἄκοιτες ἐπιτηδεύουσιν ὡς
 ἀναγκαῖον (int. ὄν; quia necessarium
 est), ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν. ii. 19. ὡς
 ἄλλοι οἱ κακοὶ (int. ὄντες: quia miserii
 sunt). Gorg. 495. B. Ἄλλο τι οὐδ' ὡς
 ἕτερον τὴν ἀνδρίαν τῆς ἐπιστήμης (int.
 ὄσαν: quia fortitudo a sapientia diver-
 sa est) ὄσο ταῦτα ἔλεγες; Hipp. Maj.
 284. D. οὐχ ὡς ἀγαθὸν μέγιστον πάλαι
 τίθενται τὸν νόμον—καὶ ἔνευ τοῦτου—
 ἀδύνατον (int. ὄν: proprietæ, quod fieri
 non potest, ut—) οἰκείν. Protag. 323.
 B. Vid. de ellipsi participii ὄν, de qua
 Hermann. ad Viger. p. 751. et Heind.
 ad Gorg. §. 109. haud satis recte dubi-
 tarunt, nostra ad Phædr. p. 273. ibique
 laudatis addi possunt Soph. (Ed. C. 83.
 πᾶν ἐν ἡσυχῇ—ἔξεσσι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ
 μόνου πέλας. Eurip. Phœn. 735. ἀλλὰ
 τοῦδ' ὄρω πολλοῦ πόνου (int. ὄν). Thu-
 cyd. ii. 35. καλὸν—ἀγορεύεσθαι αὐτόν.
 Xenoph. Mem. i. 6. 5. ἢ τὴν διατέν-
 μων φωνήσεις—ὡς χαλκώτερος πορίσασ-
 θαι τὰ ἐμὰ διατήματα τῶν ὄν. Aristot.
 Polit. i. 4. (i. 2. §. 16. ed. Schmid.) ὡς
 θεῶν, ubi interpretes ὄν excidisse sine
 causa opinantur. Ast.

καὶ κατὰ] Particulum οὐ post καὶ, vel
 pro καὶ, legit aut legendam putavit Fic.
 quoque: quippe qui verterit, Non ad
 usum necessitatemque, ut alii. Sed mihi
 necessaria minime videtur: qui potius
 existimo dici eos quibus est res parti la-
 bore, non relicta, (contra illud epigram-
 matographi notum) dici utraque de cau-
 sa illam amare. Ac præcedens adver-

ἄλλοι. χαλιποὶ οὖν καὶ ξυγγενίσθαι εἰσίν, οὐδὲν ἐβέλοντες ἵπαινεῖν ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 5.]

Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλά μοι ἔτι τοσοῦτα εἰπὶ τί μέγιστον οἷσι ἀγαθόν^c ἀπολελαυκείαι τοῦ πολλῆν οὐσίαν κερτῆσθαι; "Ο, ἦ δ' ὅς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι^d λέγων. εὐ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,^e ὅτι ἐπειδὴν τις ἐγγύς ἢ τοῦ οἰεσθαι τελευτήσῃ, εἰσέρχεται αὐτῷ θεός καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν^f οὐκ εἰσῆι. οἳ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἄιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ δίδοιαι δίκην, καταγελάμενοι τέως τότε δὴ στρέφουσι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὄσι καὶ αὐτός, ἦτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γῆρας ἀσθενείας ἢ καὶ ὡς περ ἦδη ἐγγυτέρω ὧν τῶν ἐκεῖ, μᾶλλον τι καθορᾷ αὐτά. ὑποψίας δ' εὖ οὐν καὶ

111. i. 10.

^b ἔφη om E.—^c ἀγαθὸν οἷσι φθρ, εἴη ἀγαθὸν v.—^d πείσαιμι πολλοὺς E.—^e ὦ σόκρατες ἔφη E.—^f ἐν τῷ πρόθεον ἐν et ic E.—^g δ' om ἐν.—^h καὶ ἀναλογίζεται.—ⁱ ἀδ-

biam διπλῆ pro hac sententia facit. Eodem autem sensu dici potuisset, καὶ ὃ μόνον κατὰ τὴν χρεῖαν: vel posito adverbio μόνον post χρεῖαν. Illius enim adverbii subauditio durior hic fuisset. STERN.

Male Stephanus διπλῆ ad duas, quas cogitatione fingit, causas refert, quum sit, qui opes ipsi acquirere, duplo eas amplius (non, utraque de causa) amplectuntur, quam alii (qui eas acceperunt, ἔλαβον), propterea quod suum ipsorum opus illa sunt. Deinde comparatio eorum, qui opes ipsi acquirere, cum poetis et patribus nonnisi eo spectare potest, quod opes suum ipsorum opus sunt, sicut poeta carmen ut suum opus et pater filium ut suum unice amplectitur, non ad χρεῖαν; igitur sola ipsorum amoris causa in amore suimet ipsius posita est, non duplex cogitari potest. Quocirca ii, qui opes ipsi acquirere, dicuntur eam solam ob causam eas amplecti, quod suum ipsorum opus sint, non vero (καὶ ὃ, quod saepenumero praecedenti orationi oppositi quidquam indicat, quemadmodum καὶ per se quoque saepe pro ἄλλᾳ ponitur, vid. Gataker. ad Marc. Antonin. ii. 7.) propter utilitatem, sicut alii. Et hoc ipsum iis, qui divitiarum suarum ipsi auctores sunt, vitio vertit Socrates, quod eas unice in sinu gestant, nec ex usu, sicut alii, aestimant; imo potius colligunt, ut eas possi-

deant, non ut iis utantur. Nimis longus fortasse fui in re per se perspicua caute exponenda. Jam Cornar. ob inserendum esse monuit. AST.

§. 5. πολλοὺς] Stobaeus l. i. ἄλλους καὶ πολλοὺς. Mox verba ἐπιθετῶν τρι- cet. usque ad κυβερνῶν laudat Justin. Mart. Cohort. ad Græc. c. 26. p. 26. B. et verba ἐσέρχεται—φροντὶς Priscianus xviii. p. 1178. ed. Putsch. 'Attici, notans, εἰσῆλθέ με τὸ θεός καὶ εἰσῆλθέ μοι. Sic Phædon. p. 58. E. οὗτε γὰρ ὅτι θεοῦ ἐγγύς παρόντα με ἀπὸ τῶν ἐπιτηδίων θεός ἐσθῆι, et paulo post, διὰ δὲ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἔλειπον ἐσθῆι. Vid. Thom. M. p. 272. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 206. Dorvill. ad Charit. p. 501. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1378.—Pro θεός apud Justin. legitur φόβος, et pro ἔμπροσθεν scribitur ἐν τῷ πρόθεον, sicut etiam apud Stobæum l. i. De sententiis, similiter Musonius apud Stob. cxvi. p. 596. τούτων ἀκούων—διαδοῦν' ἐν τὸ γῆρας καλῶς, τὰ τε ἄλλα καὶ τὸν τοῦ θανάτου φόβον ἐξαιρεθεῖν ἐν, ὅς μάλιστα δορυβεῖ τε καὶ τιεῖται τοὺς γέροντας ὅσοις ἐπιτελησμένων, ὅτι παρὶ θνητῶ θένοντος ὀφείλεται, καὶ τὸ γέ ἀβλυτάτος ποσοῦν τὸν βίον τοῖς γέρονσι ἀπὸ τοῦτο ἔστιν, ὃ τοῦ θανάτου φόβος.—Mox ἦδη omittit Justinus, et τί post μάλλον. AST.

ὑποψίας δ' οὖν] Justin. γούν exhibet pro δ' οὖν. Stobæus vero δὲ omittit. AST.

δειμάτων μιστὸς γίγνεται, καὶ ἀναλογίζεσαι^h ἤδη καὶ σκοπεῖ εἴ τινα τῷ ἠδίκησαν, ὁ μὲν οὖν εὐρίσκων ἑαυτοῦ^k ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὡς περ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγυειρόμενος δειμαίνει^l καὶ ζῆ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῶ^m ἀδικῶν ζυειδοῦσι ἠδεῖα ἐλπίς π. 331. αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡςⁿ καὶ Πίνδαρος^o λέγει. χαριέντως γάρ τοι,^p ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἴπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὀσίως τὸν βίον διαγάγῃ,^q

γλυκεῖα οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα^r γηροτρόφος συναορεῖ^s ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν

πολύστροφον γνῶμαι κυβερνᾷ.^t

εὐ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς δὲ τοῦτ' ἔγωγ

πικρὸν οἷον φε. — τι οἷον ε. — ἠδίκησαν ΠDKq. — ^h ἑαυτῷ K, ἑαυτοῦ ε. — ἀεὶ δειμαίνει ε. — ^k ἐν αὐτῷ Π. — ὡς περ v: ὡς... γηροτρόφος οἷον ε. — ^o conf. Boeckh. Pindari Fragm. 243. — ^p τοι οἷον Kq. — ^q διαγάγῃ H. — ἀτάλλοισα DK, ἀτάλλουσα ε.

ἠδίκησαν] ἠδίκησαν apud Justin. scriptum est. — Post ὁ μὲν οὖν inserit Justin. τίς. Eandem sententiam expressit Isocrates de Pace p. 165. ed. Corai: τοῦτο δὲ (ἀρῶμεν) μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας ἐν τε τοῖς παροῦσι χρόνοις ἀσφαλῶς διὰγοντας καὶ περὶ τοῦ σῴματός τε αἰῶνος ἡμῶν τὰς ἐλπίδας ἔχοντας. Platonem videtur imitatus esse Choricus in Villoison. Anecd. Græc. t. ii. p. 91. νοσεύσω ἐκείνην οὐδὲν ἐλπίσαι δεῦθε, οὐδὲ λογισμὸς ἐστραφεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, μὴ τινα που λαλόησεν, οὐδὲ ἔπνον, ἔσπερον οἱ παῖδες, πικρῶς ἐπέθετο τυττομένη (sic emendat Bastius Epist. Crit. p. 68. et similiter Jacob. Animadvers. in Athen. p. 43.) τῷ σωματέτι. Cicero Orat. Philippic. ii. 'neque vero te unquam neque vigilantem, neque in somnis credo posse mente consistere. Necesse est, quamvis sis, ut es, violentus et furens, quam tibi objecta sit species singularis viri, perterritum te de somno excitari, ferere etiam sæpe vigilantem.' Laudat quoque hujus loci sententiam Nicephorus in Schol. ad Synes. p. 406. B. Cf. Liban. Progymn. p. 93. B. C. Ast.

γλυκεῖα ἐλπίς] Ita legit Justin. Mart. lectum hunc afferens. Quamvis autem diversum minime sensum hæc lectio efficiat, quia tamen et apud ipsum Pindarum extare puto, dignam duxi quam annotaretur. Paulo post in edit. præcedentibus scriptum est ἀτάλλουσα ἢ γηροτρόφος: quum apud eundem legatur (et

quidem in vetustissimo etiam exemplari, quo sum usus) ἀπτάλλουσα γηροτρόφος. sed ἀπτάλλουσα pro ἀπτάλλουσα Doricum fuerit: sicut Doricam formam habet ἀτάλλουσα. At vero ἢ ante γηροτρόφος nullo ferri modo potest. STERN. Apud Justin. legitur ut et apud Stob. l. i. Ast.

διαγάγῃ] Ald. Bas. 1. 2. et Nicephorus διαγάγῃ, Stob. vero διαγάγῃ. Versus, qui sequuntur, in fragmentis Pindari a Schneidero collectis (t. iii. p. 60. ed. Heyn.) leguntur; eodem et Platonem respexit Themist. Orat. viii. p. 101. B. καὶ ἐπικρῶ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὡς ἔρα πὸ πάντων ἀνθρώπων ὁμοίως ἐν ἀγαθῇ μοίρῃ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείον τὸν βίον, ἀλλὰ μόνως τοῖς ἴσῃ μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τοῖτοις ἐλπίς γλυκεῖα συνδρακνύεται καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμποντα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγάγιον. Ast.

ἀτάλλουσα] Post ἀτάλλουσα (pro quo legitur etiam ἀπτάλλουσα: quod idem valet) perperam in præced. edit. particula ἢ posita est. STERN.

ἀπτάλλουσα] Ald. Bas. 1. 2. Stob. Synes. de Insomn. p. 140. A. Nicephorus et Schol. Ruhnk. p. 144. ἀτάλλουσα exhibent. Ἀπτάλλου etiam in Pindari Nem. iii. 99. legitur. Ast.

εὐ οὖν λέγει—σφόδρα] Verba esse Socratis apparet, quocirca εὐ et sequens πρὸς litteris majoribus distinguimus. Ast. πρὸς δὲ τοῦτ'] Bas. 1. 2. τούτων.

III. L 11. τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὗτοι² παντὶ ἀνδρὶ ἀλλὰ τῷ ἰπικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἀκοντὰ τινὰ ἐξακατηῆσαι ἢ ψεύσασθαι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῶν³ θυσίας τινὰς ἢ ἀνθρώπων χρήματα ἔπειτα ἐκίσει ἀπίεσαι⁴ δεδιότα, μίγα μέρος εἰς τοῦτο ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρεῖας πολλὰς⁵· ἀλλὰ γε ἐν ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἀν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ᾧ Σάκρατες, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. [§. 6.] Παγκάλως, ἦν δ' ἐγώ, λίγεις, ᾧ Κίφαλε. τοῦτο δ' αὐτὰ, τὴν δικαιοσύνην, πόττερα τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν φησομεν εἶναι⁶ ἀπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἂν τις τι παρὰ του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐπίοτε μὲν δικαίως,

— ἔναρρηθ' φ.—¹ κυβερρῆν Π.—² οὗτι ΑΠ, ὅτι υ.—³ θεῶν Π.—⁴ ἐκίσει ἀπίεσαι ΑΘΠΦΔΚΓτς: ἀπίεσαι ἐκίσει *ε.—⁵ τινὰς ΔΚε.—⁶ αὐτὸ οὐκ ὅτι.—⁷ εἶναι οὐκ ὅτι

Præd. τούτου est hoc respectu, hæc ob causam, ut præd. οὐδὲν Soph. Aj. 1018. præd. ταῦτα, præterea. Vid. Hermann. ad Viger. p. 817. Ast.

οὐτοι] Stobæus ὅτι ποῦ. Ast.

τὸ γὰρ μηδὲ ἀκοντὰ] Vendendum erat, ut ne iniquitas quidem quæpiam circumveniret. Nam etiam pauperrimus quisque præstare hoc potest, ne volens quemquam fraudet, neu volens cuiquam mentiat; at interdum invitus alios fraudare cogitur, quum, unde iis, quod debet, solvat, non habet; eademque de causa invitus interdum mentitur, ut quum certa die pollicitus est, se aliquid præstiturum, et, ne id faciat, paupertate prohibetur. At divites nihil horum invitum faciunt. MURET.

ἔπειτα ἀπίεσαι ἐκίσει] Laudat hæc Nicephor. l. 1. Pro ἀπίεσαι ἐκίσει Cod. Reg. et Stob. ἐκίσει ἀπίεσαι. Nicephor. vero exhibitet κἀκίσει, addens, ἐς φόβον ἀπληθῆ. Ast.

ἀπίεσαι ἐκίσει δεδιότα] Negatio μηδὲν deest. Ficinus recte: *illuc intrepidus profisciscatur*. FARNB.

ἀλλὰ γε] At certe, ut Gorg. 478. B. ἀλλ' ὀφέλιμον γε, et sic innumera alia; Stob. ἀλλὰ ἐν γε ἀνθ' ἐνός. Ceterum ἐν ἀνθ' ἐνός est: si unum cum altero (i. e. omnia inter se) confertur, igitur præ omnibus aliis. Sic Phileb. p. 63. B. πάντων γε μὴν ἡγοῦμεθα γενῶν ἕριστον ἐν ἀνθ' ἐνός ἐνοικεῖν ἡμῖν. De Legg. iv. p. 705. B. οὐ μᾶλλον κακὸν—πῶλες ἀνθ' ἐνός ἐν οὐδὲν ἂν γίγγοιτο. Plena

Herodot. iv. 50. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλων. Ast.

[§. 6. ἀλήθειαν] Ingressio hæc est in disputationem de justitia, ducta ex Cephalæ verbis. Cum enim dixisset, qui multa injuste patrasset in vita, eum nunquam conquiscescere, sed et vigilantem et dormientem terri metu ponarum, quum injustis apud inferos propositis esse dicuntur, eum contra, qui nihil tale fecisset, tranquillo et securo animo esse, quum memoria repeteret, neminem a se in fraudem inductum esse, nulli se unquam mentitum, nulli, quod ab eo accepisset, non reddidisse: ex eo satis aperte colligi poterat, eum duabus hisce in rebus justitiam collocare, ut et vera diceret quis et suum cuique redderet. MURET.

ἀπλῶς] Simpliciter, absolute, h. e. sine ulla conditione atque exceptione; vid. ad Phædr. p. 277. Ast.

λάβοι] Bas. 1. et 2. λάβῃ. Similiter Cicero de Offic. iii. 25. Si gladium quis apud te sanæ mentis deposuerit, respicit insaniens, reddere peccatum sit, non reddere officium. Quid si is, qui apud te pecuniam deposuerit, bellum inferat patriæ, reddesne depositum? Non credo; facies enim contra rempublicam, quæ debet esse carissima. Sic multa, quæ natura honesta videntur esse, temporibus fiunt non honesta. Facere promissa, stare conventis, reddere deposita, commutata utilitate fiunt non honesta. Ast.

εἴοιτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιοῦδε^α λέγων πᾶς ἂν τοῦ^β εἴποι, εἴ τις λάβοι^γ παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος^δ ὄπλα, εἰ μανίς ἀπαιτοῖ,^ε ὅτι οὔτε χρῆ τὰ τοιαῦτα^ς ἀποδιδόναί οὔτε δίκαιος ἂν εἴη ὁ ἀποδιδούς, οὐδ^ς αὖ πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα ἐθέλων^η τάλληθῆ λέγειν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκ ἄρα οὗτος ὄρος^ι ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἂ ἂν λάβῃ^η τις ἀποδιδόναί.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβάν^οκ Πολέμαρχος, εἰ πέρ γέ τι χρῆ Σιμωνίδῃ^η πείθεσθαι. Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ^μ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον^ι δεῖ^ι. 12. γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Οὐκοῦν, ἔφη ἰγῶ,^ν ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν κληρονόμος; Πάνυ γε,^ο ἦ δ' ὅς γε λάσας, καὶ ἄμα ἦει πρὸς τὰ ἱερά.^ρ

Λέγε δῆ, εἶπον ἰγῶ,^ι σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῆς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδόναί δίκαιόν ἐστι· τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε^τ καλῶς^ς λέγειν. Ἄλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἰγῶ, Σιμωνίδῃ γε^ι οὐ ράδιον ἀπιστεῖν· σοφὸς

et pr Θ, ante ἀπὸ ponunt Kq.— δὲ Π, δὴ DKq. τοιοῦδε δὴ ἴσ.— τοι HDK.—
 α λάβῃ τ.— β ἀνδρὸς καὶ σωφρονοῦντος υ.— ἀπαιτεῖ φτ.— γ τὰ αὐτὰ φτ et pr Θ.—
 δ ὄσ φτ.— ε θέλων πάντα Θτ.— ὄρος om pr H.— λ λάβῃ AΘΠΦDqstt : λάβοι *τ.
 — μ ὄν ἐ τ.— ν χρῆσιμον ἦθ φKt et corr Π : vulgatum corr habent ΘD.— ρ δ υ.—
 σ ἔφη ἐγὼ ΘΠΦDKt, ἐγὼ ἔφη υ.— ο γε om q.— ρ τὸ ἴστω Kq.— ι σὺ εἶπον ἐγὼ K.
 — τ ἔμοιγε AΘφτ, μοιγε υ : ἐμοὶ *τ.— καλῶς DK.— σ γε om Θφτ.— ρ γὰρ om HK

πάνυ μὲν οὖν Verba πάνυ μὲν οὖν non sunt assentientis iis, quæ Socrates dixerat, sed affirmantis, quæ negaverat ille: πάνυ μὲν οὖν, int. οὗτος ὄρος ἐστὶ δικαιοσύνης τὸ ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἀποδίδωαι, ἂ ἂν τις λάβοι. Ast.

ὑπολαβάν] Sermonem suscipiens, interpellans. Ὑπολαβεῖν, ut apud Latinos suscipere (Virgil. Æn. vi. 723. Varro de R. R. l. 2. 24. Vid. Priscian. xviii. p. 1212.) est sermonem excipere, interpellare s. interfari, ita tamen ut quid obijcias alteri vel cum refellere studeas et quæ sunt hujus generis alia. Sic Polit. viii. 1. p. 544. A. τίνας λέγεις τὰ τέτταρα πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχος γε καὶ Ἀδείμαντος. x. 2. p. 596. D. ὑπολαμβάνειν δεῖ τῶ τοιοῦτω cet. De Legg. viii. 838. E. Καλῶς ὑπέλαβε. Gorgias p. 450. E. καὶ ὑπολάβοι ἔν τις. Apolog. c. 5. ὑπολάβοι ἂν οὖν Plat.

τις ἡμῶν ἴσως. Ast.
 τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι] Cicero Epist. ad Attic. iv. 16. 'Quod in his libris, quos laudavi, desideras personam Scævola, non eam temere demovi, sed feci idem, quod in *Πολιτεία* Deus ille noster Plato. Quum in Piræum Socrates venisset ad Cephalum locupletem et festivum senem, quoad primus ille sermo haberetur, adest in disputando senex, deinde quum ipse quoque commodissime locutus esset, ad rem divinam dicit se velle discedere, neque postea revertitur. Credo, Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id ætatis in tam longo sermone diutius retinuisset.' Ast.

Σιμωνίδῃ οὐ ράδιον ἀπιστεῖν] Notanda modestia Socratis in disputando, qui, adversus Simonidiam sententiam disputaturus, non eam abjicere aut ejus auctoritatem extenuare conatur, laudat potius

γὰρ καὶ θεῖος ἀνὴρ τούτο μέντοι ὃ τί ποτε λέγει, σὺ μὲν, ὃ Πολέμαρχε, ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. ἔδειχεν γὰρ ὅτι οὐ τούτο λέγει ὃ πρὸς ἄρτι ἐλέγομεν, τό τινας παρακαταθεμένου τι ὄρωσιν μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδίδοναι· καὶ τοί γε ὀφειλόμενόν σου ἐστὶ τούτο ὃ παρακατέθετο. ἢ γὰρ; Ναί. Ἀποδοτέον δὲ γε οὐδ' ὀκναστοῦν τότε ὅποτε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Ἀληθῆ, ἢ δ' ὅς.

11. 332. Ἄλλο δὲ τι ἢ τὸ τοιοῦτον, ὡς εἶποιε, λέγει Σιμωνίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδίδοναι. Ἄλλο μέντοι ἢ τὴν Δία, εἶπε· τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μὲν τι δοῦναι, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἢ δ' ἐγώ, ὅτι οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὅς ἂν τὰ χρυσίου ἀποδοῦν παρακαταθεμένω, εἰάν περ ἢ ἀπόδοσις καὶ ἢ λῆψις βλαβερά γίγηται, φίλοι δὲ ἄσιν ὃ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὃ ἀποδιδούς. οὐχ οὕτω λέγειν φησὶ τὸν Σιμωνίδην; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὃ τι ἂν τύχη ὀφειλόμενον; Παντάπασι μὲν οὖν, εἶπε, ὃ γε

et pr D.— ἀνὴρ ΑΘΗΠτ: δ ἀνὴρ *ε.— λέγει ΑΘΠΔΚετ: λέγοι *ε.— ὅς q, om ΠΔΚ.— ἀπαιτοῦντος q.— ἐστὶ τούτο ΑΘΠΔΚετ: τούτο ἐστὶν *ε.— τοῖ φ.— μὲν τι ε.— δ' ετ.— τὸ τίτ.— χρυσίου Π.— φανερά φ.— τήτοι ΘΞ

eum et commendat, neque ei fidem habendam negat, sed quid senserit diligentius quaerendum esse ait; neque minus modeste, quid sibi voluerit Simonides, se quidem ignorare profitetur, Polemarchus autem ut id sciat, fieri posse. ΜΥ. ΑΞΤ. Ironice potius Socrates haec dixisse fingitur, id quod ex eo jam elucet, quod Simonidis dictum memoratur et accuratius expenditur. Erat enim Simonides Ceus celeberrimus poeta, itemque doctus: ac sapiens habitus, (vid. Cicero de Nat. Deor. i. 22.) Sophistis vero id temporis in deliciis, quum sententiis suis largam istis materiam disputandi praeretur. Cf. Protagor. p. 339. Αστ.

λέγει] Ald. Bas. 1. 2. λέγοι. Inducativum modum, quem res ipsa postulat, e Cod. Reg. et Venet. reposuimus. Sic etiam Ficinus legit vertens: *verum quod dicit, tu fortasse intelligis, o Polemarche.* Αστ.

Ἄλλο μὲν τι] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent μέντοι (*sane, profecto*); sed rectius habet ἄλλο μὲν τι, quo pra-

gressum ἄλλο δὲ τι affirmatur; et quod ad μὲν attinet, solet haec particula, etiam δὲ non sequente, usurpari (vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 226. Hermann. ad Viger. p. 800. Hciud. ad Theæt. §. 49. et Cratyl. 25.) praesertim post pronomina et adjectiva pronominibus fere aequalia, ut ἄλλο. Eadem vocum μέντοι et μὲν τι permutatio reperitur in sequentibus, ubi pro μὲν τι Bas. 1. et 2. μέντοι legunt. Αστ.

ὅτι ἂν τύχη] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. τήτοι. Recte Steph. conjunctivum reposuit. Optativo enim, ut de hoc genere in Politia saepius obvio accuratius exponam, cum ἂν locus est, si enunciatio ipsa tale quid indicat, quod adhuc dubium est, sed fieri posse cogitatur, conjunctivus vero cum ἂν usurpatur, si non ipsa enuntiat, sed pronomen cum ἂν conjunctum ut incertum ponitur; ἔς ἂν est enim, si quis. Igitur si ἂν ad verbum, primum enuntiationis membrum, referendum est, optativus, si contra ἂν ad pronomem vel singulam orationis partem spectat, conjunctivus adhiberi de-

ὀφείλεται αὐτοῖς. ὀφείλεται δέ, ^h οἶμαι, παρὰ γὰρ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὃ περ καὶ προσήκει, κακόν τι. [§. 7.] Ἡμίξατο ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς εἴπεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη. διενοεῖτο μὲν γάρ, ὡς φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἶη δίκαιον, τὸ προσῆκον ἐκάστω ἀποδιδόναι· τοῦτο δὲ ἀνόμασεν ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ τί οἶει; ἔφη. Πρὸς ^k Διός, ἦν δ' ἐγώ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο Ὡ Σιμωνίδη, ἦμ' τίσιν οὖν τί ἀποδιδάουσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἶει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον ὅτι, ἔφη, ἡ σάμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνηⁿ μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν ἦ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μὲν τι, ^p ἔφη, δεῖ^q ἀκολουθεῖν, ὧ Σάκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένους, ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ἀφελείας τε III. i. 14. καὶ βλάβας^s ἀποδιδούσα. Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην^t λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς^u πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν; Ἰατρός. Τίς δὲ πλείοντας πρὸς τὸν τῆς θαλάττης^w κίνδυνον; Κυβερνήτης.

DKq.—^h δέ γε ΘΦΠDKη(τ).—ⁱ ὡς εἴπεν om r.—^j τὸ, τὸ K.—^k δ πρὸς Δι, δ σώκρατες πρὸς c.—^l ἦν δ' ἐγώ post ἤρετο ponit i.—^m καὶ i.—ⁿ τέχνη ante ὀφειλόμενον ponit i.—^o ei Π.—^p τοι ΘΦDητ.—^q δεῖν K.—^r τοῖς εἰρημένοις ἔμπροσθεν K.—^s βλάβης cotti Π.—^t δικαιοσύνη i.—^u βλάπτειν ic q: pr enim om.—^v ὑγίειαν

bet. Sic v. c. Xenoph. Mem. i. 2. 6. παρ' ἃν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν est: a quibus mercedem accipere possent, h. e. se accepturos esse sperarent. Contra Mem. i. 6. 5. ἀπεργάζεσθαι τοῦτο ἐφ' ᾧ ἂν μισθὸν λαμβάνουσιν, est: id perficere, unde mercedem accipiunt, h. e. omnia, quae mercedem ipsis afferant. Illo loco τὸ λάμβανειν μισθὸν propter ἃν est tale quid, quod fieri potest, vel futurum esse cogitatur, loco altero autem ἃν proprie pertinet ad pronomem φ, et per hoc deum ad totam enuntiationem. Disenius in libro, qui est de temporibus et modis verbi Graeci (Gotting. 1808. 4.) non satis videtur distinxisse optativi et conjunctivi vim; rectius de hoc egerunt Hermann. ad Viger. p. 784. et Heind. ad Euthydem. p. 311. Ast.

§. 7. τὸ προσῆκον] Articulum τὸ,

referendum illum ad infinitivum ἀποδιδόναι, ante τὸ προσῆκον e Cod. Reg. recepinus. Ast.

τί οἶει πρὸς Διός] Ald. Bas. 1. 2. τί οἶει; ἔφη Πρὸς Διός, quod olim jam correximus. Sic et Ficinus: Verum, quid putas ipsum dicturum, si quidem eum roget? Ast.

οὖν τί] Hic, et in sequentibus etiam locis huic similibus, scribi τί potest: quam lectionem et Fic. agnoscit. STEPH.

οὖν τί] Interrogativum τί post τίσι pro eo, quod vulgo legitur, τί reponendum esse, quilibet in Platonis libris vel mediocriter versatus videt, et Stephan. quoque monuit. Sic Ficinus quoque legit, quum veriter: et quibus et quid tribuens—et quibus et quid praestans—et quibus et quid tribuens. Vid. Heind. ad Gorg. §. 4. Ast.

- Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει^α καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατάτος φίλους ἀφελῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμῖν^γ καὶ ἐν τῷ^β ζυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ.^α Εἶεν.^β μὴ κάμνουσί γε^ο μὴν, ὃ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς ἀχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλείουσι δὴ^δ κυβερνήτης. Ναί. Ἔρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἀχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ.
- ii. 323. δικαιοσύνη; Χρήσιμον. Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὐ; Ναί. Πρὸς γε καρποῦ^ο κτῆσιν; Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική; Ναί. Πρὸς γε ὑποδημάτων ἀν,^ι οἶμαι, Φαίης κτῆσιν. Πάνυ γε. Τί δὲ δῆ; τὴν δικαιοσύνην πρὸς^ε τίνος χρεῖαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἀν^ι χρήσιμον εἶναι; Πρὸς τὰ ζυμβόλαια, ὃ Σάκρατες. Ζυμβόλαια δὲ λίγεις κοινωήματα ἢ τι ἄλλο; Κοινωήματα δῆτα. Ἄρ' οὖν ὁ
- iii. i. 15. δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινῶς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; Ὁ πεττευτικός. Ἄλλ' εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινῶς τοῦ οἰκοδομικοῦ; Οὐδαμῶς. Ἄλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινῶς τοῦ^η καθαριστικοῦ, ὡς περ ὁ πι-

DK.—^α θαλάσσης ἰ.—^β τῷ τι πράττειν τυ.—^γ προσπολεμῖν Kq et corr D.—^δ ἐν τῷ add ΑΠΔΚΙτυ.—^ε δοκεῖν τυ.—^ζ εἶεν om qf.—^η γε om v.—^θ δὲ ἰ.—^ι καρπῶν ἰ.—^κ ἂν om φτ.—^λ πρὸς...κτῆσιν om q.—^μ τοῦ οἰκοδομικοῦ τε καὶ ΠΔΚη.—^ν κρουσμέ-

θαλάσσης] Ubique pro θαλάττης scriptum θαλάσσης auctore Aelio Dionysio apud Eustath. II. K. p. 818. G. qui θέλαττα et alia hujus formae vocabula Βεωρώτα vocat, quorum usu Plato abstinuerit. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Jud. Vocal. 7. t. i. p. 310. Bip. Cf. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 406. et quae Fischer. collegit in Animadv. ad Weller. t. i. p. 193. Ast.

προσπολεμῖν] Malim προσπολεμῖν. ΣΤΑΞΗ.

προπολεμῖν] Editi libri omnes exhibent προσπολεμῖν, recte vero jam Steph. monuit, προσπολεμῖν legendum esse, id quod et sensus efflagitat et Cod. Reg. confirmat; προσπολεμῖν est enim aduersus aliquod vel aliquem pugnare (vid. Morus ad Isocrat. Panegy. p. 82.) προσπολεμῖν vero pro aliquo pugnare. Accedit, quod προσπολεμῖν etiam Polit. iv. 423. A. legitur, Καὶ δὲν μόνον ἢ χιλίων

τῶν προσπολεμοῦστων. p. 429. B. τοῦτο τὸ μέρος, ὃ προσπολεμῖ τε καὶ στρατεύεται ἐπὶ ἀπῆς. viii. S. p. 547. D. τὸ προσπολεμῖν ἀπῆς. Timaeus p. 17. C. τοῦ (γένους) τῶν προσπολεμοῦστων. Cf. Proclus in Tim. p. 16. Isocrat. Orat. Plat. p. 303. ed. Corai. Maxim. Tyr. Plat. p. 356. xixii. 9. p. 389. Ast.

ἢ τί ἄλλο] Ald. Bas. 1. et 2. ἢ τι ἄλλο. Sic et Ficinus, vel aliud quid? Sensus idem est. Ast.

πεττῶν] πεσσοὶ sive πεττοὶ non sunt tali, sed calculi; ἀστρογάλας tali sunt, at πεσσοὶ ψῆφοὶ τινες, ut constat ex Polluc. lib. ix. Tali sunt valde inter se dissimiles. Male itaque Marsilius Ficinus, in digerendis talis; tali non digerantur, sed jaciuntur; at πεσσοὶ disponuntur in lineis, deinde moventur. ΜΟΥΚΤ. Vid. Salmasius ad Vopisc. p. 461. et Politus ad Enstath. in Iliad. B. tom. i. p. 433. Ast.

βαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων;¹ Εἰς ἀργυρίου, ἴμοιγε δοκεῖ. Πλήν γ' ἴσως, ὃ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ χρῆσθαι ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ² ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδόσθαι ἴκον· τότε δ', ὡς ἐγώ μαι,³ ὄμ' ἴπτικος. ἢ γάρ; Φαίνεται.⁴ Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερνήτης. "Εοικεν. "Όταν οὖν τί⁵ δέῃ ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι, ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων; "Όταν παρακαταβῆσθαι καὶ σῶν εἶναι, ὃ Σώκρατες. Οὐκ οὖν λέγεις ὅταν μὴδὲν⁶ δέῃ⁷ αὐτῶ χρῆσθαι ἀλλὰ κείσθαι; Πάνυ γε. "Όταν ἄρα ἀχρηστον ἢ ἀργύριον, τότε χρέσιμος ἐπ' αὐτῶ ἢ δικαιοσύνη; Κινδυνεύει. Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ⁸ φυλάττειν, ἢ δικαιοσύνη χρέσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἢ ἀμπελοργικῇ; Φαίνεται. Φῆσεις δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν ὅταν δέῃ φυλάττειν καὶ μὴδὲν⁹ χρῆσθαι, χρέσιμον εἶναι τὴν δικαιοσύνην, ὅταν δὲ¹⁰ χρῆσθαι, τὴν ὀκλιτικὴν καὶ τὴν μουσικὴν; Ἀνάγκη. Καὶ περὶ τᾶλλα δὴ¹¹ πάντα ἢ δικαιοσύνη ἐκάστου¹² ἐν μὲν χρέσει ἀχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστία χρέσιμος; Κινδυνεύει. [§. 8.] Οὐκ ἂν οὖν,¹³ ὃ φίλε, πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἢ δικαιοσύνη, εἰ πρὸς τὰ ἀχρηστα χρέσιμον ὄν τυγχάνει. τότε δὲ σκεψώμεθα. ἄρ' οὐχ ὁ πατάξαι¹⁴ δεινότητος¹⁵ ἐν μάχῃ¹⁶ εἴτε πυκτικῇ εἴ τῆτιναι καὶ¹⁷ ἄλλῃ, οὗτος καὶ φυλάξασθαι;

των q.— τῶ ε.— δὲ ἢ γρ κ.— ἐγώ μαι q; ἐγὼ οἶμαι *r.— ὄ μ ο r.— καὶ θετ: om q.— τι om φτ, post δέη ponit rc θ.— μὴ κ.— ἴ δέοι κ.— ἴ δέοι ΑΘΗΠ.— μὴ ε et pr Π.— δὲ κ.— ἢ ἐκάστου v.— οὐκ ἂν οὖν ε: οἶκον *r.— πατάξαι κ.— δεινότητος v.— μάχαις θ.— καὶ ante ἄλλῃ om φτ.— δεινὸς om ε.—

ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερνήτης] Ille quidem ut πειρῶν, hic autem ut χρέματος. ΜΥΡΕΤ.

[§. 8. οἶκον] Pro οἶκον in præced. edit. legitur οὐκὸν, sensu contrario, et repugnante huic disputationi. ΣΤΕΡΝ.

οὐκ οὖν] Bas. 2. οὐκ ἂν οὖν, quod fortasse amplectendum. Nus ἂν, quod abesse nequit, post σπουδαῖον inseruimus. Fictus verit: non multo igitur studio, o amicè, digna est justitia. ΑΣΤ.

φυλάξασθαι] Ludit interdum Socrates, ductis argumentis e multiplici verborum significatione, ut hoc loco in verbis φυλάξασθαι et κλέψαι. Φυλάττω est custodire, et hoc modo dictum est, justum virum utilem esse πρὸς τὸ φυλάττειν ἀρ-

γύριον καὶ χρυσίον; at φυλάξασθαι τι est cavere, ne id tibi nocent, ut φυλάξασθαι τοὺς πολεμίους, cavere, ne hostes tibi nocent. Κλέψαι itidem est furari, est et latere. His positis constat, si quis sit bonus, κλέψαι τοὺς πολεμίους, id est, tum latere illos, tum excipere, quasi que furari eorum consilia, bonum fore καὶ φυλάξασθαι τοὺς πολεμίους, id est, ad cavendum, ne sibi hostes quiddam damni inferant, et eundem esse optimum φύλακα τοῦ στρατοῦ σου. Unde effici videtur, cujuscunque rei qui est optimus κλέπτης, ejusdem esse optimum φύλακα; est autem justus optimus φύλαξ pecunie, igitur et fur optimus. ΜΥΡΕΤ. Non diversa est verbi φυλάττω in activo et

Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν καὶ νόσον ὃς τις δεινός^a φυλάξασθαι καὶ μὴ παθεῖν,^b οὗτος δεινότητος καὶ ἐμποιοῦσαι; Ἐμοιογε
 12. 334. δοκεῖ. Ἄλλὰ μὴν στρατοπέδου γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγα-
 θὸς ὃς περ^d καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλευμάτα
 καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Πάνυ γε. Ὅτου τις ἄρα δει-
 νὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός. Ἔοικεν. Εἰ ἄρα ὁ
 δίκαιος ἀργύριον^e δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός.
 Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Κλέπτῃς ἄρα τις ὁ δί-
 καιος, ὡς εἴοικεν, ἀναπέφανται.^f καὶ κινδυνεύεις^g παρ' Ὀμή-
 ρου μεμαθηκέναι αὐτό· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὸν τοῦ Ὀδυσσείως

^b μὴ παθεῖν q: λαθεῖν *r.—^c καὶ om ΑΘΞΘττ et pr Π.—^d ὡς pr Θ.—
^e ἀργύριον om Φτ.—^f ἀναπέφαται t.—^g κινδυνεύεις ΦDKq.—^h αὐτὸν πάντα ΑΠΦ

medio significatio, sed una atque ea ser-
 vandi; activum vero objectiva est no-
 tione et medium subjectiva; igitur φυ-
 λάττειν est aliquid servare, i. e. custo-
 dire, φυλάττεσθαι vero se servare, i. e.
 sibi cavere. Jam si justus is est, qui
 idoneus est ad aliquam rem servandam
 vel custodiendam, is vero exercitum v. c.
 optime servat, qui hostibus præripit oc-
 casionem nocendi eorumque consilia
 quasi furatur, clam ea explorans, sequi-
 tur, ut, quo quis melius aliquam rem
 servet, eo melior ejus fur sit. Ast.

φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν] Verba καὶ λα-
 θεῖν vacare et delenda esse Muretus opi-
 nabatur; quod mihi aliter videtur. Λα-
 θεῖν, int. νοσῶν, quod e nomine præ-
 gresso νόσον emendum, est latere agri-
 tans s. ut Ficinus vertit, occultare mor-
 bum; idque convenit verbo φυλάξασθαι,
 in quo significatio clandestinæ actionis
 inest. Demonstrare autem vult Socrates,
 justum esse non posse eum, qui rem ali-
 quam nonnisi custodiat, h. e. eam servet,
 quando nullus illius usus sit; utilis enim
 esset ad rem inutilem; imo eum esse rei
 cujuscumque optimum custodem et ser-
 vatorem, qui ita eam servet, ut ipsi uti-
 litatem afferat, damnum inimico. Igitur
 v. c. optimus erit morbi servator, h. e.
 et se servabit s. sibi cavebit a morbo
 (hoc est φυλάξασθαι) et morbum serva-
 bit s. custodiet (clandestinum eum ha-
 bebunt); λαθεῖν νοσῶν est i. q. φυλάττειν
 νόσον, qui ejus custodia sibi prodesse,
 obesse alteri poterit. Is enim morbum
 a se propellit, qui in alterum eum projit.
 Ast.

λαθεῖν] Salvinius in Miscell. Observ.

t. v. p. ii. p. 279. conjicit legendum esse
 ἀλθεῖν sanare. Ast.

κλέψαι καὶ βουλευμάτα] Is optimus
 exercitus custos s. conservator est, h. e.
 is optime suos ab hostium insidiis tutos
 præstat, qui hostium consilia, insidias
 alia ejusdem generis præoccupat et fur-
 tum quasi istis præripit. Similiter Xe-
 noph. de Magistr. Equit. Offic. v. 2. χρῆ
 δὲ μηχανημάτων εἶναι—καὶ τοῦ μὴ τὰ τῶν
 πολεμίων μόνον κλέπτειν ἐπίστασθαι.
 Mem. Socr. iii. 1. 6. τὸν στρατηγὸν εἶ-
 ναι χρῆ—καὶ ἐπιβουλον καὶ φυλακτικόν
 τε καὶ κλέπτην καὶ προετικόν καὶ ἀρπα-
 γα cet. Κλέπτειν est in universum fur-
 tis quasi, h. e. clam s. clandestino dolo
 aliquid facere: vel auferre et adimere,
 vel præripere et occupare, vel explorare
 et quasi captare (ἀρπάζειν, ut apud
 Soph. Aj. 2. ubi vid. Lobeck. p. 219.)
 Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 47.
 Sic et in sequentibus, καὶ κλέπτειν δει-
 νός, verbum κλέπτειν multiplicis est sig-
 nificationis; est enim fursum vel clam
 pecuniam, quæ custodienda est, servare,
 ita vero ut custos suam ipse utilitatem
 respiciat, alteri vero nocere studeat
 (tunc demum est custos revera utilis,
 χρησῖμος et πρακτικὸς); igitur pecuniam
 occultare, ne quis ipsi eam eripere pos-
 sit, et adaugere alteri opes præcipiendo
 et quæ sunt hujus generis. Ast.

ἀναπέφανται] Ἀρραγίτ, h. e. ex iis,
 quæ diximus, cogitur, justum esse furem.
 Sic πέφανται et ἀναπέφανται Platoni fre-
 quantantur, ut in hoc libro p. 350. C.
 iii. p. 410. A. v. 464. B. 478. D. Eo-
 dem sensu ἐφάνη usurpatur, ut c. 9. et
 sexcenties alibi. Ast.

πρὸς μητρὸς πάππον Αὐτόλυκον ἀγαπᾷ τε καὶ Φησιν αὐ-
 τὸν^h πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε.
 ἔοικεν οὖν ἢ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σέⁱ καὶ καθ' Ὅμηρον III. l. 17.
 καὶ κατὰ Σιμωνίδην κλεπτική τις εἶναι, ἐπ' ἀφελεία μέν-
 τοι τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλε-
 γες; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγος^k ὃ τι
 ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ἀφελεῖν^l μὲν τοὺς
 φίλους ἢ δικαιοσύνη, βλάπτειν^m δὲ τοὺςⁿ ἐχθρούς. Φίλους
 δὲ λέγεις εἶναι^o πότερον τοὺς δοκοῦντας ἐκάστῳ χρηστοὺς
 εἶναι ἢ τοὺς ὄντας, κἀν μὴ δοκῶσι; καὶ^p ἐχθροὺς ὡσαύτως;
 Εἰκὸς μὲν, ἔφη, οὐς ἂν τις ἠγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὐς
 δ' ἂν πονηροὺς, μισεῖν. Ἄρ' οὖν οὐχ ἀμαρτάνουσιν οἱ ἀν-
 θρωποι περὶ τοῦτο, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρη-
 στοὺς εἶναι μὴ ὄντας, πολλοὺς δὲ τούναντίον; Ἀμαρτά-
 νουσιν. Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροί, οἱ δὲ κακοὶ
 φίλοι. Πάνυ γε. Ἄλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις τοὺς
 μὲν πονηροὺς ἀφελεῖν, τοὺς δ' ἀγαθοὺς βλάπτειν. Φαίνε-
 ται. Ἀλλὰ μὴν οἷ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ
 ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδεὶν^q

et pr ΘD, αὐτὸν εἰς πάντας Kq et rc D : αὐτὸν ὑπὲρ πάντας *r.—^h κεκῶσθαι Θ et
 cop Π.—ⁱ καὶ κατὰ σέ om pr E.—^k ἐγὼ E.—^l ἀφελεῖ ΠDK.—^m βλάπτει ΠDK.—
ⁿ δὲ q.—^o εἶναι om Θστ.—^p καὶ om Π.—^q μὲν K, μηδένα Γ.—^r ἀδικούντας ΠDKq

Αὐτόλυκον] Hom. Od. xix. 395. Μη-
 τρὸς ἧς πατέρ', ἐσθλὸν, δε ἀνθρώπους
 ἐκάαστο Κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε. Vul-
 go legitur ὑπὲρ ante πάντας, quod his
 rationibus adducti inducendum esse pu-
 tavimus. Primum κεκάσθαι (Ald. Bas.
 l. et 2. scribunt κεκάσθαι, ut κεκῶσ-
 θαι, quod haud scio an rectius habeat)
 apud Homerum cum simplice accusativo
 conjungitur, ita ut superandi notionem
 habeat, ut l. l. et II. ii. 350. Ἐγχείη δ'
 ἐκάαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς. xiii.
 431. —πᾶσαν γὰρ δημηκίην ἐκάαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσὶ—. xiv.
 124. —ἐκάαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς Ἐγ-
 χείη—. xvi. 808. Πανδοῦλης Εὐφορβος,
 δε ἠλικίην ἐκάαστο Ἐγχείη θ' ἱπποσύνη
 τε πόδεςσι τε καρπαλλίμοισι. Ubi ἐπὶ
 vel ἐν (b. e. inter v. p. p.) appositum re-
 peritur, esse conspiciunt esse, excellere,
 ut II. xxiv. 535. —πάντας γὰρ ἐπ' ἀν-
 θρώπους ἐκάαστο Ὀλβη τε πλοῦτη τε.

Od. i. 299. —οἷον κλέος ἔλλαβε Διὸς
 Ὀρέστης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους—. Cum
 ἐν et dativ. Od. iv. 725. et 915. Παν-
 τοῖς ἀρετῆσιν κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν.
 Cf. Heynii Obscrvat. ad II. xiii. 431.
 Schol. Kühnk. vero p. 144. legit: αὐτὸν
 πάντας ἀνθρώπους κεκῶσθαι, addens:
 οἷμαι γράφεσθαι ἐφείλει, ὑπὲρ πάντας
 ἀνθρώπους κεκάσθαι. Praepositio igitur
 ὑπὲρ nihil aliud nisi librarii additamen-
 tum est, perinde ut praepositio eis, quae
 in Cod. Reg. invenitur. De ipso Auto-
 lyco cf. Hygin. fab. 200. 201. et Schol.
 ad Od. ix. 432. Ast.
 πονηρός] πόνηρος et μόχθηρος pro
 πονηρός et μοχθηρός scripsimus (hinc et
 ποτήρος pro πονηρός et alia id genus)
 ex observatione veterum grammaticorum,
 vid. Ammon. p. 116. ubi Trypho: ἔσπε
 οὐκ εἰς διαστολήν τοῦ σημαυμένου εἶρον
 τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔπος ἐκτελοῦντες,
 οὕτω προσηγόρευτο. Ast.

Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν καὶ νόσον ὃς τις δεινὸς^α φυλάσασθαι καὶ μὴ παθεῖν,^β οὗτος δεινότετος καὶ ἐμποῖῃσαι; Ἐμοιογε
 11. 334. δοκεῖ. Ἀλλὰ μὴν στρατοπέδου γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγα-
 θὸς ὃς περ^δ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα
 καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Πάνυ γε. Ὅτου τις ἄρα δει-
 νὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός. Ἔοικεν. Εἰ ἄρα ὁ
 δίκαιος ἀργύριον^ε δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός.
 Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Κλέπτῃς ἄρα τις ὁ δί-
 καιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται.^ζ καὶ κινδυνεύεις^ς παρ' Ὀμή-
 ρου μεμαθηκέναι αὐτό· καὶ γὰρ ἐκείνος τὸν τοῦ Ὀδυσσεύς

^α μὴ παθεῖν q: λαθεῖν *γ.—^β καὶ om ΑΘΞΨττ et pr Π.—^γ ὅσπερ t et pr Θ.—
^δ ἀργύριον om Φτ.—^ε ἀναπέφανται t.—^ς κινδυνεύεις ΦDKq.—^ζ αὐτὸν πάντας ΑΠΦτ

medio significatio, sed una atque ea ser-
 vandi; activum vero objectiva est no-
 tionne et medium subjectiva; igitur φυ-
 λάττειν est aliquid servare, i. e. custo-
 dire, φυλάττεσθαι vero se servare, i. e.
 sibi caesere. Jam si justus is est, qui
 idoneus est ad aliquam rem servandam
 vel custodiendam, is vero exercitum v. c.
 optime servat, qui hostibus præripit oc-
 casionem nocendi eorumque consilia
 quasi furatur, clam ea explorans, sequi-
 tur, ut, quo quis melius aliquam rem
 servet, eo melior ejus fur sit. Ast.

φυλάσασθαι καὶ λαθεῖν] Verba καὶ λα-
 θεῖν vacare et delenda esse Muretus opi-
 nabatur; quod mihi aliter videtur. Λα-
 θεῖν, int. νοσῶν, quod e nomine præ-
 gresso νόσον emendum, est latere ag-
 rans s. ut Ficinus vertit, occultare mor-
 bum; idque convenit verbo φυλάσασθαι,
 in quo significatio clandestinæ actionis
 inest. Demonstrare autem vult Socrates,
 justum esse non posse eum, qui rem ali-
 quam nonnisi custodiat, h. e. eam servet,
 quando nullus illius usus sit; utilis enim
 esset ad rem inutilem; imo eum esse rei
 cujuscunque optimum custodem et ser-
 vatorem, qui ita eam servet, ut ipsi uti-
 litatem afferat, damnum inimico. Igitur
 v. c. optimus erit morbi servator, h. e.
 et se servabit s. sibi cavebit a morbo
 (hoc est φυλάσασθαι) et morbum serva-
 bit s. custodiet (clandestinum eum ha-
 bebunt; λαθεῖν νοσῶν est i. q. φυλάττειν
 νόσον), qui ejus custodia sibi prodesse,
 obesse alteri poterit. Is enim morbum
 a se propellit, qui in alterum eum projit.
 Ast.

λαθεῖν] Salvinus in Miscell. Observ.

t. v. p. ii. p. 279. conjicit legendum esse
 ἀλαθεῖν sanare. Ast.

κλέψαι καὶ βουλεύματα] Is optimus
 exercitus custos a. conservator est, h. e.
 is optime suos ab hostium insidiis tutos
 præstat, qui hostium consilia, insidias
 alia ejusdem generis præoccupat et fur-
 tum quasi istis præripit. Similiter Xe-
 noph. de Magistr. Equit. Offic. v. 2. χρῆ
 δὲ μηχανητικὸν εἶναι—καὶ τοῦ μὴ τὰ τῶν
 πολεμίων μόνον κλέπτειν ἐπίστασθαι.
 Mem. Socr. iii. 1. 6. τὸν στρατηγὸν εἶ-
 ναι χρῆ—καὶ ἐπιβουλον καὶ φυλακτικόν
 τε καὶ κλέπτην καὶ προσητικὸν καὶ ἐργα-
 γα cet. Κλέπτειν est in universum fur-
 tum quasi, h. e. clam s. clandestino dolo
 aliquid facere: vel auferre et adimere,
 vel præripere et occupare, vel explorare
 et quasi captare (ἀρπάζειν, ut apud
 Soph. Aj. 2. ubi vid. Lobeck. p. 219.)
 Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 47.
 Sic et in sequentibus, καὶ κλέπτειν δει-
 νός, verbum κλέπτειν multiplicis est sig-
 nificationis; est enim furtim vel clam
 pecuniam, quæ custodienda est, servare,
 ita vero ut custos suam ipse utilitatem
 respiciat, alteri vero nocere studeat
 (tunc demum est custos revera utilis,
 χρησιμὸς et πρακτικὸς); igitur pecuniam
 occultare, ne quis ipsi eam eripere pos-
 sit, et adaugere alteri opes præripiendo
 et quæ sunt hujus generis. Ast.

ἀναπέφανται] Apparuit, h. e. ex iis,
 quæ diximus, cogitur, justum esse furem.
 Sic πέφανται et ἀναπέφανται Platoni fre-
 quentantur, ut in hoc libro p. 350. C.
 iii. p. 410. A. v. 464. B. 478. D. Eo-
 dem sensu ἐφάνη usurpatur, ut c. 9. et
 sexcenties alibi. Ast.

πρὸς μητρὸς πάππον Αὐτόλυκον ἀγαπᾷ τε καὶ φησιν αὐ-
 τὸν^h πάντας ἀνθρώπους κεκᾶσθαιⁱ κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε.
 ἔοικεν οὖν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σέⁱ καὶ καθ' Ὅμηρον III. l. 17.
 καὶ κατὰ Σιμωνίδην κλεπτική τις εἶναι, ἐπ' ἀφελείᾳ μέν-
 τοι τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλε-
 γες; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγε^k ὃ τι
 ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖⁱ ἔτι, ἀφελεῖν^l μὲν τοὺς
 φίλους ἢ δικαιοσύνη, βλάπτειν^m δὲ τοὺςⁿ ἐχθρούς. Φίλους
 δὲ λέγεις εἶναι^o πότερον τοὺς δοκοῦντας ἐκᾶστω χρηστούς
 εἶναι ἢ τοὺς ὄντας, κἂν μὴ δοκῶσι; καὶ^p ἐχθρούς ὡσαύτως;
 Εἰκὸς μὲν, ἔφη, οὐς ἂν τις ἠγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὐς
 δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. Ἄρ' οὖν οὐχ ἀμαρτάνουσιν οἱ ἀν-
 θρακοὶ περὶ τοῦτο, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρη-
 στοὺς εἶναι μὴ ὄντας, πολλοὺς δὲ τὸναντίον; Ἀμαρτά-
 νουσιν. Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροὶ, οἱ δὲ κακοὶ
 φίλοι. Πάνυ γε. Ἄλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις τοὺς
 μὲν πονηροὺς ἀφελεῖν, τοὺς δ' ἀγαθοὺς βλάπτειν. Φαίνε-
 ται. Ἀλλὰ μὴν οἷ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ
 ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδεὶν^q

et pr ΘD, αὐτὸν εἰς πάντας Kq et rc D: αὐτὸν ὑπὲρ πάντας *ε.— κεκᾶσθαι Θ et
 cop II.— καὶ κατὰ σέ om pr H.— ἔγωγε H.— ἀφελεῖ ΠDK.— βλάπτει ΠDK.—
 ἢ δὲ q.— εἶναι om Θ*ε.— καὶ om Π.— μὲν K, μηδένα ε.— ἀδικούστας ΠDKq.

Αὐτόλυκον] Hom. Od. xix. 395. Μη-
 τρὸς ἔης πατέρ', ἐσθλὸν, δε ἀνθρώπους
 ἐκᾶστω Κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε. Vul-
 go legitur ὑπὲρ ante πάντας, quod his
 rationibus adducti inducendum esse pu-
 tavimus. Primum κεκᾶσθαι (Ald. Bas.
 l. et 2. scribunt κεκᾶσθαι, ut κεκᾶσ-
 θαι, quod haud scio an rectius habeat)
 apud Homerum cum simplice accusativo
 conjungitur, ita ut superandi notionem
 habeat, ut l. i. et II. ii. 350. Ἐγγεῖθ' ὄ-
 ἐκᾶστω Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς. xiii.
 431. —πᾶσαν γὰρ δημηλικὴν ἐκᾶστω
 Κἄλλεϊ καὶ Ἴργουσαν, ἰδὲ φρεσί—. xiv.
 124. —κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς Ἐγ-
 χεῖρ—. xvi. 803. Πανθοῖθες Ἐθφορβας,
 δε ἠλικὴν ἐκᾶστω Ἐγγεῖθ' ἰπποσύνη
 τε πῶδεσσί τε καρπαλλίμοισι. Ubi ἐπὶ
 vel ἐν (h. e. inter s. p̄ω) appositum re-
 peritur, est conspiciendum esse, excellere,
 ut II. xiv. 535. —πάντας γὰρ ἐπ' ἀν-
 θρώπους ἐκᾶστω Ὀλβῳ τε πλοῦτῳ τε.

Od. i. 299. —ολον κλέος ἔλλαβε διος
 Ὀρέστης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους—. Cum
 ἐν et dativ. Od. iv. 725. et 915. Πα-
 τοῖρς ἀρετῆσιν κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν.
 Cf. Heynii Observat. ad II. xiii. 431.
 Schol. Kühn. vero p. 144. legit: αὐτὸν
 πάντας ἀνθρώπους κεκᾶσθαι, addens:
 οἷμα γράφασθαι ὀφείλει, ὑπὲρ πάντας
 ἀνθρώπους κεκᾶσθαι. Praepositio igitur
 ὑπὲρ nihil aliud nisi librarij additamen-
 tum est, perinde ut praepositio eis, quae
 in Cod. Reg. invenitur. De ipso Auto-
 lyco cf. Hygin. fab. 200. 201. et Schol.
 ad Od. xix. 432. Ast.
 πονηροὺς] πόνηρος et μόχθηρος pro
 πονηρός et μοχθηρός scriptimus (hinc et
 πονήρος pro πονηρός et alia id genus)
 ex observatione veterum grammaticorum,
 vid. Ammon. p. 116. ubi Τυρῷο: ὥστε
 οὐκ εἰς διαστολὴν τοῦ σημαυνομένου εἶρον
 τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔπος ἐκπληροῦντες,
 οὕτω προσητέγατο. Ast.

- ἀδικούντας δίκαιοι κακῶς ποιῶν. Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σάκρατες· πονηρὸς γὰρ ἔοικεν εἶναι ὁ λόγος. Τοὺς ἀδίκους ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δίκαιον βλάπτειν, τοὺς δὲ δικαίους ἀφελῆν. Οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται. Πολλοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιοι εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς^β εἰσὶ· τοὺς δ' ἐχθροὺς ἀφελῆν· ἀγαθοὶ γὰρ· καὶ οὕτως ἐροῦμεν αὐτὸ τούναντίον ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν. Καὶ μάλα,^γ ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. ἀλλὰ μεταθώμεθα· κινδυνεύομεν^γ γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν^γ θέσθαι. Πῶς θέμενοι, ὦ Πολέμαρχε; Τὸν δοκοῦντα χρηστόν, τοῦτον φίλον εἶναι. Νῦν δὲ πῶς, ἦν δ' ἐγώ, μεταθώμεθα; Τὸν δοκοῦντά τε, ἦ δ' ὅς, καὶ τὸν ὄντα χρηστόν
- ii. 335. φίλον τὸν δὲ δοκοῦντα μὲν, ὄντα δὲ μὴ δοκεῖν ἀλλὰ μὴ εἶναι φίλον. καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις. Φίλος μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ ἀγαθὸς ἔσται, ἐχθρὸς δὲ ὁ πονηρὸς. Ναί. Κελεύεις δὴ^δ ἡμᾶς^δ προσθεῖναι τῷ δικαίῳ, ἢ πρὸς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, λέγοντες δίκαιοι εἶναι τὸν

το.— αὐτοῖς ἈΘΗΤΕΤ : αὐτοὶ *s.—¹ αὐτῷ *r, αὐτοὶ Dg.—² μάλ' σ.—³ κινδυνεύει ΘΕΤ.—⁴ καὶ τὸν ἐχθρὸν το.—⁵ δὲ ε.—⁶ ἡμᾶς ἄλλο σ.—⁷ φίλον εἶναι Π.—⁸ *r tot.

διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων] Sic Phaedr. p. 257. D. τοῦ ἐταίρου συγγρὸν διημαρτέμεν. Xenoph. Mem. Socr. iii. 1. §. 10. Τί οὖν σκοποῦμεν, ἔφη, πῶς ἂν αὐτῶν μὴ διημαρτένομεν; Est proprie aberrare, igitur non assequi, et translate, non perspicere, non recte discernere ac discernere. Itaque διημαρτέμεν τινὲς est falso de aliquo existimare, h. l. pro amico et bono habere eum, qui inimicus ac malus est, et vice versa. Ast.

ἀπὸ τούναντίον] Ipsam, h. e. plane contrariam ejus, quod Simonidem dicere posuimus, s. ut Latini Græco convenienter loqui amant: contrarium ac Simonidem dicere posuimus. De hac pronominis ἀπὸς significatione vid. nostra ad Phaedr. p. 277. et 380. adde Rittershus. ad Oppian. p. 344. Ast.

προσθεῖναι τῷ] Fortasse scribendum est, προσθεῖναι τι τῷ δικαίῳ, ἄλλως ἢ ὅς τοι. Aptiorem tamen hac quoque lectionem desidero. STERN.

ἢ ἡμᾶς προσθεῖναι—] Benedictus Ephemerid. Litterar. Lips. 1805. Fasc. 99. p. 1599. ἢ in τὶ (sc. ἄλλο) mutari

volebat. Δὴ vero abesse nequit, τι simplicissime omitti constat (vid. Heind. ad Theæt. §. 10. et 31.) et προσθεῖναι passim absolute ponitur, ut Polit. i. 12. p. 329. C. σὺ δὲ προσθέσθαι καὶ ἀπὸ φησὶ εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος. ix. p. 591. Ε. εἴτω κυβερνῶν προσθέσει καὶ ἀναλάβει τῆς οὐσίας. Euthyphr. c. 3. ἀλλὰ καὶ προσθεῖς ἂν ἴδῃς. Eurip. apud Stob. xviii. p. 159. εὖ τοῖς οὐδοῖ προσθεῖς. Plutarchus Apophthegm. Lacon. t. ii. p. 218. Ε. ἢ τῇ συνάμει πρῶτος ἢ τοῦ φρονηματος ὕψος.—Sequens ἢ propterea positum est, quod προσθεῖναι comparativam significationem habet; nam cui aliquid additur, id augeatur necesse est; idque significatur præpositione πρὸς, quæ in verbis compositis passim vi augendi gaudet, vid. Zeune ad Viger. p. 666. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 268. Quocirca ne μάλλον quidem suppleri necesse est, quia ejus significatio jam in verbo προσθεῖναι inest. Et innumera extant exempla, ubi oratio sequente ἢ comparativa est, ita ut μάλλον intelligendum esse videatur, v. Dorvill. ad Charit. p. 538.

μὲν φίλον^α εὖ ποιεῖν, τὸν δὲ^β ἰχθρὸν κακῶς;—νῦν πρὸς τῆς
 τῆ ὅδε λέγειν, ὅτι ἔστι δίκαιοι^γ τὸν μὲν φίλον ἀγαθὸν ὄντα
 εὖ ποιεῖν, τὸν δ' ἰχθρὸν κακὸν ὄντα βλάπτειν; Πάνυ μὲν
 οὖν, ἔφη, οὕτως ἄν μοι δοκεῖ^δ καλῶς λέγεσθαι. [§. 9.] III. I. 19.
 Ἔστιν ἄρα,^ε ἢ δ' ἔγωγ, δικαίου ἀνδρὸς βλάπτειν καὶ ὄντι-
 οὖν ἀνθρώπων;^ς Καί^ς πάνυ γε, ἔφη, τοὺς γε^η πονηροὺς τε^ι
 καὶ ἰχθρῶς ἀπὶ^ι βλάπτειν. Βλαπτόμενοι δ' ἴκτοι βελ-
 τίους ἢ χείρους γίνονται; Χείρους. Ἄρα^κ εἰς τὴν τῶν
 κωνῶν ἀρετὴν^λ ἢ^μ εἰς τὴν^ν τῶν ἴκτων; Εἰς^ο τὴν τῶν ἴκτων.
 Ἄρ^π οὖν καὶ^ρ κύνες βλαπτόμενοι χείρους γίνονται εἰς τὴν
 τῶν κωνῶν ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἴκτων ἀρετὴν; Ἀνάγκη.
 Ἀνθρώπους δέ, ὦ ἑταῖρε, μὴ οὕτω φῶμεν βλαπτομένους εἰς
 τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν χείρους γίνεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν.
 Ἄλλ' ἢ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετὴ; Καὶ τοῦτ' ἀνάγκη.
 Καὶ τοὺς βλαπτομένους ἄρα, ὦ φίλε, τῶν ἀνθρώπων
 ἀνάγκη ἀδικοτέρας γίνεσθαι. Ἔοικεν. Ἄρ^ς οὖν τῆ
 μουσικῆ^ς οἱ μουσικοὶ ἀμούσους^ς δύναται ποιεῖν; Ἀδύνατος.
 Ἄλλὰ τῆ ἰπτικῆ^ς οἱ ἰπτικοὶ ἀφίπκους; Οὐκ ἔστιν. Ἄλλὰ
 τῆ δικαιοσύνη^ς δὴ^ς οἱ δίκαιοι ἀδίκους; ἢ καὶ ξυλλήβδην
 ἀρετῆ^ς οἱ ἀγαθοὶ^ς κακούς; Ἄλλὰ^ς ἀδύνατον. Οὐ γὰρ
 θερμοῦτος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.^α

—^α κακῶς... ἰχθρὸν om t.—^β δίκαιον v.—^γ δοκεῖ AOBIII: δοκεῖ *s.—^δ εἰς ἄρα Kq.
 —^ε ἀνθρώπων H, τῶν ἀνθρώπων t.—^ς Καὶ om t.—^η τε v, γε μὴν το φ.—^ι τε om v.
 —^λ δὴ t.—^μ ἀρὰ γε ΘΦ.—^ν ἀρετὴν ante Eis ponant DKQ.—^ο ἀλλ' οὐκ pr Π.—
 —^ρ τὴν om H.—^ς ἀρετὴν eis Π, qui hæc eis.—^ς ἀρετὴν ex in mg.—^ς καὶ om qv.—
 —^ς ἀμούσους... ἰπτικῆ re in mg Π.—^ς ἔ: K.—^ς ἀγαθοῖς K.—^ς ἀλλ' v.—^ς τείναστίου

Abresch. ad Æschyl. t. ii, p. 19. et Ja-
 cobs. ad Anthol. Grec. t. i. p. 117. Ast.
 πρὸς τούτῳ ὅδε λέγειν] Hæc ad
 orationis initium: Κελεύεις δὴ ἡμῶς
 προσθεῖναι cet. referenda sunt; oratio
 enim verbis interpositis: ἢς τὸ πρῶτον
 —κακῶς interpretata, proprie una est; que-
 cuncta προσθεῖναι, si sensum species, re-
 petitum quodammodo est in verbis πρὸς
 τούτῳ ὅδε λέγειν, quasi Plato dicere
 voluerit: Κελεύεις δὴ ἡμῶς προσθεῖναι
 τῷ δικαίῳ τούτῳ, ὅτι ἔστι δίκαιον cet. Ast.
 δοκεῖ] Sic Ald. Bas. 1. et 2. at Steph.
 scripsit δοκεῖ, male; ἄν est enim refe-
 rendum ad infinitivum λέγεσθαι, vid.
 Branc. ad Aristoph. Plat. 380. Schæ-
 fer. Melet. Critic. p. 60. Ast.
 Plat.

§. 9. οὐ γὰρ θερμοῦτος] Respexerunt
 hunc locum et lib. ii. c. 18. Sextus
 Empiric. advers. Ethic. xi. §. 70. p. 704.
 παρὸ καὶ δ Πλάτων συνιστάς, ὅτι φύσει
 ἀγαθὸν ἐστὶν ὁ θεός, ἀπὸ τῶν ἁμοίων ἐπι-
 κεχρίσθαι ἢς γὰρ θερμοῦ, φησὶν, ἰδίῳ
 ἐστὶ τὸ θερμαίνειν, καὶ ἀγαθὸν ἰδίῳ ἐστὶ
 τὸ ἀγαθοποιεῖν τῶν ἀγαθῶν δέ γε ὁ θεός
 ἰδίῳ ἔρα ἐστὶ θεοῦ τὸ ἀγαθοποιεῖν. Por-
 phyrius de Abatinent. ii. 41. οὐ γὰρ θερ-
 μότητος, ἢς φησι Πλάτων, τὸ ψύχειν,
 ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, οὕτως οὐδὲ τοῦ δικαίου
 τὸ βλάπτειν cet. et Sallustius de Diis
 et Mundo c. 7. καὶ ὅτι ἀνάγκη διὰ τὴν
 τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα ἔντος τοῦ κόσμου,
 αἰετὸν τὸν θεὸν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν κόσ-
 μον ὑπάρχειν, ὥστερ ἅλων μὲν καὶ πυρὶ

Ναί. Οὐδὲ ξηρότης ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἰναντίου. Πάνυ γε. Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἰαν-
 iii. i. 20. τίου. Φαίνεται. Ὁ δὲ γε^α δίκαιος ἀγαθός; Πάνυ γε. Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον,^β ὃ Παλιμαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ ἰναντίου, τοῦ ἀδίκου. Παντάσασί μοι δοκιῖς ἀληθῆ λέγεις, ἔφη, ὃ Σάκρατες. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἰκάστω ἀποδιδόναι φησί^γ τις δίκαιος εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ^δ νοεῖ^ε αὐτῶ^δ τοῖς μὲν ἰχθροῖς βλάβην ὀφείλσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὀφείλειαν, οὐκ ἦν σοφός ὁ ταῦτα^ε εἰπών. οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν οὐδαμῶς γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὄν βλάπτειν. Συγχαρῶς, ἦ δ' ὄς. Μαχούμεθα^δ ἄρα,^ε ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σύ, ἰάν τις αὐτὸ φῆ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκίνας ἢ τιν' ἄλλοι^ζ τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν. Ἐγὼ γοῦν,^β ἔφη, ἔτοιμός εἰμι κοινοῦν τῆς μάχης. Ἄλλ'
 ii. 226. οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, οὐ μοι^δ δοκιῖ εἶναι τὸ ρῆμα, τὸ φάναι^ι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὀφείλειν, τοὺς δ' ἰχθροὺς βλάπτειν; Τίος; ἔφη. Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ

ε.— πάντα... ἰναντίου τε in mag Π.— γε post δὲ om φε.— βλάπτειν ἔργον AHDK
 γνο: ἔργον βλάπτειν *ε.— φήσει ΘΕΦε.— δει v.— ραδῶν ε.— αὐτὸ K, ἐν τῷ
 δε.— τοῦτο Εε.— μαχοῦμεθα ε.— ἐρ v.— ἄλλων Θ.— ἐγὼ γοῦν v et alii:

συμφέρονται φῶς, σέματι δὲ σκαί. Cf. Hierocl. apud Stob. Ecl. Phys. t. i. p. 422. ed. Heer. et Procl. in Tim. ii. p. 111. Ast. Βίαντα ἢ Πιττακῶν] Bias Friemus et Pittacus Mitylenensis in septem sapientum numero erant, vid. Diog. L. i. 76. 87. et Perizon. ad Elian. V. H. iii. 17. Ast. τῶν μακαρίων] Sapientes, qui ante nostram aetatem floruerunt. Sic μακάριος, et Latinorum beatus, de Legg. xii. p. 247. D. ἐδ τὸν μακάριον γεγυῶσθα φέροντες. Ni fallor, lenis ironia inest in hac voce, ut apud Horat. Sat. i. 9. 28. 'Omnes composui. Felices! nunc ego resto.' ubi vid. Lambin. Jure enim sapientes illi beati dicti, qui, quomodo a Sophistis illius aetatis vexarentur, non sentirent. Ast. qui sic in Indicoe, 'Rectius vero explicatur δίκαιος, quem Latini vocant, h. e. excellens sapientia vel virtute. Sic Menex. p. 249. D. μακαρίων γε λέγεις τὴν Ἀσπασίαν. Meno. 71. A. κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακαρίος τις εἶναι. Charmid. 158. B. μακαρίων εἶ ἢ μήτηρ

ἔτικτες. Hinc ironice viii. 17. 567. C. E. ix. 3. 574. C.'

Περιάνδρου] In numero hic repositur non sapientum, sed tyrannorum. Fuit enim Corinthi tyrannus terribilis. Plutarchus περὶ δεσποδαιμον. t. ii. p. 106. C. ἦν φοβερός ἐν Σάμῳ Πολυκράτης τύραννος, ἦν ἐν Κορίνθῳ Περιάνδρος, ἀλλ' ἐβδελύετο ἐφοβεῖτο τοῦτους μεταστὰς εἰς σάβαν θλευθέρων καὶ δημοκρατουμένων. De EI apud Delph. p. 385. E. λέγουσι γὰρ ἀειταῖνος τοὺς σοφούς, ὅτ' ἐπίαν δὲ σοφιστὰς προσαγορευθέντας, αὐτοὺς μὲν εἶναι πάντες, Χίλων καὶ Θαλῆν καὶ Σέλιον καὶ Βίαντα καὶ Πιττακῶν, ἐπεὶ δὲ Κλεισθουλος ὁ Ἀρθίαν τύραννος, εἶτα Περιάνδρος ὁ Κορίνθιος οὐδὲν αὐτοῦ ἀρετῆς μετὰ οὐδὲ σοφίας, ἀλλὰ θυμῶν καὶ φίλους καὶ χάριτι καταβιάζόμενοι τὴν βίαν, ἐπέβαλαν εἰς τὸνομα τῶν σοφῶν, καὶ τινὰς γούρας καὶ λόγους ἐπέτενον cet. Atque Platonem constat in Protagora p. 348. A. Periandrum in septem sapientum numero non retulisse, qua de causa Pra-

Περδικίου ἢ Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου ἢ τινος ἄλλου μίγα οἰομένου δύνασθαι, πλουσίου ἀνδρός. Ἀληθίστατα, ἔφη, λέγεις. Εἶπεν, ἦν δ' ἐγώ. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τούτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὡς οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί αὖ' ἄλλο τις αὐτὸ φαίη εἶναι;

§. 10. Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλὰ κίς μὲν καὶ διαλεγόμενων ἡμῶν μεταξὺ ἔρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου,

ἔγρηφ' ὅτι ὅτι μοι ἐν.— φάμενον Κρ.— περδικίου ἐ.— οὐ δεῖ: οἱ Π.

sanis z. 24. τὸν δὲ ἔβδωμον Πλάτων δ' Ἀριστῶτος ἀπὸ Περιόδου τοῦ Κυβέλου καταίλαχε τὸν Χερία. Clemens Alex. Strom. l. 14. p. 209. Syll. (t. i. p. 350. Potter.) τὸν δὲ ἔβδωμον οὐ μὲν Περιόδου οὐκ ἀναφέρουσι τὸν Κορίθιον, οὐ δὲ Ἀλέξανδρον τὸν Χαίρων, οὐ δὲ Ἐπιμανίδην τὸν Κρήτη. Vid. Diog. L. i. §. 41. et 106. ubi cf. Menag. et Porison. ad Æliam. Var. Hist. iii. 17. p. 171. ed. Kuehn. — Perdiccas, Alexandri filius, rex erat Macedoniae et Archelai tyranni pater. Hujus meminit Plato etiam in Gorgia p. 470. D. — Xerxes, rex Persarum satis notus. — Ismenias, Thebis potens et admodum dives. Menon. 90. A. de ἐγγύστοις πλοῦσις οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀπομάτευ, οὐδὲ ἐξ ἄλλου τινός, ὥστε δ' ἔν τινος εὐλογοῦν τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηνίας δ' Ἰσμηνίου οὐκ ἔστιν ἔν τινος. ubi vid. interpp. iii. A. Penis corruptum se passus (Pausan. iii. 9. §. 4. Cf. Xenoph. Hellen. iii. 5. 1. Plutarch. Artaxerz. p. 1021. D. Lysandr. p. 448. E.) a Lacedaemoniis, quam Cadmeam occupasset, morte multatus est. Videatur Plutarch. de genio Socrat. t. ii. p. 576. A. et Solanus ad Lucian. t. iii. p. 108. Ast.

ἢ δικαιοσύνη ἐν] Expectabas ὅσα propter subjectum δικαιοσύνη, sed ἐφάνη δὲ sequitur genus predicati τοῦτο, non subjecti δικαιοσύνη, id quod frequentissimum est. Sic p. 351. A. ὅποιόν τι τοῦτο ἐν δικαιοσύνη πρὸς ἰδικίαν. iv. p. 430. C. οἱ γὰρ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ἐν. Protagor. 354. C. οἴκον τὴν μὲν ἔβδωμον δικαιοσύνη, ὡς ἀγαθὸν ἐν, τὴν δὲ λέγοντες φεύγετε, ὡς κακὸν; vid. Heind. ad Hipp. Maj. §. 39. Matthiæ Gr. Gr. p. 436. et Jacobs. in Athen. p. 7. Ast.

§. 10. καὶ ὁ Θρασύμαχος κ. τ. λ.] Miræce illudit et exagitat Thrasymachi τὸ ἔρμα καὶ τὸ ἐγμῶν, ut in quadam epistola id vocat Basilus, ita ut, si quis, quid hominis sit Thrasymachus, nesciat,

ex hac tamen descriptione facile intelligere possit, unum aliquem esse ex illis ventosis et inanibus Sophistis, qui, omniam prope rerum imperiti, omnium sibi scientiam arrogabant. Atque ut pictores in tabulis partes quasdam depriment atque opacant, quo ea, quæ collustrata sunt, magis extare atque eminare videantur, ita humilis atque depressa Socratis oratio ac verecundiae timiditatisque plena impudenter Thrasymachi confidentiam insigniorem atque illustriorem facit; neque usquam magis apparet, quod a Thucydide sapientissime scriptum est, ἐν ἀμαθία μὲν θέρσος, φρόνησις δὲ βίον φέρε. Nam et quum inter se colloquerentur Polemarchus et Socrates, eorum sermonem interrupisset, nisi ab illis, qui adsidebant, prohibitus esset, et quum finem dicendi fecissent, gestu ipso ferociam quandam odiosam et ridiculam ostendit, et orationis suæ principium a contumeliis ducit: quæ omnia vesanii hominis sunt et ad convictum et consuetudinem civilem plane inepti. Pertinet autem hac, quod Aristoteles lib. ii. c. 23. Rhetoricorum ait, Herodicum solum dicere Thrasymacho, eum semper Thrasymachum esse, ut Conon dicebat, Thrasymbulum vere ac merito Thrasymbulum vocari. Athenæus lib. ii. διαβάλλει δὲ ὁ Πλάτων καὶ Θρασύμαχον Καλαχιδόνιον σοφιστὴν, ὁμοίον εἶναι λέγων τῷ ἄνοματι. ΜΥΡΕΤ.

διαλεγόμενων ἡμῶν μεταξὺ] Dum nos disputabamus s. nobis adhuc disputantibus. Solet enim μεταξὺ, quod interval- lum tam spatii quam temporis indicat, præcipue cum participio ita conjungi, ut tempus significet, intra quod aliquid fit vel factum esse dicitur, ut h. l. διαλεγόμενων ἡμῶν μεταξὺ proprie est: intra s. per totum hoc tempus, quo disputabamus. Sic Theag. p. 128. E. λέγοντες ἐσθ' (ita scribendum pro λέγοντες σου)

ἔπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διακωλύετο βουλομένῳ δια-
κούσαι τὸν λόγον· ὡς δὲ διακουσάμεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ' εἴ-
πον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἤγειν, ἀλλὰ συστρέψας ἑαυτὸν ὡς περ
θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπαζόμενος. καὶ ἐγὼ τε καὶ ὁ
Πολέμαρχος δεισαντες διαπτόθημεν. ὁ δ' εἰς τὸ μέσσω
φθεγγόμενος Τίς, ἔφη, ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει; ἢ Ζαΐ-

— ἂν οὐκ ΠΙΔ.— μὲν οὐκ ἔσ.— τίς ἔχει ἡμᾶς ἔφη τέλαι φλυαρία φ.— ἐρησί-

μεταξὺ, γέγονε μοι ἡ φωνὴ ἢ τοῦ δαμο-
λίου. Lyrid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μαν-
θρον ἐκ τῆς αἰλλῆς μεταξὺ παῖζων (cum
adibus ludabat, h. e. inter ludendum)
ἀτέρχευται. De Legg. in. 889. B. μεταξὺ
νομοθετοῦντες. Xenoph. Cyropæd. viii.
8. 11. τὸ μεταξὺ πορευομένου μήτε ὀ-
θίαι μήτε πίναι. De Venat. iii. 6. 10.
μεταξὺ δὲ θέουσι (αἱ κίνας) — ἀπροση-
τος ἐπὶ τούτῳ φέρονται. Vid. Reitz. ad
Lucian. t. i. p. 730. Vigor. p. 418. Ast.

ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου] Non est,
ut Ficinus putat, conatūdicere, sed in-
terponere se in sermone. ΜΥΝΕΤ. Προ-
πrie ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου est ser-
monem arripere (ἀντιλαμβάνεσθαι τινος
est enim, aliquid apprehendere, arripere,
et tunc cohibere vel retinere) igitur in-
terpellare aliquem vel interruptere ser-
monem, aliquid opponendo. Aliquanto
fortius est, quam ὀυλαβεῖν, de quo vid.
ad i. 6. Hinc ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λό-
γου est sermonem interruptere, τοῦ λό-
γουτος: dicentem interpellare, et abso-
lute (ubi genitivus ex oratione præce-
dente intelligi debet) est proprie arri-
pere, h. e. impugnare, igitur se interpo-
nere vel aliquid opponere, objicere. Sic
vi. c. 11. p. 497. D. φέβε, ἂν ὑμῖς ἀν-
τιλαμβάνομαι δεηλόκατε. p. 504. E.
ἢ ἀδ' διανοεῖ ἔμοι πράγματα παρέχειν ἀν-
τιλαμβάνομενος. Gorg. 506. A. ἐὰν δὲ
τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμιλοῦν ἐμ-
αυτῶ, χρῆ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν.
Sophist. 251. B. ἐθῶς γὰρ ἀντιλαβέσθαι
(hoc impugnare objicendo, h. e. oppo-
nere) παντὶ πρόχειρον, ὅς ἀδύνατον τὰ
τε πολλὰ ἐν καὶ τὸ ἐν πολλὰ εἶναι. Hipp.
Maj. 287. A. ἀτὰρ μὴ τι κωλύω μισθό-
μενος ἐγὼ ἐκείνων, ἐὰν σοῦ ἀποκρουομένου
ἀντιλαμβάνομαι τῶν λόγων— αἰ ὄν μὴ
τί σοι διαφέρει, βόλομαι ἀντιλαμβάνεσ-
θαι, ἵνα ἐρημεύομεν ἄλλω. III. Ἄλλ'
ἀντιλαμβάνου. Ita et apud Plutarchum
de Poet. Legend. t. ii. p. 48. B. ἀντιλα-
βάνομαι (non occupantes, ut vertunt,
sed interpretantes) γὰρ ἐκείνους κωλύει

καὶ περιτταῖς ἐρωτήσεσι τοῦ διδάσκοντος,
ὅσοι ἐν συνοδίᾳ, τὸ ἐνδελχῆς ἐπαθί-
ξουσι τῆς μωθῆσεσι ἀνωτάτους καὶ δια-
τρίβῃ λαμβανούσης. Ast.

ἑστρέφεις ἐσπῶν] Ut do serpente ali-
quo locutus est; solent enim serpentes,
impetum facturi in quempiam, colligere
se ac torquere in apiram. Ovid. Metam.
iii. 41. 'Ille volubilibus squamosos nex-
ibus orbis Torquet.' Virgil. Georg. ii.
184. 'Squameus in apiram. tractus an
colligit anguis.' ΜΥΝΕΤ. ἑστρέφουσι
est se contrahere vel colligere dōno in-
curvato, ut impetus sit vehementior cal-
tasque pernicior. Sic Hesiod. Scut.
Hercul. de serpentibus 233. — ἐπὶ δὲ ζῴ-
ωνσι θράκοιτε Δουὸ ἀπρηροῦντ', ἐκωρυ-
τῶντε ἀήρην. de apro. 388. — ἔργα δὲ
τε Λεωνὸς ἐδόντα Δαχμοθείς. Theocrit.
xiv. 245. de loone, — κερτῆ δὲ βόχας
γένητ' ἔφτε τέφος, Πάντοθεν ἐλασθέτες
ὄναι λαγόνος τε καὶ ἔξω. Homerus ad
hanc rem significandam verbo utitur ἀλῆ-
ραι (ab antiquo ἔλω, ἔλλω, unde ἔλλω:
convolvo, constringo; hinc ἀλῆραι solum
neutrali est, se colligere; vid. Matthiæ
Gr. Gr. p. 320.) Sic de loone Iliad.
xx. 168. — ἀλλ' ἔγω κέν ναι ἀρπυϊῶν
αἰζῶν Δουρὶ βάλω, ἐέλω δὲ χερσῶ, παρ'
τ' ἀφρὸς δέοντα Ἴγγεται. — Etiam de
bellatoribus, ut II. xxi. 571. Ὄρ εἰπῶν,
'Ἀχιλλῆα ἄλλος μόνω—. xii. 306. et
Od. xiv. 537. Οἰμῶν δὲ ἄλλος, ἔσθ
αλεῖος ἐπηρετῆται. Ceteram similiter Ci-
cero in Vat. c. 2. 'serpens enim eo,
tantquam serpens e latibulis, oculis emi-
nantibus, inflato collo, tumida cervici-
bus intulisti.' Sic et lib. ii. 2. Thras-
machus serpenti comparatur; et ὁθῆρος
inprimis de serpente poni constat. Ast.

φλυαρία] φλόος est bullio, φλυαρί-
ωνες sermōnes effusivi, similes balla-
rum, quæ in aqua excitantur. φλυαρία
παρὸ Πλάτωνος συνταχῆ πρὸς τὸ περιττῶν,
ἐπὶ ἐν λόγῳ ἐπὶ ἐν πράγματι. Vetus
quidam Schol. in Gorgium. ΜΥΝΕΤ.
Vid. Schol. Babakæ. p. 106. et Olym-

πραγες; και τί εὐηθίζεσθε^ο πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακαλινο-
 μνοι ὑμῶν αὐτοῖς; ἀλλ' εἴ περ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι
 τὸ δίκαιον ὃ τι ἐστὶ, μὴ μόνον ἐρώτα μῶνδ' φιλοτιμοῦ ἐλέγ-
 χων, ἐπειδὴν τίς τι^ρ ἀποκρίνηται, ἔγνωκας τοῦτο, ὅτι ῥᾶον
 ἐρωτᾶν ἢ ἀποκρίνεσθαι,¹ ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποκρίναι καὶ
 εἰπὲ τί φησ εἶναι τὸ δίκαιον.² καὶ ὅπως μοι³ μὴ ἐρεῖς ὅτι
 τὸ δέον⁴ ἐστὶ μῶνδ' ὅτι τὸ ἀφέλιμον⁵ μῶνδ' ὅτι τὸ λυσιτε-
 λοῦν⁶ μῶνδ' ὅτι τὸ κερδαλίον μῶνδ' ὅτι τὸ⁷ ξυμφέρον.⁸ ἀλ-
 λά σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὅ τι⁹ ἂν λέγῃς, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἀποδέξομαι εἰὰν ὑβλους τοιούτους λέγῃς.¹⁰ Καὶ ἐγὼ
 ἀπούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην, καὶ III. I. 22.
 μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἐωράκη¹¹ αὐτὸν ἢ ἐκείνος.¹² ἐμοί,

ῥεσθαι Κε.—¹ τι οἷα φε.—² ἀποκρίνεσθαι Κε.—³ τὸ δέον οἷα φε.—⁴ μοι οἷα φε.—
⁵ δέον ΠΙΔΚη.—⁶ συμφέρον ΔΚη.—⁷ συγγελοῦν Θ.—⁸ μῶνδ' ὅτι τὸ συμφέρον
 οἷα φε.—⁹ ἔ. ΔΘΠῆτες.—¹⁰ ἔ τι.—¹¹ μοι λέγει Κη.—¹² ἐωράκειν ε cum platiarce.—

plodorus ad Platonem, p. 66. C. De hujus
 vocis etymo cf. Jacobii in Anthol. Græc.
 t. i. p. 131. Φλαρεῖν vero et φλαρεία
 tam crebro in Platonis libris leguntur, ut
 exempla afferre non attineat. Ast.

εὐηθίζεσθε] Schol. Ruhnck. p. 144.
 μαρταίνετε, ἀσθηταίνετε: εὐφῆμιος. Εὐήθης
 ὄνομα, est, ut et illud Latinorum ironico
 sensu simplex, stolidus et ineptus; hinc
 εὐήθια, εὐηθία et εὐηθίζεσθαι, inepti-
 tiæ, insulse agere vel loqui; vid. Pol-
 lax v. 26. p. 542. Thom. M. p. 382.
 interpp. ad Thucyd. iii. 83. Ruhnck. ad
 Tim. p. 132. Wessel. ad Herodot. p. 269.
 Boissonad. ad Philostrat. p. 328. Ast.

ὀνομακλιώμενοι] *Votivæ et ipse
 ονομακλιώτες, h. e. cedentes (ὀνομακλι-
 ωτες).* Plutarchus de Vitioa Pudore t. ii.
 p. 535. F. παναβάλλων ταυτὸν ὀνομακλι-
 ωμένους. Ast.

μὴ μόνον ἐρώτα] Socrates in dispu-
 tando nunquam responderet aut affirmare
 aliquid ipse, sed interrogare et aliorum
 sententias εἰσέρει (ed. Ingolstadt. exhibet
 ἔσσει, quod haud dubie error est typo-
 graphicus. Postea vidi, etiam Ruhnck-
 nium p. 548. t. ii. Oper. Muræi. ita cor-
 rexime) solebat. Car respondendi par-
 tes nunquam susciperet, ea causa orat,
 quod se nihil scire profitebatur; fuisset
 autem indecorum et ὑπερπαισιῶν, qui ni-
 hil scire se diceret, eum quidquam pro
 certo respondere aut affirmare. Quod
 eum interrogabat alios, in eo se obstu-
 titatem animi dicitabat. Quia in re

longa ipsius et elegans disputatio est in
 Theæteto p. 150. C. in qua ostendit,
 hoc ipsum sibi a multis objici solitum,
 quod perpetuo interrogaret, nunquam
 responderet: καὶ διαρ, inquit, ἤδη πολ-
 λοι μοι ἀνείδισαν, (ὡς τοὺς μὴ ἔλλους
 ἐρωτᾷ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ
 οὐδενός, διὰ τὸ μῶνδ' ἔχειν σοφόν, ἀλο-
 θῆς ἀνείδίζουσι: τὸ δὲ ἀτίον τοῦτου τόδε
 μακροῦσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γωνῆς
 δὲ ἀνευάλουσα). ΜΥΡΑΚΤ.

τί φησ] Ita pro τί φησ scriptumus.
 φησ enim primum rectius iota subscripto
 caret, ut ἴσπησ. Vid. Matthii Gr. Gr. p.
 277. not. 2. deinde, ut secunda persona
 verbi εἰμι, v. c. πρότερος ad (ex auctori-
 tate Ælii Herodiani aliorumque gram-
 maticorum, vid. Wagner. de Accent.
 Græcæ Linguae p. 240.) haud dubie ac-
 centum inclinare debet; nam cur secun-
 da persona in his verbis excipiatur, causa
 nulla cogitari potest, nisi forte eam pru-
 baveris, quam profert Apollonius de
 Syntaxi ii. 18. secundam personam opi-
 nans quasi δεστικῶς significari, quod
 omnium est grammaticis. Ast.

μῶνδ', εἰ] Memoriter hunc locum lau-
 davit Origen. c. Cels. i. 17. p. 336. Ast.
 ἔλλους] ἔλλοι sunt πῦγω, φλαρεία,
 λῆρος. Theæt. p. 176. B. ταῦτα γὰρ
 ἐστὶν ὁ λεγόμενος γράων ἔλλος, ὡς ἐμοὶ
 φαίνεται. Lysid. p. 321. D. ἔ δὲ τὸ
 πρότερον ἐλέγομεν φῶν εἶναι, ἔλλοι τις
 ἦ. Ast.

ἐωράκη] Vulgo ἐωράκεισ; vid. ad i. 2.

ἄφανος ἀν γενέσθαι. νῦν δὲ ἠνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο
 ἐξαγριαίνεσθαι,^b προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος, ὥστε αὐτῷ
 οἷός τ' ἐγενόμην ἀποκρίνασθαι^c καὶ εἶπον ὑποτρέμων Ἦ
 Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι· εἰ γὰρ^d ἐξαμαρτάνο-
 μαι ἐν τῇ τῶν λόγων σκίψει ἐγὼ τε καὶ ὄδεις, εὖ ἴσθι ὅτι^e
 ἄκοιτες ἀμαρτάνομεν. μὴ γὰρ δὴ οἶον,^f εἰ μὲν χρυσίον
 ἐζητοῦμεν, οὐκ ἂν ποτε ἡμᾶς ἐκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσ-
 θαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει καὶ διαφθείρειν τὴν εὐρεσιν
 αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας,^g πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων
 τιμιάτερον, ἔπειθ' οὕτως ἀνοήτως^h ὑπέκειναι ἀλλήλοις, καὶ οὐ
 σπουδάξαιⁱ ὅτι^k μάλιστα φανῆναι αὐτό. οἶον γὰρ σύ,^l ὦ
 φίλε. ἀλλ' οἶμαι, οὐ δυνάμεθα. ἐλεῖσθαι οὖν ἡμᾶς πολὺ

^a καὶ οὗτος ο. — ^b ἀγριαίνεσθαι DKq. — ^c ἀποκρίνασθαι ts. — ^d γὰρ τι Kqto. — ^e ὅτι om Kq. — ^f οἶον τε ε. — ^g ζητοῦντας φε. — ^h ἀνοήτως om ε. — ⁱ μὴ DKq. — ^j σταδίξω ε. — ^k ὅτι φε. — ^l οἶον τε εὐ ΔΒΠτες et pr φ, οἶον εὐ D, μὴ οἶον εὐ Kq : οἶον γὰρ ὄντων

Urbanissime] In Theaetymachum tanquam
 in lupum quendam jocular. Vulgi enim
 opinio est, quae iocus prior adspexerit,
 iis vocem ad tempus adimi, vitari autem
 hoc malum, si quis lupum prior intuitus
 sit. Plinius Hist. Nat. viii. 84. ' Sed
 in Italia quoque creditur luporum visus
 esse noxius, vocemque homini, quem
 priores contempserunt, adimere ad pre-
 sencia.' Solinus Polyhist. c. ii. §. 85. hoc
 Italia proprium et certi cujusdam lupo-
 rum generis esse voluit. Sic enim scribit
 in capite de Italia: ' Italia lupos habet,
 qui quum ceteris similes non sint (Sal-
 mas. et quod quum—sit) homo quem
 prius viderint, conticescit, anticipatus
 obtutu nocenti (Salmas. nocentis adspec-
 tus) licet clamandi votum (Salmas. vo-
 luntatem) habeat, non habet vocis mi-
 nisterium.' Scholiastes Theocr. in Idyll.
 xiv. 22. εὖ φθονεῖ; ἄκουσ' εἰδερ. οἱ ἐφ-
 θόντες ἄκουσ' ἐπὶ ἄκουσ' δοκούσιν ἄφασιν
 γίνεσθαι. Virgil. Eclog. ix. 153. ' vox
 quoque Mærin Jam fugit ipsa: lupi
 Mærin videre priores.' Ejus rei causam
 sunt qui querant. Ego vulgarium et
 fabulosarum opinionum causas querenda
 esse non arbitror. MUSEI. Videatur
 Corda ad Virgil. Eclog. ix. 54. Aστ.

ἤρχετο] Priscianus h. l. laudans a
 voce νῦν ad πρότερον xviii. p. 1203. le-
 git ἀνέρχετο.—Μοχ ἀνοκρίνασθαι habent
 Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. at Strph.
 ἀποκρίνασθαι, operarum culpa, nisi tacita
 est Stephani correctio. Aστ.

εἰ γὰρ] Cod. Reg. γι post γὰρ inter-
 ponit, quod non opus est; imo gravius
 est oratio sine γι. Est enim si inacta
 est atque insulsa (id est h. l. ἐξαμαρτάνο-
 μαι et ἀμαρτάνω) nostra hac de re dis-
 putatio. Aστ.

οἶον γὰρ ὄντων, ὃ φίλε ἀλλ' οἶμαι] Hæc
 verba plura habent, quæ offendant. Pri-
 mum post φανῆναι εὐδὲ languet οἶον γὰρ
 ὄντων: quæ quidem est; deinde vocatur
 ὃ φίλε, in fine orationis positus,
 nescio quomodo claudicat; postremo
 post μὴ γὰρ δὴ οἶον non ἀλλ' οἶμαι, sed
 ἀλλ' οἶον ἡμᾶς μὴ δύνασθαι expectantes.
 Cod. Regius legit, μὴ οἶον εὐ, ὃ φίλε;
 quæ mera est principii hujus orationis
 repetitio. Omnes, ni fallor, difficultates
 remouentur, si necum legeris, φανῆναι
 εὐδὲ σὺχ' οἶον γὰρ ὄντων, ὃ φίλε, ἀλλ' οἶ-
 μαι, μὴ δυνάμεθα. Oratio uniuersa hæc
 est: ' Noli putare, nos, si aurum qua-
 reremus, nunquam sponte cossuros alio-
 rum alteri, ne inanis fieret investigatio,
 justitiam vero querentes, utpote rem
 auro multo pretiosioram, tam impruden-
 ter nobis cedere neque vel maxime id
 studere, ut nobis appareret. Ita fieri
 non potest, o amice (sc. ut in justitia
 querenda tam insipienter agamus), sed
 non possumus, opinor, h. e. quod justitiam
 inuenire non possumus, ejus rei
 causa non est insipientia, sed imbecilli-
 tas virium nostrarum.' Οὐχ' ante οἶον
 facile omitti poterat ab iis, qui οἶον γὰρ
 ὄντων vel οἶον γὰρ ὄντων ad εὐδὲ προce-

μᾶλλον εἰσός ἐστί του ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ^α χαλεπαί- 11. 287.
νεσθαι. [§. 11.] Καὶ ὅς ἀκούσας ἀνεκάρχησάς τε μάλα
σαρδάνιον,^β καὶ εἶπεν ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη ἔκεινῃ^γ ἢ
εἰσθῆναι εἰρωνεία Σακράτους, καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη^δ τε καὶ
τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι^ε μὲν οὐκ ἐβλήσοις,^ς
εἰρωνεύσοιο^ς δὲ καὶ πάντα μᾶλλον^ς ποιήσοις^ς ἢ ἀποκρῖνοιο,^ς
εἰ τίς τί σε^ς ἐρωτᾷ.^ς Σοφὸς γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύ- 111. i. 23.
μαχε. εὖ οὖν ἤδησθα^ς ὅτι εἰ τίνα ἔροιο ὅποσα ἐστί τὰ
δώδεκα, καὶ^ς ἔρομενος προσίποισ αὐτῶ^ς Ὅπως μοι, ὦ ἀνθρα-
πι, μὴ ἐρίεις ὅτι ἐστί τὰ δώδεκα δις ἕξ μῆδ' ὅτι τρεῖς τετ-
ταρα^ς μῆδ' ὅτι ἑξάκις δύο^ς μῆδ' ὅτι τετράκις τρία, ὡς
οὐκ ἀποδέχομαι σου,^ς εἰάν τοιαῦτα φλυαρήσ, δῆλον οἶμαι
σοι ἦν ὅτι οὐδεὶς ἀποκρῖνοϊτο^ς τῶ^ς οὕτω πυνθανομένη. ἀλλ'
εἰ σοι εἶπεν ὦ Θρασύμαχε, πῶς λείγεις; μὴ ἀποκρίνω-

^α τ. — τῶν δεινῶν ἢ] τὰς ἡδονὰς ε. — σαρδάνιον AΘΠ, σαρδάνιον φDKστ. σαρ-
δάνιον K: σαρδάνιον *τ. — κείνη ADK. — ἦθη AΠ, ἦθη ε: ἦθαι *τ. — ἀποκρίνω-
σαι Θστ. — ἐβλήσοις K, ἐβλήσοις Θστ. — εἰρωνεύσοιο φτ. — μάλα D. — ποσ-
σεις φτ. — ἀποκρίνω ΠDKτν: ἀποκρίνοιο *τ. — τί τις σε ε, τις σε τι υ. — ἔροι-
το το. — ἤδησθα EK, εἰδησθα Θ, ἤδησθα τη et τε A, εἰδησθα φτ. — καὶ om υ. —
ἑξάκις ε. — μῆδ' ὅτι ἑξάκις δύο om φ. — εἰ Dv. — ἀποκρίνοιο s cum pleris-

quis referentes ita cepissent, quale est.
Aστ.

ἡμῶν τῶν δεινῶν] Vos, viri eximii et
dignissimi; sensus ironico (vid. nostra ad
Phaedr. p. 228. quibus adde Perizon. ad
Ælian. Var. Hist. i. 1. et Wolf. ad Li-
bian. Epist. 1087. p. 485. Hinc δεινότης
de Sophistiarum eloquentia, vid. Olear.
ad Philostrat. p. 483. Aστ.

§. 11. σαρδάνιον] γόλιος σαρδάνιος vel
σαρδάνιος (etiam σαρδάνιος, vid. Schæfer.
ad Bos. Ellipse. Græc. p. 73.) dicitur ris-
sus amarus ac cavillans, ore diducto
(quod Plautus dixit 'albis dentibus de-
ridere'): κερκῆτος καὶ σισσηῆτος στό-
ματος, καὶ οὐκ ἐκ διαβόητους γυνόμενος,
ut apud Eustath. ad Od. γ. p. 735. 47.
explicatur. Etenim quum apud Homer.
Od. xx. 302. jam legatur de Ulyssæ:
— μάλιστα δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοί-
ω — Sardinia vero insula ipsi adhuc
ignota fuerit, haud dubie grammatico-
rum ratio, qui σαρδάνιον, ut παραδείξω a
σάρπειν derivant, verior est eorum sen-
tentia, qui originem hujus vocis ab her-
bis Sardois (de quibus vid. Rhodigin.

Lect. Antiq. xx. 19. et interp. ad Vir-
gil. Eclog. vii. 41.) vel aliis rebus ad
Sardiniam spectantibus repetunt. Cf.
Schol. Ruhnke. ad h. l. p. 144. et Sie-
benkeesii in Anecd. Græc. p. 46. copiosissime
de hac re exponentes, Zenobii
Proverb. Centur. v. 85. et Erasmus Ada-
gior. Chiliad. iii. Centur. v. p. 597.
Muretus ad h. l. Aστ.

εἰρωνεία Σακράτους] Cicero Academ.
iv. 'Socrates autem de se ipse detrahens
in disputatione, plus tribuebat illis, quos
volebat refellere. Ita quum aliud dice-
ret atque sentiret, libenter uti solitus est
ea dissimulatione, quam Græci εἰρωνείαν
vocant.' Idem de Offic. i. 'De Græcia
autem dulcem et facetum festivique ser-
monis atque in omni oratione dissimula-
torem, quem Græci εἰρωνία nominarunt,
Socratem accepimus.' MURET. Conf.
Cicr. de Orat. ii. 67. Themist. apud
Stob. xii. p. 141. et ad verba εἰτι σὺ ἀπο-
κρίνασθαι μὲν οὐκ ἐβλήσοις cf. Theæt.
p. 160. C. et Xenoph. Mem. Socr. iv. 4.
§. 9. Aστ.

μαί^ε ἂν^δ προῖπτε μῆδέν; πότερον, ἢ θαυμάσι, μηδ' εἰ
τούτων τι^ι τυγχάνει ὄν, ἀλλ' ἕτερον εἶπω τι τοῦ ἀληθοῦς
ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῷ εἶπες^ι πρὸς ταῦτα; Εἶπεν, ἔφη
ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Οὐδέν γε καλύει, ἦν δ' ἐγώ.
εἰ δ' οὖν καὶ μὴ^κ ἔστιν ὁμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι^ι
τοιούτου, ἥττόν τι^μ αὐτὸν οἶσι ἀποκρινεῖσθαι^ν τὸ φαινόμενον
ἐαυτῷ, εἴαν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν εἴαν τε μὴ; Ἄλλο^ο τι
οὖν, ἔφη, καὶ^ρ σὺ οὕτω^α ποιήσεις; ἂν ἐγὼ ἀπέστειν, τούτων τι
ἀποκρινεῖς^ι; Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μοι πα-

que.—^ο τῷ om c.—^ε εἶπεν c.—^ε ἀποκρίνομαι c.—^ι δ K.—^ι τι ante τυγχάνει om
Hr.—^ι ἔφη φ.—^κ οὐκ φθ.—^ι ἐρωτημένῳ φθ.—^μ ἔτι ΠD.—^ν ἀποκρίνεσθαι φθ
tu et, qui post εαυτῷ ponunt, φθ.—^ρ ἄλλο τι c.—^α ἢ καὶ το φ.—^ι εἰ δὲ οὐν οὕτω c.

εἰ τούτων τυγχάνει ὄν] Cod. Reg. interponit τι post τούτων, quod Ficinus videtur confirmare vertens: *utrum—neque etiamis horum aliquid est, sed alienum quiddam a vero.* Sed pronomine τι tantum abest ut opus sit, ut ne suppleri quidem debeat; solent enim verba, quæ, quæ pertinet aliquid, indicant, genitivum nominis comitem habere, ubi vulgo supplet τι vel ἔν (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 286.) Sic Phædon. 68. D. τὸν θάνατον ἠγοῦνται πάντες οἱ ἔλλοι τὸν μεγάλων κακῶν εἶναι. Polit. ii. c. 3. p. 360. B. εὐθὺς διαπράξασθαι, τὸν ἀγγέλων γενέσθαι τὴν παρὰ τὴν βασιλέα. cet. Videatur Matthiæ Gr. Gr. p. 479. Deinde intelligendum est τὸ ἀληθές; quod, quum ad utrumque orationis membrum pertinet, gravioris sensus causa orationem finit. Proprie enim ita oratio constituenda erat: *πότερον, ἢ θαυμάσι, μῆδὲ (ἀποκρίνεσθαι) τὸ ἀληθές. εἰ τούτων (sc. ἢ προῖπτε, μὴ ἀποκρίνεσθαι) τυγχάνει ὄν (τὸ ἀληθές), ἀλλ' ἕτερον εἶπω τι αὐτῷ (τοῦ ἀληθοῦς);* Ast.

εἶπεν—ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτο ἐκείνῳ] Bene! inquit, scilicet hoc (τὸ μῆδὲ ἀποκρίνεσθαι, ὡν προῖπτον) æquale est illi (ἕτερον τι τοῦ ἀληθοῦς εἰπεῖν), ut, quum utrumque idem sit, respondere non possis, nisi eorum aliquid respondens, quod veterim.—Eten (proprie est εἶπεν, i. q. ἔστω, sit), ut particula antecedentia affirmans et comprobans usurpatur, h. l. vero, ut sequens ὡς δὴ, ironice positum est. Ὡς δὴ est *nimirum, scilicet*; ὡς explicativa, δὴ vero ironica est particula (vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 531.) Sic Æschyl. Agamemna. 1625. Ὡς δὴ σὲ

μοι τράνος Ἄργείων ἔσει. h. c. scilicet tu Argivorum rex eris, qui cet. Gorg. 468. E. ὡς δὴ σὲ, ἢ Σόκρατες, οὐκ ἂν δέξαιο ἐξείναι σοι τοῦτ', ἢ τι δοκεῖ σοι ἐν τῷ πόλει: scilicet tu, o Socrates, non malueris cet. 490. B. ὡς δὴ σὲ οἶσι. Vulgo interpretantur ὡς δὴ quasi vero (sic Heind. ad Gorg. §. 54. et Schneider. in Lexic. s. ὡς t. ii. p. 679.) quod minus rectum esse jam inde perspiciat, quod pluribus locis v. c. apud Æschylum l. i. illud quasi vero sensum perverteret. Vide nostra in Phædr. p. 372. ubi plura attulimus exempla, quibus addi potest Dio Chrysost. Orat. vii. p. 127. D. ὡς δὴ τι θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πάλησιν ἡμεῖς συμφροσύνης φέρμενον. Ast. οὐδέν γε καλύει] Sensus est: 'Hoc nihil impedit; nam etiam si fieri possit, ut recte aliquis respondero queat, nihil eorum memorans, quæ respondero veteris, tamen is, qui interrogat, si verum ipsi aliquid ex iis videbitur esse, quæ ne respondent interdixerit, hoc respondebit;' v. c. 'si justum est utile et ei, quem interrogas, quid sit justum, ita videtur esse, hoc ipsum, sc. justum esse utile, respondebit, sive tu veteristi, sive permixtisti; alioquin ipsi respondendum esset, quod et a vero alienum esset et vnum ipsius sententia repugnaret.' Ast.

ἄλλο τι—ποιήσεις, ἂν—ἀποστειν;] Ita Ficinus vertit, qua-i ante ἂν scripta esset particula καὶ, quæ tamen mihi necessaria non videtur. STEPH. Vertit enim Ficinus: *Sic et tu facies? inquit, et aliquid eorum, quæ interdixeram, respondebis?*—Kal interponi non opus esse recte monet Stephanus; solent enim Græci duas enuntiationes, quarum

ψαμένω οὕτω δόξειεν. Τί οὖν, ἔφη, ἂν ἐγὼ δεῖξω ἐτέραν ἀπόκρισιν παρὰ πάσας ταύτας περὶ δικαιοσύνης, βελτίω III. i. 24. τούτων; τί ἀξιοῖς παθεῖν; Τί ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ ὁ περ προσήκει πάσχειν τῷ μὴ εἰδότε; προσήκει δέ που μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότες. καὶ ἐγὼ οὖν τοῦτο ἀξιώ παθεῖν. Ἦδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀποτίσων ἄργυριον. Οὐκοῦν ἐπειδὴν μὴ γένηται, εἶπον. Ἄλλ' ἔστιν, ἔφη ὁ Γλαῦκων. ἀλλ' ἔνεκα ἄργυρίου, ᾧ Θρασύμαχε,

— ἀποκριθεὶς ΠΠΔ et pr At: ἀποκριθῆ *ε.— τί ἂν φτ.— τί δ' ἄλλο v.— εἶ om

altera alterius explicationi inseruit, sine copula conjungere, de quo quidem genere alibi uberius exponemus. Ast.

δόξαιε] Ald. Bas. 1. et 2. vitiose habent δόξαιε. Ast.

τί ἀξιοῖς παθεῖν] Quam poenam te commertuisse confiteris? Causa enim perorata et multa in reum constituta, hic, si fraus capitalis non esset, in iudicio interrogabatur, quam sibi poenam commertuisse videretur. Sic Politic. 299. A. ἂν δ' ἂν καταψημισθῆ, τιμῶν (litem aestimare), δ τι χρῆ παθεῖν, ἀδῶν τινας, ἢ ἀποτίσαι. Apolog. c. 26. τί ἄξιοῖς εἶμι παθεῖν (de poena corporis) ἢ ἀποτίσαι (de multa, s. poena pecuniaria); Xenoph. Apolog. §. 23. Sophocl. Trach. 410. Cicero de Orat. i. 54. Cf. Heraldi Obserrat. ad J. A. et R. iii. 1. et Matthæ Miscellan. Philologic. v. i. p. iii. p. 272. Ast.

ἦδὺς] Ut γλυκὺς (Latinorum suavis, ut apud Terent. Phorm. ii. 3. 64. Sic et Juvenal. vi. 47. et xiii. 140. 'o delicias!') ironico sensu est simplex, tunc fatuus, vid. Ruhnken. ad Tim. p. 131. H. I. est id quod dicimus navi, cui simplicitatis cujusdam pæne deridendæ adjuncta est notio. Ast.

πρὸς τῷ μαθεῖν] Cogitet lector, an non scribi possit: πρὸς τὸ μαθεῖν, ut intelligatur ἔνεκα τοῦ μαθεῖν. Nam μαθεῖν non libenter in παθεῖν mutaverim, quom dictum sit, 'nihil aliud ignaro προσήκειν παθεῖν, quam τὸ μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότες,' minime autem rationi consentaneam videatur, ut alter respondeat 'præterquam quod has poenas es passurus, quod dicas, etiam pecuniam pendito,' sed potius ita, 'verum ut dicas (q. d. quandoquidem non aliud te pati dignum putas, quam ut discere cogaris) pecuniam pendito.' At vero Ficinus, veluti tertiam quandam lectionem se-

Plat.

Vol. VI.

quens, ita vertit: Verum præter hoc, quod dicis, etiam pecuniam tribues.

ΣΤΕΡΗ. Inanis est Stephani conjectura, et pervertit prorsus festivam Platonis orationem. Scilicet in eo ipso Thrasymachus Sophista Socratem lepidum vocaverat, quod, quum ex eo quesivisset, qua se poena dignum censeret, responderit ea, quæ homini rudi et indocto consentanea essent (ironicus enim Socrates τὸ μαθεῖν παρὰ τοῦ Θρασυμάχου pro poena habebat). Idcirco Thrasymachus, Socratis simplicitatem cavillans, quod τὸ μαθεῖν, pecunia nulla soluta, pro poena habuerit, quum Sophiste, etiam didactro accepto, in beneficiorum illud numero existimarent, Socratis τὸ μαθεῖν repetit eique adjicit id, quod ipse ut Sophista pro poena habet, nempe τὸ ἀποτίσαι ἀργύριον. Mirifica est in hoc Socratis cum Thrasymacho colloquio morum utriusque adumbratio. Ceterum etiam Ficinus non aliter legit; genuina enim ipsius translatio hæc est: Quam facetus! Verum præter hoc, quod discas (πρὸς τῷ μαθεῖν est id quod πρὸς τούτῳ, ὅτι μαθηθεῖς) pecuniam etiam tribues. Ast.

ἄλλ' ἔνεκα γε ἀργυρίου] Sic Bas. 2. Vulgo desideratur γὰρ, quod ita interponere amant veteres. Sic Polit. viii. c. 4. p. 548. E. ἔνεκα γε φιλοικίας. Phædon. 85. B. ἀλλὰ τούτου γε ἔνεκα λέγειν τε χρῆ καὶ φροτῆν, δ τι ἂν βοήλοιθε. Charmid. 158. E. ἔστω τούτου γε ἔνεκα, ὅση αὐτὸς οἶαι βελτίω σκέψασθαι, ταῦτα σκέπει. Alcibiad. i. p. 127. E. ἔστω ταῦτα ἔνεκα γε τοῦ ἐμὲ ἀποκριθεῖσθαι. Aristoph. Acharn. 394. ἐμοῦ ἔνεκα. Ἐνεκα est, propter, h. e. causa, ut apud Latinos mea causa, h. e. ego non impedimento sum. Similis est usus in vernacula lingua præpositionis wegen, ut in meinewegen (mea causa, ut Plaut. Epid. i. 2. 14.) i. e. equidem impedimento

2 O

λέγει πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει εἰσοίσομεν. Πάνου γὰρ οἶμαι, ἢ δ' ὅς, ἵνα Σωκράτης τὸ εἶδος διαπράξῃται, αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρίνηται, ἄλλου δ' ἀποκρινομένου λαμβάνῃ λόγον καὶ ἐλέγχῃ. Πῶς γὰρ ἂν, εἶπεν ἐγώ, ὃ βέλτιστό τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴσται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ἂν ἠγείται ὑπ' ἀνδρὸς οὐ Φαίλου; ἀλλὰ σὲ δὴ μᾶλλον εἰκὸς λέγειν· σὺ γὰρ δὴ φῆς εἰδέναι καὶ ἔχειν εἰπεῖν. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ' ἐμοὶ τε^ε χαρίζου ἀποκρινόμενος καὶ μὴ φθορήσης καὶ^ε Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι^ε καὶ τοὺς ἄλλους.

§. 12. Εἰπόντος δ' ἐμοῦ ταῦτα ὅ τε Γλαῦκων καὶ οἱ ἄλλοι εἰδόντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος
 111. 1. 25. φανερὸς μὲν ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκίμησεν, ἠγορευμένος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην· προσεποιεῖτο δὲ φιλονεκεῖν^ε πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον.^ε τελευταῖων δὲ ζυρεχάρησε,^ε καίπειτα Αὐτῇ δὴ, εἶπεν, ἢ Σωκράτους σοφία, αὐτὸν μὲν μὴ ἔβλεπεν διδάσκειν, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων περιόντα μαθάνειν καὶ τούτων^ε μηδὲ χάριν ἀποδιδόναι. "Ὅτι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, μαθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, ἀληθῆ εἶπες, ὃ Θρασύμαχος· ὅτι δὲ οὐ με φῆς χάριν ἐκτίνειν, ψεύδει.^ε ἐκτίνω γὰρ ὅσῃν δύναμαι. δύναμαι δὲ ἵκωνται μόνον.^ε

ε.—^ε καὶ post ἀπόκρισιν ponit φ.—^ε ἵκεν γὰρ Η.—^ε οἶμαι om φε.—^ε ἐὰν μὴ γρ φ.—^ε σωκράτει τ.—^ε ἀλλ' οὐδ' φε.—^ε ἀποκρινομένου ἄλλου λαμβ. φ.—^ε καὶ εἴτι v.—^ε σὲ δὲ μᾶλλον v, σὲ μᾶλλον ε.—^ε δὴ om ε.—^ε τε ΠΔΚετ, om Θ: γε s.—^ε ε καὶ om ΠΔΚετ.—^ε διδάξαι Θ.—^ε εἰ ἐμοῦ ΠΔΚετ: δέ μου s.—^ε μὲν om q.—^ε φιλονεκεῖν ε.—^ε ἀποκρινόμενον Θ.—^ε ε. ΑΘΗΠεττ.—^ε ἢ om ε.—^ε τόνδε φετ.—

non ero. Heind. ad Charm. p. 72. explicat, ὅτι nihil opus est, nisi potestas, quod, quomodo e propria prepositionis ἔπειτα notione erui possit, non satis liquet. Vide quae laudavimus ad Phaedr. p. 339. Ast.

ἔπειτα—ἀπειρημένον] Decasse videtur particula ei ante ἀπειρημένον, neque enim ei, quem est ante τ), et cum εἴσται et cum ἀπειρημένον εἶν जुगि potest. ΣΤΑΡΗ. Pronomen relativum in copula ἔπειτα inest, quocirca ἔπειτα—αὐτῷ ἀπειρημένον εἶν dictum est pro, φ ἔπειτα (h. e. πρὸς τόνδε). Sic etiam post καὶ pronomen relativum suspensim omititur. Vid. Ducker. ad Thucyd. viii. 73. et Wesec.

ling. ad Diod. Sic. xviii. 25. t. ii. p. 277.—Ceterum laudat h. l. usque ad v. ἐφ' Thom. M. p. 613. post μηδὲν interponens τούτων. Ast.

§. 12. εἰδόντες εἰ ἐμοῦ] Vulgo εἰδόντες δέ μου, quod vitiosum est; nam quom pronomen h. l. subjectum sit, encliticam case nequit. Ast.

ψεύδη] Aut ψευδῆ scribendum, ut conveniat cum precedentibus ἀληθῆ; aut ψεύδης, ut sit verbum. ΣΤΑΡΗ. Sine causa; semper enim adjectivo ἀληθῆ substantivum ψεύδης opponitur, ut Gorg. 505. E. τὸ ἀληθὲς τί ἐστι, καὶ ὃν λέγομεν, καὶ τί ψεύδης; Phileb. 37. B. Vid. Heind. ad Cratyl. p. 11. Ast.

χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ, ἴάν τ' τις μοι δοκῇ εὐ λέγειν, εὐ εἶσι· αὐτίκα δὴ μάλα, ἐπειδὴν ἀποκρίνη· οἶμαι γάρ σε εὐ εἶν'. Ἄκουε δὴ, ἦ δ' ὅς. Φημί γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τοῦ κρείττονος ζυμφερον. ἀλλὰ τί οὐκ ἴκαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις. Ἐάν μάθω γε πρῶτον, ἔφη, τί λέγεις· νῦν γὰρ οὐκ οἶδα. τὸ τοῦ κρείττονος φῆς^υ ζυμφερον δίκαιον εἶναι. καὶ τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις; οὐ γὰρ που τό γε τοιοῦτος φῆς· εἰ Πολυδάμας^υ ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιστῆς καὶ αὐτῶ ζυμφέρει^υ τὰ βόεια κρία πρὸς τὸ σῶμα,

υ ψέθει ΠD et pr A: ψέθρ σ.—υ μόνον om q.—υ εἶσι Π et pr A.—υ εἶσι pr ΠDK.—υ φῆς om ΘΦΓ.—υ καὶ om tot.—υ πολυδάμας (quod reponendum)

τὸ δίκαιον κ. ρ. λ.] Cicero Epist. i. ad fratrem: 'Ac mihi quidem videntur huc omnia esse referenda iis, qui præsunt aliis, ut ii, qui erunt in eorum imperio, sint quam beatissimi.' Et paulo post: 'Est autem non modo ejus, qui sociis et civibus, sed etiam ejus, qui servis, qui mutis pecudibus præsit, eorum, quibus præsit, commodis utilitatique servire.' Idem l. i. (25.) de officiis: 'Omhino qui reipublicæ præfutura sunt, utilitatem civium sic tueantur, ut, quidquid agunt, ad eam referant, obliti commodorum suorum.—Ut enim tutela, sic procuratio reipublicæ ad utilitatem eorum, qui commisi sunt, non ad eorum, quibus commissa, gerenda est.' Idem l. v. de Republica, ut ipse citat l. viii. epist. ad Atticum: 'ut enim gubernatori cursus secundus, medico salus, imperatori victoria, sic huic moderatori reipublice beata civium vita proposita est, ut opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. Hujus enim operis, maximi inter homines atque optimi, illam esse effectorem volo.' ΜΟΥΣΚΤ. Cf. Synesius de Regno p. 6. A. B. Scilicet Sophista, virtutem ipsam pervertentes et mortalem, quam Cicimus, hominis naturam tollentes, quæ justa et honesta censeatur, non per se (φύσει, natura) justa et honesta esse stantebant, sed lege et conventionem quadam (νόμῳ et θέσει). De Legg. x. p. 890. E. τὰ δὲ δὴ δίκαια ἐφ' εἶναι τὸ κρείττονος φύσει, ἀλλ' ἀμφισβητοῦντας διατελεῖν ἀλλήλους καὶ μετατιθεμένους ἀεὶ ταῦτα· ἂ δ' ἂν μετέθεσται καὶ ἄνθρωποι, τότε κρία ἕκαστα εἶναι, γηγόνεμα τέχνη καὶ τοῖς νόμοις, ἀλλ' οὐ δὴ

των φύσει. Cf. Theæt. p. 172. A. Gorg. 479. Protagor. 327. D. Aristotel. Polit. i. 3. τοῖς δὲ παρὰ φύσιν τὸ δεσπόζων νόμῳ γὰρ τὸν μὲν δούλον εἶναι, τὸν δὲ ελευθέρον, φύσει δ' οὐδὲν διαφέρειν διότι περ οὐδὲ δίκαιον βίαιον γάρ. At quoniam leges daret is, qui aliis imperaret, easque eo consilio illis imponeret, ut regeret, regens vero suam ipse utilitatem respiceret, effici opinabantur, ut justum, legibus constitutum et sancitum, esset id, quod ei, qui plus posset, utile esset. Sic in imperio populari jus esse id censebant, quod populo prodesset, in regno, quod regi, in optimatum potestate id, quod optimatibus conducibile esset. Vid. de Leg. iv. 714. D. Turnebi Adversar. xv. 23. p. 896. et Morgenstern. Comment. p. 95. Ast.

Πολυδάμας] Schol. Ruhnk. p. 146. Οὗτος Πολυδάμας ἀπὸ Ἰαποτίας ἦν, πρότερος Θεσσαλίας, διασημώτατος παγκρατιστῆς. ὑπερμεγίστης, διὰ καὶ ἐν Πέρσῃσι παρ' Ὀρχη γενόμενος τῷ βασιλεῖ λέοντας ἀνέλε καὶ ἀπλοσμήτους γυμνοὺς καταγωνίστηκε. Cf. Cael. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 36. Davinius ad Maxim. Tyr. vii. 5. p. 819. Ast.

παγκρατιστῆς] Schol. Ruhnk. l. i. ὁ παγκράτιον ἀγωνισθῆναι ἐστι δὲ τοῦτο ἕκαστος τις ἐξ ἀγέλης πάλης (lucta) καὶ ἀγέλης πυγμῆς (pugilatio) συγκείμενος. Cf. Aristot. Rhetor. i. 5. §. 36. Plutarch. Sympos. ii. 4. t. ii. p. 688. A. Gellius Noct. Attic. xiii. 27. Vid. Cael. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 30. Mercurialis de Arte Gymnast. ii. 8. sq. Pet. Faber Agonist. i. 9. Potter. Archæolog. Græc. ii. 21. Ast.

μαί^ς ἄν^ῃ προΐπεις μῆδιν; πότεροι, ᾧ θαυμάσαι, μῆδ' εἰ
 τούτων τί^ς τυγχάνει ὄν, ἀλλ' ἕτερον εἶπω τι τοῦ ἀληθοῦς;
 ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῶ εἶπες^ς πρὸς ταῦτα; Εἶπεν, ἔφη
 ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτο εἰπείω. Οὐδέν γε καλύει, ἦν δ' ἐγώ.
 εἰ δ' οὖν καὶ μῆ^ς ἔστιν ὁμοιον, φαίνεται δὲ τῶ ἐρωτηθέντι^ῃ
 τοιοῦτον, ἥττόν τι^ς αὐτὸν οἶε ἀποκρινεῖσθαι^ν τὸ φαινόμενον
 ἑαυτῶ, εἴαν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν εἴαν τε μῆ; Ἄλλο^ς τι
 οὖν, ἔφη, καὶ^ς σὺ οὕτω^ς ποιήσεις; ἂν ἐγὼ ἀπείπω, τούτων τι
 ἀποκρινεῖς; Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μοι σκα-

que.— τῆ om v.— εἶπω v.— ἀποκρίνομαι v.— δ K.— τι ante τυγχάνει om
 Es.— ἔφη φ.— οὐκ φε.— ἐρωτηθέντι φε.— δτι ΠD.— ἀποκρίνεσθαι φε
 tu et, qui post εαυτῶ ponunt, φε.— ἄλλος τί v.— ἢ καὶ τc φ.— σὺ δὲν οὕτω v.

εἰ τούτων τυγχάνει ὄν] Cod. Reg. in-
 terponit τὴ post τούτων, quod Ficinus
 videtur confirmare vertens: *utrum—ne-*
que etiamsi horum aliquid est, sed alic-
quam quiddam a vero. Sed pronominde
 τὴ tantum abest ut opus sit, ut ne sup-
 pleri quidem debeat; solent enim verba,
 quæ, quo pertineat aliquid, indicant,
 genitivum nominis comitem habere, ubi
 vulgo supplent τὴ vel ἐν (v. Fischer. ad
 Weiler. t. iiii. p. l. p. 255.) Sic Phæ-
 don. 68. D. τῶν θάνατον ἠγούστων πάν-
 τες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι.
 Polit. ii. c. 3. p. 360. B. εἰθὺς διαπρά-
 ξασθαι, τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ
 τὸν Βασιλέα. cet. Videtur Matthius
 Gr. Gr. p. 479. Deinde intelligendum
 est τὸ ἀληθές; quod, quum ad utrum-
 que orationis membrum pertinet, gra-
 vioris sensus causa orationem finit. Pro-
 prie enim ita oratio constituenda erat:
 πότεροι, ᾧ θαυμάσαι, μῆδὲ (ἀποκρινώμαι)
 τὸ ἀληθές. εἰ τούτων (sc. ᾧ προΐπεις, μῆ
 ἀποκρίνεσθαι) τυγχάνει ὄν (τὸ ἀληθές),
 ἀλλ' ἕτερον εἶπω τι αὐτῶ (τοῦ ἀληθοῦς);
 Ast.

εἶπεν—ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτο εἰπείω] Be-
 ne! inquit, scilicet hoc (τὸ μῆδὲν ἀπο-
 κρινεσθαι, ὄν προΐπεις) æquale est illi
 (ἕτερον τι τοῦ ἀληθοῦς εἰπείω), ut, quum
 utrumque idem sit, respondero non pos-
 sis, nisi eorum aliquid respondeas, quod
 veterim.—εἶπεν (proprie est εἶπεν, i. q.
 ἔστω, sit), ut particula antecedentia af-
 firmans et comprobans usurpatur, h. l.
 vero, ut sequens ὡς δὴ, ironice positum
 est, ὡς δὴ est *nimirum, scilicet*; ἢ
 explicativa, δὴ vero ironica est particula
 (vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 621.)
 Sic Æschyl. Agamemn. 1625. ὡς δὴ ὄν

μοι τῶρανος Ἀργείων ἔσει. h. e. scilicet
 tu Argivorum rex eris, qui cet. Gorg.
 468. E. ὡς δὴ σὺ, ᾧ Σάκρατες, οὐκ ἔν
 δέξαιο λέξιναι σοι ποιεῖν, ᾧ τὸ δοκεῖ σοι ἐν
 τῇ πόλει: scilicet tu, o Sacrates, non
 malueris cet. 499. B. ὡς δὴ σὺ ὄνα.
 Vulgo interpretatur ὡς δὴ quasi vero
 (sic Heind. ad Gorg. §. 54. et Schnei-
 der. in Lexic. v. ὡς t. ii. p. 679.) quod
 minus rectum esse jam inde perspicitur,
 quod pluribus locis v. c. apud Æschyl-
 lum l. l. illud quasi vero sensum perver-
 teret. Vide nostra in Phædr. p. 272.
 ubi plura attulimus exempla, quibus addi
 potest Dio Chrysost. Orat. vii. p. 127.
 D. ὡς δὴ τι θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς ψά-
 λασιν ἡμῶν σωφροσύνης φάρμακον. Ast.

οὐδέν γε καλύει.] Sensus est: 'Hoc
 nihil impedit; nam etiam si fieri possit,
 ut recte aliquis respondero queat, nihil
 eorum memorans, quæ respondero veter-
 oris, tamen is, qui interrogatur, si verum
 ipsi aliquid ex iis videbitur esse, quæ ne
 respondeat interdixerit, hoc responde-
 bit;' v. c. 'si justum est utile et ei, quem
 interrogas, quid sit justum, ita videtur
 esse, hoc ipsum, sc. justum esse utile,
 respondebit, sive tu veteristi, sive permi-
 xisti; alioquin ipsi respondendum esset,
 quod et a vero alienum esset et sum ip-
 sius sententis repugnaret.' Ast.

Ἄλλο τι—ποῖσιν, ᾧ—ἀποκρινεῖς;]
 Ita Ficinus vertit, qua-1 ante ᾧ scripta
 esset particula καὶ, quæ tamen mhi nec-
 cessaria non videtur. STERN. Verit
 enim Ficinus: Sic et tu facies? inquit,
 et aliquid eorum, quæ interdixeram, re-
 spondebis?—Kal interponi non opus
 esse recte monet Stephanus; solent
 enim Græci duas enuntiationes, quarum

ἀπηγόρευες ὅπως μὴ¹ τοῦτο ἀποκρηνοίμην² πρόσσει δὲ δὴ^m III. i. 27.
 αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττονος.ⁿ Σμικρὰ γὰρ ἴσως, ἔφη,^p προσ-
 βήκη. Οὐκ ἄν^q δὴλον οὐδ' εἰ μεγάλη.^r ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο
 σκεπτόιο^s εἰ ἀληθῆ λέγεις, δὴλον. ἐπειδὴ γὰρ ζυμφίρον γά-
 τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ^t τὸ δίκαιον, σὺ δὲ προστίθης καὶ
 αὐτὸ^u φῆς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ, σκεπτόιο^v
 δὴ. Σκόπει, ἔφη. [§. 13.] Ταῦτ' ἴσται, ἦν δ' ἐγώ. καὶ
 μοι εἰπέ. οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι^w τοῖς ἀρχουσι δίκαιον
 φῆς^x εἶναι; Ἐγώ γε. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοὶ εἰσιν οἱ
 ἀρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἰκάσταις^y ἢ οἰοί τι^z καὶ ἀμαρ-
 τεῖν; Πάντως του, ἔφη, οἰοί τι καὶ ἀμαρτεῖν.^z Οὐκοῦν
 ἐπιχειροῦντες νόμους τίθεναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τίθεασι, τοὺς
 δὲ τινὰς οὐκ ὀρθῶς; Οἶμαι ἔγωγε. Τὸ δὲ ὀρθῶς ἄρα^a τὸ
 τὰ ζυμφίροντά^b ἔστι^b τίθεσθαι ἑαυτοῖς, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς
 ἀξυμφορα^c; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως. Ἄ δ' ἂν θῶνται,
 ποιητέον τοῖς ἀρχομένοις, καὶ τοῦτό^d ἔστι τὸ δίκαιον; Πῶς
 γὰρ οὐ; Οὐ μόνον ἄρα δίκαιόν^e ἔστι κατὰ τὸν σὸν λόγον
 τὸ τοῦ κρείττονος ζυμφίρον^d ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τούναντίον
 τὸ μὴ ζυμφίρον. Τί λέγεις σύ;^e ἔφη. Ἄ σὺ λέγεις,

—¹ ζυμφίρον γτ.—² μὴν om φτ.—³ μοι v.—⁴ δὴ om ΠDKq.—⁵ κρείττονος ζυμφί-
 ρον Θφτ.—⁶ δὲ v.—⁷ ἔφη ἴσως Kq.—⁸ σμικρ...μεγάλη om φ.—⁹ μεγάλη δὴ Ππ.—
¹⁰ δὴλον. σκεπτόιο δ φ, omisso mox δὴλον.—¹¹ καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ εἶναι φ, εἶναι ὁμο-
 λογῶ καὶ ἐγὼ q.—¹² αὐτὸς τ, αὐτὸς αὐτὸ ε.—¹³ μὴν Θφτ.—¹⁴ δίκαιον φῆς ΘΠDKqστ,
 καὶ δίκαιον φῆς A: φῆς δίκαιον *γ.—¹⁵ πάσαις ταῖς πόλεσιν φ.—¹⁶ τε τc Π cum γ.
 —¹⁷ οἰοί τι καὶ ἀμαρτεῖν om Kγ.—¹⁸ ἄρα A: ἄρα *γ.—¹⁹ ἔστι om φv.—²⁰ ἀξυμφορον

δὲ δὴ] Cod. Reg. omittit δὴ, sed amat Plato δὲ δὴ conjungere, quod quævis fere pagina docet. Ast.

§. 13. ἢ οἰοί τι] Sic Cod. Reg. Vulgo ἢ οἰοί τε καὶ ἀμαρτεῖν. Sensus est, an ii sunt, qui etiam peccare possint? Id enim discriminis, ni fallor, reperitur inter οἰός τέ εἰμι et οἰός εἰμι v. c. τοῦτο ποιεῖν, ut illud sit: *possum*, h. e. valeo id facere, hoc vero, *is sum* (h. e. natura ita comparatus vel ita affectus sum) qui hoc faciat. Igitur utrumque est: *possum* hoc facere, sed illud posse est generale, hoc vero speciale. Unde sequitur, verba οἰός εἰμι τοῦτο ποιεῖν pro diverso orationis sensu etiam denotare posse: soleo hoc facere, idoneus sum ad hoc faciendum al. nam qui natura ita comparatus

est, ut aliquid facere possit, is et solet id facere et idoneus est faciendo. Sic Polit. ii. 8. p. 365. E. iii. 1. p. 386. A. Quo quidem factum est, ut alii οἰός τέ εἰμι et οἰός εἰμι statuerent inter se differre in eo, quod illud esset *possum*, hoc vero *soleo*, alii contra nihil discriminis ponerent, ut Matthiæ Grammat. Græc. p. 622. utrumque, ni fallor, procul est vero. Ut vero οἰός τι recipere, non solum melior, qui inde emergit, sensus me adduxit, verum etiam locus hunc respiciens in c. 14. οὐκ ἀναμάρτητος εἶναι, ἀλλὰ τι καὶ ἔμαρτάνειν. Ast.

οὐ μόνον] Ald. Bas. 1. et 2. οὐ ignorant. Ficini. vero: non solum—justum est. Oὐ interponendum esse monuerat jam Cornar. Ast.

- ἴμοιγε δοκῶ. σκοπῶμεν δὲ¹ βέλτιον. οὐχ ὁμολόγηται τοὺς
 111. i. 28. ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἅττα
 ἐπίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς² βελτίστου, ἃ δ' ἂν προσ-
 τάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν;
 ταῦτ' οὐχ ὁμολόγηται; Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἴου τοίνυν,
 ἦν δ' ἔγωγε, καὶ τὸ ἀξύμφορον³ ποιεῖν¹ τοῖς ἀρχουσί τε καὶ
 κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὁμολογησθαι¹ σοι, ὅταν οἱ μὲν ἄρ-
 χοντες ἄκοντες⁴ κακὰ αὐτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον
 εἶναι φῆς ταῦτα ποιεῖν ἃ ἐκείνοι προστάτταν. Ἄρα τότε,
 ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν¹ αὐτὸ
 οὕτωςί, δίκαιον εἶναι ποιεῖν τούναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ
 γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον δὴ του προστάττεται² τοῖς
 11. 340. ἦττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκратες, ὁ Πολέ-
 μαρχος, σαφέστατά γε. Ἐὰν σὺ γ',³ ἔφη, αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών. Καὶ τί, ἔφη, ὦ δέεται
 μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν
 ἄρχοντας ἐπίοτε ἑαυτοῖς⁴ κακὰ προστάττειν,⁵ τοῖς δὲ ἀρ-
 χομένοις⁶ δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κειν-
 ὀμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶ-

φε. — ε. Αφε. — σὺ add ΘΕΠΦDKq. — δὲ HKq: δὴ *ε. — ε αὐτοῖς v. —
 ἃ ἐξύμφορον K. — τὸ ποιεῖν ΦK. — ὁμολογεῖσθαι v. — ἄκοντες post προστάττω-
 σιν ponunt Es. — συμβαίνει ε, ξυμβαίνει v. — προστάττεται ἄπρου ε. — γ' om
 Et, γ' ἔφη om φ. — ἔφη τε q. — ἑαυτοῖς ἐπίοτε v. — πρῶττον DK. — ἀρχομέ-

σκοπῶμεν δὲ] Sic e cod. Reg. repo-
 suimus pro δὴ. Etiam Ficini. Verum
 diligentius inquiramus. Ast.

φῆς] Coniunctivum, qui pendet e par-
 ticula δταν, cum Stephano reposui pro
 vitioso φῆς, quod Ald. Bas. 1. et 2. ex-
 hibent. Ast.

οὕτωςί] Perperam in præced. edit.
 Ald. et Bas. 2. post οὕτωςί interpungi-
 tur, et male Ficini. τούναντίον ita vertit,
 ac si nomen esset, quum adverbialiter, ut
 multis aliis in locis, ponatur pro τούναν-
 τίως; nam τούναντίον ἢ δὲ σὺ λέγεις su-
 nat, contra quam tu dicis; at ille vertit:
 contrarium facere ejus, quod tu dicebas.
 STEPH. Recte, quod ad interpunctionem
 attinet; de altero autem, Ficinum male
 reprehendit. Ita enim construenda sunt
 verba: ἄρα τότε οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαί-
 νειν, οὕτωςί δίκαιον εἶναι ποιεῖν αὐτὸ
 τούναντίον, ἢ δὲ σὺ λέγεις: nonne tuac

necessario fit, ut hac ratione justum sit
 ipsum (i. e. plane s. prorsus) contrarium
 facere ejus, quod tu dicis? Nimirum τὸ
 ἀξύμφορον, non vero τὸ τοῦ κρείττονος
 ξυμφέρον, quod tu pro justo habes. Ast.
 δ Κλειτο.] Ald. δ Κλειτοφῶν, at in
 Bas. 1. et 2. δ Κλειτοφῶν; sed illa scrip-
 tura recta est, hæc vitiosa. Fortassis
 autem depravitavit aliquis, dum emendare
 vellet, quod implicita esse verba non
 animadverteret, pro ἔαν σὺ γ' αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ἔφη ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών.
 Eodem tamen modo implicitis eum ver-
 bis in plerisque talibus locis uti videmus,
 et quidem in proxime præcedente versu
 aliud exemplum habemus. STEPH. Etiam
 Ficini. δ Κλειτοφῶν legit vertens: Ita
 prorsus, si tu testis, inquit Clitopho,
 accesseris. Ast.

τὸ γὰρ τὰ κεινόμενα—δ Θρασύμαχος]
 Hæc in libris omnibus præcedentibus

και ἔθετο^α Θρασύμαχος.^α Καὶ γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ᾧ Κλειτοφῶν, ξυμφέρον^α δίκαιον εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμ-^{III. I. 29.}
 φότερα θέμενος ἀμολόγησεν αὐτῷ ἰνίστε τοὺς κρείττους τὰ
 αὐτοῖς ἀξύμφορα^α κελεύει τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους
 ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμολογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὰ τοῦ
 κρείττονος ξυμφέρον δίκαιον ἂν εἴη^α ἢ τὸ μὴ ξυμφέρον.^α
 Ἄλλ', εἶφη ὁ Κλειτοφῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον εἰς-
 γινεῖ ὃ ἡγοῖτο^α ὁ κρείττων αὐτῷ^α ξυμφέρεῖν τοῦτο ποιητέον
 εἶναι τῷ ἥττονι, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. Ἄλλ' οὐχ
 οὕτως, ἢ δ' ὅς^α ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγετο. [§. 14.] Οὐ-
 δὲν, ἦν δ' ἰγὰ^α ὁ Πολέμαρχε, διαφέρει, ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω
 λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα.^β

Καὶ μοι εἰπέ, ᾧ Θρασύμαχε· τοῦτο ἦν^α ὃ ἐβούλου
 λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι
 τῷ κρείττονι, εἴαν τε ξυμφέρῃ εἴαν τε μή; οὕτω σε φῶμεν
 λέγειν; Ἡκιστα γ', εἶφη· ἀλλὰ κρείττω με^α οἶε καλεῖν
 τὸν ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ; Ἐγώ γε, εἶπον, ὄμην
 σε τοῦτο λέγειν, ὅτε τοὺς ἀρχοντας ἀμολόγησις οὐκ ἀνα-
 μαρτήτους εἶναι ἀλλὰ τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Συκοφάν-
 τος γὰρ εἶ, εἶφη, ᾧ Σάκρατες, ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεὶ αὐτίκα
 ἰατρῶν^α καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς πάρον-^{III. I. 30.}

ναι om pr Π.— εἶφη εἶναι φτ.— ἠρασύμαχος ΑΘΠθήττ : ὁ Θρασύμαχος *ε.— ἢ ζ.
 φέτ.— ἔξυμφορα φτ.— ἢ υ.— τὸ μὴ ξυμφέροντος ε.— ἡγοῖτο Av et pr Π :
 ἡγάτο ε.— ἀπὸ τν.— ὅς om υ.— ἀποδεχόμεθα τττ.— ὄν ε.— γε φτ.— καὶ

anapa legantur, quum tamen Clitophonis verba sint. Bene distinxit Ficini. Clitoph. Nam facere, quae a principibus imperantur, justum esse posuit, o Polemarche, Thrasymachus. Polem. Etenim potentiori utile, o Clitopho, justum esse posuit. Ast.

§. 14. ἀποδεχόμεθα] Sic Ald. et Steph. Contra Bas. 1. et 2. ἀποδεχόμεθα. Ficini. sic et nos accipiamus. Ast.

συκοφάντης] Schol. Ruhnk. p. 147. Συκοφάντης λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινας κατηγορῶν καλεῖσθαι οὕτω, κατ' Ἀθηναίους πρῶτον εἰρηδόντος τοῦ φυτοῦ τῆς σικῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλύωντων ἐξάγειν τὰ σικὰ τῶν δὲ φαδόντων τοὺς ἐξάγοντας Συκοφαντῶν κληθέντων, σικίβη καὶ ταὺς ἀνασῶν κατηγοροῦντας τινῶν φιλαπεχθμηῶν οὕτω προσαγορευθῆναι. Hinc ex Istri Atticis desumpta esse, quae Athe-

næus quoque excerpserit iii. 6. monuit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 329. Ceterum Sycophantas constat proprie dictos esse, qui indicarent (φαίνων est enim i. q. μνησκειν, ἐγκαλεῖν) eos, qui ex Attica sicca exportassent vel exportarent, quod vetitum erat Athenis; deinde in universum ita vocatos esse criminosos et accusatores falsos. Vid. Plutarch. de Curiosit. t. ii. p. 523. B. Schol. ad Aristoph. Plut. 874. Ast.

αὐτίκα λατρῶν] Cod. Reg. αὐτίκα καὶ λατρῶν, quod ex repetito κα et prima novis λατρῶν littera enatum esse apparet. Ceterum αὐτίκα est statim, ἰμέσο, h. e. ut exemplum ponamus non longe repetitum. Vide de hoc particule significatu Koen. ad Gregor. p. 194. Maseland. ad Lys. Orat. xix. p. 647. ed. B. et Ernest. ad Xenoph. Mem. iv. 7. Ast.

τας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἕξαμαρτάνει, ἢ λογιστικός,^ε ὃς αἰν
 ἐν λογισμῷ ἁμαρτάνη, τότε^δ ὅταν ἁμαρτάνη, κατὰ ταύ-
 την τὴν ἁμαρτίαν; ἀλλ' οἶμαι, λέγομεν^ε τῷ ῥήματι οὐ-
 πως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ
 ὁ γραμματιστής· τὸ δ' οἶμαι ἕκαστος τούτων, καθ' ὅσον
 τοῦτ' ἐστὶν ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει.
 ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ^κ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ,^ι
 οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ἐπιλιπούσης^μ γὰρ ἐπι-
 στήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἐστὶ δημιουρ-
 γός· ὥστε δημιουργός^ν ἢ σοφός ἢ ἀρχων οὐδεὶς ἁμαρτά-

λατρὸν DKq.—^ε περι...ἕξαμαρτάνει om Θστ.—^ε λογικὸν pr K.—^δ τότε om q, τότε
 ε' v.—^ι λέγομεν φτ. malim λέγομεν μὲν.—^κ ὁ om ΠΔΚq.—^κ ἀκριβῆ om Θστ.—
^λ ἀκριβολογεῖ v et pr E.—^μ ἐπιλιπούσης φΚΙστ et cor A.—^ν ὥστε δημιουργός om

λογιστικὸν] λογιστικὸς est compu-
 tandi peritus (λογιστὴς est enim surp-
 tatio, h. e. ratio numeris redditu expensae
 et acceptae, unde λογιστικὴ ars, quae di-
 citur, calculatoria). Gorg. 451. D. τὰ
 μὲν ἄλλα, καθάπερ ἢ ἀριθμητικὴ, ἢ λογι-
 στικὴ ἔχει· περὶ τὸ ἀπὸ γὰρ ἐστὶ (ver-
 satior, quocirca acuenda est penultima),
 τό τε ἄριστον καὶ τὸ περὶττόν διαφέρει δὲ
 τοσαύτων, ἐτι καὶ, πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς
 ἄλλα πῶς ἔχει πλήθους, ἐπισκοπεῖ τὸ
 περὶττόν καὶ τὸ ἄριστον ἢ λογιστικὴ. Cf.
 Pollux iv. 163. et Schol. Ruhnk. ad
 Charmid. p. 91. Ast.

ἁμαρτάνω, τότε ὅταν] Post ἁμαρτάνω
 suspendendam esse puto orationem, ideo-
 que apte positum iri interrogationis
 notam, ut intell. Tunc, inquam, vocas,
 quam peccat? ΣΤΕΡΕ. Verba τότε ὅταν
 —κατὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν cum præ-
 cedentibus, quibus explicandis inservi-
 unt, artius cohererent, quam ut divelli ab
 iis possint. Ast.

τῷ ῥήματι] Non plane convenit cum
 Latino cum verbo, cui re ipsa s. re vera
 (Graecorum τῷ ἀληθεῖς, τῷ ἔργῳ s. τῷ
 ὄντι) opponitur, et in quo simulationis
 notio inest, quod Heind. statuit ad Gorg.
 p. 16. sed idem fere est, quod ὡς ἔπος
 (i. e. κατ' ἔπος, τῷ ῥήματι) εἰπεῖν, quod
 usurpatur, quando res non accuratus
 exponitur, sed univse ideoque indefi-
 nite significatur. Sic c. 15. τὸν ὡς ἔπος
 εἰπεῖν et τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ sibi opponun-
 tur; de Legib. ii. p. 656. E. οὐχ ὡς ἔπος
 εἰπεῖν μυριστόν, ἀλλ' ὄντως. Similiter
 apud Lucian. Tim. §. 19. ὄντως μὲν
 εἰπεῖν et ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ opposita le-

guntur. Alii aliter explicant. Vid.
 Heindorf. ad Hipp. Maj. §. 11. et
 Weiske de Pleonasm. p. 47. Sic etiam
 τῷ ῥήματι est, ita in universum, indefi-
 nite, rem scilicet omnino nominando
 vel significando, non vero accuratus de-
 finiendo. Gorg. 450. E. οὐχ ἐτι τῷ ῥή-
 ματι (in universum), ὄντως εἶπες, ἐτι ἢ
 διὰ λόγον τὸ κύρος ἔχουσα ῥητορικὴ ἐστὶ.
 Ab hoc vocis ῥῆμα usu distinguendus est
 ille, quo τῷ ῥήματι et τοῖς ῥήμασι est:
 accusatum verbum s. verba, ita ut verba
 sonant ut in Phædon. p. 102. B. ἁμολο-
 γεῖς, τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέχευ Σικκρότους
 οὐχ, ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, ὄντως καὶ τὸ
 ἀληθὲς ἔχει; Theæt. 166. D. τὸν δὲ
 λόγον ἀδ', μὴ τῷ ῥήματι μου δῶκε, ἀλλ'
 ὅδε ἐτι σαφέστερον μᾶθε, τί λέγω. Ast.

τὸ ε'] Est i. q. τὸ δὲ ἀληθὲς s. τῷ δὲ
 ἀληθεῖ, re ipsa vero. Sic Timæus p.
 86. D. τὸ ε' ἀληθὲς, ἢ περὶ τὰ ἀρροβήσια
 ἀκολασία—νόσος ψυχῆς γέγονε. Polit.
 iv. 17. p. 443. C. τὸ δὲ γε ἀληθὲς, τοι-
 οῦτον μὲν τι ἦν—ἢ δικαιοσύνη. Lucian.
 Piscat. §. 6. αἱ δὲ ἐπανουῖαι—καὶ λόγῳ
 μὲν ἐμὲ ἤλωσι τῆς ἀποβολῆς, τὸ δὲ
 ἀληθὲς, ἡμᾶς. Sic et Diodor. Sic. xvi.
 91. Dio Chrysost. Orat. i. de Regno p.
 14. A. Contra τὸ δὲ legitur Polit. vii.
 527. A. Cratyl. 404. C. 405. E. 439. C.
 Gorg. 158. B. Theæt. 166. A. 157. B.
 (ubi Heind. plura laudavit, τὸ δὲ vero
 non satis recte explicat quum tamen).
 Vide quæ de hac loquendi formula expo-
 sumus in Ephemerid. Art. et Scient.
 Landshut. a. 1808. v. i. Fasc. ii. p.
 104. Ast.

νει τότε ὅταν ἀρχῶν ἦ.^p ἀλλὰ πᾶς γ' ἀν^q εἴποι ὅτι ὁ ἰα-
 τρὸς ἤμαρτε καὶ ὁ^a ἀρχῶν ἤμαρτε. τοιοῦτον' οὖν^v δὴ σοι^v
 καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν γε^w ἀποκρίνεσθαι.^z τὸ δὲ ἀκριβέ-
 στατον ἐκείνο τυγχάνει ὄν, τὸν ἀρχοντα, καθ' ὅσον ἀρχῶν 11. 341.
 ἐστί, μὴ ἀμαρτάνειν, μὴ ἀμαρτάνοντα δὲ τὸ αὐτῷ βέλτι-
 στον τίθεσθαι, τοῦτο^j δὲ τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. ὥστε, ὁ
 περ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν
 συμφέρον.^z [§. 15.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε· δοκῶ
 σοι^a συκοφαντεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οἴσι γὰρ μὲ^b ἐξ
 ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι^b ὡς
 ἠρόμη; Εὖ μὲν οὖν οἶδα, ἔφη. καὶ οὐδὲν γέ σοι πλέον 111. i. 31.
 ἔσται· οὔτε γὰρ ἂν με λάθοις κακουργῶν, οὔτε μὴ λαθὼν
 βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. Οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι,
 ἦν δ'^d ἐγώ, ὦ μακάρει. ἀλλ' ἵνα μὴ αὐθις ἡμῖν τοιοῦτον

= Om. v
27 rrr

φτ.— ὅτε τ.— εἴ τ.— γ' ἂν om q.— ὅτι om φτ.— δ post καὶ om pr θ.— τὸ
 τοιοῦτον φτ.— ἦν τ, om K.— δὴ σὲ v.— δὴ ΑΠΦDK cum pr θ et corr τ, με t,
 δὲ pr τ: om v.— ἀποκρίνεσθαι qtu.— τοῦτο τ.— ξ. ΘΒΚε.— σοι om φτ.—

ἀλλὰ πᾶς γ'] ἀλλὰ γε est tamen, at-
 tamen: i. e. 'etiam non vere sic dicitur, ta-
 men quisvis dicit, medicum peccare.' Sic
 Gorg. 478. Β. ἀλλ' ἐφέλιμὸν γε (etiam
 non ἦδδ, tamen ἐφέλιμον), et sexcenta
 alia. Ast.

§. 15. οἴδεν γέ σοι πλέον ἔσται] Nihil
 tibi proderit. V. nostra in Phædr. p. 386.
 quibus adde Eurip. Phœn. 556. Dio
 Chrysost. Orat. x. p. 146. C. et Valcken.
 Diatrib. in Eurip. Fragm. c. 14. p. 151.
 Ast.

ὄτε μὴ λαθὼν] Scribendum puto ὄτε
 μὴ λαθὼν. STEPH. qui sic in Not. 'In-
 venit et tertia lectio, με λαθὼν. quam
 certe malim quam μὴ λαθὼν: (nullo
 enim modo locum habere hic potest nega-
 tio) verum illam ex conjectura genuinam
 esse puto. Neque enim me latere
 queant (inquit) tuæ cavillationes, neque,
 etiamsi me latuerint, vim mihi inferre
 tuæ verbis possis. Intellege autem, 'tuis
 illis cavillatoris verbis.' Gaudet porro
 usu verbi κακουργεῖν hac in significa-
 tione. nam et paulo post utitur (et quide-
 m imperativo κακούργει addens aliam
 σικωφάντες) et p. 338. dixerat κακουρ-
 γήσας μάλοτα τὸν λόγον.'

ὄτε με λαθὼν] Vulgo ὄτε μὴ λαθὼν,
 in quo μὴ nulla ratione potest defendi;
 neque enim cum ὄτε conjungi potest,
 Plat.

ut negatio duplicata fortius neget vel
 altera negatio redundet (hæc enim som-
 nia sunt Grammaticorum) neque cum
 verbo δύναιο (tunc enim conjunctivas re-
 quireretur). Quocirca cotextimus μὴ,
 quod et sensus postulat et a vulgata
 scriptura μὴ proxime abest. Sensus per-
 spicuus est, si verba resolveris: ὄτε, εἰ
 με λάθοις κακουργῶν, βιάσασθαι με τῷ
 λόγῳ δύναιο. Sic etiam Ficin. videtur
 legisse, ut qui verterit: neque enim me
 tuæ latent insidias, neque, cum lateant,
 vim verbis inferre valebis. Solet vero τῷ
 βιάσασθαι opponi τὸ λαθόναι, ut apud
 Xenoph. Mem. iv. 4. §. 21. ὅπως τοὺς
 δε' ἀνθρώπων κειμένους νόμους ἐνίοι πα-
 ραβαίνοντες διαφεύγουσι τὸ δικαίον δίδουσι,
 οἳ μὴ λαθάνοντες, οἳ δὲ βιάζονται. Sic
 et Plutarch. de S. N. V. p. 91. ed.
 Wyt. ὅτε ἢ λαθὼν διαφεύγει, ἢ βιάσά-
 μενος. Igitur ὄτε γὰρ ἢν με λάθοις κα-
 κουργῶν cet. positum est pro: ὄν γὰρ ἢν με
 κακουργῶις, ὄτε λαθὼν ὄτε βιάσάμενος
 (neque clam, neque aperte ac per vim).
 Steph. scribi volebat ὄτε μὴν, quod re-
 cepissem, nisi μὴ probabilius mihi visum
 esset. Ceterum κακουργεῖν, ut in Gorgia
 v. c. tam crebro legitur, est, verum ma-
 litiosè occultare, rationibus captiosis ad-
 versarium premere ac vexare; vid. Wolf.
 ad Demosth. Leptin. p. 334. Ast.

- ἔμοιγε δοκῶ. σκοπῶμεν δὲ βέλτιον. οὐχ ἁμολόγηται τοὺς
 111. i. 28. ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα
 ἐπίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς^ε βελτίστου, ἃ δ' ἂν προσ-
 τάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν;
 ταῦτ' οὐχ ἁμολόγηται; Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἴου τοίνυν,
 ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀξύμφορα^h ποιεῖνⁱ τοῖς ἀρχουσί τε καὶ
 κρείττοσι δίκαιον εἶναι ἁμολογησθαι^j σοι, ὅταν οἱ μὲν ἀρ-
 χοντες ἄκοντες^k κατὰ αὐτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον
 εἶναι φῆς ταῦτα ποιεῖν ἃ ἐπινοῖ προσιτάξαν. ἄρα τότε,
 ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν^l αὐτὸ
 οὕτως, δίκαιον εἶναι ποιεῖν τούναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ
 γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον δὴ που προστάττεται^m τοῖς
 11. 340. ἥττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σάκρατες, ὁ Πολέ-
 μαρχος, σαφίστατά γε. Ἐὰν σύ γ',ⁿ ἔφη, ὦ αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβάν. Καὶ τί, ἔφη, ὦ δεῖται
 μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν
 ἀρχοντας ἐπίοτε ἑαυτοῖς^p κατὰ προστάττειν,^q τοῖς δὲ ἀρ-
 χομένοις^r δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κελευ-
 ὄμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶ-

φρ.—¹ ξ. Αφί.—² σὺ add ΘΗΠΘΚΡσττ.—³ δὲ ΗΚστ: δὴ *s.—⁴ εἰς τοῖς v.—
⁵ ἀξύμφορον K.—⁶ τε ποιεῖν ΦΚτ.—⁷ ὁμολογεῖσθαι v.—⁸ ἄκοντες post προστάττω-
 σιν posunt Ετ.—⁹ συμβαίνει i, ξυμβαίνει v.—¹⁰ προστάττεται δήπου i.—¹¹ γ' om
 Θτ, γ' ἔφη om φ.—¹² ἔφη ιc q.—¹³ ἑαυτοῖς ἐπίοτε v.—¹⁴ πρῶττει DK.—¹⁵ ἀρχομέ-

σκοπῶμεν δὲ] Sic e cod. Reg. repo-
 suimus pro δὲ. Etiam Ficini. Verum
 diligentius inquiramus. Ast.

φῆς] Coniunctivum, qui pendet e par-
 ticula ὅταν, cum Stephano repositi pro
 vitioso φῆς, quod Ald. Bas. 1. et 2. ex-
 libent. Ast.

οὕτως] Perperam in præced. edit.
 Ald. et Bas. 2. post οὕτως interpungi-
 tur, et male Ficini. τούναντίον ita vertit,
 ac si nomen esset, quum adverbialiter, ut
 multis aliis in locis, ponatur pro τούναν-
 τίως; nam τούναντίον ἢ δὲ σὺ λέγεις su-
 nat, contra quam tu dicis; at ille vertit:
 contrarium facere ejus, quod tu dicebas.
 STEPH. Recte, quod ad interpunctionem
 attinet; de altero autem, Ficinum male
 reprehendit. Ita enim construenda sunt
 verba: ἄρα τότε οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαί-
 νειν, οὕτως δὲ δίκαιον εἶναι ποιεῖν αὐτὸ
 τούναντίον, ἢ δὲ σὺ λέγεις: nonne tunc

necessarius sit, ut hac ratione justum sit
 ipsum (i. e. plane s. prorsus) contrarium
 facere ejus, quod tu dicis? Nimirum τὸ
 ἀξύμφορον, non vero τὸ τοῦ κρείττονος
 ξυμφέρον, quod tu pro justo habes. Ast.

ὦ Κλειτο.] Ald. ὁ Κλειτοφῶν, at in
 Bas. 1. et 2. ὁ Κλειτοφῶν; sed illa scrip-
 tura recta est, hæc vitiosa. Fortassis
 autem depravavit aliquis, dum emendare
 vellet, quod implicita esse verba non
 animadverteret, pro ἔαν σὺ γ' αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ἔφη ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβάν.
 Eodem tamen modo implicitis eum ver-
 bis in plerisque talibus locis uti videmus,
 et quidem in proxime præcedente versu
 aliud exemplum habemus. STEPH. Etiam
 Ficini. ὁ Κλειτοφῶν legit vertens: Ita
 prorsus, si tu testis, inquit Clitopho,
 accesseris. Ast.

τὸ γὰρ τὰ κελυόμενα—ὦ Θρασύμαχος]
 Hac in libris omnibus præcedentibus

ἔφη, ἔπιχειρήσας, οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα. Ἐδὴν, ἦν δ' ἐγώ, τῶν τοιούτων. ἀλλ' εἰπέ μοι. ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρός, οὐκ ἄρτι ἔλογες, πότερον χρηματιστής ἐστίν ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής; καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατροὺ ὄντα. Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὃ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστίν ἢ ναύτης; Ναυτῶν ἄρχων. Οὐδὲν, οἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλείν ἐν τῇ νηί, οὐδ' ἐστὶ κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλείν κυβερνήτης καλεῖται ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχήν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐκάστῳ τούτων ἐστὶ τι ξυμφέρον; Πάνυ γε. Οὐ καὶ ἡ τέχνη, ἦν δ' ἐγώ, ἐπὶ τούτῳ πέφικεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν; Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη. Ἀρ' οὖν καὶ ἐκάστῃ τῶν τεχνῶν ἐστὶ τι ξυμφέρον ἄλλο ὃ προσδεῖται, ἢ ἐξαρκεῖ ἐκάστῃ αὐτῇ αὐτῇ ὥστε ὅτι μάλιστα τελείαν εἶναι; Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὡς περ, ἔφη ἐγώ, εἰ με ἔροιο εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδεῖται τινος, εἴποιμ' ἂν ὅτι Παντάσας μὲν οὖν προσδεῖται. διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἢ ἰατρικὴ νῦν εὐρημένη, ὅτι σώμμά ἐστι ποιηρὸν καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. ἢ ὀρθῶς σοι δοκῶ, ἔφη, ἂν εἰπεῖν οὕτω λέγων, ἢ οὐ; Ὄρθῶς, ἔφη. III. I. 32.

om ΠΚq.—¹ ἔδην ΑΘΠv: ἔδδην *s.—² ὃ pr D.—³ ὁ om Θt.—⁴ ὀρθῶς v.—⁵ alterum τὴν om ΘΦt.—⁶ οὐ τ.—⁷ τῷ om pr E.—⁸ τὸ om ΘΦt.—⁹ ξυμφέρον Θ.—¹⁰ ἄλλο E.—¹¹ ἄλλο οὐ προσδεῖται, ἢ ἐξαρκεῖ ἐκάστῃ αὐτῇ αὐτῇ ὥστε ὅτι q: ἄλλο ἢ ὅτι *s.—¹² ἢ add ΑΠΔΚq.—¹³ εὐρημένη corr Π.—¹⁴ λόγῳ pr II.—¹⁵ τότε DK et pr

Similiter Schol. ad Aristid. Orat. Plat. II. p. 143. t. II. ubi Aristides h. l. respondit: ἐστ' ἕνα μὴ πάντα ξυρεῖν ἐπιχειροῦντων, ἀδ' ἑρασμύμαχον συκοφαντῶν ἐπιχειροῦντων, ἀλλὰ κωμωδεῖν Περικλέα. Schol. ἐπὶ τῶν ἀδωνάτων καὶ ἐπικυκλῶντων ἢ παρομοίᾳ αὐτῆ λέγεται. Vid. Suid. in Apostol. c. ix. 32. Diogen. vi. 25. Latinorum est *leonem cadere vel tendere*, vid. Erasmi Adag. Chiliad. ii. Cent. 5. §. 11. p. 406. Col. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. 8. et J. Bapt. Pii Annotat. c. 15. in Gruteri Thesaur. Crit. t. i. p. 410. Ast.

οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα] *Isque nihil faciens, h. e. quom nihil, nullius momenti, nullus et inopotens sis.* Sympos. 216. E.

ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι. 219. A. μὴ σε λαθῶσω οὐδὲν ἂν. Thesot. 175. E. Gorg. 512. C. Phædon. p. 293. 354. ed. Fisch. Vid. Schweignæus. ad Appian. iii. p. 143. et quæ collegimus in Beckii Commentar. Societ. Philolog. Lips. v. iiii. pt. i. p. 98. ubi tamen plura correctiore indignant. Pro οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα scribi volebat *οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτων* Salviatius in Miscell. Observ. t. v. pt. ii. p. 279. De καὶ ταῦτα vid. Hoogerven. ad Viger. p. 177. et Præfat. ad doctrin. particul. p. 9. Ast.

ἐστὶ τι] Steph. ἐστὶ τῷ, contra ἔστι, ni fallor, recte Ald. Bas. I. et 2. damque ipsam quasi orationem exorditur. Deinde pro ἐκάστῃ Bas. I. et 2. ἐκάστη. Ast.

- ἴμοιγε δοκῶ σκοπῶμεν δὲ βέλτιον. οὐχ ὁμολόγηται τοὺς
 III. i. 28. ἀρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἅττα
 ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς^ε βελτίστου, ἃ δ' ἂν προσ-
 τάττωσιν οἱ ἀρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν;
 ταῦτ' οὐχ ὁμολόγηται; Οἴμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἴου τοῖνυν,
 ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀξύμφορον^h ποιεῖν τοῖς ἀρχουσί τε καὶ
 κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὁμολογήσθαιⁱ σοι, ὅταν οἱ μὲν ἀρ-
 χοντες ἄποτες^k κακὰ αὐτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον
 εἶναι φῆς ταῦτα ποιεῖν ἃ ἐκείνοι προσέταξαν. ἄρα τότε,
 ὃ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ζυμβαίνει^l αὐτὸ
 οὕτως, δίκαιον εἶναι ποιεῖν τούναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ
 γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον δὴ του προστάττεται^m τοῖς
 II. 340. ἦττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὃ Σόκратες, ὁ Πολέ-
 μαρχος, σαφίστατά γε. Ἐὰν σύ γ',ⁿ ἔφη, αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβάν. Καὶ τί, ἔφη, ὃ δεῖται
 μαρτυροῦ; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν
 ἀρχοντας ἐνίοτε ἑαυτοῖς^p κακὰ προστάττειν,^q τοῖς δὲ ἀρ-
 χομένοις^r δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κελευ-
 ὄμενα ποιεῖν, ὃ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶ-

φε.—^ξ Αφε.—^σ σύ add ΘΗΠΘΔΚητε.—^δ δὲ ΗΚη: δὴ *ε.—^ε αὐτοῖς v.—
^h ἀξύμφορον K.—^l τε ποιεῖν ΦΚ.—^l ὁμολογήσθαι v.—^κ ἄποτες post προστάττω-
 σιν ponunt Ες.—^l συμβαίνει ε, ζυμβαίνει v.—^m προστάττεται δήκου ε.—ⁿ γ' om
 Θε, γ' ἔφη om φ.—^o ἔφη τε q.—^p ἑαυτοῖς ἐνίοτε v.—^q πράττειν ΔΚ.—^r ἀρχομέ-

σκοπῶμεν δὲ] Sic e cod. Reg. repo-
 suimus pro δὲ. Etiam Ficini. Verum
 diligentius inquiramus. Ast.

φῆς] Coniunctivum, qui pendet e par-
 ticula ἔταν, cum Stephano reposui pro
 vitioso φῆς, quod Ald. Bas. 1. et 2. ex-
 hibent. Ast.

οὕτως] Perperam in praeced. edit.
 Ald. et Bas. 2. post οὕτως interpungi-
 tur, et male Ficini. τούναντίον ita vertit,
 ac si nomen esset, quom adverbialiter, ut
 multis aliis in locis, ponatur pro τούναν-
 τως; nam τούναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις su-
 nat, contra quam tu dicis; at ille vertit:
 contrarium facere ejus, quod tu dicebas.
 ΣΤΡΗ. Recte, quod ad interpunctionem
 attinet; de altero autem, Ficinum male
 reprehendit. Ita enim construenda sunt
 verba: ἄρα τότε οὐκ ἀναγκαῖον ζυμβαί-
 νειν, οὕτως δίκαιον εἶναι ποιεῖν αὐτὸ
 τούναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις: nonne tunc

necessaris sit, ut hac ratione justum sit
 ipsum (i. e. plane s. prorsus) contrarium
 facere ejus, quod tu dicis? Nimirum τὸ
 ἀξύμφορον, non vero τὸ τοῦ κρείττονος
 ζυμφορον, quod tu pro justo habes. Ast.

ὃ Κλειτο.] Ald. ὃ Κλειτοφῶν, at in
 Bas. 1. et 2. ὃ Κλειτοφῶν; sed illa scrip-
 tura recta est, haec vitiosa. Fortassis
 autem depravitavit aliquis, dum emendare
 vellet, quod implicita esse verba non
 animadverteret, pro ἐάν σύ γ' αὐτῷ μαρ-
 τυρήσης, ἔφη ὃ Κλειτοφῶν ὑπολαβάν.
 Eodem tamen modo implicitis eum ver-
 bis in plerisque talibus locis uti videmus,
 et quidem in proxime praecedente versu
 aliud exemplum habemus. ΣΤΡΗ. Etiam
 Ficini, ὃ Κλειτοφῶν legit vertens: Ita
 prorsus, si tu testis, inquit Clitopho,
 accesseris. Ast.

τὸ γὰρ τὰ κελευόμενα—ὃ Θρασύμαχος]
 Hac in libris omnibus praecedentibus

ναι ἔθετο Ἐρασύμαχος.* Καὶ γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ᾧ Κλειτοφῶν, ξυμφέρον δίκαιον εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμ- III. i. 29.
 φάτερα θέμενος ἀμολόγησεν αὐτῷ ἐπιότι τοὺς κρείττους τὰ αὐτοῖς ἀξύμφορα κελεύει τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους ποιῆναι. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμολογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δίκαιον ἂν εἴη ἢ τὸ μὴ ξυμφέρον.²
 Ἄλλ', ἔφη ὁ Κλειτοφῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἔλεγεν ὁ ἡγοῖτο ὁ κρείττων αὐτῷ ξυμφέρειν τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἥττει, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. Ἄλλ' οὐχ οὕτως, ἢ δ' ὅς ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγχετο. [§. 14.] Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Πολέμαρχε, διαφέρει, ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω λέγει Ἐρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα.^b

Καὶ μοι εἰπέ, ᾧ Ἐρασύμαχε· τοῦτο ἦν ὁ ἐβούλου λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττει, εἴαν τε ξυμφέρη εἴαν τε μὴ; οὕτω σε φῶμεν λέγειν; Ἡκιστά γ', ἔφη· ἀλλὰ κρείττω με³ οἶμι καλεῖν τὸν ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ; Ἐγὼ γε, εἶπον, ἄμην σε τοῦτο λέγειν, ὅτι τοὺς ἀρχοντας ἀμολόγησι οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι ἀλλὰ τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Συκοφάντης γὰρ εἶ, ἔφη, ᾧ Σάκρατες, ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρον^ο καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς πάριον- III. i. 30.

ναι om pr Π.—¹ ἔφη εἶναι φτ.—² Ἐρασύμαχος ΑΘΠΦίττ: ὁ Ἐρασύμαχος *ε.—³ ε. φτ.—⁴ ξύμφορα φτ.—⁵ ἢ ε.—⁶ τοῦ μὴ ξυμφέροντος ε.—⁷ ἡγοῖτο Av et pr Π: ἡγοῖτο ε.—⁸ αὐτὸ ε.—⁹ δε om v.—¹⁰ ἀποδεχόμεθα ττ.—¹¹ οὐν ε.—¹² γε φτ.—¹³ καλ

appena leguntur, quum tamen Clitophonis verba sint. Bene distinxit Ficini. Clitoph. Nam facere, quae a principibus imperantibus, justum esse possit, o Polemarche, Thrasymachus. Polem. Etenim potentiori utile, o Clitopho, justum esse possit. Ast.

§. 14. ἀποδεχόμεθα] Sic Ald. et Steph. Contra Bas. 1. et 2. ἀποδεχόμεθα. Ficini. sic et nos accipimus. Ast.

συκοφάντης] Schol. Buhnk. p. 147. Συκοφάντης λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινος κατηγορῶν καλεῖσθαι οὕτω, παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εἰρηθέντος τοῦ φητοῦ τῆς συνεῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλύστων ἐξέγειν τὰ σέκα τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξέγοντας Συκοφαντῶν κληθέντων, συνεῆ καὶ ταῦς ἀπιστοῦν κατηγοροῦντας τινῶν φιλαρχημάτων οὕτω προσαγορευθῆναι. Haec ex Istri Atticis desumpta esse, quae Athe-

næus quoque excerpserit iii. 6. monnit Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 220. Ceterum Sycophantas constat proprie dictos esse, qui indicarent (φαῖσιν ἐστὲν enim i. q. μνησῖν, ἐγκαλεῖν) eos, qui ex Attica ficus exportassent vel exportarent, quod vetitum erat Athenis; deinde in universum ita vocatos esse criminatores et accusatores falsos. Vid. Plutarch. de Curiosit. t. iii. p. 523. B. Schol. ad Aristoph. Plut. 674. Ast.

αὐτίκα ἰατρον] Cod. Reg. αὐτίκα καὶ ἰατρον, quod ex repetito κα et prima vocis ἰατρον littera enatum esse apparet. Ceterum αὐτίκα est statim, illico, h. e. ut exemplum ponamus non longe repetitum. Vide de hoc particulae significatione Koen. ad Gregor. p. 194. Manslæud. ad Lys. Orat. xix. p. 647. ed. B. et Ernest. ad Xenoph. Mem. iv. 7. Ast.

τας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει, ἢ λογιστικόν,^ε ὃς ἂν ἐν λογισμῷ ἀμαρτάνῃ, τότε^η ὅταν ἀμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν; ἀλλ' οἶμαι, λέγομεν^ι τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς· τὸ δ' οἶμαι ἕκαστος τούτων, καθ' ὅσον τοῦτ' ἐστίν ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν, οὐδέποτε ἀμαρτάνει. ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ^κ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ,^λ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. ἐπιλιπούσης^μ γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἐστὶ δημιουργός· ὥστε δημιουργός^ν ἢ σοφός ἢ ἄρχων οὐδεὶς ἀμαρτάνει.

Ἰατρὸν DKq.—^ε περι...ἐξαμαρτάνει om Θφτ.—^ε λογικὸν pr Η.—^η τότε om q, τότε δ' c.—^ι λέγομεν φτ. malim λέγομεν μὲν.—^κ ὁ om ΠDKq.—^λ ἀκριβῆ om Θφτ.—^μ ἀκριβολογεῖ φ et pr ε.—^ν ἐπιλιπούσης φΚτ et cor A.—^ξ ὥστε δημιουργός om

λογιστικόν] λογιστικὸς est computandi peritus (λογισμὸς est enim *enumeratio*, h. e. ratio numeris reddita expensae et accepti, unde λογιστικὴ ars, quae dicitur, calculatoria). Gorg. 451. D. τὰ μὲν ἄλλα, καθ' ἕνα ἢ ἀριθμητικὴ, ἢ λογιστικὴ ἔχει· περὶ τὸ αὐτὸ γὰρ ἐστὶ (veritas, quocirca acuenda est penultima), τό τε ἄριον καὶ τὸ περιττόν διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι καὶ, πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλλα πῶς ἔχει πληθούς, ἐπισκοπεῖ τὸ περιττόν καὶ τὸ ἄριον ἢ λογιστικὴ. Cf. Pollux iv. 163. et Schol. Ruhnck. ad Charmid. p. 91. Ast.

ἀμαρτάνῃ, τότε ὅταν] Post ἀμαρτάνῃ suspendendam esse puto orationem, ideoque apte positum iri interrogationis notam, ut intelligat. Tunc, inquam, vocas, quomodo peccat? ΣΤΕΡΝ. Verba τότε ὅταν—κατὰ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν cum praecedentibus, quibus explicandis inserviunt, artius coherent, quam ut divelli ab eis possint. Ast.

τῷ ῥήματι] Non plane convenit cum Latinorum verbo, cui re ipsa s. re vera (Graecorum τῷ ἀληθείᾳ, τῷ ἔργῳ s. τῷ ὄντι) opponitur, et in quo simulationis notio inest, quod Heind. statuit ad Gorg. p. 16. sed idem fere est, quod ὡς ἔπος (i. e. κατ' ἔπος, τῷ ῥήματι) εἰπεῖν, quod usurpatur, quando res non accuratius exponitur, sed universe ideoque indefinite significatur. Sic c. 15. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν et τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ sibi opponuntur; de Legib. ii. p. 656. E. οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριστόν, ἀλλ' ὅπως. Similiter apud Lucian. Tim. §. 19. οὐτως μὲν εἰπεῖν et ὡς δὲ ἀληθείᾳ λόγῳ opposita le-

guntur. Alii aliter explicant. Vid. Heindorf. ad Hipp. Maj. §. 11. et Weiske de Pleonasm. p. 47. Sic etiam τῷ ῥήματι est, ita in universum, indefinite, rem scilicet omnino nominando vel significando, non vero accuratius definiendo. Gorg. 450. E. οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι (in universum), οὕτως εἶπες, ὅτι ἢ διὰ λόγου τὸ κύριον ἔχουσα ῥητορικὴ ἐστίν. Ab hoc vocis ῥήμα usu distinguendus est ille, quo τῷ ῥήματι et τοῖς ῥήμασι est: secundum verbum s. verba, ita ut verba sonant ut in Phaedon. p. 102. B. ὁμολογεῖς, τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σακράτους οὐχ, ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτως καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχει; Theet. 166. D. τὸν δὲ λόγον ἀδ', μὴ τῷ ῥήματι μου δίκαιε, ἀλλ' ὅδε ἐστὶ σαφέστερον μῦθος, τί λόγος. Ast. τὸ δ'] Est i. q. τὸ δὲ ἀληθὲς s. τῷ δὲ ἀληθείᾳ, re ipsa vero. Sic Timaeus p. 86. D. τὸ δ' ἀληθὲς, ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία—νόσος ψυχῆς γέγονε. Polit. iv. 17. p. 443. C. τὸ δὲ γε ἀληθὲς, τοιοῦτον μὲν τι ἦν—ἢ δικαιοσύνη. Lucian. Piscat. §. 6. οἱ δὲ ἐπαινοῦσι—καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζῆλοισι τῆς ἀπολογίας, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὁμῶς. Sic et Diodor. Sic. xvi. 91. Dio Chrysost. Orat. i. de Regno p. 14. A. Contra τὸ δὲ legitur Polit. vii. 527. A. Cratyl. 404. C. 405. E. 439. C. Gorg. 158. B. Theet. 166. A. 157. B. (ubi Heind. plura laudavit, τὸ δὲ vero non satis recte explicat quae tamen). Vide quoque de hac loquendi formula exposuimus in Ephemerid. Art. et Scient. Landshut. a. 1808. v. i. Fasc. ii. p. 104. Ast.

νει τότε όταν ἄρχων ἦ.^p ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν^q εἴποι ὅτι ὁ ἰα-
 τρὸς ἤμαρτε καὶ ὁ ἄρχων ἤμαρτε. τοιοῦτον^r οὐν^s δὴ σοι^t
 καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν γὰρ^v ἀποκρίνεσθαι.^x τὸ δὲ ἀκριβέ-
 στατον ἐκείνο τυγχάνει ὄν, τὸν ἄρχοντα, καθ' ὅσον ἄρχων^{ii. 341.}
 ἰστί, μὴ ἀμαρτάνειν, μὴ ἀμαρτάνοντα δὲ τὸ αὐτῶ βέλτι-
 στον τίθεισθαι, τοῦτο^y δὲ τῶ ἀρχομένῳ ποιητέον. ὥστε, ὁ
 περ ἐξ ἀρχῆς ἐλεγχοι, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν
 ζυμφέρον.^z [§. 15.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε· δοκῶ
 σοι^a συκοφαντεῖν; Πάνυ μὲν οὐν, εἶφη. Οἷσι γὰρ μ' ἐξ
 ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργούντά σε ἐρέσθαι^b ὡς
 ἠρόμη; Εὖ μὲν οὐν οἶδα, εἶφη. καὶ οὐδέν γέ σοι πλέον^{iii. i. 31.}
 ἔσται· οὔτε γὰρ ἂν με λάθοις κακουργῶν, οὔτε μὴ λαθῶν
 βιάσασθαι τῶ λόγῳ δύναιο. Οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι,
 ἦν δ' ἐγώ, ὦ μακάριε. ἀλλ' ἵνα μὴ αὐθις ἡμῖν τοιοῦτον

= Οὐκ ἔστι
 ἄλλο τι

Φτ.—^o ὅτε τ.—^p εἰ τ.—^q γ' ἂν om q.—^r ὅτι om φτ.—^s δ post καὶ om pr φ.—^t τὸ
 τοιοῦτον φτ.—^u ἦν τ, om κ.—^v δὴ σὺ ε.—^w δὴ ΑΠΦΔΚ cum pr φ et corr τ, με ε,
 δὲ pr τ: om ε.—^x ἀποκρίνεσθαι qiv.—^y τοῦτο τ.—^z ξ. ΘΞΦΚ.—^a σοι om φτ.—

ἀλλὰ πᾶς γ' ἀλλὰ γε est tamen, at-
 tamen: i. e. ' etsi non vere sic dicitur, ta-
 men quisvis dicet, medicum peccare.' Sic
 Gorg. 478. Β. ἀλλ' ἀφέλιμόν γε (etsi
 non ἡδὺ, tamen ἀφέλιμον), et sexcenta
 alia. Ast.

§. 15. οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται] *Nihil
 tibi proderit.* V. nostra in Phædr. p. 386.
 quibus adde Eurip. Phœn. 556. Dio
 Chrysost. Orat. x. p. 146. C. et Valcken.
 Diatrib. in Eurip. Fragm. c. 14. p. 151.
 Ast.

ὄντε μὴ λαθῶν] Scribendum puto ὄντε
 μὴ λαθῶν. Steph. qui sic in Not. ' In-
 venit et tertia lectio, με λαθῶν. quam
 certe malim quam μὴ λαθῶν: (nullo
 enim modo locum habere hic potest nega-
 tio) veram illam ex conjectura genui-
 nam esse puto. Neque enim me latere
 queant (inquit) tuæ cavillationes, neque,
 etiamsi me latuerint, vim mihi inferre
 tuis verbis possis.' Intellige autem, ' tuis
 illis cavillatoria verbis.' Gaudet porro
 usu verbi κακουργεῖν hac in significa-
 tione. nam et paulo post utitur (et qui-
 dem imperativo κακούργει addens alium
 συκοφάνται) et p. 338. dixerat κακουρ-
 γήσας μάλιστα τὸν λόγον.

ὄντε με λαθῶν] Vulgo ὄντε μὴ λαθῶν,
 in quo μὴ nulla ratione potest defendi;
 neque enim cum ὄντε conjungi potest,
 Plat.

ut negatio duplicata fortius neget vel
 altera negatio redundet (hæc enim som-
 nia sunt Grammaticorum) neque cum
 verbo δύναιο (tunc enim conjunctivus re-
 quireretur). Quocirca corressinus με,
 quod et sensus postulat et a vulgata
 scriptura μὴ proxime abest. Sensus per-
 spicuus est, si verba resolveris: ὄντε, εἰ
 με λάθοις κακουργῶν, βιάσασθαι με τῶ
 λόγῳ δύναιο. Sic etiam Ficini. videtur
 legisse, ut qui verterit: neque enim me
 tuæ latent insidias, neque, cum lateant,
 vim verbis inferre valebis. Solet vero τῶ
 βιάζεσθαι opponi τὸ λαθῶναι, ut apud
 Xenoph. Mem. iv. 4. §. 21. ὅσπερ τοὺς
 ἐπ' ἀνθρώπων κειμένους νόμους ἐνίοι πα-
 ραβαίνοντες διαφεύγουσι τὸ δικηρὸν δίδόναι,
 οἳ μὴ λαθάνοντες, οἳ δὲ βιαζόμενοι. Sic
 et Platarch. de S. N. V. p. 91. ed.
 Wytli. ὅτε ἢ λαθῶν διαφεύγει, ἢ βιαζό-
 μενος. Igitur ὄντε γὰρ ἂν με λάθοις κα-
 κουργῶν cet. positum est pro: ὅ γὰρ ἂν με
 κακουργῶις, ὄντε λαθῶν ὄντε βιαζόμενος
 (neque clam, neque aperte ac per vim).
 Steph. scribi volebat ὄντε μὴν, quod re-
 cepissem, nisi μὴ probabilius mihi visum
 esset. Ceterum κακουργεῖν, ut in Gorgia
 v. c. tam crebro legitur, est, verum ma-
 litiosè occultare, rationibus captiosis ad-
 versarium premere ac vexare; vid. Wolf.
 ad Demosth. Leptin. p. 324. Ast.

ἰγγίηται,° διάρισται ποτίρας λέγεις τὸν ἀρχοτά τε καὶ τοῦ
 κρείττονα, τὸν ὡς^β ἔπος εἶπειν ἢ τὸν ἀκριβεῖ^η λόγῳ, ὃ νῦν
 δὴ ἔλεγες, οὐ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιοι ἴσται
 τῷ ἦττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἀρ-
 χοντα ὄντα. πρὸς ταῦτα κακουργεῖ καὶ συκοφάντει, εἴ τι
 δύνασαι· οὐδὲν σου παρίεμαι.^ι ἀλλ' οὐ μὴ οἴος τ' ἦς.
 Οἷσι γὰρ αἶν με, εἶπον, οὐτα μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχει-
 ρεῖν λίοντα καὶ συκοφαντεῖν Θεμισύμαχον; Νῦν γοῦν,^ι

^β ἐρίσθαι K: ἔρσθαι τ.— τ' το.— οὐδ' Θ, om τ.— γένηται υ.— τὸν post καὶ
 om υ.— ἢ τὸν ὡς Dq et rc Π.— τῷ ἀκριβεῖ q.— παρίεμαι ε.— οὐν υ.— ἔφη

τὸν ὡς ἔπος εἶπειν] Eum, qui in uni-
 versum, an eum, qui proprie et accurate
 sic vocatur. Verba δ νῦν δὴ (int. αὐτῶν)
 ἔλεγες et τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ respiciunt
 praesens illa Thraymachi: κατὰ τὸν
 ἀκριβῆ λόγον, quemadmodum τὸν ὡς
 ἔπος εἶπειν spectant ad illa: ἔλλ', οἷμαι,
 λόγον μὲν τῷ βήματι ὄντος. Sic paulo
 post sequitur: ὃ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ λατρὸς,
 ὡς ἔρι εἶλεγες. Ast.

οὐδὲν σου παρίεμαι] *Minime a te pre-
 cor, ne hoc facias* (me veres atque pre-
 mas rationibus captiosis). Scilicet ἔματι
 est *pele, cupio*, et cum praepositione παρὰ
 (haec, ut Latinorum *de*, discessionem
 significat, ut in παραχωρεῖν) conjunctum
 avertendi aliquid studium denotat; hinc
 est Latinorum *deprecari*. Sic in Apol. §.
 1. τοῦτο βριῶν δέομαι καὶ παρίεμαι—μήτε
 θαυμάζειν, μήτε θαυμαβεῖν τοῦτου ἔνεκα.
 Grammatici vulgo explicant verbo παραι-
 τοῦμαι, v. Ruhnk. ad Tim. p. 207. Fi-
 scher. ad Apolog. l. i. p. 69. Phrynichus
 vero Ms. apud Ruhnk. οὐδὲν σοῦ
 παρίεμαι: οὐδὲν παραποδοῦμαι, οὐδὲν ἀπο-
 γράφομαι. Sic etiam Budæus in Com-
 ment. Gr. L. exposuit: non recuso, quod
 rectius esse censo eorum ratione, qui
 παρίεμαι pro simplice *precor* habent. Ast.

οὐ μὴ οἴος τ' ἦς] οὐ μὴ cum conjunc-
 tivo aor. 1. passiv. aor. 2. activi vel
 medi, tarius cum conjunct. praesentis
 pro futuro poni, observantur gramma-
 tici; vid. Dawes. Miscell. Critic. p. 221.
 Valcken. ad Eurip. Hipp. 607. Matthies
 Gr. Gr. p. 728. Exempla etiam apud
 Platonem sunt frequentissima, ut Polit.
 v. 18. p. 478. E. οὐδὲ ἀδῆν ἢ πολυτελεῖα
 μήποτε πρότερον φρεῖ τε ἐς τὸ θυγατρὸν
 καὶ φρεῖ φίλου ἴδῃ. vi. 402. E. οὐδὲ οὐ
 μὴ γένηται ἀλλὰ οὐ φρεῖ πρότερον. x.
 507. C. οὐτε ἐφουρέθησαν ἐπὶ τοῦ θεοῦ,
 οὐτε μὴ φουρεῖ. et p. 609. A. Phaedr.

200. E. οὐτ' ἴσται οὐτε μήποτε δοτέρας
 γένηται. Charm. 168. D. ἔχραν γὰρ
 ὄφης οὐδὲν ἄν μήποτε ἴδῃ. Hipp. Maj.
 300. D. οὐ γὰρ μήποτε εὐρησ, ὃ μήποτε
 ἐγὼ πέποιθα. Sed quomodo in con-
 junctivo aoristi vis futuri inesse possit,
 et quomodo sit ratio negationum οὐ μὴ,
 non-dum, quod sciam, quisquam aperuit.
 Ni fallor, concisa in his est oratio; post
 οὐ enim intelligendum quosdam, ἐπιθυ-
 μητόν vel tale quid, quod ut supplicat
 per se non opus est, propterea quod
 sermo vivus plura ejusdem generis habet,
 quae ineptum sit additamentis explere;
 Verbum *verendum* intelligendum esse,
 sequens *μὴ* docet; sic enim ante *μὴ* verba
 ὄφης, φοβεῖν, φιλώτεσθαι al. intelligenda
 (non quasi omissa supplenda) sunt. Jam
 si post *μὴ*, quod negationi praecedenti
 οὐ respondet, eamque ut subjectivam
 exhibet, aoristus sequitur, hic rem qui-
 dem certam, tempus vero indefinitum
 significat (vid. not. ad Alcibiad. l. p.
 302. ed. nostr.) ita ut praesentiam quasi
 absolutam exhibeat; unde pro futuro
 poni aoristum, opinio esse nata. Οὐ μὴ
 vero etiam cum praesente jungitur, ut h.
 l. Polit. vi. 496. D. ἀλλ' οὐ μὴ φέρον
 (non verendum est, ne dicamus, non:
dicetur aoristus). Sic etiam Xenoph. Hier.
 xi. 15. Igitur οὐ μὴ fortis est negatio
 (proprie: non verendum, ne hoc fiat, h.
 e. *minime, nullo modo*); et si aoristus
 sequitur, v. c. οὐ μὴ τοῦτο γένηται, non
 pro futuro positus est, sed, quia tempus
 absolutum quasi significat, etiam futurum
 in se continet; est enim proprie: non
 verendum, ne hoc fiat, h. e. *nullo modo
 hoc sit vel fieri potest* (igitur et: *poterit*). Ast.

ἐρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα] Schol. Ruhnk.
 p. 147. παρομοίᾳ ἐπὶ τῶν καθ' αἰώνων τῶ
 ἢ ἀδύνατα ποιεῖν ἐπιχειροῦντων λέοντων.

ἔφη, ^k ἐπιχειρήσας, οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα. Ἐδὴν, ^l ἦν δ' ἐγώ, τῶν τοιούτων. ἀλλ' εἰπέ μοι. ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς, ὄν ^m ἄρτι ἔλθεις, πότερον χρηματιστής ἐστίν ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής; καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα. Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὃ ⁿ ὀρθῶς ^o κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστίν ἢ ναύτης; Ναυτῶν ἄρχων. Οὐδέν, εἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ, οὐδ' ἐστὶ κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης III. I. 32. καλεῖται ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν ^p τῶν ναυτῶν ἄρχήν. Ἀλληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν ἰκάστῳ τούτῳ ἐστὶ τι ξυμφέρων; Πάνυ γε. Οὐ ^a καὶ ἡ τέχνη, ἦν δ' ἐγώ, ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ ^r τὸ ξυμφέρων ^s ἰκάστῳ ζῆτειν τε καὶ ἐκπορίζειν; Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη. Ἄρ' οὖν καὶ ἰκάστῃ τῶν τεχνῶν ἐστὶ τι ξυμφέρων ἄλλο ^t οὐ προσδίδεται, ἢ ἔξαρκεῖ ἰκάστῃ αὐτῇ ἰαυτῇ ὥστε ὅτι ^v μάλιστα τελεία εἶναι; Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὡς περ, ἔφην ἐγώ, εἰ με ἔροιο εἰ ἔξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδίδεται τις, εἰκομῆ ^w ἂν ὅτι Παντάσασι μὲν οὖν προσδίδεται. διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἢ ^x ἰατρικὴ νῦν εὐρημένη, ^y ὅτι σῶμά ἐστὶ τονηρὸν καὶ οὐκ ἔξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. ἢ ὀρθῶς σοι δοκῶ, ἔφην, ἂν εἰπῆν αὐτῷ λέγων, ^z ἢ οὐ; Ὄρθῶς, ἔφη. II. 342.

om ΠΚρ.—^l ἔδην ΑΒΠν: ἔδην *ς.—^m ὁ pr D.—ⁿ ὁ om Θ.—^o ὀρθῶς v.—^p alterum τὴν om Θστ.—^r ὁ τ.—^s τῷ om pr Ε.—^t τὸ om Θστ.—^u ξυμφέρων Θ.—^v ἄλλο Κ.—^w ἄλλο οὐ προσδίδεται, ἢ ἔξαρκεῖ ἰκάστῃ αὐτῇ αὐτῇ ὥστε ὅτι q: ἄλλο ἢ ὅτι *ς.—^x ἢ add ΑΠΔΚρ.—^y εὐρημένη corr Π.—^z λέγων pr Π.—^{aa} τόδε DK et pr

Similiter Schol. ad Aristid. Orat. Plat. §. p. 143. t. ii. ubi Aristides h. l. reprehendit: ἄρ' ἔρα μὴ λόντα ξυρεῖν ἐπιχειρήσαν, οὐ θρασύμαχον σικοφανῶν ἐπιχειροῦντας, ἀλλὰ κομψοὺς Περικλέα. Schol. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύων ἢ παρομοίᾳ αὐτῶ λέγεται. Vid. Suid. in Aristot. c. ix. §. 2. Diogen. vi. 25. Latiorum est lionem radere vel iondere, vid. Erasmi Adag. Chilid. ii. Cent. 5. §. 11. p. 406. Cael. Rhodigin. Lect. Antiq. xiii. §. et J. Bapt. Pii Annotat. c. 15. in Gruteri Thesaur. Crit. t. i. p. 410. Ast.

οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα] Isaque nihil faciens, h. e. quum nihil, nullius momenti, nullus et impotens sis. Sympos. 216. E.

ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι. 219. Α. ἢ σε λαθόνως οὐδὲν ἂν. Theoc. 175. E. Gorg. 512. C. Phaedon. p. 293. 354. ed. Fisch. Vid. Schweighens. ad Appian. iii. p. 143. et que collegimus in Beckii Commentar. Societ. Philolog. Lips. v. iii. pt. i. p. 98. ubi tamen plura correctione indigent. Pro οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτα scribi volebat οὐδὲν ἂν καὶ ταῦτων Salvinus in Miscell. Observ. t. v. pt. ii. p. 279. De καὶ ταῦτα vid. Hoogevan. ad Viger. p. 177. et Praefat. ad doctrin. particul. p. 9. Ast.

ἔστι τι] Steph. ἐστὶ τι, contra ἔστι, ni fallor, recte Ald. Bas. l. et 2. namque ipsam quasi orationem exorditur. Deinde pro ἰκάστῃ Bas. l. et 2. ἰκάστη. Ast.

Τί δὲ δῆ; αὐτὴ ἢ ἰατρικὴ ἐστὶ πονηρά, ἢ ἄλλη τις τέχνη ἐστ' ὅτι προσδεῖται τινος ἀρετῆς, ὡς περ ὀφθαλμοὶ ὄψεως καὶ ὄτα ἀκοῆς, καὶ διὰ ταῦτα ἐπ' αὐτοῖς δεῖ τινὸς τέχνης τῆς τὸ ξυμφέρον εἰς ταῦτα σκεψομένης τε καὶ ἐκποριούσης; ὦρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἐνὶ τις πονηρία, καὶ δεῖ ἐκάστη τέχνη ἄλλης τέχνης ἢ τις αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται, καὶ τῇ σκοπομένη ἑτέρας αὐ τοιαύτης, καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἀπέραντον; ἢ αὐτὴ αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν; οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἀμαρτία οὐδεμία οὐδεμίᾳ τέχνῃ πάρεστιν, οὐδὲ προσήκει τέχνῃ ἄλλῃ τὸ ξυμφέρον ζητεῖν ἢ ἐκείνῃ οὐ τέχνῃ ἐστίν, αὐτῇ δὲ ἀβλαβῆς καὶ ἀπέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὔσα, ἕως περ ἂν ἢ ἐκάστη ἀκριβοῦς ὅλη ἢ περ ἐστὶ. καὶ σκόπει ἐκείνῃ τῶ ἀκριβοῦ λόγῳ, οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει; Οὕτως, ἔφη, φαίνεται. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἰατρικὴ ἰατρικῇ τὸ ξυμφέρον σκοπεῖ ἀλλὰ σώματι. Ναί, ἔφη. Οὐδὲ ἰππικὴ ἰππικῇ ἀλλ' ἵπποις· οὐδὲ ἄλλη τέχνη οὐδεμία ἑαυτῇ, οὐδὲ γὰρ προσδεῖται, ἀλλ' ἐκείνῃ οὐ τέχνῃ ἐστίν. Φαίνεται,

Π, τί φ.— αὐτὴ κτ.— ἢ om DEΓε.— τις om τ.— αὐτὰ ταῦτα ΠΔΚ.— ἢ ἐκποριούσης q: ceteri ἐκποριούσης, ε ἐκποριούσης.— ἐστὶ τ.— δὲ del A.— ε καὶ τῆ...σκέψεται om ΠΔΚ.— αὐτῇ αὐτῇ το.— σκέψεται καὶ τοῖς ἀρχαίοις q.— ἢ οὔτε αὐτῆς] καὶ τῆ σκοπομένη ΠΔΚ.— αὐτῇ ΠΔΚ.— αὐτῇ κτ. et rc q:

αὐτῇ ἢ ἰατρικῇ] Cod. Reg. articulum omittit, vitiose. Mox STEPH. 'Post τέχνη ponendam puto interrogationis notam et voculam καὶ ante ἐστ' ἔτι.' Sine causa; ἐστ' ὅτι προσδεῖται τινος ἀρετῆς non nova est sententia, sed prioris explicatio, quasi Plato scribere voluerit: αὐτῇ ἢ ἰατρικῇ, ἢ ἄλλη τις τέχνη ἐστὶ πονηρά, ὅστε προσδεῖσθαι τινος ἀρετῆς; Ceterum προσδεῖσθαι et προσδεῖν c. genitivo nominis et accusativo τῷ (aliqua in re), οὐδὲν (nulla in re) constitui solent. Sic vi. 17. p. 507. C. ἐστὶν ὅτι προσδεῖ ἀκοῆ καὶ φωνῇ γένους ἑλλου ἐς τὸ τὴν μὲν ἀκοῆν, τὴν δ' ἀκούεσθαι; cet. Sic et χρᾶσθαι constituitur, ut iii. 10. 399. A. ταῦτα οὖν—ἐστ' ὅτι χρῆσαι; Exemplaria alia vide in Lexic. Xenophont. v. προσδεῖσθαι. t. iii. p. 707. AST.

αὐτὰ ταῦτα] αὐτὰ ταῦτα e Cod. Reg. recepitur pro simplice ταῦτα, assentiente Ficino, qui vertit: quæ ad hæc eadem

conservant. Adτὰ ταῦτα sunt ea ipse, quibus oculi et aures indigent, ad quæ conservanda et, si laborant, restituenda arte opus est.—Mox pro ἐκποριούσης Ald. Bas. 1. et 2. exhibent ἐκποριούσης. AST.

σκεψομένης] Ficini. σκεπτομένης legisse videri possit, quum verterit: inven-tiget præbeatque. Sed rectius habet futurum. Ceterum orationem ita distinximus, ut verba ad θεωρε ὀφθαλμοὶ καὶ ἐκποριούσης explicationis gratia interposita sint, illa vero ἄρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ—orationem interruptam restantur. AST.

αὐτῇ δὲ] Sic correximus vulgatam αὐτῇ; sensus enim requirit αὐτῇ, quod Ficini. quoque expressit: ipsa autem integra et sincera semper est. Mox Ald. Bas. 1. et 2. pro ἐκάστη vitiose ἐκάστη. AST.

ἴφη, οὕτως. Ὁ Ἄλλὰ μὲν, ὃ Θρασύμαχε, ἀρχουσί γε αἰ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐ πέρ ἐῖσι τέχναι. Συνεχάρησεν ἑνταῦθα καὶ μάλα μόγις. Οὐκ ἄρα ἐπιστήμη^ρ γε^ι οὐδεμία τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρειν σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἥττονός τε καὶ ἀρχομένου ὑπὸ ἑαυτῆς.^β Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα τελευτῶν, ἐπεχείρει δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. ἐπειδὴ δὲ ὁμολόγησεν, Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ^α ἰατρὸς οὐδεὶς, καθ' ὅσον ἰατρός,^γ τὸ
 τῆ ἰατρῆ ξυμφέρειν σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῆ κάμνοντι; ὁμολογηται γὰρ ὁ ἀκριβῆς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἀρχων ἀλλ' οὐ^κ χρηματιστής. ἢ οὐχ ὁμολογηται; Ξυνίφη. Οὐκοῦν καὶ ὃ^ν κυβερνήτης ὁ ἀκριβῆς ναυτῶν εἶναι ἀρχων ἀλλ' οὐ ναύτης; Ὁμολογηται. Οὐκ ἄρα ὃ γε τοιοῦτος κυβερνήτης τε καὶ ἀρχων τὸ τῆ κυβερνήτη ξυμφέρειν σκέψεται^ε τε^ε καὶ προστάξει,^β ἀλλὰ τὸ τῆ ναυτη τε καὶ ἀρχομένη. Ξυνίφησε^β μόγις. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ Θρασύμαχε, οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῆ, καθ' ὅσον ἀρχων ἐστί, τὸ αὐτῶ ξυμφέρειν σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῶ ἀρχομένη καὶ ὃ^ν ἂν αὐτὸς δημιουργῆ^ν καὶ πρὸς ἐκεῖνο^δ βλέπων καὶ τὸ ἐκείνω ξυμφέρειν καὶ πρέπειν καὶ λέγει ἂ λέγει καὶ ποιῆ^ε ἂ ποιῆ^ε ἅπαντα.

§. 16. Ἐπειδὴ οὖν ἑνταῦθα ἤμεν τοῦ λόγου καὶ πᾶσι
 καταφανὲς ἦν ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τὸναντιὸν περιιστήκει,^ι ὁ Θρασύμαχος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι,^β Εἰπέ μοι, ἴφη, ὃ Σώκρατες, τίθη^β σοι ἔστιν; Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ^γ

αἴτη φ. — ξ. τ. — οὐδ' υ. — οὕτως ἴφη ε. — ἐπιστήμη ε. — ἴ γε om θ, ante ἐπιστήμη ponit ε. — σκοπεῖν οὐδ' ἐπιτάττειν conp φ. — ἑαυτοῦ κ. — οὐν δὴ το. — α δὲ ΠΔ. — ἰατρός ἐστι τὸ ε. — val. ἀλλ' ιε φ. : ἀλλ'...ἀρχων om τ. — οὐχί ε : οὐ...ἀλλ' om φ. — δ utramque om τ. — τε om ΠΔΚε. — πρόξει θ. — ξυμφέρησεν φ. — δ ΔΚε. — ἐκεῖνον θστ. — ἂ ποιῆ om q. — περιιστήκει κ. — ε ἀποκρίνεσθαι q. — τίθη ΔΚεε et γρ Π, τίθη θ, τήθη υ, τήθη φ, τίθη ε : τήθη φ. — χράν

δ ἀκριβῆς] Aristoteles Polit. i. 6. (i. 3. §. 30. ed. Schneid.) ἀνδρίας γὰρ εὐχρήματα ποιεῖν ἐστίν, ἀλλὰ θάρσος, οὐδὲ στρατηγικῆς καὶ ἰατρικῆς, ἀλλὰ τῆς μὲν νίκης, τῆς δ' ὀφείλων. Ast.
 σκέψεται τε καὶ] Cod. Reg. τὲ omittit; sic et Ald. et Bas. i. Ast.
 §. 16. περιιστήκη] Vulgo περιιστήκει, vid. ad §. 2. Ast.

τιθη] Explicat Schol. Rahnk. p. 147. μίμη, ἢ πρὸς πατρός ἢ μητρός μήτηρ. Sic et Thomas M. p. 846. τίθη λέγουσι τὴν τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός μήτέρα — τίθη δὲ λέγεται ἢ μαστὸν παρέχουσα. Ita Polit. ii. 14. p. 373. C. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεῖσεν παιδαγωγῶν, τιθῶν, τροφῶν. Contra v. 10. p. 461. D. τίθη ἐστὶ αἰτία : καὶ ἐκεῖνα εὐ ἐκείνου πάτρου τε καὶ

οὐκ ἀπακρίνεσθαι· χρῆν¹ μᾶλλον ἢ τοιαῦτα² ἐρατᾶν, Ὅτι
 ταῖ³ σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾶ καὶ οὐκ ἀπομύττει δόμο-
 III. I. 35. κων· ὅς γε αὐτῆ⁴ οὐδὲ πρόβατα⁵ οὐδὲ ποιμένα⁶ γιγνώσ-
 κεις. Ὅτι⁷ δὴ τί⁸ μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οἶμι τοὺς
 ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν
 βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνει αὐτοὺς καὶ θεραπεύει
 πρὸς ἄλλο τι βλέποντας ἢ⁹ τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθὸν καὶ
 τὸ αὐτῶν, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ¹⁰
 ὡς ἑλληνῶς ἄρχουσιν, ἄλλως¹¹ πως ἡγεῖ διανοεῖσθαι¹² πρὸς
 τοὺς ἀρχομένους¹³ ἢ ὡς περ ἂν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη,
 καὶ ἄλλο τι σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ¹⁴ νυκτὸς καὶ ἡμέρας¹⁵ ἢ τοῦτο
 ὅθεν¹⁶ αὐτοὶ ἀφελήσονται.¹⁷ καὶ οὕτω πόρρω εἶ¹⁸ πρὶ τ¹⁹ τοῦ
 δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, ὥστε
 ἀγνοεῖς²⁰ ὅτι ἡ μὲν δικαιοσύνη τε²¹ καὶ τὸ δίκαιον ἀλλό-
 τριον ἀγαθὸν τῶ ὄντι, τοῦ κρείττονός²² τε καὶ ἄρχοντός²³ ζυμ-

ΛΟΞΗΤΟΥ: χρῆ¹ *ε.— ἢ τὴ τοιαῦτα ε.—² ὅτι σε ε.—³ αὐτῆς βογε ε, αὐτῆς βογε ε.—
 — οὐδὲ πρόβατα om φε.— ποιμένας ε.— δὴ...βουκόλους om ε.— τοι φε.—
 ε τὸ om φε.—⁴ ἢ om ε.— ἢ Π.— οὐκ ἄλλως ε.— ἡγεῖσθαι διανοεῖ φε et γρ Π.—
 — πρὸς τοὺς ἀρχομένους om φε.— διὰ om ε.— καὶ δι' ἡμέρας ε.— ὅπως φ,
 περ ε.— ἀφελήσονται ΑΠΔΚεφ et pr E: ἀφελήθησονται *ε.— ἀγνοεῖν φ.— τε

νίθας. Hesych. Τῆθ' τροφὸς, τῆθη (nutrix). Fluctuant magnopere gram-
 matici in his vocibus tum exponendis,
 tum distinguendis. Vid. Ruhk. ad
 Tim. p. 256. Ast.

κορυζῶντα] Schol. Ruhnk. μαρμαίοντα,
 μὲζῶντα (μὲζῶντα superscriptum est in
 Cod. vet. Paris. Vid. Bast. Epist. Crit.
 Append. p. 23.) κρύφα γὰρ ἡ μῆξα, ἦν
 οἱ Ἀττικοὶ κατάρβου φασί, (mucus et
 mala pituita nasi apud Catull. xliii. 17.)
 Sic Lucian. Dialog. Mort. vi. §. 21. κ^ο
 ρύφης μὲν τὴν βίνα, λάμψι δὲ ὀφθαλμοῦ
 μυστὸν ὄντα. Ejuod. Alexand. §. 29. p.
 428. κρύφης μυστὸς τὴν βίνα. Philo-
 pseud. §. 8. z. ii. p. 269. εἰ μὴ τῶν τὴν
 βίνα κρύφης μυστὸς εἴην. Cf. Solan. ad
 Lucian. de morte Peregrin. t. viii. p.
 588. Bip. Hemsterhus. ad Dialog. Se-
 lect. p. 24. et Reitz. ad Lucian. Adv.
 Indoct. t. viii. p. 875. Bip. Proverbi-
 aliter is, qui habet naves mucore obstruc-
 tas, pro stupido ponitur, contra homo
 emunctus naris est sagax, intelligens at-
 que elegans. Ast.

ἔε γε αὐτῆ] Aptè αὐτῆ interpositum;
 nam ipsi nutrix Socratis insipientiam

opprobrio esse, Thrasymachus vult signi-
 ficare; quasi dicens: quem ipsa se hoc
 quidem docuit, qui sit pecudum et pas-
 toris ratio. Exempla hujus adinorum
 pronominalium usus innumera extant.
 Ast.

παχύνει αὐτοὺς καὶ θεραπεύει] Re-
 spexit et illustravit h. l. Galenus de Hip-
 pocrat. et Platon. Decret. ix. t. i. p. 334.
 ed. Bas. Ast.

ἡγεῖ διανοεῖσθαι] Schol. Ruhnkem. le-
 git: ἡγεῖσθαι διανοεῖ, addens: γράφεται,
 ἄλλως περ ἡγεῖ διανοεῖσθαι. Ast.

ἀφελήσονται] Sic e Cod. Reg. et Ven.
 reposuimus pro eo, quod libri editi le-
 gunt ἀφελήθησονται. Amant enim Græci,
 inprimis Attici, futurum mediū pro
 passivi futuro ponere, et librarius constat
 ubi vis fere futura mediū in futura passivi
 mutasse; vid. Hemsterhus. ad Thom. M.
 p. 852. Pierson. ad Mor. p. 567. Er-
 nest. ad Xenoph. Mem. iii. 7. §. Fischer.
 ad Weller. t. iii. p. ii. p. 68. Ast.

ἀλλότριον ἀγαθὸν] Libri editi sic in-
 terpungunt: ὅτι—τὸ δίκαιον, ἀλλότριον
 ἀγαθὸν τῶ ὄντι, τοῦ κρείττονός—ζυμφο-
 ρον. Sed sequens: οἰεῖται δὲ—βλάβη,

φῆρον,^f οἰκεία δὲ τοῦ κριβομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη· ἢ δὲ ἀδικία τὸναντίον καὶ ἄρχει τῶν ἄς ἀληθῆς ἐθηθικῶν τε καὶ δικαίων, οἱ δ' ἀρχόμενοι^g ποιοῦσι τὸ ἐκείνου ξυμφέρον κρείττονος ἄντος,^h καὶ εὐδαίμονα ἐκείνον ποιοῦσινⁱ ὑπηρετοῦντες αὐτῶ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὀκαστιοῦν. σκοπεῖσθαι δὲ ὡ ἐνθίστατε Σώκρατες,^j οὕτως^k χρῆ ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ^l ἔλαττον ἔχει. πρῶτον^m μὲν ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίαις, ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῶ τοιοῦτω κειναῖησῃ, οὐδαμῶⁿ ἂν εὖροις^m ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωρίας.^{III. l. 36.} πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκουⁿ ἀλλ' ἔλαττον^o ἔπειτα ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν τέ^p τινες εἰσφοραὶ ᾖσιν, ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει, ὁ δ' ἔλαττον, ὅταν τε λήψεις, ὁ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει. καὶ γὰρ ὅταν ἀρχῆν τινα ἀρχὴ ἰκάτερος, τῶ μὲν δίκαιῶ ὑπάρχει καὶ εἰ^p μηδεμία ἄλλη ζημία, τά γε οἰκεία δι' ἀμειλιαν^q μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὀφελίσσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπέχθεσθαι^r τοῖς τε^s οἰκείαις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐ-

om AE et pr Π.—^d κρείττονι φ.—^e ἄρχοντι φ.—^f ξυμφέροντος φ.—^g ἔρχεν ε.—
 τελῶς

^h κρείττονος ἄντος om q.—ⁱ ποιοῦντες ΠDK.—^j Σώκρατες om pr Π.—^k πανταχοῦ Π, παντελῶς DKq.—^l πρῶτα φ.—^m εἴρησ ΚΥ, εἴρησ ε.—ⁿ τοῦ ἀδίκου τὸν δίκαιον ε.
 αῶ

—^p τί add ANDKqto.—^q καὶ Η, καὶ εἰ ε.—^r ἀμελείας Η.—^s ἀπεχθάνεσθαι Κq,

quod oppositum est precedenti ἀλλότριον ἀγαθόν, docet, verba ἀλλότριον ἀγαθόν τῷ ὄντι esse predicatum, quod dicitur, nomen ἢ δικαιοσύνη et τὸ δικαίων (sic III. 6. ἢ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία). Verba deinde τοῦ κρείττονος δὲ καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον explicationis causa appositae sunt: justam alienam esse bonam, potioris puta et imperantis utilitatem. Post ἀλλότριον intellige μὲν, quo respicit δὲ post οἰκεία; nam prius μὲν inter ἢ et δικαιοσύνη interpositum spectat ad δὲ in ἢ δὲ ἀδικία; sic etiam post εὐδαίμονα ἐκείνον intelligendum est μὲν, cui opponitur ἑαυτοῦς δὲ: μὲν dici non potest, quam crebro omittitur. Καὶ post τοῦδ' ἄντος (quod adverbialiter positum est: οὐκίως) et δὲ in verbis οἱ δὲ ἀρχόμενοι se invicem respiciunt, quemadmodum saepenumero καὶ et δὲ, τὲ et δὲ, μήτε et

δὲ; vid. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. Böckh. in Plat. Min. p. 66. et Matthiae Gr. Gr. p. 893. Ast.

καὶ εἰ] Ald. Bas. 1. et 2. exhibent κἀκεῖ, unde quilibet conjicit legendum esse καὶ εἰ (etiāμοι, εἴσι, v. nostra in Phedr. p. 226.); et confirmatur haec conjectura Cod. Regio. Stephanus post κἀκεῖ inseruit εἰ. Sed κἀκεῖ otiosum est, nec Ficinus videtur reperisse, utpote vertens: etenim εἰ quando magistratu quodam uterque fungitur, si nulla alia iusto iactura contigit, haec saltem illi non decet. Sequens γὰρ precedente μηδεμία ἄλλη, ut post οὐδὲν ἄλλο (v. c. apud Isocrat. Panath. p. 278. ed. Cor.) est saltem, certe. Vid. Toap. ad Longin. Fragm. vi. §. 1. Ast.

τοῖς τε οἰκείαις] Particulum τὲ e Cod. Reg. et Bas. 2. recepimus. Ast.

τοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον τῇ δὲ ἀδίκῃ πάντα τούτων τάναντία ὑπάρχει. λέγω γὰρ ὅτι περὶ νῦν δὴ ἔλεγον,
 II. 244. τὸν μεγάλα δυνάμινοι πλεονεκτεῖν. τοῦτον οὖν σκοπεῖ, εἴπερ βούλει κρίνειν ὅσῳ μᾶλλον συμφέρει ἰδία αὐτῷ. ἀδικον εἶναι ἢ τὸ δίκαιον. πάντων δὲ ῥᾶστα μαθήσει, εἰάν ἐπὶ τὴν τελευταίαν ἀδικίαν ἔλθῃ, ἢ τὸν μὲν ἀδικήσαντα εὐδαιμονίστατον ποιεῖ, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἀν' ἐβέλοντας ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυρανίς, ἢ οὐ κατὰ σμικρὸν τ' ἀλλότρια καὶ λάθρα καὶ βία ἀφαιρεῖται, καὶ ἱερά καὶ ὄσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλ-

ἀπέχουσαι πρὸς ΘΠ. — τε om Πρ. — δὲ Dq. — ὑπερ ε. — ὅσον om Kq. — πῶσῳ DKq, ὅσον v. — αὐτὸν DKq, om ε. — τῶν ἀδικῶν ἢ τῶν δικαίων v. — τὸ om DK

ὑπερ νῦν δὴ] Vulgo ὑπερ νῦν δὴ (Cod. Reg. λέγω δὲ, ὑπερ), quod a librario profectum esse apparet, qui Thrasymachum existimasset justī definitionem supra positam respicere. Sed, nulla reperitur in antecedentibus ejusmodi definitio, cui respondeant verba τὸν μεγάλα δυνάμινοι πλεονεκτεῖν; nec hæc ipsa ut prædicatum, quod dicitur, justī in prægressis leguntur. Quocirca ὑπερ locum habere nequit, et ὑπερ scribendum est, quod respicit non prædicatum in prægresso positum, sed enuntiationem antecessam; et hæc est: δίκαιος ἀνὴρ ἀδικῶν πανταχοῦ ἑλαττον ἔχει, seu, ut paulo post Thrasymachus dixit, οὐδαμῶς ἂν εἴροις. — πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδικῶν, et ad hoc spectant verba: δυνάμινοι πλεονεκτεῖν; quapropter interpositum est ὑπερ νῦν δὴ ἔλεγον: quod a. ut modo dicebam. Etiam Ficinus ὑπερ legit vertens: dico autem, quod et supra. Accedit, quod hæc supra dicti repetitio, sicuti omnino declaratio definita ac directæ sententiæ, Sophisticum Thrasymachi ingenium egregie depingit. Sic c. 12. φημὶ γὰρ ἐγὼ, εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι, ἢ τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον. p. 341. A. ἔστε, ὑπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν συμφέρον: et paulo post: καὶ, ὑπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος συμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ἔν. Ast.

ἢ δίκαιος] Sic Cod. Reg. quod et sensus postulat et Ficinus expressit: quantum magis conferat privatim sibi injustum esse, quam justum. Vulgo τὸ δίκαιον. Ast.

κατὰ σμικρὸν] Animadvertenda est in hæc oratione artificiosas enuntiationum sibi oppositarum conformatio. Κατὰ σμικρὸν (singulativim, κατὰ μέρος, hoc vel illud) et ξυλλήθεον (generativim, omnia sine discrimine) sibi respondent: τὰλλότρια duplicem habet expositionem: καὶ ἱερά καὶ ὄσια et καὶ ἴδια καὶ δημόσια; pariter ἀφαιρεῖται in verbis καὶ λάθρα καὶ βία. Deinde voces καὶ λάθρα καὶ βία cum verbo suo ἀφαιρεῖται connexæ sunt, τὰλλότρια vero ab illis, quibus exponitur, divulsæ et in fine orationis collocatæ sunt, ita ut oratio, quum verba καὶ ἱερά—δημόσια respiciant nomen principale τὰλλότρια in orationis initio, in principium suum videatur recurrere. Postremo in vocis τὰλλότρια expositione membrorum æqualitas non solum sensus, verum etiam soni similitudine expressa reperitur; nimirum ἱερά sunt res divinitæ, ad deorum cultum spectantes, ὄσια vero res sanctiæ (i. e. ab hominibus, a civitate al. sanctis et constitutis, igitur res publicæ ac communes. vid. Schol. Ruhnck. p. 147. Valckenar. ad Ammon. p. 184. Taylor. ad Æschin. in Timarch. t. iii. p. 48. ed. R. et Ruhnken. ad Tim. p. 196.) Quapropter ἴδια voci ἱερά respondet (intellige dona deorum, h. e. opes et divitiis in deorum templis servatas), sicuti δημόσια voci ὄσια; et adverte voces similiter cadentes ὄσια et δημόσια. Tam egregie Plato, philosophorum poeta et poetarum philosophus, universam Sophistarum et rationem et orationem imitando exprimit. Ast.

λήβδην. ὣν ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάβῃ, iii. i. 37.
 ζημιούται τε^d καὶ ὄνειδῃ ἔχει τὰ μέγιστα· καὶ γὰρ ἰε-
 ρόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστρη-
 τὰ καὶ κλίπται οἱ κατὰ μέρη ἀδικούντες τῶν τοιούτων
 κακουργημάτων καλοῦνται. ἐπειδὴν δέ τις πρὸς ταῖς τῶν
 πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώση-
 ται, ἀπὲρ τούτων τῶν αἰσχυρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μα-
 κάριοι κέκληνται, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ
 ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν πύθωνται^d αὐτὸν^e τὴν ὅλην ἀδι-
 κίαν ἠδικηκότα·^f οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν τὰ ἀδικα^e ἀλλὰ τὸ
 πάσχειν φοβούμενοι ὄνειδίζουσιν οἱ ὄνειδίζοντες^h τὴν ἀδι-

γι, delet φ.—^a οὐκ ἂν ἀδικῆσαι φε.—^b τε om K.—^c om v.—^d πύθωνται v.—^e αὐ-
 τῶν τ, αὐτόνους v, αὐτοὺς rc t.—^f ἠδικηκότας rc t, πεπονηκότας v.—^g τάδικα v.—

κέκληνται] Pronomen τις, quia col-
 lective positum est (nostrum est mas,
 vid. Valckenar. ad Herod. p. 671.) plu-
 rali jungitur, ut Phileb. 45. C. εἰ τις τὰς
 μεγίστας ἡδονὰς ἰθεὺς βούλοιο, οὐκ ἐς
 ὄγκειαν, ἀλλ' ἐς νόσον ἴστας δεῖ σκοπεῖν.
 Cf. 46. E. Vid. Lexic. Xenophont. t.
 iv. p. 299. not. 17.—Κέκληνται est tem-
 pus præsens actionis perfectæ, vid. nos-
 tra ad Phædr. p. 256. ibi laudatis adde,
 si tanti putes, Homer. Il. xviii. 306.
 Eurip. Hec. 559. Polit. v. p. 470. B.
 viii. 552. D. 558. D. Phædon. p. 79.
 D. Quocirca etiam cum τῶν conjungit-
 ur, ut Tim. 48. C. καὶ τῶν ἔτι—κέκλην-
 ται. Præterea observasse mihi videor,
 præterita, in primis aoristorum, ita poni,
 ut tempus quidem præsens indicent, rem
 vero quasi jam peractam atque absolu-
 tam significent, igitur rem præsentis tem-
 poris momento peractam, h. e. continuo,
 statim peractam vel celeriter peragen-
 dam. Quam quidem significationem habent
 aoristi præteriti etiam in hac lo-
 quendi ratione: τί ὅν οὐ τοῦτο ἐποίη-
 σας; cur igitur hoc non statim facis?
 (in quo, ut res continuo facienda signifi-
 cetur, ut jam peracta exhibetur). Exem-
 pla vide apud Schneider. ad Xenoph.
 Mem. iii. 11. 15. et Heind. ad Charmid.
 p. 69. Similiter aoristi præteriti cum
 præsentis conjunguntur, ita ut significant,
 quod statim fit; exempla vid. nostris ad
 Phædr. p. 335. quibus adde Schæfer.
 Melet. Critic. p. 116. et Heind. ad Phæ-
 don. §. 76. Sic v. c. Xenoph. Anab.
 iv. 2. 15. ἐπεὶ δ' ἐγγυὲς ἦγον οἱ Ἕλληες,
 λιπέουσιν οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὴν μαρ-
 Plat.

τῶν: viz Græci prope vesperant, et Bar-
 bari reliquunt, (ut Virgil. Æn. i. 496.
 'vix agnovit pavitantem—et nos compel-
 lat vocibus ultro.') Thucyd. vii. 83.
 καὶ ἀναλαμβάνουσι τε τὰ ἔπλα καὶ οἱ
 Συρακοῦσιοι αἰσθάνονται καὶ ἐπαινήσαν
 (eodem temporis puncto præana cecine-
 rant, h. e. illico præana canunt). Cf.
 Xenoph. Hist. Gr. ii. §. 23. vii. 5. 12.
 Sic etiam perfecti usurpatur imperativus,
 v. c. Lucian. Dialog. mortuor. x. §. 2. t.
 i. p. 152. ἀλλ' ἰδοὺ ἢ πῆρα μοι καὶ τὸ
 βακτρον εἰς τὴν λίμνην ἀπεβρίβδων. Ita,
 si fallor, etiam nostro loeo κέκληνται
 notionem ejus, quod statim fit, adjunc-
 tam sibi habet, ut sit: ἐπειδὴν δέ τις—
 δουλώσῃται—εὐδαίμονες κέκληνται: si
 quis vero oives ipsos in servitutem redi-
 git, beatus dictus est, h. e. statim beatus
 dicitur, vel: simulac—rodegit, felix nunc-
 cupatur. Quilibet sentiet graviorem
 perfecti significationem, si antecedentia
 contulerit: καὶ γὰρ ἱερόσυλοι—οἱ κατὰ
 μέρη ἀδικούντες τῶν τοιούτων κακουργη-
 μάτων καλοῦνται. Non omnibus in locis
 aoristos et perfecta, ubi præsens expec-
 tabas, habere significationem habere (sic
 v. c. κεκλήσθαι sæpenumero ponitur, ubi
 notio illa locum non habet) per se intel-
 ligitur; certe non semper significatio
 illa ita emergit, ut statim vel tale quid
 intelligere possis. Ast.

πύθωνται] Ald. Bas. 1. et 2. πείθων-
 ται, vitiose. Illud et Ficinus et Corna-
 rius expresserunt, ille quidem vertens:
 qui cum audivit nequitiam omnem ad-
 implevisse; hic vero: qui ipsum totam
 injustitiam perpetrasse audivit. Ast.

κίαν. οὕτως, ὃ Σόκρατες, ἰσχυρότερον¹ καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἄδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἰκανῶς γιγνομένη, καὶ ὃ περ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ζυμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὄν, τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῇ λυσιτελοῦν τε καὶ ζυμφέρον.

§. 17. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῶ εἶχεν ἀπί-
ναι, ὡς περ βαλανεύς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ἄτων

¹ οἱ ὀνειδίζοντες om c.— καὶ ἰσχυρότερον et et pr Π.— καὶ δεσποτικώτερον om f.

ἰκανῶς γιγνομένη] *Si sufficiens est, h. e. ita, ut esse debet, igitur perfecta atque absoluta. Adverbium ἰκανῶς cum verbo γίγνεσθαι conjunctum est, quæ ratio haud infrequens est Platoni. Sic Protag. 325. B. ἐς θαυμασίως γίγονται οἱ ἀγαθοί. Sophist. 230. C. πασῶν τε ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πλάσχοιτι βεβαίωτα γιγνομένην. Politic. 293. E. ὅσας δὲ ἄλλας λέγομεν, οὐ γνησίως οὐδ' ὄντως ὀσας λεκτέον. Philob. 37. D. καὶ σφόδρα ἐκότερα γίγονται λύπαι τε καὶ ἡδοναί. 41. E. τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττω, καὶ τίς μᾶλλον καὶ τίς σφοδρότερα λύπη cet. 48. E. εἶναι διαφερόντως τῆς ὀσως αὐτῆς ἀληθείας. Polit. vi. 504. C. οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται. viii. 559. B. Ἄρ' ὄν οὐχ ἢ τοῦ φαγεῖν (int. ἐπιθυμία) —ἀναγκαίως ἢ εἶναι. Sic et Epinom. 983. B. Thucyd. ii. 14. 87. iv. 10. Xenoph. Anab. iv. 7. 23. Agesil. i. 4. Athen. x. 419. D. Vid. Ephemerid. art. et scient. Landshut. V. iii. Fasc. ii. p. 132. sq. Matthiæ Gr. Gr. p. 427. In Sympos. c. 11. p. 22. ed. nostr. pro αἰσχροῦ Cod. Par. Vind. Ald. et Bas. 1. αἰσχροῦς legunt, quod recepissim, nisi hoc loco, ut sequentia ostendunt, adjectiva ab adverbii accurate distinguenda essent; quanquam Erfurd. ad Soph. Antig. p. 374. ed. maj. adverbio participatur, male Euthyphronis loc. §. 1. citans, ubi ὀρθῶς non pro adjectivo positum est, sed antecedentia τῶν πολιτικῶν ἔρχεσθαι respicit, ut in Hipparch. p. 227. C. εἰ τις—ὀρθῶς λαμβάνει τὸν φιλακερῆ. ὀρθῶς δ' (int. τὸν φιλακερῆ λαμβάνειν) ἐστὶ τούτων ἠγείσθαι φιλοκερῆ, ὃς ἂν cet. et Polit. i. 13. p. 339. C. Ὀβκον ἐπιχειροῦντες νόμους τίθεναι, τοὺς μὲν ὀρθῶς τίθεασι, τοὺς δὲ τινὰς οὐκ ὀρθῶς;—Τὸ δὲ ὀρθῶς ἄρα (intell. νόμους τίθεναι) τὸ τὰ ζυμφέροντα ἐστὶ τίθεσθαι ἑαυτοῖς cet. Cratyl. 388. C. καλῶς δ'*

(int. κερκίδι χρᾶσθαι) ἐστὶν ὄφρατικῶς. Idem jam monuit Matthiæ Gr. Gr. p. 427.—Quomodo adverbium cum verbis εἶναι et γίγνεσθαι (si id est quod εἶναι) construi possint, facile patet; εἶναι enim et γίγνεσθαι tunc verbi substantivi partes agunt, v. c. ἑτέρως τοῦτο ἐστὶ est, aliter hoc se habet; igitur εἶναι et γίγνεσθαι cum adverbii conjuncta conditionem, statum et rationem qualemcunque significat. Adverbium vero etiam ibi ponitur, ubi εἶναι solummodo intelligi debet, et sic explicandus est locus Phædon. p. 114. B. οἱ δὲ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὄσιως βίωσαι, ubi ad δόξωσι διαφερόντως supplendum est εἶναι, sicut p. 399. πᾶν μὲν οὖν μοι ἀτόπως (int. εἶναι) ἔδοξεν, εὐθὺς τὴν πρῶτην ἐφοδὸν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Corrupt hunc locum, id quod satis mirari nequeo, Heind. e Theodoro Plato obtrudens προεκρίσθαι illud, quod glossematia est vel interpolationis manifestissimum. Etiam Wyttenbach. a vero aberravit, verbum βίωσαι ad δόξωσι referens et τὸ ὄσιως accipiens pro τὴν ὀσιότητα. Ast.

§. 17. ὥσπερ βαλανεύς] *Quemadmodum balneator aqua largissima lavantes solet perfundere, ita impensam quandam verborum copiam in aures nostras infundens. Ast.*

καταντλήσας] *καταντλεῖν τί τινας, infundere alicui aliquid (ut καταχεῖν, κατασκεδάσειν, καταπιεῖν aliaque verba cum præpositione κατὰ composita construuntur, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 502.) tunc perfundere, obruere (vid. Morus ad Longin. xii. §. 5.) in primis de iis eleganter usurpat, qui sermonibus, carminibus aliis id genus aliquem obruant ac vexant, ut Lysid. 204. D. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν καὶ ἐγγράμματα (carmina et scripta nobis infundere, h. e. carminibus nos perfundere et obruere). Tunc καταντλεῖν, ut*

ἀθρόον καὶ πολλὸν τὸν λόγον. οὐ μὴν εἴασάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομείναι τε καὶ παρασχεῖν τῶν εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς πάνυ ἐδεόμην τε^k III. i. 38. καὶ εἶπον ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον^l ἐν ᾧ ἔχεις ἀπίεσαι, πρὶν διδάξαι ἰκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ^m βίου διαγωγὴν, ἢ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῶη; Ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τοῦτι ἄλλωςⁿ ἔχειν. Ἔσοικας, ἦν δ' ἐγώ, ἥτοι^o ἡμῶν γε^p οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι^q φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγροοῦντες^r ὃ σὺ

44

—^k τε om τ.—^l τὸν λόγον φ.—^m δλου τυ.—ⁿ τοῦτι μὴ ἄλλως v.—^o οἷτοι q.—^p γε om ἔστ.—^q τι om φτ et pr Π.—^r ἀγροοῦντε s.—^s τοσοῦσδε ὄντως θ, τόσους

καταχεῖν, in universum est odruere, ut Polit. vii. 536. B. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντήσομεν. De Legg. vii. 800. C. καὶ στάντες οὐ πρόβω τῶν βιωμῶν πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι. 804. B. καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν. Vid. Heusdius Specim. Crit. p. 126.—Ceterum imitando expressit hunc locum Lucianus in Demosth. Encom. §. 16. t. ii. p. 588. ἢ ποῦ γε, ἔφη, διανοεῖ καταχεῖν μοῦ τῶν ὄτων, ὥσπερ βαλανεὶς καταντήσας τὸν λοιπὸν λόγον. Paulo aliter Synesius in calvit. Encom. p. 86. B. ἔν ἐκστάτου τὴν κεφαλὴν ὥσπερ μύρρα τῷ λόγῳ κατήτηλσε. Ast.

οἷον ἐμβαλὼν λόγον] Quali immissio sermone in animo habes abire. Ἐμβαλεῖν λόγον non solum est in universum colloquendi materiam opponere, sermone[m] excitare, et apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 1. ἀεὶ μὲν οὖν ἐπεμέλετο ὁ Κῆρος, δῶστε συσκηνοῖεν, ὅπως εὐχαριστότατοι τε ἕμα λόγῳ ἐμβαλεῖσθονται παρορμῶντες ἐς τὰγαθόν; sed separatim quoque sermonem vel dictum, quasi telum, in aliquem immittere, quo pungatur ac vulneretur. Sic Protag. 342. E. de Lacedæmoniis: ἐνέβαλε ῥήμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ ξυνοστραμμένον ὥσπερ δεινὸς ἀκοιστήης. Orations enim acriter dictæ atque acute dictaque brevia telis comparantur, ut Phileb. p. 23. B. Theæt. 180. A. Cf. Pindar. Istilm. ii. 5. Philipp. Epigr. lxxiii. 6. Sic apud Latinos quoque dicta et sententias jaculari, et brevia, torquere. Vid. Ruperti ad Juve-

nal. vi. 450. Perspicuus inprimis est locus Gregorii Nyssen. Homil. vii. p. 462. t. i. ed. Par. οἱ γὰρ ὕβρισται—ἀντιβελῶν ἢ λίθων τοῖς παρορμητικοῖς λόγῳ ἀποτοξεύοντες καὶ σφενδονοῦντες καὶ ἀκοντίζοντες, μέσην τιτρώσκουσι τὴν καρδίαν τῶν ἀσωρακίστως διδοευόντων. Presentim is, qui sermone prolato alios commovet, eorum vero, quæ dixit, rationem reddit nullam, vel alteri ad ea respondendi copiam non facit, auditorum animos sermone suo, quasi telo, pungere et tanquam spic relicto aculeo aufugere dicitur. Sic Phædon. p. 91. C. εὐλαβοῦμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ, ὅπδ προθυμίας ἕμα ἐμαντόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας, ὥσπερ μέλιττα, τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι. Quod et Latini scriptores imitati sunt, ut Cicero Orat. iii. 34. Brut. 9. Plinius Epist. i. 20. §. 18. Vid. Wyttensbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. et Fischer. ad Phædon. p. 387. Hinc ducta est proverbialis locutio βαλὼν φεύγεσθαι, ut Sympos. 189. B. βαλὼν γε, φάσαι, ὃ Ἄριστοφάνες, οἷε ἐκφεύγεσθαι. Suidas: πρὸς τοὺς κακὸν τι δράσαντας (qui diceria in alios coniecerunt, et omnino verbis vel dicto quodam pupugere) καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Ast.

ἡμῶν γε] Sic Cod. Reg. Libri editi particulam γέ ignorant. Ast.

ἀγροοῦντε] Cod. Reg. ἀγροοῦντες; sed dualis participii sæpenumero cum plurali conjungitur, ejusque partes agit, ut Polit. x. 12. p. 614. C. ἐν ᾧ τῆς γε γῆς δύο εἶναι χράσματα ἐχόμενα ἀλλήλων. Phædr. 256. C. Aristoph. Vesp. 463.

κίαν. οὕτως, ὡς Σώκρατες, ἰσχυρότερον¹ καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον¹ ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἰκανῶς γιγνομένη, καὶ ὅ περ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ζυμφερον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὄν, τὸ δ' ἀδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ζυμφερον.

§. 17. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῶ εἶχεν ἀπί-
ναι, ὡς περ βαλανεύς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὕτων

¹ οἱ ἐναιδίζοντες om v.— καὶ ἰσχυρότερον et et pr Π.— καὶ δεσποτικώτερον om t.

ἰκανῶς γιγνομένη] *Si sufficiens est, h. e. ita, ut esse debet, igitur perfecta atque absoluta.* Adverbium ἰκανῶς cum verbo γίγνεσθαι conjunctum est, quæ ratio haud infrequens est Platoni. Sic Protag. 325. B. ἄς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Sophist. 230. C. πασῶν τε ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἡβίστην καὶ τῷ πᾶσσοιτι βεβαίωτατα γιγνομένην. Politic. 293. E. ὅσας δὲ ἄλλας λέγομεν, οὐ γησίως οὐδ' ὄντως οὐσας λεπτέον. Philob. 37. D. καὶ σφόδρα ἐκότερα γίγνεται λίπαι τε καὶ ἡδοναί. 41. E. τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττω, καὶ τίς μᾶλλον καὶ τίς σφοδρότερα λίπη cet. 48. E. εἶναι διαφερόντως τῆς οὐσίας αὐτῆς ἀληθείας. Polit. vi. 504. C. οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται. viii. 559. B. Ἄρ' οὐκ οὐχ ἢ τοῦ φαγεῖν (int. ἐπιθυμία) —ἀναγκαίως ἂν εἴη. Sic et Epinom. 983. B. Thucyd. ii. 14. 87. iv. 10. Xenoph. Anab. iv. 7. 23. Agevil. i. 4. Athen. x. 419. D. Vid. Ephemerid. art. et scient. Landishut. V. iii. Fasc. ii. p. 132. sq. Matthiæ Gr. Gr. p. 427. In Sympos. c. 11. p. 22. ed. nostr. pro αἰσχρῶν Cod. Par. Vind. Ald. et Bas. 1. αἰσχρῶς legunt, quod recepissem, nisi hoc loco, ut sequentia ostendunt, adjectiva ab adverbis accurate distinguenda essent; quanquam Erfurd. ad Soph. Antig. p. 374. ed. maj. adverbio patrocinator, male Euthyphronis loc. §. 1. citans, ubi ὀρθῶς non pro adjectivo positum est, sed antecedentia τῶν πολιτικῶν ἀρχεσθαι respicit, ut in Hipparch. p. 227. C. εἰ τις—ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκαρδῆ. ὀρθῶς δ' (int. τὸν φιλοκαρδῆ λαμβάνειν) ἐστὶ τούτων ἡγεῖσθαι φιλοκαρδῆ, ὅς ἐν cet. et Polit. i. 13. p. 339. C. Οὐκ οὐν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι, τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέσαι, τοὺς δὲ τινὰς οὐκ ὀρθῶς:—Τὸ δὲ ὀρθῶς ἔρα (intell. νόμους τιθέναι) τὸ τὰ ζυμφερόντα ἐστὶ τιθεσθαι ἑαυτοῖς cet. Cratyl. 388. C. καλῶς δ'

(int. κερκίδι χρᾶσθαι) ἐστὶν ὄφρατικῶς. Idem jam monuit Matthiæ Gr. Gr. p. 427.—Quomodo adverbia cum verbis εἶναι et γίγνεσθαι (si id est quod εἶναι) construi possint, facile patet; εἶναι enim et γίγνεσθαι tunc verbi substantivi partes agunt, v. c. ἕτερος τοῦτό ἐστι est, *aliter hoc se habet*; igitur εἶναι et γίγνεσθαι cum adverbis conjuncta conditionem, statum et rationem qualemcumque significant. Adverbium vero etiam ibi ponitur, ubi εἶναι solummodo intelligi debet, et sic explicandus est locus Phædon. p. 114. B. οἱ δὲ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὄσιως βιώναι, ubi ad δόξωσι διαφερόντως supplendum est εἶναι, sicut p. 399. πᾶν μὲν οὐκ μοι ὀπίσσω (int. εἶναι) ἔδοξεν, εὐδὴς τὴν πρότην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Corrupt hunc locum, id quod satis mirari nequeo, Heind. e Theodoro Platoni obtrudens *προκεκρίσθαι* illud, quod glossematis est vel interpolationis manifestissimum. Etiam Wytenbach, a vero aberravit, verbum βιώναι ad δόξωσι referens et τὸ ὄσιως accipiens pro τὴν ὀσίτητα. Ast.

§. 17. ὡσπερ βαλανεύς] *Quemadmodum balneator aqua largissima lavantes solet perfundere, ita immensam quandam verborum copiam in aures nostras infundens.* Ast.

καταντλήσας] *καταντλεῖν τί τινας, infundere alicui aliquid (ut καταχεῖν, κατασκεδάσειν, κατεπειν) aliaque verba cum præpositione κατὰ composita construuntur, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 502.) tunc perfundere, obruere (vid. Morus ad Longin. xii. §. 5.) in primis de iis elegantior usurpatur, qui sermonibus, carminibus aliis id genus alioquem obruant ac vexant, ut Lysid. 204. D. ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσας καταντλεῖν καὶ ἐγγράμματα (carmina et scripta nobis infundere, h. e. carminibus nos perfundere et obruere). Tunc καταντλεῖν, ut*

ἀβρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. οὐ μὴν εἰσάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομῖναί τε καὶ παρασχῆν τῶν εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς πάνυ ἐδεόμην τε^k καὶ εἶπον ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον^l ἐν νῶ ἔχεις ἀπίεσαι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ^m βίου διαγωγὴν, ἢ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῶῃ; Ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τοῦτι ἄλλωςⁿ ἔχειν. Ἔσοικας, ἦν δ' ἐγώ, ἦτοι^o ἡμῶν γε^p οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι^q φροντίζειν εἴτε χειρὸν εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγνοοῦντες^r ὅ σὺ

—^k τε om τ.—^l τὸν λόγον φ.—^m δλου τσ.—ⁿ τοῦτι μὴ ἄλλως σ.—^o οἷτοι q.—^p γε om εἶς.—^q τι om φτί et pr Π.—^r ἀγνοοῦντε s.—^s τοσοῦσε ὄντως θ, τόσους

καταχεῖν, in universum est obnuere, ut Polit. vii. 536. B. καὶ φιλοσοφίας ἐτι πλείω γέλωτα καταπλήσομεν. De Legg. vii. 800. C. καὶ σπάντες οὐ πῆρθε τῶν βωμῶν πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχεύουσι. 804. B. καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν. Vid. Heusdius Specim. Crit. p. 126.—Ceterum imitando expressit hunc locum Lucianus in Demosth. Encom. §. 16. t. ii. p. 588. ἢ πὸς γε, ἔφην, διανοεῖ καταχεῖν μοῦ τῶν ὄντων, ὥσπερ βαλανεὺς καταπλήσας τὸν λοιπὸν λόγον. Paulo aliter Synesius in calvit. Encom. p. 86. B. ἔν ἐκάστου τὴν κεφαλὴν ὥσπερ μύρμη τῆ λόγῳ καθήρτηλασε. Ast.

ὅλον ἐμβαλὼν λόγον. Quali immissio sermone in animo habes abire. Ἐμβαλεῖν λόγον non solum est in universum colloquendi materiam opponere, sermonem excitare, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 1. ἀεὶ μὲν οὖν ἐπεμέλετο ὁ Κύρος, ὅπῃτε συσκηνοῖεν, ὅπως εὐχαριστήσασθε τε ἅμα λόγοι ἐμβληθήσονται παρορμηῶντες ἐς τὰ γὰθόν; sed separatim quoque sermonem vel dictum, quasi telum, in aliquem immittere, quo pungatur ac vulneretur. Sic Protag. 342. E. de Lacedaemoniis: ἐνέβαλε βῆμα ἕξιον λόγου βραχὺ καὶ ξυνοστραμμένον ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής. Orationes enim acriter dicte atque acute dictaque breviter telis comparantur, ut Phileb. p. 23. B. Theæt. 180. A. Cf. Pindar. Isthm. ii. 5. Philipp. Epigr. lxxiii. 6. Sic apud Latinos quoque dicta et sententias jaculari, vibrare, torquere. Vid. Ruperti ad Juve-

nal. vi. 450. Perspicuus inprimis est locus Gregorii Nyssen. Homil. vii. p. 462. t. i. ed. Par. οἱ γὰρ ὑβρισταὶ—ἀντι βελῶν ἢ λίθων τοὺς παρορμητικοὺς λόγους ἀποτοξέουσιν καὶ σφενδονοῦντες καὶ ἀκορτίζοντες, μέσσην τιτρώσκουσι τὴν καρδίαν τῶν ἀθωρακίστως διοδευόντων. Praetertim is, qui sermone prolato alios commovet, eorum vero, quae dixit, rationem reddidit nullam, vel alteri ad ea respondendi copiam non facit, auditorum animos sermone suo, quasi telo, pungere et tanquam apsis relicto aculeo aufugere dicitur. Sic Phaedon. p. 91. C. εὐλαβοῦμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ, ὑπὸ προθυμίας ἡμᾶ ἐμαυτὸν τε καὶ ὑμᾶς ἐκαπαθήσας, ὥσπερ μέλιττα, τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχθήσομαι. Quod et Latini scriptores imitati sunt, ut Cicero Orat. iii. 34. Brut. 9. Plinius Epist. l. 20. §. 18. Vid. Wytenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. et Fischer. ad Phaedon. p. 387. Hinc ducta est proverbialis locutio βαλὼν φέγγεσθαι, ut Sympos. 189. B. βαλὼν γε φάνας, ὃ Ἀριστόφανες, οἱ ἐκφεύγεσθαι. Suidas: πρὸς τοὺς κακὸν τι δρῶντας (qui diceria in alios conjecerunt, et omnino verbis vel dicto quodam pupugere) καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Ast.

ἡμῶν γε] Sic Cod. Reg. Libri editi particulam γέ ignorant. Ast.

ἀγνοοῦντες] Cod. Reg. ἄγνοοῦντες; sed dualis participii saepenumero cum plurali conjungitur, ejusque partes agit, ut Polit. x. 12. p. 614. C. ἐν ᾧ τῆς γε γῆς δύο εἶναι χάρματα ἐχόμενα ἀλλήλων. Phaedr. 256. C. Aristoph. Vesp. 463.

- φῆς εἰδέναι. ἀλλ' ὦ γαβί, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι.
 II. 345. οὐ τοι κακῶς σοι κρίσεται ὃ τι ἂν ἡμᾶς τοσοῦσδε ὄντας^α
 εὐεργετήσης.^β ἐγὼ γὰρ δὴ σοι λέγω τό γε^γ ἴμῳ, ὅτι οὐ
 πείθομαι οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης καρδαλιώτερον εἶ-
 ναι, οὐδ' εἰάν^δ εἴ τις αὐτὴν καὶ μὴ διακαλῶν τράπτειν αἰ-
 βούλεται. ἀλλ' ὦ γαβί, ἴστα μὲν ἀδικος, δυνάσθω δὲ
 ἀδικεῖν ἢ τῷ λαμβάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι. ὅμως ἐμέ γε
 οὐ πείθει ὡς ἴσθι τῆς δικαιοσύνης καρδαλιώτερον. ταῦτ'
 οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις^ε ἡμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. πεί-
 στον οὖν, ὦ μακάριε, ἰκανῶς ἡμᾶς ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευό-
 μεθα δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος ποιοῦμενοι.^ζ Καὶ
 III. i. 39. πῶς, ἔφη, σὲ πείσω;^η εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ^θ ἔλεγον μὴ πείπι-
 σαι, τί σοι^ι εἶτι ποιήσω; ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν
 λόγον; Μὰ Δί, ἦν δ' ἐγώ, μὴ^κ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον μὲν,
 αἰ ἂν εἴπης,^λ ἔμμενε τούτοις, ἢ εἰάν μετατιθῆ,^μ φανερωῶ^ν

δεότως τ.— εὐεργετήσῃς Θ.— τόγ' τ, τοίγ' υ.— ἂν τ.— τις ἴσως Κρ.—
 ζ ἠγούμενοι, nisi fallor, ε.— η πείθω Θ.— θη νῦν Θ. σὺ φ.— ητι σοι ε.— οὐ φε,
 οὐ μὴ Θ, μὴ οὐ DKq.— λ πηρ ΑΠΠο: εἶπωι *τ.— μ μετατιθῆς φτ, μετατιθεῖ Κ—

τροῦσιν ἔχωτ' ὀβελίσκουσ. Vid. Bar-
 nes. ad II. E. 487. et Reitz. ad Lucian.
 t. ii. p. 331. Ast.

εὐεργετήσῃς] Ald. Bas. 1. et 2. εὐ-
 εργετήσῃς, sed δτι ἂν, quoadcumque, con-
 junctivum requirit, quamquam loci ali-
 quot apud Platonem occurrunt, ubi post
 ὅς τις et δ τι futurum indicativi invenitur,
 quos corruptos judico. In Euthyd. p.
 290. D. δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἦτις
 ἂν, φ ἂν κτήσῃται—, αὐτῇ καὶ ἐπιστήσε-
 ται χρῆσθαι. Hic ἂν post ἦτις et sensus
 (ἦτις ἂν esset: si quis s. quascumque,
 quod præcedentibus adversaretur) et lin-
 guæ leges repudiant; et bene jam Heind.
 conjecit ἂν ex sequentibus φ ἂν natum
 esse. In Legg. xii. p. 947. C. οὐδ' ἂν οἱ
 προσήκοοντες τοῦ ταπεινωτάτου ἐπέφο-
 ρται, facilis est mutatio in ἐπέφορται, quod
 Stephanus quoque suavit. His cum lo-
 cis conferri non debent ii, ubi ἂν cum
 indicativo futuri reperitur, ita vero, ut
 apud prosæ orationis scriptores (nam in
 Homericis carminibus indicativus futuri
 antiquior haud dubie conjunctivi aoristi
 forma est, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 752.
 et Buttmann. Gr. Gr. p. 480. not.) ἂν
 non ad verbum, sed ad particulam appo-
 sitam referri debeat. Sic explico Phæ-
 don. p. 61. C. εἰδ' ὀνειροῦσιν ἂν σοι:

ἐκὼν εἶναι πείσεται. Xenoph. Cyrop.
 vii. 5. 21. πολλὸν ἂν ἔτι μάλλον—ἀχρεῖοι
 ἴσονται. Isocrat. Panegy. c. 48. p. 100.
 ed. Mor. ἔξεσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδεῖς
 τὰ σφέτερα αὐτῶν καρπεύεσθαι, τοῖς δὲ—
 μεγάλους πλοῦτους καταστήσασθαι, ubi,
 si fallor, ἂν per hyperbaton ab adverbio
 ἀδεῖς (ἀδεῖς ἂν est: fere s. propensius
 dum secure et impare) divulsam est.
 Sed plura adhuc sunt hac in re perpen-
 denda accuratiusque distinguenda. Vid.
 Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 230.
 Brunck. ad Eurip. Bacch. 629. et Wolf.
 ad Demosth. Leptin. p. 344. Ast.

weiße:] Ficius vertit: persuades, ut
 weißes legisse videatur, sed etiam si weißes
 in libris veteribus inveniretur, tamen
 weißes equidem præferrem directo illi
 weißeis; referendum enim ad ἀδικίαν,
 principale totius orationis nomen. Ast.

μετατιθῆ] μετατίθεσθαι et ἀνατίθεσ-
 θαι, propriis calculos retrahere s. alio loco
 ponere in rationibus potandis, translate
 est mutare dicta s. sententiam, se revo-
 care. Vid. Salmas. ad Hist. Aug. t. ii.
 p. 746. Vales. ad Maussac. not. in Har-
 pocr. p. 69. Gesner. ad Lucian. Cynic.
 t. ix. p. 444. Bip. Frequentissimum est
 in libris Atticorum ac Platonis. Cf.
 Lach. 199. C. Thest. 197. B. de Legg.

μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπέτα. νῦν δὲ ὄρεῖς, ἃ θερασύ-
μαχε, ἔτι γὰρ τὰ ἔμπροσθεν ἐπισκεψάμεθα, ὅτι τὸν ὡς
ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὀρίζομενος τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμέ-
να, ἀπέτι ἦου δεῖν ὑστερον ἀκριβῶς φυλάττειν, ἀλλὰ ποι-
μαίνειν¹ οἷσι αὐτὸν² τὰ πρόβατα, καθ' ὅσον ποιμὴν ἴσθι,
αὐτὸς πρὸς τὸ³ τῶν⁴ προβάτων βέλτιστον βλέποντα, ἀλλ' ὡς
περ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μίλλοντα ἐστιάζεσθαι⁵ πρὸς τὴν
εὐωχίαν, ἢ αὐτὸς πρὸς τὸ ἀποδοῦσθαι,⁶ ὡς περ χρηματιστὴν
ἀλλ' οὐ ποιμένα. τῇ δὲ ποιμενικῇ⁷ αὐτὸς δὴ παυ ἄλλου του
μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τοῦτα⁸ τὸ βέλτιστον ἐμπο-
ρεῖ⁹, ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς¹⁰ ὥστε¹¹ εἶναι βελτίστη,¹² ἰκανῶς δὲ
του ἐκπετόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέξῃ τοῦ ποιμενικῆ εἶ-
ναι. αὐτὰ¹³ δὲ ᾧ μὴν ἔγωγε¹⁴ νῦν¹⁵ δὴ ἀναγκαῖον εἶναι ἡμῶν
ὁμολογεῖν πᾶσαν ἀρχὴν, καθ' ὅσον ἀρχεῖ, μηδενὶ ἄλλου τὸ
βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ¹⁶ τε καὶ θερα-
πτευομένῳ, εἴ τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ. σὺ δὲ τοὺς

¹ φασκῶν om t.—² πιαίνειν A, ταχίσειν B.—³ εἰς αὐτὸν οἷσι φ.—⁴ τὸ om q.—⁵ τὸν
om φ.—⁶ ἐστιάζεσθαι t.—⁷ ἀποδοῦσθαι θ.—⁸ ποιμενικῆ τ, ποιμαστικῆ φ.—
⁹ τοῦτον φτ, τοῦτο το.—¹⁰ ἀπορῆ E.—¹¹ αὐτῆς φτ.—¹² ὅτ' ὅτ.—¹³ βελτίστην ε.
—¹⁴ ὅτε t.—¹⁵ δὴ ε.—¹⁶ ἐγὼ ε.—¹⁷ νῦν om t.—¹⁸ ἀρχεῖ DKφ: ἀρχῆ φ.—¹⁹ τοὺς

viii. 835. B. x. 889. E. 894. D. Ast.
νῦν δὲ ὄρεῖς] Laudat h. l. Euseb.
Præp. Evang. xii. 44. p. 614. C. Ast.
ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὀρίζομενος] Vigerus
ad Euseb. l. l. p. 59. deesse aliquid sus-
picabatur, quo medicus definiretur, v. c.
τῶν καμνόντων θεραπευτήν. Idem su-
asit J. L. G. de Geer in diatrib. in Polit.
Platon. princip. p. 154. Quam quidem
opinionem confirmare Ficinus videtur,
utpote veritas: quæ cum primò verum
medicūm definiēs ἀγροτάσιον εἰσαγε-
ρεν. Sed nihil deesse, statim appare-
bit, si orationem ita resolveris: quam
antea definiēris, quis verus sit medicus,
jam discedis in pastoris officio conside-
rando ab accurata illa definiēdi ratione.
Ceterum spectant hæc verba ad illa c.
15. ἐμολύγηται γὰρ δὲ ἀκριβῆς ἰατρὸς
σωμάτων εἶναι ἀρχων, ἀλλ' οὐ χρημασι-
στῆς, et quæ præcedunt: Οὐκ ἔρα—
ἰατρικῇ ἰατρικῇ δὲ ἐμφέρων σκοπεῖ, ἀλλὰ
σώματι. Ast.

ποιμαίνων] Ms. Eusebii exhibet πια-
ίνων, quod Vigerus placebat, et sane

propter sequentia, πρὸς τὸ εὐωχίαν, veri
speciem aliquam habet, sed ποιμαίνων,
utpote rem generatim significans, rectius
h. l. habet. Mox ἐστιάζεσθαι exhibet
Euseb.—Ceterum respexit et expressit
nostrum Dio Chrysost. Orat. i. de regno
p. 3. D. ubi de rege dicit: ἀλλ' ἂν οἶόν
τε προσέχοντα τὸν τοῦτον ἀπὸ τῆς καὶ τοῦ
διηκόου, νομέα καὶ ποιμένα τῷ ὄντι τῶν
λαῶν γενόμενον, οὐκ ἐστιότερα καὶ δαι-
τυμόνα, ἢς ἔφη τις. Atque frequenti-
sima est regis cum pastore comparatio
ejusque inde petita denominatio, ut Po-
litic. p. 374. E. ὅτι μὲν ἐρωτάμενος τὸν
ἐκ τῆς νῦν περιφορῆς καὶ γενέσεως βασι-
λέα καὶ πολιτικὸν τῆς ἐκ τῆς ἀναρχίας
περιόδου ποιμένα τῆς τότε ἀναρχίας
ἀγέλης εἰπομεν. Archyt. apud Stob.
xlii. p. 314. Sic jam apud Homerum
ποιμὴν λαῶν Il. ii. 85. Vid. Pet. Fabri
Semestr. iii. 17. L. Boæ de etymolog.
ling. græc. p. 38. Sam. Bochart. Hiero-
nais. ii. 44. p. 441. Ast.

ὅσα δὲ] Ex Eusebio δὲ reposuimus.
Ast.

- ἄρχοντας ἐν ταῖς πόλεσι, τοὺς ἀληθῶς^α ἄρχοντας, ἐκόντας
 III. i. 40. οἶσι ἄρχειν; Μὰ Δί' οὐκ,^γ ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα. [§. 18.]
 Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Θρασύμαχε, τὰς ἄλλας ἀρχὰς οὐκ
 ἰννοεῖς ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἐκόν, ἀλλὰ μισθὸν αἰτοῦ-
 σιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἰσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν ἄλ-
 II. 346. λὰ τοῖς ἀρχομένοις; ἐπεὶ τοσόνδε εἰπέ· οὐχὶ ἐκάστην μέν-
 τοι^α φαμὲν ἐκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἕτεραν εἶναι, τῷ
 ἕτεραν τὴν δύναμιν ἔχειν; καὶ ᾧ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν
 ἀποκρίνου, ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Ἀλλὰ τουτῶ, ἔφη,
 ἕτερα.^α Οὐκοῦν καὶ ὠφέλειαν ἐκάστη ἰδίαν^β τινα^γ ἡμῖν
 παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινήν, οἷον ἰατρικὴ μὲν ὑγίαιαν, κυ-
 βερνητικὴ δὲ σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν, καὶ αἰ^δ ἄλλαι οὕτως;
 Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν; αὕτη γὰρ αὐ-
 τῆς ἡ δύναμις. ἢ τὴν ἰατρικὴν σὺ^ε καὶ τὴν κυβερνητικὴν
 τὴν αὐτὴν καλεῖς; ἢ ἴαν περ βούλη ἀκριβῶς διορίζειν, ὡς
 περ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον, ἢ ἂν τις κυβερνῶν ὑγίης γίγ-
 νηται διὰ τὸ ξυμφέρειν^ι αὐτῷ πλεῖν^ε ἐν τῇ θαλάττῃ, ἕνεκα
 τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικὴν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐ-
 δέ γ' ἡ οἶμαι τὴν μισθωτικὴν, ἢ ἂν ὑγιαίνῃ τις μισθαρεῶν.
 Οὐ δῆτα. Τί δέ; τὴν^ι ἰατρικὴν μισθαρητικὴν,^ι ἢ ἂν ἰά-
 III. i. 41. μένός τις μισθαρεῆ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν τὴν γε ὠφέλειαν
 ἐκάστης τῆς^κ τέχνης ἰδίαν ὁμολογήσαμεν εἶναι; Ἔστω,
 ἔφη. Ἦν τινα^λ ἄρα ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες
 οἱ δημιουργοί, δῆλον ὅτι κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρῶμενοι
 ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. Ἔοικεν, ἔφη. Φαμὲν δέ γε^μ τὸ^ν
 μισθὸν ἀρρυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοῦ

ἀληθῶς AΘΠDKqt: τοὺς ὡς ἀληθῶς *ε.—γ οὐκ οἶμαι γ' ε, οὐκ ἔγωγ' ε.—μὲν φτ.
 —ἕτεραν DKqt.—β ἐκάστη ἰδίαν AΘΞφίττ: ἐκάστη τούτων ἰδίαν *ε.—γ τινα om
 εἰν

ε.—δ αἰ om K.—ε σὺ δὲ θ.—ζ ξυμφέρον AΘΠDKrt et pr E.—ε πλέων E, πλὴν ε.
 —η οὐ δὲ ε.—ι τὴν om K.—ι μισθαρητικὴν DKq.—κ τῆς om ΘDKqt.—λ τιν' ε.—
 μ γε om ΠDKq.—τὸ Aq: τὸν *ε.—ο προσγίγνεσθαι Eγ.—π ἕρ' ε.—α αὕτη ΘΞφ

§. 18. τούτῳ—ἕτεραν] Sic Cod. Reg. quod Ficinus confirmat vertens: Hoc ipso videlicet alteram. Libri editi ἕτερα exhibent. Ast.

τί δέ, τὴν ἰατρικὴν] Cod. Reg. τί δέ, ἰατρικὴν, et mox ἐκάστης τέχνης pro ἐκάστης τῆς τέχνης, de quo vid. ad §. 12.

p. 338. E. Ast.

τὸν μισθόν] Eandem hic esse articuli τὸ omissionem puto ante infinitivum quæ et alibi a me est annotata. Si quis tamen nolit articulum illum τὸ ante τὸν scribere, ut legatur, φαμὲν δέ γε τὸ τὸν μισθὸν ἀρρυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουρ-

προσχερῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ γίνεσθαι^ο αὐτοῖς. Ξυ-
 εῖφη μόγις. Οὐκ ἄρα^ρ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκάστη
 αὐτῆ^η ἢ ὠφελεία ἐστίν, ἢ τοῦ μισθοῦ λῆψις, ἀλλ' εἰ δεῖ
 ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι, ἢ μὲν ἰατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἢ δὲ μισ-
 θαρνητικῆ^τ μισθόν, καὶ^ς ἢ μὲν οἰκοδομικῆ^τ οἰκίαν, ἢ δὲ
 μισθαρνητικῆ^τ αὐτῆ^ν ἐπομένῃ^ν μισθόν, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι
 οὕτω τὸ αὐτῆς^ν ἐκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ ἐκείνο
 ἐφ' ᾧ τέτακται. εἰάν δὲ μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγηται,
 εἶθ' ὅ τι^τ ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Οὐ
 φαίνεται, εἶφη. Ἄρ' οὖν οὐδ' ὠφελεῖ^ν τότε ὅταν προῖκα
 ἐργάζεται; Οἶμαι ἔγωγε. Οὐκοῦν, ὦ Θερασύμαχε, τοῦ-
 το ἦδη δῆλον, ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδ' ἀρχὴ τὸ αὐτῇ ὠφέ-
 λιμον παρασκευάζει, ἀλλ'^τ ὅ περ πάσαι ἐλέγομεν,^α τὸ τῇ
 ἀρχομένῃ καὶ^β παρασκευάζει καὶ ἐπιτάττει, τὸ ἐκείνου
 ζυμφέρον ἥττονος ὄντος σκοποῦσα, ἀλλ' οὐ τὸ τοῦ κρείττο- III. i. 42.
 νος. διὰ δὴ^τ ταῦτα ἔγωγε, ὦ φίλε Θερασύμαχε, καὶ ἄρτι
 ἔλεγον μηδένα ἐβέλειν ἐκόντα ἀρχεῖν καὶ τὰ ἀλλότρια^δ
 κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, ἀλλὰ μισθὸν αἰτεῖν,^ο

γίν: αὐτῆ *s.— μισθαρνητῆ Θ.— καλ...μισθόν om t.—¹ οἰκοδομικῆ ΑΠΔΚστ et
 corr E: οἰκοδομητικῆ *s.—² αὐτῆ ΕΦστ.—³ ἐπιτομένη Φτ.—⁴ ἐαυτῆς t.—⁵ θε
 Φτ.—⁶ ὠφελεῖται tc q.—⁷ ἀλλ'...παρασκευάζει om ΠΚ et pr D. ὅπερ...παρασκευάζει
 om q, suffectis his: ἐκεῖνο σκοπεῖ ἐφ' ᾧ τέτακται.— λέγομεν pr t.—⁸ καὶ ante
 παρασκευάζει om Φτ.—⁹ δὲ D.—¹⁰ τὰλλότρια v.—¹¹ αἰτεῖ DK.—¹² οὐδ' ἐπιτάττει add

γούς, poterit etiam illum ipsum articulum
 τὸν mutare in τό: quum minime ante
 μισθὸν sit necessarius. STERN.

τὸ μισθόν] Vulgo pro τὸ legitur τὸν,
 quod orationem admodum obscurat; nam
 etsi articulus ante infinitivum apud Pla-
 tonem quoque frequentissime omittitur
 (vide quæ ad Polit. ii. 369. B. notabi-
 mus) tamen h. l. ægre eo caremus, prop-
 terea quod orationis perspicuitas eum
 postulat; accedit, quod τὸν ante μισθὸν
 otiosum est et τὸ facile in τὸν mutari
 poterat ab iis, qui sequentia δημιουργοῦς
 — ὠφελεῖσθαι pro accusativo cum infinitivo
 habuissent; quam quidem opinionem
 ipsum tenuisse Cornarium, verba ἀπὸ τοῦ
 προσχερῆσθαι—προσγίγησθαι αὐτοῖς At-
 tico more redundare censentem, profecto
 est, quod mireris. AST.

αὐτῆ ἢ ὠφελεία] Libri editi αὐτῆ;
 αὐτῆ sensus postulat. Sic et Ficinus:
 utiuitas hæc— AST.

ἐργάζεται] Ex ἐκάστη, quod apposi-
 tionis loco verbis αἱ ἄλλαι πᾶσαι ad-
 jectum est, pendent verba singularia ἐργά-
 ζεται et ὠφελεῖ, quæ ratio baud infre-
 quens est. Sic Gorg. p. 503. E. ὅσπερ
 καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες
 πρὸς τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκὴ
 ἐλεγγόμενος προσφέρει, ἀ προσφέρει, πρὸς
 τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ, ἀλλ' cet. ubi v. Heind.
 Cf. Matthiæ Gr. Gr. p. 419. AST.

οὐκον, ὦ Θερασύμαχε] Citat hæc Eu-
 sebius Præp. Evang. xii. 9. p. 582. C.
 Pro ἥττονος legit ἐλάττονος. AST.

ἐπανορθοῦντα] Sic Euseb. vulgo ἀνορ-
 θοῦντα. Sensu quidem non discrepant
 hæc verba; sonant enim proprie lapsum
 erigere (vid. Marcland. ad Eurip. Suppl.
 1227.), hinc reflectere, instaurare, emen-
 dare; sed ubique fere Plato usurpat ver-
 bum ἐπανορθοῦν et ἐπανορθοῦσθαι. Vid.
 Polit. ii. 4. iv. 4. 5. x. 6. de Legib.
 vi. 772. B. vii. p. 809. B. xii. p. 951. C.

- ii. 347. ὅτι ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν οὐδέποτε αὐτῷ τὸ βέλτιστον πράττει οὐδ' ἐπιτάττει· κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων, ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ· οὐδ' ἂν ἔνεκα, ὡς εἶπες, μισθὸν δεῖν^h ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσι ἐβέλῃσεινⁱ ἄρχειν, ἢ ἀργύριον ἢ τιμὴν, ἢ ζῆμίαν, ἢ μὴ ἄρχῃ.^j [§. 19.] Πᾶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Γλαῦκος. τοὺς μὲν γὰρ δύο μισθοὺς γιγνώσκω τὴν δὲ ζῆμίαν ἢν τινα λέγεις,^k καὶ ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἴρηκας, οὐ ξυνῆκά πε. Τὸν τῶν βελτίστων^l ἄρα μισθόν, ἔφη, οὐ ξυνίης,^m δι' ὃν ἄρχουσι οἱ ἐπιεικίστατοι, ὅταν ἐβίλωσιν ἄρχειν. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι τὸ φιλοτίμιόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεταιⁿ τε καὶ ἔστιν; Ἐγώ γε,^o ἔφη. Διὰ ταῦτα τοίνυν, ἢν δ' ἐγώ, οὔτε χρημάτων ἔνεκα ἐβίλωσιν ἄρχειν οἱ ἀγαθοὶ οὔτε τιμῆς. οὔτε γὰρ φανερῶς πραττόμενοι τῆς ἀρχῆς ἔνεκα^p μισθὸν μισθατοὶ βούλονται κεκλήσθαι, οὔτε λάβρα αὐτοῖς^q ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες κλέπται. οὐδ' αὖ τιμῆς ἔνεκα^r οὐ γὰρ εἰσι φιλοτίμοι. δεῖ δὴ^s αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι^t καὶ ζῆμίαν, εἰ μέλλουσι ἐβίλῃσι^u ἄρχειν. ὅθεν κινδυνεύει
- iii. i. 43. τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν εἶναι, ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμένειν^v αἰσχρὸν νομοῖσθαι. τῆς δὲ ζῆμίας μεγίστη τὸ ὑποποιητότερον ἄρχεσθαι, ἢ μὴ αὐτὸς ἐβίλῃ ἄρχειν· ἢν δεῖσταις μοι φαίνονται ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς.

ΑΠΔΚεφ.— εἰ Α, ὅν ε, οὐ ὅν Η.—^h δεῖ γτ.—ⁱ θελήσειν v.—^j ἄρχωσι τσ.—^k πο add ΔΚε.—^l βέλτιστον ΔΚε.—^m ξυνίης ΑΒΗΔ, ξυνίης Η.—ⁿ τι v.—^o ἔγωγε v.—^p ἔνεκα om ε.—^q αὐτὸ Η.—^r ἔνεκα Η.—^s δε Α.—^t εἶναι ΘΣ.—^u μέλλ. μὴ ἐβ. v.—

967. B. Gorg. 461. C. 462. A. Phædr. 229. D. Theætet. 143. A. 146. C. 167. E. Sympos. 180. D. Lach. 200. B. Euthyphr. p. 35. ed. Fisch. Epist. ii. 311. D. bis. Ast.

οὐδέποτε αὐτῷ] Euseb. οὐδέποτε αὐτῷ, et mox ante τέχνης articulum omittit. Ast.

ὡς δὴ ἔνεκα] Euseb. ὅν δὴ ἔνεκα μισθόν, ὡς εἶπες cet. Pro δεῖ, quod Euseb. habet et Ficinus confirmat, Ald. Bas. 1. et 2. legunt δεῖν; δεῖ et per se significantius est et propterea quoque rectius habet, quod jam in antecedentibus oratio obliqua, quæ dicitur, in rectam transit. Ast.

ἄρχωσι] Haud dubie ex Eusebio rescribendum est ἄρχῃ. Similiter Cod.

Reg. ἄρχῃ, Ald. Bas. 1. et 2. ἄρχει, quæ omnia ad unum ἄρχῃ ducunt; qua propter Stephanii festinationem, qua de conjectura, ut videtur, reposuit ἄρχωσι, probare nequeo. Sic c. 19. plurali precedente sequitur: ἐάν μὴ αὐτὸς ἐβίλῃ ἄρχειν. Vulgo, ubi singularis ponitur nulla persona precedente, quam respiciat, τίς suppletur; sed vide quæ ad iii. 11. p. 400. A. monerimus. Ast.

§. 19. ἀνάγκην περιμένειν] Sic Cod. Reg. Eodem ducit Cod. Ven. ἀνάγκη περιμένειν. ἢν αἰσχρὸν: et comprobatur optimam hanc scripturam Ficinus vertens: neque expectat necessitatem; quocirca Platoni eam reddere haud dubitavimus. Ald. et Steph. ἀνάγκη, Bas. 1. et 2. ἀνάγκη exhibent sine verbo περιμένειν. Ast.

καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες οὐδ' ὡς εὐπαθήσοιτες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον καὶ οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι^α οὐδὲ ὁμοίαις, ἐπεὶ κινδυνεύει, πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν^β εἰ γένοιτο, περιμάχῃον ἂν^γ εἶναι^δ τὸ μὴ ἄρχειν ὡς περ νυνὶ^ε τὸ ἄρχειν, καὶ ἐνταῦθα^β ἂν καταφανές γενέσθαι ὅτι τῶ^γ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὐτῷ ζυμφέρειν^δ σκοπεῖσθαι ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ, ὥστε πᾶς ἂν ὁ γιγνώσκων τὸ ὠφελεῖσθαι μᾶλλον ἔλοιτο ὑπ' ἄλλου ἢ ἄλλον ὠφελῶν πρᾶγματα ἔχειν. τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῆ^ε συγχωρῶ Θρασυμάχῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ζυμφέρειν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὴ καὶ εἰσαυθίς^ε σκεψόμεθα^ε πολὺ δέ μοι δοκεῖ μείζον εἶναι ὁ νῦν λέγει Θρασύμαχος, τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. σὺ οὖν ποτέρως, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Γλαύκων, αἰρεῖ; καὶ ποτέρων ὡς^β ἄλη- III. I. 44.
 θεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι; Τὸν τοῦ δικαίου ἔγωγε,^ι ἔφη, λυσitteλέστερον βίον εἶναι. Ἦκουσας, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα ἄρ- II. 348.
 τι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διῆλθε τῶ^κ τοῦ ἀδίκου; Ἦκουσα,

^α ἀπόφασις γ.— ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἴσως.— ἀγαθῶν om Θ.— ἂν om Θστ et pr K.— εἶναι ἐν αὐτῇ γ.— νυνὶ A: νῦν *γ.— ἐνταῦθα vt.— ὄντι δ τῶ γ.—
^β ξ. ΘΠΠΘΚΙΤ.— οὐδαμῆ *ε.— εἰσαυθίς ε.— σκεψόμεθα v et corr Π.— ὡς om

εὐπαθήσοιτες] Sic pro εὐ παθήσοιτες (futurum enim παθῆσω non occurrit) scribendum esse liquet; et monuerunt jam Matthiæ Gr. Gr. p. 340. et Buttmann. Gr. Gr. p. 352. ed. 4v. Ast.
 ἐπιτρέψαι] Ald. Bas. 1. 2. addunt τὴν ἀρχήν, quod Cod. Reg. Venet. et Ficinus (vertens: se committere valeant) haud agnoscunt. Recte: namque primum, quum in antecedentibus τὸ ἄρχειν nomen principale sit, quo omnia referantur, repetitio non opus erat; deinde solet ἐπιτρέψαι ita usurpari, ut, nullo nomine vel pronomine adjecto, quippe quod ex totius orationis continuatione repetendum sit, absolute positum esse videatur. Sic Polit. viii. 6. p. 551. C. εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῦτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῶ δὲ τῶντι, εἰ καὶ κυβερνητικότερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι. ix. 2. p. 575. D. ἴδαν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἢ πόλις. Gorg. 512. D. ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῶ θεῶ. De Legg. ix. 878. E. ταῖς νομοφύλαξι τελευτήσοντας ἐπιτρέσειν. Epist. vii. 323.

C. Ἴνα δ μὲν—ἀμολοῖ τῆς ἀρχῆς, ἐπιτρέψας ἐκείνῳ, δ δέ. Alcibiad. i. p. 117. C. ποτέρων οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις, ὅπως χρῆ σκευάζειν, καὶ τλανῶ, ἢ τῶ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέψεις; Sympos. p. 318. E. δοκεῖτε γάρ μοι κήφειν^α οὐκ ἐπιπροτέρων οὖν ἡμῶν, ἀλλὰ ποτέρων. Xenoph. Mem. iii. 5. 12. πολλοὶ δὲ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες ἐπίτροπον ἐκείνοισ. Ex quibus perspicitur, τὴν ἀρχήν, quum non solum superfluum sit, verum etiam elegantiam verbi ἐπιτρέψει usui officiat quodammodo, ut glossæa exterminandum esse. Accedit Schol. Ruhnken. p. 148. qui quum ad ἐπιτρέψαι addat: τὴν ἀρχὴν δηλονότι ἀναλαβεσθαι, se τὴν ἀρχήν non legisse declarat. Ast.
 τῶ ὄντι ἀληθινός] Verba τῶ ὄντι et ἀληθινός affirmationis amplificandæ causa ἐκ παραλλήλων posita sunt, ut Phædon. 66. C. τὸ λεγόμενον ἐστὶ ἀληθὲς τῶ ὄντι: quod profecto vete animæ. Cf. ibi Heind. Ast.

ἔφη, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Βούλει οὖν αὐτὸν πείθωμεν, ἂν
δυνάμεθά περ ἐξευρεῖν, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγει; Πῶς γὰρ οὐ
βούλομαι; ἢ δ' ὅς. [§. 20.] "Ἄν μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,
ἀντικατατείναντες¹ λέγωμεν αὐτῶ^m λόγον παρὰ λόγον,²
ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὐθις οὗτος, καὶ
ἄλλο^ο ἡμεῖς, ἀριθμῶν δεήσῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ μετρεῖν ὅσα
ἰκότεροι ἐν ἑκατέρῳ λέγομεν, καὶ ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν
διακρινούντων^p δεησόμεθα. ἂν δὲ ὡς περ ἄρτι ἀνομολογού-
μενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, ἅμα αὐτοῖ τε δικασταῖ⁹

v.— ἔγωγ' ε.— ὁδὸν ἦν v.— τὰ το.— ἀντικατατείναντες ε.— αὐτὸν θετ.—
¹ παρὰ λόγον ΑΘΗΘΚρίστ: παρὰ λόγον *ε.— ἄλλο DKQ.— διακρινόντων v.—

§. 20. παρὰ λόγον] Scribendum puto
παρὰ λόγον: ut λόγον παρὰ λόγον peri-
do accipiamus ac si diceretur ῥῆμα παρὰ
ῥῆμα. Paulo post videtur etiam mutan-
dum ἡμεῖς in ἡμῶν, sublata interpunctio-
ne. ΣΤΕΡΗ.

παρὰ λόγον] Ald. Bas. 1. 2. et Ste-
phan. παρὰ λόγον; παρὰ λόγον vero in-
venimus jam in Lexico Græc. Basil.
(1572. fol.) in v. ἀντικατατείνω, ubi hic
Platonis locus citatur et e Ficino ita ex-
pressus est: orationem contrariam ejus
orationi objicientis, comparatione qua-
dam proposita dicamus. Sic Hippias
Min. p. 369. C. εἰ δὲ βούλει σὺ αὖ, ἀν-
τιπαράβαλλε λόγον παρὰ λόγον, ὡς δ' ἔπε-
ρος ἡμεῖνεν ἐστὶ. Pro ἀντικατατείναντες
Schol. Ruhnk. legit κατατείναντες, ex-
plicans: διεξελθόντες λόγον μακρὸν, quod
minus rectum est; κατατείνω enim de
oratore usurpat, qui contente ac stadi-
diose dicit: sic Polit. ii. 2. p. 367. D.
διὸ κατατείνας ἐρῶ, τὸν ἄδικον βίον ἐπαι-
νῶν. c. 9. p. 367. B. ἀλλ' ἐγὼ—σοῦ ἐπι-
θυμῶν ἀποδοῦν τὰναντία, ὡς δύναμαι,
μάλιστα κατατείνας (maxima qua pos-
sum contentione et studio) λέγω. Eu-
rip. Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατα-
τεινωμένους ἦσαν ἴσαι πῦς. Xenoph. Anab.
ii. 5. §. 30. εἰ δὲ Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέ-
τρων, ἔστε διεπράξατο, πέπτε μὲν στρα-
τηγὸς ἵνα. Igitur λόγων ἀντικατατείν-
νας (quod propter sequens ἀτῶ rectius
est simpliciter κατατείναντες) τῷ λόγον
λέγων dicitur, qui alteri quasi adversa-
rio oppositus orationem contente ac stadi-
diose habet, et λόγον παρὰ λόγον (pro-
prie: orationem contra orationem, h. e.
ita ut mea oratio ipsius orationi opposita
sit) notionem oppositionis, quæ in par-
ticipio ἀντικατατείναντες inest, amplifi-

cat. Αστ.

ἄλλο ἡμῶν] Quod vulgo legitur, καὶ
ἄλλο ἡμεῖς, et sensum et orationis co-
hærentiam turbat; quocirca Ficinum et
Stephanum secuti, καὶ delevimus et ἡμῶν
scriptissimum. Sic enim Ficinus verit̄:
Si orationem contrariam orationi illius
objicientis—enumeremus, quot insuper
(male; ad est contra, v. Weisk. de Pleo-
nasm. p. 142.) bona, qui justus sit, con-
sequatur, ac ille rursus conferat sua,
oportebit, ut tertius aliquis enumeret
iterum mediaturque bona cet. Vulgatam
scripturam expressit Cornarius: Si ita-
que, inquam ego, sermonem sermoni op-
ponentes dicamus, quot rursus bona ha-
beat, si quis justus sit, et hic rursus
alium obviandas et nos alium vicissim
(sensus ineptus, quum hoc jam verit̄s ἂν
—ἀντικατατείναντες ἀτῶ λέγωμεν λόγον
παρὰ λόγον expressam sit), numerare
opus fuerit et mensurare bona cet. Quo-
modo illud καὶ ἄλλο ἡμεῖς enatum sit,
facile est perspectu; verba enim ἀντικα-
τατείναντες ἀτῶ λέγωμεν—ὅσα αὖ ἀγαθὰ
ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι universe, et de So-
crate et de Thrasymacho, capientes li-
brarii post καὶ αὐθις οὗτος (Thrasyma-
chus) sequi debere opinabantur orationis
a Socrate opponendæ declarationem.
Αστ.

ἀνομολογούμενοι] Schol. Ruhnk. ἐν-
τὶ τοῦ ἀνομολογούντες. Ἀνομολογεῖσθαι
est concedendo inter se convenire ac con-
sentire, ut Polit. iv. 17. p. 442. E. εἰ
δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τε ἐκείνης
τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείῃ ὁμοίως πεφυ-
κότος—ἄνδρος. v. 4. p. 452. E. Ἄρ' οὐδ'
ὁ πρῶτος ἐν τούτῳ περὶ αὐτῶν ἀνομο-
λογητός, εἰ δυνατόν cet. Theæt. p. 164.
C. ἀντιλογικῶς ἐλάκαμεν πρὸς τὰς τῶν

καὶ ῥήτορες ἰσόμεια. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ὅσοιός τις οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀρίσκει; Οὕτως, ἔφη.

Ἴθι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ἀποκρίναι ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς. τὴν τελείαν ἀδικίαν τελείας οὐσης δικαιοσύνης λυσιτελεστέραν φῆς εἶναι; Πάνυ μὲν οὖν καὶ φημί, ἔφη, καὶ δι' αὐτῆς εἴρηκα. Φέρε δὴ, τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μὲν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετὴν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν; Εἰκός γ', ἔφη, ὦ ἦδιστε, ἐπειδὴ καὶ λίγα ἀδικίαν μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δὲ οὐ. Ἄλλὰ τί μὴν; Τούναντίον, ἦ δ' ὅς. Ἡ τὴν δικαιοσύνην κακίαν; Οὐκ, ἀλλὰ πάνυ γενναίαν εὐθέβειαν. Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοῦθβαιαν καλεῖς; Οὐκ, ἀλλ' εὐβουλίαν, ἔφη. Ἡ καὶ φρόνιμοί σοι, ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν εἶναι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἀδικοί; Οἱ γε τελείως, ἔφη, οἳοί τε ἀδικεῖν, πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοῦς ποιεῖσθαι. σὺ δὲ οἶε με ἴσως τοὺς τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν. λυσιτελεῖ μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς, καὶ τὰ τοιαῦτα, εἴαν περ λαμβάνῃ· ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου, ἀλλ' αὖ νῦν δὴ ἔλεγον. Τοῦτο μέντοι, ἔφη, οὐκ ἀγνοῶ ὅ τι βούλει λέγειν. ἀλ-

ἢ δικασταί τε υ.— ἦν δ' ἐγὼ οὖν σοι Κ.— τὴν om ΠDKq.— ἀπὸ τ.— ἀδικίαν φτ.— οὐκοῦν conp φ.— ἐπειδὴ γε καὶ υ.— δ' tot.— ἦ...κακίαν om φτ.— πάνυ μὲν υ.— δοκοῦσιν δ' θρασύμαχε φφ.— εἶναι om φτ.— ἑαυτοῖς DKq.— τὰ... λέγειν om υ.— βαλλάντια EK.— λυσιτελεῖν υ.— οὖν om φτ.— μὲν ΠD, μὲν οὖν

δνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι— ἀγαπᾶν. Sympos. 200. E. Ἴθι δὴ— ἀνομολογησάμεθα τὰ εἰρημένα. Erast. 186. E. ἀνομολογησάσθαι τὰ εἰρημένα. Ast.

τὴν τελείαν] Cod. Reg. omittit articulum, quod placet, namque eoposito τῆς τελείας οὐσης δικαιοσύνης sequi debet. Articulus non opus est. Ast.

εἰκός γ', ἔφη] Ironice hoc dictum est, ut jam ex appposito δ' ἦδιστε liquet. Sic et Ficinus recte cepit: an istud facteri, vir lepide, mihi convenit, qui injustitiam prodesse dicam, justitiam minime. Monui propter Benedictum, qui corrigi volebat οὐκ εἰκός γ', ἔφη. Ast.

ὑφ' ἑαυτοῦς] Hoc reposui e Cod. Reg. quod constans fere usus commen-

dat, vid. Lexic. Xenoph. v. ὑπὸ t. iv. p. 387. Fischer. Animadvers. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 278. Vulgo legitur ὑφ' ἑαυτοῦς. Ast.

βαλλάντια ἀποτέμνοντας] βαλλάντιον ἀποτέμνειν α. τέμνειν (Gorg. 508. E.) et βαλαντιοτομεῖν (Plutarch. de Fortun. t. ii. p. 97. F. Sextus Empir. adv. Grammat. ii. §. 12. p. 291.) est margaritam desecare, crumenam secare; hinc βαλαντιοτόμος p. 552. D. qui Plauto Trinum. iv. 2. 20. 'sector zonarius' dicitur. Ald. et Steph. scribunt βαλλάντια, solita variatione. Vid. Casaubon. ad Athen. p. 121. Stæber. ad Thom. M. p. 139. et Pierson. ad Mær. p. 96. Scripturam βαλλάντιον præferendam duco, quia derivanda est vox a βάλανος. Ast.

λέ τὸδε ἰθαύμασα,^k εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρη
 τὴν ἀδικίαν, τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐν τοῖς ἐναντίοις. Ἄλλὰ
 πάνυ οὕτω^l τίθημι. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη στεριώτερον, ὃ
 ἱταῖρε, καὶ οὐκ ἐστὶ ῥάδιον^m ἔχεινⁿ ὃ τί τις εἶπη.^o εἰ γὰρ
 λυσitteλεῖν^p μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μόντοι ἦ^q αἰσ-
 χρὸν αὐτὸ ὠμολογεῖς εἶναι ὡς περ ἄλλοι τινές, εἴχομεν ἂν
 τι λέγειν^r κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ ὄλλος εἶ
 ὅτι φήσεις αὐτὸ καὶ καλὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ τᾶλλα
 αὐτῶ πάντα^s προσθήσεις ἃ ἡμῖς τῶ δικαίῳ προστίθεμεν,
 ἵπαιδῆ γέ^t καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτοῦ καὶ σοφίᾳ ἐτόλμησας θείαι.
 Ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύει. Ἄλλ' οὐ μόντοι, ἦν δ' ἐγώ,
 ἀποκητιὸν γέ^u τῶ λόγῳ ἐπιζελθεῖν σκοπούμενοι, ἕως ἂν σε
 ὑπολαμβάνω λέγειν ἃ περ διακοῖ. ἔμοι γὰρ δοκεῖς σύ, ὦ
 Θρασύμαχε, ἀτεχνῶς νῦν οὐ σκάπτει, ἀλλὰ τὰ δοκούonta
 περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει,
 εἰ τί μοι δοκεῖ εἶτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; Οὐ-
 δὲν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ τὸδε μοι πειρῶ^v ἐστὶ πρὸς τοῦτοις ἀπο-
 κρίνασθαι ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι^w ἂν ἰθί-
 λην πλέον^x ἔχειν;^y Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν^z ἦν ἀστεῖος,
 ὡς περ νῦν, καὶ εὐήθης.^{aa} Τί δέ; τῆς δικαίας πράξεως;
 Οὐδὲ τῆς δικαίας, ἔφη. Τοῦ^b δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοίῃ^c
 ἂν πλεονεκτεῖν καὶ ἡγοῦτο^d δίκαιον^e εἶναι,^f ἢ οὐκ ἂν ἡγοῦτο

III. I. 46.
 II. 349.

Kq.— ἔφη Kc, om Θ.— ὃ ΠDK.— ἰθαύμασαν Θ.— πάνυ ἐφη οὕτω το.— ῥά-
 διον v: ῥῆον *r.— ἔχει DKq.— εἶπη AΠσ: εἶποι *r.— λυσitteλεῖν Kq.— εἰ D:
 om K.— αὐτῶ DK.— εἴχομεν ἀντιλέγειν K.— πάντα om t.— τὸ v.— γε om
 q.— σοι τι Θστ.— πλέον ΘΠΦDKq: πλείον *r.— ἔχειν ante πλέον ponit φ.
 τιακῆς
 — ἂν om K.— εὐνοεῖς v.— τοῦτο t.— ἀξιοίῃ Θστ: ἀξιοί *r.— ἡγοῦτο K.—
 εἶται

^o δίκαιον om Θφ.— εἶναι...δίκαιον om v.— ε δίκαιον om r.— βούλοιστο K, βούλοιστο

τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ] Laudat Stob. ix. p.
 113. pro βῆον, de quo vid. ad vi. C. p.
 491. D. exhibet βῆβιον et εἶπρ pro εἶποι.
 et mox αἰσχυρὸν pro ἰσχυρὸν. Ast.

στεριώτερον] στερεά (fortasse rectius
 στερεά, v. Heind. ad Phaed. p. 183.) sunt
 dura, h. e. difficilia tractatu, h. l. expo-
 situ et perspectu. Ast.

τὰ δοκούonta] Int. vob. Igitur tuam
 sententiam. Plene vi. S. p. 487. D. ἀλ-
 λά τό σοι δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκοοῦμι. Ast.
 ἀστεῖος] Schol. Ruhnk. νῦν ἀντὶ τοῦ

γελωδῆς ὁ ἀστεῖος κείτω. σημαίνει δὲ
 καὶ τὸν ἐδόνοντον καὶ εὐπρόσωπον καὶ χα-
 ρίεντα. Sic Lysid. 204. C. Vid. Hem-
 sterh. ad Aristoph. Plut. p. 281. Ast:
 τί δέ;] Stob. τί θαλ, ut infra τί θαλ θα.
 Solemnis varietas. Ast.

πλεονεκτεῖν] Stob. πλέον ἔχειν, et,
 ut libri editi, ἀξιοί, quod in Atticis ἀξι-
 οῦν μεταvinimus. Mox τοῦ δὲ δικαίου, ut
 bene Stephanus jam scripsit, pro τοῦδε
 ἀδίκου, quod Ald. Bas. I. et S. habent.
 Ast.

δικαιον;⁸ Ἐγοῖτ' ἄν, ἢ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ ἂν δύναται. Ἄλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται^h ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου. Ἄλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει.ⁱ Τί δὲ δὴ ὁ ἀδικος; ἄρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκτεῖν καὶ τῆς δικαίας πράξεως; Πῶς γὰρ οὐκ, ἔφη, ὅς γε πάντων πλέον ἔχειν^k πλεονεκτεῖν αὐτὸς^o λάβῃ; Ἔστι ταῦτα. [§. 21.] Ὡς δὲ λέγωμεν,^p ἔφη· ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου, ὁ δὲ ἀδικος τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου; Ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας. Ἔστι^q δέ γε, ἔφη, φρονιμὸς τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερος; Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὔ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἴσκει τῷ φρονίμῳ καὶ τῷ ἀγαθῷ ὁ ἀδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἴσκει; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, ὁ τοιοῦτος ἂν καὶ ἴσκειναι τοῖς τοιοῦτοις, ὁ δὲ μὴ μὴ^t ἴσκειναι; Καλῶς. τοιοῦτος ἄρα ἴσκει^u ἐκότερος αὐτῶν οἷς περ ἴσκειν. Ἀλλὰ τί μέλλει; ἔφη. Εἶπεν, ὁ Θρασύμαχος· μουσικὸς δὲ τινα λέγεις, ἕτερον δὲ ἄμουσος; Ἐγώ γε. Πότερον φρονίμοι καὶ πότερον ἀφρονα;

π. i. 47.

s.— ἔχειν θ.— δ om ΠΔΚγ.—^k πλέον ἔχειν ΑΒΘΘστ: ἔχειν πλέον *s.—^h τε ἀνθρώπου φτ.—^m τε καὶ Εγ.—ⁿ ἐς ἂν πάντων τε.—^o αὐτὸς πλείστον v.—^p λέγωμεν ΑΠΔΚστ: λέγωμεν *s.—^q ἐτι Θστ.—^r ἔφη t.—^s εἰ om v.—^t om ΠΠΘΔΚστ.

ἀδίκου ἀνθρώπου] Stob. ἀδικὸν γε ἀνθρώπου. Paulo post e Cod. Reg. et Stob. πλεονεκτῆσαι τε καὶ ἀμιλλῆσθαι reascripsimus; vulgo τε abest. Ast.
 §. 21. καὶ τῷ ἀγαθῷ] Stob. καὶ ἀγαθῷ. Mox ante τοιοῦτος ἂν in Stob. articulus desideratur: Ficinus vulgatam scripturam expressit vertendo: quid obstat— quominius, qui talis, talibus quoque similis sit, qui vero non talis, similis non sit? Ast.
 δ δὲ μὴ, μὴ δοκῆναι] In Ald. edit. scriptum est, δ δὲ μὴ, δοκῆναι; posita hypostigme post μὴ: in Basil. autem, δ δὲ, μὴ δοκῆναι; in utra recte? Imo in neutra recte: legendum enim est ita ut bis ponatur particula μὴ: hoc modo, δ δὲ μὴ, μὴ δοκῆναι; Nonne omnino futurum est (inquit,) ut, qui talis est, sit similis talibus? qui vero non talis, non sit similis? STERN.

Ex illis scripturis elucet, legendum esse: δ δὲ, μὴ δοκῆναι, idque comprobant Bas. 1. Cod. Reg. et Ven. *Ο δὲ enim (alter, sc. δ μὴ τοιοῦτος ἂν) more positum est, ac si praecesserit δ μὴ. Sic Polit. v. 5. p. 455. E. ἀλλ' ἔστι γὰρ— καὶ γυνὴ λατρικὴ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἢ δ' ἄμουσος φθεσι. Philob. 36. E. ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἴδιαι; p. 56. D. τῆ ποτε διορισμένος οὐδ' ἄλλη, τῆν δὲ ἄλλην θετὴ τις ἂν ἀρωματικῆν; Thest. 81. D. ἀλλοίωσιν, τῆν δὲ περιφορᾶν. Parmenid. 154. C. ἀλλ' ἔστι καὶ γέγονε πρῶτον, τὸ δὲ νεώτερον. Vid. Musgrav. ad Enrip. Iph. T. 1361. Hermann. ad Viger. p. 609. Heusd. Spec. Crit. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 24. Thest. §. 96. Porson. ad Enrip. Orest. 801. Fischer. ad Weller. t. i. p. 330. t. iii. p. 267. et Schaefer. ad Lamb. Bos Ellips. Graec. p. 329. Ast.

Τὸν^ω μὲν μουσικὸν δὴ τοῦ φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον ἄφρο-
 να. Οὐκοῦν καὶ^z ἄ περ^γ φρόνιμον, ἀγαθόν, ἃ δὲ ἄφρονα,
 κακόν; Ναί. Τί δὲ ἰατρικόν; οὐχ^z οὕτως; Οὕτως. Δο-
 κεῖ^z ἂν^b οὖν τίς σοι,^c ὧ ἄριστε, μουσικὸς ἀνὴρ ἀρροττό-
 μενος λύραν ἰθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ
 111. 1. 48. ἀνίσσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν ἢ ἀξιούν πλέον ἔχειν; Οὐκ
 ἔμοιγε. Τί δέ; ἀμούσου; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί δὲ ἰατρι-
 11. 350. κός;^d ἐν τῇ ἰδωδῇ ἢ πόσει^o ἰθέλειν^f ἂν τι ἰατρικοῦ πλεονεκ-
 τεῖν ἢ^g ἀνδρὸς ἢ πράγματος; Οὐ δῆτα. Μὴ ἰατρικοῦ δέ;^h
 Ναί. Περὶ πάσης δὲ ὄραⁱ ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημο-
 σύνης, εἴ τίς σοι δοκεῖ ἐπιστήμων ὅστισοῦν πλείω ἂν ἰθέ-
 λειν^j αἰρεῖσθαι ἢ ὅσα ἄλλος^k ἐπιστήμων ἢ πράττειν ἢ λέ-
 γειν, καὶ οὐ ταυτὰ τῶ ὁμοίῳ ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν.
 Ἄλλ' ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτο^l γε^m οὕτως ἔχειν. Τί δέ;
 ὁ ἀνεπιστήμων οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτῆσειεν
 ἂν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; Ἴσως.ⁿ Ὁ δὲ ἐπιστήμων^o
 σοφός; Φημί.^p Ὁ δὲ σοφός^q ἀγαθός; Φημί. Ὁ ἄρα
 ἀγαθός τε καὶ σοφός τοῦ μὲν ὁμοίου οὐκ ἰθελήσει^r πλεο-
 νεκτεῖν, τοῦ δὲ ἀνομοίου τε καὶ ἐναντίου. Ἔοικεν, ἔφη.^s
 Ὁ δὲ κακός^t τε καὶ ἀμαθῆς τοῦ τε ὁμοίου^u καὶ τοῦ ἐναν-
 τίου.^v Φαίνεται.^w Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ
 ἀδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ, ἢ οὐχ
 οὕτως ἔλεγες;^x Ἐγώ γε, ἔφη. Ὁ δὲ γε δίκαιος τοῦ μὲν

ἔλλο

—^a ἔστιν om Kq. —^b μέλλει v. —^c τὸν..ἄφρονα om φtr. —^d καὶ add A. —^e ὑπερ DKq. —^f ἂν DKq. —^g δοκῆ H. —^h ἂν om φtr. —ⁱ τίσοι v, σοι τί t. —^j ἰατρός tr. —^k ὁπόση t. —^l ἰθέλει DKq. —^m ἢ ante ἀνδρὸς om φ. —ⁿ δὴ tv. —^o ἔρα K. —^p ἐθέλοι K et pr D. —^q ἔλλως φ. —^r δὲ τοῦτο K. —^s γε om v. —^t ἴσθι H. —^u ὁ ἐπιστήμονος v. —^v φημι om φ. —^w ἀνεπιστήμων φ. —^x ἐθελήσει φ. —^y φαίνεται K: ἔοικεν... φαίνεται om t. —^z ἀδ κακός Kq, ἄκακος Π, κακός γε v. —^{aa} ἀνομοίου ΠK et pr D. —^{ab} ἀνομοίου D, fortasse corr. —^{ac} φαίνεται] ἔοικεν ἔφη K. —^{ad} pro hypostigme pone

ὄβτω. Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι]. Stob. ὄβτω. ἄρ' οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, δοκεῖ. Ast.

πάσης δὴ] δὴ recepi e Stob. vulgo scribitur δέ. Δὴ est igitur, jam: singularis expositis, jam universe scientiam considera cet. Mox Stob. verborum ordinem inventit exhibens ἐθέλειν (Cod. Reg. vitiose ἐθέλοι) πλείω ἂν. Ast.

ἀνάγκη, τοῦτο γε οὕτως ἔχειν] Cod. Reg. habet ἀνάγκη δὲ τοῦτο ὄβτω, et in

marginē scriptum κείμενον, quod supplementum est, hunc sensum habens: hoc ita ponatur (κείσθαι hac significatione frequentissimum) necesse est. Mox Stob. vitiose legit: πλεονεκτῆσειεν, ἀνομοίως δὲ ἀνεπιστήμονος, et pro φημί priore exhibet val. Ast.

ὁ δὲ γε δίκαιος] Stob. ὁ δὲ δίκαιος, et paulo post interponit τὸ ante καὶ in verbis τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ et τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Ast.

ὁμοίου οὐ^α πλεονεκτήσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου; Ναί. Ἔειπεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ, ὁ δὲ ἀδίκος τῷ κακῷ καὶ ἀμαθῷ. Κινδυνεύει.^β Ἀλλὰ μὴν ἀμολογοῦμαι,^β ὃ γὰρ ὁμοίος ἐκάτερος εἶη, τοιοῦτον καὶ ἐκάτεροι εἶναι. Ὀμολογοῦμεν γάρ. Ὁ μὲν ἄρα δίκαιος III. I. 49. ἡμῖν ἀναπέφανται ὡν^γ ἀγαθός τε καὶ σοφός, ὁ δὲ ἀδίκος ἀμαθής τε καὶ κακός.

§. 22. Ὁ δὴ^δ Θρασύμαχος ἀμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα,^ο οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ραδίως λέγω, ἀλλ' ἐλπόμενος καὶ μόγις,^ι μετὰ ἰδρωτὸς θαυμαστοῦ ὄσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος τότε,^ε καὶ εἶδον ἐγώ, πρότερον δὲ οὐπα, Θρασύμαχον ἐρυνθριῶντα· ἐπειδὴ δὲ^δ οὖν διαμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, Εἶεν,^ι ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω, ἔφαμεν δὲ δὴ^κ καὶ ἰσχυρὸν εἶναι τὴν ἀδικίαν. ἢ οὐ μέμνησαι,^ι ὦ Θρασύμαχε; Μέμνημαι, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἂν νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ αὐτῶν λέγειν. εἰ οὖν λέγοιμι, εὖ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν^μ ἂν με φαίης. ἢ οὖν ἔα

signum interrogationis. — ὄσως φ. — οὐ om φτ. — κινδυνεύει om ε. — ἀμολογοῦμαι ο et pr φ. — ε δν om ε. — δ δ ΘΞΦΚτ. — ταῦτα πάντα φέτε. — μόλις φ. — ε post τότε interpuncti cum ΑΘΞφτ. — δὲ om Κρσ. — εἰα q. — ἡμῖν post κείσθω pouit ε, om Ες. — δὴ om ε. — μέμνησαι ἔφη δ τ. — δημηγορεῖν ε. — ἐρυνθριῶντα

§. 22. τότε καὶ εἶδον ἐγώ] Respexerunt h. l. Aristides Orat. Plat. II. p. 295. t. II. et Synesius in calvit. encom. p. 66. A. et comparavit cum eo P. Victorius (Var. Lectt. III. 5.) Virgil. Æn. VIII. 223. 'Tum primum nostri Cacum videre timentem Turbatumque oculis—' Ast. ἡμῖν ὄσως] Pronomen ἡμῖν e Stobæo, qui Serm. IX. p. 114. et x. p. 133. hanc enuntiationem habet, recepimus, Ficino confirmante, ut qui verterit: *maneat, inquam, hoc ita nobis*. Mox idem exhibet ἰσχυρότερον, quod sequentia p. 351. A. ἐλέχθη γὰρ σου, ὅτι καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἶη ἀδικία δικαιοσύνης, confirmare quodammodo videntur; sed Ficinus quoque vulgatam scripturam secutus vertit: *dicebamus autem, validam et potens quiddam injustitiam esse*. Ast.

δημηγορεῖν] In Aldo est *δημουργεῖν* cum η in secunda etiam syllaba; in qua scriptura manifeste alioqui mendosa vestigium veræ lectionis superesse videtur:

videlicet verbi *δημηγορεῖν*, ut Ficinus, qui vertit, *concionari*, etiam legit. Στρεβ. Sic jam Comar. correxerat, addicente Cod. Reg. Contra vitiose Bas. I. et 2. *δημουργεῖν*. — *Δημηγορεῖν, concionari, orationem habere*, opponitur τῷ διαλέγεσθαι. Protag. 330. B. *χωρὶς γὰρ ἔγνω ἕμην εἶναι τὸ ἐνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενον καὶ τὸ δημηγορεῖν*. Hinc est in malam partem more rhetorum dicere, qui ostentationis causa longam orationem habent, simulque ad auditorum gratiam sibi conciliandam non verum vel utile spectant, sed inanem sermonis delectationem ancupantur. Sic Gorg. p. 482. C. ὃ Σάκρατες, δοκεῖς νεαρὶεῖσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὅς ἐλθὼς δημηγόρος εἶναι, καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς (*hæc tamen nulla verba facis*). p. 502. C. *δημηγορία ἕρα τίς ἐστιν ἢ πομπικὴ, quæ respiciunt prægressa: δηλον ὅτι (ἢ τῶν τραγηδῶν ποιήσις) πρὸς τὴν ἡδονὴν μᾶλλον ἔρχεται καὶ τὸ χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς*. Similiter p. 519. D.

με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι, ἢ εἰ βούλει ἐρωτᾶν, ἐρώτα.^α ἐγὼ
 δὲ σοι, ὅς περ ταῖς^ο γρυσὶ ταῖς τοὺς^ρ μύθους λεγούσαις,
 εἶεν^α ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.^τ Μηδα-
 μῶς, ἦν δ' ἐγὼ, παρὰ γε τὴν σαυτοῦ δέξαν. Ὡς τί σοι,
 ἔφη, ἀρίσκειν, ἐπειδὴ περ οὐκ ἴαός λέγειν. καί τοι τί^α ἄλ-
 λο βούλει; Οὐδὲν μὰ Δία, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' εἰ περ τοῦτο
 III. i. 50. ποιήσεις, ποίει· ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω. Ἐρώτα δὴ. Τοῦτο
 II. 351. τοῖνον ἐρωτῶ ὃ περ ἄρτι, ἵνα καὶ ἐξῆς διασκεψόμεθα τὸν
 λόγον, ὁποῖόν τι τυγχάνει ὃν δικαιοσύνη^ι πρὸς ἀδικίαν.
 ἐλέχθη^α γάρ που ὅτι καὶ^ι δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον
 εἶη ἀδικία δικαιοσύνης· νῦν δὲ γε,^α ἔφη,^τ εἰ περ σοφία τε^ι
 καὶ ἀρετὴ ἐστὶ δικαιοσύνη, ραδίως, οἶμαι, φανήσεται
 καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας, ἐπειδὴ πέρ ἐστιν ἀμαθία ἢ ἀδι-
 κία.^α οὐδεὶς^α ἂν ἔτι^ο τοῦτο^ο ἀγνοήσῃεν. ἀλλ' οὐ τι οὕτως^α
 ἀπλῶς, ὃ Θρασύμαχε, ἔγωγε^ο ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῆδε πῆ
 σκέψασθαι.^ι πόλιν φαίης ἂν^ε ἀδικον εἶναι καὶ ἄλλας πό-
 λεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδικῶς καὶ καταδεδουλωσθαι,
 πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῆ^ι ἔχειν δουλωσαμένης; Πῶς γὰρ
 οὐκ; ἔφη. καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα ποιήσει καὶ
 τελεώτατα οὕσα ἀδικος. Μανθάνω, ἔφη,^κ ὅτι σὸς οὗτος

τῆν om q.— ταῖς Ks.— τοὺς om v.— εἶεν om φτ.— καὶ ἀνανεύω ε, om φτ.
 — δὲ ἔτ.— ἢ δικαιοσύνη DKq.— ἐλέχθη v. ἐδείχθη ε.— καὶ om φτ., ante δε-
 ρονίτ v.— γ' ἔν.— ἔφη φτ.— τε om ΠDKq.— ἢ ἀδικία om v.— οὐ-
 δεὶς γὰρ φq, καὶ οὐδεὶς v.— ἔτι post ἀγνοήσῃεν ponit t.— τοῦτο om q.— οὕτως
 φKεῖτ.— ἔγωγε ὃ θρασύμαχε φ.— τῆδε ἐπισκέψασθαι φ., τῆδε πῆ ἐπισκέψασθαι
 ΠDK.— ἂν om DK.— ἐφ' ε.— ἑαυτῆ v.— τελεώτατη φ.— ἔφη DKt.— ἦν

Socrates, sententia copiosius exposita et
 quasi oratione habita, ὡς ἀληθὲς, dicit,
 δημογρονεῖ με ἠπάγκασας, ὃ Καλλικλείου,
 οὐκ ἐθέλων ἀπακρίνασθαι. Theæt. 162.
 D. νέος γὰρ εἶ, ὃ φίλε παῦ^ρ τῆς οὖν δη-
 μογροίας (longior et verbosior rei expo-
 sitio est) ἐξέως ὠπακούεις καὶ ψάθεις
 πρὸς γὰρ τὰτα ἐρεῖ Πρωταγόρας ἢ τις
 ἄλλος ὑπὲρ αὐτοῦ, ὃ γενναῖοι παῖδες τε
 καὶ γέροντες, δημογορεῖτε (verba facitiae,
 quod h. l. oppositum est concisæ et vere
 dialecticæ argumentationi; hinc sequi-
 tur: ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἤρτι-
 νούν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε)
 ἐγκαθεζόμενοι cet. Sic et h. l. si sen-
 tentiam meam accuratius et copiosius

exponerem, scio te dicturum esse me
 concionari (non vero argumentari). Non
 satis recte Heind. ad Gorg. §. 83. δη-
 μογορεῖν pro nugari accipit. Ast.
 ταῖς γρυσὶ] Pro ταῖς, quod editi libri
 habent, e Cod. Reg. recepi ταῖς, appro-
 bante Ficino, ut qui verterit, ceteri ani-
 culis fabellas narrantibus. Idem reponi
 jusserrat Geener. ad Lucian. Catapl. §. 1.
 t. iii. p. 499. Bip. Vid. Præcept. Rhetor.
 t. vii. p. 682. Bip. Hinc μῦθος et
 ὄλος γράδς α. γράδων in Theæt. p. 176.
 B. Gorg. 527. A. Ast.
 σκέψασθαι] Stob. h. l. citans Serm.
 ix. p. 114. addit χρῆ post σκέψασθαι,
 et mox interponit οὖν post πῶτερον. Ast.

ἦν¹ ὁ λόγος. ἀλλὰ τότε^m περὶ αὐτοῦ σκοπῶν· πόττερον ἢ κρείτταν γιγνομένη πόλις πόλει^s ἄνευ δικαιοσύνης τὴν δύναμιν ταύτηνⁿ ἔξει, ἢ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης; Εἰ μὲν,^o ἔφη, ὡς^p σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν¹ ἡ δικαιοσύνη σοφία,^t μετὰ δικαιοσύνης· εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον, μετὰ ἀδικίας. Πάνυ ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνεις πάνυ^o καλῶς. Σοὶ γάρ, ἔφη, χαρίζομαι. Εὖ γε σὺ ποιῶν.^{iii. i. 51.} ἀλλὰ δὴ καὶ τότε μοι^t χάρισαι, καὶ λέγε· δοκεῖςⁿ ἂν ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ ληστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος, ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔρχεται ἀδικῶς, πρᾶξαι ἂν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; οὐ μᾶλλον; Πάνυ γε. Στάσεις^v γάρ που, ὦ Θρασύμαχε, ἢ γε ἀδικία καὶ^w μίσση καὶ μάχας ἐν^x ἀλλήλοις παρέχει, ἢ δὲ δικαιοσύνη ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν. ἢ γάρ; Ἔστω, ἦ δ' ὅς, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.^y [§. 23.] Ἄλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ ἄριστε. τότε δέ μοι λέγε· ἄρα εἰ τοῦτο ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιοῖν ὅπου ἂν ἐνῆ, οὐ καὶ^z ἐν^b ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη μισεῖν ποιήσεις ἀλλήλους καὶ στασιάξουσιν καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν; Πάνυ γε. Τί δέ; ἂν^c ἐν δυοῖν^d ἐγγένηται, οὐ διοίσονται^o καὶ μισήσουσι καὶ ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις; Ἔσονται, ἔφη. Ἐὰν δὲ^f δῆ, ὦ θαυμάσιε, ἐν ἐνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν^g μὴ ἀπολεῖ^h

οὔτος Θφρ.—^m τότε Θφρ.—ⁿ αὐτὴν Κφρ.—^o μὲν...εἰ om Θφρ.—^p ὡς ΑΠΔΚεῖν: ὁ *r.—^q ἔχει ΑΠΔΚεῖν et pr q.—^r σοφίαν ἐν.—^s πάνυ om Θφρ.—^t σοι Α.—^u δοκοῖς φ.—^v στάσις ΠΚ.—^w καὶ ante μίσση om Π.—^x ἐν om t.—^y διαφέρωμαι Α.—^z ὅ om t.—^a οὐκ t.—^b ἐν add ΑΘΕφρ.—^c ἐὰν Κ.—^d δυοῖν t.—^e διοίσουσι Θφρ.—^f δὲ om pr Π.—^g ἡμῶν σ.—^h ἀπόλλει Κ.—ⁱ ἔξει om ΠΔΚ, ante οὐδὲν ponit q.

δ] Stob. et Cod. Reg. præstant ὡς, quod Ficinus quoque videtur expressisse vertendo, ut tu paulo ante dicebas, et sequentis, ὡς ἐγὼ ἔλεγον, confirmant quodammodo; tamen neutiquam necessarium est. Ast.

πάνυ γε ἄγαμαι] Ita e Stob. rescripsimus; vulgo γὰρ abest. Ast.

εὖ γε σὺ ποιῶν] Int. ἐμοὶ χαρίζεαι, et hoc pro, εὖ γε σὺ ποιεῖς μοι χαριζόμενος s. ὅτι μοι χαρίζεαι. Vid. nostra ad Phædr.

Plut.

p. 252. Ceterum frequentissime in responsione participium pro modo finito ponitur, v. Heind. ad Charmid. p. 64. adde Hipparch. p. 281. C. οὐκ ἀδικῶς γε σὺ ἀπορῶν. Dialog. de Just. p. 375. Α. καλῶς γὰρ σοι δοκοῦν. Ast.

εἰ ἀδικοῖεν] Stob. ἢ ἀδικεῖν ἀλλήλους. Sententiam, etiam inter latrones debere ὁμόνοιαν esse, uberius exposuit Isocrates in Panathen. p. 280. Corai. Ast.

τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἦττον ἔξει; Ἰ Μᾶδὲν ἦττον ἔχεται, ἔφη. Οὐκ αὖν τοιάδε τινα φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν, οἷαν, ἢ ἂν ἐγγίγηται, ἢ εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γίνοι εἴτε στρατοπέδῳ¹ εἴτε ἄλλῳ ὀφροῦν,² πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸ³ ποιῆν⁴ οὐκ αὖν πρᾶττειν μεθ' αὐτοῦ⁵ διὰ τὸ στασιάζειν καὶ διαφίρεσθαι, ἔτι δ' ἐχθρὸν⁶ εἶναι ἑαυτῶ τε καὶ τῶ⁷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῶ δικαίῳ; οὐχ οὕτως; Πάνυ γε. Καὶ ἐν ἐνὶ δῆ, οἶμαι, ἐνοῦσα ταῦτα πάντα⁸ ποιήσει ἅπερ πίφυκεν ἐργάζεσθαι πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸν πρᾶττειν ποιήσει στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμοιοῦντα⁹ αὐτὸν ἑαυτῶ,¹⁰ ἔπειτα ἐχθρὸν καὶ ἑαυτῶ καὶ τοῖς δικαίοις. ἢ γὰρ; Ναί. Δίκαιοι δὲ γ' εἰσὶν, ἃ φίλε, καὶ οἱ θεοί; Ἔστωσαν, ἔφη. Καὶ θεοὶς¹¹ ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἄδικος,¹² ἢ Θρασύμαχε, ὁ δὲ δίκαιος φίλος. Εὐνοχᾶν τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν οὐ γὰρ ἐργαγέ¹³ σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοιάδε ἀπέχθωμαι. Ἰθι

—] οἷα τ.—] ἐγγίγηται ο.—] στρατοπέδῳ ἢ φε.—] ἄλλο τοῖ ὀφροῦν ο.—] αὐτὸν το.—] ποιεῖ ΑΘΗΘετ.—] ἑαυτοῦ ο.—] ἐχθρὸς Κε.—] prius τῷ om ΘΘε.—] ταῦτα ταῦτα ο.—] ὁμοιοῦνται τ.—] ἑαυτὸν Κ.—] δὲ om ΠΘΔΚετ et pr Θ.—] καὶ τοῖς θεοῖς τ.—] ὁ ἄδικος ἔσται φε, ἔστω δ ἄδικος ΔΚε.—] ἐργ ΠΔΚε.—] οὐδὲ τ.

§. 23. φαίνεται] φαίνεσθαι ἔχουσα τὴν δύναμιν, οἷαν—ποιεῖν: *apparet ipsam idcirco habere, ut reddat.* φαίνεσθαι participio junctum est i. q. δῆλον εἶναι, v. Phavorin. v. φαίνεται Zeune ad Viger. de Idiotism. p. 313. not. Deinde *olos* vel per se (*qualis pro talis, quae, ejusmodi ut*) vel precedente *τοιούτος*, *ὁστος* aliove pronomine cum infinitivo ponitur pro conjunctione *ὅστε*, quae in *olos* latet (Similiter apud Latinos *qui pro ut is et simpliciter pro ut usurpatur*). Sic iii. 21. p. 415. E. *ὁσκουν τοιαύτας (εὐνάς), ὅλας χεμῶνός τε στῆγειν καὶ θέρουσ ἰκανὰς εἶναι (ejusmodi, quales, s. quae legant, i. e. ut tegant; et quia ὅστε, quod in relativo pronomine ὅλας latet, cum infinitivo constructur, sequitur etiam post ὅλας infinitivus)*. Cratyl. p. 305. A. *κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, ὅλας, ἃ ἂν δόξειεν αὐτῷ, διαπονεῖσθαι καὶ κρατερεῖν*. Menon. p. 100. A. *εἰ μὴ τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅλας καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν*. Criton. p. 46. B. Erast. 136. A. Vid. Lexic. Xenoph. v. ὅλας. v. iii. p. 261. Matthiae ad Hymn. Homer. p.

74. et Gr. Gr. p. 662. Pro *ποιεῖν* Ald. legit *ποιεῖς*, Bas. 1. 2. et Stob. *ποιεῖ*, *vitiose*. Ast.

πρᾶττειν μεθ' αὐτοῦ] Schol. Ruhnck. ἀπὸ τοῦ, μετὰ πίστεως καὶ ἀσφαλείας τ. ποιεῖν. Imo est, *concordi animo agere; πρᾶττειν enim μετὰ τινός vel τῶι dicitur, qui ab alicujus partibus stat, qui alicui favet et in agendo ipsi consentit. Nom- nulla huc facientia citavit Zeun. ad Viger. p. 291. ed. Herm. Eandem locutionem in Phaedon. p. 82. D. ἀλλὰ μὴ σάματα πλάττοντες latere, et scribendum esse, ἀλλὰ μὴ σάμασι πρᾶττοντες, quod sequens ἐναντία πρᾶττειν non solum confirmat, verum etiam efflagitat, jam monuimus in Ephemer. Landish. t. iii. fasc. ii. p. 129. Ast.*

ὁ ἄδικ. ὁ Θρασύ. Stob. ὁ ἔδ. Ast. ἐνοχῶν] Nota est vocum *ἐνοχέσθαι*, *ἐστιᾶσθαι*, *ἐνοχία*, *ἐστιᾶσις*, *δοῖνη* ad sermonum delicias translatio, vid. nostra ad Phedr. p. 221. Mox *θαρρῶν* pro *θαρρῶν*, quod recentiorum Atticorum est, scripsimus, vid. Ducker. ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. M. p. 456. et Valcken. ad Eurip. Phoen. 55. Ast.

δή, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστίασεως ἀποκλήρω-
 σον, ἀποκρινόμενος ὡς περ καὶ νῦν. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώ-
 τεροι καὶ ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι
 φαίνονται, οἱ δὲ ἀδικοὶ οὐδὲν^α πράττειν μετ' ἀλλήλων οἰοί-
 τε, ἀλλὰ δὴ^β καὶ οὓς φάμεν ἐρρωμένους^γ πάποτε τι μετ'
 ἀλλήλων κοινῇ^δ πράττειν ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπα-
 σιν ἀληθῆς λέγομεν^ε οὐ^ς γὰρ ἂν^ς ἀπειχόντο ἀλλήλων κο-
 μιδοῦν^η ὄντες ἀδικοὶ, ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἐνῆν^ι τις αὐτοῖς δικαιο-
 σοσύνη, ἣ αὐτοὺς ἐποίει μὴ τοῖ^ς καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ'^{ιιι. i. 53.}
 οὓς ἦσαν ἅμα ἀδικεῖν, δι' ἣν ἐπραΐξαν ἃ ἐπραΐξαν, ἀρμησαν
 δὲ^κ ἐπὶ τὰ ἀδίκῃ ἀδικία ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ οἱ γε
 παμπόνηροι καὶ τελῶς ἀδικοὶ. τελῶς εἰσὶ καὶ πράττειν
 ἀδύνατοι^ι ταῦτα μὲν οὖν ὅτι^μ οὕτως ἔχει μανθάνω,^ν ἀλλ'
 οὐχ ὡς σὺ^ο τὸ πρῶτον ἐτίθεσο. εἰ δὲ καὶ ἀμεινον ζῶσιν οἱ
 δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ εὐδαιμονίστεροί εἰσιν, ὃ περ τὸ ὕσ-
 τερον προὔθεμβεθα σκέψασθαι, σκεπτέον. φαίνονται μὲν οὖν^ρ
 καὶ νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ^ρ δοκεῖ, ἐξ ἧν εἰρήκαμεν ὁμοῦ δ' ἔτι^ς

— αἰοί... ἀλλήλων om ε.— βῆ om ΠDKq.— γ ἐρρωμένους v.— δ κοινῇ om φ.—
 ε λέγομεν ΑΘΞφίτι, ἐλέγομεν *ε.— ς ἦ ε.— ζ ἂν om pr Π.— η κομιδοῦν om v.— θ ἔστι

v.— ι τοῖ ΑΗΠφίτι, τι θ.— κ γ.— λ γὰρ K.— μ ἀδύνατοι καὶ πράττειν εἰσὶν φ.—
 ν ἔτι om DK.— ο μανθάνω δὴ q.— ρ σὺ γε φ.— ς μὲν οὖν om Θφκ.— ς γ' ἐμοὶ ε :

ἔτι μὲν γὰρ—φαίνονται] Si pro ἔτι
 aliud reponendum non est, intelligen-
 dum videtur : φαίνονται μὲν γὰρ οἱ δί-
 καιοι, ἔτι καὶ σοφώτεροι εἰσὶ καὶ ἀμείνους
 cet. ΣΤΑΡΗ. qui sic in Not. ' Conatus
 sum rationem aliquam invenire qua lectio
 nostra φαίνονται retineri posset : sed
 magis consultum fuerit φάσθαι legere.'
 φάσθαι] Hoc Cornar. jam consecrat.
 Nulla opus est correctione. Post ἔτι
 enim, sicuti post plures alias conjunctio-
 nes (vid. quae Fischerus collegit in Ani-
 mad. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 35.) poster-
 ior orationis pars omissa est, cujus
 scriptor propter interposita illa, ἀλλὰ δὴ
 καὶ—πράττειν ἀδύνατοι videtur oblitus
 esse. Sensus est : ' justos etiam sapientio-
 res, meliores et in agendo valentiores
 esse, hoc diligentius perscrutari animus
 est.' Et non solum, quando oratio aliis
 interpositis interrupta est, ἔτι sic solet
 usurpari, sed in qualibet etiam enuntia-
 tione, ita ut mimice ferre speciem oratio-
 nis habeat. Sic Polit. v. p. 471. C. ἐπεὶ

ἔτι γε, εἰ γένοιο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ
 πόλει, ἢ γένοιο (intellige, per se appa-
 ret). vi. p. 498. D. ἔτι μὲν γὰρ ἕως τις
 τοσούτοις ἐμιλῆ—πέρα τῶν ἀνοικητῶν ἢ
 Διομήδεα λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῶν
 πάντα, ἢ ἂν οὕτοι ἐπαυθῶσιν (int. per se
 intelligitur). Sic etiam p. 511. C. Si-
 militer Euthyphr. p. 12. μανθάνω, ἢ λέ-
 κτατες ἔτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φησὶ σα-
 τή ἐκείνοτε γίγνεσθαι : quod daemonium
 tibi semper apparere dicis, int. hoc tibi
 crimini vertunt, in eo te accusant. Xe-
 noph. Econ. i. 7. ἔτι τοι ἡμῶν εἰδότες οὐ-
 κος ἀνδρὸς εἶναι, ὑπερ κτήσις (quia
 propterea te interrogabam) v. 18. ἔτι δὲ
 —ἀδύνατοι προνοήσαι (int. hoc nondum
 perspicio, hujus rei ratio me fugit). Male
 hos similesque locos tentasse doctos vi-
 res, monui ad Phædr. p. 380. Ast.

εἰ δὲ καὶ ἀμεινον ζῶσιν] Hæc est oratio
 primaria, verbis ἔτι μὲν γὰρ καὶ σο-
 φώτεροι—φαίνονται—οἰοί τε incepta quidam,
 sed interrupta iis, quæ sequuntur,
 ἀλλὰ δὴ καὶ οὓς φάμεν—ἐτίθεσο. Ast.

- βέλτιον σκεπτιόν. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χρῆζην. Σκοπεῖ δὴ, ἔφη. Σκοπεῖ, ἢ δ' ἐγώ. καὶ μοι λέγε· δοκεῖ τί σοι εἶναι ἵππου ἔργον; Ἐμοιγε. Ἄρα οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου ὄτουοῦν ἔργον, ὃ ἂν ἦ μόνω ἐκείνω ποιῆ τις ἢ ἄριστα; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἄλλ' ὧδε. ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλω ἴδοις ἢ ὀφθαλμοῖς; Οὐ δῆτα. Τί δέ; ἀκούσαις ἄλλω ἢ ὤσιν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων
11. 353. φαίμεν ἔργα εἶναι; Πάνυ γε. Τί δέ; μαχαίρα ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλη καὶ ἄλλοις πολλοῖς; Πῶς γὰρ οὐ; Ἄλλ' οὐδενί γ' ἂν, οἶμαι, οὕτως καλῶς, ὡς
111. i. 54. δρεπάνω τῷ ἐπὶ τοῦτο ἔργασθέντι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου ἔργον θήσομεν; Θήσομεν μὲν οὖν. [§. 24.] Νῦν δὴ, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὅμ' ἄρτι ἠρώταν, πυνθανόμενος εἰ οὐ τοῦτο ἐκάστου εἴη ἔργον, ὃ ἂν ἦ μόνον τι ἢ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργαζῆται. Ἀλλά,

γέ μοι *s.— δ' ἔτι τίς; δέ τι *s.— δὲ v.— μοι γε λέγε t.— ἵππου εἶναι t.— ἄρ' ἐγώ τούτ' t.— θείης ἵππου v.— ὄτουοῦν θ.— ἢ ὅτι t.— ποιεί t.— ἀκούσαι K, ἀκούσαι v.— ταῦτα τούτων φαίμεν AΘΘΦDKΓ, φαίμεν ταῦτα τοῦτων Kq.

των Kq.— ἔργον t.— δαί φ.— μαχαίρα ἂν ἀμπέλου v, recte, opinor.— s ὅπως ante οἶμαι ponit φ, post καλῶς θ.— τοῦτο ΘΕΠΦτ et rc q: τοῦτ' *s.— ἐργασμένω q.— ἀληθῆ om s.— τούτου τοῦτο t.— μὲν om EILDK.— δ τι IIDKq.— ὃ ὅτι om v.— τούτου v.— εἴη. ἐκάστου om θ.— ἄλλ' v.— γε DKq.— φα

δέ τι βέλτιον] Repono δ' ἔτι βέλτιον. ΣΤΕΡΗ.

δ' ἔτι βέλτιον] Sic jam Stephanus. Vulgo δέ τι, quae solemnitas est permutationis. ASTR.

ἔσθ' ὅτῳ] ἔστιν, ὅστις, δ τι al. interrogationi passim inserviant, ut p. 258. D. ψυχῆς ἔστι τι ἔργον, et paulo post, ἔσθ' ὅτῳ. Menon. p. 85. B. ἔστιν ἦτινα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; Vid. Jenaius ad Lucian. t. i. p. 188. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 420. ASTR.

φαίμεν] Ald. Bas. 1. Stob. et Cod. Reg. φαίμεν; recte contra Bas. 2. et Steph. φαίμεν, quod Ficinus quoque expressit vertans, Ergo haec horum opera recte dixeremus. Deinde post ἀκούσαις et μαχαίρα interposuimus ἂν, quod deesse nequit. ASTR.

ἐπὶ τοῦτο ἔργασθέντι] Sic Cod. Ven. etsi haud necessarium est; solet enim ἐπὶ cum dativo ita poni, ut causam, consilium vel finem indicet, ubi accusati-

vum expectabas. Vid. Lexic. Xenoph. v. ἐπὶ t. ii. p. 259. 263. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 264. ASTR.

ἀληθῆ] Vocem ἀληθῆ male omittunt Ald. Bas. 1. praestant vero Bas. 2. Cod. Reg. Ven. et Stob. Sic et Ficinus: est, ut dicis. ASTR.

θήσομεν μὲν οὖν] In Cod. Reg. particula μὲν haud dubie propter praecedens μὲν excidit. Θήσομεν μὲν etsi non gratum auribus accidit, tamen sanum est; sic in Phædr. c. 31. § 4. Vid. nostra ad Phædr. p. 317. ASTR.

§. 24. δ ἂν ἢ μόνω τι] Haec constans est omnium librorum scriptura. Attamen ΣΤΕΡΗ., secutus Cornarium, 'Pro μόνω, ait, substituendum esse μόνω et ris pro τι, ostendit locus, cuius hic fit mentio (qui est in fine paginae praecedentis), ubi nimirum proposita fuit illa interrogatio. Sic et ἐκείνω illic habemus post μόνω. Sed primum non opus est eorundem verborum repetitione, deinde vulgata scrip-

ἔφη, μανθάνω τί καί μοι δοκεῖ τοῦτο ἐκάστου πράγματος ἔργον εἶναι. Εἶπεν, ἦν δ' ἐγώ. οὐκοῦν καί ἀρετῆ δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστῳ ᾧ περ καὶ ἔργον τι προστίταται; ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν. ὀφθαλμῶν, φαμέν,^α ἔστιν ἔργον; Ἔστιν.^β Ἄρ' οὖν καὶ ἀρετῆ ὀφθαλμῶν ἔστιν; Καὶ ἀρετῆ. Τί δέ; ἅπαν ἦν τι ἔργον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἀρετῆ; Καὶ ἀρετῆ. Τί δὲ πάντων πέρι τῶν ἄλλων; οὐχ οὕτως; Οὐτως. Ἐχε δὴ. ἄρ' ἂν ποτε ὄμματα τὸ αὐτῶν^γ ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο^δ μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν^ε οἰκείαν ἀρετὴν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν; Καὶ πῶς ἂν; ἔφη. τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὀφθαλμίας. Ἡ τις,^ζ ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἢ^η ἀρετῆ οὐ γάρ πα^θ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ^θ τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα, κακίᾳ δὲ κακῶς. Ἀληθές,^ι ἔφη, τοῦτό^κ γὰρ λέγεις. Οὐκοῦν καὶ ἄτα στερόμενα^λ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὐτῶν^μ ἔργον ἀπεργάσεται; Πάνυ γε. Τίθει^ν μιν οὖν καὶ τᾶλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν^ξ λόγον; Ἐμοιογες δοκεῖ. Ἴθι δὴ, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. ψυχῆς ἔστι τι ἔργον ὃ ἄλλα τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξεσσι,^ο οἷον τὸ τοιον-

III. I. 55.

μὲν post ἔργον ponunt Θετ.—^α ἔστι τι σ.—^β καὶ ΠDKg, καὶ ἔστιν σ.—^γ ἀρ...καὶ τσ in mg Π.—^δ αὐτῶν τὸ κ.—^ε καλῶς ἀπεργάσονται θ, καλῶς ἀπεργάσονται τ, ἀπεργάσονται καλῶς φ.—^ζ αὐτῶν τ.—^η ἢ τίς κ.—^θ ἢ om ε.—^ι του Η.—^κ εἰ om φ.—^λ αὐτῶν σ.—^μ τοῦτο om φ.—^ν γε om φΚρίστ.—^ξ στερόμενα σ.—^ο αὐτῶν σ.

tura eundem exhibet sensum; referendum est enim τὶ ad præcedens ἐκάστου. Quamquam Ficinus quoque vertit, quod vel solo illo vel melius quam ceteris efficitur.—Mox ἔστι τι ἔργον e Stobæo rescripimus; vulgo ἔστιν ἔργον. Ita in sequent. ἅπαν ἦν τι ἔργον. Sic et Ficinus, Oculorum dicitur opus aliquod.—Deinde Stob. legit τί δὴ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἄλλων cet. et ὅπως ἔχει δὴ. Ast. ἔχε δὴ] Exhortandi est formula, idem fere valens, quod φέρε δὴ, ut de Legg. x. 895. D. ἔχε δὴ πρὸς Διόν' ἀρ' οὐκ ἂν ἐθέλοις περὶ ἑκάστου τρία ποῦν; Gorg. p. 460. A. ἔχε δὴ—ἐάνπερ ῥητορικὸν σὸ τινά ποιεῖς cet. ubi Heind. p. 44. minus recte, meo quidem iudicio, comparat illud ἔχε ἡρέμα, ἀτρέμας (de quibus vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 262.) nam in his ἔχω est se habere, i. e. esse, in

ἔχε δὴ vero aliam habere significationem, inde jam perspicitur, quod ἔχε absolute ponitur. In Ion. p. 535. B. ἔχε δὴ καὶ μοι τόδε εἰπε, ᾧ Ἴων. Ast. ἀπεργάσαιντο] Heind. ad Cratyl. p. 137. corrigi volebat ἀπεργάσασθαι, de quo vehementer dubito; nam apud veteres Atticos sæpenumero nomina pluralia neutrius generis, etiam res inanimatas significantis, plurali junguntur. Exempla Platonis Heind. l. l. citavit, male, si quid video, ea corrigenda esse censens (in quo Fischer Animadv. ad Weller. t. iii. p. i. p. 344. sibi consentientem habet). Apud Thucydidem crebro hic archaismus (vid. Schol. ad Il. A. 310. X. 266.) reperitur, ut v. 75. vi. 62. vii. 57. Vid. Fischer. l. l. et Matthias Gr. Gr. p. 416. Ast. τῇ οἰκείᾳ μὲν] Stob. τῇ μὲν οἰκ. Ast.

δε· τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν καὶ βουλεύεσθαι καὶ τὰ^τ
τοιαῦτα πάντα,¹ ἴσθ' ὅτι ἄλλῃ ἢ ψυχῇ δικαίως ἂν αὐτὰ
ἀποδοῖμεν² καὶ φαῖμεν³ ἴδια⁴ ἐκείνου⁵ εἶναι; Οὐδενί⁶
ἄλλῃ. Τί δ' αὖ τὸ ζῆν; ψυχῆς φήσομεν ἔργον⁷ εἶναι;
Μάλιστα γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀρετὴν φαμέν τινα ψυ-
χῆς εἶναι; Φαμέν. Ἄρ' οὖν ποτέ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ
τὰ αὐτῆς⁸ ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας
ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον. Ἀνάγκη ἄρα κακῇ
ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα
ταῦτα⁹ εὖ πράττειν. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ἀρετὴν γε¹⁰ ἐν-
εχωρήσαμεν ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν;
Συνεχωρήσαμεν γάρ. Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ καὶ ὁ
δίκαιος ἀνὴρ εὖ βιάσεται, κακῶς δὲ ὁ ἀδικός. Φαίνεται,

11. 354. ἔφη, κατὰ τὸν σὸν λόγον. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε εὖ ζῶν μακά-
ριός τε καὶ εὐδαίμων, ὁ δὲ μὴ τάναντία. Πῶς γὰρ οὖν;¹¹
Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὁ δ' ἀδικός, ἄθλιος. Ἔστω-
σαν, ἔφη.

112. l. 56. δαίμονα δέ. Πῶς γὰρ οὖν; Οὐδέποτε ἄρα,¹² ὦ μακάριε
Θρασύμαχε, λυσιτελίστερον ἀδικία δικαιοσύνης. Ταῦτα
δὴ σοι, ἔφη,¹³ ὦ Σάκρατες, εἰστιάσθω¹⁴ ἐν τοῖς Βενδιδείοις.¹⁵
Ἰπὸ σοῦ γε,¹⁶ ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε,¹⁷ ἐπειδὴ¹⁸ μοι πρῶτος
ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. οὐ μένοι¹⁹ καλῶς γε εἰσ-
τίαμαι,²⁰ δι' ἑμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ· ἀλλ' ὡς περ οἱ λίχ-
νοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογυύονται ἀρπάζοντες, πρὶν

— αὐτὸν τοῦτον λ. το. — πράξαις φε. — τὰ om v. — πάντα om q. — ἀποδοῖ-
μεν H. — φαμέν v. — ἴδια post ἐκείνης ponit t. — ἐκείνου re Dq. — οὐδενί... εἶναι
om t. — ἔργον φήσομεν v. — τὰ αὐτὰ αὐτῆς q. — ταῦτα πάντα φε. — τε v. —
ἴδια γὰρ εἶ om v. — ἄρα om ΠΔΚγ. — ἔφη om t. — ἐπιμείνω t. — βενδιδείοις
ΘΠΔ. — γε om φε. — θρασύμαχε v, qui sic ubique. — ἐπειδὴ γέ Κγ. — μὲν

ἐπιμελεῖσθαι] Vulgo ἐπιμελεῖσθαι, v.
nostra ad Phedr. p. 288. Stob. habet ἐπι-
μελεῖσθαι; deinde τὸ βουλεύεσθαι. Ast.
ἐκείνου] Cod. Reg. et Bas. 2. exhibent
ἐκείνης, quod referendum esset ad
ψυχῆν. Ast.

ὁ ψυχῆς] οὗ ε Stobaeo recepinus, Fi-
cino suffragante, quippe qui verterit,
ἀποκινεσθαι ὅπως esse dicitur? — Max
Stob. habet μάλιστ' ἂν, ἔφη. Ast.

ἀρετὴν μὲν] Sic Stob. Vulgo ἀρετὴν
γε. Max omittit μακάριε ante θρασύ-

μαχε, Cod. Reg. vero legit, οὐδέποτε, ὦ
μακάριε. — ἐπειδὴ μοι. Gt recepinus
e Cod. Reg. Ast.

οἱ λίχνοι] Eadem imagine usus est
Polybius iii. 57. et respexerunt h. l. Ju-
lian. Orat. ii. p. 60. C. et Theonist. Orat.
xviii. p. 220. B. Ceterum observavit
Casaubon. ad Athen. vi. p. 225. A. τὸ
ἀεὶ in his et similibus continuam suc-
cessionem aliorum post alios denotat.
Plato — appellat τὸ ἀεὶ παραφερομένου
singula fercula, quae inferebantur men-

τοῦ προτέρου μετρίως^ε ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγὼ μοι^β δοκῶ οὐ-
 τω, πρὶν ὃ τὸ^η πρῶτον ἐσχοποῦμεν εὐρεῖν, τὸ δίκαιον ὃ τί
 ποτ' ἐστίν, ἀφόμενος^δ ἐκείνου^ι ὀρμηῆσαι^κ ἐπὶ τὸ σκέψασθαι
 περὶ αὐτοῦ εἴτε κακία ἐστὶ καὶ ἀμαθία εἴτε σοφία καὶ
 ἀρετή, καὶ^λ ἐμπειρόντος αὐ^μ ὕστερον λόγου ὅτι λυσιτελέστε-
 ρον ἢ ἀδικία τῆς^ν δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ^ν μὴ οὐκ
 ἐπὶ τοῦτο ἰλθεῖν ἀπ' ἐκείνου, ὡς τέ μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ
 διαλόγου μηδὲν εἰδέναι· ὅποτε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὃ
 ἐστίν, σχολῆ^ξ εἴσομαι εἴτε ἀρετή τις οὔσα τυγχάνει εἴτε
 καὶ οὐ, καὶ πότερον ὃ ἔχων αὐτὸ οὐκ εὐδαίμων ἐστὶν ἢ εὐ-
 δαίμων.^ο

τι q.—^α ἐστίαμαι γ.—^β μετρίως γ.—^γ ἐγὼ μοι Θστ, ἐγὼ οἶμαι σ : ἐγὼμαι °γ.—^δ ἢ
 τὸ κ, ἢ δ τὸ q, ὅτω γ, ὅπερ φ.—^ε καὶ ἀφόμενος φ.—^ζ ἐκείνου om φ.—^η ὀρμημαί DK
 ἐν, ὀρμηθεῖ q.—^θ alterum καὶ om φ.—^ι ἢ et τῆς om φ.—^κ τὸ ΘΠΠΦDKεῖται : τοῦ
 °γ.—^λ ἀπὸ εὐδαίμων ἐστὶν ἢ οὐκ εὐδαίμων Θστ.

am, aliud post aliud. Potest etiam legi
 περιφερόμενος; ita enim mos erat in
 Atheniensium conviviis, ut libro quarto
 didicimus. Aστ.

ἐγὼ οἶμαι] Ita rescripsimus, quia ἐγὼ
 pertinet ad δοκῶ. Aστ.

οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ] Sic Ald.
 Bas. 1. 2. et Cod. Reg. Recte; ita et
 Phavorin. p. 234. ἀπέχομαι Ἀπτικῶς δὲ
 ἐπίστε ἀπιατικῆ. Πλάτων οὐκ ἀπειχό-
 μην, τὸ μὴ διὰ τοῦτον (sic) ἐλθεῖν; et
 Priscian. xviii. p. 1176. notans: illi,
 ἀπειχόμεν τοῦτον καὶ τοῦτο; nos quoque,
 'abstineo illum et illum et illo.' Vid.
 Lexic. Xenophont. t. i. p. 311. Ste-

phanus τοῦ μὴ scripsit, sine causa. So-
 lemne est τὸ μὴ post verba arcendi, abs-
 tinendi. Scilicet μὴ οὐ, negatione præ-
 cedente, αὐ præcedens et sequens se in-
 vicem tollunt (v. Herm. ad Viger. p.
 772.) μὴ vero (Latindrum ne) respicit
 negationem in verbo progresso latentem;
 nam verba arcendi, impediendi al-
 negationem s. recusationem (dubitatio-
 nem, timorem) indicant, quam dicimus,
 subjectivam, articulus vero τὸ cum infi-
 nitivo loco conjunctionis cum modo finito
 ponitur et valet quominus. Vid. Zeun.
 ad Xenoph. Mag. Equit. ix. 5. Cyrop.
 i. 6. 32. et Math. Gr. Gr. p. 781. Aστ.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

B.

Steph.
II. 357.
Bek.
III. I. 57.

§. 1. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἶπὼν ᾤμην λόγου^a ἀπη-
λάχθαι τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἴοικε, προοίμιον. ὁ γὰρ Γλαύ-
κων αἰεὶ τε^b ἀνδρείοτατος ἂν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ
δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπιδέ-
ξατο,^c ἀλλ' εἶφη Ὡ Σάκρατες, πότερον ἡμᾶς βούλει δοκεῖν

^a τοῦ λόγου K.—^b τε δὴ ο.—^c εἶπὼτο φε.—^d εἶπον om φε.—^e ἢ φε.—^f καὶ A

§. 1. Quum Thrasymachus, a Socrate convictus ac confutatus, manus, ut aiunt, dedisset, suscipiunt injustitiæ defensionem ac patrocinium Glauco et Adimantus, eamque multo firmitus ac nervosius defendunt, quam a Thrasymacho factum erat, illud tamen præfati, se non ea dicere, quæ sentirent, sed quæ vulgo pro injustitia dicerentur, quæque ipsi redargui ac refutari cuperent, ita ut omnibus utilitatibus detractis amandam et expetendam esse justitiam, injustitiam contra fugiendam et averendam (*appareret* vel simile quid excidit), non tantum impunitate proposita, sed etiam si certum atque exploratum sit, illius ope nos perpetuo in summa corporis et externorum bonorum affluentia esse victuros. Tum igitur Socrates eis collaudatis et rei difficultate demonstrata, vero ac serio justitiam defendere aggreditur, et usus illa nobili similitudine de duabus tabulis, quarum in utraque idem scriptum esset, sed in altera minutioribus, in altera grandioribus litteris, in reipublicæ de-

scriptionem ingreditur, ut quum constituerit, quæ vis et natura justitiæ in universa civitate sit, ex eo etiam, quid in singulis hominibus valeat, quidque in cujusque animo efficiat, intelligatur. Hæc hujus secundi libri summa est. ΜΥΡΤ.

τοῦ λόγου] E cod. Reg. articulum τοῦ recepitimus. Ast.

ἀνδρείοτατος] Etiam bellica laude præstant Glauco et Adimantus, egregiamque in bellis operam reipublicæ navaverant; quo respicit hoc loco Socrates. ΜΥΡΤ.

τὴν ἀπόρρησιν] Qui enim ipse non facile cederet, indignari solet, quum alium mollitia ac laboris fuga nimis facile adversario cedentem videt. ΜΥΡΤ.

βούλει] Βούλεσθαι, sequente ἢ, comparativi notionem comprehendit, ut sit i. q. μᾶλλον βούλεσθαι, αἰρεῖσθαι s. ἐλεσθαι (*eligere*, i. e. malle). Vid. Dorvill. ad Charit. p. 538. Abresch. ad Æschyl. t. ii. p. 19. Jacobs. ad Meleagr. Epigr. cvi. 1. Quapropter sequitur ὡς ἀληθῶς

πυκναιῖναι ἢ ὡς ἀληθῶς πείσαι ὅτι παντὶ τρόπῳ ἄμεινόν
 ἔστι δίκαιον εἶναι ἢ ἀδίκον; Ὡς ἀληθῶς, εἶπον, ἔγωγ' ἂν
 ἰλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Οὐ τοίνυν, εἶφη, ποιεῖς ὁ βούλει.
 λέγε γάρ μοι· ἄρα σοι δοκεῖ τοιόνδε τι εἶναι ἀγαθόν, ὃ
 δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφίεμενοι, ἀλλ'
 αὐτὸ αὐτοῦ ἕνεκα ἀσπαζόμενοι, οἷον τὸ χαίρειν καὶ αἰ
 ἠδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς, καὶ μὴδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον iii. i. 58.
 διὰ ταύτας γίγνηται ἄλλο ἢ χαίρειν ἔχοντα; Ἐμοιογε,
 ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τι εἶναι τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ αὐτό τε
 αὐτοῦ χάριν ἀγαπᾶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων, οἷον
 αὐτὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὄραῖν καὶ τὸ ὑγιαίνειν; τὰ γὰρ τοι-
 αῦτά που δι' ἀμφοτέρω ἀσπαζόμεθα. Ναί, εἶπον. Τρί-
 τον δὲ ὄραῖς τι, εἶφη, εἶδος ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ

Plat. et pr Θ, et kal v et rc Θ.—s διὰ ταῦτα q, δι' αὐτὰ v: om Θστ.— γίγνεται
 ἔλλο ΑΘΠίπτ, ἔλλο γίγνεται v.—1 τι om v.— τοιοῦτο Θθ.—2 dai corr A, 5 tmr.

(int. πείσαι) ἔγωγ' ἂν ἰλοίμην. Ast.
 ἐπ' ἐμοί] Si in mea esset potestate, si
 possem, vid. Fischer. ad Wellor. t. iii.
 p. ii. p. 235. Ast.

Ἄρα σοι δοκεῖ κ. τ. λ.] Fundamentum
 quoddam est futuræ disputationis hæc
 tripartita boni divisio.—Quicquid expeti-
 tur, aut suapte tantum causa expeditur,
 aut propter aliud tantum, aut utroque
 nomine. Per se tantum, ut voluptas;
 οὐδὲν γὰρ ἐπερωτῆ, τίτος ἕνεκα ἔσεται,
 ἐς καὶ αὐτὴν ὁσαυ αἰρετὴν τὴν ἠδονὴν,
 ait Aristoteles x. ad Nicomachum.
 Propter aliud tantum, ut laboriosæ exer-
 citationes corporis, ut sectiones, ut usio-
 nes, ut sumtiones pharmacorum. U-
 troque nomine, ut sensus (αἰ γὰρ ἀλοθῆ-
 σεις καὶ χωρὶς τῆς χρείας ἀγαπῶνται δι'
 ἑαυτὰς, ait idem primo τῶν μετὰ τὰ φυ-
 σικὰ), ut bona valetudo, ut bona homi-
 num de nobis existimatio, ut virtutes.
 Quærit igitur Glauco de Socrate, in quo
 horum generum justitiam reponendam
 oenseat. At ille, in eo, quod omnium
 pulcherrimum ac præstantissimum est,
 quod et per se et propter aliud expeti-
 tur; nam et multa magna que bona e
 justitia manare, ut amorem et caritatem
 et bonam de nobis existimationem nos-
 trorum civium, quæ sunt vitæ sine metu
 degendæ presidia firmissima; et his om-
 nibus detractis tamen ipsam suapte vi
 atque natura amabilem et expetendam
 esse. 1 At contra Glauco, multis eam ex

illo potius genere videri, quod omnium
 infimum minimeque expetendam est, ut
 quod per se quidem amabile non sit, sed
 aliorum tantam causa expetatur. Etenim
 si cui potestas detur sine ulla infamia,
 sine ullo metu supplicii, quod aut a diis
 aut ab hominibus impendeat, omnia per
 sua libidine faciendi, neminem ita stul-
 tum aut simplicem fore, ut justitiam col-
 lat, ac non potius alienas opes ad se
 convertat, alienis uxoribus ac liberis ad
 explendam libidinem suam illudat, po-
 tentissimas urbes ac florentissima imperia
 occupet, justitiam valere jubeat, ullis
 se legibus teneri neget; idque vel ex
 tyrannis facillime perspici, qui, quo pe-
 tentiores sunt, eo sunt injustiores, atque
 ita vivunt, ut in summa impunitate ac
 licentia injustitiæ summam felicitatem
 collocare videantur; quorum etiam illa
 vox est: 'privatorum hominum esse fi-
 dem servare ac justitiam colere; sibi
 omnia licere, se legibus solutos esse,
 quod ipsi egerint, fore ut id, qualecum-
 que sit, ii qui minus possunt, non per-
 ferre tantum, sed etiam ut recte factum
 commendare cogantur.' ΜΥΡΑΤ. Cf.
 Μυρετι Var. Lect. iv. 18. Archytas in
 Stob. i. p. 14. Atticus apud Euseb.
 Præp. Evang. xv. 4. p. 797. C. D. Aru-
 leius de Hab. Doctrin. Platon. lib. ii. p.
 12. et 22. ed. Elmenh. Ast.

διὰ ταύτας] Ald. Bas. 1. et 2. διὰ ταύ-
 τας. Mox γίγνεται pro γίγνηται. Ast.

τὰ πάμπαντα ἰατρῆυσθαι καὶ ἰατροεῖς τε^m καὶ ὄⁿ ἄλλος^o
 χρηματισμῶς; ταῦτα γὰρ ἐπίπονα φαῖμεν ἄⁿ ὠφελῆν
 δὲ ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ¹ μὲν ἑαυτῶν ἕνεκα οὐκ ἂν δεξάμεθα
 ἔχειν, τῶν δὲ μισθῶν τε^t χάριν καὶ τῶν ἄλλων ὅσα γίγνε-
 ται ἀπ' αὐτῶν. Ἔστι γὰρ οὐκ, ἔφη^h, καὶ τοῦτο τρίτον.
 ἀλλὰ τί δῆ; Ἐν ποίᾳ, ἔφη^h, τούτων τὴν δικαιοσύνην τίθης;
 u. 355. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῷ καλλίστῳ, ὃ^u καὶ δι' αὐ-
 τὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαπητέον τῷ μέλ-
 λοντι μακαρίῳ ἴσισθαι. Οὐ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη^m, τοῖς πολ-
 λοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἶδους,^x ὃ μισθῶν ἕνεκα⁷ καὶ εὐ-
 δοκίμησθαι διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον, αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ φευκ-
 τῶν ὡς ὄν χαλεπὸν. [§. 2.] Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι δοκεῖ
 αὐτῷ,^z καὶ πάσαι ὑπὸ Θρασύμαχου ὡς τοιοῦτον ὄν ψέγι-
 ται, ἀδικία δ' ἐπαινεῖται.^a ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς εἶπικε, δυσ-
 μαθῆς.^b Ἴθι δῆ, ἔφη, ἀκουσον καὶ^c ἐμοῦ, ἰάν.^d σοι ταῦτὰ
 111. i. 59. δοκῆ.^e Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται πρωϊαίτερον τοῦ
 ἴσσιτος ὑπὸ σοῦ ὡς περ ὄφικε κληθῆναι,^f ἐμοὶ δ' οὐτῶ κατὰ

— ἰσιστοῦ ο.— τας ε.— δ om pr E.— ἄλλος q.— φαίμεν ἐπίπονα εἶδος ο.—
 ἠ ταῦτα θ, ἐπὶ τὰ κ.— τε om ο.— ἔφη τ.— ἔφη τ.— ἴνα εε.— ἔπ' ἴνα.—
 ἔφη δοκεῖ ο.— τὸ ἐπίπονον εἶδος corr (præter τὸ) φ.— ὃ ἔνεκα ΘΠΔΚεῖππ.—
 ἂ δοκεῖ οὐτω ΑΒΘΠΘσππ, δοκεῖ τοῦτω pr i : οὐτω δοκεῖ γ.— ἄδικα δ' ἐπαινεῖται
 om ΑΒΘ.— εἶπικε δυσμαθῆς εἶδος ο.— καὶ om ε.— ἴάν ε.— σοι ταῦτα δοκῆ

ἐπιδοκίμησθαι δὲ δόξαν] Nullus inter-
 pretum hæc verba recte copit. Ficinus
 vertit: quod quidem propter præmia et
 honores et gloriam eis expetendum; si-
 militer Commodus; obscuro est et Gra-
 eorum orationem solummodo adumbrat
 Mureti verisio: quæd mercede adducti et
 ut bene de nobis existiment homines,
 opiniois causa persequendum est. Εὐ-
 δοκίμησθαι δὲ δόξαν sunt gloria et honor
 justitiam sumis partem; δὲ δόξαν est i. q.
 δὲ τὸ δοκῆν ἰσιστοῦ εἶναι; δὲ, ορε, δε-
 πιστοῖο, ut constat. Sic c. 4. ἴσιστος
 ἀποφ' ἴσσιτος καὶ ἰσιστοῦ δόξαν: τοιοῦτω
 εἶδος. Ast.

§. 2. ἔγωγε τῷ] τὸς leniter affirmat et
 intendit, ut ock old' εἶνος (vid. nostra ad
 Phedr. p. 222.) Vid. Wessling. ad
 Herodot. p. 266. Toup. ad Suid. t. ii.
 p. 225. Ast.

πρωϊαίτερον] Scripsimus. pro eo, quod
 vulgo legitur, πρωϊαίτερον; vid. Brunck.
 ad Aristoph. Lynistr. 612. et Ruhnk. ad
 Tim. p. 226. Ast.

ὄφικε κληθῆναι] Serpentes ira inflatos
 blandis carminibus ita sopiri ac deliniri
 credebant veteres, ut venenum amitte-
 rent. Sic Virgil. Ecl. viii. 71. 'Frigi-
 dus in pratibus cantando rumpitur anguis.'
 ubi v. interpp. Ovid. Amor. ii. l. 25.
 'Carmine disiliunt abruptis faucibus
 angues.' Vid. Muret. ad h. l. Verbum
 autem κηλαῖν proprie ponitur de carmi-
 nibus et orationibus, quæ magica qua-
 dam vi animum auditorum commovent
 et divinis sensibus afficiunt, vel etiam
 animi morbis ac vitis (cupiditatibus al.)
 medentur, virtutis in eo igniculis exci-
 tantes. Hæc videlicet erat Socratis κή-
 λησις, hæc ipsius ἐπαρθεῖς. Charmid. p.
 157. A. θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν, ἔφη,
 ὃ μακάριε, ἐπαρθεῖς τισί, τὰς δ' ἐπαρθεῖς
 ταύτας τοῦς λόγους εἶναι τοῦς καλοῖς· ἐκ
 δὲ τῶν τοιοῦτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς
 σαρφροσίνην ἐγγίγνεσθαι, ἥς ἐγγνωμένως
 καὶ παρούσης βδέων ἤδη εἶναι τὴν ὄλιαν
 καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἔλλω σάματι κο-
 ρεῖσθαι. Cf. Euthyd. p. 290. A. Jacobs.

καὶ ἢ ἀποδείξεις γέγονε περὶ ἰσότητος ἐπιθυμῶν γὰρ ἀκούσαι τί τ' ἔστιν ἰσώτερον καὶ τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐνὸν ἐπ' τῇ ψυχῇ, τοὺς δὲ μισθοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἰᾶσαι χεῖρει. οὕτως δ' οὖν ποιῆσω, εἰς καὶ σοὶ δοκῇ ἰκανανέωσμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην οἷον εἶναι φασί καὶ ὅτι γιγνόμενα, δεύτερον δὲ ὅτι πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἀκοίτας ἐπιτηδεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν, τρίτον δὲ ὅτι εἰκότας αὐτὸ δρῶσι· καλὴ γὰρ ἀμείνω ἀρετὴ οὗ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν, ἐπεὶ ἔμοιγε, ὡς Σόκράτης, οὐ τίς δοκεῖ οὕτως. ἀπορῶ μάλιστα διατεθρυλημένος τὰ ὄντα, ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων, τὸν δὲ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον, ὡς ἀμείνω ἀδικίας, οὐδενὸς κω ἀπήκουα ὡς βούλομαι· βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐγκωμιαζόμενοι ἀκοῦσαι. μάλιστα δ' οἶμαι

ΘΚ, σοὶ ἐτι δοκεῖ ταῦτα υ.— κληθῆναι pr φ, κληθῆναι υ.— ε τ' om itm.— ἐν om φε.— ἀπὸ τῆς Κ.— ὁπότεον D.— δοκῶ υ.— ἐπὶ ἀνανέωσμαι τ.— ἐρῶ πρῶτον μὲν υ.— φασιν εἶναι φ.— ἔμοιγε υ.— ἔστιν ΑΘΠΠΠ, ὅστις ΔΚΓ, ἐτι οὐ φε, οὐ pr Η: ἐτι οὐ τ.— διατεθρυλημένος ΑΘΠΠΠ: διατεθρυλλημένος "ε.—

• ἀμείνω K, ἀμείνων itm.— αὐτὸν καθ' αὐτὸν corz φ, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ m.— ἀκοῦ-

in Athen. p. 264. Ast.
 [ἀκούσαι χεῖρει] Verba ἀκούσαι χεῖρει referenda ad ἐπιθυμῶν, quum propter sensum per se poni debuissent: ita ut prae-
 mia et quae ex his manant, praetermittantur s. praemis iisque, quae ex his manant, detractis. Sic Theæt. p. 147. C. *ὁλον καὶ ἐν τῇ τοῦ πλοῦ ἐρωτήσῃ φαῖλλον πον καὶ ἀπλοῦν εἰσέν, ἐτι γῆ ὄργῃ φεραθεῖσα κηλὸς ἐν οἴῃ, τὸ δ' ἔσθου, ἐφ' αὐτοῦ χεῖρει.* Ast.
 [ἰκανανέωσμαι] Thom. M. v. ἐπὶν p. 352. laudat haec verba ita, ἐπὶν ἀνανέωσμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, vitiose. Ast.
 [ἐπεὶ ἔμοιγε κ. τ. λ.] Muretus laudat Ambrosium de Offic. i. 12. 'laudatur a Platone, quod in Politia sua posuit, eum, qui contra iustitiam disputandi partes recepisset, postulare veniam dicatorum, quae non probaret, et veri inveniendi atque examipandi disputationis gratia illam sibi impositam personam dicere. Quod eo usque Tullius probavit, ut in libris, quos scripsit de republica, eam-sententiam dicendam putave-

rit' et Augustin. de Civit. Dei li. 21. 'Suscepit philosophus disputationem eorum, qui sentirent sine iustitia non posse regi rempublicam, purgans se praecipue, ne hoc ipse sentire crederetur.' In sequentibus dicitur δοκεῖ οὕτως. Vulgo ascribitur ἐτι οὐ δοκεῖ οὕτως. Ast.
 [διατεθρυλημένος τὰ ὄντα] θρυλλεῖν τι οὐ semper aliquid in ore habere, celebrare (Phaedon. p. 269. ed. Fisch. Alloch. 264. B. 365. B.) θρυλλεῖν τινὰ vero fatigare aliquem atque obtundere eodem semper memorando celebrandoque; hinc διαθρυλλεῖσθαι τις τὰ ὄντα (accusativus absolutus) dicitur, cuius aures sermone aliquo semper repetito obtunduntur, vel, ut Latini Graeco plane convenlenter dicunt, cuius aures celebrantur. Sic Lys. p. 205. B. *ἐπερ, ὅς λέγει, ἐπ' ἐμοῦ ἀπὸ ἁκούων διατεθρύλληται.* Lucian. encom. Demosth. 6. 17. t. ii. p. 588. *ἴσως γὰρ—νομίσεις, ἐμὲ—μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὄντα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν.* Suidas v. *διατεθρυλλημένος τὰ ὄντα κλειστάς καὶ περὶ τῶν αὐτῶν κλειστάς ἀκηκόεις.* Cf. Pollux ii. 89. vi. 119. Ast.

ἂν σοῦ πεισθῆσαι. διὸ κατατινάσκεις ἐγὼ τὸν ἀδικῶν βίον ἵπαι-
 νῶν, εἰπὼν δὲ ἐνδείξομαι σοὶ ὃν τρόπον αὐτὸν βούλομαι καὶ
 III. I. 80. σοῦ ἀκούειν^α ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ ἵπαι-
 νοῦντος. ἀλλ' ὅρα εἴ σοι βουλομένη^β ἂ λέγω. Πάντων^γ
 μάλιστα,^δ ἦν δ' ἐγώ· περὶ γὰρ τίος ἂν μᾶλλον, πολλὰ-
 κισ τις^ε νοῦν ἔχων χαίροι^ς λέγων καὶ^β ἀκούων; Κάλλιστα,^ε
 ἔφη, λέγεις· καὶ ὁ πρῶτον ἔφη ἐρεῖν, περὶ τούτου ἄκουε, τί
 αἰσῶνται^δ καὶ ὅθεν γηγόνεσθαι δικαιοσύνην.^ο

Πεφυκίνας γὰρ δὴ φασὶ τὸ μὲν ἀδικεῖν ἀγαθόν, τὸ δὲ
 ἀδικεῖσθαι κακόν, πλείονι^ι δὲ κακῷ ὑπερβάλλει^ς τὸ ἀδι-
 κεῖσθαι ἢ ἀγαθῷ^η τὸ ἀδικεῖν, ὅστ' ἐκπειδᾶν ἀλλήλους ἀδι-
 κῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γέωνται,^ι τοῖς μὴ

σαι ο.—^δ ἔπι.— βουλόμεθα ἂ μ, βουλομένη εἴη ἂ ἤσ.— πάντα ο.— κέλιστα

ε.— τις οὐκ ἔστ.— χαίροι Θ, χαίροι μᾶλλον Η.— ἢ ο.— κέλίσσ' ο.— αἰσῶ-
 νται q, αἰσῶνται ΠΔΚέν, ἔν τε ΑΣΘΗΜΠ: τε ἔν τυγχάνει ε.— γηγόνεσθαι δικαιοσύνη
 q: γέγονε δικαιοσύνη *ε.— πλείον Π et pr Η, πλείονι ο.— ὑπερβάλλει q.— ἀγα-

ἂν σοῦ πεισθῆσαι] Libri editi ἂν σοῦ, vitiosae; primum enim ἂν σοῦ πεισθῆσαι oppositum est progressis οὐδεὶς τοῦ ἀδικῶν, deinde propter μάλιστα gravio- rem h. l. σοῦ significationem habet, quam ut accentum inclinare possit. Ast.

εἴ σοι βουλομένη εἴη] εἴη vel cum cod. Reg. expungendum, vel ἔστιν corrigendum est; quod quidem posterius, quam constans fere usus postulare videatur, unice amplectendum esse censeo. Sic enim Cratyl. 384. B. εἴ σοι βουλομένη ἔστιν. Gorg. p. 448. D. εἴ αὐτῆ γὰρ σοι βουλομένη ἔστιν ἀποκρίνεσθαι. Sophist. p. 254. B. ἂν ἐπι βουλομένοις ἡμῶν β. Lach. p. 187. C. εἴ δὲ βουλομένοις ἡμῶν ἔστι περὶ τῶν τοιοῦτων ἐρωτᾶσθαι. Hipp. Min. p. 363. B. εἴ βουλομένη ἔστιν Ἰπκία. Xenoph. Græc. Hist. iv. 1. 11. τί οὖν—ὁ πεισθῆσαι, εἰ καὶ ἐκεῖν βουλομένη ταῦτ' ἔστι. Ceterum hic participii usus, quem Latini quoque a Græcis mutuati sunt (sic Sallust. Jugurth. 100. 'ubi militibus—labos volentibus esset.' Tacit. Agric. Vit. 18. 'quibus bellum volentibus erat,' vid. Vecbærii Hellenolox. p. 325. ed. Heusing.) ut plura alia, ex Homericō fonte (Iliad. H. 108.) fluxit, ἐμολ δὲ κεν ἀσμένην εἴη, ubi cf. Eustath. p. 970. ed. Rom. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 467. Lipsæ. ad Gregor. p. 173. et Valcken. ad

Herodot. p. 666. Ast.

πεφυκίνας—φασὶ] Celebrata hæc est Sophistarum sententia, natura (φύσει, κατὰ φύσιν; hinc h. l. πεφυκίνας) præstare injuriam facere, quam accipere, lege autem, utpote inventa ad homines coercendos ac subigendos, melius esse injuriam pati, quam inferre. Gorg. p. 483. A. ὅπερ αὐτίκα ἐν τούτοις τῷ ἀδικεῖν τε καὶ ἀδικεῖσθαι, Πόλου τὸ κατὰ φύσιν ἀσχιον λέγοντος, οὗ τὸν νόμον ἰδικασθεσ φύσει μὲν γὰρ τῶν ἀσχιῶν ἔστιν, ὅπερ καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ τὸ ἀδικεῖν οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς ταῦτ' ἔστι τὸ πάθημα τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ ἀνδραπέδου τινός, ὃ κρείττον τὸ θενάσαι ἔστιν ἢ ἔξῃ. Socrates contra, Plato, Aristoteles contendebant κάκιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν, ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι. Vid. Gorg. p. 474. B. Criton. p. 194. Fisch. Aristot. Rhet. i. 7. Cicero Tusc. Quæst. v. 19. Aul. Gell. Noct. Attic. xii. 9. Plutarch. de Poet. Lect. c. 14. t. i. p. 36. B. Lucian. Chalar. pr. §. 9. t. i. p. 510. Maxim. Tyr. xviii. 7. p. 216. ubi v. Davis. p. 568. Libanius Epist. 1188. p. 566. ed. Wolf. Synesius Epist. xxi. p. 177. B. Cf. Gataker. ad M. Antonin. viii. §. 55. Adversar. c. 5. Etenim, ut Cicero dicit Philipp. xi. 4. 'miserior est, qui suscipit in se scelus, quam is, qui alterius facinus subire cogitur.' Ast.

δυναμίνοις τὸ μὲν ἐκφρεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν¹ δοκεῖ λυσισταλαῖν¹¹ 359.
 ξυθίσθαι² ἀλλήλοις μὴτ' ἀδικεῖν μὴτ' ἀδικεῖσθαι. καὶ ἐν-
 τεῦθεν δὴ ἀρξασθαι³ νόμους⁴ τίθισθαι καὶ ξυθῆκας αὐτῶν,⁵
 καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ
 δίκαιον. καὶ εἶναι δὴ ταύτην⁶ γένεσίν τε καὶ οὐσίαν δικαιο-
 σύνης, μεταξὺ οὔσαι τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος, εἰάν ἀδικῶν μὴ
 διδῶ δίκην, τοῦ δὲ κακίστου, εἰάν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι
 ἀδύνατος ἦ.⁷ τὸ δὲ δίκαιον ἐν μέσῳ ὄν⁸ τούτων ἀμφοτέρων
 ἀγαπᾶσθαι οὐχ ὡς ἀγαθὸν ἀλλ' ὡς ἀρρῶστίᾳ τοῦτ' ἀδικεῖν
 τιμώμενον, ἐπεὶ τὸν δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς¹¹¹ 1. 61.
 ἄνδρα οὐδ' ἂν⁹ ἐνὶ ποτε¹⁰ ξυθίσθαι τὸ μὴτε ἀδικεῖν μὴτε
 ἀδικεῖσθαι¹¹ μαινίσθαι γὰρ ἂν. [§. 3.] Ἡ μὲν¹² οὖν δὴ¹³
 φύσις δικαιοσύνης, ᾧ Σάκρατες, αὐτὴ τε καὶ τοιαύτη, καὶ¹⁴
 ἐξ ἂν πέφυκε, τοιαῦτα, ὡς ὁ λόγος.

Ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηθεύοντες ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν ἄκον-
 τες αὐτὸ ἐπιτηθεύουσι, μάλιστ' ἂν αἰσθόμικθα,¹⁵ εἰ τοιάδε
 ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ· δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅ τι
 ἂν βούληται, τῷ τε δίκαιῳ καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἴτ' ἐπακολου-
 θήσαιμεν θεώμενοι ποῖ¹⁶ ἢ ἐπιθυμία ἑκάτερον ἄξει. ἐπ' αὐ-
 τοφάρῳ¹⁷ οὖν λάβοιμεν ἂν¹⁸ τὸν¹⁹ δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταύ-

ὄν v.—¹ γίνονται φτ.—² εἰρεῖν (ut videtur) pr τ.—³ ξυθίσθαι ΘDKQ, τὸ συν-
 τίθισθαι v.—⁴ ἀπάρξασθαι v.—⁵ νόμους τε τίθ. v.—⁶ αὐτοῖς q.—⁷ ταύτην τὴν DK.
 —⁸ εἰ K.—⁹ ἐν om m.—¹⁰ τὸ m.—¹¹ ἐν t.—¹² πω DKQ.—¹³ τῶν εἴτε ἀδικεῖν εἴτε πῃ
 et pr φ.—¹⁴ μὲν γ' s.—¹⁵ δι ε.—¹⁶ kal ante ἐξ om fm.—¹⁷ δ om φ.—¹⁸ ἀστονομικθα
 m.—¹⁹ ποι v.—²⁰ ἐπ' αὐτοφάρῳ ΘΗΠΦKQ: ἐπαυτοφάρῳ *s.—²¹ ἐν om φτ.—²² τὸ

αἰρεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. εἰρεῖν. Cor-
 nar. correxit αἰρεῖν, et Stephan. [recepit,
 nullam, ut solet, Cornarii mentionem
 faciens. Ast.

ἀδικῶν μὴ διδῶ δίκην] Vid. Gorg. l. 1.
 Criton. p. 104. et Seneca de Ira ii. 32.
 Ast.

ἀρρῶστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν] Dativus causam
 indicat, ut c. 3. ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν.
 Vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 304.
 Fischer. ad Weller. t. iii. p. 1. p. 408.
 Heind. ad Gorg. §. 99. Ast.

§. 3. ἐς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηθεύοντες] Atti-
 git hunc locum Lambinus ad Horat.
 Epist. i. 16. 54. pluresque Ciceronis lo-
 cos apposuit rem illustrantes. Ast.

εἰ τοιάδε ποιήσαιμεν] Si tale quid
 cogitatione fingamus, ut utrique quilibet
 faciendi potestatem permittamus.

Participium δόντες loco verbi finiti posi-
 tum est, ut solet, si, ὄντω, τοιάδε, τοῦτο
 præcedentibus, explicationi inservit, ut
 apud Xenoph. Anab. iv. 1. 4. τὴν δὲ—
 ἐμβολὴν ἔδε ποιούντων, ἅμα μὲν λαθεῖν
 περιφόμενοι (ita—ut comentur), ἅμα δὲ
 φθῆσαι. Phædon. p. 59. A. καὶ πάντες
 αἱ παρόντες σχεδὸν τι ὄντω διεκείμικθα,
 ποτὲ μὲν γελῶντες (ita—ut rideremus),
 ἐνίοτε δὲ θαυρόντες. Ad quem locum
 Heind. p. 11. plura excitavit exempla.
 Ast.

ἐπ' αὐτοφάρῳ] ἐπ' αὐτοφάρῳ proprie
 de eo usurpatur, qui in ipso furto, ipso
 actu a. re deprehenditur, ut de legib. xii.
 p. 942. A. (vid. interpp. ad Johann.
 viii. 4.) tunc in universum de eo, qui
 manifesto deprehenditur, ut negare,
 quod vel fecerit vel dixerit, nequeat.

τὸν ἴσταν διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διαίπει κτ-
 φυκεῖ ὡς ἀγαθόν, ὁ νόμος δὲ καὶ βία ἀπαράγεται ἐπὶ τῆν
 τοῦ ἴσου τιμῆν, εἴη δ' ἂν ἢ ἰξουσία ἢ λέγω τοιαύτε μάλ-
 λιστα, εἰ αὐτοῖς ἔγνοιτο οἷαν ποτὶ φασὶ δύναμιν τῆν
 Γύγου τοῦ Λυδοῦ προγόνου γενέσθαι. εἴται μὲν γὰρ αὐτὸν
 ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῆν τότε Λυδίας ἀρχοντι, ἀμβροῦ
 δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ βαγῆναι τι τῆς γῆς καὶ
 γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἐνεμεν. ὁ ἰδόντα δὲ καὶ
 θαυμάσαντα καταβῆναι, καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ ἢ ἄν μωθο-
 111. I. 62. λογοῦσι θαυμαστὰ καὶ ἴππου χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας
 ἔχοντα καθ' ὡς ἐγκύβαντα ἰδεῖν ἰόντα νεκρόν, ὡς φαίνεσ-
 θαι, μίττω ἢ κατ' ἀνθρώπον. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν
 οὐδέν, περὶ δὲ τῆ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον, ὃν περιελά-
 μινον ἐκβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς ποιμήσιν εἰσ-
 βότος, ἢ ἰξαγγέλλουσιν κατὰ μῆνα τῆν βασιλεῖ τὰ περὶ
 τὰ ποιμνία, ἀφικέσθαι καὶ ἐκείνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον.

m. — ἐπὶ το. — πέφυκε διαίπει τ. — ἀγαθὸν ἐν το. — νόμος ο. — καὶ add ΠDK
 qim. — ἢ om q. — ἀτῆ φ. — φασὶ post προγόνου posit τ. — τοῦ m. — γύγου
 ο. — ἢ ἐκείνος ἐνεμεν το. — δὴ om t. — ἢ om ABK. — τούτω φ. — ἔχειν
 add ΠDKqim. — πρὸς t. — δακτύλιον χρυσοῦν φ. — φέρει ἐν K. — γενομέ-

Sic Apolog. Socr. c. 7. ὡς ἐσταῦθα ἐπ'
 ἀποφῶρον καταληφόμενος ἑαυτὸν ἀμα-
 θώτερον ἐκείνων ὄντα. Xenoph. Sym-
 pos. iii. 13. ἐπ' ἀποφῶρον ἐληθιμαί-
 πλουσιώτατος, ὡς ἔοικεν, ἔν. Econ.
 xviii. 3. ὡς ἄλλοικε ἐπ' ἀποφῶρον καὶ
 περὶ θερσιμοῦ εἰδὸς, ἕπερ ἐγώ. Vid.
 Pollux viii. 69. Ast.

νόμος δὲ καὶ βία] Sic Bas. 1. 2. et cod.
 Reg. Ficinus quoque, lege autem ac vi.
 In Ald. et Steph. νόμος δὲ βία. Ast.

Γύγου] Sic scripsimus pro Γύγου; Fi-
 cinus quoque vertit, Gyge Lydi proge-
 nitor. Namque ipse Gyges, opulen-
 tissimus Lydis rex (vid. Burmann. ad
 Propert. iii. 20. 23. Wernsdorf. ad Hl-
 mer. p. 267.) intelligendus est, πρόγονος
 τοῦ Λυδοῦ, i. e. Craesi (nisi malis τοῦ
 Λυδοῦ, int. βασιλέως, ut δ Περσῶν. Vid.
 Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 56. ibique
 Schaefer.) quippe ἀρχηγὸς τῶν Μερμνα-
 δῶν, vid. Herodot. i. 8. Idem narrat
 Cicero de Offic. iii. 9. Philostrat. He-
 roic. p. 28. ed. Boisson. aliter Herodot.
 i. 8. Justin. i. 7. Plutarch. Symp.
 Quæst. i. 5. t. ii. p. 622. E. Hinc quo-
 que nobilitatem τοῦ Γύγου δακτύλιον,

vid. Lucian. bis accusat. §. 21. t. ii. p.
 219. navig. §. 42. p. 441. Libanius
 Orat. xv. p. 436. Epist. 1031. p. 437.
 Wolf. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 93.
 A. Cf. Erasmi Adag. Chilian. i. Centar.
 i. 96. p. 49. sq. Turnebi Adversar. vi.
 22. et Rhodigin. Antiq. Lect. vi. 11. et
 12. De vi magica, quam annulis tri-
 buebant veteres, vid. Kirchner. de
 annulis c. 21. Ast.

ὡς φ. μ. ἢ κατ' ἀνθρώπου] Proprie so-
 nant hæc verba, ut videbatur (i. e. ut
 ex specie quidem conjicere licebat) ma-
 jorem quam pro hominis natura. Vide
 de ὡς c. infinitivo Viger. de Idiotism. p.
 205. Matthiæ Gr. Gr. p. 783. et de ἢ
 κατὰ, Latinor. quæm præ (Vechner. He-
 llenolex. p. 169.) comparativo præce-
 dente, nostra ad Phædr. p. 305. Ast.

ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ] Nihil aliud
 præter annulum aureum, h. e. solum
 annulum aureum digito gestasse. Vide
 de οὐδὲν ἄλλο sequente δὲ ad Phædr. p.
 228. — Ceterum cod. Reg. interpretis
 post ἄλλο μὲν verbum ἔχειν, quo carere
 possumus; deinde omittit φέρειν, quod
 abesse nequit. Ast.

καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνη τοῦ
 δακτυλίου περιαιγαγόντα^α πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω^β τῆς
 χειρὸς· τούτου δὲ γενομένου ἄφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς^{11. 300.}
 παρακαθημένοις, καὶ^β διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου.^γ καὶ
 τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν^δ ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύ-
 λων στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνη, καὶ στρέψαντα φανερὸν
 γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα ἀποπειρῶσθαι τοῦ δακτυ-
 λίου εἰ ταύτην ἔχοι^ε τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ αἰεὶ οὕτω^ς ξυμ-
 βαίνειν,^ε στρέφοντι μὲν εἰσω τὴν σφενδόνη ἀδῆλα γίγνεσ-
 θαι, ἔξω δὲ δῆλα. αἰσθόμενον δὲ^β εὐθὺς διαπραΰσασθαι τῶν
 ἀγγύλων γενέσθαι τῶν^ι παρὰ^κ τὸν^κ βασιλέα. ἐλθόντα δὲ
 καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα, μετ' ἐκαιῆς ἐπιβήμε-
 νον τῷ βασιλεῖ, ἀποκτείνει καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν.

[§. 4.] Εἰ οὖν δύο¹ τοιοῦτα δακτυλίω γενόισθην, καὶ τὸν
 μὲν ὁ δίκαιος περιβῆτο,^μ τὸν δὲ ὁ ἀδίκος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο,
 ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὅς^ν ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιο-^{111. i. 63.}
 σύνη καὶ τολμήσειεν^ο ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ
 ἄπτεσθαι, ἔξον αὐτῷ καὶ^ρ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδειῶς ὅ τι βου-

νου v.—^α εἰσῶτως PDKv.—^β εξαγγέλοιεν ΘΕΦτεμ.—^γ περιάγοντα m.—^δ ἔσω D:
 ἔσω *s.—^ε καὶ om Π et pr D.—^ε ὡσπερ οἰχομένου m et pr ε.—^ς καὶ πῶς πάλιν
 ε.—^ι ἔχει ΔΕΠΦικ: ἔχει *s.—^κ ἀεὶ οὕτω q, οὕτω καὶ οὕτω PDK: οὕτω *v.—^κ ε.
 ΛΘΠΦίικτ. στρέφοντα q.—^μ δ' v.—^μ τὸν PDK.—^ν παρὰ ΑΘΠΦΔΚεττμτ: περὶ
 *s.—^ρ τὸν om q.—^ρ δὲ ΦDK.—^ρ περιβῆτο K: om q.—^ρ δὲ om pr q.—^ρ θάλοι v.

πρὸς ἑαυτὸν ἐς τὸ ἔσω τ. χειρὸς] Ci-
 cero de Offic. l. 1. 'ibi quum palam ejus
 annuli ad palmam converterat, a nulla
 videtur, ipse autem videbat omnia;
 idem rursus videbatur, quum in lucem
 annulum inverterat.'—Σφενδόνη, ut La-
 tinorum *fundā* pro pala (v. Salmas. ad
 Vopisc. Carin. c. 20.) interior dicebatur
 annuli pars, in qua gemma sedebat, i. q.
 σφραγιδοφυλάκιον s. *puelis*. Vid. Schae-
 fer. ad Longi Pastor. p. 413. Ast.

διαπραΰσασθαι] *Statim perfectissae*, i. e.
 impetrasse; nota haec est verbi *διαπραΰ-
 τεσθαι* significatio, vid. nostra ad Phædr.
 p. 244. In præcedentibus notandus est
 presentis ἔχει in narratione usus, de quo
 monuit Hoogeveen. ad Viger. p. 214. ed.
 Herm. Mox de dativis *στρέφοντι*, ἀδῆ-
 λα et δῆλα, qui præcedens αὐτῷ respi-
 ciunt, vid. Matthiæ Miscell. Philolog. v.
 ii. p. i. p. 6. ubi nostrum quoque locum
 excitavit. Ast.

παρὰ τὸν βασιλέα] Pro *per*, quod li-
 bros edibus occupavit, e cod. Reg. et
 Venet. rescriptisimus παρὰ τὸν β. Sic
 Ficinus quoque vertit, curavit, et *lega-
 tus ad regem una cum aliis mitteretur*.
 Ast.

§. 4. οὕτως ἀδαμάντινος] I. e. ἔστω
 αὐτὸν μένειν. Xenoph. Anab. ii. 5. 12.
 τίς οὕτω μαινεταί, ἔστις οὐ σοὶ βούλομαι
 φίλος εἶναι; Vid. Wyttenbach. Biblioth.
 Crit. v. iii. p. ii. p. 63. Schaefer. Melet.
 Crit. p. 71. not. et Matthiæ Gr. Gr. p.
 662. Ἀδαμάντινος dicitur, *quidquid fir-
 mum, constans atque immutabile est*, ut
 Polit. x. 14. p. 619. A. ἀδαμάντινος θεῖ
 εἴη ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα ἐς ἔδω λέγου.
 Vid. Lambin. ad Horat. Carm. iii. 24. 5.
 et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p.
 405. Ast.

ἔξον αὐτῷ] Casus absolutus: *quum
 ipse liceret*; vid. Markland. ad Maxim.
 Tyr. ii. 1. p. 655. Wernsdorf. ad Hi-

τὸν ἴοντα διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διαίκεται φύκει^ε ὡς ἀγαθόν,^ε νόμον^η δὲ καὶ βίαν παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν, εἴη δ' ἂν ἢ ἕξουσία ἢ λίγα τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς^κ γίνετο οἷαν ποτὶ φασὶ δύναμις τῶν Γύγου^ν τοῦ Λυδοῦ προγόνου γενέσθαι. εἴται μὲν γὰρ αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῶ τότε Λυδίας ἀρχοντι, ἀμβροῦ δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ βαγῆναι τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἐνεμεν.^ο ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι, καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ^ρ ἂν μωθ-
 111. I. 62. λογοῦσι θαυμαστὰ καὶ ἴππου χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα καθ' ἅς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἰόντα νεκρόν, ὡς φαίνεσθαι, μείζων ἢ κατ' ἀνθρώπων. τοῦτον^δ δὲ ἄλλο μὲν ἔχει οὐδέν, περὶ δὲ τῆ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον,^υ ὃν περιέλαμνον ἐβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου^ω τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος,^ξ ἵν' ἐξαγγέλλουσιν^ν κατὰ μῆνα τῶ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποιμνία, ἀφικέσθαι καὶ ἐκείνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον.

m.—^ο ἐπὶ τῷ.—^ε πέφυκε διαίκεται.—^ε ἀγαθὸν ἢν τῷ.—^η νόμον τ.—^η καὶ add ΠΔΚ qm.—^η ἢ om q.—^κ ἀπὸ φ.—^κ φασὶ post προγόνου ponit τ.—^ο τοῦ m.—^ο γύγου τ.—^ο ἢ ἐκείνος ἐνεμεν τῷ.—^ο δὴ om τ.—^ρ ἂ om ΑΘΦ.—^ρ τότεν Θ.—^ρ ἔχειν add ΠΔΚqtm.—^ρ πρὸς τ.—^υ δακτύλιον χρυσοῦν φ.—^υ φέρει ἢν π.—^υ γενομέ-

Sic Apolog. Socr. c. 7. ἔς ἐσταῦθα ἐπ' αὐτοφάρμα καταληφόμενος ἑμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. Xenoph. Sympos. iii. 13. ἐπ' αὐτοφάρμα εὐλημματοπλουσιάντατος, ἔς ἔοικεν, ἔν. Econ. xviii. 2. ἔς ἄλλοι ἐπ' αὐτοφάρμα καὶ περὶ θεραισμοῦ εἰδὲς, ἄπειρ ἐγώ. Vid. Pollux viii. 69. Astr.

νόμον δὲ καὶ βίαν] Sic Bas. 1. 2. et cod. Reg. Ficinus quoque, lege autem ac vi. In Ald. et Steph. νόμον δὲ βίαν. Astr.

Γύγου] Sic scripsimus pro Γύγου; Ficinus quoque vertit, Gyge Lydi progenitori. Namque ipse Gyges, opulentissimus Lydiae rex (vid. Burmann. ad Propert. iii. 20. 23. Wernsdorf. ad Himer. p. 267.) intelligendus est, πρόγονος τοῦ Λυδοῦ, i. e. Craxi (nisi malis τοῦ Λυδοῦ, int. βασιλέως, ut ὁ Περσῶν. Vid. Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 56. ibique Schaefer.) quippe ἀρχηγὸς τῶν Μερμναδῶν, vid. Herodot. i. 8. Idem narrat Cicero de Offic. iii. 9. Philostrat. Heroic. c. 28. ed. Boisson. aliter Herodot. i. 8. Justin. i. 7. Plutarch. Symp. Quæst. i. 5. t. ii. p. 622. E. Hinc quoque nobilitatum τοῦ Γύγου δακτύλιον,

vid. Lucian. bis accusat. §. 21. t. ii. p. 219. navig. §. 42. p. 441. Libanius Orat. xv. p. 435. Epist. 1031. p. 437. Wolf. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 93. A. Cf. Erasmi Adag. Chilian. i. Centur. i. 96. p. 49. sq. Turnebi Adversar. vi. 22. et Rhodigin. Antiq. Lect. vi. 11. et 12. De vi magica, quam annulis tribuebant veteres, vid. Kirchmann. de annulis c. 21. Astr.

ἔς φ. μ. ἢ κατ' ἀνθρώπων] Proprie sonant hæc verba, ut videbatur (i. e. ut ex specie quidem conjicere licebat) majorem quam pro hominibus naturam. Vide de ἔς c. insitivio Viger. de Idiotism. p. 205. Matthie Gr. Gr. p. 783. et de ἢ κατὰ, Latinor. quem pro (Vechner. Hellenolex. p. 169.) comparativo præcedente, nostra ad Phædr. p. 396. Astr.

ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ] Nihil aliud præter anulum aureum, h. e. solum anulum aureum digito gestasse. Vide de οὐδὲν ἄλλο sequente δὲ ad Phædr. p. 228.—Ceterum cod. Reg. interpretis post ἄλλο μὲν verbum ἔχειν, quo carere possumus; deinde omittit φέρειν, quod abesse nequit. Astr.

καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφειδόνην τοῦ
 δακτυλίου περιαγαγόντα^α πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω^β τῆς
 χειρός· τούτου δὲ γενομένου ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς^γ 11. 300.
 παρακαθημένοις, καὶ^δ διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου.^ε καὶ
 τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν^δ ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύ-
 λων στρέψαι ἔξω τὴν σφειδόνην, καὶ στρέψαντα φανερὸν
 γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα ἀποπειρῶσθαι τοῦ δακτυ-
 λίου εἰ ταύτην ἔχοι^ε τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ αἰεὶ οὕτω^ε ἔξυμ-
 βαίνειν,^ε στρέφοντι μὲν εἰσω τὴν σφειδόνην ἀδήλα γίγνεσ-
 θαι, ἔξω δὲ δῆλα. αἰσθόμενον δὲ^δ εὐθύς διαπραΰεσθαι τῶν
 ἀγγέλων γενέσθαι τῶν^ι παρὰ^κ τὸν^κ βασιλέα. ἐλθόντα δὲ
 καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα, μετ' ἐπειγῆς ἐπιβήμε-
 νον τῷ βασιλεῖ, ἀποκτείνει καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν.
 [§. 4.] Εἰ οὖν δύο^ι τοιοῦτα δακτυλίω γενέσθην, καὶ τὸν
 μὲν ὁ δίκαιος περιβῆτο,^μ τὸν δὲ ὁ ἀδίκος, οὐδέ τις ἂν γένοιτο,
 ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὅς^ν ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιο- 111. i. 63.
 σύνη καὶ τολμήσειεν^ο ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ
 ἄπτεσθαι, ἔξω αὐτῷ καὶ^ρ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδείως ὅ τι βου-

ου ν. — εἰσώτεις PDKv. — ἔξαγγέλοιεν ΘΕΦτεμ. — περιάγοντα m. — ἔσω D:
 ἔσω *ε. — καὶ om Π et pI D. — ὡς περὶ οἰχομένου m et pI ε. — καὶ πῶς πάλιν
 ε. — ἔχει ΔΕΠΦπκ: ἔχει *ε. — δὲ οὕτω q, οὕτω καὶ οὕτω PDK: οὕτω *ε. — § 4.
 ΑΘΠΦέπκ. στρέφοντα q. — δ' v. — τὸν PDK. — παρὰ ΑΘΠΦΔΚρτεμ: περὶ
 *ε. — τὸν om q. — δὲ ΦDK. — περιβῆτο K: om q. — ὅς om pI q. — ὅτι v.

πρὸς ἑαυτὸν ἐς τὸ ἔσω τ. χειρός] Ci-
 cero de Offic. l. i. 'ibi quum palam ejus
 annuli ad palmam converterat, a nulla
 videtur, ipse antem videbat omnia;
 idem rursus videbatur, quum in lucem
 annulum inverterat.'—Σφειδόνη, ut La-
 tinorum *fundā* pro pala (v. Salmas. ad
 Vopisc. Carin. c. 20.) interior dicebatur
 annuli pars, in qua gemma sedebat, i. q.
 σφραγιδοφυλακτικὸν s. *pucella*. Vid. Schae-
 fer. ad Longi Pastor. p. 413. Ast.

διαπράξεσθαι] *Statim perfectissae*, i. e.
 impetrasse; nota haec est verbi *διαπράτ-
 τεσθαι* significatio, vid. nostra ad Phaedr.
 p. 244. In praecedentibus notandus est
 praesentis ἔχει in narratione usus, de quo
 monuit Hoogeven. ad Viger. p. 214. ed.
 Herm. Mox de dativis *στρέφοντι*, ἀδή-
 λω et δῆλω, qui praecedens αὐτῷ respi-
 ciant, vid. Matthiae Miscell. Philolog. v.
 ii. p. i. p. 5. ubi nostrum quoque locum
 excitavit. Ast.

παρὰ τὸν βασιλέα] Pro *per*, quod li-
 bros edidos occupavit, e cod. Reg. et
 Venet. rescriptis *παρὰ τὸν β.* Sic
 Ficinus quoque vertit, *curavit, ut lega-
 tus ad regem una cum aliis mitteretur.*
 Ast.

§. 4. οὕτως ἀδαμάντινος] I. e. ὅτι
 αὐτὸν μένει. Xenoph. Anab. ii. 5. 12.
 τίς οὕτω μαινεταί, ὅτις οὐ σοὶ βούλομαι
 φίλος εἶναι; Vid. Wyttenbach. Biblioth.
 Crit. v. iii. p. ii. p. 63. Schaefer. Melet.
 Crit. p. 71. not. et Matthiae Gr. Gr. p.
 662. 'Αδαμάντινος dicitur, *quidquid firmum, constans atque immutabile est*, ut
 Polit. x. 14. p. 619. A. ἀδαμάντινος δὲ
 εἶ τῶν τῶν δόξαν ἔχοντα ἐς ἔθου ἴσως.
 Vid. Lambin. ad Horat. Carm. iii. 24. 5.
 et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p.
 405. Ast.

ἔξω αὐτῷ] Casus absolutus: *quam
 ipsi liceret*; vid. Markland. ad Maxim.
 Tyr. ii. 1. p. 655. Wernsdorf. ad Hi-

λοιτο λαμβάνειν, καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιο καὶ ἀποκτινύναι^α καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὓς τινὰς βούλοιο, καὶ τᾶλλα πράττειν, ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. οὕτω δὲ δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον^β τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, ἀλλ' ἐπὶ ταύτῳ^γ ἴοιεν ἀμφοτέροι. καὶ τοι μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις ὅτι οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος ἀλλ' ἀναγκαζόμενος ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδία ὄντος, ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἴος τ' ἴσασθαι ἀδικεῖν,^δ ἀδικεῖ. λυσιτελεῖν γὰρ δὴ οἴεται πᾶς ἀνὴρ πολὺ μᾶλλον ἰδία τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ οἴομενος, ὡς φησιν^ε ὁ περὶ τοῦ^ς τοιούτου λόγου^ς λέγων, ἐπεὶ εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος μὴδὲν^ς ποτε ἐθέλοι^ς ἀδικῆσαι μὴδὲ^ς ἄψαιτο τῶν ἀλλοτρίων, ἀθλιώτατος μὲν^ς ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανόμενοις καὶ ἀνοητότατος, ἐπαινοῖεν δ' ἂν^ς αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξαπατῶντες ἀλλήλους διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι^ς φόβον. ταῦτα μὲν οὖν δὴ^ς οὕτως.

—^α καὶ om K.—^β ἀποκτινύναι Q.—^γ διαφέρον PDKv.—^δ ταῦτ' ἂν DKv, ταυτὰ ἂν q.—^ε ἀδικεῖν X et pr P.—^ς φησι PDKqv et γρ m.—^ς τοῦ om v.—^ς λόγος Kq.—^ς μὴδὲ Kc.—^ς θέλοι QPct.—^ς μὴδ' ἐν.—^ς μὲν τ' Pct.—^ς ἂν om m.—^ς ἐξαπατῶσθαι

mer. p. 72. et Hermann. ad Viger. p. 761. Ast.

ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν] Cod. Reg. ἐπὶ ταῦτ' ἂν ἴοιεν, vitiose. Ast.

μέγα—τεκμήριον] Græc. Schol. quem Muretus citat, explicat: σαφῶς ἂν δὴ αὐτὸς τις ἐκ τοῦτου τεκμαίρεσθαι, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει τὴν δικαιοσύνην τιμῆ τε καὶ ἐπιτηδεύει καὶ τοῖς τῶν νόμων ἀκολουθεῖ προστάγμασι, ἀλλὰ προσβιαζόμενος, ὡς τῆς δικαιοσύνης οὐκ αἰρετῆς καθ' ἑαυτὴν ὄσης, οὐδὲ τὸ παράπαν ἀφέλσεως τὸν ἔχοντα. Ast.

[Ibid] Nam κοπή quidem utilem esse, nemo negare audebat, sed eam dicebant εἶναι ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκείαν δὲ ἡμίαν. Μυκετ.

ὡς φησιν—λόγος] Cod. Reg. ὡς φησι, sed certam omniumque sermone celebratam sententiam apparet significari. Pro λόγου, quod libri omnes editi exhibent, e cod. Reg. reposuimus λόγος, sensu postulante; sensus enim hic est, ut dicitur sententia de hac re (περὶ τοῦ τοιούτου est i. q. περὶ τούτου, ut centies) omnium. Sic p. 366. C. ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἕκρων λεγόμενος λόγος, et cap. 8. init. ὡς ὁ λόγος. Significantius

vero et gravius est, ὡς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγος, quam, ὡς φησιν οἱ περὶ τοῦ τοιούτου λέγοντες; voce enim λόγος, ut jam monuimus, certa quedam sententia indicatur. Ceterum λόγος λέγων offendere non debet, quum nihil eo frequentius sit. Sic v. c. Phileb. p. 18. B. ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ θεῖται τὰ τοῦτου γενέσθαι λέγων. Vide quæ ad h. l. in Ephemered. art. et doctrin. Landshut. v. iii. p. i. p. 105. monuimus. Ficinus vertit, ut sermoneis hujus perhibent auctiores, vulgatam secutus scripturam. Muretus vero legit ὁ πατήρ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων, vitium, quod mirum est, non animadvertens; namque scribit, 'sic dicit, libros πατρός δεῖσθαι βοηθοῦ. Sic τὸν πατέρα τοῦδε τοῦ πατρὸς in Timæo.' Ast.

ταῦτα μὲν δὴ ὄντω] Transitiō λόγου et παρασκευῆ ad tertiam partem. Sic Aristoph. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Plato principio iii. νόμων: ταῦτα μὲν ὄντ' ἄν ταῦτα. Μυκετ. Latinorum est sed hæc quidem hæcenas. Ceterum Ald. Bas. 1. et 2. post ταῦτα interponunt τὰ, quod ex postrema vocis ταῦτα syllaba male repetita enatum esse liquet. Ast.

Τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν^α τοῦ βίου περί^β ἂν λέγομεν, ἰάν^β δια- π. i. 64.
 στησώμεθα τόν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικιάτατον,^γ οἷοί
 τ' ἐσώμεθα κρῖναι ὀρθῶς· εἰ δὲ μή, οὐ. τίς^δ οὖν δὴ ἡ διά-
 στασις; ἤδη^ε μὴδὲν ἀφαιρῶμεν^ς μήτε^ζ τοῦ ἀδίκου ἀπὸ
 τῆς ἀδικίας μήτε τοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ
 τέλειον^ς ἰκάτερον εἰς τὸ ἑαυτοῦ^ο ἐπιτήδευμα τιθῶμεν. πρῶ-
 τον μὲν οὖν ὁ ἄδικος ὡς περ οἱ δεινοὶ δημιουργοὶ ποιεῖτω.
 οἷον κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρὸς τὰ τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ
 καὶ τὰ δυνατὰ^ρ διαισθάνεται,^ι καὶ τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ π. 361.
 δὲ ἰα^κ· ἔτι δὲ ἰάν^λ ἄρα κη σφαλῆ, ἰκανὸς^ς ἔπανορθοῦσθαι.^κ
 οὕτω καὶ ὁ ἄδικος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθα-
 νέτω, εἰ μέλλει^ν σφόδρα ἄδικος εἶναι. τὸν ἀλισκόμενον δὲ
 φαῦλον ἠγητέον· ἰσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι
 μὴ ὄντα. δοτεῖον οὖν τῷ τελείῳ ἀδίκῳ τὴν τελειωτάτην^ν
 ἀδικίαν, καὶ οὐκ ἀφαιρετέον, ἀλλ' ἰατέον τὰ μέγιστα ἀδι-
 κοῦντα τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευασμένα^ν εἰς δι-
 καιοσύνην, καὶ ἰάν ἄρα^ξ σφάλληται^ι τι,^ι ἔπανορθοῦσθαι δυ-
 νατῶ^ν εἶναι, λέγειν τε ἰκανῶ^ν ὄντι πρὸς τὸ πείθειν, ἰάν τι
 μνηύηται τῶν ἀδικημάτων, καὶ βιάσασθαι ὅσα ἂν βίας
 δέηται, διὰ τε ἀνδρείαν καὶ ῥάμην καὶ διὰ παρασκευὴν φί-
 λων καὶ οὐσίας. τοῦτον δὲ τοιοῦτον βέντες τὸν δίκαιον παρ'

υ.—^α οὖν δὴ ANIDtun, οὖν υ : δὴ *σ.—^β αὐτὴν AΘΠΦDKtunt : αὐτοῦ *σ.—^γ περί
 ...σβ in mg rc Θ.—^δ ἂν μὲν Θετ.—^ε ἀδικιάτατον καὶ τὸν δίκαιον Θ.—^ς τί DKr.—^ζ δὴ
 om Kc.—^η εἰ υ, ἦν ε, ἦδε εἰ rc Θ.—^ι ἀφαιρούμεν υ.—^κ μήτε...ἀδικίας] hęc post
 δικαιοσύνης ponit φ.—^λ τέλειον ετ.—^ο ἑαυτῷ A et pr Θ.—^ρ δυνατὰ...ἀδύνατα υ.—
 δ

ι διαισθάνεσθαι K.—^κ δ ἂν υ.—^ξ ἰκανῶς Π, ἰκανῶς φτ.—^ι ἔπανορθοῦται φτ.—
 ν μέλλοι φι.—^ν τελειωτάτην υ.—^ν παρεσκευασμένα Π, παρεσκευάσθαι DK, παρα-
 σκευάσθαι q.—^ξ αβ υ.—^ι σφάλληται τι ANIDKqυ, σφάλληται τι Θφπτ, σφάλληται

τίς οὖν δὴ—ἦδε] Sic Plato interroga-
 tiones solet interponere orationis ani-
 mandæ causâ, ut Protag. p. 243. B. τοῦ
 δὴ ἔνακα ταῦτα λέγει; Vid. Heusd.
 Spec. Crit. p. 87. Heind. ad Phædr. p.
 221.—In præcedentibus e cod. Reg. re-
 ceriptus μὴδὲν ποτε. Verba
 τὰ τε ἀδύνατα—Ficius videtur ordine
 inverso legisse, quam verterit, quæ in
 artis sua conspecti possunt et quæ non pos-
 sunt. Mox pro διαισθάνεται Ald. legit
 διασθάνεται, Bæa. 1. et 2. διαισθάνεσθαι,
 vitiosæ. Ast.
 Plat.

ἠγητέον] I. e. δεῖ ἠγεῖσθαι, vid. Mat-
 thias Gr. Gr. p. 622. Ast.
 ἰσχάτη] Cicero de Offic. i. 18. 'to-
 tius autem injustitiæ nulla capitalior
 pars, quam eorum, qui tum, quam maxi-
 me fallunt, id agunt, ut viri boni esse vi-
 deantur.' Et respicit h. l. Plutarch.
 Sympos. Quæst. l. 1. t. ii. p. 913. F.
 Ast.
 σφάλληται] Cod. Reg. σφάλληται τι
 pro σφαλῆ καὶ, unde scripsimus σφάλλη-
 ται. Ast.
 δέηται] Ald. et Bæa. 1. δεήσεται. Ast.

III. I. 66. αὐτὸν ἰσθῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα.^a ἀφαιρητίον δὴ^b τὸ δοκεῖν.^b εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἴσονται^c αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι τοιοῦτῳ εἶναι. ἀδελον^d οὖν^e εἴτε τοῦ δικαίου εἴτε τῶν δωρεῶν τε^f καὶ τιμῶν ἕνεκα^e τοιοῦτος εἶη. γυμνωτός^h δὴⁱ πάντων πλὴν δικαιοσύνης, καὶ ποιητός ἐναντίως διακείμενοςⁱ τῷ προτέρῳ· μηδὲν γὰρ ἀδικῶν^k δόξαν ἔχεται τὴν μεγίστην ἀδικίας, ἢ ἡ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, ἀλλ' ἦτα^l ἀμετάστατος μέχρι θανάτου, δοκῶν μὲν^m εἶναι ἀδικος διὰ βίου,ⁿ ὃν δὲ δίκαιος, ἢ ἀμφοτέροι εἰς τὸ ἴσχατον ἐλληλυβότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, κρίνονται ὁπότερος αὐτοῖσ' οὐδαιμονίστερος. [§. 5.] Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαῦκων, ὡς ἔρρωμένως ἐκάτερον, ὡς περ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν.^p Ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι.

τι

σοι τ: σφαλῆ καὶ τι *σ.— θέλοντα q.— δὲ φτ.—^b ἀδικεῖν tm.— καὶ ἴσονται ε.—^d ἀ δ' ἢ ἄν pr φ.— οὖν om φσ, ἄν φτ.—^e τε om φ.—^f ἕνεκα καὶ τιμῶν φ.—^h γυμνωτός K.—ⁱ δὴ... ἐναντίως om t.—^j διακίεσθαι v.—^k ἀδικίαν τ.—^l ἄλλως ἦτο ἀλλ' ἔσται v.—^m μὲν οὖν t.—ⁿ διὰ βίου ἄδικος v.—^p αὐτῶν DK.—^o οἶμαι ἐκάτερον

τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέτης] Laudant hunc locum Euseb. Præp. Evang. xii. 10. p. 593. B. et Theodoret. Therapeut. xii. p. 667. B. Ille scribit τὸν δ' οὖν, Theodoretus vero τὸν γὰρ τοιοῦτον, et post δίκαιον uterque addit ἀδ. Ast.

κατ' Αἰσχέλον] In Sept. adv. Theb. 577. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, Βαθειῶν ἄλοκα διὰ φρονέος καρπούμενος, Ἐξ ἧς τὰ καθὰ Βλαστάει βουλεύματα. Hinc τὸ εἶναι et τὸ δοκεῖν sibi opposita, quæ post Æschylum (l. i. et Agamemn. 783.) et Platonem frequentarunt et poetæ et prosæ orationis scriptores. Sic Euripid. fragm. Ixion. apud Plutarch. de poet. leg. c. 3. cf. eund. de adulat. ab amico diacem. c. 4. de Herodoti malignit. p. 864. E. Philemon. apud Stob. ix. p. 102. v. 5. Philostrat. Heroic. 164. Synes. Epist. xlv. p. 185. C. Heliodor. vii. 18. Ast.

ἀφαιρητίον δὴ] Euseb. et Theodor. δὲ, sed δὴ recte habet; sic et Ficinus vertit, remouenda quippe. Ast.

τῆς μεγίστης ἀδικίας] Sic cum Euseb. et Theodoret. scripsimus pro τῆς μεγίσ-

την ἀδικίας. Similiter Ficinus, infuatusimus esse credatur. Ast.

τέγγεσθαι] Schol. Rahnk. εἶπερ, ἐν-διδόσαι, ὡς τὸν βρέχεσθαι. Eadem habet Timæus, ad quem vid. Rahnk. p. 248. Deinde ex Euseb. et Theodoro rescripsimus ἀπ' ἀδῆς pro ἄπ' ἀδῆς, et ἔστω ex iisdem receptimus pro ἦτο, quod citerioris est græcitatibus, v. Suid. v. ἦτο, Matthias Gr. Gr. p. 279. et Buttman. Gr. Gr. p. 267. ed. 4. Ast.

§. 5. Βαβαί] Latinorum Pæpæ, est admirantis, φωνὴ θαυμαστικῆ, (v. Montefalcon. Catal. Bibl. Coisl. p. 470.) Phædr. c. 12. p. 246. E. βαβαί! ὦ μαρῆ, ὡς εὖ ἀντίπερ τῆν ἀνέγκην—. Phileb. p. 28. B. βαβαί ἦρα, ὦ Πρόταρχε, συχνοῦ μὲν λόγον τοῦ λοισοῦ! Sophist. p. 249. D. βαβαί, ὦ Θεαίτητε! ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν μόντ' ἦρα αὐτοῦ γνέσσεσθαι περὶ τὴν ἀπορίαν τῆς σπέφας. Alcib. I. p. 118. B. βαβαί ἦρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, εἶπὸν πάθος τέτυκθαι! p. 119. C. βαβαί, οἶον—τοῦτ' εἴρημα! Ast.

ἀνδριάντα—ἐκκαθαίρεις] Aliquid tanquam imaginem vel statuam exprimeres,

ὄντοι δὲ τοιοῦτοι οὐδὲν ἔτι, ὡς ἐγῶμαι, χαλεπὸν ἐπιξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἐκάτερον βίος ἐπιμένει.⁵ λεπτιόν οὖν. καὶ δὴ καὶ ἀγροικότερος λέγεται, μὴ ἐμὲ οἴου λέγειν, ὡς Ζῆνκρατες, ἀλλὰ τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. ἔρουσι δὲ τὰδε, ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδῆσεται,⁶ ἐκκαυθήσεται⁷ τῷ φθαλμῷ,^{111. i. 66.}

τοῖν ἀνδρῶν ἐφείλεν εἶναι mg m.—¹ δὴ γ.—² ἐκάτερον v.—³ περιμένει K.—⁴ δεδῆσεται tpm.—⁵ ἐκκοθήσεται q, ἐκκοφθήσεται tm.—⁶ τὸ ὄφθαλμὸς φKq.—⁷ πάντα

est ita exhibere, ut species appareat plena et perfecta. Sic Synesius de regno p. 9. C. φέρε δὴ σοὶ γράψας λόγῳ τὸν βασιλέα, ὥστερ ἐγάλμα στήσας. Philostrat. Heroic. p. 112. ἔστι σοὶ καὶ ἐγάλμα παραγαγῖν. Vid. nostra ad Phædr. p. 328. Huic respondet verbum ἐκκαθαίρου, *expurgare*, i. e. expolire et ita exprimere, ut sincera et perfecta aliquid rei natura emergat. Etiam hanc vocem post Platonem seriores Sophistæ frequentarunt, ut Libanius p. 173. Synesius Dion. p. 56. D. et Albinus Isag. in Platon. §. 9. p. 130. ed. Fisch. καὶ ταύτας ἐκκαθαίρου καὶ ἐκκρινεῖς ἀποφαίνειν ἔτ ἀρχάς. Ast.

περιμένει] Hoc e cod. Reg. reposuimus pro ἐπιμένει. Sic et c. 7. p. 368. A. μὴ θύσαντας δὲ δευὰ περιμένει. Vid. Heind. ad Phædon. §. 8. Ast.

ἀγροικότερος] Vid. Heind. ad Gorg. p. 215. Ast.

μαστιγώσεται] Citarunt hunc locum Clemens Alex. Strom. iv. 7. p. 495. (Pottier. t. i. p. 587.) v. p. 601. (ed. Pott. t. ii. p. 714. ubi v. not.) Euseb. Præp. Evang. xii. 10. p. 583. et Theodoret. Therapeut. viii. p. 602. C. Cf. Maxim. Tyr. xviii. 10. p. 219. Apud Clement. legitur μαστιγώθησεται, apud Theodoret. αἰκισθήσεται. Ceterum μαστιγώσθαι (apud Achill. Tat. vii. 26. πλιγυαῖς κατακίπτεσθαι) præcipue servorum erat pœna, qui aufugissent vel furtum fecissent. Ast.

στρεβλώσεται] In tormentorum numero erat rota, τροχὸς, cujus radiis districtrici torquebantur, qui scelus admisissent, et verberibus cadebantur, quoad peccatum confessi erant. Aristoph. Plut. 876. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλώμενον εἰπεῖν ἂ πεπανούργηκας. Cf. I.ysistr. 846. Pac. 451. Lucian. de Luctu §. 8. στρεβλωμένοι τε καὶ καυόμενοι—καὶ τροχῷ συμφορέμενοι. Vid. Gallonius de Cruciat. Martyr. c. 2. p.

58. Elmenhorst. ad Apuleii Metam. iii. p. 177. et Salmas. ad Achill. Tat. vi. 21. Ast.

δεδῆσεται] In vinculis præcipue erat χοῦνιξ, lignum, quo pedes constringebantur, in Solonis legibus ποδοκάκη dictum (v. Lysis Orat. i. adv. Theonnest. p. 81. T ayl.) Demosthen. adv. Timarch. p. 475. B. δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ τὸν πόδα πένθ' ἡμέρας καὶ νέκτας ἴσας. Ad quem locum Ulpianus t. v. p. 285. A. ed. Wolf. ποδοκάκη δὲ βασανιστήριον τί ἐστὶν ὄργανον, εἰς ὃ στρεβλῶνται τις, δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὅπερ καλεῖται καὶ ποδοστράβη (v. Schol. ad Aristoph. Equit. 366.) Ast.

ἐκκοθήσεται τὸ ὄφθαλμῷ] Vulgo ἐκκαυθήσεται τὸ φθαλμῷ, Cod. Regius vero, Clem. Euseb. et Theodoret. eam, quam recepimus, præstant scripturam; accedit Ficini auctoritas, qui vertit, *excutiuntur illi oculi*. Qui vulgatas adherent scripturæ, provocabant forsitan ad Gorgias locum p. 473. C. ληφθεὶς στρεβλώται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐκκάθηται; sed hunc quoque locum corruptum habeo, facillime vero sanandum transponenda particula καὶ, ut legatur, καὶ ἐκτέμνηται τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ ἐκκάθηται (absolute positum, ut in Polit. x. 11. p. 613. E. εἴτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται). Scilicet oculos non exuri, sed excuti vel excidi solitos esse legimus. Sic Aristoph. Nub. 24. εἴθ' ἐξέκαστην πρότερον τὸν ὄφθαλμὸν λίθῳ. Av. 341. ἦν ἄραξ γε τὸ φθαλμῷ κκαυθῆς. Æschines in Tim. p. 194. B. Conon. Narrat. vii. Lucian. Piscat. §. 2. t. i. p. 249. ἐμοὶ μὲν, ἀνασκοποισθῆναι δοκεῖ αὐτὸν, εἴ Δία, μαστιγώσεται γε πρότερον τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐκκακῶσθαι, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολῶ πρότερον ἀποτεμῆσθαι. Libanius t. i. p. 107. D. 173. A. Cf. Thom. Mag. p. 323. Ex his omnibus patet, ἐκκοθήσεται τὸ ὄφ-

11. 342. *τελευτῶν πάντα κακὰ καθὼν ἀνασχιδυλευθήσεται καὶ γινώσεται ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον ἀλλὰ δοκεῖν δεῖν ἰθέλειν. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὅτι γὰρ φήσουσι τὸν ἀδίκον, ἅτι ἐπιτηδύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἀδικον ἀλλ' εἶναι ἰθέλειν,*

βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονὸς καρπούμενον,^b

ἐξ ἧς τὰ κερδὰ βλαστάνει βουλεύματα,

πρῶτον μὲν ἄρχειν ἐν τῇ πόλει δοκοῦντι δικάειν εἶναι, ἔπειτα γαρμῖν ὀπόθεν ἂν βούληται, ἐκιδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται, ζυμβάλλειν, κοινωνεῖν οἷς ἂν ἰθέλη, καὶ παρὰ ταῦτα πάντα ἀφελείσθαι κερδαίνοντα τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. εἰς ἀγῶνας τοῖνυν ἰόντα καὶ ἰδία καὶ δημοσία περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν, πλεονεκτοῦντα δὲ πλουτεῖν καὶ τοὺς τῶν φίλους εὐποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς βλάπτειν, καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθή-

*τὰ κακὰ v.— ἀνασχιδυλευθήσεται AΘΠ*DT, ἀνασχιδυλευθήσεται q, ἀνασκυλευθήσεται v, ἀνασκυδουλεύθησεται tm, ἀνασκοποισθήσεται K : ἀνασχιδυλευθήσεται s.— δὴ m, δεῖν v.— θέλειν m.— ἀλοκα v.— καρπούμενον v.— δοκοῦντα om tm.— βούληται AΠDΚφσ et, qui hæc βούληται... ἀφελείσθαι rc in mg habet, Θ :*

*βούλοτο *s.— καὶ ἐκιδιδόναι Θσ.— ζυμβάλλει Π.— ἐθέλη AΘΠ*tm, ἐθέλη K : θέλοι *s.— πάντα ταῦτα Θσ.— τὸ ἀφελείσθαι v.— ἀλλήλους Θσ.— τῶν... ποιεῖν om t.— τε om φ.— εὐεργετεῖν v.— μᾶλλον προσήκειν εἶναι v.— καὶ παρὰ*

θαμῶ genitivum esse scripturam. Sed quid faciamus verbo ἐκκαυθήσεται? Ni fallor, locus Politæ lib. x. 11. qui hunc postum respicit, καὶ ἂ ἔγρουκα ἔφησθα σὸ εἶναι, ἀληθῆ λέγων, εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται, aperte docet, ἐκκαυθήσονται retinendum esse, totumque locum ita constituendum, ἐκκαυθήσεται καὶ ἀποκλήσονται τὸ ὀφθαλμῶ. Ast.

τελευτῶν] Theodoret. *τελευταίων*, et mox πάντα τὰ κακὰ, quod haud scio an præferendum sit vulgatæ scripturæ. Ast.

ἀνασχιδυλευθήσεται] *In crucem tollitur vel palo transfigitur.* Ald. Bas. l. 2. et Steph. vitiose exhibent *ἀνασχιδυλευθήσεται*. Clemens Alex. iv. p. 505. A. (t. l. p. 596. Pott.) v. p. 601. (t. ii. p. 714.) Euseb. l. i. et Tim. Sophist. p. 32. (vid. Bast. Epist. Crit. Append. p. 16.) vulgatam habent formam *ἀνασκυδουλεύθησεται*. Vid. Peterson. ad Mær. p. 360. Cod. Reg. exhibet *ἀνασκοποισθήσεται*, quod interpretatio est verbi *ἀνασχιδυ-*

λευθήσεται. Vid. Tim. Soph. l. i. et Ruhnken. Schol. Ast.

ἦν ἔρα] De hoc imperfecti usu, ubi præsens expectabas, vid. vir. doct. ad Viger. p. 214. et 237. Heind. ad Phædon. §. 35. Ast.

βαθεῖαν—καρπούμενον] Ita hunc locum explicio : hoc (τὸ εἶναι ἔριστον, ἀλλ' οὐ δοκεῖν) alte in animo impressum habens atque inscruptum, e quo proba efflorescant consilia. Amant enim Tragicis similitudines e scribendi arte petitas (vid. quæ laudavimus ad Phædr. p. 387.) scribendo vero quasi sulcos ducimus (et omnino scriptio cum aratione comparatur, ut in *Βουτροφιδῶν*, Latinor. *exartare*) ; hinc ἄλοκα—καρπούμενον est, si sensum spectas, i. q. habens, sed cum delectu positum respectu ad ἄλοκα et βλαστάνει. Ast.

βούληται—θέλει] Sic Cod. Reg. et Venet. Vulgo βούλοτο et θέλοι, vitiose. Ast.

κατα ικανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς θύειν τε καὶ ἀνατιθῆναι, καὶ θεραπεύειν τοῦ δικαίου πολὺ ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἂν βούληται, ὥστε καὶ θεοφιλέστερον III. i. 67.
αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσήκειν^α ἐκ τῶν εἰκόταν ἢ τὸν δίκαιον. οὕτω φασίν, ὃ Σώκρατες, παρὰ^ο θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευασθαι τὸν βίον ἄμεινον ἢ τῷ δίκαιῳ.

§. 6. Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Γλαύκωνος ἐγὼ μὲν ἐν^ρ νῶ εἶχόν τι λέγειν πρὸς ταῦτα, ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἄδειμαντος, Οὐ τί που^ι οἶει, ἔφη,^τ ὃ Σώκρατες, ἰκανῶς^ς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου; Ἄλλὰ τί μῆν; εἶπον. Αὐτό, ἢ δ' ὅς, οὐκ εἴρηται ὁ μάλιστα εἶδει ρηθῆναι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη, ὥστε καὶ σύ, εἴ τι ὅδε^ε ἐλλείπει, ἐπάμυνε.^ν καὶ τοι ἐμέ γε^ν ἰκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ρηθέντα κατακαλαῖσαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι βοηθεῖν^ω δικαιοσύνη. Καὶ ὅς, Οὐδέν, ἔφη, λέγεις, ἀλλ' ἔτι καὶ τὰδε ἄκουε· δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὅδε εἶπεν, οἱ δικαιοσύνην μὲν ἐπαινοῦσιν,

ἔστ, παρὰ τε το.—^ρ μὲν αὖ ἐν υ.—^α που] ΑΠΠΚρτο: πω *ε.—^τ ἔφη om ΑΘΦ.—

^ς ἦδη ἰκανῶς το.—^ε ἔδε υ.—^ν ἐπάμυναι ΦΚρτ, ἐπάμυναι ΠΔ.—^ω τε ε.—^ω βοηθῆσαι

§. 6. οἱτι που] Cod. Reg. οἱτι που, νίσιον. Ast.

αὐτῷ] *Id ipsum*, ut sexcenties ponitur. Ast.

τὸ λεγόμενον] *Est δ λέγεται, id quod dicitur*, h. e. quod aiunt s. ut in proverbio est. Sic lib. vi. 6. p. 492. C. ἐν δὲ τῷ τοιοῦτῳ τὸν νέον τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχει; Sophist. p. 261. C. σχολῆ σου τὸ κατὰ τὴν παρομίαν λεγόμενον δ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλις. Phædon. p. 66. C. ὅστε τὸ λεγόμενον, ἔς ἀληθῶς τῷ ἔστι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονησῆαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. De Legib. x. p. 887. B. 890. D. xii. p. 968. E. In his articulis præpositivus partes postpositivi agit, quem quidem usum orationem Atticorum prosum ex antiquitate retinuisse, optime monuit Reizius de Prosod. Græc. Accent. Inclinat. p. 95. ubi cf. Wolfii nota. Similiter ponuntur τὸ μέγιστον (*id quod maximum est*), τὸ κεφάλαιον, τό γε ἔσχατον al. Vide quæ excitantur exempla Fischer. ad Weller. t. i. p. 342. et Matthiæ Gr. Gr. p. 393. Ast.

ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη] *Ductum fortasse ex eo, quod Scamandrus Iliad. φ. quum Achilli par esse non posset, Simoenta fratrem auxilio invocat, φίλε πασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροιο παρ Σχῶμας.* Quibus versibus utitur et Socrates Prodicum auxilium adversus Protagoram implorans in Protagora. ΜΥΣΑΚΤ. Contra Ruhkenii Scholiast. p. 149. ἀδελφὸς δει (sic) παρείη, ὅτι προτιμητέον τοῦς οἰκείους εἰς βοήθειαν. Πλάτων ἐμνήσθη ἐνταῦθα. Παρήκται δὲ ἴσως παρὰ τὸ Ὀμηρικόν ἢ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἱσὶ περ ἀπὴρ Μαρμαρίνοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται. Sed Platonem nec illum nec hunc Homeri locum respexisse e verbis ἀνδρὶ παρείη, quæ ex poeta nescio quo sumta esse apparet, manifesto perspicitur. Post ἀδελφὸς inserendum videtur ἄν, quod propter similitudinem primæ sequentis vocabuli syllabæ facile potuit excidere. Ast.

καίτοι ἐμέ γε] Hoc e cod. Reg. et Venet. recepimus. Etiam Muretus vertit, *etsi ad me quidem.* Ald. Bas. 1. et 2. exhibent ἐμέ σε. Steph. ἐμέ τε. Ast.

- ἀδικίαν δὲ ψέγουσιν, ἢ ἢ σαφίστερον ὃ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Γλαύκων. λέγουσι δὲ² του καὶ παρακαλεῖνται κατέρες τε νύκτι καὶ πάντες οἱ τινων κηδόμενοι, ὡς χρὴ δίκαιον
- ii. 363. εἶναι, οὐκ αὐτὸ³ δικαιοσύνην ἱκαιοῦντες⁴ ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις, ἵνα δοκοῦντι δίκαιον εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσα περὶ Γλαύκων
- iii. i. 68. διήλθεν ἄρτι ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα τῷ δίκαιῳ.⁵ ἐπὶ

ἢ
 v.— δὴ Εἰ.— ἀπὸ Κ, αὐτὴν φησὶ.—² καὶ ἐπαινεύσας Π.— ἀδικῶν φη, om K.

ἀπὸ δικαιοσύνης] I. e. δικαιοσύνην ἀπὸ τοῦτο ὃν α. ὄσαν (vid. ad i. 9.) (ut in Phædon. p. 93. E. ψυχῇ, ἐπειδὴ οὐδὲν μᾶλλον οὐδὲ ἥττωσ ἕλλη ἕλλης ἀπὸ τοῦτο ψυχῇ ἔστιν), h. e. *justitiam per se spectatam*. Sic Theæt. p. 146. E. γυνῶναι ἐπιστήμη ἀπὸ, ὃ τί ποτὲ ἔστιν. Parmenid. p. 130. B. τί σοι δοκεῖ εἶναι ἀπὸ ἁμοιότητος (*similitudo*, quatenus hoc ipse est, h. e. *similitudo ipse a. per se*), χωρὶς ἢς ἡμῶς ἁμοιότητος ἔχομεν. Sic et δίκαιον ἀπὸ Polit. iv. p. 439. A. Diversum igitur esse ἀπὸ δικαιοσύνης (*justitia per se*) et ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης (*ipse justitia*), ἀπὸ δίκαιον et ἀπὸ τὸ δίκαιον apparet; quocirca in Cratylō p. 411. D. pro ἀπὸ τῆς νόησις, ubi ἀπὸ significationem nullam habet (Heind. interpretatur, *ipse est illud ἢ νόησις*; tunc vero, ni fallor, τοῦτο vel ἑκαῖνο abesse non posset), scribendum esse censeo ἀπὸ τῆς νόησις, ut ἀπὸ τῆς respiciat præcedens φρόνησις, quæ φῶρα καὶ βού νόησις εἶναι ponitur. Ceterum Matthiæ Gr. Gr. p. 611. pronominum ἀπὸ vocem δικαιοσύνης per exegesis appositam esse censet, quod procul vero est. Muretus una voce scribi vult ἀποδικαιοσύνην, more, ut dicit, Platónico, provocans ad αὐτοῦν, ἀποδιδρακτος, ἀποπαθὸν al. Sed ita scribi constat senioribus demum temporibus cæptum esse. Ast.

τὰς ἀπ' αὐτῆς] Quæ ex ipse proficiuntur; sic solet ἀπὸ etiam pro simplice genitivo poni. Vid. Heinrich. ad Mus. p. 52. Jacobs. Animadvers. in Anthol. Gr. t. i. p. i. p. 159. et in Athenæum p. 321. Ast.

γίγνηται ἀρχαί] Non video, quomodo singularis γίγνηται locum possit occupare, qui debetur plurali γίγνονται. Steph. Sed haud infrequentem in Platonis libris hunc singularis esse usum, ubi nomina pluralia vel collective posita vel pro collectivis fere habenda sunt, mu-

nimus jam ad Phædr. p. 370. et Sympon. p. 241. Quibus adde Polit. vi. 11. p. 463. A. ἔστι μὲν του καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἔρχοντες τε καὶ ἄθμος (I. e. quasi: hoc utrumque, quod disjungi nequit, regentes videlicet et populus). Euthydem. p. 302. C. ἔστι γὰρ ἔμογγε καὶ βασιλὸς καὶ ἐπὶ ἀδικία καὶ παρὰ καὶ τᾶλλα ὅσα περὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναῖοι τῶν τοιοῦτων. In aliis ἔστι non ad subjectum, sed ad prædicatum referendum est (de quo vid. ad Polit. i. 9.) ut de Legib. v. 732. E. ἔστι δὴ φύσει ἀνθρώπων μάλιστα ἠθὼν καὶ λόγῳ καὶ ἐπιθυμίαι. Dialog. de Virtut. p. 378. E. πότερον οὐκ σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν ἴσσοι καὶ κόνες ἀγαθοὶ καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, ἢ ἄνδρες ἀγαθοὶ; (vid. Heind. ad Euthydem. p. 408.) Cf. Eustath. ad Iliad. iv. 438. t. iii. p. 1072. ed. Flor. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 345. Matthiæ (Gr. Gr. p. 422.) hæc ita explicat, ut verbum ἔστι vel γίγνηται referendum esse statuatur ad nomen singularis vel plurale neutrius generis etiam remotius, de quo equidem dubito. Ast.

τῷ δίκαιῳ] Verba τῷ δίκαιῳ Cod. Reg. non habet, recte; τῷ δίκαιῳ enim sensui adversatur, quum Glauco in prægressis de injusto, speciem viri justi præ se ferente, locutus esset. Quocirca jam Muretus corrigi jubebat τῷ ἀδικῳ; rectius autem τῷ δίκαιῳ expungitur, ita ut ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα universe dicta sint de omni specie, sive vera illa sive falsa, quibus tam antecedentia, ἵνα δοκοῦντι δίκαιῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί cet. quam Glauconis oratio respiciantur. Etiam Ficinus τῷ δίκαιῳ videtur ignorasse; vertit enim, et quæcunq; de eo, qui justus habetur (h. e. ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν, quod idem est ac ἀπὸ τοῦ δοκεῖν δίκαιον εἶναι), paulo ante dicebat Glauco. Ast.

πλέον δὲ οὗτοι τὰ^b τῶν δοξῶν λέγουσι· τὰς γὰρ παρὰ θεῶν
εὐδοκιμήσεις ἐμβάλλοντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ
τοῖς ὁσίοις^c ἃ φασι θεοὺς δίδοναι, ὡς περὶ ὁ γενναῖος Ἡσίο-
δός τε καὶ Ὀμηρός φασιν, ὁ μὲν τὰς δρυς τοῖς δικαίοις
τοῦς^d θεοὺς ποιεῖν

ἄκρας μὲν τῶ φέρειν βαλάνους, μέσσας δὲ μελίσσας·
εἰροκόποι δ' ὄϊες, φησί,^f μαλλοῖς^e καταβεβρίθασι,
καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἔχόμενα. παρακλήσια^h
δὲ καὶ ὁ ἕτερος· ὡς τῷⁱ τῷ γὰρ φησιν

ἢ βασιλῆος ἀμύμονος ὅστε^j θεουδῆς
εὐδικίας^k ἀνέχῃσι,^l φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
πυρούς καὶ κριθάς, βεβρίθῃσι^m δὲ δένδρεα καρπῶ,
τίκτηⁿ δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ^o ἰχθύς.

Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τὰ γαθὰ^p καὶ ὁ υἱὸς αὐ-
τοῦ παρὰ θεῶν δίδουσι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἄιδου γὰρ ἀγα-

—^b τὰς Π.—^c δικαίους tv.—^d τοὺς δικαίους Θ.—^e τοι tm.—^f φησιν add ΑΘΕΠτm.
—^g μαλλοῖς Η.—^h παρακλήσιως τ.—ⁱ ὅτι i.—^j ὅστε m.—^k ἄδικίας Η, εὐδοκίας tm.
—^l ἀνέχουσι q.—^m βεβρίθουσι K.—ⁿ τίκτει Θτιμτ, τίκτοι Η.—^o παρέχει Θτιμτ.

ἐπίπλεον δὲ οὗτοι] Hoc significat, eos non insistere in bona illa opinione, quam sibi apud homines comparant, qui justitiam colunt, sed ulterius provehi ac dicere, eos diis quoque caros esse et multis magnisque beneficiis a diis ipsis augeri atque ornari. Μῦθετ.

ὁ μὲν] Hesiod. Ἔργ. 230. Quem locum plures poete Latini imitati sunt, v. c. Virgil. Eclog. iv. 30. Horat. Epod. xvi. 47. Ovid. Amor. iii. 8. 30. Vid. Muret. Ast.

ὅστε τῷ] Posterior hic locus est Homeri, Od. T. 109. ubi inter eum versum qui hic primus est, et eum qui secundus, interjectus est unus, Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖς καὶ ἰσθμίσιον ἀνάσσειν. ΣΤΡΑΞ.

τίκτη] Ald. Bas. 1. et 2. τίκτοι. Ast.

Μουσαῖος] Musæus Eleusinus Atheniensis, Antiphemi filius, Orphei discipulus aut potius illo antiquior epopæus, scripsit ad Eumolpum filium præcepta vivendi quatuor millia versuum. Suidas. Alii Thracem fuisse dicunt. Idem Eumolpus e Thracia profectus Athenas sacris initiavit Græcos.—Fiebant illa sacra sive initia, quæ et orgia et mysteria dicebantur, in honorem Cereris, Liberi et Liberæ.—Laertius lib. i. Musæum Athe-

niensem fuisse ait Eumolpi filium—hic tamen Plato Eumolpum Musæi filium facere videtur. De eo itaque Servius: 'Theologus iste fuit post Orpheum, et sunt variae de hoc opiniones; nam eum alii Lunæ filium; alii Orphei volunt; cujus eum constat fuisse discipulum.' Μῦθετ. Vide quæ de Musæi vita et carminibus nuper exposuit Fr. Passow in libro, qui est inscriptus Musæos p. 21. Ast.

νεανικώτερα] νεανικὸν dicitur, quidquid præstatum, insigne et magnificentum est, ut Polit. vi. p. 568. C. νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοκρητεῖς τὰς διανοίας. iv. 4. p. 425. C. καὶ τελευτῶν ἐς ἐν τι τέλειον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτό. viii. p. 563. E. ἀβῆμι μὲν τὸν μὲν ἢ ἀρχὴ οὐτως καλῆ καὶ νεανικῆ, ὅθεν τυραννὶς φέρεται. (Cf. Musgrav. ad Eurip. Hippol. 1204. Casaubon. et Schweighæus. ad Athen. iv. p. 170. C. Ast.

ὁ ὅδῃ] ὅδῃ Atticum reposui pro videri, v. Eustath. ad Iliad. A. p. 17. Maittair. de Dialect. p. 13. ed. Sturz. ὅδῃ est Eumolpus, qui carmina dicitur composuisse de Cereris mysteriis Bacchique fratris, v. Diodor. Sic. i. 11. Pausan. i. 38. Ast.

γόντες τῷ λόγῳ καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν
 ὀσίων κατασκευάσαντες, ἵστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἄπα-
 τα χρόνον ἦδη διάγειν μεθύοντας, ἠγησάμενοι κάλλιστον
 ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρους
 III. I. 69. ἀποτείνουσι¹ μισθοὺς παρὰ θεῶν· παῖδας γὰρ παίδων φασὶ
 καὶ γένος κατόπισθε² λείπεσθαι³ τοῦ ὀσίου⁴ καὶ εὐόρκου.
 ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην.
 τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα κατορύτ-
 τουσιν ἐν "Αἶδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν

—→ ἀγαθὰ τ.—¹ ἀποτείνουσι γρ.—² κατόπισθε II: κατόπισθεν *τ.—³ λείπεται III.

μέθην αἰώνιον] Quod poëta de Her-
 cule canunt, ut Hom. Od. xi. 601. αἰτὸς
 δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θα-
 ληρῆ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον "Ἡθην. Cf.
 Pindar. Nem. i. 111. Theocrit. xvii. 28.
 Rhiani fragm. in Brunckii Gnom. p. 181.
 Hinc etiam apud seriore poetas deorum
 menais accumbere est idem ac in eo-
 rum numerum adscribi. Sic Horat.
 iii. 3. 33. 'Illum ego lucidas Inire
 sedes, ducere nectaris Succos et ad-
 scribi quietis Ordinibus patiar Deo-
 rum.' v. 9. 'Quos inter Augustus re-
 cumbens Purpureo bibit ore nectar.' iv.
 8. 28. 'Dignum laude virum Musa ve-
 tat mori: Cælo Musa beat. Sic Jovis
 interest Optatis epulis impiger Hercules.'
 Μέθη scilicet h. l. est compositio in con-
 vitiois (vid. Schneider. ad Aristot. Polit.
 vii. 15. p. 448.) violentiæ notione ad-
 juncta. Ceterum respexit h. l. Plutar-
 chus in Luculli vit. t. i. p. 521. B. καὶ
 γὰρ ἐκεῖνος (Κίμων)—ἐτελεύτησεν—ὁδὴ
 τῶν ἔπλων καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν
 προκίμων ἔπαθλον ποιούμενος εὐωχίας καὶ
 πότους, ὅσπερ Πλάτων ἐπισκώπτει τοὺς
 περὶ τὸν Ὀρφέα, τοῖς εἰς Βεβιακῶσι φά-
 σκουρας ἀποκῶσθαι γέρας ἐν ἔδου μέθην
 αἰώνιον. Ast.

ἀποτείνουσι μισθοῖς] ἀποτείνειν pro-
 prie dicitur quis τὴν λόγον, τὴν βῆσιν
 alia id genus (v. Bast. Epist. Crit. p.
 152. Boissonad. ad Philostrat. p. 645.
 Heind. ad Gorg. §. 47.) tunc id dicimur
 ἀποτείνειν, quod copiosius explicamus,
 in quo multi sumus: et absolute quoque
 ἀποτείνειν ponitur, ut Gorg. p. 458. B.
 Ast.

τοῦ ὀσίου καὶ εὐόρκου] Sic Hesiodus
 "Erg. 280. Ὅς δὲ κε μαρτυρήσῃν ἐκὼν
 ἐπίορκον ὀμόσασας Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκῃν
 βλάψας ἠρεστον ἀάσῃ, Τοῦδέ τ' ἄμαν-

ροτέρα γενεὴ μετόπισθε λείπεται, Ἄν-
 δρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμεί-
 νων. Vid. Schol. Ruhnk. p. 149. Ast.
 ἐγκωμιάζουσι] Ut verba dicendi, sic
 quoque verba laudandi et vituperandi
 duplici accusativo junguntur. Vid. nostra
 ad Phædr. p. 275. et Sympos. p. 294.
 Bergler. ad Aristoph. Equit. 186. Ast.
 ἐς πηλὸν τινα] Olympiodorus in Phæ-
 donem hoc excitat ut Orphicum, ὅστις δ'
 ἡμῶν ἀτέλεστος, ὅσπερ ἐν βορβόρῳ κεί-
 σεται ἐν ἔδου (v. Orphi fragment. p.
 509. ed. Herm.) Quod respexit Plato
 in Phædon. p. 69. C. ἢ ἄν—ἀπέ-
 τος καὶ ἀτέλεστος ἐς ἔδου ἀφίκαται,
 ἐν βορβόρῳ κείσεται, ὃ δὲ κεκαβαρμένος
 τε καὶ τεταλειμένος, ἐκείσε ἀφικόμενος,
 μετὰ θεῶν οἰήσει. Cicero in Consolat.
 apud Lactant. iii. 19. 6. 'nam vitis et
 sceleribus contaminatos deprimi in tene-
 bras atque in cæno jecere docuerunt.'
 Vid. Plotin. Ennead. i. 6. p. 55. A.
 Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V.
 p. 95. et ad fragm. p. 137. Fischer. ad
 Phædon. l. l. et Wytttenb. p. 173. E-
 dem imagine usus est Plato vii. 18. p.
 523. D. καὶ τῷ ἔντι ἐν βορβόρῳ βαρβα-
 ρικῶ τι τοῦ τῆς ψυχῆς ἕμμα κατορορυ-
 μένον ἡμέα ἔλακει καὶ ἀνάγει ἔσω. Ce-
 terum κατορύττουσιν et ἀναγκάζουσι ele-
 ganter de ipsiis hujus sententiæ auctori-
 bus dictum; sæpissime enim ipse quis
 id facere dicitur, quod fieri vel factum
 esse ponit aut dicit. Vide exempla a
 nobis in libro, qui est 'de Platonis
 Phædro,' p. 135. not. excitata, quibus
 addere potes Petavium ad Synes. p. 19.
 Kuster. ad Suid. t. ii. p. 2. D. et Hem-
 sterhus. ad Thom. M. p. 187. Ast.
 κοσκίνῳ ὕδωρ] Respicit Danaï filias
 quinquaginta, quas, ut Horatius canit
 Carm. iii. 11. 31. 'Impiæ sponsos po-

ἔτι τε ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες, ἃ περ Γλαύκων περὶ τῶν δικαίων, δοξαζομένων δὲ ἄδικων διήλθε τιμωρήματα, ταῦτα περὶ τῶν ἀδικῶν λέγουσιν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔχουσιν. [§. 7.] Ὁ μὲν οὖν ἔπαινος καὶ ὁ ψόγος οὗτος ἑκατέρω.

Πρὸς δὲ τούτοις σκέψαι, ὧ Ζήκρρατες, ἄλλο^α αὖ εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ ἄδικίας ἰδίᾳ τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν II. 361.
ὡς καλὸν μὲν ἢ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μίντοι καὶ ἐπίπονον ἀκολασία δὲ^β καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετέες κτήσασθαι, δόξη δὲ μόνον καὶ νόμῳ αἰσχυρόν. λυσιτελέστερα δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος^α λέγουσι, καὶ πονηροὺς πλουσίους^β καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας εὐδαιμονίζεῖν καὶ τιμᾶν εὐχερῶς ἐβέλουσι δημοσία τε καὶ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε^γ καὶ ὑπεροβᾶν οἱ ἂν πῆ^δ ἀσθενεῖς τε καὶ κήνητες ὦσιν, ὁμολογοῦντες αὐτοὺς ἀμείνους εἶναι τῶν^ε ἑτέρων. τούτων δὲ^ε πάντων οἱ περὶ θεῶν^ε τε^h λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὡς ἄρα καὶ III. i. 70.
θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἐνειμαν, τοῖς δὲ^ι ἐναντίοις ἐναντίαν μοῖραν. ἀγύρται δὲ καὶ

—^α δικαίον φτ., δόλιον τε υ.—^β ἔγχεσθαι tm et rc υ.—^γ δὲ om φτ et pr Θ.—^δ οὕτως Θtm.—^ε ἄλλοθεν ε.—^ζ τε καὶ δικαιοσύνη om φτ.—^η τε υ.—^θ πλείστον φτ.—^ι καὶ πλουσίους ε.—^κ τε om ΠDKqtm.—^λ πῆ om φ.—^μ τῶν om Κ.—^ν δὴ ε.—^ξ θεός m.

tuere duro Perdere fato.' Eas apud inferos pertusis vasis aquam haurire finxerat antiquitas. Vid. Lucret. iv. 1020. Tibull. ii. 31. Hygin. fab. 170. et de tota fabula cf. Heyne ad Apollodori Biblioth. Observ. t. ii. p. 106. Ast.

§. 7. χαλεπὸν] Vid. Hesiodi versus ad Polit. i. c. 2. excitatos. Ast.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] I. q. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (Polit. ii. 17. p. 277. B. Politic. p. 294. E. 295. A. Theat. 153. B. de Legg. vii. 792. B. ix. 875. D.) In vetustissimo Vaticanorum legi τὰ τῶν δικαίων—ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον λέγουσι. ΜΥΡΑΤ. Sed libri editi, Codd. Reg. Venet. et Schol. Ruhnkenii vulgatam scripturam agnoscunt, et consentit hoc ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος usitatori illi ὡς πλῆθος, de quo vid. Leopard. Emendat. xiv. 19. Ast.

ἐγχερῶς] Ald. Bas. 1. et 2. ἀχερῶς. Ast.

τούτων δὲ πάντων] δὲ e Cod. Reg. reposuimus, quod Ficinus quoque expressit vertens, horum cetero omnium. Vulgo δὴ. Ast.

ἀγύρται] Ne deorum quidem ira metuenda est divitibus, qui quid injuste patrarint; ultro enim se offerunt, ad divitum domos circumveniunt artifices, qui parva mercede conducti deorum se iram sacris ac carminibus placaturos omniaque imminencia mala depulsuros et aversuros profiteantur; neque hoc tantum, sed et si cui nocere dives velit, se parvo sumtu cuilibet sive justo sive injusto maxima damna illaturos esse, quum deos quodammodo in potestate habeant, eosque tum illecebris, tam vinculis ac laqueis quibusdam, quo volunt, facile adducant—Ἀγύρται (ἀγείρω est cogo sive congreγο [mendicando colligo, vid. ad ii. 20. Ast.]) sunt circumforsamper circu-

μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες κείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ
 σφίσι δύναμις ἐν θιῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπιθαλαῖς,
 εἰ^δ τέ τι ἀδικημά του^κ γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκείσ-
 θαι¹ μὲθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, εἰάν τῃ^m τιν' ἐχθρὸν πημῆ-
 ναιⁿ ἐβέλῃ,^o μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδικῶ^p

—^h τε om DKq. — ^δ (emr.) — ἢ m. — ^κ τι φ. — ἀκείσθαι H, ἀκείσθαι K, ἀκείσ-
 θαι rc q, & ante lacunam τ: lacuna etiam in φ. — ^m εἰάν τε ΛΘΒΠΠστμ, εἰάν φΚε et
 pr D: καὶ εἰάν φs. — ^o ποι μείνω τ. — ^p θέλοι Θ. — ^p ἀδίκως DKq. — ^p βλάψαι φε,

latores, ut praestigiatores, ut pharmaco-
 polas ceterique ejusdem generis impos-
 tores, qui in plateis vicisque publicis
 plebem detinent, et aut certorum mor-
 borum amuleta et remedia vendunt, aut
 quasdam precum formulas et supersti-
 tiose confecta carmina, quibus mirabilia
 quasdam effici posse pollicentur. Ejus-
 modi autem homines aut medicos esse
 se aut divinos et hariolos profiteri solent.
 ΜΥΝΑΞΤ. Cf. Lucian. Deor. Dialog.
 xiii. l. t. i. p. 96. Hemsterh. ad Lucian.
 Mort. Dialog. xxviii. p. 447. Ast.

μάντεις] Multa impostorum genera,
 sed nulli aut impudentiores aut hominum
 generi perniciosiores, quam qui vates,
 harioli, divini vocantur. Hi stulta qua-
 dam, sed omnia prope hominum com-
 muni cupiditate futura praenocendi ad
 questum suum abutentes, non singulos
 modo privatim, sed civitates publice ac
 gentes totas ludibrio habent, omnia se
 scire jactant, ut Calchas ille Homericus.
 — Eos igitur ait Plato oberrare circum
 fores divitum; nam a pauperibus qui-
 dem nihil est, quod abradant; et iis ul-
 tro deferre operam suam, si quid ipsi
 divites eorumque majores commiserint,
 quo deorum in se iram concitarint, ad
 eos placandos et ad imminetia ex eo
 mala avertenda ac depellenda. ΜΥΝΑΞΤ.
 Perversas hominum opiniones de diis,
 sacrificiis, aliis id genus deridet quoque
 Lucian. sacrificant. t. i. p. 223. ed.
 Schmied. Ast.

ἐπὶ πλουσίων θύρας] Hoc eximia de
 pauperibus et mendicantibus dicitur, ut
 lib. vi. 4. Vid. Wesseling. ad Diodor.
 Sic. xiv. 25. t. i. p. 660. Wernsdorf. ad
 Himer. p. 866. et nostra ad Phaedr. p.
 282. Ast.

θυσίαις τε καὶ ἐπιθαλαῖς] Duobus po-
 tissimum modis iram Deorum mitigari
 posse arbitrabantur, sacris et cantibus.
 ΜΥΝΑΞΤ. Scilicet etiam Graeci homines
 sacrificando putabant Diis gratum fa-

cere. Vid. Eurip. Hippol. 8. ubi cf.
 Valcken. et Plutarch. Erotice. t. ii. p.
 766. C. — Addit ἐπιθαλαῖς, cantus sive car-
 mina, in quibus miram quandam inesse
 vim crediderunt. Ovidius: 'Carnine
 di superi placantur, carne mane.'
 Et carminibus morbos depelli putabant
 Virgilius, 'Hæc se carminibus promittit
 solvere mentes, Quas velit, aut aliis du-
 ras immittere curas.' Tibullus, 'Ter
 cane, ter dictis desepo carminibus.' Er-
 go nutrix illa apud Euripidem in Hip-
 polyto, Εἰσὶν δ' ἐπιθαλαὶ καὶ λόγος θελατῆ-
 ριος¹ φανήσεται τὴ τῆσδε φάρμακος νόσου
 Quæ interpretatus est Horat. Epist. i.
 lib. i. 'Sunt verba et voces, quibus hunc
 lenire dolorem Possis, et magnam morti
 depellere partem.' ΜΥΝΑΞΤ. De καθαρ-
 μοις, ἐπιθαλαῖς al. vid. Wesseling. ad Dio-
 dor. ii. 29. p. 142. Ast.

ἀκείσθαι] Schol. Ruhnk. θεραπεύειν.
 Sic et Phrynich. Προπαρασκ. Σοφιστ.
 Ms. apud Ruhnk. ad Tim. p. 114. ἀκείσ-
 θαι καὶ ἐξακείσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν
 καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας
 καὶ μαγγανείας ἐπισημύνας. οὐτως Πλά-
 των ἐν Πολιτεία. Proprie ἀκείσθαι ut
 ἰᾶσθαι est *lassa reficere et reparare*;
 hinc sarcire et reparare, tunc in univer-
 sum sarcire et expiare. Vid. Hemsterh.
 ad Thom. M. p. 26. et Wesseling. ad
 Herodot. v. 91. Ast.

μὲθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν] I. e. cum
 s. inter gaudia et oblationes, ita ut iis
 dies, quibus deorum iram placant acele-
 raque expiant, non pro tristibus, sed læ-
 tibus ac festis haberentur. Vide de hac
 vocis ἑορτῆ significatione Wernsdorf. ad
 Himer. p. 30. Ceterum αὐτοῦ ἢ προγόνων
 spectat ad notam illam veterum opin-
 ionem, pro peccatis majorum pœnas
 etiam posteros luere, quam Muretus plu-
 ribus illustravit et examinavit. Ast.

πημῆναι] Diras intelligit. Horatius
 (Epod. v. 89.) 'Diris agam ves, dira
 detestatis Nulla expiatur victima.' Ti-

βλάψει,⁹ ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὡς φασί, κείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. τούτοις δὲ πᾶσι ταῖς λόγους μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν κακίας πέρι εὐπειτίας δίδόντες,

ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν εἰσεῖναι⁷ ῥηϊδίως.⁸ λείη¹ μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγυθὶ ναίει· τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ⁴ θεοὶ προκάρποιβεν ἔθηκαν,⁷ καὶ τινὰ ὁδὸν μακρὰν τε καὶ ἀνάντη.¹⁰ οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ἰπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ὅτι καὶ ἐκείνος εἶπε

στρεπτοὶ² δὲ τε⁵ καὶ θεοὶ αὐτοί,²
καὶ τοὺς μὲν θυσίοισι καὶ εὐχολαῖς³ ἀγαναῖσιν⁶

βλάψῃ σ: βλάψει *σ.—⁷ εἰσεῖναι σμ ε.—⁸ ῥηϊδίως σ.—¹ λείη σμ σ.—⁴ ἰδρωτὰς σ.—⁷ ἔθηκαν σμ Π.—¹⁰ τε καὶ τραχείαν καὶ τυ.—² λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ ΑΘΦτ ετ πρ Η. λιστοὶ δὲ τε στρεπτοὶ Π, ληιστοὶ δὲ τε στρεπτοὶ ε.—⁵ δὲ τε ΑΘΗΠΔΚρσπ, τε φτί: δὲ γε σ.—³ αὐτοὶ εἰσι τυ.—⁶ εὐχολῆς σ.—⁹ ἀγαναῖσιν ΑΠΚ, ἀγαναῖσιν ΘΦτ: ἀγα-

bullus ii. 'Tunc tibi, lena, precor diras, satis anxia vivas; Moverit e votis paru quotacunque deos.' P in. xxviii. 'Diris desigi nemo non metuit.' Vid. Plutarchum in vit. Crassi. Μυακτ. In universum est πηήνια laedere, damno afficere quocunque demum modo, id quod sequens βλάπτει. Mox βλάψει scribendum esse pro βλάψει, Muretus quoque monuit. Constructio est enim, πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφίσι θύναμις—δακίσθαι—καί—βλάψει. Sic et Ficinus vertit, *persuadent, se vim habere a diis experiant—et nocendi*. Ast.

ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις] Artes magicas intelligit Plato, quibus non solum Deos cogi, verum etiam totius naturæ ordinem ac leges confundi ac tolli posse veteres credebant. Ἐπαγωγὰν sunt incantamenta et fallaciae cujuscunque generis, quibus Dii ita captari et iretriri putabantur, ut, ad quodcunque magi vellent, cogi possent; ἐπαγωγὴν enim vocatur, quidquid conciliandi, movendi, vel suadendi atque etiam allicendi pelliciantique viam habet, v. Tim. p. 45. D. Xenoph. Mem. ii. 5. 5. Econ. xiii. 9. Achill. Tat. i. 9. Suid. v. Ἐπαγωγὰ ἀπατηλὰ, πιδωτὰ, ἐφοκὰ. Phrynich. Ma. apud Ruhnken. ad Tim. p. 115. ἐπαγωγὴ ἔστιν καταδέσμοι. καὶ τοιαῦτα γοητεία φαρμακῶν καὶ ἐπαυδῶν καὶ δαμόνων προτροπαί. Ceterum male, si quid video, Ruhnkenius l. l. genus

quoddam θαγωγίας vel ψυχαγωγίας intelligit. Καταδέσμοι sunt vincula s. ligatura magica. Vid. Vales. ad Euseb. de laud. Constantin. p. 689. C. et Valcken. ad Theocrit. p. 41. Ast.

εὐπειτίας δίδόντες] Id est, περὶ τῆς κακίας, ἔτι εὐπειθῆς κτήσασθαι. Statim autem pro δίδόντες lego φθόντες. Μυακτ. Falso; εὐπειτίας (i. e. εὐμαρίας, facilitatem) pertinet ad δίδόντες, et δίδόντες est i. q. διδάσκοντες; δίδόντες enim, Latinorum tradere, est docere. Phædr. p. 271. A. ὅς ἐν ἄλλοις σπουδῇ τέχνην βητορικὴν διδῶ. infr. c. 8. σοφίαν δίδόντες. Hinc cum διδάσκειν etiam conjungitur, ut Sympos. p. 197. A. οὐτ' ἂν ἐτέρῃ δόξῃ οὐτ' ἂν ἄλλοι διδάξει. Sensus igitur est: qui docent, s. persuadere volunt, nihil facilius esse quam injuste et impie agere, excitant versus illos notes Hesiodi: ὡς τὴν μὲν κακότητα cet. Ast.

μαρτύρονται] I. e. μάρτυρα ἐπάγονται s. περὶ τῆς παραγωγῆς μαρτύρονται, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 438. Ast.

στρεπτοὶ δὲ γε] Verba sunt Phœnicis, Achillem alloquentis, Il. ix. 493. Στρεπτοὶ δὲ γε habet quoque Stobæus; vulgo legitur apud Homer. στρεπτοὶ δὲ τε (ut Cod. Reg.) vid. Heynii Observat. t. v. p. 640. Mox apud Homerum εὐχολῆς et in Cod. Reg. ἀγαναῖσι. Inter primum et secundum versus apud Homerum is interpositus est, Τῶντερ καὶ μείζων ἀρετῆ

- III. i. 71. λαμβῆ τε κτίσις τε^c παρατροπῶσ^d ἄνθρωποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆ^e καὶ ἁμαρτή.^f
 βίβλων δὲ^g ὄμαδον^h παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως,ⁱ
 Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὡς φασί, καθ' ἃς θηπο-
 λούσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα
 λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ^k θυσῶν καὶ και-
 II. 365. διᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι. ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν,
 ἃς^m δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἱ τῶν ἐκείⁿ κακῶν ἀπολύουσιν
 ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.ⁿ

§. 8. Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα
 καὶ τοσαῦτα λεγόμενα^o ἀρετῆς πέρι καὶ^p κακίας, ὡς ἄν-
 θρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα ἀκου-

ῆσαι^q.—^r κτίσις τε ΑΘ: om q.—^s παρατροπῶσ' ἢ, παρατροπῶσιν Κίττιν, παρατρο-
 πῶσιν οἱ Η.—^t ὑπερβαίη ἰ, υπερβῆη m.—^u ἁμαρτοὶ Θ.—^v ε τε ἰν.—^w ὄμαδον DΓ.
 —^x τε καὶ υ.—^y ὄρφεου Π.—^z καὶ PDK, μετὰ σ, μετὰ τινων ἔορτων τε καὶ q.—^{aa} τε
 καὶ ἰ, τε καὶ μετὰ υ.—^{ab} ἄς...ἀπολύουσιν om ἰ.—^{ac} περιμένει Πυ.—^{ad} λέγομεν ΘΦΠΤ.

τιμῆ τε βίη τε. Deinde μὲν τοὺς θύεσ-
 σι.—Ceterum deos muneribus et preci-
 bus exorari ac commoveri, celebrata est
 apud poetas sententia. Eurip. Med.
 963. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Ovid.
 Art. Amator. i. 442. 'Flectitur iratus
 voce rogante Deus.' Cf. Plaut. Rudent.
 Prolog. 22. Vid. ad Polit. iii. 4. p. 390.
 E. Ast.

Μουσαίου καὶ Ὀρφέως] De his Musaei
 et Orphei libris, ex quibus Orpheoteles-
 tes sacra expiatoria peragebant, vid. Ges-
 ner. Prolegom. ad Orpheum p. xlvii. ed.
 Herm. et Passow ad Mus. p. 31. et 40.
 Schol. Ruhnk. p. 150. βίβλων περὶ ἐπι-
 δῶν καὶ καταθέσεων καὶ καθαρῶν καὶ
 μαιεργμάτων καὶ τῶν ὁμοίων. Idem ὁμοί-
 ον explicat verbis, συναγωγῆν ἢ θέρυ-
 βον, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀδῶν. Ast.

ἐγγόνων] Sic scripsimus pro ἐγγόνων.
 Thom. M. p. 489. ἐγγονος δ' υἱός, ἐγγο-
 νος δὲ δ' υἱὸς ἢ θυγατρὸς υἱός. Vid. Dor-
 vill. ad Charit. p. 327. et Morus ad
 Isocrat. Panegy. c. 16. p. 36. Musaeus
 ferebatur Eumolpi et Selenes (Lunae) fi-
 lius (v. Meursius Eleusin. vii. p. 15.—
 Philochorus apud Schol. ad Aristoph.
 Ran. 1065. Proclus in Tim. i. p. 34.)
 et Orpheus Calliopea. Cf. Aristotel. de
 Anim. i. 5. Ast.

λύσεις] Expiationes, ut λύσαι μίσημα.
 Eurip. Orest. 597. φόβον v. 511. Vid.
 Schneider. ad Aristotel. Polit. ii. 1. §.
 14. Ast.

καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν] Scribendum puto
 καὶ παιδιᾶς καὶ ἡδονῶν: sicut dixit μετ'
 ἡδονῶν τε καὶ ἐορτῶν. STARR.

παιδιᾶς ἡδονῶν] παιδιᾶς ἡδονῶν sunt
 oblectationes ludorum, qui festis diebus
 in deorum honorem vel eorum ire pla-
 candæ causa solebant institui; igitur id
 est, quod supra μετ' ἡδονῶν καὶ ἐορτῶν.
 Sic etiam Ficinus intellexit vertens, esse
 ludorum oblectamentis. 'Hæsal enim
 alius sunt voluptates, præcipue om
 corporis; quapropter παιδιᾶς appositum est,
 ut dierum festorum oblectationes signifi-
 ficentur. Schæfer. in Glossar. Liviano,
 p. 560. corrigi volebat, διὰ ἡδονῶν, quod
 etsi per se valde probabile est, tamen a
 vulgata scriptura non videtur diaceden-
 dum esse. Ast.

τελετὰς] Etiam τέλη (v. Valcken. ad
 Eurip. Hippol. p. 163.) mysteria et isti-
 tia dicta, quorum auctor et conditor in-
 primis Orpheus traditur fuisse. Vid.
 Perizon. ad Elian. V. H. ii. 31. Es-
 chenbach. ad Epigon. p. 185. Καθαρισ-
 τας. καθαρσις vel λύσις. prima pars μνήσεως
 (v. Meursius Eleusin. vii. p. 18. Fischer.
 ad Phædon. p. 289.) in universum vim
 habebat τοῦ καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄν-
 θρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν
 ψυχὴν, ut Plato tradit in Cratyl. 405.
 B. Vid. nostra ad Phædr. p. 316. Ast.

§. 8. ἄνθρωποι—ἔχουσι τιμῆς] Con-
 strue: ὡς τιμῆς ἔχουσι ἄνθρωποι καὶ
 θεοὶ περὶ αὐτὰ, h. e. ὡς τιμῶσιν αὐτὰ ἄν-

ούσας^α νίαν ψυχὰς ποιῶν, ὅσοι εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὡς περ ἐπιπτόμενοι^β συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν^γ ποῖός τις ἂν ᾖ καὶ πῆ^δ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἀριστα διέλθοι;^ε λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν^ς κατὰ Πίνδαρον^ς ἐκείνο τὸ πότερον δίκαι^ς τεῖχος ὑψιον^ς ἢ σκολι-

—^α καὶ περὶ f.—^β ἀκουσάσας t.—^γ εὐφυεῖς εἰσι καὶ το.—^δ ἐπιπτόμενοι DK, ἐπισπόμενοι q, ἐφειπτόμενοι corr A.—^ε ἐξ αὐτῶν om v.—^ς ποῖ ΘΦDKετ.—^ς διέλθη ετ.—^ς αὐτὸν ε.—^ς κατὰ τὸν πίνδαρον v.—^ς δίκαι AΠDKετm, δίκαις v, δίκαιον ετ : δίκαις *c. conf. Bæckh. Pindari fragm. 232.—^ς ἕψηλδν v.—^ς σκολιὰς ἀπάτας AΘΠΘ

θρανοὶ καὶ θεολ. Pervulgaris est hæc particularum ὡς, ὅπως et πῶς cum genitivo, qui rationem et respectum indicat (ita ut cogitatione supplere possis præpositionem περ), et verbo ἔχω (sc habere) conjunctio. Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 228. Valckenar. ad Herodot. t. i. p. 263. et ad Eurip. Hippol. 462. Toup. Emendat. in Suid. t. iii. p. 12. Ast.

ἐπιπτόμενοι] Reponendum esse judico præsens ἐπιπτόμενοι. Male alii (ut Lexicon Græc. Basil. exhibet) ἐπιπτόμενοι corrigi voluerunt; nam πτέρεσθαι et πτόσθαι Atticis placuerunt, vid. Thom. M. p. 473. Græv. ad Lucian. Pseudoph. t. ix. p. 484. et Porson. ad Eurip. Med. 2. Sic Polit. v. 14. p. 467. D. ἔ, ἐν τῷ δὲρ, πετόμενοι ἀποφύγωσι. viii. 15. p. 567. D. ἀπόματοι—πολλοὶ ἔξουσι πετόμενοι, ἐὰν τὸν μύθον διδῶ. Euthyphr. p. 15. ed. Fisch. πετόμενόν τινα δίκαις; Ita et in Theæteto p. 199. B. Fischer. et Heind. recte διαπεπομένων pro διαπεπτομένων correxerunt. Ceterum Cod. Reg. exhibet ἐπισπόμενοι et pro var. lect. ἐπιπτόμενοι. Ast.

πῆ] Cod. Reg. τοῖ; sed quemadmodum ὅπη pro ὅποι ponitur (v. nostra ad Sympos. p. 197. et Boissonad. ad Philostrat. p. 604.) sic et πῆ sæpenumero pro τοῖ (quorsum) usurpatur, vid. Thom. M. v. ὅποι. Ast.

ἐκ τῶν εἰδῶν] Proprie pro verisimilitudine, h. e. εἰδῶς, verisimiliter, hæud dubie; sic ἐκ τῶν ὁμοίων, ἐκ τῶν ὁμοίων al. Vid. nostra ad Phædr. p. 275. Ast.

δίκαις τεῖχος ὑψιον] Sic exempla fere omnia exhibent, ut et apud Ciceron. ad Attic. xiii. 38. hi Pindari versus leguntur; sed Ciceronem eos apparet ad rem suam accommodasse et paululum deflexisse, quod bene jam monuit Schneider. ad Pindari fragm. t. iii. p. 21. ed. Heyn.

Cf. Ernesti Clav. Ciceron. v. πότερον δίκαις. Contra δίκαις et σκολιὰς ἀπάτας servarunt Codd. Harlei. et Reg. in Maximi Tyrii xviii. 1. p. 566. et σκολιὰς ἀπάτας habet quoque Atticus apud Euseb. Præp. Evang. xv. 5. Quæ quidem lectiones, quæ et sensum Platonicæ orationi convenientissimum exhibent et a Codd. Reg. ac Ven. (in Cod. Reg. δίκαι, i. e. δίκαι, scriptum reperitur) confirmantur, sine ulla dubitatione recipiendæ sunt. Ficin. vulgatam scripturam secutus est, ut qui verterit: *Utrum justitia concendam alta muris, an obliquas doli vias ingrediar, meque ita fulciens vitam agam.* Cornar. *Utrum justitia concensio amplex manibus, aut obliquæ fraudis, ita munus vitam transigam.* Ille igitur, ut vides, ad σκολιὰς ἀπάτας supplēvit ὀδὸν, quod durum est; hic vero σκολιὰς ἀπάτας ad τεῖχος retulit (ut Ernesti in Clav. Ciceron. p. 893.) quod nobilissimis illis Hesiodi versibus, unde, tanquam ex communi fonte, omnes fere virtutis et pravitatis viæ fluxerunt et descriptiones et imagines, aperte repugnat. Quocirca, si vulgatam defendere volueris, nihil relinquatur, nisi ut verbum ἀναβάς duplicem statuas et significationem et constructionem habere (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 448.) ita ut ἀναβάς τεῖχος sit, murum ascendens, at ἀναβάς ἀπάτας σκολιὰς verusam fraudem (i. e. verusam fraudis viam) ingrediens; quæ ratio admodum contorta vereor ut cuiquam placeat. Illa contra, quam commendavimus, scriptura facilem rei que admodum convenientem præbet sensum: utrum justitia an versutis fraudibus ascendam altum murum (i. e. turrim, πύργον, ut Pindar. Isthm. v. 36. *τερείχισται δὲ πύλαι Πύργος ἕψηλδς ἀρεταῖς ἀναβαίνου.*) Igitur τεῖχος est *fastigium fortunæ*, felicitis ac gloriøsæ vitæ. Ast. qui sic in

αἷς ἀπάταις^a ἀναβάς καὶ^b ἱμαντὸν οὕτω περιφράξας δια-
βιῶ; τὰ μὲν^c γὰρ^d λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, εἴαν καὶ
iii. i. 72. μὴ δοκῶ, ὄφελος^e οὐδὲν φασιν^f εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζῆμίας
φανέρως· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ^g
θεσπίσιος βίος λέγεται. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦ-
σί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν^h ἀλάθειανⁱ βιάται καὶ κύριον
εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο^k δὴ τρεπτόν ὄλως· πρόθυρα μὲν
καὶ^l σχῆμα κύκλω^m περὶ ἱμαντὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς
περιγραπτόν, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώττεκα

αἷς
DKtmr, σκολιᾶς ἀπάταις v, σκολιδὸν ἀπάταις q : σκολιᾶς ἀπάταις Hg.—^a καὶ om DK.—
—^b μὲν om v.—^c γὰρ δὴ v.—^d μὴ καὶ δοκῶ ὄφελος μὲν v.—^e οὐδὲν φασιν APDKqē
vM : φασὶν οὐδὲν *r.—^f παρεσκευασμένῳ ΘΕΠΙΣΤΟΤ.—^g τὴν H.—^h ἀλάθειαν Δδν
M : ἀλάθειαν *r.—ⁱ ἢν εἴη ἐπὶ εἰ, εἴη ἐπὶ v.—^k τοῦτο M.—^l μὲν γὰρ καὶ q.—^m κυ-

Addend. 'Etiam cl. Boeckhius, ut nunc video in Beckii Act. Seminar. Reg. vol. ii. p. ii. p. 413. δικῆ et σκολιᾶς ποί cum cod. Reg. scribi et καὶ ante ἱμαντὸν ex-pungi jubet, ὄψιον vero comparativum esse monet.'

τὰ λεγόμενα δικαίῳ] Hæc ita intelli-go: 'Nam, quæ mihi promittuntur, si justus sim, etiamsi non videar justus esse, ea dicunt, nihil prodesset, nihil esse nisi labores et pœnas, h. e. justitiæ præmia esse dicunt labores et pœnas.' Δέ-γων sæpenumero habet eam significatio-nem, ut sit promittere. Ast.

δηλοῦσι.—σοφοί] Simonidis dictum hoc erat, τὴν ἀλήθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεσθαι, v. Schol. ad Eurip. Orest. 335. Eleganter, etsi non ad verbum, Lambinus ad Horat. t. ii. p. 269. D. hunc locum vertit: 'quandoquidem existimatio et opinio vim affert veritati, et penes eam est vitæ beatæ principatus, omnino studium nostrum eo conferendum est, ut viri boni et justi videamur: vestibula et umbracula quædam et species et adumbrata virtutis descriptio nobis est comparanda et circumdanda, vulpes autem Archilochi va-ria atque astuta post illa involucria et pone illius generis umbracula attrahenda.' Ast.

πρόθυρα] Ante πρόθυρα addendum puto καὶ et interponendum post σχῆμα. Præcedens autem sententia non legitur interrogative in Ald. STEPH.

πρόθυρα] Male Stephanus; solent enim Græci orationem præcedenti ex-plicationis gratia subjectam, nulla co-pula interposita, adjungere, ita ut nobis

καὶ, ὄλως εἶναι vel tale quid omissum esse videatur. Monuimus jam hac de re in progressis.—Πρόθυρον proprie vestibu-lum et aditus (quo etiam Cicero translate usus est Orat. 17. v. p. Vid. Victor. Lect. Var. xxiii. 15.) est h. l. externa species, igitur id fere, quod σχῆμα. Sic et Themist. Orat. xi. p. 142. C. μὴ στή-ναι ἄχρι τῶν πρόθυρον καὶ παραπρασμά-των: cf. xxiii. p. 375. D. Ast.

σκιαγραφίαν ἀρετῆς] Adumbratam vir-tutis imaginem, quam ipsam virtutem mentitur. Σκιαγραφία est enim proprie extremarum umbrae quam corpus in sole facit, linearum circumscriptio (v. Quintil. x. 1.) quæ non corpus ipsum ut rem solidam, sed solam ejus speciem exhibet, eos vero, qui eam e longinquo spectant, fallit. Vid. Polit. x. 5. p. 602. C. Themst. 208. E. ubi cf. Heind. p. 499. Fischer. ad Phædon. p. 288. et Wyttenbach. p. 170. Verba ipsa ita construo, περιγρα-πτὸν κύκλω περὶ ἱμαντὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς (tanquam s. ut sit) πρόθυρα καὶ σχῆμα. Ast.

Ἀρχιλόχου] Celeberrimam Archilochi fabulam de vulpe respicit, quæ in pro-verbium venit, ἢ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλώττεκα, ut apud Dion. Chrysost. Orat. lv. p. 560. Vid. Jacobs. Comment. in Antholog. Gr. t. i. p. 174. et Huschke in Matth. Miscell. Philolog. v. i. p. 28. Ast.

ἀλώττεκα] I. q. ἀλωττεκῆν, int. δορᾶν, pellem vulpinaam (ut apud Plutarch. Aphrothegm. t. ii. p. 190. E. et 229. B. ἔπου μὴ ἐφικνεῖται ἢ λεοντῆ, προσρα-πτὸν εἶναι τὴν ἀλωττεκῆν), ut λέων pro pelle leonina ponitur; vid. Ruhnken. ad

ἐλκτέον^α ἐξόπισθεν^ο κερδαλέον καὶ ποιικίλην. ἀλλὰ γὰρ, φήσει^ρ τις, οὐ ράδιον αἰεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα. οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετές, φήσομεν, τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλλομεν^θ εὐδαιμονήσειν, ταύτη ἴτιον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. ἐπὶ γὰρ τὸ^ε λανθάνειν ξυνομοσίας^α τε καὶ ἑταιρείας^ε συναζόμεν, εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι^ι σοφίαν δημογορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς^ν πλονεκποῦντες δίκην μὴ διδόναι. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων^ω μέλει, οὐδ'^α ἡμῖν μελητέον^τ τοῦ λανθάνειν^α· εἰ δὲ εἰσὶ τε καὶ ἐπιμελοῦνται, οὐκ ἄλλοθεν τοὶ αὐτοὺς^α ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν^β ἢ ἐκ τε τῶν λόγων^γ καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν. οἱ δὲ^δ αὐτοὶ οὗτοι^ο λέγουσιν ὡς εἰσὶν οἴοι θυσαίαι III. I. 78.

κλπ σχῆμα φ, σχήματα καὶ κύκλω v.— ἐλκτέον tm.— ἐξόπισθε m.— φησί AΘ EΦησιπ.—^ι μέλλομεν DEq.— τῷ θτ.— ξυνομοσίας s.— ἑταιρίας φτ, ἑταρίας v. τί
—^ι διδάσκαλοι χρημάτων σοφίαν το.— ὄστε v.— ἀνθρώπων t.— οὐδ' q, καὶ θ, τί καὶ το: καὶ *s.—^ι οὐ μελητέον mg D cum s.— λαθεῖν το. δ' το.— τοιαῦτα φ.—^ι καὶ ἀκηκόαμεν φστ.— νόμον το.—^δ δ' v.— οὔτοι om t et pr H.—^ι ἀγαναῖσι

Tim. p. 257. Ast.
κερδαλέον] *Versutam*; proverbialiter enim vulpes dolosa audit, vid. Valcken, ad Ammon. i. 3. p. 18. Ceterum respexerunt h. l. Themist. Orat. xii. p. 279. A. φόνται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλάσκες, μάλλον δὲ ἀνθρώπια μικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλάσκεας θύσθεν ἐφελαόμενοι. Basilium Orat. de legend. Græc. libr. p. 29. τῆς Ἀρχιλόχου ἀλάσκεος τὸ κερδαλέον καὶ ποιικίλον. Sic et Horatius Epist. i. 16. 43. 'Introsum turpis, speciosus pelle decora.' Ast.
τὰ ἴχνη—φέρει] Sic iii. p. 410. A. εἰ οὐκ οὐ κατὰ ταῦτα ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὸν δίδασκον.—Phædon. c. 64. καὶ μὴ θέλητε ὄσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἴσῃ. De Legg. xii. p. 951. B. Ast.
ἑταιρίας] *Factiones*, ut Theist. p. 162. D. De Legg. ix. 856. B. Isocrat. de Big. 348. A. Steph. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 682. p. 322. Ast.
πειθοῦς διδάσκαλοι] Rhetores sunt in universum πειθοῦς δημογρογοί (v. Gorg. 453. A. Quintilian. Institut. Orat. ii. 15. 4. Aristid. Orat. Platon. i. p. 47. t. ii. Sent. Empiric. adv. Rhetor. ii. §. 2. p.

288. et Mureti Var. Lect. xi. 18.) tam ii, qui in concione populi verba faciunt (οἱ δημογοροί), quam illi, qui causas in iudicio agunt (οἱ δικανικοί). Ironicè vero artem rhetoricam Plato σοφίαν nuncupat; scimus enim, quantum ei Plato tribuerit. Ast.
δυνατόν] In Ald. est interrog. nota post δυνατόν: sicut paulo post in altera objectione, ἀλλὰ γὰρ ἐν ἔδου etc. post καιδων posita est. ΣΤΕΡΗ.
ἀλλὰ δὴ] Verba sunt ejus, quem Adimantus sibi adversarium fingit. Laudant h. l. Cyrillus contr. Julian. i. p. 76. D. qui pro μέλει habet μέλει; in sequentibus μελητέον omisso οὐ, ut Cod. Reg.; deinde ἀλλαχθέν τοιοῦτους ἴσμεν καὶ ἀκηκόαμεν. De sententia, nihil Deos latere, vid. quæ de Legg. x. p. 901. B. disputatur, et cf. Gataker. ad Antonin. i. §. 3. Ast.
εἰ μὲν μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν—μέλει] Sunt enim philosophi et fuerunt, dicit Cicero de Nat. Deor. i. 2. qui omnino nullam habere censerent humanarum rerum procurationem deos. Præcipue Sophistas, ut Protagoram, talia constat posuisse, v. de Nat. Deor. i. 1. et 23. Diog. L. ix. 51. Cf. de Legg. x. 895. B. 900. Ast.

τε καὶ εὐχολαῖς ἀγανῆσι^ε καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι^ε
ἀναπειθόμενοι. οἷς^η ἢ ἀμφοτέρω ἢ οὐδέτερω πιστίον. εἰ
δ' οὐν^ι πιστίον, ἀδικητίον καὶ θυτίον ἀπὸ τῶν ἀδικημά-
11. 366. των. δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες^ι ἀζήμιοι μόνον^κ ὑπὸ θεῶν ἐσό-
μεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα. ἀδικοὶ δὲ κερ-
δανουμέν τε καὶ λισσόμενοι ὑπερβαίνοντες καὶ ἀμαρτάνον-
τες, πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν.^λ ἀλλὰ γὰρ
ἐν Ἄιδου δίκην δάσομεν ἂν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν,^μ ἢ αὐ-
τοὶ ἢ παῖδες παίδων. ἀλλ' ὦ φίλε, φήσει λογιζόμενος, αἱ
τελεταὶ αὐτῶν μέγα δύνανται^ν καὶ οἱ λύσιοι θεοί, ὡς αἱ μέ-
γισταὶ πόλεις λέγουσι καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προ-
φῆται τῶν θεῶν γενόμενοι, οἱ ταῦθ' οὕτως ἔχειν^ο μνηύουσι.
[§. 9.] Κατὰ τίνα οὐν ἔτι λόγον δικαιοσύνην ἂν προδ^ρ με-
γίστης ἀδικίας αἰροίμεθ' ἂν; ἢν ἴαν μετ' εὐσχημοσύνης
κιβδηλοῦ^ρ κτησάμεθα, καὶ παρὰ^σ θεοῖς καὶ παρὰ^τ ἀνθρώ-
ποις πράξομεν κατὰ νοῦν ζῶντες τε καὶ τελευτήσαντες, ὡς
ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος. ἐκ δὲ πάν-
των τῶν εἰρημίων τίς μηχανή, ὧ Σάκρατες, δικαιοσύνην
τιμᾶν ἐθέλειν ὧ^τ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς^υ ἢ χρημάτων
111. i. 74. ἢ σώματος^υ ἢ γένους, ἀλλὰ μὴ γελαῖν ἐπαινουμένης ἀκού-

υ.—ε παραγεσθαι ε.—ἰ οἷς ε.—ἰ οὐ τ.—ἰ ὄντες φτ.—κ μόνον add ΠΙΔΚῆτῆμ.—
λ ἀπαλλάξομεν φ.—μ ἀδικήσωμεν φ.—ν αὐτῶν μέγα δύνανται om Αἰῆτῆτ et pr Π.—
ο ἔχειν αὐτως υ.—ρ προδ φτ, ἀπὸ τῆς υ.—σ κίβδηλον ε.—τ παρὰ τε υ.—τ παρ' το
υ
υτ.—υ δ om Κη.—υ ψυχῆς ΑΔΚῆφ et pr Π, ψυχῆς ιιι: τόχης φ.—υ ἢ σώματος

παράγεσθαι] Est perdicere aliquid, quo velimus, fraudis notione adjuncta, et quasi contumpere, ut de Legg. x. 885. B. ἢ τὸ δεύτερον ἔστας ἐφ' φροντίξω (τοῖς θεοῖς) ἀνθρώπων, ἢ τρίτον, ἐπαρρηθῆτος εἶναι, θυσιᾶς τε καὶ εὐχλαῖς παραγομένου (quibuscum conf. Hippodam. apud Stob. xii. p. 260.) Alcibiad. ii. p. 149. E. οὐ γὰρ, οἶμαι, τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν, ἔστας ὅτε δέρον παράγεσθαι, οἷον κακὸν τοιοῦτόν—οὐ δὲ, ἔτε οὐ παρεδόκει ἔστας, καταφρονοῦσι ἀπείστον τοῦτόν. Ceterum οἷοι—παράγεσθαι est i. q. τοιοῦτο, ἔστας—παράγεσθαι, vid. ad iii. l. Ast.

ἀζήμιοι] Cod. Reg. post ἀζήμιοι addit μένον; rectius esset μὲν, quo tamen carere possumus; nam crebro non sine vi

omittitur, ut apud Demosth. pro Cor. p. 315. V. Hoogeven. ad Viger. p. 536. Ast.

λισσόμενοι — πείθοντες] λισσόμενοι (supplicando) πείθοντες αὐτοὺς, ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Sic solet participium participio jungi, quo instrumentum indicatur vel aliquid probetur; vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 331. Ast.

ἀδικήσωμεν] Bas. 1. et 2. ἀδικήσωμεν, Cod. Reg. ἀδικήσωμεν. Ast.

φῆσει λογιζόμενος] Dicis argumentans, i. e. opponens, igitur: hoc opponet. Ast.

λύσιοι θεοί] Dii Iustrationum praesides, expiatores; v. ad §. 7. Ast.

§. 9. τόχης] Cod. Reg. ψυχῆς, solemnis permutatio. Ast.

οντα; ὡς δὴ τοι εἴ τις ἔχει ψευδῆ μὲν ἀποφῆναι ἃ εἰ-
 ρήκαμεν, ἰκανῶς δ' ἔγνωκεν ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολ-
 λὴν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκους,
 ἀλλ' οἶδεν ὅτι πλὴν εἴ τις βεῖα φύσει δυσχεραίνειν τὸ ἀδι-
 κεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβὼν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε ἄλλων
 οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ γῆρας ἢ τινος
 ἄλλης ἀσθενείας ψέγει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δεῖν.
 ὡς δέ, δῆλον· ὁ γὰρ πρῶτος τῶν τοιούτων εἰς δύναμιν ἐλ-
 θὼν πρῶτος ἀδικεῖ, καθ' ὅσον ἀν' οἷός τ' ἦ.⁸

Καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἢ ἐκείνο, ὅθεν
 περ ἄκας ὁ λόγος οὗτος ὤρμησι καὶ τῷδε καὶ ἐμοὶ πρὸς
 σέ, ὦ Σόκρατες, εἰπεῖν, ὅτι, ὦ θαυμάσιε, πάντων ὑμῶν,
 ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρ-
 χῆς ἡρώων ἀρξάμενοι, ὅσων λόγοι λελειμμένοι μέχρι τῶν
 νῦν ἀνθρώπων, οὐδεὶς πάποτε ἔψεξεν ἀδικίαν οὐδ' ἐπήνεσε
 δικαιοσύνην ἄλλως ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς τὰς
 ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας· αὐτὸ δ' ἐκάτερον τῇ αὐτοῦ δύ-

ἢ χρημάτων v.— ἀκούοντι σοι φ., ἀκούοντες τ.— τι φέτ, τι m.— ἔχει ΑΒΠίτο
 ππ: ἔχει *s.— ἀρῆκεν ΠΔΚρ.— γνώσασι v.— ἔχει Κρ, μὴ ἔχει Π, μὴ ἔχει D.
 — δὲ v.— ψέγειν Θ.— δεε τν.— ἀν om t.— ε ἦν ΠD, εἰ tm.— ὅτος om t.

— ὤρμηθῃ Κ, ὤρμηθῃ q.— πρὸς σέ om φΚτ.— θαυμάσιε q.— ἡμῶν ΘΠ.—
 — φαρματῆ pr Π.— εἶναι om φπκ.— ἄλλος m.— ἀπὸ τῶν ΔΚ.— αὐτῶν ΔΚ:
 ἀπὸ δ' ἐκάτερον om pr q.— ἀπὸ τῆ Κ.— τί δρᾶ v, τί δρᾶ ἐν t.— πῶσος τt.—

ὡς δὴ τι] Vulgo legitur ὡς δὴ τοι, in
 quo τοι nullam fere significationem ha-
 bet; nam vel ὡς δὴ vel ὡς δὴ τι obvia
 sunt, v. nostra ad Phædr. p. 272. Quo-
 circa τοι in τι mutavimus. Nondum vero
 persanatus est locus? Oratio enim man-
 ca est, quam sensus requirat conjunctio-
 nem: etiamσi, quomoiσ; unde καὶ ante
 εἰ, ut sapiissime factum est, excidisse,
 τοι vero, ut ab aliena manu illatam, vel
 expurgendam, vel pro eo τι (ὡς δὴ τι,
 nam profecto), quocum crebro permuta-
 tum esse constat, scribendum esse appa-
 ret. Ficinus vertit, Quin imo si quis
 falsa ostendat, a Græca oratione paulu-
 lum discedens. Sequens iudicativus
 ἔγνωκεν post optativum ἔχοι offedere
 non debet; sic enim etiam in Phileb. p.
 35. E. 38. E. Sympos. p. 308. C. Cf.
 Boeckh. in Plat. Min. p. 62. Matthiæ
 Misc. Philol. v. ii. p. i. p. 53. Gr. Gr. p.
 Plat. Vol. VI.

710. et Heind. ad Phædon. §. 12. 16. Ast.
 ἔχει] Cod. Reg. ἔχοι, vitiose. Ast.
 τὸ δὲ δῆλον] Sic e Bas. 2. reposuimus
 pro ὡς δὲ, δῆλον, in quo supplendum
 esset, ὡς δὲ οὕτως ἔχει, δῆλον ἐστὶ, cu-
 jus elipsis exemplum desidero; perspic-
 uum contra τὸ δὲ δῆλον sensum habet;
 namque est: quod, i. e. id quod e. id-
 que manifestum est. Vid. de hac arti-
 culi vi, quæ supra exposuimus. Simili-
 ter Ficinus vertit, Quod quidem ex eo
 patet, quoniam cet.—Mox pro οὐδ' τ' ὅ
 Ald. Bas. 1. et 2. ἦν exhibent. Ast.
 τῷδε] Ald. Bas. 1. et 2. τοῦδε. Ast.
 ἄλλως ἢ δόξας] I. e. ἄλλως ἢ δόξας al.
 ἔπαινον; non aliter laudavit iustitiam,
 quam ita, ut famam, honores et dona,
 quæ largitur, laudaret, h. e. non ipsam,
 sed ea laudavit, quæ ex ipsa manant.
 Sine causa igitur Benedictus corrigi vo-
 lebat ἢ δόξας τε cet. Ast.

- νάμει ἐν τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνὸν καὶ λαμβάνον θεούς τε καὶ ἀνθρώπους οὐδεὶς πώποτε οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίῳις
- III. I. 75. λόγοις ἐπέξῃλθεν ἰκανῶς τῷ λόγῳ, ὡς τὸ μὲν μέγιστον κακῶν ὅσα ἴσχει ψυχῇ ἐν αὐτῇ, δικαιοσύνη δὲ μέγιστον
- II. 367. ἀγαθόν. εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπέιθετε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ ἦν ἕκαστος ἀριστος φίλαξ, δεδιὼς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ἦ ταῦτα, ὧ Σώκратες, ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τούτων πλείω, Θρασύμαχος τε καὶ ἄλλος πού τις ὑπὲρ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἂν, μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμι φερτικῶς, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλ' ἐγώ, οὐδὲν γὰρ σεῖ δέομαι ἀποκρύπτεσθαι, σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι τὰναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατεινάς λέγω. μὴ οὖν ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ τῷ λόγῳ ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρείττον, ἀλλὰ

τῷ λόγῳ ἰκανῶς φτ.— κακῶν ΘΦΚστ.— ἴσχει v.— ἐαυτῇ pr m.— ἡμῶν v.— ἄλλους t.— αὐτὸς t.— ἐν ἦν tv.— ἕκαστος om ΑΘΞΦΠτ, ante ἕκαστος ponunt tv.— ξύνοικος ἢ ΑΘΞΦΠτ, ξυνοικήση v : ξυνοικήη *s.— τῶς v.— πλείω τούτων v.— τε om v.— γ' ἐμοὶ t : γέ μοι s cum plerisque.— δοκεῖ φ.— σου ov

Kq.— ἐνδείξῃ μόνον v.— κρείττον ΑΠη, κρείττων DK : κρείττων *s.— αὐτῇ

ἐν ἰδίῳις λόγοις] λόγοι ἴδιοι s. ἰδιωτικοί, privati, opponantur carminibus, quia poesis publica et communis ars censabatur, μουσική δημόδης, ut in Phædon. p. 61. A. dicitur. Sic et Phædr. c. 40. εἶτε πολιτικὸν ἐγγράμμα εἶτε ἰδιωτικόν, ἐν μέτρῳ ὡς ποιητής, ἢ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης. Sympos. p. 178. B. οὔτε λέγονται οὔτ' οὐδενὸς οὔτε ἰδιώτου, οὔτε ποιητοῦ. V. nostra ad Phædr. p. 344.— καὶ λαμβάνον, i. e. ἐν τε λαμβάνῃ, ἐάν τε μὴ θεός τε καὶ ἀνθρώπος. Ast.

ξύνοικος] γρ. ξύνοικος ἢ. ΣΤΡΗΝ. Scilicet Bas. 2. ξύνοικος ἢ; saltem esse deberet ξύνοικος εἶη. Ast.

μεταστρέφοντες—φορτικῶς] Pervertentes vel invertentes (sic Gorg. p. 456. E.) utriusque vim pingui quadam et insolenti ratione. Φορτικὸν a φόρτος est proprie grave et molestum; deinde ad eos transfertur, qui vel insolentia et arrogantia vel pingui et inculca ratione et oratione offendunt; vid. Heind. ad Cratyl. p. 58. Ast.

δέομαι] Volo, vid. Lexicon. Xenoph. v. i. p. 641.—Cod. Reg. σου pro σε ha-

bet; vitiose. Ast.

κατατεινάς] Bene Muretus ad h. I. notat: 'κατατεινάς non est protractens orationem, ut Marsilius Ficinus putat, sed intendens quasi nervos, quibus machina trahitur, quanta maxima possum contentionem injustitiam defendo. Sic supra (ii. 2. ubi v. not.) κατατεινάς ἐρῶ τὸν ἀδικὸν βίον ἑκαιρῶν, et lib. i. c. 3. αὐ ἐπιθυμῶμαι παύοντα κατατεινόνουα.' Ast. κρείττων] Sic Cod. Ven. Libri editi κρείττων; illud præferendum duximus; namque si Græci cum nomine masculini vel feminini generis adjectivum conjugant neutrius generis, non in eo, ut vulgo tradunt, generis permutatio cernitur, sed vis quædam singularis in neutro inest; adjectivum enim, si cum nomine idem genus habet, nihil est nisi ipsius prædicatum, contra si neutro genere, quod a nominis genere diversum est, ponitur; per se quasi exhibetur, et id, quod significat, non nomini adherere, sed per se (nos dicimus objective) esse cogitatur. Quocirca tunc inprimis neutrum ponitur, ubi non de singulari quadam re sermo

τί ποιούσα ἑκατέρω τὸν ἔχοντα αὐτῆ^m δι' αὐτὴν ἢ μὲν κακόν, ἢ δὲ ἀγαθόνⁿ ἐστὶ. τὰς δὲ δόξας ἀφαίρει, ὡς περ Γλαύκων διεκελεύσατο. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρήσεις ἑκατέρωθεν τὰς^o ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς^p προσθήσεις, οὐ τὸ δίκαιον φήσομεν ἔπαινεῖν σε ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, οὐδὲ^q τὸ ἀδίκον εἶναι ψέγειν ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, καὶ παρακελεύεσθαι ἀδίκον ὄντα λαιθάνειν, καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν, ξυμφέρει τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἀδίκον αὐτῶ^r μὲν ξυμφέρει καὶ λυσιτελοῦν, τῶ δὲ ἥττονι ἀξύμφορον. ἐπειδὴ οὖν ὁμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν τε^s ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν^t ἕνεκα ἀξια κεκτῆσθαι,^a πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν, οἷον ὄργᾶν, ἀκούειν,^v φροεῖν,^w καὶ ὑγιαίνειν^x δὴ καὶ ὅσα ἄλλα^y ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει ἀλλ' οὐ δόξῃ ἐστί, τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἔπαινεσον δικαιοσύνης, ὃ αὐτὴ δι' αὐτῆⁿ τὸν ἔχοντα ὀνίνησι καὶ ἀδικία βλάπτει.^a μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἔπαινεῖν, ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοίμην^b ἂν οὕτως ἔπαινούτων δικαιοσύνην καὶ ψεγόντων ἀδικίαν, δόξας

φρίσσι et corr D.— ἢ μὲν ἀγαθὸν ἢ δὲ κακόν v.— ὁ δὲ τὰς μὲν v.— τὰς ψευδεῖς τὰς δὲ ἀληθεῖς r.— ὁ δὲ...δοκεῖν om et pr E.— ἀπὸ τῆμ.— τότε ΠD.— ἰ ἀντὶς E.— κτῆσθαι v.— καὶ ἀκούειν καὶ v.— φροεῖν...τῇ in mg Π.— θγαίρειν καὶ t.— ὅτ' ἄλλα m, ἄλλα ὅσα t.— ἐαυτῆν t.— ἀδικία βλάπτει APDΚετο

est, sed universe aliquid describitur, ut νόσος ἐστὶ κακόν (Krankheit ist ein Uebel), contra ἡ νόσος ἐστὶ κακὴ (die Krankheit ist übel), ubi de singulari morbo sermo est. Sic hoc quoque loco de injustitia et justitia universa, non singulari quadam agitur; quapropter in sequentibus ἢ μὲν κακόν, ἢ δὲ ἀγαθόν dicitur esse. Ast.

ψευδεῖς—ἀληθεῖς] Sequitur Fic. lectionem quæ est in præced. edit. in qua ἀληθεῖς priore loco, ψευδεῖς posteriore ponitur. STEPH.

ἀληθεῖς—ψευδεῖς] Sic Ald. Bas. 1. 2. et Ficinus, abstuleris utrinque veras, falsas autem appropinquas. Stephanus, verba ita invertens, τὰς ψευδεῖς, τὰς δὲ ἀληθεῖς προσθήσεις, ipsum invertit sensum; invertit? imo pervertit. Sensus est enim, justum per se laudandum est ab omni justitie specie tantopere alienum, ut vel injustum videatur esse (ut p. 361. B. μηδὲν γὰρ ἀδικῶν δόξαν εἶχε

τω τῆς μεγίστης ἀδικίας—ἀλλ' ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου, δοκῶν μὲν εἶναι ἕδικος διὰ βίου, ἐπὶ δὲ δίκαιος); sic et injustum per se, ab omni injustitie specie tantopere remotum, ut adeo pro justo habeatur, vituperari oportet. Vitiosam esse Stephani lectionem, etiam Morgenstern. in Comment. de Platonis Republ. p. 123. monnit. Ast.

τῶν τε] Benedictus corrigi volebat τῶν γε; sed τε sæpernumero poni, sequente δὲ, supra jam observavimus. Ast. τοῦτ' οὖν ἀπὸ—δικαιοσύνης] Hoc ipsum laudato in justitia. Sic genitivus poni solet post verba laudandi, admirandi, et quæ contraria significant. Polit. ii. 16. p. 376. A. καὶ τοῦτο—ἐν τοῖς κατὰ κράτος, ἢ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Vid. Heind. ad Theætet. §. 48. et Matthiæ Gr. Gr. p. 498. Ast. ἀνασχοίμην] Schol. Ruhnk. ἦτοι ἀνασχοίμην (sic Cod. Reg. exhibet). γράφεται καὶ ἀποσχοίμην. Ast.

τε περὶ αὐτῶν καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων, σοῦ δὲ οὐκ ἂν, εἰ μὴ σὺ κλειούεις,^c διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας^d ἢ τοῦτο. μὴ οὖν ἡμεῖν ἐνδείξῃ μόνον τῷ λόγῳ^e ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρείττων,^f ἀλλὰ τίς ποιούσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτή^h δι' αὐτήν, ἴαν τε λαυθάνη ἴαν τε μὴ θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους, ἢ μὲν ἀγαθόν, ἢ δὲ κακόν ἐστιν.

§. 10. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδαιμάντου ἠγάμη, ἀτὰρ οὖν καὶ
 II. 368. τότε πάνυ γὰρ ἤσθη καὶ εἶπον Οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς,ⁱ ᾧ παῖ-
 III. I. 77. δες ἐκείνου^k τοῦ ἀνδρός, τὴν^l ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἔραστής, εὐδοκίμησαντας^m περὶ τὴν Μεγαροῦⁿ μάχην, εἶπὼν

παῖδες Ἀρίστανος, κλεινοῦ^o θεῖον^p γένος ἀνδρός.^q
 τοῦτό μοι, ᾧ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν^r πάνυ γὰρ θεῖον κερτόν-
 βατε, εἰ μὴ κέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμεινον εἶναι,

π, ἀδικίαν βλέπτε φτ et πt θ : ἀδικίαν δ βλέπτε τε θ cum φ. — ἀποδοχοίμην Δτ π, ἀποδοχοίμην ΠΔΚφσ et γρ Α. — κλεινοῦ ΑΠΔΚφστμ : κλεινοῦ φ. — ἐλεγεῖ-
 ον

λυθα Κ. — τῷ λόγῳ μόνον ε. — κρείττων ΘΚφδστμ, κρείττων Δ. — ἀλλὰ καὶ τί ΠΔΚφσ. — εἶπὸν ΑΘΠΦΔτμτ. — γε om v. — ἡμᾶς ἔχει εἰ δ. — τῶν κείνου ετ.

— ὅς τὴν ετ. — εὐδοκίμησαντας θ, εὐδοκίμησαντος ε. — ἐν μεγαροῦ φτ. — ἐκεί-
 νου φτ, κλεινοῦ Ε. — θεῖοις v. — ἀνδρῶν φ. — δοκεῖ εὖ ἔχειν δ φίλοι v. — ἐπέεγα

κλεινοῦ] Ficinus, nisi forte tu jusse-
 ris; sed significantiorem esse indicati-
 vum, per se intelligitur. Ast.

§. 10. ἤσθη] Heusde Spec. Crit. p. 70. pro ἤσθη legendum esse censet ἠγάσθη, excitans Themist. in Orat. xi. p. 147. B. καὶ δῆτα ἐγὼ — ἄλλα τε ἠγάσθη πολλᾶκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀτὰρ οὐκ καὶ θαυμαστῶς ἔγμαι καὶ ἐπεικῶ. Sed primum ut verbum praecedens repetatur non opus est (sic Protagor. p. 335. D. ἀεὶ μὲν ἐγὼ γὰρ σὺν τῶν φιλοσοφῶν ἔγμαι, ἀτὰρ καὶ σὺν ἐπεικῶ καὶ φιλαῖ); deinde ἤσθη multo significantius esse verbo ἠγάσθη apparet, et verbum significantius postulare videtur illud πᾶν γε. ἠδεσθαι, ut χερσεῖν, saepenumero de delectatione ponitur, quam ex alicujus ratione vel oratione percipimus. Sic Lysid. 318. D. καὶ ἐκείνου ἠσθεις τῷ φιλοσοφίᾳ. Xenoph. Mem. Soar. iv. 5. 9. ἠδεσθαι ἐπὶ τοῖς εἰρημίοις. Ast.

παῖδες Ἀρίστανος] Respexit hos ver-
 sus Aristid. Orat. Platon. i. t. ii. p. 73. Ceterum jam Critias gentem inde ab antiquioribus temporibus insignibus a poetis celebratam fuisse, prodit in Charmid. p. 157. E. ἢ τε γὰρ πατέρα ἡμῶν οἰκία ἢ Κριτίου τοῦ Δρακίδου καὶ οὐδ' Ἀνακρίωντος καὶ οὐδ' Σόλωνος καὶ οὐδ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκωμιασμένη παραδόξως ἡμῶν ἐς διαφέροντα κἀλλει τε καὶ τῇ ἄλλῃ λογιμένῃ εὐδαιμονίᾳ. Ast.

πάνυ γὰρ θεῖον κερτόνβατε] Admirabiliter sobrius actum est a, agitur, pro-
 surus divini, h. e. admirabilis estis. Πέ-
 χων enim et πάθος apud Atticos qua-
 lescunquae rei vel hominis alicujus na-
 turam et proprietatem significat; vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 651. Diver-
 sum est illud Phaedri c. 14. θεῶν τε σοῦ,
 ἄσπερ ἑμῶν τῶν, θεῶν πάθος κερτόνβατε;
 Ast.

αὐτὰ δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. δοκεῖτε δὴ μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπείσθαι· τεκμαιρομαι δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπεὶ^α κατὰ γε αὐταὺς^β τοὺς^γ λόγους ἠπίστων ἂν ὑμῖν.^δ ὅσῳ^ε δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χρήσωμαι.^ς οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶν^ζ ἔχω· δοκῶ γάρ μοι ἀδύνατος εἶναι· σημείον δὲ μοι, ὅτι ἂ^η πρὸς Θρασύμαχον λέγων^θ ἤμην ἀποφαίνειν ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας,^ι οὐκ ἀποδέξασθέ μου· οὐτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω· δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ἢ παραγενόμενον δικαιοσύνη κακηγορουμένη^κ ἀπαγορεύειν καὶ μὴ^λ βοηθεῖν ἔτι ἐμπύοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. κράτιστον οὖν οὕτως ὅπως δύναμαι ἐπικουρεῖν αὐτῇ. Ὁ τε οὖν^μ Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθῆσαι καὶ μὴ ἀνεῖναι τὸν λόγον, ἀλλὰ διερευνήσασθαι τί τ' ἔστιν ἰκότερον καὶ περὶ τῆς ἀφελείας αὐτοῖν^ν τάλανθες ποτιέρας^ξ ἔχει. εἶπον οὖν ὁ περ ἑμοί^ο ἔδοξεν, ὅτι^π τὸ ζήτημα ᾧ ἐπιχειροῦμεν III. I. 78. οὐ φαῦλον^ρ ἀλλ' ὄξυ βλέποντος, ὡς ἑμοὶ φαίνεται. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς^σ οὐκ δεινὸς δοκεῖ^τ μοι, ἢν δ' ἐγώ, τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐτοῦ,^θ οἷαν περ ἂν^υ εἰ προσέταξέ τις γράμματα σμικρὰ^φ πῶρῳθεν ἀναγνῶναι μὴ πάνυ ὄξυ βλέπουσιν, ἔπειτά τις ἐνενόησεν^χ ὅτι τὰ αὐτὰ γράμματα ἔστι που καὶ ἄλλοι μείζω τε καὶ ἐν μείζονι ἔρμαιον ἂν ἐφάνη, οἶμαι, ἐκείνα πρῶτον ἀναγνόντας οὕτως ἐπισκοπεῖν

v.—^α ad φ.—^β τοῦ om τ.—^γ ἡμῖν m.—^δ ὅσα m.—^ε χρήσωμαι ΘΕΔΚγστ et pr φ.—^ς βοηθῶν v.—^ζ λέγω Π.—^θ ἀδικίας...δικαιοσύνη in mg Θ.—^ι κακηγορουμένη τ.—^κ μὴ om τ et pr Θ.—^λ ὅτε δη οὐν ε, τότε δη οὐν v.—^μ αὐτῶν φστ.—^ν ποτιέρας το, προτιέρας m.—^ξ μοι το.—^ο δ φέρεται.—^π φαῦλον ΔΚγ.—^ρ ἡμεῖς ΔΚστ.—^σ οἱ ΠΔΚγ.—^θ δοκεῖτε ε et corr Dm.—^υ αὐτοῦ om ε.—^φ ἂν om Θστ.—^χ σμικρὰ om q.

δοκεῖτε δὲ] Sic scripsimus pro δοκεῖτε δὴ. Ficinus, Videmini autem mihi. Ast. ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ἡμετέρου τρόπου] Ex moribus vestris, univcrsae spectatis. Sic v. 12. p. 466. B. ἡ ἄλλη πόλις, urbs univcrsae spectata. v. 14. p. 467. B. vii. 5. 520. B. 521. A. Vide de hac vocis ἄλλης potestate nostra ad Phaedr. p. 241. Ast.

ἔστω οὖν] Citat haec Galen. de Hippocr. et Platon. decret. ix. p. 330. t. i. v. 47. usque ad ἐπισκοπεύοντες; μοι pro

ἑμοι exhibet et post ἐπειδὴ inserit μὲν, quod recepimus. Cod. Reg. vitiose ἡμεῖς οἱ δεῦρο. Ast.

δοκεῖ μοι] Galen. δοκῶ μοι (v. nostra ad Phaedr. p. 235.) quod arripet, etsi δοκεῖ μοι (placet mihi, decerno, volo) idem valet. Ast.

ἔρμαιον ἂν ἐφάνη] Lucrum hoc manifestum esset; notum ἔρμαιον, i. q. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, vid. Rittershus. ad Isidor. Peius. Epist. iv. 12. et Ruhnk. ad Tim. p. 121. Ast.

τὰ ἐλάττω, εἰ τὰ αὐτὰ^α ὄντα τυγχάνει· Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ τί τοιοῦτον, ὃ Σάκρατες, ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσῃ καθαροῦς; Ἐγὼ σοι, ἔφη, ἐρῶ. Δικαιοσύνη, Φαμίν, ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἐνός, ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως; Πάνυ γε, ἦ δ' ὄς. Οὐκοῦν^β μείζον^γ πόλις ἐνός ἀνδρός; Ἄ μείζον, ἔφη. Ἴσως τοίνυν πλείων ἂν δικαιοσύνη^δ ἐν τῷ μείζονι ἐνεῖη καὶ ῥάων^ε καταμαθεῖν. εἰ
 11. 369. οὖν βούλεσθε, πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι^ζ ζητήσωμεν^η ποῖόν τι^θ ἔστιν, ἔπειτα^ι οὕτως ἐπισκεψόμεθα^κ καὶ ἐν^λ ἐνὶ ἐκάστῳ, τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντες.^μ Ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς^ν ἴδοιμεν ἂν^ξ γιγνομένην καὶ τὴν ἀδικίαν; Τάχ' ἂν, ἦ δ' ὄς. Οὐκοῦν γενομένου^ο αὐτοῦ ἔλπις^π εὐτετίστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν; Πολύ γε. Δοκεῖ οὖν χρῆναι ἐπιχειρῆσαι περαινεῖν; οἶμαι μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι.^ρ σκοπεῖτε οὖν. Ἔσπεκται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως ποίει. [§. 11.] Γίγνεται τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγῶμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης ἀλλὰ πολλῶν ἐνδότης. ἦ τίς οἶσει

111. i. 79.

—^ρ ἐνόησεν c.—^α ταῦτα c.—^β που καὶ om q.—^γ οὐκοῦν δὴ πόλις μείζον v.—^δ μείζον K, μείζων ΑΘΦτ.—^ε ἀνδρὸς ἐνός H.—^ζ μείζων ΑΘΦ.—^η ἂν ἡ δικ. ΘΦτ.—^θ ῥάων Kv.—^ι ἐν τῷ μείζονι ζητήσωμεν ἐν ταῖς πόλεσι ποῖόν v.—^κ ζητήσωμεν ts.
 —^λ ἔρα v.—^μ ἔπειθ v.—^ν ἐπισκεψόμεθα K, ἐπισκεψόμεθα D, ἐπισκεψόμεθα ΑΘΠΠο.—^ξ ἐν om ΠDK.—^ο σκοποῦντες Φ, ἐπισκοπῶντες t.—^π δοκεῖ v.—^ρ ε αὐτοῖς t.—^σ ἂν ante αὐτῆς ponit Φ.—^τ γενομένου ms.—^θ ἔλπις om t.—^ι αὐτὸ οὐκ ὀλίγον ἔργον εἰ-

περὶ τὸ δίκαιον] Galen. περὶ δίκαιον legit; sed ἡ περὶ τὸ δίκαιον ζήτησις est ἡ τοῦ δίκαιου ζήτησις, ex noto prepositionis περὶ cum accusativo conjunctæ usu. Ast.

ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἐνός] Galen. ἔστιν ἐνός ἀνδρὸς, ἔστι δέ που πάλιν τῆς ὅλης πόλεως. Sed recta est vulgata scriptura. Mox exhibet Galen. μείζων, ut et Cod. Reg.; rectius vero habet μείζον, vide supra notata. Deinde ἂν εἶη Galen. pro ἐνεῖη, solemnī permutatione, et pro ῥάων (Bas. 1. et 2. vitiose ῥάων) exhibet ἔστι. Ast.

ζητήσωμεν] Sic Steph. Ficino probante, ut qui verterit: quæreturus (in

vers. a Gryneo correctæ legitur quæreturus), in civitatibus quidnam sit. Ald. Bas. 1. 2. et Galenus exhibent ζητήσωμεν; sic et ἐπισκεψόμεθα Bas. et Cod. Reg. legunt; Ficinus, considerabimus. Ast.

ἄρ' οὖν, εἰ] Aristotel. Polit. i. 1. εἰ δὲ τις ἐξ ἀρχῆς τὰ πρόγματα φερόμενα βλέψει, ὅσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς κάλλιστ' ἂν οὕτω θεωρησείη. Ast.

§. 11. οὐκ αὐτάρκης] Aristotel. Polit. i. 2. (i. 1. §. 12. Schneid.) εἰ γὰρ μὴ αὐτάρκης ἕκαστος χωρισθεὶς, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις μέρεσιν ἔξει πρὸς τὸ ἕλαν, ὃ δὲ μὴ δυνατόν ἐστὶ κοινῶν ἢ μηδὲν δεόμενος δι' αὐτάρκειαν, οὐδὲν μέρος πόλεως, ὅσπερ ἡ

ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζεις; Οὐδεμίαν, ἢ δ' ὅς. Οὕτω δὴ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου^m χρεῖαι; πολλῶν δεόμενοι, πολλοὺς εἰς μίαν οἰκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτηⁿ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα.^o ἢ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταδίδωσι δὴ^p ἄλλος ἄλλω, εἴ^q τι μεταδίδωσιν, ἢ μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὐτῷ ἄμεινον εἶναι. Πάνυ γε. ἴθι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν. ποιήσεις δέ^r αὐτήν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἡμετέρα χρεῖα. Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρεῶν ἢ τῆς τροφῆς παρασκευῆ τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἔνκα.^a Παντάσασί γε. Δευτέρα δὴ^r οἰκήσεως, τρίτη δ' ἡ ἐσθῆτος^v καὶ τῶν τοιούτων. Ἔστι ταῦτα. Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἢ πόλις ἀρκέσει^w ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο^x τι γεωργὸς μὲν εἰς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἢ καὶ σκυτοτόμον^y αὐτό- iii. i. 80. σε^z προσθήσομεν,^a ἢ τιν' ἄλλον τῶν^b περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν;^c Πάνυ γε. Εἴη δ' ἂν ἢ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις

ναυ v.—^d om K et pr Θ.—^m τὸν δ' ἐπ' ἄλλον om Φτ.—^a αὐτὴ m.—^o ὄνομα om pr m.—^p δὲ DKq.—^q εἴ...ἦ] καὶ τε.—^r δ' v.—^s ζῆν γ' ἔνεκα v.—^t δὲ γε.—^u δ' add A PDKqv.—^v ἐσθῆτός τε καὶ v.—^w ἀρκέσει q, ἀρέσκει Π et pr D.—^x ἄρα ἄλλο v.—^y ἢ σκυτοτόμον τινὰ ἐν.—^z αὐτός σε Π, αὐτὸν σοι DK, αὐτοῖς σοι q.—^a προσήσο-

θηρίον ἢ θεός. φύσει μὲν οὖν ἢ ὄρμη ἐν πᾶσι ἐπὶ τὴν τοιαύτην κοινωνίαν, ὁ δὲ πρῶτος συνστήσας μεγίστων ἀγαθῶν αἰτίας. Nemesius de Nat. Hom. c. 1. p. 52. ed. Matth. φύσει γὰρ συναγελαστικὸν καὶ πολιτικὸν ζῶον γέγονεν ὁ ἄνθρωπος· εἰς γὰρ οὐδεὶς αὐτάρκτης ἑαυτῷ πρὸς ἑαυτὰ. δῆλον οὖν, ὡς αἱ πόλεις διὰ τὰ συναλλάγματα καὶ τὰ μαθήματα συνέστησαν. Ast.

ἢ τιν' Ald. Bas. 1. 2. et Steph. ἢ τιν' ; nos scripsimus ἢ τιν'—ἕλλην, ut Ficinus vertit, an vero tu putas, aliud extitisse civitatibus constituendis iniitium? Ceterum ante οἰκίζειν articulus τοῦ οmissus est; quod quidem, postquam vni doctissimi copiosius de hac re exposuerunt (v. Schaefer. Melet. Crit. p. 81. Heind. ad Cratyl. p. 110. et Matthiae Gr. Gr. 780.) nihil jam habet dubitationis (vid. Hermann. ad Viger. p. 702.) Ast.

ἐπ' ἄλλου] Ante verba ἐπ' ἄλλου supple τὸν μὲν, quod respondeat sequenti τὸν δ'; frequens ellipsis, de qua supra

jam exposuimus. Ast.

ἐς μίαν οἰκησιν] Namque prima societas est domus vel familia, v. Aristotel. Polit. i. 1. §. 6. 7. Cicero de Offic. i. 17. Ast.

αὐτῷ] Libri editi omnes αὐτῷ exhibent, Ficinus vero, conducere sibi vicissitudinem hanc existimantes. Ast.

τρίτη δ'] E Cod. Reg. rescripsimus; a libris editis δ' abest. Ast.

γεωργός] Resapit h. l. Aristotel. Polit. iv. 4. (ed. Schneid. iv. 3. §. 12.) φησὶ γὰρ ὁ Ζακράτης, ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκείσθαι, λέγει δὲ τοῦτους ὑφάντην καὶ γεωργὸν καὶ σκυτοτόμον καὶ οἰκοδόμον· πάλιν δὲ προστίθεται, ὡς οὐκ αὐτάρκων τούτων, χαλκία καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις βοσκήμασιν, ἔτι δ' ἔμπορόν τε καὶ κάπηλον, καὶ ταῦτα πάντα γίνεται πλήρωμα τῆς πρώτης πόλεως, ὡς τῶν ἀναγκαίων γε χάριν πᾶσαν πόλιν συνεστηκυίαν, ἄλλ' οὐ τοῦ καλοῦ μᾶλλον. Ast.

θεραπευτήν] Sic Ald. et Steph. quod et Ficinus expressit vertendo, curatorem.

ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. Φαίνεται. Τί δὴ οὖν; ἕνα^d
ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ^e ἔργον ἅπασι^f κοινὸν κατατι-
θεῖναι, οἷον τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τίτ-
ταρσι καὶ τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόρον ἀναλίσκειν
ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, καὶ ἄλλοις κοινωθεῖν; ἢ ἀμελήσαντα
11. 370. ἑαυτῷ μόνῳ^g τέταρτον μέρος ποιεῖν τούτου τοῦ σιτίου^h ἐν
τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου, τὰ δὲ τρία, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς
οἰκίας παρασκευῇ διατρέβειν, τὸ δὲ ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδη-
μάτων, καὶ μὴ ἄλλοιςⁱ κοινωθῆντα πράγματα^k ἔχειν,
ἀλλ' αὐτὸν δι' αὐτὸν^l τὰ αὐτοῦ^m πράττειν; Καὶ ὁ Ἀδεί-
μαντος ἔφη Ἄλλ' ἴσως, ὃ Ζώκρατες, οὕτω ῥᾶονⁿ ἢ ἐπεισας.^o
Οὐδέν^p ἦν δ' ἐγώ, μὰ Δί' ἄτοπον. ἐνοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς^q
εἰπόντος σου ὅτι πρῶτον μὲν ἡμῶν^r φύεται ἕκαστος οὐ πᾶν
ὁμοίως ἐκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρειν τὴν φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλ-
λου ἔργου πράξειν.^s ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Ἐμοιγε. Τί δέ;^t

μεν ε.—^d τὸν ΦΗΓ.—^e θεραπευτῶν ΔΚε.—^f οὐχ ἕνα, ἕνεκα ε: om Ξς.—^g ἑαυτοῦ
Ξ, ἑαυτὸ ε.—^h πᾶσι σ, om τ.—ⁱ μόνον ΠΠΠ.—^j σίτου σ.—^k ἔ...δ' το.—^l ἄλλος ε.
^k πράγματ' σ.—^m αὐτοῦ το.—ⁿ αὐτὰ pr ε.—^o ῥᾶον q: ῥᾶδιον *σ.—^p ἐπεισας φετο,
ἐκείνος π: κείνος σ.—^q οὐδὲν ΘΞΠΦΔΚεΠΠ: οὐδὲ σ.—^r αὐτὸν τ.—^s ἡμῶν add
ΠΔΚεφ.—^t πράξειν ΑΠΔΚεφ: πράξει *σ.— ἢ ΑΘΞΠΦ: ἢ *σ.— δαί Α.—^v κἀλ-

Bas. 1. et 2. exhibent θεραπευτῶν. Ast.

ἕνα ἕκαστον] ἕνα adjecimus e Cod. Reg. Sic et Ficinus, unumquemque il-
lorum.—Mox pro δεῖ habent Bas. 1. et
2. δῆ, solemnī permutatione. Ast.

κοινωθεῖν] Thom. M. v. κοινωθῶ p.
539. hæc verba citans, explicat μεταθε-
δῶναι τούτου; idem laudat sequentia καὶ
μὴ—ἔχειν loco indicato. Ast.

ῥᾶον] Libri editi ῥᾶδιον, sed com-
parativum requirit sensus, ut et Ficinus
vertit, *facilius esset*. Monuit de hac re
etiam Heind. ad Phædon. §. 41. Cete-
rum οὕτως est ita, ut primo loco posu-
isti, et ἐκείνος alteram indicat rationem;
sic enim sæpenumero etiam οὕτως id,
quod primo loco dictum est, igitur no-
men remotius respicit, ἐκείνος vero ad
id, quod propius est, refertur. Xenoph.
Mem. i. 3. 13. οὐκ οἶσθ' ὅτι τούτο τὸ θη-
ριον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ἀγαθόν, τοσοῦ-
τον δὲ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσων
ἐκείνα μὲν ἀψήμενα, τούτο δὲ οὐδ' ἀπτό-
μενον—ἐπίσῃ τι. Ficini. qui vertit, *forte
hoc modo*—*facilius esset quam illo*.
Cornar. et Serran. aberrarunt ab hujus
loci sensu; namque οὕτως et ἐκείνος
quam non recte cepissent, etiam verba

sequentia male verterunt; Ficini. quidem,
*Minime, per Jovem, inquam, absurdum
enim; Cornar. Non per Jovem, inquam,
esset enim absurdum; et Serran. Id vero,
inquam, per Jovem, importunum esset*.
Quæ omnia quantum a Græco abhorreant,
orationem meam hæud desiderat.
Mirari præterea debemus, neminem in-
terpretum in verbis οὐδὲ—*ἔρωτον* (sic
enim omnes libri habent) vitium ani-
madvertisse; pro οὐδὲ enim legendum
esse οὐδὲν apparet. Οὐδὲν—*ἔρωτον* est,
minime hoc mirum est. Ἄρωτον (i. e.
παράδοξον, θαυμαστόν, v. Thom. M. p.
121. ubi cf. Hemsterh.) seicenties sic
apud Platonem legitur.—In sequentiis
ἐνοῶ, more verborum intelligendi et
sciendi, cum genitivo participii et pro-
nominis loco accusativi cum infinitivo
conjunctum est; vid. Matthiæ Gr. Gr.
p. 447. Ast.

ἡμῶν] Pronomen ἡμῶν adjecimus e
Cod. Reg. et Ven. Ita et Ficinus vi-
detur legisse vertens, *nostri nos quidem
non admodum similes—produci*. Mox ἢ
correximus pro eo, quod in libris vitiose
legitur ἢ, addicente Ficino, *an non tibi
videtur?* Ast.

πότερον κάλλιον πράττοι ἂν τις εἰς ἂν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἰς; Ὅταν, ἢ δ' ὅς, εἰς μίαν. Ἄλλὰ μὴν, οἶμαι, καὶ τότε δῆλον, ὡς ἴαν τις τινος παρῆ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Δῆλον γάρ. Οὐ γάρ, οἶμαι, III. I. 81. ἐθέλει τὸ πρᾶττόμενον τὴν τοῦ πρᾶττοντος ἰσχυρὰν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πρᾶττοντα τῷ πρᾶττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρεργῷ μέρει. Ἀνάγκη. Ἐκ δὲ τούτων πλείω τε ἕκαστα γίνονται καὶ κάλλιον καὶ ῥᾶον, ὅταν εἰς ἐν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ, σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων, πράττη. Παντάπασι μὲν οὖν. Πλεισιῶν δὲ, ὡς Ἀδείμαντε, δεῖ πολιτῶν ἢ τεττάρων ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ἂν ἐλέγομεν. ὁ γὰρ γεωργός, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει καλὸν εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τᾶλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος πολλῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ. ὡσαύτως δὲ ὁ ὑφάντης τε ὁ σκυτοτόμος. ἢ οὐ; Ἀληθῆ. Τέκτονες δὲ καὶ χαλκῆς καὶ τοιοῦτοί τινες πολλοὶ δημι-

8

λιον πότερον φ.— τὸδε ΑΠΔΚϑυ, τότε ε, τότε τ et pr Θ: τούτο *ε.— παρῆ post ἔργου ponit υ, post καιρὸν φτ.— ἐθέλει Θ.— τὸν τ.— πρᾶγματος pr Θ.— τε om υ.— ὅταν ΠΚ et pr D.— ἐν κατὰ ΑΘΕΔΚϑυπτ: ἐν ἢ κατὰ *ε.— καὶ om Κ ρε.— δὲ υ.— δὲ om υ.— τὰς τούτων παρασκ. υ.— λέγομεν Κϑ.— αὐτὸς υ.— ἄροτρον φφ.— μέλλει ΑΘΗΠφίπτ: μέλλοι *ε.— καλὸν ΑΘΠΔΚϑεπτ: κάλλιον ε.— δὲ υ.— τε om ι.— ὁ om Θ.— ἢ ὅβ om ΑΘΗφίπτ.— δὲ ΑΠίτμ.

κατὰ φύσιν ἐν καιρῷ] Sic Cod. Reg. et Ven. Vulgo ἢ κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ. *H et καὶ ab aliena manu interposita esse, sensus docet, qui, si verba resouinas, is est: ὅταν εἰς ἐν, ἕκαστος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν (id opus, ad quod quisque natus est) πρᾶττη ἐν καιρῷ, σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων. Igitur κατὰ φύσιν referendum est ad εἰς ἐν et ἐν καιρῷ ad πρᾶττη. Sic et Ficinus vertit, quando singulis singula secundum naturam. Ast. σχολὴν ἄγων] Cum genitivo conjunctum est, ut apud Aristotel. Polit. ii. 7. (ii. 6. §. 2. ed. Schneider. quem cf. p. 120.) Ast.

ἐλέγομεν] Cod. Reg. λέγομεν. Ficinus vero, diximus. Ast.

εἰ μέλλει κάλλιον εἶναι] Sic Bas. 1. et 2. Polit. vi. 488. D. εἰ μέλλει τῷ ἔντι νεὸς ἀρχικὸς ἔσεσθαι. 491. A. εἰ τελὲς μέλλει (sic Cod. Reg.) φιλόσοφος γε-
Plat.

νέσθαι. viii. 567. B. εἰ μέλλει ἔρξεν Vid. Heind. ad Parmenid. p. 291. Ald. et Steph. μέλλοι.—Deinde pro κάλλιον Cod. Reg. et Ven. καλὸν, ut Ficinus quoque vertit, si commodum operi futurum est. Sed κάλλιον, ni fallor, recte habet; in comparativo enim, ubi positivi partes agere dicitur (vid. Stephan. de Dialect. p. 38. et Gataker. Opp. Critic. p. 132.) semper comparationis significatio inest (vid. quæ ad vi. p. 491. D. disputabimus), ut h. l. si melius futurum est, int. quam ipse facere potest. Ast.

σμινύην] Schol. Rubnk. σκαφίον, τινὲς δὲ ἀξίσην ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελοειδῆ. Est ligο vel ascia, vid. Thom. M. p. 802. ubi v. Oudendorp.— χαλκῆς pro χαλκεῖς scripsimus, v. Eustath. ad Il. A. p. 38. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 808. et quidem sine iota subscripto, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 97. Ast.

Vol. VI.

2 Z

αυργοὶ κοινοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι συχρὸν αὐτὸ ποιούσιν. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐκ ἂν πω πάνυ γε^ε μίγα τι εἴη,^ν εἰ αὐτοῖς^ν βουκόλους τε καὶ ποιμένας τοὺς τε ἄλλους νομίας προσθεῖμεν, ἵνα οἱ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς,^ν οἱ τε οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν γεωργῶν χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἱρίοις. Οὐδὲ γε, ἦ δ' ὅς, σμικρὰ^ε πόλις ἂν εἴη ἔχουσα πάντα^ν ταῦτα. Ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι^ε γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον οὗ^α ἐπισαγωγίμων μὴ δεῖσται, σχεδόν τι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Προσδεῖσαι ἄρα ἔτι καὶ ἄλλων, οἱ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ^β κομιούσιν^ε ἂν δεῖται. Δεῖσει. Καὶ μὴν κενὸς ἂν ἴη^δ ὁ διάκονος, μηδὲν ἄγων ἂν ἐκείνοι δέονται παρ' ὧ^ε ἂν κομιζόνται ἂν ἂν αὐτοῖς χρεῖα, κενὸς^ε ἄπιστιν.^η ἦ

— χαλικῆς pr AP: χαλικῆς *ε.—¹ γε om t.—² οἱ εἰσι. —³ εἰ μὴ αὐτοῖς το.—⁴ οὗς

^ν βόας K.—¹ ἔς ἔτι σμικρὰ ε.—² ἔπαντα ε.—³ κατοικίσαι ΘΕΔΚεπτε et corr Π, κατοικίσαι υ.—⁴ ἦ q et corr D.—⁵ αὐτοῖς υ.—⁶ κομιούσιν υ et corr Φ, κομισούσιν Π: κομισούσιν *ε.—⁷ εἴη q: εἴη *ε.—⁸ παρ' ὧ pr q, παρ' οὗ ἄλλοι.—⁹ alterum ἔν om q.—¹⁰ κενὸς γὰρ γε Θ.—¹¹ ἄπιστιν γε q.—¹² ναὶ δοκεῖ Θ*ε.—¹³ αὐτοῖς το.—¹⁴ ἐξουσαν

ἀλλ' οὕτω] Sed nondum admodum magna erit urbs. Monui propter Ficinum, qui vertit, sed nondum satis amplum hoc esset, et Muretum, qui, Ficinum corrigens, ita transtulit, non admodum magna fiet accessio. ASTR.

εἰ αὐτοῖς] Non dubito quin particula μὴ post εἰ sit addenda: ut legatur, εἰ μὴ αὐτοῖς etc. STEPH.

εἰ αὐτοῖς—προσθεῖμεν] Nescio, an Ficinus legerit μὴ, vertit enim, Nisi ipsis bubulcos et opiliones et pastores alios adderemus. Sed sententia sine alicui constet. FARRER.

εἰ αὐτοῖς] Post εἰ adjecimus μὴ, quod abesse nequit, ut post Cornarium etiam Steph. monuerat. Ficinum, nisi ipsis bubulcos—adderemus. ASTR.

βοῦς] Cod. Reg. βόας, quod fortasse praeferendum. ASTR.

κατοικίσαι] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. κατοικίσαι, vitiose. ASTR.

κενὸς] Videtur deesse γὰρ post hoc nomen. STEPH.

καὶ μὴ κενὸς ἂν εἴη ὁ διάκονος] Sensum Ficinus recte expressit: Vanus autem esset minister, nihil adducens earum rerum, quibus indigent hi, a quibus affert

ea, quorum sua civitas indiget. Hinc vero conjiciat fortasse quispiam, pro κομιζόνται legendum esse κομίζναι (int. ὁ διάκονος) et ἀποῖς pro αὐτοῖς; sed neutro opus est: ad κομίζναι erudendum e voce αὐτοῖς, quod sequitur, subjectum αὐτοῖς, qui, ἐκείνοι oppositi, sunt cives; sententia enim universe expressa est, non respectu ad διακόων. Quam Steph. interponi jubebat γὰρ, particula explicativa de more omissa est. Igitur verborum κενὸς ἄπιστιν sensus est, scilicet inanis (vacuis manibus) redit, h. e. quum alienis civibus nihil afferat eorum, quibus indigent, etiam nihil ab illis accipit (mercatura enim adhuc consistit in mercibus permutandis), ideoque inanis redit. Ceterum κενὸς ἀπίστων pro verberaliter dicitur, qui re infecta (ἄπρακτος, v. Hesych. et Schol. ad Iliad. ii. 398.) redit; sic κενὸν νέεσθαι apud Homer. II. ii. 298. cf. iv. 181. Od. x. 42. Herodot. i. 73. Κενῆσι χερσὶ νοστήσαντας. Soph. Trach. 495. Apud Latinos inanis, vacuis manibus abire s. redire, ut apud Plaut. Mostell. iii. i. 44. Senec. de Brev. Vit. 14. Apulei. Metam. iii. 7. p. 156. ASTR.

γάρ; Δοκίῃ μοι. Δεῖ δὴ τὰ οἴκοι μὴ μόνον ἑαυτοῖς ποιεῖν ἰκανά, ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐπεινοῖς ἀΐξουσιν, οἷ μεταδώσουσιν^h ἂν ἂν δέωνται. Δεῖ γάρ. Πλειόνων δὴ^l γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ^m ἡμῖν τῇ πόλει. Πλειόνων γάρ. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων που, τῶν τε εἰσαζόντων καὶ ἐξαζόντωνⁿ ἕκαστα. οὔτοι δὲ εἰσιν^o ἔμποροι. ἦ γάρ; Ναί. Καὶ ἔμπορων δὴ δεησόμεθα. Πάνυ γε. Καὶ εἰάν μὲν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἔμπορία γίγνηται,^p συχῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημόνων τῆς^q περὶ τῆς^r θάλατταν^s ἐργασίας. Συχῶν μέντοι. [§. 12.] Τί δὲ δὴ;^t ἐν αὐτῇ τῇ πόλει πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν^u ἂν ἂν^v ἕκαστοι ἐργάζονται;^w ἂν δὴ ἔνεκα καὶ^x κοινωμίαν ποιησάμενοι πόλιν ἀκίσαμεν.^y Δῆλον^z δὴ, ἦ δ' ὅς, III. I. 63. ὅτι παλοῦντες καὶ^z ἀνούμενοι. Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν^b καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἔνεκα γενήσεται^c ἐκ τούτου. Πάνυ μὲν οὖν. Ἄν οὖν κομίσας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγορὰν τι ἂν ποιῆ, ἦ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν, μὴ εἰς^d τὸν αὐτὸν χρόνον ἦκη τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' εἰσιν οἱ τοῦτο ὀρᾶντες ἑαυτούς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, ἐν μὲν ταῖς ὀρθῶς^o οἰκουμέναις πόλεσι σχεδόν τι οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοί τι^f ἄλλο ἔργον πράττειν. αὐτοῦ γὰρ δεῖ^g μένοντας αὐτούς περὶ τὴν ἀγορὰν τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, τοῖς δὲ ἀντ'^h αὐτ' ἀργυρίου διαλλάττειν ὅσοι τι δέονται πρίασθαι. Αὕτη

οἱ μεταδώσουσιν add q.— δεῖ τε.— del. v.— τῶν ἐξαζόντων (tm.— ὅ εἰσιν v. δέον Π.—^r γένηται Θ.—^s τῆς om φ.—^t τῆς om (tm.— θάλατταν ΑΘΗΠόλιτι: θάλασσαν φ.—^u del Α.—^v μεταδοκοῦσιν pr t.—^w ἂν om Θφ.—^x ἐργάζονται ΘΠφ τ, ἐργάζονται v.—^y καὶ ἔνεκα (v.—^z φήσαμεν ΗΚφ.—^z δῆλα v.—^z παλοῦντες τε καὶ v.—^z δὲ ἡμῖν v, δὲ ἡμῖν τ, ἦ δ' ὅς t.—^z γενήσεται ἔνεκα φ.—^z εἴ pr Θ.—^z ὀρθῶς K. τοι Θ.—^z τι add ΘΠφDKφτιτ et, qui post ἄλλο ponit, v.—^z δὴ qm.—

οἷα] I. e. ἀλλὰ καὶ (ἰκανὰ δεῖ ποιεῖν) ἐπεινοῖς ταῦτα, ἂν ἂν δέωνται, καὶ ταῦτα (εἰσιν) τοιαῦτα καὶ τόσα, οἷα καὶ ὅσα (δεῖτα) ἰκανὰ αὐτοῖς ἐστί. Ast. θάλασσαν] Sic recte Ald. Bas. 1. et 2. (vid. *Hel. Dionys. apud Eustath. II. K. p. 813. 6.*) pro θάλατταν, quod Steph. habet. Ast.

§. 12. φήσαμεν] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Reg. φήσαμεν. Max pro ἦ τις ἄλλος Bas. 1. et 2. εἴ τις ἄλλος; et ἦκοι pro ἦκη Ald. Bas. 1. et 2. Ast. ἄλλο] Cod. Reg. τι ἄλλο; vulgatam etiam Ficinus agnoscit vertens, et ad aliud opus. Ast.

ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἡ χρεία¹ καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ^k τῇ πόλει. ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ἄνῃν τε καὶ πρᾶσιν^l διακονοῦντας^m ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ,ⁿ τοὺς δὲ πλανήτας^o ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Πάνυ μὲν οὖν. Ἔστι δὲ τινες, ὡς ἐγῶμαι, εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι, οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοποιωνήτοι^p ᾧσι,^q τὴν δὲ τοῦ

III. i. 84. σώματος ἰσχὺν ἰκανὴν ἐπὶ τοὺς πότους ἔχουσιν^r οἳ δὲ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρεῖαν, τὴν τιμὴν ταύτην^s μισθὸν καλοῦντες, κέκληνται, ὡς ἐγῶμαι, μισθωτοί. ἦ^t γάρ; Πάνυ^u μὲν οὖν. Πλήρωμα δὲ πόλεως εἰσιν, ὡς εἴκει, καὶ^v μισθωτοί. Δοκεῖ μοι. Ἄρ' οὖν, ᾧ Ἀδείμαντε, ἦδη ἡμῖν ἠϋξῆται ἡ πόλις, ᾧστ' εἶναι τελεία;^w Ἴσως. Ποῦ οὖν ἄν^x ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἢ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ τίνας

II. 372. ἄμα ἐγγενομένη^y ᾧν ἐσκέμμεθα; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐκ ἐνοῶ, ᾧ Σώκρατες, εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων χρεῖα τινὲς τῇ πρὸς ἀλλήλους. Ἄλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καλῶς λέγεις, καὶ σκεπτιόν γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον. πρῶτον οὖν^z σκεψάμεθα^a τίνα τρόπον διαιτήσονται οἳ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑπόδηματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας,^b θέρους μὲν τὰ πολλὰ γυμνοί τε καὶ ἀνυπόδητοι^c ἐργάζονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφιεσμένοι τε καὶ ὑποδεδμημένοι ἰκανῶς; θρέψονται^d δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιστα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα,

^b Ἐ ἄν^x v: ἀπὶ om Θ.—^a ad om PDKq.—¹ ἡ χρεία ἦν δ' ἐγὼ v.—^k ἐμποιεῖν v, ἐμποίησει i.—^l πρᾶσιν q.—^m διακονοῦμένους PDKq.—ⁿ ἀγοραῖς v.—^o πλάνητας Θ ΗΚτ.—^p ἀξιοκίνητοι DKq.—^q εἰσι q.—^r ἔχουσιν Kq.—^s ταύτης ΘΦΚτ.—^t ἡ μισθωτοί om ΘΦτ.—^u ναὶ πάνυ v.—^v καὶ οἳ i v.—^w τελεία K.—^x ἄν om φ.—^y ἐγγενομένη tm, ἐγγενομένης v.—^z πρῶτον οὖν ΑΘΗΠΦιππ, πρῶτον μὲν v: πρῶτον μὲν οὖν *v.—^a σκεψάμεθα m.—^b οἰκίας οἰκοδομησάμενοι v.—^c ἀνυπόδητοι m.—^d θρέψονται

καπήλους] καπήλοι igitur distinguuntur a mercatoribus; illi sunt institores et cociones, qui emunt a mercatoribus, quod statim vendant, et merces, quo majorem questum faciant, adulterant (hinc ad Sophistas transferuntur τὸ καπήλευσις, vid. Protagor. p. 313. D. Cf. Maxim. Tyr. xvii. p. 174. Themist. Orat. xxiii. p. 299. C. Liban. Epist. 18. p. 7. ed. Wolf. Jamblich. de Vit. Pythag. xxxiv. p. 196. Vid. Perizon. ad Julian. Orat. Hist. xi. 9. Spanhem. ad Julian. Orat. p. 141.) Sophist. 223. D. τὶ δὲ τῆς με-

ταβλητικῆς, οὐχ ἢ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγῆ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμισυ μέρος δν, καπήλικη προσαγορεύεται—τὸ δὲ γε ἐξ Ἑλλης ἐς Ἑλλην πόλιν διαλλαττόμενον (vulgo διαλλαττομένων legitur) ἄνῃ καὶ πρᾶσει ἐμπορικῆ; Vid. Themist. Orat. xxiij. p. 297. B. Herald. Animadv. ad Salmas. Observ. ad J. A. et Rom. ii. 11. p. 6. Valckenar. Opuscul. Philologic. t. ii. p. 331. Ast.

ἀξιοκίνητοι] Cod. Reg. vitiose habet ἀξιοκίνητοι. Ast.

ἄλφιστα] Schol. Ruhnck. p. 150. ἄλ-

τὰ μὲν πέφαντες, τὰ δὲ μάζαντες, μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρά, κατακλινέντες^ο ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακι^ι τε καὶ μυρρίναις, εὐωχῆσονται αὐτοὶ τε καὶ τὰ παιδιά, iii. i. 85.
 ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς, ἠδέως ξυνόντες ἀλλήλοις, οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας, εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον; [§. 13.]
 Καὶ ὁ Γλαύκων ὑπολαβάν, "Ανευ ὄψου, ἔφη, ὡς εἰπας,^ε ποιεῖς τοὺς ἀνδρας ἐστιωμένους. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἔξουσιν, ἄλας^η τε δῆλον ὅτι καὶ ἐλάας^ι καὶ τυρόν, καὶ βολβούς καὶ λάχανα,^ι οἷα^κ δὲ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα,^ι ἐψήσονται. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων^μ καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων, καὶ μύρτα καὶ φηγούς σποδιοῦσι^ν πρὸς τὰ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. καὶ οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ ὑγιείας,^ο ὡς εἰκός,^ρ γῆραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοι-

v.—ο κατακλίναντες τσπ.—^ι σμίλακι K: μίλακι *γ.—ε εἰπεν v.—η ἄλλας ε.
 —^ι ἐλάας φ.—^κ λάχανά γε v.—^κ οἷς K.—^ι ἐψήματά τε v.—^μ σύκων ΘΕΦΚΙΜΤ:
 σκῶν *γ.—^μ σποδιοῦσι Π, σποδιοῦσι D.—ο ὕγιαι ΠDK.—^ρ ὡς τὸ εἰκός v.—

φιτα κυρίως μὲν τὸ ἀπὸ πεφυγμένων καὶ ἀλεσθεισῶν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τυρῶν βοσκῶν (πυρ καὶ φακῶν?) Ast.

μάζαντες] Videtur deesse καὶ ante μάζαι, quamvis interdum omittatur inter duo participia. ΣΤΕΡΗ.

πέφαντες] Schol. ἀρτοποιήσαντες, μάζαντες δὲ φυρῶσαντες, ζυμάσαντες ἢ ἄλφιτα ἀπὸ κριθῶν πέφαντες, ἄλευρα ἀπὸ τυρῶν μάζαντες. Cum Stephano ante μάζας interposuimus—καὶ, quod orationis nexu postulat: θρέψονται—καὶ μάζας—παραβαλλόμενοι—εὐωχῆσονται. Ast.

παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα] Liba foliis imponebantur, vid. Athen. iv. p. 140. E. Ast.

κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων] Dio Chrysost. Orat. vii. p. 112. A. εἰσελθόντες οὐδὲν εὐωχόμεθα ἡμεῖς μὲν κατακλινέντες ἐπὶ φύλλων τε καὶ δερμάτων, ἐπὶ στιβάδος ὑψηλοῦ cet.—De smilace, frutice et arbore, v. Salmas. Exercit. Plin. p. 1041. et de varia hujus vocis scriptura cf. interpret. ad Ælian. Var. Hist. iii. 1. p. 143. ed. Kühn.—Ceterum in hac descriptione, ut in cap. sequente, satis cla-

ra insunt ironiæ vestigia; haud dubie Plato sententiam aliquam id temporis celebratam Sophistæ poetæve alicujus locum ante oculos habuit. Ast.

§. 13. ἀνευ ὄψου] Citavit hunc locum usque ad v. παραδώσουσι Athenæus iv. p. 138. A. Ast.

ἐλάας] Bas. 1. 2. ἐλάας, vitiose. Athen. ἐλάας, sed illud magis Atticum, v. Thom. M. et Brunck. ad Aristoph. Av. 617. Ast.

βολβούς] Schol. Ruhnk. βοτάνης εἶδος ποιάς. Vid. Plin. Hist. Nat. xix. 5. Columell. x. 106. Athenæus ii. 57. p. 235. Διοκλῆς δὲ Καρύστιος ἐν πρώτῳ Τρυγειῶν φησιν. ἕγμα ἐψήματα (quæ Cassaubon. ad Athen. iv. explicat, cocta olea aut legumina vel alia sine carne) τεύτρον (beta), μαλάχη (malva), λάπαθον (lapathum), ἀκαλήφη (urtica), ἀνδράφαξ (atropax), βολβόλι (bulbi), ὄστρον (tubera), μύκαι (fungi). τραγήματα s. πέματα sunt bellaria, secundæ mensæ (edulia siccata et dulcia, quæ post cenam apponebantur). Vid. Athen. xiv. p. 641. F. Aul. Gell. xiii. 11. Salmas. Exercit. Plin. p. 930. Ast.

ἐρεβίνθων καὶ κυάμων] Vid. Athen. ii.

οὔτον βίον τοῖς ἐγγύοις παραδύσουσιν. Καὶ ὅς, Εἰ δὲ ἴπῳ πόλιν, ὃ Σόκράτης, ἔφη, κατεσκευάζεις, τί ἂν αὐτὰς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζεις; Ἀλλὰ πῶς χρῆς, ἦν δ' ἐγώ, ὃ Γλαῦκον; Ἄπειρομίζεται, ἔφη, ἐπί τε κλιῶν κατακεῖσθαι, οἶμαι, τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ τραπέζων δεῖπνῆν, καὶ ὄψα ἅ περ καὶ οἱ νῦν ἔχουσι, καὶ τραγήματα. Εἶπεν, ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω. οὐ πόλιν, ὡς εἶπες, σκοποῦμεν μόνον ὅπως γίγνεται, ἀλλὰ καὶ τρυφῶσαν πόλιν. ἴσως οὖν οὐδὲ κακῶς ἔχει. σκοποῦντες γὰρ καὶ τοιαύτην τάχ' ἂν κατίδοιμεν τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν, ὅση ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ἡ μὲν οὖν ἀληθινή πόλις δοκεῖ μοι εἶναι, ἦν διεληλύθαμεν, ὡς περ ὑγιῆς τις, εἰ δ' αὖ βούλεισθε καὶ φλεγμαινούσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκαλύψει. ταῦτα γὰρ δὴ τισιν, ὡς δοκεῖ, οὐκ ἐξαρκέσει, οὐδ' αὐτῆς ἡ διαίτα, ἀλλὰ κλιναί τε προσίσονται καὶ τράπεζαι καὶ τᾶλλα σκευῆ, καὶ ὄψα δὴ καὶ μύρα καὶ θυμιάματα καὶ ἱταῖραι καὶ πέμματα, καὶ ἕκαστα τούτων παντοδαπά. καὶ δὴ καὶ ἅ τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, οὐκέτι τἀναγκαῖα θετίον, εἰκίας τε καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινήτειον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα κτητίον. ἦ γάρ; Ναί, ἔφη. [§. 14.] Οὐκοῦν μείζονά τε αὐτὴν πόλιν δεῖ ποιεῖν; ἐκείνη γὰρ ἡ ὑγιεινὴ οὐκέτι ἰκανή, ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέρα καὶ πλήθους, ἃ

ἃ αὐτὰς ΑΘΗΠτ., αὐταῖς ἱπ., αὐτὴν φ., αὐτῆς ο., αὐτοὺς ε.—¹ χρῆς Κίτμ.—² οἶμαι κατακεῖσθαι ο.—³ ταλαιπωρεῖσθαι q.—⁴ γίγνεται ΑΘΗΠΚq: γίγνεται *ε.—⁵ ἔχει Κq.—⁶ ἂν τάχα t.—⁷ τὴν ἀδικίαν Θστ.—⁸ τις ὑγιῆς ο.—⁹ θεωρήσωμεν ἱπ.—¹⁰ ἐξαρκέσει q, ἀρκέσει ἱπ.—¹¹ οὐδ'...διαίτα om q.—¹² plerique cum ε αὐτῆ.—¹³ κλιναί ἱπ: plerique enim cum ε κλιναί.—¹⁴ μύρα E.—¹⁵ πέμματα post παντοδαπά ponit φ.—¹⁶ ε καὶ ante ἕκαστα add ΠΘΚq.—¹⁷ τἀναγκαῖα Εστπτ: τὰ ἀναγκαῖα *ε.—¹⁸ καὶ τὰ ο.—¹⁹ καὶ τὴν ποικιλίαν om ΑΘΗΠπτ.—²⁰ αὐτὴν ε, τὴν αὐτὴν ἱπ.—²¹ οἱ om ο.—

p. 54. E. iii. p. 101. D. xiv. p. 642. E. Ast.

[γίγνεται] Vulgo γίγνεται, vitiose. Ast.

[βούλεισθε—θεωρήσωμεν] I. e. ἡμᾶς θεωρήσαι; vide, si tanti putes, Matth. Gr. Gr. p. 126. Ast.

[φλεγμαινούσαν] Schol. Rubnk. τρυφῶσαν, ἐπιμήτην, μεγαλωχουμένην. Sic de Legg. iii. 691. C. quam dixit ἀρχῆν

φλεγμαινούσαν (cf. Plutarch. Thes. p. 42. D. et Num. p. 64. D.) eam p. 692. A. vocat σπαργῶσαν καὶ θυμομένην. Mox αὐτῆ pro αὐτῆ scripsimus. κλιναί, lecti, in quibus accumbebant ad mensam, vid. Pollux vi. 1. 9. et Lips. Lect. Antiq. iii. p. 94. Ante ἕκαστα inserimus καὶ, ut Ficinus vertit, singulorum horum omnis generis. Ast.

οὐκίτι τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκά ἐστιν ἐν ταῖς πόλεσιν, οἷοι οἷ τε θηρευταὶ πάντες οἷ τε μιμηταί, πολλοὶ μὲν οἷ περὶ τὰ σχήματα τε καὶ χρώματα, πολλοὶ δὲ οἷ¹ περὶ μουσικῆν, ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπὴρξίται, ῥαψωδοί, ὑποκριταί, χορευταί, ἐργολάβοι,^m σκευῶν τεⁿ παντοδαπῶν δημιουργοί, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα. ἢ οὐ δοκεῖ δεήσειν^o παι- III. I. 87.
δαγωγῶν, τιθῶν, τροφῶν, κομμητριῶν,^p κουρέων, καὶ αὐτο-

^m ἐργολάβοι φτ.—ⁿ καὶ σκευῶν τ.—^o δοκεῖ σοι δεήσειν ἔστ.—^p κομμητριῶν τ.—¹ τὶ

§. 14. θηρευταί] Conjicit legendum esse τορευταί Salvin. in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 280.

θηρευταί] In universum Platoni audiunt, qui non ipsum verum et pulchrum sectantur, sed horum simulacris quibusdam multitudinis sensibus blandiantur ejusque gratiam ac laudem aucupantur. Præcipue hac voce Plato notat Sophistas et eos, qui reipublicæ administrandæ scientiam præ se ferebant. Sophista in dial. cognomine p. 231. D. definitur νέων καὶ πλουσίων ἑμμοσθεθ θηρευτής; et Politicos, quales Platonis ætatem plurimos tulisse constat, in dialog. cognomine p. 303. C. describit οὐκ ὄντας πολιτικούς, ἀλλὰ στασιαστικούς καὶ εἰδῶλων μεγίστων προστάτας ὄντας—μεγίστους δὴ ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας, μεγίστους—τῶν σοφιστῶν σοφιστάς. Ast.

μιμηταί] In universum sunt ii, qui aliquid exhibent s. repræsentant, ita ut ejus naturam singularem expriment. Lib. i. p. 393. C. τὸ γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῃ ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα μιμῆσθαι ἐστὶν ἑκάστων, ᾧ ἕν τις ὁμοιοῦ. Cf. Sophist. 235. E. 265. A. Igitur proprie est imitari, deinde imitando exprimere et exhibere (ut si hominis vocem vel figuram imitando exhibemus); denique in universum viva imagine repræsentare, ita ut quod artifex imitari, i. e. repræsentando effingere studuit, viva id imagine sensibus nostris offeratur. Itaque nos vocamus, darstellten (non nachahmen); namque ars, nullis eorum, quæ revera sunt, vinculis constricta etiam talia exhibet, quæ solum artificis ingenium effinxit, eaque μιμῆται, h. e. repræsentat, si ita exhibet, ut artifex rem revera existentem imitando nobis videatur expressisse. Quæcirca μιμῆσθαι de artifice

usurpatum est viva imagine repræsentare, quod præsertim in artes plasticas et in poesin dramaticam cadit. Cf. de variis μιμῆσεως generibus Aristot. Poet. l. §. 4. et Casanbon. de Satyr. Poeci l. §. ubi v. Cren. et Ramb. et de ipsa verbi μιμῆσθαι notione Morgenstern. Comment. de Platon. Republ. p. 246. not. et Hermann. ad Aristotel. de Poet. p. 84. Ast.

σχήματα] Ut saltatores. Aristotel. Poet. l. §. 6. αὐτῶ δὲ τῶ ρυθμῶ μιμῆται χωρὶς ἁρμονίας ἢ τῶν ὀρχηστῶν, καὶ γὰρ οὗτοι διὰ τῶν σχηματίζομένων ρυθμῶν (καταρτὸς γεστὸν ἐκπριμῆσθαι) μιμοῦνται καὶ ἦθη καὶ πάθη καὶ πράξεις. Ast.

καὶ χρώματα] Ut pictores, qui lineamentis et coloribus utuntur, vid. Aristot. l. l. Ast.

περὶ μουσικῆν] Etiam musica μιμητικῆ est; nam exprimit varios animi motus, et pars quodammodo est dramaticæ μιμῆσεως, vid. Hermann. ad Aristot. p. 84. Ast.

ῥαψωδοί] Sunt carminum, præcipue Homericorum, recitatores (de quibus v. Platon. Ion. Cf. Salmas. ad Solin. p. 689. et Meurs. Panath. 25.) ὀνοκρηταί vero actores s. histriones, quorum ars præcipua cernebatur in gesticulatione. Ast.

ἐργολάβοι] (ἐργολαβεῖν, opus conducere s. faciendum suscipere) sunt redemptores apparatus scenici (entrepreneurs); vid. Pollux rec. 182. p. 820. ubi cf. Hemsterh. Ast.

κομμητριῶν] Vide de his aliisque id genus artibus quæ Plato in Gorg. p. 465. disputat. Κομμητριάς, apud Latinos ornatrices (Ovid. Art. Amat. iii. 239. Sueton. Claud. 40.) quarum opera præcipue in crinibus fingendis, disponendis atque etiam unguento irrigandis (unde etiam

ποιῶν τε καὶ μαγείρων; ἔτι^α δὲ καὶ συβοτῶν^β προσδεησόμεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῖν^γ ἐν τῇ προτέρᾳ πόλει οὐκ ἐνῆν ἔδει γὰρ οὐδέν· ἐν δὲ ταύτῃ καὶ τούτου^δ προσδεήσει. δεήσει^ε δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται. ἢ γάρ; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν καὶ ἰατρῶν ἐν χρείαις^ς ἰσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτῶμενοι ἢ ὡς τὸ πρότερον; Πολύ γε. Καὶ ἡ χώρα σου^ν ἢ τότε ἰκανὴ τρέφει τοὺς τότε σμικρὰ δὴ ἐξ ἰκανῆς ἔσται. ἢ πῶς λέγωμεν;^ξ Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον^ν χώρας ἡμῖν ἀποτμητίον, εἰ μέλλομεν ἰκανῆν^ς ἔξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν; καὶ ἐκείνους^ς αὐτῆς ἡμετέρας, εἰάν^β καὶ ἐκείνοι ἀφῶσιν αὐτούς^ς ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τοῦ τῶν ἀναγκαίων ὄρον; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη,^δ ὡς Σάκρατες. Πολεμήσομεν^ε τὸ μετὰ τοῦτο,^ς ὡς Γλαῦκον; ἢ πῶς ἔσται; Οὕτως, ἔφη. Καὶ μηδέν γέ πω λέγωμεν,^β ἦν δ' ἐγώ, μῆτι^ς εἴ τι^ς κακὸν μῆτι^ς εἰ ἀγαθὸν^ς ὁ πόλεμος ἐργάζεται, ^κ ἀλλὰ

iii. i. 88. τοσοῦτον^ς μόνον, ὅτι πολέμου αὐτῶν γένεσιν εὐρήκαμεν^ς ἐξ ὧν^ν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδία καὶ δημοσία κακὰ γίνονται, ὅταν^ν γίνηται. Πάνυ μὲν οὖν. Ἐτι δὴ, ὦ φίλε, μείζονος τῆς πόλεως^ς δεῖ,^ς οὐ τι^ς σμικρῶν ἀλλ' ὅλω στρα-

ii. 374. τοπέδω,^ς ὃ ἐξελθὼν ὑπὲρ τῆς οὐσίας ἀπάσης καὶ ὑπὲρ ὧν^ν νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχεῖται τοῖς ἐπιούσιν. Τί δέ;^ς ἢ δ' ὅς^ς αὐτοὶ οὐχ ἰκανοί;^ς Οὐκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ὁμολογήσαμεν καλῶς, ἠνίκα ἐπλάττομεν τὴν πό-

φ.—^α συβοτῶν H.—^β ἡμῖν om t.—^γ τοῦτο PDK.—^δ προσδεῖσθαι δεῖσθαι q.—^ε χρεῖαι v.—^ς χώρα γέ σου v.—^ξ λέγομεν ΘΠΦDKqεπιτ et corr A.—^ν πλησίον t.—^ν ἰκα-

νὸν ΦKt.—^ς ἐκείνους K, ἐκείνοι t.—^β εἰάν δὲ καὶ t.—^ς εαυτοὺς v.—^ς ἔφη om φ.—^ε πολεμήσομεν v.—^ς δὴ τὸ ἐν.—^ς ταῦτα tv.—^ς λέγομεν m et pr q.—^ς τι om t.—^ς εἰ τι ἀγαθὸν DKqετ.—^ς ἀπεργάζεται ὁ πόλεμος v, eaque post κακὸν ponit.—^ς τοσοῦτο ΦK.—^ς οὐ γέ.—^ς γίνεται ὅταν om q.—^ς μεῖζονι τῇ πόλει φ.—^ς προσ-

δεῖ φ.—^ς οὔτε K, οὐ φ, ὅτι t.—^ς σμικροῦ ἀλλ' ὅλω στρατοπέδω φ.—^ς δαί Am.—

Vexabes dicebantur, v. Juvenal. Sat. vi. 491. Reines. Syntagn. Inscript. i. 89. p. 125. et Wernsdorf. ad Himer. p. 702.) posita erat.—Ceterum pro ad τῆς Bas. l. et 2. per vulgato vitio legunt αὐτοῖς. Ast.

λέγωμεν] Rectius scribitur λέγομεν; Ficinus, aut quomodo dicitur? Vid. ad

Polit. p. 428. et ad Legg. i. 3. Ast.

ὅταν γίνηται] Enascuntur, quoties enascuntur, h. e. semper enascuntur; vid. ad Phaedr. p. 339. Ast.

ὅτι σμικρῶ] Ficinus haec non expressit; vertit enim: igitur et maiore civitate opus est ad exercitum maximum comparandum. Ast.

λι. ἀμολογοῦμεν δὲ^u σου, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἵνα^v
 πολλὰς καλῶς^w ἐργάζεσθαι τέχνας. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη.
 Τί οὖν;^x ἦν δ' ἐγώ^y ἢ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνι-
 κῆ δοκεῖ εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἡ οὖν τι^z σκυτικῆς δεῖ
 μᾶλλον^z κήδεσθαι ἢ πολεμικῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἄρα
 τὸν μὲν σκυτοτόμον διακαλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν
 εἶναι ἅμα^a μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον,^b ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ
 τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων εἰς
 ἐκάστῳ ὡσαύτως^c ἐν ἀπεδίδομεν, πρὸς ὃ πεφύκει^d ἕκαστος
 καὶ ἐφ' ᾧ ἔμελλε τῶν^e ἄλλων σχολῆν ἄγων,^f διὰ βίου αὐ-
 τὸ ἐργαζόμενος, οὐ παρῆεις τοὺς καιροὺς, καλῶς ἀπεργά-
 σασθαι.^g τὰ^h δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ
 πλείστον ἐστὶν εὐⁱ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥάδιον,ⁱ ὥστε III. i. 89.
 καὶ γεωργῶν^k τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν^l
 καὶ ἄλλην τέχνην ἠντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ
 κυβευτικὸς ἰκανῶς^m οὐδ' αὖⁿ εἰς γίνοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
 παιδὸς^o ἐπιτηθεύων, ἀλλὰ παρέρῳ χράμενος; καὶ ἀσπίδα
 μὲν λαβῶν ἢ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὄπλων τε καὶ ὀργά-
 νων αὐθημερῶν ὀπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ
 πόλεμον^p ἰκανός^q ἔσται ἀγωνιστής, τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων
 οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ληφθῆν κοίησει,^r οὐδ'
 ἔσται χρήσιμον τῷ μήτε τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου λαβόντι

ⁱ post ἰκανοὶ omnia διαμέχεσθαι cum AΘΗΠΙΤΗΤ. — ^z δὲ AΘΗΦΩΤΗΤΗΤ. : δὴ *s. —
^v εἶναι ἵνα v. — ^w καλῶς om φτ. — ^x δὲ DKq. — ^y τι om fm. — ^z μᾶλλον δὲ v. — ^a ἅμα
 εἶναι v. — ^b ante ἵνα omnia ἄλλα σκυτοτόμον cum AΘΗΦΠΤ. : ea post γίγνοιτο po-
 nant tu. — ^c ὡσαύτως om φ. — ^d ἐπεφύκει tu. — ^e μᾶλλον τῶν E. — ^f σχολῆν ἔγων om
 ΘΠΦΤ. — ^g ἀπεργάσασθαι Πq, ἀπεργάσασθαι DK : ἀπεργάζεσθαι *s. — ^h τὰ ε. — ⁱ κα-
 δι

λῶς q, om K. — ^k ῥάδιον v. — ^l γεωργίης v. — ^m σκυτοτόμων A. — ⁿ ἰκανῶς K, ἰκανὸς Θ.
 — ^o οὐδένα ἂν Kq. — ^p ἰκανῶς φ. — ^q κατὰ πόλεμον Θ, κατὰ τὸν πόλεμον Eσ. — ^r ἰκα-

ἄλλα σκυτοτόμοι Verba hæc cancel-
 lis inclusimus, quia et orationem turbant,
 et a Bas. 2. absunt; nimis dure enim e
 verbo prægresso διακαλύομεν eueniendum
 esset ἐπιχειρεῖν εἶναι s. simpliciter εἶναι);
 deinde per se super-
 besa sunt et orationi præcedenti non con-
 ueniunt; nam quum ἅμα præcesserit,
 sequi debebat ἄλλα μόνον σκυτοτόμον
 εἶναι, ἐπιχειρεῖν αὐτόν. Quomodo Ficinus
 legerit, ex ipsius versione non sa-
 tis elucet.—In verbis εἰδ' ἀπεργασθέντα
 Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. omittunt
 εἰδ'. Ast.

γεωργῶν τις] E Cod. Reg. hæc rece-
 pitimus pro γεωργίης τις, propter sequens
 σκυτοτομῶν (Bas. 1. et 2. σκυτοτόμων,
 unde σκυτοτόμος reponendum videtur
 possit). Ast.
 ἰκανῶς] Sic pro ἰκανῶς e Cod. Reg.
 reposuimus, quod non solum Ficinus
 confirmat vertens, idoneus, verum etiam
 sequentia videntur postulare: τῶν κατὰ
 τὸν πόλεμον ἰκανῶς ἔσται ἀγωνιστής.
 Ast.
 καὶ ἀσπίδα] Kal est at, vid. Findiciscn.
 Index ad Gorg. p. 385. Ast.

μήτε τὴν μελιτήν ἰκανὴν παρασχομένην; Πολλοῦ γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἀξία. [§. 15.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων ἔργον, τοσούτω σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη^α καὶ αὐτῆς τέχνης τε καὶ ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενος; Οἶμαι ἔγωγε, ἢ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδεύειας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτηδεύμα; Πῶς δ' οὐ; Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴ περ οἰοί τ' ἴσμεν, ἐκλιξασθαι τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτηδεύειαι εἰς πόλεως φυλακὴν. Ἡμέτερον μέντοι. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα ὄμως δὲ

11. 375. οὐκ ἀποδειλιαιτέον, ὅσον γ' ἂν^β δύναμις παρεῖκη.^γ Οὐ

111. i. 90. γὰρ οὖν, ἔφη. Οἶσι οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν φύσιν γενναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν ναυίσκου εὐγενοῦς; Τὸ πῶον^δ λίγεις; Οἷον ὄξυν τέ^ε που δεῖ^ς αὐτοῖν ἐκάτερον^β εἶναι πρὸς αἴσθησιν^ς καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διακάθειν,^δ καὶ ἰσχυρὸν αὐτῷ, εἰὰν δέη ἰλόντα διαμάχεσθαι. Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, πάντων τούτων. Καὶ μὴν ἀνδρείου γε, εἴ περ εὖ μαχεῖται. Πῶς δ' οὐ; Ἀνδρείος δὲ εἶναι ἄρα^ε ἐβελήσει^ς ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἴσκος εἴτε κύων ἢ ἄλλο

πῶς Πτο.— ποίησει λαφθὲν φτ.— εἴη τ.— φυλάκων Π.— πλείστης ἂν εἴη om i, ἂν om DKq.— ἔγωγε tm.— εἰς ὅσον δὴ το.— παρεῖκη APDKq, παρήκει φτπ τ, παρήκει το: παρεῖκοι^ς τ.— ὅσον om q: ὅσον...καὶ om DK.— τι φτ, om q.—^α δεῖ post εἶναι ponit q.—^β αὐτοῖν ἐκάτερον om q.— τὸ αἰσθάνειν v: τὸ αἰσθάνεσθαι q.—^γ διακάθειν APDKqtm: δικάσειν τ.—^δ δ' v.— ἄρα εἶναι Kq.— εἴ^ς ἂν

§. 15. ἡμέτερον δὴ ἔργον] Laudat h. l. Stob. xli. p. 273. ubi scriptum est ἡμέτερον δ' ἂν εἴη ἔργον. Ast.

ἠράμεθα] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. ἠράμεθα, quod esset elegitimus, sed sensus postulat summissimus, ut Ficinus vertit.— Ante φόνον articulum τὴν inserendum esse judico. Ast.

παρεῖκη] Sic Cod. Reg. et Ven. Vulgo παρείκοι, vitiose, quum ἂν ad ἔσον referendum sit. Stob. εἰς ὅσον δὴ δύναμις παρήκει. Ficinus vertens, quatenus vires suppetunt, haud dubie παρεῖκα legit. Ast.

τὴν φόνον] Articulum τὴν e Stobæo recepimus. Ast.

δικάθειν] Sic pro δικάσει Cod. Reg. Ven. et Stob. de qua Atticis familiaris forma vid. Ruhnken. ad Tim. p. 87. et Fischer. ad Euthyphr. §. 20. Ast.

ἀρα ἐβελήσει] Stob. ἀρ' ἂν ἐθέλοι. Ἄρα

ἐβελήσει ἀνδρείος εἶναι est, καὶ fieri potest, ut sit fortis, s. nonne perspicuum est, cum non posse fortem esse, vid. nostra ad Phædr. p. 234. Plerumque verbo ἐθέλειν potestatem τοῦ δύνασθαι tribunt (v. Gregor. Corinth. p. 56. ubi cf. Kœn.) Coraius vero ad Isocrat. p. 244. ἐθέλει vel ἐβελήσει, cum infinitivo presentis vel aoristi conjunctum, pro futuri periphrasi habet, quo singularis verbi ἐθέλειν vis (de qua vid. nostra ad Phædr. l. l.) tolleretur. De sententia, Seneca de ira i. 7. ' Numquid, quamvis non sit naturalis ira, assumenda est, quia utilis super fuit? Extollit animos et incitat, nec quidquam sine illa magnificum in bello fortitudo gerit, nisi hinc flamma subdita est, et hinc stimulus peragitavit misitque in pericula audaces.' Aristotel. Ethic. Nicom. iii. 8. ὅτι καὶ οἱ ἀνδρείοι θυμοειδεῖς ὀρηγνικατάτων γὰρ ὁ θυμὸς

ὀτιοῦν ζῶν; ἢ οὐκ ἐννεόηκας¹ ὡς ἄμαχόν τε² καὶ ἀνίκητον θυμός,³ οὐ παρόντος ψυχῆ πᾶσα πρὸς πάντα ἀφοβός τε⁴ καὶ ἀήττητος; Ἐννεόηκα. Τὰ μὲν τοίνυν⁵ τοῦ σώματος οἶον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ⁶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. Πῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Γλαῦκαν, οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοισ⁷ ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις⁸ πολίταις, ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ ραδίως. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πρᾶους αὐτοὺς εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς. εἰ δὲ μή,⁹ οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους¹⁰ σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθῆσονται αὐτὸ δράσαντες. Ἀληθῆ, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ποιήσομεν;¹¹ πόθεν ἄμα¹² πρᾶον καὶ¹³ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; ἐναντία γὰρ που θυ- iii. i. 91.
μοειδῆ πραΐα φύσις. Φαίνεται. Ἀλλὰ μέντοι τούτων ὀποτέρου¹⁴ ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ¹⁵ γένηται.¹⁶ ταῦτα δὲ ἀδύνατοις ἔοικε, καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον εἶναι¹⁷ γενέσθαι. Κινδυνεύει, ἔφη. Καὶ ἐγώ¹⁸ ἀπορήσας τε καὶ ἐπισκεψάμενος¹⁹ τὰ²⁰ ἔμπροσθεν, Δικαίως γε,²¹ ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Φίλιε, ἀποροῦμεν²² ἧς γὰρ προὔθιμθα εἰκόνας ἀπελείφθμεν. Πῶς λέγεις;²³ Οὐκ ἐννεοή-

θέλοι μὴ υ.—¹ εἶτε υ.—² ἐννεόησας ε.—³ τι φ.—⁴ δ θυμός Η.—⁵ τέ ἐστι ΘΕΘίτιμ
 τ.—⁶ δὴ ΘΦτ.—⁷ τὸ π.—⁸ ἀλλήλοισ τε ἔσ. υ.—⁹ ἄλλοισ Κητο, ἀλλοτρίοισ Θ: ἄ-
 λοτρίοισ *ε.—¹⁰ μή γε Ηε.—¹¹ ἀλλήλοισ Θ.—¹² ποιήσομεν ε et pr Η.—¹³ ἄρα ΠΦDKq
 τ.—¹⁴ πρᾶον τε καὶ υ.—¹⁵ γε ὀποτέρου υ, γε ὀπότερον ε.—¹⁶ ἂν Φτ.—¹⁷ γίγνεται pr ε.
 —¹⁸ εἶναι add q.—¹⁹ κἀγὼ υ.—²⁰ περισκεψάμενος φ.—²¹ τὰ οἷα ΠDKq.—²² γε οἷα ΘΦ
 τ.—²³ λέγεις ἔφη οὐκ ἔσ.—²⁴ ἐννεοήσαμεν q, ἐννεοήκαμεν το: ἐνοήσαμεν *ε.—²⁵ εἰώω

πρὸς τοὺς κινδύνους. Ceterum verbis ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός haud scio an Heracliti dictum Plato respexerit, θυμὸν μάχεσθαι χαλεπὸν ψυχῆς γὰρ ὀνει-
 ται, de quo eruditissime, ut solet, expo-
 suit Muretus ad Aristotel. Ethic. Nicom.
 t. iii. p. 257. Oper. Muret. ed. Ruhn-
 k. Ast.

ἄμαχόν τε] Elegantius diceretur, ἄμα-
 χόν τε καὶ ἀνίκητον, et ita ipsum Pla-
 tonem scripsisse puto. ΣΤΕΡΗ. Non
 opus est. Ast.

ἄλλοις] Sic bene Cod. Reg. pro ἄλ-
 λοτρίοις, quod libros editos occupavit,
 contra sensum; custodes enim reliquis
 civibus opponuntur, ut iii. 22. p. 416.
 C. εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς

τὸ ἡμέρον εἶναι αὐτοῖς τε καὶ φυλαττομέ-
 νοις ὅπ' αὐτῶν—κακουργεῖν τε μὴ ἐπαροῖ
 περὶ τοῦς ἄλλοις πολίτας. Sic et Fici-
 nius vertit, citoseque alios. Ast.

εἰ δὲ μή] Sic Cod. Reg. et Stob.
 Vulgo εἰ δὲ μή γε, quod in solo Matthæo
 (vi. 1. et ix. 17.) inveni, ejusdemque
 esse originis videtur atque imperativus
 ille ἦτω pro ἔστω ii. 4. Pro περιμενοῦσι
 Stob. habet μεροῦσιν; denique de accu-
 nativo cum infinitivo post περιμένειν vid.
 Matthæi Gr. Gr. p. 772. Ast.

πόθεν ἄμα] Stob. πόθεν πρᾶόν τε ἄμα
 καὶ μεγαλ. Ast.

τούτων γε] Particulam γὲ e Stob. re-
 cepimus. Mox de οὐ μὴ γένηται vid.
 ad i. 15. Ast.

σαμει^ο ὅτι εἰσὶν^ι ἄρα^β φύσεις^α οἷας ἡμεῖς οὐκ ᾔφημεν, ἔχουσαι τάναντία ταῦτα. Πού δῆ; Ἴδοι μὲν αἶν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μὲντ' αἶν ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν^ι τῷ φύλακι. οἶσθα γάρ που τῶν γυναικῶν κυρῶν ὅτι τοῦτο φύσει^ι αὐτῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνηθείς τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνωτάς τούταντίον.^κ Οἶδα μέντοι. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δυνατόν, καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. Οὐκ ἴσικεν. [§. 16.] Ἄρ' οὖν σοι δεσπῆ^ι ἐτι^ι καὶ^μ τοῦδ^α προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς^ο ἰσόμοιος, πρὸς τῷ θυμοειδί^π ἐτι προσγενέσθαι καὶ^ι φιλόσοφος τὴν φύσιν;

ii. 376. Πῶς δῆ; ἔφη. οὐ γὰρ ἰτιοῶ. Καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Τὸ

iii. i. 92. ποῖον; Ὅτι ὄν^ι μὲν αἶν^ι ἴδῃ^ι ἀγνώτα, χαλεπαίνει.^α οὐδὲν δῆ^ι κακὸν προπεποθῆς^α ὄν^ι δ' αἶν γνωρίμων, ἀσπάζεται, καὶ^ν μηδὲν^α πάποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πιπύθη.^ι ἢ οὕτω τοῦτο ἰθαύμασας; Οὐ πάνυ, ἔφη, μέχρι τούτου προσέσχον τὸν νοῦν^ι ὅτι δὲ που δρᾷ ταῦτα, δῆλον. Ἄλλὰ μὲν κομψό^ο γ^α φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῆς

om φ, post ἔρα τοιαῦτα ponit v.—s lacuna in D.— ante φύσεις omisi τοιαῦτα cum ΑΘΠίτις.— παρεβάλλομεν DKq.— φύσει ante τοῦτο ponunt ΘΓτ, post αὐτῶν v.— τάναντία v.— ἐτι δεσπῆ i.— καὶ add q.— τοῦτον ΦΚΥ.— φιλακτικὸς tv.— θυμοειδῆ m.— καὶ add q.— ἐτι ἐν ΠΔΚρσ, ἐτι i : ἐν *s.— ἐν μὲν i.— ἴσος ΘΓτ.— ἀγνώτα μοσεὶ καὶ χαλεπαίνει tv.— δὲ ΑΘΠίτις, γ^α Η, om v.— προσπεποθῆς DK, προπεποθῆς τ, προσπέποθεν m.— μηδὲ ΘΠΠ.— πεπόθη ΑΘΦ, πεπόθη m, ἐπεπόθη i, πέποθεν Η : πεπόθη v.— μὲν του κομψόν v.— τε Θτ.

τῶν γυναικῶν κυρῶν] De his genitivis vid. ad iii. 7. et de sententia, cf. Plutarch. Quæst. Roman. t. ii. p. 276. F. de Isid. et Osir. p. 355. B. Synesius de regno p. 13. A. Et respexit h. l. Aristotel. Polit. vii. 7. (c. 5. §. 2. ed. Schneid.) ἔπερ γὰρ φασι τινες, δεῖ ἐπάσχειν τοῖς φύλαξι τὸ φιλητικὸς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοῖς ἀγνώτας ἄγριον. Αστ.

§. 16. προσγενέσθαι.] Aliis quibusdam locis ex duabus vocibus unam faciendam censui: hic vicissim ex una duas fieri debere existimo, ut legatur, ἐτι πρὸς γενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν: et intelligamus dictum pro προσέτι γενέσθαι: præsertim quum nec πρὸς solum, id est, non habens præfixam particulam ἐτι, novum

sit pro Præterea, id est, προσέτι: ubi certe naturam adverbii sumit. Στρωμ. Non placet. Αστ.

ἦν μὲν ἦν ἴδῃ] Codd. Reg. et Ven. legunt ἐτι, ἢ μὲν ἦν ἴδῃ, quod placet, etai non necessarium est; nam conjunctio explicativa in oratione ad antecedentem explicandam adjuncta omitti solet, de qua re sæpius jam monuimus. Αστ.

πεπόθη] Vulgo πεπόθη, quod quæm cæc h. l. sit i. q. καὶ ἄν, locum habere nequit; quocirca vel πεπόθη vel ἄν ei —πεπόθη: legi debet. Αστ.

κομψόν] Schol. Ruhnck. τὴν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν σημαίνει: δὲ καὶ τὸ κομψόν καὶ ἀσχητικὸν καὶ πάθων καὶ τεχνικῶν καὶ ἀστέων καὶ περιλάλων. V. Ruhnken. ad Tim. p. 161. Αστ.

φιλόσοφον. Πῆ δὴ; Ἦ, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φί-
 λῃ καὶ^b ἐχθρῶν διακρίνει^c ἢ τῶ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν
 δεῖ^d ἀγνοῆσαι. καὶ τοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαβες εἴη συνίσσει
 τε καὶ ἀγνοία ὀριζόμενοι τό τε οἰκίῳ καὶ τὸ ἄλλοτριον;
 Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ὅπως οὐ. Ἄλλὰ μέντοι, εἶπον ἐγώ, τό
 γε^e φιλομαβες καὶ^f φιλόσοφον ταύτον; Ταυτόν γάρ, εἶφη.
 Οὐκοῦν θαρρῶντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, εἰ μέλλει^g
 πρὸς τοὺς οἰκίους καὶ γνωρίμους πρᾶός τις ἔσσεσθαι φύσει,
 φιλόσοφον καὶ φιλομαβῆ αὐτὸν^h δεῖν εἶναι; Τιθῶμεν, εἶφη.
 Φιλόσοφος δὴⁱ καὶ θυμοειδῆς καὶ ταχύς^j καὶ ἰσχυρὸς ἡμῖν
 τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλον καλὸς ἀγαθὸς ἔσσεσθαι φύλαξ^k
 πόλεως; Παντάπασι μὲν οὖν, εἶφη. Οὗτος μὲν δὴ ἂν οὐ-
 τως ὑπάρχοι.^l θρέψονται^m δὲ δὴⁿ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευ-
 θήσονται τίνα τρόπον;^o καὶ^p ἄρα τι προὔργου ἡμῖν ἔστιν
 αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδίῳ οὐ περ ἕνεκα πάντα σκο-
 ποῦμεν, δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, τίνα τρόπον ἐν πόλει
 γίγνεται; ἴνα μὴ^q εἰῶμεν ἰκανὸν λόγον ἢ συχρὸν^r διεξιί-
 μεν.^s Καὶ ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφός, Πάνυ μὲν οὖν, εἶφη,^t
 ἔγωγε^u προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο^v ταύτην τὴν^w
 σκέψιν. Μὰ Δία,^x ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, οὐκ
 ἄρα ἀφστίον, οὐδ' εἰ μακροτέρῃ τυγχάνει οὔσα. Οὐ γὰρ
 οὖν.^y Ἴθι οὖν, ὡς^z περ ἐν^{aa} μύθῳ μυθολογοῦντίς τε^b καὶ
 σχολὴν ἀγοντες λόγῳ παιδευόμεν^c τοὺς ἀνδρας. Ἄλλὰ
 χρῆ^d.

Τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὐρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ

— τε καὶ Κε.— διακρίνει φ.— δ' v.— τε ΠΦDKε.— καὶ τὸ το.— ε μέλλει
 ΦDKε.— αὐτὸν...καὶ τὰ om v.— δεῖ ΘΗΘΠΠ.— καὶ ταχὺς om ΘΘ.—^{oi} φύλαξ
 ἔσσεσθαι φ.— ἀπάρχον ε, ἀπαρχη v, ἀπαρχη Εε.— στρέψονται ε.— δὴ om φ.—
 ὁ τρόπον ἐννοεῖ χρῆ το.—^o εἰ v.—^h ἢ q.— συχρὸν λόγον ἢ ἰκανὸν v.— διεξιόντες
 φτ.— εφη om φ.— ἐγὼ Κ.— ταῦτο ΠΦDKε: om v.— τὴν om ε.—^x ἢ' εἴπη
 ε.— γὰρ οὐ εἴπη.— ἴθι δὴ εἰ v.— εἰ τε q.— τε ἅμα το, om φ.— παιδευόμεν D

ἀλλὰ μέντοι] Laudat Stob. xli. p. 260. qui ἐγὼ omittit et post ταυτὸν inserit ἐστὶ; mox ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Pro μέλλει Cod. Reg. habet μέλλει; vitiosae. Deinde Stob. οἰκίους γε (τε rectius esse) καὶ γνωρίμους, et καὶ ante φιλόσοφον. Mox libri editi et Stob. post φύσει interpungunt; sed φύσει ad φιλόσοφον

et φιλομαβῆ pertinere, sensus docet; sic et supra, φιλόσοφος τὴν φύσιν. Ast. οὐτως] οὗτος vult Salvin. in Miscell. Observ. t. v. p. ii. p. 280. Ast. ἀπάρχαι] E cod. Reg. scriptus pro ἀπάρχη, quod sensum non habet. Ficinus, talis itaque custos sit. Ast. ἢ χαλεπὸν εὐρεῖν] Magna est aucto-

τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημίης; ἴστί δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Ἔστι γάρ. Ἄρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα^d παιδεύοντες ἡ γυμναστικῇ; Πᾶς δ' οὐ; Μουσικῆς δ' εἰπὼν^e τίθης λόγους, ἡ οὐ; Ἐγγαγε. Λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθές, ψεῦδος δ' ἕτερον;^f Ναί. Παιδευτέον δ' ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ' ἐν^h τοῖς ψευδέσιν;ⁱ Οὐ μανθάνει, ἔφη, πᾶς λέγεις. Οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν; τοῦτο δέ που ὡς τὸ ὄλον εἰπεῖν

Ktm et rc g.—^d ἀρξόμεθα φ: ἀρξόμεθα...γυμναστικῇ om t.—^e εἶπον σ et corr θφ D.—^f δὲ ἕτερον tv.—^g δ' om tm.—^h οὐ m.—ⁱ ψευδέσιν IIDEt.—^j που om K.—

ritas antiquitatis, neque facile credendum est, iis, quas longo usu comprobata sunt, quidquam melius posse reperiri. Δεῖ δὲ, ait Aristoteles ii. πολιτικῶν, μηδὲ τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν, ὅτι χρῆ προσέχειν τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτεσιν, ἐν οἷς οὐκ ἂν ἔλαθεν, εἰ ταῦτα καλῶς εἴχε. Eodemque modo Socrates antiquam παιδείαν non facile relinquendam ait; neque enim tamdiu durasset, si melior aliqua reperiri posset.—Duabus præcipue artibus civilem hominum institutionem veteres contineri putabant, gymnastica et musca. Atque earum utriusque inventorem faciebant Mercurium, quem idcirco hominibus politioris vitæ auctorem fuisse dicebant. Horatius: 'Mercuri, facunde nepos Atlantis, Qui feros cultus hominum recentum Voce formasti catus et decore More palestra.' Musica enim format animos eosque mitiores ac mansuetiores facit; gymnastica autem reddit corpora tum robustiora, tum agilia etiam et flexibilia; sed utraque alterius condimento indiget. Qui enim musicam sine gymnastica colunt, molles et effeminati evadunt, qui gymnasticam sine musica, agrestes et feri.—Recte autem utraque conjunctim adhibetur ad instituendos custodes, quos, ut dictum est, et mites ac placidos et terribiles ac truculentos esse oportet. MURET.

πᾶς δ' οὐ;] Ut enim animus non præstantior modo ac divinior, sed etiam, e Socratis saltem et Platonis sententia, prior atque antiquior est corpore, ita ejus instituendi cura prior et antiquior esse debet. MURET.

εἶπον] Vulgo legitur Μουσικῆς δ' εἰπὼν, quod sensum turbare apparet; quo-

circa Muretus eides pro εἰπὼν scribiti volebat; sed unice verum esse id, quod nos de conjectura reposuimus, sive sensum sive sermonis rationem respicias, tam persuasum nobis est, ut Platoni reddere haud dubitaverimus. Sensus est, musica, dixi, adnumerata orationem, an non? τίθεται enim (quod proprie de iis dici constat, qui calculis rationem putant, in rationes aliquid referunt, vid. Casaub. ad Theophrast. Charact. xiii. Valckenar. Diatrib. in Eorip. Frag. p. 8.) non solum cum præpositionibus eis et ἐν, sed etiam cum solo genitivo conjungitur. Sic Polit. iv. p. 424. C. καὶ ἐμὰ τοῖσιν—ὅτι τῶν πεποιμένων (adnumerata iis s. refer in eorum numerum, qui persuasi sunt). p. 437. B. τῶν ἐπιπῶν ἀλλήλους θεῖται. p. 439. A. τὸ δὲ δὴ δίψος οὐ τοῦτων θήσεις τῶν τινος εἶνα τοῦτο, ὅπερ ἐστίν; Theæt. p. 186. A. πρότερον οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; Vulgo supplent τί; sed ut genitivus in universum tunc ponitur, si pars, non totum indicatur (exempla vid. in Matthiæ Gr. Gr. p. 481.) sic et τίθεται τινος, si sensum spectas, est, 'aliquid ponere ut ex aliquo aptum et ad illud pertinens, igitur aliquid referre ad aliquam rem, pro parte illius habere vel ei adnumerare.' AST.

λόγων δὲ διττὸν εἶδος] Laudat hæc Eusebius Præp. Evang. xii. 4. p. 575. D. Ast.

ψεῦδῶσιν] Vel hic ψευδέσιν, ut ait datus pluralis substantivi ψεῦδος: vel paulo ante ψευδῆς scribendum est ΣΤΡΗ. Sine causa; sæpissime enim ψεῦδος et ψευδῆς pro uno eodemque ponuntur, quod jam supra observavimus. AST.

ψεύδος, ἐνὶ δὲ καὶ ἀληθῆ. πρότερον δὲ μύθοις^κ πρὸς τὰ III. I. 94.
 παιδία^λ ἢ γυμνασίοις^μ χρώμεθα. Ἔστι ταῦτα.^ν Τοῦτο
 δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτεῖον ἢ γυμναστικῆς.
 Ὁρθῶς,^ο ἔφη. [§. 17.] Οὐκοῦν οἶσθα^π ὅτι ἀρχὴ παντὸς
 ἔργου μέγιστον,^ρ ἄλλως τε καὶ^ς νέω καὶ ἀπαλῶ ὄντων;
 μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν^τ
 ἂν τις βούληται^θ ἐσημῆνασθαι ἐκάστῳ. Κομιδῆ μὲν οὖν.
 Ἄρ^ζ οὖν ραδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν
 ἐπιτυχόντων^μ μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ
 λαμβάνειν ἐν^ν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δοξᾶς
 ἐπειναις ἅς ἐπειδὴν τελεωθῶσιν^ω ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐ-
 τούς; Οὐδ' ὀκωστιοῦν^ς παρήσομεν. Πρῶτον δὴ^υ ἡμῖν, ὡς
 ἔοικεν, ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς, καὶ ὄν^ς μὲν ἂν^α καλὸν
 μῦθον^β ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν^ο μὴ, ἀποκριτέον. τοὺς
 δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε^δ καὶ μητέρας λέ-

^κ μύθους Γ.—^λ παιδικὰ Γ.—^μ γυμνασίαις Φ.—^ν ἐστι ταῦτα om Γ.—^ο ὀρθῶς ἔφη om Φ.—^π οἶσθ' ἐπιπ.—^ρ ἔργου τὸ μέγιστον Γ.—^ς τε δὴ καὶ υ.—^τ ἂν om Γ.—^θ βούλεται Γ.—^ω ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων om Γ.—^υ ἐν om Κγ.—^ω τελεωθῶσιν ΠΔΚυ.—^ς ὀκωστιοῦν Γ.—^ζ Κ, μὲν δὴ υ.—^α ἂν Θ.—^β ἂν μὲν Φε.—^δ μῦθον om ΑΘΒΘΠΤ.—

§. 17. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον] Nota est sententia ἀρχὴ ἡμῶν παντὸς, quod citant auctor libri de Legib. vi. 753. Aristotel. Polit. v. 4. Horat. Epist. i. 2. 4. 'Dimidium facti, qui cœpit, habet.' Lucian. Somn. §. 3. et Hermotim. §. 3. Dionys. Hal. Rhetor. ii. §. 1. vii. §. 6. Cf. Muret. ad Aristot. Ethic. Nicomach. t. iii. p. 206. Opp. Muret. ed. Ruhnk. et ad h. l. p. 574. Solan. et Hemsterh. ad Lucian. Somn. t. i. p. 174. Bip. Galen. de Hippocrat. et Platon. decret. ix. t. i. p. 330. Bas. ubi hunc Platonis locum respexit, addit: ὅσπερ καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ μὲν οὐ μόνον τὸ ἡμῶν τοῦ παντὸς εἶναι τὴν ἀρχὴν ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἢ τὸ ἡμῶν (Polit. v. p. 466. C. De Legib. iii. 600. E. Vid. et Fabric. ad vit. Frocli p. 85.) τινὲς δὲ καὶ τὸ πᾶν διδάμει (ut h. l. Cf. Dionys. Rhetor. i. l. Plutarch. de fortun. Roman. t. ii. p. 321. B. ἀρχὴ μὲν δὴ τὸ μέγιστον ἐν παντί. Sophocl. apud Plutarch. de Aud. Poet. c. 1. Ἔργον δὲ παντὸς ἦν τις ἀρχὴ καλῶς, καὶ τὰς τελευτὰς εἰδὸς ἐστ' οὕτως ἔχειν). Ceterum laudant h. l. Euseb. Præp. Evang. xii. 6. p. 576. C. ubi legitur ἄλλως τε δὴ. Ast.

ἐνδύεται τύπος] Respexit h. l. Plutarch. de Puer. Educat. t. ii. p. 3. E. F. ὅσπερ γὰρ τὰ μέλη τοῦ σώματος εἰδὸς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖον ἐστίν, ἵνα ταῦτα. ὁρᾷ καὶ ἀστραβῆ φήγεται, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τὰ τῶν τέκνων ἦθη συβμίζειν προσήκει· ἐπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἢ στεγνόν, καὶ τὰς τοῦτων ψυχὰς ἀπαλαῖς ἐπὶ τὰ μαθήματα ἐντήκεται—καὶ μοι δοκεῖ Πλάτων ὁ δαιμόνιος ἐμμελῆς παρανεῖν ταῖς τίθησιν, μὴ τοὺς τυχεράς μύθους τοῖς παιδίοις λέγειν ἵνα μὴ τὰς τοῦτων ψυχὰς ἐξ ἀρχῆς ἀνοίας καὶ διαφθορᾶς ἀνατιμπλάσθαι συμβάλῃ. Ast.

τύπος, ἂν—βούληται ἐσημῆνασθαι] Forma, quam quis imprimis cuique vellet, tanquam sigillum, quod annulo imprimitur; sic ἐσημῆνασθαι Theæt. 191. D. ἐς τοῦτο (τὸ κήρυον ἐκμαγεῖον)—ἀποτυποῦσθαι, ὅσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐσημαιομένουσιν. p. 194. C. 209. C. Plutarch. l. i. καθάπερ γὰρ σφραγίδες τοῖς ἀπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἐπὶ παιδίων ψυχὰς ἐναποτυποῦνται. Ast. πρῶτον δὴ] Euseb. πρῶτον μὲν δὴ, deinde ἐπιστατητέον. Ast.

γειν τοῖς^ο καισί, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ^ι μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. ἂν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητίον. Ποίους δ᾽; ἔφη. Ἐν τοῖς μείζουσιν, ἦν δ' ἐγὼ μύθοις ὀφόμεθα καὶ^δ τοὺς ἐλάττους. δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι καὶ ταυτὸν δύνασθαι τοὺς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους. ἢ οὐκ οἶει;

iii. i. 85. Ἐγώγε, ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἔνοῶ οὐδὲ τοὺς μείζους τίνας λέγεις.^ι Οὐς Ἡσιόδος τε,^ι εἶπον,^κ καὶ Ὀμηρος ἡμῖν ἐλεγέτην καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. οὗτοι γὰρ που μύθους ταῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες ἐλεγόν τε καὶ λέγουσιν. Ποίους δ᾽, ἢ δ' ὅς, καὶ τί αὐτῶν μεμφόμενος λέγεις; Ὁ περ, ἦν δ' ἐγὼ, χρεῖ^ι καὶ πρῶτον^μ καὶ μάλιστα μίμφεσθαι, ἄλλως τε καὶ ἰάν τις μὴ καλῶς^ν ψεύδεται. Τί τοῦτο; Ὅταν εἰπάῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων,

c. ἂν om c.—^d τε om t.—^o τοῖς om m.—^ι πολὺ om PDKq.—^ε καὶ om DKq.—^δ ἐγὼ pr Π, ἐγὼ γ' ἐπιμ.—^ι λέγεις θ.—^κ τε που tv.—^μ ἔφην ε, om v.—^ν χρεῖ post μέλιστα post t.—^μ πρῶτον τε v.—^ν κακῶς τῷ ἈΘΚΘτιπ, κακῶς ὁδίας τῷ PDKq, ὁδίας

πολὺ μᾶλλον] Cod. Reg. et Ven. τοὺς ἄνθρωποις omittunt, Ficinus vero agnoscit verrens, multo magis. Ast.

ἐν τοῖς μείζουσιν] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 3. p. 641. A. c. 14. p. 692. εἶπον post voc. Ὀμηρος exhibet et ψευδεῖς τοῖς ἀνθρώποις. Ast.

ἐπερ, ἦν δ' ἐγὼ] Laud. Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. D. ubi post χρεῖ omittit καὶ, et. p. 641. post πρῶτον inserit τέ. Ast.

εἰπάῃ τις κακῶς — [ὁδίας] Quod vulgo legitur ὁδίας, vitiosum esse apparet; namque si pluralis esset, incommodum foret, si vero genitivus, scribi oporteret ὁδίας περὶ τῷ λόγῳ; quocirca vel exterminandum vel, post expuncto, ex Euseb. et Cod. Reg. ὁδίας reponendum est, ut sensus sit, si quis male verbis exhibet, h. e. cogitatione fingit naturam deorum et heroum, i. e. falsa de ea dicit. Malim tamen ὁδίας expungere, quom ab Eusebio quoque p. 693. absit, quom consentire videtur Ficinus, qui vertit, Quando quis verbis male fingit, quales dii et heroes sint. Quo quidem adductus vocem ὁδίας cancellis includendam esse putavi. Ceterum mythologos et poetas multa de diis inepta eorumque natura indigna finxisse, post Xenophanem, Heraclitum et Platonem plures monuerunt. Varro Fragm. t. i.

p. 214. Bip. 'Primum quod dixi genus Theologiæ mythicum, in eo sunt multa contra dignitatem et naturam immortalium scia; in hoc enim est, ut deus alius ex capite, alius ex femore sit, alius ex guttis sanguinis natus; in hoc, ut dii furati sint, ut adulteraverint (Xenophanes apud Sext. Empiric. ix. 2. Πάντα θεοῖς ἀπέθανε Ὀμηρὸς ὁ Ἡσιόδης τε, Ὅσσα τὰς ἀνθρώπων δούδεα καὶ φύγες δευί, κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλοισι ἀπαρτέων), ut servierint homini; denique in hoc omnia diis attribuantur, quæ non modo in hominem, sed etiam in contemptissimum hominem cadere possunt.' Vid. Plin. Hist. Nat. ii. 7. Longin. de Sublim. ix. 5. 7. Justin. Cohort. ad Græcos p. 7. ed. Ven. Athenagor. Leg. pro Christian. c. 21. p. 316. Athanas. Orat. c. gent. 5. 11. 12. tom. i. p. 9. ed. Patav. Cf. interpp. ad Diog. L. ix. 18.—Ἐκείθεν proprie est simile quid alicui reddere, assimilare, h. e. aliquid vel exprimere s. exhibere, ut de pictore (ὅς ἂν ἕμοια βουληθῆ ἡράφαι, i. e. εἰκάσαι) vel comparare; deinde est verbis aliquid exprimere s. exhibere s. describere et definire; ad animum vero relatum est aliquid cogitatione fingere, conpicere al. Exempla Platonis collegit Ruhnk. ad Tim. p. 95. Ast.

οἰοί εἰσιν, ὡς περὶ γραφεύς μὴδὲν ἰοικότα γράφον^ρ οἷς ἀν
 ὁμοία βουλευθῆ γράψαι. Καὶ γάρ, ἔφη, ὀρθῶς ἔχει^ρ τὰ
 γε τοιαῦτα μὲμφεσθαι. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν,^τ καὶ ποῖα;
 Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων
 ψεῦδος ὃ εἰπὼν οὐ καλῶς ἐψεύσατο, ὡς Οὐρανός τε εἰρ-
 γάσατο ἅ' φησι δρᾶσαι αὐτὸν Ἡσίοδος, ὃ τε αὖ Κρόνος ὡς
 ἐτιμαρῆσατο αὐτόν. τὰ δὲ δὴ τοῦ^α Κρόνου ἔργα καὶ πάθη 11. 876.
 ὑπὸ τοῦ υἱός,^ν οὐδ' ἂν εἰ ἦν^ν ἀληθῆ, ἄμην δεῖν ῥαδίως οὐ-
 τω λέγεσθαι πρὸς ἀφρονάς τε καὶ νέους, ἀλλὰ μάλιστα
 μὲν σιγαῶσθαι, εἰ δὲ^τ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων
 ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους, θυσαμένους^ν οὐ χοῖρον^τ ἀλλά τι^τ μέ-

κακῶς τῷ υ: κακῶς ὁσίας τῷ σ.— ὁσπερὶ q.— γράφον...βουλευθῆ om q.—^ρ ἔφη
 τ.— λέγομεν s.— ὃ τ, om υ.— ὃ q.— τοῦ om υ.— υἱός ἔστ.— ἔφη υ.—^τ ὃ
 υ.— θυσαμένους post χοῖρον ponit θ.— χεῖρον φDKMπ.— ἀλλ' ἄλλο τι το.—

λέγομεν] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. 2. Bip. ut et Ficius verit, *dicimus*. Male scripsit Steph. *λέγομεν*. Diversam esse conjunctivi et indicativi significationem apparet; πῶς δὴ λέγομεν esset: sed *quomodo dicimus*, h. e. nobis dicendum erit; πῶς δὴ λέγομεν vero, *quomodo dicimus*, h. e. quænam est nostra sententia. Exempla vide in not. Heind. ad Gorg. §. 78. et Theæt. §. 110. Ast.

πρῶτον μὲν] Euseb. p. 641. addit δὴ post μὲν, sed p. 694. vulgatam exhibet. Idem hunc locum laudat lib. ii. 7. p. 76. xiii. 15. p. 694. A. et Theodoret. Therapeut. Serm. iii. p. 512. C. D. Deinde Euseb. p. 694. omittit verba καὶ περὶ τῶν μεγίστων; a Theodoretī libro solum καὶ abest. Ast.

ὃ εἰπὼν] Quod olim de conjectura reposuimus, confirmatum nunc videmus ab Euseb. xiii. 15. p. 694. A. Sic et Ficius verit, *mendacium, quod non probe mentitus est Hesiodus*. Vulgo legitur ὃ εἰπὼν, ut et apud Euseb. xiii. p. 641. et Theodoret.—Pro οὐ καλῶς Theodoret. οἷα ἀληθῶς, et paulo post εἶτι pro ἔστ. Ast.

Ἡσίοδος] In Theog. 154. 178. ubi v. Wolf. p. 108. Cælum tradiderunt unum esse ex antiquissimis diis, qui ex Terra matre eademque uxore multos suscepit liberos, Oceanum, Cælum, Japetum. At Cælus, ut eorum quisque natus erat, ita eum in terræ visceribus denuo recondebat. Indignata Terra adamantem pro-

Plat.

VOL. VI.

duxit, et ex eo falcem fecit, filiosque exhortata est ad poenas de patre sumendas. Unus repertus est Saturnus, qui negotium suscipere ausus sit. Is dormienti patri virilia amputavit, eique successit in regnum. MUSAET. Cicero de Nat. Deor. ii. 24. 'vetus hæc opinio Græciam opplevit, excæctum Cælum a filio Saturno (falce, ἀσπη s. δρεπάση, v. Sext. Empiric. Pyrrh. Hypotyph. iii. 124. p. 181. Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 985.) vinctum autem Saturnum ipsæm a filio Jove.' Cf. idem iii. 24. Apollodor. i. 12. Lucian. de Sacrif. §. 5. cf. i. p. 225. ed. Schmied. Porphy. de antro Nymph. c. 16. ubi v. Goens. p. 107. Ast.

τὰ δὲ δὴ] Theodor. εἶτι δὲ δὴ τὰ περὶ τοῦ Κρόνου. Euseb. articulum ante Κρόνου non habet. Ast.

ἔργα καὶ πάθη] Sic Longin. xxxix. 5. τὰ ἔργα καὶ πάθη ἔκαστος ἔργα καὶ πάθη. Respicitur fabula illa notissima, quæ Saturnum liberos suos devorasse, Jovem vero a Rhea servatum cum fratribus patri suo bellum intulisse cumque in vincula conjecisse tradit, v. Euthyphr. c. 6. Ast.

οὐδ' ἂν, ε[] Theodoret. οὐδ' ἂν εἴη ἀληθῆ, δεῖ (omisso φησιν). Ast.

δι' ἀπορρήτων] I. e. secreto, ut in mysteriis, ne publicentur. Notus est hic præpositiois δὲ cum genitivo conjunctus usus, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 171. Ceterum laudavit hæc Proclus in Tim. p. 371. Ast.

3 B

γα καὶ ἄπορον θῦμα, ὅπως ὅτι ἑλαχίστοις^c συνίβη ἀποῦ-
 III. I. 96. σαι. Καὶ γάρ, ἢ δ' ὅς, οὗτοί γε οἱ λόγοι χαλεκοί. Καὶ
 οὐ λεπτέοι^d γ', ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.
 οὐδὲ λεπτέον ἐγὼ ἀκούοντι ἄδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν αἶν
 θαυμαστὸν ποιοῖ^e, οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζω
 παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δρῶν ἂν ὃ περ θεῶν οἱ πρώτοί τε καὶ^h
 μέγιστοι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἢ δ' ὅς, οὐδ' αὐτῶ μοι δο-
 κεῖⁱ ἐπιτηδεῖα εἶναι λέγειν. Οὐδέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τὸ πα-

^b ὅπως ἐστὶ ΑΠΗΚετῶ: ὅτι ὅπως γ.—^c ἑλαχίστους Θ.—^d λεπτέον ΠΔΚ.—^e γ' ὅμοι
 ΔΚγ.—^f ὅς ΔΚ.—^g ποιοῖ ΑΘΠΔΚετῶ: ποῖ γ.—^h καὶ οἱ ε.—ⁱ δεῖ τῆ.—^j δε-

μέγα καὶ ἄπορον θῦμα] Viger. ad Eu-
 seab. p. 5. est raris vicinia, rarissime
 difficillima (oppo. vili et vulgari por-
 co); ex quo etiam optime sequitur,
 paucos admodum hoc sermonis genus
 audituros. Vid. eund. p. 61. Ast. qui
 citat in Addend. 'Toup. Emendat. in
 Suid. p. iii. p. 570. qui pro ἄπορον legi
 jubebat ἄπυρον, quod ab hoc loco alienum
 est.'

ἔστι] Non ἔστι (ut sit pro ἔπερ) sed
 ἐστὶ scribendum puto, ut jungatur cum
 ἑλαχίστοις: sive Platonem ὅπως ἐστὶ
 ἑλαχίστους scripsisse, sive illo modo or-
 dinem harum particularum invertisse
 credamus. Dictum autem fuerit ὅπως
 συνίβη (si sincera est hæc scriptura) pro
 ὅπως συμβαίη, eodem modo quo ἴνα σο-
 λιστο indicativi junctum alicubi invenit-
 tur, cum apud alios, tum apud Xeno-
 phontem. ΣΤΕΡΗ.

ἔστι] Sic Cod. Reg. Ven. et Euseb.
 lib. xiii. Vulgo ἐστὶ ὅπως. Euseb. lib.
 ii. ita legit, ὅπως ἂν ἑλαχίστοις; unde
 Viger. conjicit ὅπως ἂν ἐστὶ ἑλαχίστοις.
 Quod ad Stephani suspicionem attinet,
 sanam esse scripturam, nemo Græce
 doctus dubitabit; respicit συνίβη præ-
 cedentia ei δὲ ἀνάγκη ἦν λέγειν (ἕμην
 δεῖν), δεῖ ἀπερρήγην ἀκούειν ὡς ἑλαχί-
 στους. Cæterum citavit hæc Clemens
 Alex. Strom. v. 11. p. 579. D. Syll. F.
 p. 686. t. ii. Potter. Ast.

καὶ γὰρ κ. τ. λ.] Laudat Theodoret.
 Therap. Serm. iii. p. 512. D. ubi scrip-
 tum reperitur, ὅς γε λόγοι χαλεκοὶ καὶ οὐ
 δεκτοί γε, ὦ Ἀδείμαντε. Idem exhibet
 δ' ἀδικῶν, quo non opus est; subjectum
 non est δ' ἀδικῶν, sed persona indefinita,
 in tertia verbi persona latens. Sic Phæ-
 don. 63. D. φησὶ γὰρ θερμαινεσθαι μάλ-
 λον διαλεγόμενους (wenn man rede;

contra sensum pene esset, quod Heind.
 conjicit, τοὺς διαλεγόμενους). p. 67. B.
 πολλὰ ἐπίς, ἀφαιρέτω — ἀφαιρέσθαι.
 Phileb. p. 23. B. καὶ γὰρ φαίνεται δεῖν
 ἑλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεία ὑπὲρ τοῦ
 πορευόμενον ὅλον βέλη ἔχειν ἔπερ τῶν
 ἔμπροσθεν λόγων. Pariter Polit. iv. 429.
 C. τῶ ἐν τε λύπαις ὅσα διασφίξεσθαι ἀ-
 τήν. Herodot. i. 42. ὅπτε γὰρ συμφωρῆ
 τοῖσδε κεχρημένων εἰκὸς ἐστὶ ἐς ἡμέλλους
 εὖ πρῆσσοντας ἴναί. Aristoph. Plat.
 256. ἢ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. Vulgo sur-
 plent τις (v. Hermann. ad Viger. p.
 725. Heind. ad Gorg. §. 26. Jacobs.
 in Athen. p. 59.) de quo aliter sentio.
 Prima enim et secunda persona tam sin-
 gularis quam pluralis numeri natura sua
 definite sunt, tertia vero, si nihil habet,
 quo referatur, indefinita est (ut φασί),
 et quod in pluralem cadit, id etiam in
 singularem cadere mihi persuasum est.
 Sic Soph. Œd. T. 314. ἔσθρα δ' ἀφελείν,
 ἀφ' ἂν ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κέλλαστος
 ποῦν. Itaque ellipsi τοῦ τις superse-
 dere possemus. Similiter, in fallor, ca-
 piendi sunt ii loci, ubi subjectum videri-
 tur deesse, quod ex antecedentibus sur-
 plendum esse arbitrantur, v. c. Herodot.
 ii. 47. ἐπεὶν ἔσθρα. Xenoph. Anab. iii.
 4. 36. ἐκέρυξε. Vid. exempla laudata
 in Matthis Gr. Gr. n. 409. n. 1. Ast.

ποιήσ] Vulgo ποῖ, quod, quom ἂν
 ad verbum pertinent et ἑρῶν sequitur,
 solæcum est. Cod. Reg. Euseb. xiii. et
 Theod. ποιοῖ. Deinde Theod. habet
 οὐδὲ δ' ἀδικούοντα τὸν πατέρα κολάζω,
 quod secuti sumus, et ἔπερ pro ἔπερ.
 De sententia, cf. Euthyphr. c. 5. Ari-
 stoph. Nub. 1337. 1400. Ast.

οὐδ' ἀνά μοι δοκεῖ] Ald. Bas. 1. 2.
 et Cod. Reg. δοκῶ. Ficinus, neque mi-
 hi quidem digna hæc videntur. Ast.

ράσαν ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι^k καὶ μάχονται· οὐδὲ γὰρ ἀληθῆ· εἴ γε δεῖ ἡμῖν τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξειν^l αἰσχιστον νομίζειν τὸ ραδίως ἀλλήλοισ ἀπεχθάνεσθαι. πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς^m καὶ ποικιλτέον καὶ ἄλλας ἔχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν τε καὶ ἡρώων πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν, ἀλλ' εἴⁿ πως μέλλομεν^o πείσειν ὡς οὐδεὶς πᾶποτε πολίτης ἕτερος ἑτέρῳ ἀπήχθετο οὐδ' ἔστι τοῦτο ὄσιον, τοιαῦτα λεπτία^o μᾶλλον πρὸς τὰ παιδία εὐθύς καὶ γέρουσι καὶ γραυσι καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγυς^p τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Ἡρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱόσ^q καὶ Ἡφαίστου ρίψεις ὑπὸ πατρὸς, μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἀμυνεῖν,^r καὶ θεο-

καὶ οἱσι: ceteri docē.—^k ἐπιβουλεύονται φτ.—^l φυλάττειν ο.—^m αὐτοῦ τε ο.—ⁿ ἢ ε.—^o μέλλομεν ο.—^p λεπτία om ΑΕΦτ et pr Θ, post μᾶλλον ponit υ et τε Θ.—^q πατρός τε ἐγγυς ο.—^r υἱόσ ΗΜτ.—^s ἀμυνεῖν Θ: ἀμυνεῖν *τ.—^t τὴν om pr Η.

ὡς θεοί] Theod. ὡς οἱ θεοί: mox τὸ omittit et οἷτε γὰρ ἀληθῆ, οἷτε σύμφορα habet. Ast.

φυλάξειν] Euseb. xiii. φυλάσσειν et Theod. φυλάττειν. Ast.

πολλοῦ δεῖ] Theod. πολλοῦ γε δεῖ, quod receperimus. Mox ὄφαντέον pro ποικιλτέον, et ἐπιβουλὰς pro ἔχθρας πολλάς. Ast.

γυγαντομαχίας] Fabula respicitur notissima, qua ' affectasse ferunt regnum caeleste Gigantes,' Ovid. Metam. i. 152. Cf. Od. xi. 312. Eurip. Ion. 206. Ovid. Fast. v. 35. Apollodor. i. 6. 1. Ast.

ποικιλτέον] Μυρετ. ' Hic ad rem respicit. Ibi depingebantur acu a matronis deorum bella. Plato in Euthyphr. c. 6. καὶ πόλεμον ἄρα ἔγει σὺ εἰπὼν τῷ θεῷ ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔχθρας θειὰς καὶ μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ, οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὅτ' τῶν ἀγαθῶν γραφῶν τὰ τε ἄλλα ἰερὰ ἡμῖν καταπεποικιλταὶ καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλαις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλιῶν ἐπόγγεται ἐς τὴν ἀκρόπολιν.' ubi vid. Fischer. p. 27. Adde Wernsdorf. ad Himer. p. 445. et Visconti ad Pio-Clementin. t. iv. p. 15. Ast.

ἐγγυς] At Ficin. vulgatam expressit, si quo pacto. Ast.

Ἡρας δὲ δεσμοῖς] Cf. Xenophanes

apud Sext. Empiric. adv. Physic. ix. §. 593. adv. Grammat. i. §. 289. p. 280. Isocrat. Busir. p. 299. Corai. Dio Chrysost. Orat. liii. p. 553. D. Plutarch. de defect. oracul. p. 417. E. Lucian. Nekom. §. 3. t. i. p. 194. ed. Schmid. Clem. Alex. p. 14. B. Respicitur vero Homeri Il. i. 588. ubi vid. Heyn. Ast.

ὅτ' υἱόσ] Corrigenendum esse censet Muretus ὅτ' Διὸς, quia Jupiter ipse Junonem dicatur constrinxisse (v. Iliad. xv. 18.) Vulcanus autem, matrem solvere conatus, a Jove in Lemnum dejectus esse (Iliad. I. 588). Δεσμοὶ ὅτ' υἱόσ tunc non nisi hunc sensum posset habere: vincula, quae Vulcanus matri suae Jovis jussu injecisse traditur; et hanc scripturam Clementis locus apud Suid. in voce Ἡρα confirmat: Ἡρας δὲ δεσμοῖς ὅτ' υἱόσ. Πλάτων Πολιτείας β. οἷτω γραπτέον. παρὰ Πυθάρῳ γὰρ ὅτ' Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὄτ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὁ τινες ἐγγυόσ τε γράφουσι ὑπὸ Διὸς, καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτῇ ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ Κλήμης. Ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Ἐπιχάρῳ ἐν Κομμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ. Vid. Paul. Leopard. Emendat. xvi. 8. Quocirca υἱόσ retinendum esse censeo. Ceterum pro υἱόσ scripsimus υἱόσ (Bas. 2. et Euseb. υἱόσ), vid. Phrynich. p. 22. Thom. M. p. 863. Ast.

- III. I. 97. **μαχίας** ὅσας Ὅμηρος πεποιήκει, οὐ παραδεικτίον εἰς τὴν πόλιν, οὐτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας οὐτ' ἄνευ ὑπονοῶν. ὁ γὰρ νίος οὐχ οἶός τε κρίνειν ὃ τί τε ὑπόνοια καὶ ὃ μὴ, ἀλλ' ἢ ἂν τηλικούτος ἂν λάβῃ^α ἐν ταῖς δόξαις, δυσείκηττά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. ἂν δὴ^β ἴσως ἕνεκα περιπαντός ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν,^γ ὅτι κάλλιστα^δ μυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. [§. 18.] Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον. ἀλλ' εἴ τις αὐτὸ καὶ ταῦτα ἐρωτῶν ἡμᾶς αὐτὰ^ε ἄττα^ς ἴστί καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνες ἂν φαίμεν; Καὶ ἐγὼ
- II. 379. εἶπον Ὡ Ἀδείμαντε, οὐκ ἴσμεν ποιηταὶ ἐγὼ τε^β καὶ σὺ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκιστὰὶ πόλεως. οἰκισταῖς δέ^γ τοὺς μὲν τύπους προσήκει εἰδέναι ἐν οἷς^δ δεῖ^ε μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς, παρ' οὓς ἴαν ποιῶσιν οὐκ ἐπιτρεπτόν,^ς οὐ μὴ αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους. Ὁρθῶς, ἔφη, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἴεν; Τοιοῖοις ποῦ^ς τινες, ἦν^δ δ' ἐγώ. οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ἂν,^ι αἰεὶ δὴ που ἀποδοτέον, ἴαν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῆ^ι ἴαν τε ἐν μέλεσιν^κ ἴαν τε ἐν τραγωδίᾳ. Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ γε^ι θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον οὕτως; Τί μὴν; Ἀλλὰ μὴν^μ οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. ἦ γάρ; Οὐ μοι δοκεῖ. Ἄρ' οὖν,
- III. I. 98. ὃ μὴ βλαβερόν, βλάπτει; Οὐδαμῶς. Ὁ δὲ μὴ βλάπτει

—^α οἷος κρίνειν v.—^β λάβοι K.—^γ ἀμετάστατά τε φιλεῖ Θτ.—^δ δὴ καὶ Ησ.—^ε ἀκούουσιν q.—^ς κάλλιστον v.—^ζ ταῦτα ΑΘΗτιμ, τί ταῦτα Φτ, om v.—^η ἄττα τ' v, om Φτ.—^θ ἔγωγε qv.—^ι μὲν ε.—^κ παρ' οὓς Φ, ἔς v.—^λ δὴ μ.—^μ ἐπιτρεπτόν Φ.—^ν τοιοῖοις δέ που μ.—^ξ ἦν δ' ἐγώ om Φτ.—^ο ἂν ὁ θεὸς v.—^π ποῦσιν K.—^ρ ἴαν τε ἐν μέλεσιν om ΑΘΗτιμ.—^ς ὁ ΠΦDKρίτ.—^τ μὲν Φτ.—^θ οὐδὲ...ποιεῖ om v.—

θεομαχίας] Nota sunt deorum et adversus se ipsos et adversus homines pugnae, quas Homerus in Iliade descripsit. Cf. Schol. et interpp. ad Iliad. xi. 33. 68. et Numen. apud Euseb. Præp. Evang. xiii. 6. Ast.

ἐν ὑπονοίαις] Est, quum aliud dicitur, aliud occultatur (intelligitur). Plutarch. de Aud. Poet. p. 19. E. ταῖς πόλιν μὲν ὑπονοίας, ἀλληγορίας δὲ νῦν λεγομένας. MURAT. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 200. et Cruzer. Symbol. et Mythol. t. i. p. 81.—Mox vice ὃ μὴ, Euseb. 3 τὴ μὴ. Ast.

δυσείκηττα] I. q. δυσέκλυτα, δεινωτοῖα, imagine a lana sumta, quæ ita colorem combibit, ut non facile ille elui possit; vid. ad iv. p. 420. E. Ast.

§. 18. τὰς] Si jungamus τὰς αὐτὰς που τινὲς cum illis, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ἂν, illa del. δὴπου ἀποδοτέον dici oportebit ἀπ' ἑλλην. ἀρχῆς: sed ita scribendo, desse aliquid non immerito videretur. Adde quod is verbi ἀποδοτέον usus quem habet ἀποδοτέον, sequendo alteram lectionem, in aliis etiam hujus operis extat locis. STEPH.

οὐκοῦν ἀγαθὸς] Laudat hæc Theodoret. Therapeut. v. p. 549. A. B. C. De sententia vero, cf. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 295.—Προ ἔγε θεὸς Cod. Reg. Euseb. et Theodoret. ὁ θεὸς, sed ἔγε θεὸς est deus, certe ut deus s. utpote talia. —Mox Theodoret. verba ἀλλὰ μὴν omittit et pro γὰρ post οὐδὲν legit δέ. Ast. Ἄρ' οὖν δ] Theodoret. Ἄρα τὸ μὴ

τει, κακόν τι ποιῆ; Οὐδὲ^α τοῦτο. Ὁ δέ γε μῆδεν κακὸν ποιῆ, οὐδ' ἂν^ο τινος εἴη κακοῦ αἴτιος; Πῶς γάρ; Τί δέ;^ρ ἀφίλιμον τὸ ἀγαθόν; Ναί. Αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Ναί. Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τῶν μὲν εὖ ἔχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν^α ἀναίτιον. Παντελῶς γ' ἔφη. Οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεός, ἐπειδὴ ἀγαθός, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων^α μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος,^ε πολλῶν^ο δὲ^ν ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τὰ ἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν. καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἅττα^ω δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὅμηρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν περὶ τοὺς^ε θεοὺς ἀνοήτως^ε ἀμαρτάνοντος, καὶ λέγοντος ὡς δοιοί^ε τίθοι

κατακείαται ἐν Διὸς οὐδαι

Κηρῶν ἐμπλειοί,^α ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ^β ὁ δειλῶν·
καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας^ο ὁ Ζεὺς δῶ^α ἀμφοτέρων,
ἄλλοτε μὲν τῶ^α κακῶ ὅ γε κύρεται,^ο ἄλλοτε δ' ἐσθλῶ·
ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄπρατα^ε τὰ ἕτερα,

^ο ἔν om tm.—^ρ δαι Α.—^α κακῶς v.—^ε γ' Av et pr Π: γὰρ *ε.—^δ ὀλίγοις K.—
^ε αἴτιος om ε.—^ζ τῶν πολλῶν φ.—^η δ' v.—^θ ἄλλὰ τε φ.—^ι τοὺς om pr Θ.—
^κ ἀνοήτως om Kq, ante περι ponit φ.—^λ δοιο, τε v, δοιοὶ δέ τε ε.—^μ ἐμπλειοί tm.—
^ν ἀπὸρ tm.—^ξ ἂν μίξας ΑΘΠΦηστ, ἀμμίξας DK, ἀναμίξας tm: καμμίξας ε.—^ο γε

βαβερῶν, et Euseb. Ἄρ' οὐν τὸ μὴ βλ. Quod ad sententiam attinet, respexit h. l. Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1600. 61. Bas. Ast.

οὐκ ἔρα πάντων γε] Theodoret. οὐκ ἔρα γε. Μοι παντελῶς γε Euseb. et Theodoret. et ἐπεὶ pro ἐπειδὴ. Ast.

ὀλίγων] Cod. Reg. ὀλίγοις, contra sensum. Ceterum celebratissima est sententia, deum nonnisi boni auctorem esse. Philo Jud. decal. p. 525. θεὸς κύριος ἀγαθῶν μόνων ἀγαθῶν αἴτιον, κακοῦ δὲ οὐθένος. Cf. Plotin. Ennead. i. 8. Basil. Magn. Homil. ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός. Arnobius adv. gent. ii. p. 48. 'nihil a deo principe, quod sit nocens et excrucians, proficisci,' ubi vid. quae Elmenhorst. p. 58. laudavit. Cf. idem ad Apulei. lib. de Platon. doct. habit. p. 17. et nostra ad i. 8. Respexit h. l.

etiam Suidas t. iii. p. 126. Ast.

ἀνοήτως] Theodoret. legit ἀνοήτως περὶ τοὺς θεοὺς. Cod. Reg. voc. ἀνοήτως ignorat, et Ficinus videtur legisse ἀνοήτως λέγοντος, quam verterit, *stulte de diis dicentis*. Ast.

δοιοί τίθοι] Homer. II. Ω. 525. ubi secundus versus est: Δάρον, οὐκ εἴδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ τ' ἴδων. ubi vid. Heyn. et Eustath. p. 1501. Respexit eodem versus Themist. Orat. vi. p. 79. C. xv. p. 194. A. et xix. p. 228. D. Ast.

ᾧ μὲν] Vers. 529. Ὡς μὲν καμμίξας δῆψ Ζεὺς τερπικέρανος— Pro καμμίξας Cod. Reg. ἀμμίξας et Euseb. ἂν μίξας. Mox pro μὲν τε Euseb. μὲν γε, et pro ἄλλο τι Ald. Bas. 1. et 2. ἄλλο δ'. Ast. φ δ' ἂν μὴ] Vers. 531. Ὡς δὲ κε τῶν λυγρῶν δῆψ, λυβητῶν ἔθηκε, καὶ ἐκαθ' ἐβύβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει.

τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἰλαύνει.

III. i. 99. οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν^ε Ζεὺς^h

ἀγαθῶν τεⁱ κακῶν τεⁱ τέτυκται.

[§. 19.] Τὴν δὲ^k τῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσις, ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχευεν, ἰάν τις φῆ δι' Ἀθηναῖς τε καὶ Διὸς γεγόνεσθαι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα· οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν

II. 380. διὰ Θέμιτός^l τε καὶ Διός· οὐδ' αὖ ὡς^m Αἰσχύλος λέγει, ἰατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι

θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,

ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἰάν τις ποιῆ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖαⁿ ἔνιοι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ^o τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἰατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον^p αὐτοῖς σχεδὸν οἱ νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν,

DEKst, om v.— κίρναται φτ, τείρεται ε, μίρεται v.—f ἀκράτω DK.—s ἡμῖν om v.—h ἔξεδε το.—i ἀγαθῶν τε καὶ v.—j τε om KΘm.—k τε v.—l θέμιτός το.—m δ Θ.

—n ἰαμβία Π et pr Θ.—o πάθη καὶ Η.—p ἐξευρετέον v.—q δ' v.—r δὴ om Ks.—

Schol. Rubnk. p. 152. Βούβρωστις: πονηρία ἢ μέγας λιμός· οἱ δὲ, ἀστρον ἢ ἀσθένεια. Cf. Schol. ad Homer. l. l. Ast.

ὡς ταμίας] Heynius l. c. corrigi volebat οὐδ' ὡς, nec vero sic; male: coherent enim hæc cum antecedentibus: οὐκ ἔρα—ἀποδεκτέον—ὡς δοιοὶ πίθοι—οὐδ' ὡς— Nullus vero alius in Homeri carminibus versus invenitur, quem Plato respicere potuerit, quam is (Il. iv. 84. et xix. 224.): Ζεὺς, ὃς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. Jam quid sibi velint ἀγαθῶν τε κακῶν τε, quæ ab Homericis πολέμοιο abhorrent et tamen propter numerum suum dactylicum ex ipso Homero videntur sumta esse, haud facile est dictu. Ni fallor, ἀγαθῶν interpositum est a librario, qui haud animadvertimet, Platonem respicere illum Homeri locum, ubi Jupiter πολέμοιο, igitur solius κακοῦ ταμίης dicitur, sed putasset, quia in præcedentibus et boni et mali auctores dii dicti essent, etiam h. l. ἀγαθῶν non posse abesse; idem fortasse vel alius existimans, Platonem h. l. versum aliquem Homeri sequi, ἀγαθῶν τε κακῶν τε scripsit, ut numeris suis constet versus heroicus. Ast.

§. 19. δ Πάνδαρος] Il. iv. 88. Pandarus Lycius, Lycaonis filius, quum

Græci et Trojani pactionem fecissent, Jovis jussu a Minerva impellitur, ut contra fœdus Menelaum sagitta petat. Ast. [κρίσιν] Hoc nisi appositum esset καὶ Διὸς, ad certamen deorum de Thetidis nuptiis referrem, de quo vid. Pindar. Isthm. viii. 58. sed propter Διὸς et quia de fabulis ab Homero traditis in prægressis sermo est, referendum puto ad Il. xx. (quæ rhapsodia a veteribus inscribitur ἢ θεῶν μάχη) init. ubi Themis Jovis jussu Deos ad concilium vocat. Etiam magis convenit locus Quinti Smyrn. xii. 198. Ast.

θεὸς μὲν] Hos Æschyli versus post Platonem citarunt Plutarch. de Audiend. Poet. c. 2. Euseb. Præp. Evang. xiii. 3. et Stob. li. p. 30. Similis, sed non eadem sententia expressa est in Sophocli. Antig. 618. ubi v. Erfurd. Ast.

ἰαμβεῖα] ἰαμβεῖα sunt primarum trægædiæ partes æque mere dramaticæ, quapropter lyricis chori carminibus opponuntur (ut apud Dion. Chrysost. Orat. xx. p. 261. B. lii. p. 551. D. Vid. Twiningii not. ad Aristotel. de Poet. p. 293.) Hinc ipse quoque sunt dramaticæ repræsentationes, ut ἰαμβοὶ in Aristotel. Polit. vii. 16. ubi v. Schneider. p. 447. Ast.

καὶ λεπτέον ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ἀνίκαντο κολαζόμενοι. ὡς δὲ^α ἄβηλοι μὲν οἱ δίκην δίδόντες, ἦν δὲ^β δὴ ὁ δρῶν ταῦτα θεός, οὐκ ἑατέον λέγειν τὸν ποιητὴν. ἀλλ' εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως^γ λέγοιεν ὡς ἄβηλοι οἱ κακοί, δίδόντες δὲ^δ δίκην ἀφελούντο^ε ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἑατέον κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν^ς τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον^ς καιτὶ τρόπῳ μὴ τέ τινα λέγειν ταῦτα^ς ἐν τῇ αὐτοῦ^ς πόλει, εἰ μέλλει^ς εὐνομήσεσθαι,^ς iii. i. 100. μὴ τέ τινα ἀκούειν, μήτε^ς βεώτερον μήτε πρεσβύτερον, μήτε ἐν μέτρῳ μήτε^ς ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα, ὡς οὐθ' ὅσια ἂν^ς λεγόμενα, εἰ λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε ξύμφωνα αὐτὰ αὐτοῖς. Σύμψηφός σοί^ς εἰμι, ἔφη,^ς τούτου τοῦ νόμου, καί μοι ἀρέσκει. Οὗτος μὲν τοῖνον, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἂν εἴη τῶν περὶ θεοῦ νόμων τε^ς καὶ τύπων, ἐν ᾧ δεήσει τοὺς λέγοντας^ς λέγειν καὶ τοὺς ποιοῦντας ποιεῖν μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεὸν ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Καὶ μάλ', ἔφη,

^α κολάσεων tm.—^β δὲ om m.—^γ ἀφελούνται v.—^δ θεόν om v.—^ε διαμαχητέον Φθγ
 ιστ.—^ς ταῦτα λέγειν Ξς.—^ς αὐτοῦ v.—^ς μέλλει ΦDg.—^ς εὐνομήσεσθαι ΠD.—

^β μή^ς το, μὴ ΑΘΞΦπτ.—^ς μή^ς το, μὴ ΞΦπτ.—^ς δὴ Ξ.—^ς σοι om q.—^ς ἔφη εἰμι
 Φτ.—^ς τε om Kq.—^ς τοὺς τε λέγοντας το.—^ς θαλ δὴ Α.—^ς ἀγρηκτά ι.—^ς ἐπιβο-

ἦν δὲ δὴ] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. δὲ δὴ Platoni admodum est familiare. Ast. λέγων] Recto habet, licet τὸν ποιητὴν processerit; scilicet τὸν ποιητὴν non certum aliquem poetam significat, sed collective quasi positum est, quae ratio frequentissima est, etiam Latinis, v. Rupertii ad Sil. Ital. iii. 222. Var. Lect. Ast.

ὡς ἄβηλοι οἱ κακοί] Int. dotes, quia miseri sint mali, nisi poena corrigantur. Vid. de ὄς, omissio participio ad i. 4. Ast.

κακῶν δὲ αἴτιον φάναι] Laudat Theodor. Therapeut. v. p. 549. C. D. qui τὸν θεόν legit, omissio τινὶ γίγνεσθαι. Ast.

διαμαχετέον] Sic Euseb. et Theodor. Quod vulgo legitur, διαμαχετέον rationibus grammaticis adversatur; derivandum enim esset a διαμείχεσθαι, quod in usu non est, contra μεμύχηται, unde μαχητός. Sic et Sophist. p. 241. D. διαμαχητέον et p. 249. C. μαχητέον legitimus.—Vid. Matthiae Gr. Gr. p. 287.

n. 3. Ast.

μυθολογοῦντα] Ficinus vertit, ac si legerit μυθολογούμενα, quod sensus videtur postulare: neque insuper quæquam audire—sive carminibus hæc inserantur, sive soluta oratione narrentur. Cornarius vero ita vertit, quasi μυθολογούστος Plato scripserit: neque ut quis audiat—sive in metro sive sine metro quis hæc proferat. Etsi vero habet vulgata scriptura, quo defensi possit (participium enim in nominativo et, si oratio obliqua est, in accusativo absolute ponitur, pariter ac genitivus, vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 102. ad Ammon. p. 188. et Ken. ad Gregor. p. 38. igitur μυθολογοῦντα esset, si quis narret s. tradat) tamen et orationis et sensus perspicuitas requirere videtur μυθολογούμενα, ut orationis hæc sit continuatio: μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν—μήτε τινὰ ἀκούειν—(ταῦτα) μυθολογούμενα. Ast. περὶ θεοῦ] Euseb. et Theodor. θεοῦ; deinde ἐν οἷς δεήσει τοὺς τε λέγοντας. Mox pro καὶ μάλ' Euseb. μέλιστα. Ast.

ἀπόχρη. Τί δὲ δὴ ὁ δεύτερος ὄδε; ἄρα γόηται τὸν θεὸν οἷσι εἶναι καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς^κ φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, τοτὲ μὲν αὐτὸν γιγνόμενον καὶ ἀλλάττοντα^μ τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, τοτὲ δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα καὶ ποιῶντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν; ἢ ἀπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἤκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐμβαίνειν; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γε οὕτως^ν εἰπεῖν. Τί δὲ ὁ ὄδε; οὐκ ἀνάγκη, εἴ περ τι ἐξίσταται^ρ τῆς αὐτοῦ ἰδέας, ἢ αὐτὸ^ι ὑφ' ἑαυτοῦ μεθίστασθαι^σ ἢ ὑπ' ἄλλου; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἀριστα ἔχοντα ἤκιστα ἄλλοι-

III. I. 101. οὔται^ι τε καὶ κινεῖται, οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν^ι καὶ πόσων, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεω^ν τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον^ν καὶ ἰσχυρότα-

II. 381. τον ἤκιστα ἀλλοιοῦται; Πῶς δ' οὐ; Ψυχὴν δὲ αὐτὴν^ν οὐ τὴν^ν ἀνδρειοτάτην καὶ^ν φρονιμοτάτην ἤκιστ' ἂν τι ἔξαθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειεν; Ναί. Καὶ μὴν που καὶ τὰ γε ζύνθετα πάντα σπεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα,^ς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὰ εὖ ἐργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα ὑπὸ χρόνου τε^α καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἤκιστα^β ἀλλοιοῦται. Ἔστι δὴ^ς ταῦτα. Πᾶν δὴ τὸ καλῶς ἔχον ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις ἐλαχίστην μετα-

λῆς Kq, ἐπιβουλῆς γε t.— φαντάζεσθαι om v.— ἀλλάττοντα tv.— lacuna in D: γε om q.— θαί A.— ρ ἐξίσταται D, ἐξίστατο tv, ἐξίστατο m.— ἑαυτοῦ tm.— ἑαυτοῦ v.— ἐφίστασθαι φc.— πόσων A.— εἰλήσεων ΘK.— ὑγιεστάτων φ, ἴστα
ὑγιεστάτων τ.— ἀδ τὴν q: om ΑΘΕΦΠΠC.— οὐ τὴν om ΠΔKq.— τε καὶ v.— καὶ ἀμφιέσματα om ΑΘΕΦΠΠC.— τε om t.— ἤκιστ' v.— δὲ m.— γε ΠΔKq.

ἀπόχρη] Satis expositum est, ut in eo acquiescere possimus. Ast.

τοτὲ μὲν ἄλλοι] Vulgo αὐτὸν, quod ἔνα requireret et aliam prorsus sententiae expositionem. Similiter Ficinus et Cornarius verterunt, ille quidem: *aliumque effectum*; hic vero: *ita ut nunc alius fiat*. Distinguitur autem inter formas eas, quas dii revera induere finguntur a poetis, et eas, quas tantummodo mentiuntur, ut homines decipiant. Ast.

εἰλήσεων] Schol. Ruhnk. p. 152. τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκαάσεων. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 96. Ast.

ὑγιεστάτων κα] Euseb. ὑγιεστάτος

τε καλ, ut et in sequentibus τὴν ἀνδρειοτάτην τε καὶ φρονιμοτάτην. Ceterum ab Ald. Bas. 1. 2. et Euseb. absent verba οὐ τὴν, et hanc expressit lectionem Cornarius vertens: *Animam vero ipsam fortissimam et sapientissimam minime aliqua externa perfectio turbavit et mutavit?* Eandem probavit Viger. ad Euseb. p. 62. Sed sensus postulat id, quod Ficinus exhibuit: *nonne animam quoque fortissimum externa perturbatio minime perturbaret?* Unde haud dubie Stephanus illud οὐ τὴν petivit, nulla, ut solet, huius rei mentione facta. Ast.

δὴ] Apud Euseb. δὴ desideratur. Ast.

βολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Ἔοικεν. [§. 20.] Ἀλλὰ μὴν ὁ θεὸς τε^δ καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἄριστα ἔχει. Πῶς δ' οὐ; Ταύτη μὲν δὴ ἥκιστα^ο ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός. Ἡκιστα δῆτα. Ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι^ε ἂν καὶ ἄλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι,^ε εἴ περ ἄλλοιοῦται. Πότερον οὖν^η ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον μεταβάλλει^ι ἑαυτὸν ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ^κ τὸ αἰσχρον ἑαυτοῦ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἐπὶ τὸ χεῖρον, εἴ περ ἄλλοιοῦται· οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γέ^λ φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Ὀρθότατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις, καὶ οὕτως ἔχοντος δοκεῖ^μ ἂν τις σοι, ὦ Ἀδείμαντε, ἐκὼν αὐτὸν χεῖρω ποιεῖν ὀπηοῦν^ν ἢ θεῶν ἢ ἀν-^{ιιι. i. 102.}θρώπων; Ἀδύνατον, ἔφη.^ο Ἀδύνατον ἄρα, ἔφη, καὶ θεῶ^ρ ἐθέλειν αὐτὸν ἄλλοιοῦν, ἀλλ' ὡς ἔοικε, κάλλιστος καὶ ἄριστος ἂν εἰς τὸ δυνατὸν ἕκαστος αὐτῶν μένει ἀεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτοῦ^ρ μορφῇ. Ἀπασα,^τ ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ. Μηδεὶς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε, λεγέτω ἡμῖν τῶν ποιητῶν ὡς

θεοὶ ξείνοισιν^α εἰοκότες ἄλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι^β πόλης.^α
μηδὲ Πρωτέως καὶ^γ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς, μηδ'

— ἠκίστ' v.— μεταβάλλοι φθ.— ε ὅτι ἔφη v.— δὴ DKq.— μεταβάλλει θ, μεταβάλλοι τ.— και pr θ.— και om pr θ.— γε om φθ.— δοκεῖ θ, δοκεῖ v.— ὀπιούων ε.— ἔφην om v.— ρ θεῶν v.— ρ ἑαυτοῦ τ.— πάσα v.— ξένοι εἰς θ, ξείνοι εἰς φ.— ἐπιστροφῶσι icm.— πόλης Kq.— πρωτέως τε και ε.— ἀρ-

§. 20. μεταβάλλοι] Bas. 1. et 2. μεταβάλλει. Mox δηλοῦσι, ἔφη Euseb. Ast. πότερον οὖν κ. τ. λ.] De sententia cf. Maxim. Tyr. xi. 3. p. 117. et Sallust. de diis et mund. c. 1. Ast. ἐπὶ τὸ χεῖρον] Euseb. post χεῖρον addit ἑαυτοῦ. Ast.

ὄπως ἔχοντος] Int. τοῦ πράγματος s. τοῦτου. Sic ὡς ἔδε ἔχοντος Herodot. viii. 144. ubi v. Valcken. ὡς δὲ ἔχόντων Sophocli. Antig. 1179. Xenoph. Cyrop. iii. 2. 25. Cf. Dorrill. ad Charit. p. 308. 354. Duker. ad Thucyd. viii. 6. Ast.

θεῶ] Euseb. θεῶν: μοx πάσα pro θεῶσα. Ast.

θεοὶ ξείνοισιν] Vid. Hom. Od. xvii. 485. Diodor. i. p. 8. Similes leguntur versus Euripidis apud Plutarch. de poet. Plat.

legend. c. 4. p. 20. F. Πολλοῖσι μορφῶσι οἱ θεοὶ σοφισμάτων ἑφάλλουσιν ἡμᾶς, κρεῖττονες πεφυκάτες. De his deorum ἐπιθημίας et ἐπιφανείας vid. Spanhem. ad Callimach. in Apoll. 13. Heynii Excurs. xiii. ad Æn. i. p. 152. et Excurs. i. ad Æneid. ix. p. 357. Ast.

Πρωτέως] Notus est Proteus vates in varias se mutans formas, ex Homer. Od. iv. 364. Virgil. Georg. iv. 387. Ovid. Metam. viii. 730. Vid. Hymn. Orphic. xxiv. Apollodor. ii. 6. 9. Thetis vero, quia Theas prædixerat, filium, quem ex deo aliquo progenitura esset, majorem fore patre suo, mortali nubere cogebatur, quod ut evitaret, quum Peleus ipsam adiret, varias se in formas mutasse traditur, v. Apollon. iv. 791. 800. Ovid. Metam. xi. 221. Hygin. fab. 54. Ast.

ἐν τραγωδίαις μὴδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασι εἰσαγγέτω
 "Ἦσαν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν

Ἰνάχου Ἀργείου" ποταμοῦ παῖσιν βιοδώρεις.²

καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδίσθωσαν. μὴδ' αὖ
 ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμενα αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειμα-
 τούντων, λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς, ὡς ἄρα θεοὶ τιτες
 περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς³ ξίνοις καὶ παντοδαποῖς ἰθαλ-
 λόμενοι,⁴ ἵνα μὴ ἅμα μὲν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν, ἅμα
 δὲ τοὺς παῖδας ἀπεργάζωνται⁵ δειλοτέρους. Μὴ γάρ,
 ἔφη. Ἄλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἷοι
 μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν⁶ δὲ ποιούσι δοκεῖν σφᾶς παντοδα-
 πούς φαίνεσθαι ἕξακατῶντες καὶ γοητεύοντες; Ἰσως, ἔφη.

111. i. 103.
 11. 382.

Τί δέ;⁷ ἦν δ' ἐγώ, ψευδίσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἢ λόγῳ ἢ
 ἔργῳ φάντασμα⁸ προτείων; Οὐκ οἶδα,⁹ ἦ δ' ὅς. Οὐκ
 οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τό γε ὡς ἀληθῶς ψεῦδος, εἰ οἷόν τε
 τοῦτο¹⁰ εἰπῶν, πάντες θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι μισούσιν; Πῶς,
 ἔφη, λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τῷ κυριωτάτῳ σου

γείου Ἰνάχου t.—² βίον δώρεις q.—³ ὑπὲρ t.—⁴ νύκτωρ τοῖς πολλοῖς tv.—⁵ εἰθαλ-
 λόμενοι v et pr II.—⁶ ἐργάζοντο ΘΘτ.—⁷ ἡμᾶς v.—⁸ δαι Λ.—⁹ φαντάσματα tv.—
¹⁰ αἰ

¹ Οὐκ οἶδα...μισούσιν om t.—² τοῦτ' v.—³ αὐτῶν v.—⁴ ἔφη om tm.—⁵ ἀμαθῆ D.

ἀγείρουσαν] ἀγείρειν, *stipem colligere*
 (Cicer. de Legib. ii. 9. §. 22. 16. §. 40.
 Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 9.) in variis
 artibus, quibus sacrificuli simplicis ple-
 becule pecunias ad se derivarent, non
 postrema erat, ut Ruhnkenii verbis utar
 l. l. Ceterum Stephanus verba ἑς ἱέρειαν
 cum ἀγείρουσαν conjungi volebat, quod
 Timæus Sophista videtur confirmare, qui
 habet ἀγείρουσαν ἑς ἱέρειαν περιερχομέ-
 νων, sed ἑς ἱέρειαν quum formam signi-
 ficet τῆς ἠλλοιώσεως, cum ἠλλοιωμένην
 conjungatur necesse est; et bene Ald.
 Bes. 1. et 2. sic interpanunt. Deinde
 Cornarius pro βιοδώρεις legi jubet βίον
 δῶρα, victus dona; sed rectius, ni fallor,
 est βιοδώρεις, victus auctoribus s. ahmis,
 epitheton poeticum, e carmine tragico,
 quod Plato respexit (Sophoclis Inachum
 fuisse, de quo v. Casaub. ad Athen. vii.
 4. p. 487. censet Ruhnken. p. 9. Vid.
 Böckh. de Græc. Tragœd. Princip. p.
 128.) poeticum, et Inachi, utpote fluvii, filius
 convenientissimam. Accedit, quod si-
 milium locum Schol. Aristoph. ad Ran.

1385. citat: Νόμῳ δροσεγγίαι θεαῖων
 ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὅπῃ ποταμοῦ
 παῖσι βιοδώρεις. Sic et terra dicitur
 βιοδώρος Sophocli Philoct. 1162. ἕσα
 πέμπε γὰ βιόδωρος. Ast.

ἐκδειματούντων] Laudat hæc Thom.
 M. p. 922. Pro τούτων Ald. Bes. 1. et
 2. legunt τούτῳ. Ceterum Schol. Ruhnk.
 ἐκδειματούντων ἀπὸ τοῦ ἐκδειματέωσαν.
 Ἀττικῶς. Sic μετεχόρτων Protag. p.
 322. D. Euthydem. 285. B. ἐπυλοστέω-
 των et πωροδέντων pro ποροδάτωσαν. Cf.
 Eustath. ad Il. B. 190. Schol. ad Ari-
 stoph. Nub. 438. et Maillar. de Dialect.
 p. 84. Ast.

δοκεῖν—φαίνεσθαι] φαίνεσθαι est ap-
 parere, igitur id fere, quod esse; vid.
 nostra ad Phædr. p. 353. Adde Hema-
 sterh. ad Lucian. t. l. p. 98. et Werna-
 dorf. ad Himer. p. 96. Simile est illud
 Polit. iv. p. 432. D. κωνδοιόμεν τι
 ἔχειν δοκεῖν ἴστος. Ast.

θεός] Euseb. ὁ θεός et μοχ φαντάσ-
 ματα. Ast.

ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἐκὼν^b
 ἐθέλει, ἀλλὰ πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεί αὐτὸ κεκτῆσ-
 θαι. Οὐδὲ νῦν πω, ἢ δ' ὅς, μανθάνω. Οἷσι γὰρ τί με,
 ἔφη, σερμὸν λέγειν· ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ
 ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεύσθαι καὶ ἀμαθῆ¹ εἶναι καὶ
 ἐνταῦθα ἔχειν τε καὶ^k κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστα¹
 εἰ δέξαιντο καὶ μισοῦσι μάλιστα^m αὐτὸ ἐν τῷ τοιοῦτῳ.
 Πολύ γε,ⁿ ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ' ἂν, ὃ νῦν δὴ
 ἔλεγον, τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἢ ἐν τῇ ψυχῇ
 ἄγνοια ἢ τοῦ ἐψευσμένου,^p ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις μί-
 μημα¹ τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ¹ παθήματος καὶ ὕστερον
 γεγονὸς εἶδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος. ἢ οὐχ οὕτως;
 Πάνυ μὲν οὖν. [§. 21.] Τὸ μὲν δὴ τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ
 μόνον ὑπὸ θεῶν ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων μισεῖται. Δοκεῖ μοι.
 Τί δὲ δῆ; τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος¹ τότε καὶ τί^u χρῆσι-
 μον, ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους; ἄρ' οὐ πρὸς τε^v τοὺς πο-
 λεμίους καὶ τῶν καλουμένων φίλων,^w ὅταν διὰ μανίαν ἢ
 τινα ἄνοϊαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν,^x τότε ἀποτροπῆς
 ἕνεκα ὡς φάρμακον χρῆσιμον γίγνεται; καὶ ἐν αἷς νῦν^y δὴ
 ἐλέγομεν ταῖς^z μυθολογίαις, διὰ τὸ μὴ εἶδέναι ὅπῃ^a τὰ
 ἀληθῆς ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ
 ψεῦδος ὅτι μάλιστα, οὕτω χρῆσιμον ποιοῦμεν; Καὶ μάλα,

—^k τε καὶ om K, καὶ om tm.—¹ ἥκιστ' tm.—^m μάλιστα' tot.—ⁿ γ' tm.—^o γ' om t.—^p τοῦ ἐψευσμένου ἄγνοια (omisso ἢ) v.—^q ἐστὶ om PDKq.—^r τὸ v.—^s bal A.—^t ψεῦδος om v.—^u τῷ AΘΠDKq, τὸ φησι, τοῦτω t, τῷ τῷ v.—^v γε v.—^w τῶν
 οὗς οὗς φίλων v.—^x πράττειν om q.—^y νῦν post δὴ ponit H, om φησι.—^z ταῖς add AΘΠΦtm.—^a ὅποι tm.—^b τῷ θεῷ om φησι.

περὶ τὰ κυριώτατα] Cod. Reg. κυριώ-
 τερα—ἄγνοια—τῇ τοῦ ἐψευσμένου. Vulg.
 ἄγνοια ἢ τοῦ ἐψ. Euseb. vero ἢ ἐν τῇ
 ψυχῇ τοῦ ἐψ. ἄγνοια, ut Ficinus vertit:
 hoc reuera mendacium vocaretur in animo
 mentientis inacidia. Quocirca vel ἢ ex-
 pungendum vel in τῇ mutandum est.
 Ast.
 τό γε ἐν λόγοις μίμημα] Isocrat. ad
 Nicocl. Orat. iii. §. 2. p. 24. ed. Corai.
 τὸ γὰρ λέγειν, ὡς δεῖ, τοῦ φρονεῖν εἰ μί-
 μιστον σημείον ποιούμεθα, καὶ λόγος
 ἀληθῆς καὶ νόμμος καὶ δικαῖος ψυχῆς
 ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἰδωλόν ἐστι. Plotin.

Euseb. i. 2. p. 13. F. ὡς γὰρ ὃ ἐν φε-
 νῇ λόγος μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, οὕτω καὶ
 ὃ ἐν ψυχῇ μίμημα τοῦ ἐν ἑτέρῳ. Ast.
 §. 21. τότε καὶ τί χρῆσιμον] De sen-
 tentia, cf. Aristot. Ethic. iv. 13. et quae
 ad lib. iii. §. Notabimus. Ast.
 τῶν—φίλων] Euseb. addit τῶν, sed
 hoc, quum frequenter omittatur, intelli-
 gi debet. Mox ταῖς μυθολογίαις idem
 exhibet, et κατὰ δὴ τί οὖν δῆ. Ast.
 ἄνοϊαν] Haud dubie et hic et v. 23.
 ἄνοϊαν pro ἄνοϊαν scribi oportet. Vid.
 ad Legg. iii. 0. Ast.

III. i. 104.

ἢ δ' ὅς, οὕτως ἔχει. Κατὰ τί δὴ οὖν τούτων τῶ θεῶ^b τὸ
 ψεῦδος χρήσιμον; ^c πότερον διὰ τὸ μὴ εἶδέναι τὰ παλαιὰ
 ἀφομοιωῖν ἂν ψεύδοιτο; Γελοῖον μὲντ' ἂν εἶη, ἔφη. Ποιη-
 τῆς μὲν ἄρα ψευδῆς^d ἐν θεῶ^e οὐκ ἔνι. Οὐ μοι δοκεῖ.
 Ἄλλὰ δεδιώς τοὺς^f ἐχθροὺς ψεύδοιτο; ^g Πολλοῦ γε δεῖ.
 Ἄλλὰ δι' οἰκείαν ἀνοιαν ἢ μανίαν; Ἄλλ' οὐδεὶς, ἔφη,
 τῶν ἀνοήτων^h καὶ μαινομένων θεοφιλῆς. Οὐκ ἄρ' ἔστιν
 οὐ ἕνεκαⁱ ἂν θεός^j ψεύδοιτο. Οὐκ ἔστιν. Πάντη ἄρα
 ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον. Παντάπασι μὲν
 οὖν, ἔφη. Κομιδῆ ἄρα ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθεῖς ἐν τε
 ἔργῳ καὶ ἐν^k λόγῳ, καὶ οὔτε^l αὐτὸς μεθίσταται οὔτε
 ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔτε κατὰ φαντασίας^m οὔτε κατὰ
 λόγουςⁿ οὔτε^o κατὰ σημείων πομπάς, οὐδ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ.
 III. I. 105. Οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ^p αὐτῶ^q φαίνεται σοῦ λέγοντος.
 II. 383. Συγχαρεῖς ἄρα, ἔφη, τοῦτον^r δεύτερον τύπον^s εἶναι^t ἐν ᾧ
 δεῖ^u περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μῆτε αὐτοὺς γόη-
 τας ὄντας^v τῶ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς μῆτε^w ἡμᾶς ψεύδουσι
 παράγειν ἐν^x λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Συγχαρῶ. Πολλὰ ἄρα
 Ὀμήρου ἱπαινοῦντες ἄλλα^y τοῦτο οὐκ ἱπαινεσόμεθα, τὴν
 τοῦ ἑνυκνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῶ Ἄγαμέμνονι· οὐδ' Αἰσ-
 χύλου, ὅταν φῆ ἢ Θέτις τὸν Ἀπόλλων ἐν τοῖς αὐτῆς^z γά-
 μοις ἄδοντα

—^c τὸ χρήσιμον Θμη.—^d ψευδῆς post θεῶ ponit v.—^e θεός q.—^f τοὺς μὲν φ.—
 ε ἂν ψεύδοιτο v.—^g τῶν ἀνοήτων om v.—^h ἕνεκα v.—ⁱ θεός ἂν φ.—^k καὶ ΠΔΚα.—
 l οὐτ' v.—^m οὔτε κατὰ φαντασίας om ΑΘΕΦμη.—ⁿ λόγους K.—^o οὐτ' q: οὐδ' s.—
 p καὶ ἐμοί q.—^r αὐτὸ im.—^s τοῦτου φτ., τοῦτον τὸν Η.—^t δεύτερον τύπον ΑΔΚεφz
 m, δεύτερον τύπον Π: τύπον δεύτερον s.—^u εἶναι om q.—^v δὴ m.—^w ἀκούειν ΠΔΚ
 φτ.—^x ὄντας ΘΗΠΔρημη.—^y μῆθ' v.—^z ἐν post ἢ add ΑΠε.—, ἄλλα ἐν.—^z ἀδ-

ἂν ψεύδοιτο] ἂν ex Eusebio reposui-
 mus. Ast.

ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ] Cod. Reg.
 Ven. et Euseb. omittunt alterum ἐν;
 praepositio et abesse et adesse potest.
 Ast.

σημείων πομπῶν] Signorum, i. e. por-
 tentorum missiones, sunt portenta missa.
 Ast.

τοῦτον τύπον δεύτερον] Cod. Reg. et
 Euseb. τοῦτον δεύτερον τύπον, quod pla-
 cet, quia τύπον cum δεύτερον, non cum
 τοῦτον (tunc enim esse deberet τοῦτον
 τὸν τύπον) jungi debet. Ast.

ὄντας] Vulgo legitur γόητας τῶ με-
 ταβάλλειν; Cod. Reg. Ven. et Euseb.

interponunt ὄντας, quod, quum sensus
 requirat, reponere haud dubitavimus;
 scilicet quum ὄντας excidisset, illatum
 est τῶ μεταβάλλειν, i. q. γόητας ἐν τῶ
 μεταβάλλειν, quod etiam sensum habet,
 tamen, quum γόητας etiam ad sequentia
 spectet (nam magi et praestigiatioris praeci-
 pue est τὸ ἀπατᾶν et παρᾶγειν; cf. c. 19.
 p. 380. D.), multo clarius et concin-
 nius est γόητας ὄντας—μεταβάλλειν—
 παρᾶγειν. Ast.

ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ] Euseb. ἢ ἐν ἔργῳ.
 Ast.

Αἰσχύλου] Locus, qui sequitur, ex
 Aeschylī Ψυχουστασίῳ est, vid. Wytten-
 bach, ad Select. Histor. p. 386. Ast.

ἐνδαιεῖσθαι^b τὰς εἰς εὐπαιδίας,
 νόσον τ^c ἀπείρους καὶ^d μακραίωνας βίους.
 ζύμπαντά τ' εἰπὼν^e θεοφιλεῖς ἡμᾶς τύχας
 Παιῶν^f ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἡμέ.
 καὶ γὰρ^g τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδές^h στόμα
 ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρούονⁱ τέχνη.
 ὁ δ', αὐτὸς ὑμῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 τὸν^j παῖδα τὸν ἑμόν.

ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν, χαλεπανοῦμέν τε καὶ
 χορὸν^k οὐ δάσομεν, οὐδὲ τοὺς διδασκάλους εἰάσομεν ἐπὶ^l

tois ft.—^b ἐνδαιεῖσθαι a correctore habet τ: in φ lacuna est.—^c τ' om ΘΦΚ.—
^d καὶ om v.—^e ζύμπαντ' εἰπὼν τ.—^f παιῶν φτ, παιῶνα v, παιῶν Em, παῖον DK.—
^g καὶ tm.—^h ἀψευδές θεῖον ΘΦτ.—ⁱ γηρόον φτ.—^j τὸν ante παῖδα om K.—^k ἐχ-

ἐνδαιεῖσθαι] Quam verum hunc mendosum esse manifestissimum sit, ac ne stare quidem posse, debui cujusdam diversae scripturae te admonere: si forte es, quae mendosa alioqui, est et ipsa, ad genuina indagacionem te adjuvare posset. Est igitur illa scriptura ἐνδαιεῖσθαι: ex qua vide an possis quidnam hic scribendum sit conjectura assequi. In secundo autem versu μακραίωνας βίον, vel μακραίωνας βίου, illo tamen potius quam hoc modo, scribendum esse diximus. ΣΤΡΑΦ.

ἐνδαιεῖσθαι] Euseb. ἐνδαιεῖσθαι, quod Viger. p. 62. explicat: ἐν δαίτη κατεῖναι; sed ἐνδαιεῖσθαι et δαιεῖσθαι, quod apud Tragicos est exprobrare (Æsch. Sept. Th. 580. Soph. Trach. 791.) proprie est dividere, ut apud Homer. X. 264. ubi vid. Eustath. translate vero est differre, b. e. exprobrare, criminari, maledicere. Igitur h. l. nihil aliud esse potest, nisi tribuere, b. e. predicere; nam vates dicitur ipse id tribuere, quod futurum promittit. Quocirca causa nulla est, cur ἐνδαιεῖσθαι, utpote ex Æschylo ipso desumptum, cum Stephano pro mendoso habeamus. Ceterum Homerus Iliad. xxiv. 26. Apollinem nuptiis Pelei interfuisse, Catullus vero in Carm. de nuptiis Pelei et Thetidis Apollinem et Dianam eas aspermatos esse tradit. ASTR.

μακραίωνας βίους] Stephanus sine causa vel μακραίωνος βίου, quod Euseb. exhibet, vel μακραίωνας βίου legendum esse

censet; μακραίωνος βίου etiam apud Soph. (Ed. T. 518. legimus. ASTR.

Παιῶν] Sic scripsimus pro Παιῶν (Ald. Bas. 1. et 2.) vel Παιῶν (Euseb. et Steph.) Ita et Schol. Ruhnck. legit, qui p. 152. παιῶνα explicat: ἀλαλαγμὸν ἐπ' ἐντυχίῃ, ὡς γὰρ, ἢ γίγνη, haud dubie Παιῶν ἐπευφήμησεν accipiens pro Παιῶνα ἐπευφήμησεν, quom dativus esse debeat; rectius explicat Schol. Ruhnck. ad Sympos. p. 44. ἢ παιῶνας—ἴδῃς ἐπὶ ἐντυχίῃ. Cf. Cuper. Observat. i. 1. interpp. ad Thucyd. i. 50. Sic et Ficinus locum intellexit vertens: letitia me laudationibus suis affectit. ASTR.

Φοῖβου—ἀψευδές στόμα] Æschyl. Cho. 555. Ἄναξ Ἀπόλλων, μάρτυς ἀψευδῆς τὸ πρῶν. Callimach. Hymn. in Apoll. 68. Δεὶ δ' εὐβορκος Ἀπόλλων. Cf. Euripid. Electr. 399. Cicero de Divinat. i. 19. ASTR.

ὁ δ' αὐτὸς ὑμῶν] Laudat hos versus etiam Plutarch. de Aud. Poet. p. 16. E. Athenagoras al. Ceterum observanda est repetitio illa pronominis αὐτῶν, quæ irrisionis et indignationis index est (sic Soph. Electr. 300. Xenoph. Anab. iii. 2. 4. Cf. Valkenar. ad Eurip. Phoen. p. 552. Markland. ad Euripid. Suppl. p. 110. et Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 75.) et oppositio subjecti ac prædicati: ὁ ὑμῶν—παρῶν—εἰπὼν ἐστὶν ὁ κτανῶν. ASTR.

χορὸν οὐ δάσομεν] Schol. Ruhnck. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις χοροῦ ἐτόγχανον οἱ κομψῆδίας καὶ τραγῳδίας ποιηταὶ οὐ πᾶν-

III. I. 106. παιδεία^m χρῆσθαι τῶν νέων, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβείῃς τε καὶ θεῖοι γίγνεσθαι, καθ' ὅσον ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον οἴοι τε. Παντάπασιν, ἔφη, ἔγωγ' ἔγωγ' τοὺς τύπους τούτους^o συγχωρῶ, καὶ ὡς νόμοις αὐ^p χρήμην.^q

θρὸν γρ Θ.—¹ ἐπιπαιδία ε.—^m παιδείᾳ Π.—^o ἐγὼ Ε.—^o τύπους τε τούτους υ.—^p ἂν αὐτοῖς το.—^q χρήματα Κ.

τες, ἀλλ' οἱ εὐδοκμοῦντες καὶ οἱ δοκιμα-
θέντες ἄξιοι. Proprie archon dicebatur
χορὸν δίδουαι, h. e. permittere, ut fabula
doceretur, ideoque eam probare. De
legib. vii. 817. D. ἂν μὲν τὰ ἀπὸ γα, θ

καὶ βελτίον τὰ παρ' ἡμῶν φαίνεσθαι λεγέ-
μενα, δέδομεν ἡμῶν χορὸν. Αστ.
χρήμην] Ex Eusebio haud dubie ad-
dendum αὐτοῖς ante χρήμην. Αστ.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Γ.

§. 1. Τὰ μὲν δὴ^a περὶ θεούς, ἦν δ' ἐγώ, τοιαῦτ' ἄττα, Steph.
II. 286.
ὡς^b εἶπεν, ἀκουστίον τε καὶ οὐκ ἀκουστίον εὐθύς ἐκ καί-
δαν τοῖς^c θεούς τε^d τιμήσουσι καὶ γονίας^e τῆν τε ἀλλήλων^f Bek.
III. I. 107.
Φιλίαν μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Καὶ οἶμαί γ', εἶφη,
ὀρθῶς ἡμῖν φαίνεσθαι. Τί δὲ δῆ;^g εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀν-
δρεῖοι, ἄρ' οὐ ταῦτά τε λεπτίον καὶ οἷα αὐτοὺς τοιῆσαι^h
ἤπιστα τὸν θάνατον δεδιέναι; ἢ ἡγεῖⁱ τινὰ ποτ' ἀν γενέσ-
θαι ἀνδρεῖον ἔχοντα^a ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα;^b Μὰ Δία,^c
ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τί δέ;^d τὰν Ἄιδου ἡγούμενον εἶναι
τε^e καὶ δεῖνὰ εἶναι οἷε τινὰ θανάτου ἀδεᾶ^f εἶσθαι καὶ ἐν
ταῖς μάχαις αἰρήσεσθαι πρὸ ἥττης^g τε καὶ δουλείας^h θά-
νακτον;ⁱ Οὐδαμῶς. Δεῖ^j δῆ, ὡς^k εἶπεν, ἡμᾶς^l ἐπιστατεῖν III. I. 108.

^a οὐν q: om E.—^b ἔς om t.—^c τοὺς τε.—^d τε om φ.—^e πατέρας suppletas D.

—^f ἄλλην ΠDKg.—^g θαί, fortasse corr, A.—^h ποθήσει v.—ⁱ ἡγεῖ D.—^j ἔχοντ' v.—
^k δεῖμα φ.—^l δέ t.—^m θαί, fortasse corr, A.—ⁿ τε om φ.—^o ἀδεᾶ q: ἀδεῆ *v.—
^p πρὸ τῆς ἥττης ἔστι.—^q δουλείας φ.—^r θάνατον om q.—^s δέ q.—^t ἔς...λοιδο-

§. 1. ταῦτά τε λεπτόν καὶ οἷα] Et
haec et talia, quae efficere possint, ut
mortem minime timeant. De oleis vid.
ad i. 13. Ast.

ἀδεᾶ] ἀδεᾶ pro ἀδεῆ scripsimus (ut
Alcibiad. i. p. 122. A.) ex observatione
grammaticorum, qui ἐφουᾶ, ἐγιά al. non
ἐγιά, probant, v. Thom. M. p. 864. Mær.
Attic. p. 375. Kæn. ad Gregor. Corinth.

p. 70. Maithair. de Dialect. p. 40. Mo-
noit de hoc etiam Matthae Gr. Gr. p.
137. not. nostrum quoque locum attingens. Ast.

πρὸ ἥττης] Bas. 2. articulum τῆς in-
terponit. Ceterum respexit hunc locum
Aristides Orat. Platon. ii. t. ii. p. 202.
Ast.

καὶ περὶ τούτων τῶν μύθων τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν, καὶ
 δεῖσθαι μὴ λοιδορεῖν^m ἀπλῶς οὕτω τὰ ἐν Ἄιδου ἀλλὰ
 μᾶλλον ἐπαινεῖν, ὡς οὐτ' ἀληθῆ λέγονταςⁿ οὐτ' ὠφέλιμα
 τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσσεσθαι.^o Δεῖ μίντοι, ἔφη. Ἐξα-
 λείψομεν^p ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι
 πάντα τὰ τοιαῦτα,

βουλοίμην κ' ἐπάρουροφῶν θητεύμεν ἄλλω
 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρω,^q ᾧ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν^r νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀιάσσειν

καὶ τὸ
 οἰκία δὲ^s θνητοῖσι^u καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 σμερδαλέ, εὐράνετα, τὰ τε^v στυγέουσι θεοὶ περ

καὶ
 ᾧ^w πόποι, ἦ ρά τις^x ἔστι καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισι
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνι^y πάμπαν

καὶ τὸ
 οἶω πεπνῦσθαι,^z ταὶ^a δὲ σκιαὶ αἰτσοῦσι

καὶ
 ψυχὴ δ' ἐκ βεθίων πταμένη Ἄιδόσδε βεβήκει,^b
 ὃν πότμον γούσασα, λιπούσ' ἀνδροτῆτα^c καὶ ἦβην

ii. 387. καὶ τὸ^d

ψυχὴ δὲ κατὰ^e χθονός ἤυτε^f καπνός,
 ᾗ^g χετο τετραγυῖα.^f

ρεῦ om pr Θ.— ἡμᾶς om ΦΚτ et mg Θ.—^m λοιδορεῖσθαι Φτ et mg Θ.—ⁿ ἀν λέ-
 γοντας ἔιν.—^o γενέσθαι v.—^p ἐξαλείψομεν ἔσιν.—^q παρακλήρω τ.—^r φ...εση om
 ΛΘΦΠτ.—^s πᾶσιν Α.—^t δὲ om t.—^u θνητοῖς ΘΦΠτ.—^v τὰ γε Dm.—^w δ φ : δ *s.
 —^x τι ἐπιπ.—^y ἐτι ἔν.—^z πεπνῦσθαι ΠDq, πέπνυσθον H, πέπνυται v : πεπνῦσθαι
 *s.—^a τοι ἔν.—^b δ' ἐβεβήκει Hm.—^c ἀνδροτῆτα Π.—^d τὸ om s.—^e δὲ τε κατὰ
 K.—^f τετραγυῖα III, τρηγυῖα i.—^g ἐπὶν v.—^h ἀποπέσσει s.—ⁱ ἀλλήλοισιν τ.

ἐξαλείψομεν] Laudat hæc Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. A. unde pro ἐξαλείψομεν reposuimus ἐξαλείψομεν, ut Ficinus vertit *delebitimus*. Ast.

βουλοίμην κ. τ. λ.] Verba sunt Achil-
 lis ad Ulyssem apud inferos versantem
 in Od. xi. 488. Cf. Lucian. Dial. Mort.
 xv. l. t. i. p. 167. ed. Schmied. et Hem-
 sterh. ad Lucian. t. ii. p. 489. Bip. Ast.
 οἰκία δὲ θνητ.] Il. xi. 64. δ πόποι Il.
 xxiii. 103. Ast.

οἶω πεπνῦσθαι] Il. xiii. 262. Credi-

bile est Platonem apposuisse etiam ver-
 sum, qui hunc proxime præcedit: Τῶ καὶ
 τεθνεώτι μόνῃ πόρῃ Περσεφόνηα. STERN.

ψυχὴ δ' ἐκ βεθίων] Il. xvi. 856. ubi
 cf. Heyn. et l. xiii. 362. ἀνδροτῆτα, sic
 Ald. Bas. l. 2. Steph. Ficinus (vertens
fortem ætatem) et Homeri libri anti-
 quiores, etsi ἀνδροτῆτα (ab ἀδρός, i. e.
 παχὺς, εὐτραφής) rei convenientius, v.
 Heyn. Ast.

ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός] Il. xxii. 100.
 μοχ ὡς δ' ὄνε, Od. xxiv. 6. Ast.

καὶ

ὡς δ' ὅτι νυκτερίδες μυχῶ ἄντρου θεσπεσίῳ
 τρίζουσαι ποτίονται, ἐπεὶ^β κέ τις ἀποπίσῃσιν^η
 ὀρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν^ι ἔχονται,
 ὡς αἱ τετριγυῖαι^α ἄμ' ἦσαν.

III. i. 109.

ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὀμηρόν τε^κ
 καὶ τοὺς ἄλλους^λ ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἐὰν^μ διαγράψω-
 μεν, οὐχ ὡς οὐ^ν ποιητικὰ καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκουεῖν,
 ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον^ο καίσι
 καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου
 μᾶλλον^ρ πεφοβημένους. Παντάπασι μὲν οὖν. [§. 2.]
 Οὐκοῦν ἔτι καὶ τὰ περὶ ταῦτα^α ὀνόματα πάντα τὰ^τ δεινά
 τε καὶ φοβερὰ ἀποβλητὰ, Κωκυτοῦς τε καὶ Στύγας καὶ
 ἐνέρου^σ καὶ ἀλίβαντας,^τ καὶ ἄλλα ὅσα^υ τούτου τοῦ τύ-
 που^ν ὀνομαζόμενα φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἷόν τε^ω πάντας
 τοὺς ἀκούοντας. καὶ ἴσως εὔ^ϋ ἔχει πρὸς ἄλλο τι ἡμεῖς δὲ
 ὑπὲρ^ξ τῶν φυλάκων φοβούμεθα^ν μὴ ἐκ τῆς^ς τοιαύτης φρί-
 κης θερμότεροι^α καὶ μαλακώτεροι τοῦ δέοντος γίνωνται

—] τετριγυῖαι tm.—^κ τε om q.—] ἄλλους om v.—^μ ἐὰν q.—^ο οὐ om v.—^ο ἀκου-
 στέα qf.—^ρ μᾶλλον om tm.—^σ τα v.—^τ τὰ post πάντα add ΑΘΞΠΘστμτ.—
^υ ἐνέρου ε, κερβέρους v.—^τ ἀλίβαντας Estm et pr Π.—^υ ἄλλ' ὅσα v, ὅσα ἄλλα
 Est.—^ν τοῦ τύπου τούτου E.—^ω οἷεται ΑΘΞΠΘδτμτ: ἴσως K.—^ξ ὑπὸ ΑΘΦ.—
^ν φοβόμεθα q.—^ς τῆς om Φτ.—^α ἀθυμότεροι v.—^β ἀφαιρετόν E.—^ε δικαίως E.—

ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] Vid. Aristid. t. ii. p. 326. Ast.

§. 2. ἐνέρου] Schol. Ruhnke, p. 152. ἐνέρου τοὺς νεκροὺς, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἡρῃ, ὃ ἔστι τῇ γῆ, κείσθαι· ἀλίβαντας δὲ τόπος ἐν ἔβου ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς νοσητέον διὰ τὴν τῆς λιβάδος ἀμεθεσίαν. Ἐνεροι sunt Latinorum inferi, quae quidem vox ipsa esse illa derivata, ἀλίβας νεο, cui suis vitalis effluxit. Plutarch. Quaest. Roman. viii. 10. p. 736. A. ὃ δὲ ἀλίβας καὶ ὃ σκελετὸς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γέγραφε, λαιδορομήνης τὰ ὀνόματα τῆς ξηρότητος. Idem de Audiend. Poet. c. 2. p. 17. B. πάλιν αἱ περὶ τὰς νεκρίας τερατοουργίας καὶ διαθέσεις ἰνύμασι φοβεροῖς ἐπιθυμοσυροῦσαι φάσματα καὶ εἰδωλα ποταμῶν φλεγόμενων καὶ τόπων ἀγρίων καὶ κολασμάτων σκυθρωπῶν, οὗ πάντων πολλοὺς διαλασθάνουσι, ὅτι τὸ μυθώδες αἰσθῆσι πολὺ καὶ τὸ ψεῦδος, ὅσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακώδες, ἐγκέκραται. Ast. Plat.

θερμότεροι] In omnibus, quos novi, libris legitur θερμότεροι, quod quomodo enatum sit, haud facile explicatu; corruptum et contra sensum esse apparet; θερμὸν enim tantum ab ignaviae notione abest, ut adeo fortem et audacem temeritatem significet, cf. Aesch. Eum. 557. Cho. 1004. Soph. Antig. 90. Trach. 1046. Aristoph. Plut. 415. Vesp. 922. Sic et Latinorum calidus usurpatur, v. H. Stephan. Schediasm. v. 31. Gronov. ad Liv. xxv. 32. et Drakenb. ad Sil. Ital. xv. 337. Steph. 'ἀθυμότεροι scribendum esse suspicor;' quod inusitatum est. Ni fallor, vel δειλότεροι, ut c. 20. vel, quod equidem malim, ἀθυμότεροι legendum est; certe vocem vix aliam reperies, quae rem, de qua sermo est, tam bene exprimat; namque ἀθυμία proprie de militibus ponitur, qui animum demittunt, animo segni ac timido belli labores et pericula refugiant. Sic Xe-

ἡμῖν. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, φοβούμεθα. Ἐξαιρητὶα^b ἄρα; Ναί.^c Τὸν δὲ ἐναντίον^d τύπον τούτοις λεπτίον τε καὶ ποιητέον; Δῆλα δῆ. Καὶ τοὺς ὀδυρμούς ἄρα ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἔλλογιμων ἀνδρῶν; Ἀνάγκη, ἔφη, εἴ περ καὶ τὰ πρότερα. Σκόπει δῆ, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀρθῶς ἐξαιρήσομεν ἢ οὐ. φαμὲν δὲ δὴ ὅτι ὁ ἐπεικῆς ἀπὸ τῶ ἐπεικεί, οὐ περ καὶ ἑταῖρός ἐστι, τὸ τεθνῆναι οὐ δεινὸν ἠγῆσεται. Φαμὲν γάρ. Οὐκ ἄρα ὑπὲρ γ' ἐκείνου ὡς δεινὸν τι πεποιθότες ὀδύροιτ' ἄν. Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τότε λέγομεν, ὡς ὁ τοιοῦτος μάλιστα αὐτὸς αὐτῷ αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ διαφερόντως^e τῶν ἄλλων ἥκιστα ἑτέρου^h προσδεῖται. Ἀλληθῆ, ἔφη. Ἡκιστ' ἄρα αὐτῶν^j δεινὸν στερεθῆναι υἱός ἢ ἀδελφοῦ ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του τῶν τοιούτων. Ἡκιστα μίντοι. Ἡκιστ' ἄρα καὶ^k ὀδύρεσθαι, φέρειν δὲ ὡς πρῶτατα, ὅταν τις αὐτὸν τοιαυτῆ ἔμφορᾷ καταλάβῃ. Πολύ γε. Ὄρθῶς ἄρ' ἂν^l ἐξαιροῦμεν^m τοὺς βῆνους τῶνⁿ ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδοῖμεν, καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις, καὶ ὅσοι κακοὶ τῶν ἀνδρῶν, ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν οὐς δῆ φαμὲν ἐπὶ φυλακῇ^o τῆς χώρας τρέφειν. Ὄρθῶς, ἔφη. Πάλιν δῆ Ὀμήρου τε δεησόμεθα καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν

^a τοῦ δὲ ἐναντίου τύπου Θ, τὸν δ' ἐναντίον τύπον τ.—^e ὁ ὀμ ἐτ.—^f τὸ ὀμ ΠDK.—
^g διαφέροντα K.—^h ἑταῖρου t.—ⁱ ἄρ' ἐστμ.—^j ὀρθῶς D, τοῦτω Kq.—^k χρῆ τc q.—
^l ἂν add ΠDKq.—^m ἐξαιροῦμεν K.—ⁿ τοὺς τῶν q.—^o ἐπὶ τῇ φυλακῇ v.—^p πλεωρᾷ

noph. Anab. vii. 8. §. 16. οἱ τε πολέμοιοι θραστῆροι εἰεν καὶ οἱ στρατιῶται ἀδυμῆτεροι. Cypriop. v. 5. 13. στρατιῶται ἀγαθοὶ ἀδυμῆτεροι γίγνουντο. Demosth. Olynth. iii. p. 31. καὶ τοὺς τὰ δέοντα ποιεῖν βουλομένους ἀδυμῆτερούς ποιοῦσι. Jam quum sensus unice ἀδυμῆτεροι videatur efflagitare, pœnitet fere id non reposuisse; etsi, quomodo θερμῆτεροι ex ἀδυμῆτεροι enasci poterit, non perspiciamus; sed æquis omnia hujus generis, in quibus plurima cæco casu facta sunt, explicari posse censent? Ceterum Ficinus solum expressit μαλακώτεροι, Cornar. vero vertit: ne ex ejusmodi horrore calidiōres et molliōres justo nobis reddantur. Sententiam hujus loci expressit Dio Chrysost. Orat. liii. p. 553. D.— In prægressis pro ὡς ὀδῶν τε Cod. Reg. habet ὡς ἔουκε, sed etiam Ficinus ag-

noscit vulgatam scripturam, quippe ver-tens: terrent vehementer quippe omnes, quicumque audiunt. Ast.

καὶ τοὺς ὀδυρμούς] Laudat Stob. cvi. p. 578. usque ad τ. ἀνδρῶν. Post σέ-
 κει omittit δῆ. Ast.

ἔλλου τοῦ] (I. e. τινός) cum Aldo scripsimus, quia τοῦ, utpote natura circumflexum, post vocem barytonam vel paroxytonam accentum inclinare vel amittere (scribunt enim partim ἔλλου του, partim ἔλλου τοῦ) nequit. Ast.

ἄρ' ἂν ἐξαιροῦμεν] ἄρ' ἂν pro simplice ἄρα cod. Reg. suppeditavit, qui præterea pro ἐξαιροῦμεν legit ἐξαιροῦμεν, vitiose. De sententia, vid. Plutarch. de Aud. Poet. c. 2. Ast.

πάλιν δῆ Ὀμήρου] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. p. 693. B. qui, ut Bas. 2. post Ὀμήρου ignorat τέ. Ast.

μη ποιῆν Ἀχιλλία θεῶν παῖδα ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς^p κατακείμενον, ἄλλοτε δ' αὐτε^a ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνη, τοτὲ δ' ὄρθον ἀναστάντα, πλαΐζοντ'^r ἄλύοντ' ἐπὶ δὴν ἄλος ἀτρυγέτιοι, μηδὲ ἀμφοτέρησι^s χερσὶν ἐλόντα κόνιν αἰθαλόεσσαν, χευάμενον καὶ κεφαλῆς· μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε^t καὶ III. I. 111. ὄδυρόμενον ὅσα καὶ οἷα ἐκείνος^u ἐποίησε· μηδὲ Πρίαμον ἐγγυὺς θεῶν γεγυότα λιτανεύοντά τε καὶ

κυλινδόμενον^v κατὰ κόπρον,^w

ἔξονομακλήθην^x ὀνομάζοντ' ἄνδρα ἕκαστον.

πολὺ δ' ἐτί^y τούτων μᾶλλον δεησόμεθα μὴ τοι^z θεοὺς γε^z ποιῆν ὄδυρομένους καὶ λέγοντας

ἄμοι ἐγὼ δειλή, ἄμοι δυσαριστοτόκεια.

εἰ δ' οὖν^b θεοὺς, μὴ τοι^c τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, ὥστε ὠ πόποι φάναί

ἦ φίλον ἄνδρα διακόμενον περὶ ἄστου

ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι, ἐμὸν^d δ' ὀλοφύρεται ἦτορ^e

καὶ

αἰ^f αἰ^g ἐγὼν, ὅτε μοί^f Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν

Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο^h Μενoitιάδαο δαμῆναι.

[§. 3.] εἰ γάρ, ὦ φίλε^h Ἀδείμαντε, τὰ τοιαυτὰ ἡμῖν οἱ νεῖοι σπουδῇ ἀκούοιεν καὶ μὴ καταγελῶεν ὡς ἀνάξιως λεγομένων, σχολῇ ἂν ἑαυτόν γέ τις ἀνθρώπων^k ὄντα ἀνάξιον

Kq.—^a αὐ θετ.—^r πλαζοντα H, πλαζοντα tsm.—^s ἀμφοτέρησιν A, ἀμφοτέροισι Θ, ἀμφοτέρησιν v.—^t γε Kq.—^u οἷα δ' ἐκείνος v.—^v κυλινδόμενον ΘΠΦDKqt: κυλινδούμενον *s.—^w κόπρον ΘΞΠΦDmt: κόπρου *s.—^x ἔξονομακλάε t.—^y δέ τι K.—^z μήτι φετ.—^z γε om tsm.—^b οὐ θετ.—^c μή τι φε.—^d ἐμοι φε.—^e αἰ αἰ θε.—^f ὅτ' ἐμοι v.—^g πατρόκλου tsm.—^h φίλε om θετ.—ⁱ τὰ om φε.—^j δη t et pr Θ.—

ἄλλοτ' ἐπὶ πλ.] Π. xxiv. 10. Mox ἐπὶ πλευρᾶς ex Homero et Eusebio receptum pro ἐπὶ πλευρᾶς (cod. Reg. πλευρᾶ)—ἄλλοτε δ' αὐτε. Ald. Bas. 1. et 2. ἄλλο δ' αὐτε. Ast.

πλαΐζοντ'] Homer. Διυτέσεκ' ἄλιων παρὰ θῆν' ἄλδς, οὐδέ μιν ἠέσ. ubi Heynius, 'scripserat πρῶξοντα, matutiniorem se agens. Interpretatur Plato poetam, non novam lectionem affert.' Legendum, ni fallor, vel πρῶξον vel πρῶξ, ἴοντ' ἄλιοντ' (matore afflictum) cet. quod Homericō διυτέσεκ' ἄλιων convenientissimum esset, et quam facile e πρῶξ s. πρῶξ ἴοντ' enasci potuerit πλαΐζοντ',

per se apparet; illud πρῶξον vel πρῶξ ἴοντ' etiam consentiret cum Homericō illo: οὐδέ μιν ἠέσ φαινομένη λήθεσσαν ὅτερ' ἄλα ἠένας τε. Ficinus vertit: aut exurgentem errare tristitia affectum in litore maris, Homerum secutus. Ast. μηδὲ Πρίαμον] Π. xii. 414. Κυλινδόμενον ex cod. Regio et Homero scriptum pro κυλινδούμενον, quod Ald. Bas. 1. 2. exhibent. Ast. ἔ μοι] Π. xviii. 54. Cf. Maxim. Tyr. xxiv. 5. p. 299. Mox ὁ πόποι] Π. xii. 168. Ast. αἰ! αἰ ἐγὼν] Π. xvi. 433. ubi ὁ μοι ἐγὼ legitur, ubi vid. Heyn. Ast.

- ἠγήσαστο τούτων καὶ ἐπιπλήξουσιν, εἰ καὶ ἐπίει αὐτῶν τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲν αἰσχυρόμενος οὐδὲ παρ-
- iii. i. 112. τερῶν πολλοὺς ἐπὶ μικροῖσι^m παθήμασι θρήνους ἂν ἄδοι καὶ ὀδυρμοὺς. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Δεῖ δέ γε οὐχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν,^a ᾧ πιστίον, ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἄλλω καλλίονι πείσῃ. Οὐ γὰρ οὖν δεῖ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ φιλογέλωτάς γε^o δεῖ εἶναι. σχεδὸν γὰρ ὅταν^p τις ἐφιῆ^q ἰσχυρῶν^r γέλωτι,^s ἰσχυρῶν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξί-
- ii. 389. οὺς λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἂν τις ποιῆ, ἀποδεκτίονⁿ πολὺ δὲ ἦττον, ἢν θεούς. Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς. Οὐκ οὖν Ὀμήρου οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεξόμεθαⁿ περὶ θεῶν, ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωτος μακάρεσσι θεοῖσιν ὡς ἴδον^v Ἡφαιστον διὰ δάματα ποιπύοντα.^w οὐκ ἀποδεκτίον κατὰ τὸν σὸν λόγον. Εἰ σύ,^x ἔφη, βούλει^y ἔμὸν^z τιθέναι,^a οὐ γὰρ οὖν δεῖ^b ἀποδεκτίον. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητίον. εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλά-

^k τις ἄνθρωπον ΑΠΔστ, τις καὶ ἄνθρωπον K: τις αὐτὸν ἄνθρωπον *s.—^l τι ΠΔΚγ, αὐτῶ τι v.—^m μικροῖσι ΑΘΕΠΘΠΤ: μικροῖσι *s.—ⁿ ἐσήμαινεν ΘΕΠΠ, ἐσήμαινεν v.—^o τε φτ.—^p διὰ v.—^q ἔφη ΠΔ, ἔφη ΘΦΚρΠΤ.—^r ἰσχυρῶ κατέχοιτο τε mg A.—^s γέλωτι ἄλλ φστ, γέλωτι χρῆται τε.—^t ποιοῖα φτ.—^u ἀποδεξόμεθα Π.—^v εἶδον ΕΦΠΤ.—^w ποιπύοντα διὰ τὸ χαλεπὸν ε.—^x δε DKγ: δε σὸ ἐν.—^y βούλει ἔφη Κσ, ἔφη τε Θ.—^z ἐμοὶ ΕΦτ.—^a τὸν λόγον τιθέναι ἔστ.—^b δεῖ q.—^c θεοῖσι ΘΠΘΠΤ:

§. 8. αὐτῶν] Pronomen αὐτῶν in cod. Ven. et Reg. desideratur, et sane abesse potest. Cod. Reg. ante ἄνθρωπον ἔντα inserit καὶ, unde facile est conjectu, particulam explicativam, v. c. ἔς, quod centies cum καὶ permutatum reperitur (vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 194. et Marcland. ad Eurip. Iph. A. p. 26.) pristinam fuisse scripturam. Ast.

ἄλλὰ μὴν] Laudat Stob. v. p. 75. ubi φλογέλωτα omisso γὰρ scribitur. Ast. ἄσβεστος] II. i. 599. ubi cf. Heyn. Ast.

ἄλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειαν] Laudat Stob. xliii. p. 317. De sententia, vid. I. ii. 21. Simile est illud Darii apud Herodotum iii. 72. ἔσθαι γὰρ τι δεῖ ψεύδος λέγεσθαι, λεγέσθαι τοῦ γὰρ αὐτοῦ γλιχόμεθα οἱ τε ψευδόμενοι καὶ οἱ τῆ ἀληθείᾳ διαχρόμενοι. Sextus Empir. adv. Logic. vii. §. 43. p. 378. καθὰ γὰρ δ περὶ τῆς τοῦ κάμνοντος σωτηρίας ψεύδος τι λέγων ἱατρὸς καὶ ἐπαγγελλόμενός τι

δύσσει, μὴ διδοὺς δὲ ψεύδος μὲν τι λέγει, οὐ ψεύδεται δέ· πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐπιστατουμένου σωτηρίαν αὐτῷ τὸ τοιοῦτο λαμβάνει τὴν ἀναφορὰν. Libanius Epist. cxii. p. 64. ἐφέσω μὲν, ἀλλ' ὁ παῖς σοὶ τῷ ψεύδει γεγύνηται βελτίων, τῷ δὲ τοιοῦτῳ ψεύδει κἂν τῆ Πλάτωνος πόλει χέραν ὀρᾶμεν ὄσαν. Cf. Philo de Cherb. p. 110. Laudat h. l. Clemens Alexandr. Strom. vii. p. 730. C. t. ii. p. 863. Pott.) et respicit Hieronymus contra Rufinum: 'veritas quoque sectanda magnopere est; si enim, ut paulo ante rectissime dicebamus, Deo indecens et inutile mendacium est, hominibus quando utile, ut utantur eo quasi condimento (v. Laeret. iv. 11.) atque medicamine, nulli dubium est, quin hujusmodi licentia medicis dando sit et ab imprudentibus removenda.' Hoc est Latīnorum casuēre mendacium, ut Liv. ii. 64. A. Gell. Noct. Attic. xvi. 31. Ast.

γομαι ἄρτι καὶ τῷ ὄντι θεοῖσι^ο μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀν-
 θρώποις δὲ χρήσιμον ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει, δῆλον ὅτι τό γε
 τοιοῦτον ἰατροῖς δοτίον, ἰδίαιταις δὲ^δ οὐχ ἄκτίον. Δῆλον,
 ἔφη. Τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως, εἰ πῆρ τισιν ἄλλοις,
 προσήκει^ο ψεύδασθαι ἢ πολεμίῳ ἢ πολιτῶν ἕνεκα ἐπ' ἀφι-
 λείαι^ε τῆς πόλεως. τοῖς δὲ ἄλλοις κἄτιν οὐχ ἄκτίον τοῦ
 τοιούτου, ἀλλὰ πρὸς γε δὴ τοὺς τοιούτους^β ἄρχοντας ἰδιώ-
 τη ψεύσασθαι ταυτόν^η καὶ μῆζον ἀμάρτημα φήσομεν ἢ
 κάμνοντι πρὸς ἰατρὸν ἢ ἀσκοῦντι πρὸς παιδοτρέβην περὶ
 τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος παθημάτων^ι μὴ τάλπη λέγειν, ἢ
 πρὸς κυβερνήτην περὶ τῆς νεῆς τε καὶ τῶν ναυτῶν μὴ τὰ ὄντα
 λέγοντι, ὅπως ἢ αὐτὸς ἢ τις τῶν ξυμμαχῶν πράξεως ἔχει.
 Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἄν ἄρ' ἄλλον τινὰ λαμβάνη ψευδό-
 μενον ἐν τῇ πόλει τῶν

III. i. 118.

οἱ δημοεργοὶ ἴασι,

μῶντιν ἢ ἰητῆρα^κ κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,
 κολάσει ὡς^λ ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ὡς περ νεῶς
 ἀνατρεπτικόν τε^μ καὶ ὀλίβριον. Ἐάν γε,^η ἢ δ' ὄς, ἐπί γε
 λόγῳ ἔργα^ο τελῆται. Τί δαί;^ρ σωφροσύνης ἄρα οὐ δεή-
 σει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Πῶς δ'^α οὐ; Σωφροσύνης δὲ ὡς πλή-
 θει οὐ τὰ τοιαῦτα^ε μέγιστα, ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι,
 αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας^β τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ

θεοῖς *ε.—^δ ὄς.—^ο προσήκει ε.—^ε ἀφελεία ε.—^β τοιοῦτους om ε.—^η ταυτό ε.—
^ι μαθημάτων ε.—^κ δημοεργοὶ rc q: δημοεργοὶ *ε.—^λ ἰατῆρα DKq.—^μ κολάσει A,
 κολάσει ὡς tm.—^ν τε om φ.—^ξ ἐάν περ γε tv, ἐάν ε.—^ο ἔργα q.—^ρ δαί A: δέ
 *ε.—^α ὄς.—^β τοιαῦτα δὲ ΠDKX et pr Θ, τοιαῦτα δὴ φ et rc Θ.—^γ ἀρχοντας δὲ

λαμβάνει] Int. δ ἔρχων ex antecedenti-
 bus τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως oot.
 Versus, qui sequuntur, sunt Homer. Od.
 xvii. 388. Pro δημοεργοὶ Ald. Bas. l.
 2. et Stob. exhibent δημοεργοί. Ast.
 ἀνατρεπτικόν] Cum genitivo conjunctum,
 ut l. vii. p. 523. D. νόσους οὐκ ἂν
 παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἶη. p. 454.
 D. τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διαβολῆς—
 οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νόσους. Plutarch.
 Instit. Lacon. t. ii. p. 238. A. Vid.
 Fischer. ad Weller. t. iii. p. l. p. 252. et
 Matthiae Gr. Gr. p. 441. Ast.
 ἐάν γε] Stob. ἐάν περ—ἐπί λόγῳ. Ast.
 τί δέ; σωφροσύνης] Laudat Stob. v.

p. 75. ubi legitur τί δαί. Ast.
 ὡς πλήθει] In universonum, l. q. ὡς ἐπὶ
 τὸ πλήθος, ut l. ii. 7. ubi v. not. Mat-
 thiae (Gr. Gr. p. 523.) ὡς πλήθει ita
 positum esse censet, ut ὡς ἐμοὶ s. ὡς γε
 ἐμοὶ (Sophist. 234. 237. C. vid. Heud.
 Spec. Crit. p. 52.) quod esset pro plebe,
 i. e. respectu plebis s. si plebem cogites;
 sed primum sensum hoc nullum fere ha-
 beret, deinde τῷ πλήθει scriptum esse
 oporteret, postremo ὡς πλήθει illo sensu
 quem indicavimus apud alios quoque
 scriptores occurrit, vid. Leopard. Emend.
 xiv. 19. et Fischer. ad Weller. t. iii. p.
 i. p. 222. Ast.

περὶ ἰδωδὰς ἠδοῶν; Ἐμοιοι δοκεῖ. Τὰ δὲ τοιάδε φήσα-
μεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι, οἷα καὶ Ὀμήρῳ¹ Διομήδης
λέγει,

τίττα σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιτείθεο μῦθον,
καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ

III. i. 114.

ἴσαν μίνεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
σιγῇ δευδιότες σημάτωντορας,

καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Καλῶς. Τί δέ;² τὰ τοιάδε

οἰνοβαρέε, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφιο

II. 390.

καὶ τὰ τούτων ἐξῆς ἄρα καλῶς,³ καὶ ὅσα ἄλλα⁴ τις ἐν

λόγῳ ἢ ἐν ποιήσῃσι εἴρηκε νεανιεύματα⁵ ἰδιωτῶν εἰς ἄρχον-

τας; Οὐ καλῶς. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἰς⁶ γε σαφροσύνη⁷

νέοις ἐπιτήδεια ἀκούειν. εἰ δέ τινα ἄλλην ἠδονὴν παρέχε-

ται, θαυμαστὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται; Οὕτως, ἔφη.

[§. 4.] Τί δέ;⁸ ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα ὡς

δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν

παραπλεῖαι^b ὧσι τράπτζαι

σίτου καὶ κρεῖων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσαν

οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγγχείη δεκάεσσι,^c

δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ^{aa} ἀκούειν

νέω; ἢ τὸ^{bb}

αὐτοῦς t.—¹ καὶ ὁμήρῳ AΘΠΦDgmT: καὶ παρ' Ὀμήρῳ *t.—² δαλ A.—³ ἄρα καλῶς
τά τε τούτων ἐξῆς φ.—⁴ ἄλλα om DKg, ἄλλα τοιαῦτά τε.—⁵ νεανισκέματα Hm.—
⁶ εἰς φ.—⁷ σαφροσύνη t.—⁸ δαλ A.—^a παράπλειαι DKm, περιπλεῖαι φ.—^c δεκάεσι

τίττα] II. iv. 412. Ast.

ἴσαν] II. iii. 8. et iv. 431. quos utros-
que locos Plato conjunxit. Ast.

σιγῇ] Ex diversis Homeri locis sumpta
hæc puto, et priorem partem versus pri-
oris deesse in qua ille adverbio σιγῇ
usus est, sicut et in posteriore. Legimus
quidem certe Iliad. Γ. non procul a prin-
cipio, postquam dixit de Trojanis eos
cum clamore et strepitu in aciem profi-
cisci, de Grecis contra, Οἱ δ' ἄρ ἴσαν
σιγῇ μίνεα πνεύοντες Ἀχαιοί, Ἐν θυμῷ
μεμῆστας ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν. Illa au-
tem verba Xργῇ δευδιότες σημάτωντορας,
extant in hoc loco Iliad. Δ.—οἱ δ' ἄλλοι
ἀκη ἴσαν (οὐδέ κε φαίης Τύσσοσ λαδὸν
ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αἰδήν) Xργῇ
δευδιότες σημάτωντορας. Nisi igitur alius
est Homeri locus qui hemistichio quod
hic legimus, subjunctum etiam versum

illum habeat, non immerito, quos attali
locos, eos esse quos Plato citavit dice-
mus. E duobus autem locis ut verba
illa sumpta esse putem facit et quod
dicit, τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ, non autem
τὸ τούτων ἐχόμενα, τὰ. licet et de unico
interdum loco ita numerum pluralem
usurpari non negem. Cæterum, si di-
versi sint loci, inter hemistichii finem et
versus sequentis principium opus fuerit
particula καὶ. STZRN.

οἰνοβαρέε] II. i. 225. ubi v. Clark.
Cf. Plutarch. de Aud. Poet. c. 4. p. 19.
C. Ast.

ἄλλα] Ald. Bas. 1. et 2. ἄρα exhi-
bent, quod Stephanus bene correxit. Pro
νεανισκέματα Bas. 2. legit νεανισκέματα.
Ast.

§. 4. παραπλεῖαι] Od. ix. 8. Μοχ
λιμῷ Od. xi. 342. Ast.

λιμῷ δ' οἴκτιστον θανείν καὶ πότμον ἐπισπείν;
 ἢ Δία,^c καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὡς
 μόνος ἐργηγορῶς ἃ βουλευσατο, τούτων^d πάντων ραδίως
 ἐπιλανθανόμενος^e διὰ τὴν τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίαν, καὶ
 οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν, ὥστε μὴδ' εἰς τὸ δα-^{iii. i. 115.}
 μάτιον ἐβέλειν ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτοῦ βουλόμενον χαμαὶ ξυγ-
 γίγνεσθαι,^f καὶ^g λέγοντα ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται,
 ὡς οὐδ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους

Φίλους^h λήθοντε τοκῆας;

οὐδ' Ἄρειόςⁱ τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἑφαιίστου δεσμῶν^j δι^k
 ἕτερα τοιαῦτα. Οὐ μὰ τὸν Δία,^l ἢ δ' ὅς, οὐ μοι φαίνε-
 ται ἐπιτήδειον.^m Ἄλλ' εἴ ποῦ τινες, ἦν δ' ἐγώ, καρτερίαι
 πρὸς ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἔλλογίμων
 ἀνδρῶν, θεατίον τε καὶ ἀκουστίον, οἷον καὶ τὸ
 στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνέκαπεⁿ μύθω

τέτλαθι δὴ^o κραδίη^p καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

Παντάπασι μὲν^p οὖν, ἔφη. Οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε^q
 ἑατίον εἶναι τοὺς ἀνδρας οὐδὲ φιλοχρημάτους. Οὐδαμῶς.
 Οὐδ' ἀστίον^r αὐτοῖς ὅτι

δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

t.—^a αὐτοῦ v.—^b τῷ v.—^c βία tm.—^d ἐβουλευσατο τελείσει τούτων q.—^e ἐπιλα-
 θόμενος tv.—^f ξυγγεῖσθαι t.—^g καὶ om tv.—^h φίλους om pr H.—ⁱ ἄρειος Θφτ et
 cog A: Ἄρειός *s.—^j δεσμῶν ὑπὸ Ἑφαιίστου φ.—^k δι' ΑΘΞΠΦθιμτ, ἦ v: οὐδ' *s.—
^l δ' tmr.—^m ἐπιτήδειον ΑΘΞΠΦθιμτ: ἐπιτήδεια *s.—ⁿ ἠνέκαπε tm.—^o δὴ add
 ΑΠΔΚρηστ.—^p μὲν ΘΠΦΔΚτ, δὲ γε μὴν tv.—^q τε v: om t.—^r ἀστίων t.—^s δs

ἢ Δία] Laudat h. I. Euseb. Præp. Ev.
 xiii. 14. p. 603. B. Verba ita constru-
 enda: ἢ Δία, ἐπιλανθανόμενον πάντων,
 ἃ βουλευσατο, καθευδόντων τῶν ἄλλων
 θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ὡς μόνος ἐργηγο-
 ρῶς cet. Pro ἐπιλανθανόμενον Euseb.
 exhibet ἐπιλαθόμενον. Ast.

ἐς τὸ δωμάτιον] In thalamum s. cubi-
 culum, ubi lecti erant cubiculares, vid.
 Cassaubon. ad Theophrast. Charact. c.
 xiii. p. 154. ed. Fisch. Post ξυγγίγ-
 νεσθαι Euseb. addit κορδῶον δίκην, cujus
 lectionis nulla in aliis libris vestigia re-
 periuntur. Ceterum hunc locum attige-
 rant Joseph. contr. Apion. ii. 34. Maxim.
 Tyr. xxiv. 5. p. 289. Cyrillus in Julian.
 ii. p. 40. et Naziana. Stelit. i. p. 73.
 Ast.

φίλους λήθοντε] Il. xiv. 291. ubi v.

Heyn. Ast.

οὐδ' Ἄρειος] Od. viii. 266. Cf. La-
 cian. Dialog. Deor. xvii. t. i. p. 99. Mox
 pro ἐπιτήδεια, Bas. 2. ἐπιτήδειον. Ast.
 πρὸς ἅπαντα] πρὸς est quod spectat s.
 attinet ad, Latinorum ad, v. Canter. Nov.
 Lect. iii. 20. in Gruter. Thes. Critic. t.
 iii. p. 583. Ast.

στήθας] Od. xx. 17. Mox δὴ e cod.
 Reg. reposuimus; etiam in Phædono p.
 94. D. ubi iidem versus excitantur, τέ-
 τλαθι δὴ legitur. Ast.

δῶρα θεοῦς] Suidas hunc versum ci-
 tans t. i. p. 623. legit καὶ pro δῶρ', ad-
 dens: οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στί-
 χον. Simile est illud Euripidis in Med.
 963. πείθει δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Ovid.
 Amat. i. 442. 'Flectitur iratus voce ro-
 gante Deus.' Vid. P. Virg. Var. Lect.

οὐδὲ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοῖνικα ἱπαιστέιον,
ὡς^α μετρίως ἔλεγε συμβουλεύειν αὐτῷ δῶρα μὴ λαβεῖντι
ἱπαμῶνιν^β τοῖς Ἀχαιοῖς, ἅτεν δὲ δῶρον μὴ ἀπαλλάττεσθαι
τῆς μήριος.^γ οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλεῖα ἀξιώσομεν οὐδ'

iii. l. 116. ὁμολογήσομεν οὗτα φιλοχρήματος εἶναι, ὥστε παρὰ τοῦ
Ἀγαμέμνονος δῶρα λαβεῖν, καὶ τιμὴν αὐτῷ λαβόντα νεκρῷ

ii. 891. ἀπολύειν, ἄλλως δὲ μὴ ἐθέλειν.^δ Οὐκ οὖν δίκαιόν γε,^ε
ἔφη,^ς ἱπαιστέιον τὰ τοιαῦτα. Ὅκινῶ δέ γε,^ζ ἦν δ' ἰγῶ,^η δι'^θ
Ὅμηρον λέγειν ὅτι οὐδ' ἔσσιον ταῦτά γε^ι κατὰ^κ Ἀχιλλέως
φάναι καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. καὶ αὐτὸς ὡς^λ
πρὸς τὸν Ἀπόλλω εἶπεν

ἔβλαψάς μ' ἱπαισργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων

ἦ σ' ἂν τισαίμην,^μ εἴ μοι δυνάμεις γε παρείη.

καὶ ὡς πρὸς^ν τὸν ποταμὸν θεὸν ὄντα ἀπιθῶς εἶχε καὶ μάχου
ἔτοιμος ἦν καὶ αὐτὸς τὰς τοῦ ἑτέρου ποταμοῦ
Σπερχειοῦ^ξ ἱερὰς^ς τρίχας Πατρόκλου ἥρωϊ, ἔφη, κόμην
ὀπάσαιμι φέρεσθαι, νεκρῷ ὄντι,^ρ καὶ ὡς ἴδρασι τοῦτο, οὐ
πιστόιον. τὰς τε αὐτῷ Ἔκτορος ἔλξεις περὶ τὸ σῆμα^σ τὸ
Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυρῶν,
ξύμπαντα ταῦτα οὐ φήσομεν ἀληθῆ εἰρησθαι,^τ οὐδ'
ἰάσομεν^θ πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους ὡς Ἀχιλλεὺς θεῆς ὦν
παῖς καὶ Πηλέως, σαφροιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διός,

DK.— ἱπαμῶνιν φ, ἱπαμῶνιν τ.—^α μήριος φερε.—^β ἐθέλειν Η: θέλειν φτ.—
γ' ε, δ' υ.— ἔφη om K.— δέ γε om υ.— ἦν δ' ἐγὼ post Ὅμηρον ponunt φφτ.—
— δὴ ΑΙΠ.— δούων γε ταῦτα υ.— κατ' ετ.— ὡς ad ε.— ἀπησάμην τ.—
ι' πρὸς om φτ et pr θ.— δ' ἀπὸς Η et omisso τὰς m.— ξ' σπερχειοῦ τ.— λ' ἱερὰς om
φτ.— κόμην pr Η.— κ' γε ἔστι φφτ, ἴσσιον PDKq.— σῆμα υ.— τὸ τοῦ φφτ.— εἶναι
φφτ.— οὐδὲ ἴσομεν τ.— ρ' ἀπὸ om φφ.— σ' χείρονι m.— τ' ἐμπλεως παραχῆς τ.—

xii. 5. Cf. supra ii. 7. et de Legib. x.
p. 905. D. τὸ δὲ παρατηρητικὸν ad τοὺς
θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικούσι δεχομένοις
δῶρα, ὅτε τιτὶ ξυγχαρητέον, παντί τ' ad
κατὰ δυνάμιν τρέψῃ ἐλεγκτέον (quem
locum respexit Clemens Alex. Strom.
vii. p. 707. t. ii. p. 337. ed. Potter.)
Pervulgata vero erat veterum opinio, dei
iram placari donis, v. Plaut. Rudent.
Prolog. v. 22. De Legib. iv. 716. E.
Cicero de Legib. i. 2. ii. 9. 16. Porphy.
de Abstinent. Animal. ii. Ast.

Φοῖνικα] Vid. II. ix. 435.—Mox pro
ἐς Ald. Bas. 1. et 2. 8s. Ast.

δῶρα λαβεῖν] Vid. II. xix. 278. Mox
ἀπολύειν. II. xxiv. 175. Ast.

ἄλλων λεγόντων] Genitivi sunt con-
sequentium, quanquam πείθεσθαι etiam
cum genitivo constructur, v. Wesseling.
ad Herod. p. 63. et Matthiae Gr. Gr. p.
464. Ast.

ἔβλαψας] II. xxii. 15. Πατρόκλου II.
xxiii. 151.—Ἔκτορος. Cf. II. xxii. 894.
Ast.

τρίτου ἀπὸ Διός] Fuit enim Pelcus
Ἐακί filius et Jovis nepos. II. xxi. 188.
Τίστε μ' ἀπὸ, πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μορμυ-
δόουσι, Πηλεὺς Διαικίδης, δ' ἔρ' Διαικὶς

καὶ ὑπὸ^p τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι^q τεθραμμένος, τοσαύτης ἦν
 ταραχῆς πλῆως, ὥστ' ἔχειν ἐν αὐτῷ^a νοσήματα^r δύο^u ἐναν-
 τίῳ ἀλλήλοι, ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας καὶ αὖ
 ὑπερφηαίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις.
 [§. 5.] Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε^v τάδε πειθόμεθα, μήτ'^{iii. i. 117.}
 ἔωμεν λέγειν ὡς Θησεύς Ποσειδῶνος υἱὸς Πειρίβου τε Διὸς
 ἄρμησαν^w οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς, μηδέ τιν' ἄλλου^x θε-
 οῦ παῖδά τε καὶ ἦρω τολμῆσαι ἀν δεινὰ καὶ ἀσεβῆ ἔργα-
 σασθαι, οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν· ἀλλὰ προσαναγκά-
 ζωμεν^y τοὺς ποιητὰς ἢ μὴ τούτων αὐτὰ ἔργα φάναι ἢ τού-
 τους μὴ εἶναι θεῶν παῖδας, ἀμφοτέρω δὲ μὴ λέγειν, μηδέ^z
 ἡμῖν^a ἐπιχειρεῖν κείθειν τοὺς νέους ὡς οἱ θεοὶ κακὰ γενναῖσι
 καὶ ἦρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. ὁ περ γὰρ ἐν τοῖς
 πρόσθεν^b ἐλέγομεν, οὐθ' ὅσα ταῦτα^c οὐτ' ἀληθῆ· ἐπιδεί-
 ξαμεν^d γάρ που^e ὅτι ἐκ θεῶν κακὰ γίνεσθαι ἀδύνατον.
 Πῶς γὰρ οὐ; Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι^f βλαβερὰ. πᾶς
 γὰρ ἑαυτῷ^g ξυγγνώμην^h ἔξει κακῶⁱ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα
 τοιαῦτα πράττουσι τε καὶ ἔκραττον καὶⁱ

^a εαυτῷ et.—^r νοσήματα AΘΠΦDKσττ, νοσήματα t: νοσήματά τε *s.—^u δύο φ.—
^v μηδέ...μηδ' scripti et editi.—^w ἄρμησαν AΘΦDK.—^x ἄλλου ΘΠΦDKσττ: ἄλλου
 *s.—^y προσαναγκάζομεν σππ.—^z μηδ' τ.—^a ἡμῶς φDστ.—^b ἐμπροσθεν Hστ.—
^c ταῦτα om v.—^d ἀπεδείξαμεν v.—^e τοῦθ' v.—^f ἀκούσι H.—^g αὐτῷ v.—^h ξ. K.—ⁱ καὶ

ἐκ Διὸς ἦεν. Cf. Apollodor. Biblioth. iii. 12. 6. Ast.

ὄπδ—Χείρωνι τεθραμμένος] ὄπδ cum dativo positum est loco genitivi, ut l. viii. 558. C. υἱὸς ὄπδ τῷ πατρὶ τεθραμμένος. ix. 572. C. ὄπδ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος. Cf. Lennep. ad Phalar. p. 242. Quæ quidem loquendi ratio haud dubie ab Homero ducta est, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 629. Ceterum Chiron, Croni et Philyres filius, in antro Thessaliæ dicitur daodeviginti juvenes educasse et erudivisse (v. Xenoph. Cyneget. i. p. 212.—20. ed. Zeun. et Eudoc. in Villosion. Anecd. Græc. t. i. p. 431.) in quibus erant Achilles (Pindar. Pyth. vi. 20.) et Jason (Pind. Pyth. iv. 180. Nem. iii. 92.) nobilissimi. Cf. Apollon. Rh. ii. 1235. ubi v. Schol. Apollodor. Biblioth. i. 2. 4. et Heynii Comment. Antiq. p. i. p. 32.—Citavit h. l. Suidas t. iii. p. 509. Ast.

νοσήματα δύο] Sic e cod. Regio reposuimus pro νοσήματά τε, in quibus τὸ Plut.

otiosum est; namque ipsi illi morbi sibi contrarii sunt ἀνελευθερία et ὑπερφηαία. Ficinus quoque vertit: ut duobus contrariis morbis animi laboraverit, illiberalitate cum avaritia atque item deorum hominumque contemptu. Ast.

§. 5. Θεσεύς] Nota est fabula, quæ tradit Theseum, Neptuni (v. Eurip. Hipp. 887. Diodor. iv. 61. Plutarch. Thes. 6.) ex vulgari autem opinione Ægei filium cum Pirithoo suo, Jovis et Diæ filio (l. ii. 741. xiv. 17. Pausan. v. 10.) ad inferos descendisse Proserpinam rapturum, v. Pausan. x. 29. Apollodor. ii. 5. 12. Ast.

ἄλλου] Cod. Reg. ἄλλου, quod respiceret illa Ποσειδῶνος et Διὸς ὄδς, quæ cum vi quadam posita sunt. Attamen propter καῖδά τε καὶ ἦρω προferendum esse duxi ἄλλου. Ast.

ἡμῖν] Bas. 2. et cod. Reg. ἡμῶς. Ast. ἦρωες ἀνθρώπων] Illustravit hæc P. Victor. Var. Lect. i. 15. Ast.

ἐν τοῖς ἐμπροσθεν] Cf. l. ii. 18. Ast.

οἱ θεῶν ἀγγέσκοροι,
οἳ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν^k κατ' Ἰδαίων^l πάγον
Διὸς πατρώου βωμὸς ἔστ' ἐν αἰθέρι,
κοῦ^m πᾶσφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλῆν

ii. 392. εὐχέριαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις ποτηρίας. Κομιδῆ μὲν οὖν,
ἔφη.

iii. i. 118. Τί οὖν ἡμῖν,^p ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπὸν εἶδος λόγων^o πέρι
ὀριζομένοις^p οἴους^q τε λεπτέον καὶ μή;^r περὶ γὰρ^s θεῶν ὡς
δεῖ λέγεσθαι εἴρηται, καὶ περὶ δαιμόνων τε καὶ ἥρώων καὶ
τῶν ἐν Ἄιδου. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων
τὸ λοιπὸν εἴη ἄν;^u Δῆλα δῆ. Ἀδύνατον δῆ, ὦ φίλε, ἡμῖν
ταῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Πῶς; Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς
ἔρεῖν^v ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ κακῶς λέγουσι
περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, ὅτι εἰσὶν ἀδικοὶ μὲν, εὐδαιμό-
νες^w δὲ πολλοί, δίκαιοι δὲ ἄθλιοι, καὶ ὡς λυσitteλεῖ τὸ
ἀδικεῖν, ἐὰν^x λανθάνῃ, ἣ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγα-
θόν, οἰκεία δὲ ζημία· καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἀπερεῖν^y λέγειν,
τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξειν ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν.
ἦ οὐκ οἶε; Εὖ μὲν οὖν, ἔφη, οἶδα. Οὐκοῦν ἐὰν ὁμολογῆς
ὀρθῶς με^z λέγειν, φῆσω σε ὁμολογηκέναι ἂ πάλαι ἐζητού-
μεν; Ὁρθῶς, ἔφη, ὑπέλαβες.^a Οὐκοῦν περὶ^b ἀνθρώπων
ὅτι τοιούτους δεῖ λόγους λέγεσθαι,^c τότε διομολογησόμεθα^d

om v.—l oi libris deest.—k ὧν D, ὅρες φ.—l Ἰδαίων τε φ.—m libri kal ob.—n ἡμῖν
om A, post ἐγὼ ponunt ΘΠΦDKQT.—o λέγων ε.—p πέρι ὀριζομένοις KQT: περι-
ριζομένοις *z.—q οἷς οὖς ε, οἷς οἴους π.—r οὐς μὴ ἔτος.—s περὶ μὲν γὰρ ἔτος.—
t kal δη kal περὶ v.—u ἄν εἴη ἔτι.—v εἴρεῖν ε.—w δὲ post εὐδαιμόνες om v.—x ἐὰν

λ β

om v.—y ἀπερεῖν v.—z με ὀρθῶς ε.—a ἐπέβαλες Θ.—b kal περὶ ε, περὶ γε v.—
c ἐλέσθαι ΘΠΦDKT.—d διομολογησόμεθα π.—e ἄν...ἄν v.—f τοιούτων K.—g τὰ

ἀγγέσκοροι] Schol. Ruhnck. ἐγγὺς γέ-
νουσ. Versus, qui sequuntur, haud dubie
e tragico carmine petiti sunt. Ast.

καὶ μή] Ita cod. Reg. pro καὶ οὐς μή,
quod probandum est; solet enim μή in
altera orationis parte absolute poni, ita
ut ex praegressis substantivum, adjecti-
vum vel participium repeti debeat, v.
Hoogev. ad Viger. p. 456. Sic Alci-
biad. i. p. 109. C. τὸ βέλτιον πρὸς τὸ
πολεμεῖν καὶ μή, καὶ οἷς δεῖ καὶ οἷς (quod
expurgendum esse, orationis aequalitas

jam docet) μή, καὶ ὅποτε καὶ μή p. 112.
A. περὶ ὀριζομένων καὶ μή. p. 117. A. καὶ
ἐμφερόντων καὶ μή. Accedit Ficini
auctoritas, ut qui verterit: quales quisque
narrandi vel non narrandi sint. Ast.

περὶ ἀνθρώπων ὅτι τοιούτους] Senten-
tiarum nexus hic est: 'de hominibus
quomodo dici debeat, nondum exponere
possumus, quoniam haec quaestio arte
conjuncta est cum illa, quae est de justi-
tia, quam quidem quum invenerimus,
tunc demum, quales esse sermones de-

ὅταν εὐρωμεν οἷον ἴστι δικαιοσύνη καὶ ὡς φύσει λυσιτελοῦν τῷ ἔχοντι, εἴαν τε δοκῇ εἴαν^ο τε μὴ τοιοῦτος^ι εἶναι; Ἄληθίστατα, ἔφη. [§. 6.] Τὰ μὲν δὴ λόγων περί ἐχέτω τέλος, τὸ^δ δὲ λήξως, ὡς ἐγῶμαι, μετὰ τοῦτο σκεπτόν, καὶ III. i. 119. ἡμῖν ἄ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον^h παντελῶς ἐσκέψεται.ⁱ

Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, οὐ μανθάνω ὅⁱ τι λέγεις. Ἄλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, δεῖ γε. ἴσως οὖν τῆδε μᾶλλον εἴσει. ἄρ' οὐ^k πάντα ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὔσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων; Τί γάρ, ἔφη, ἄλλο; Ἐρα οὖν οὐχὶ ἦτοι ἀπλῆ διηγήσει ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένη ἢ δι' ἀμφοτέρων περαίνουσι; Καὶ τοῦτο, ἦ δ' ὅς, ἐτι δέομαι σαφέστερον^l μαθεῖν. Γελοῖος, ἦν δ' ἐγώ, εἰκα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. ὡς περ οὖν οἱ^m ἀδύνατοι λέγειν, οὐ κατὰ ὄλον ἀλλ' ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαι σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι. καί μοι εἰπέ· ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα, ἐν οἷς ὁ ποιητής φησι τὸν μὲν Χρῦσῆν δεῖσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπολύσαι τὴν θυγατέρα, τὸν δὲ χαλεπαίνειν, τὸν δέ, II. 392. ἐπειδὴ οὐκ ἐτύγχανε, κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὸν θεόν; Ἐγώ γε. Οἶσθ' οὖν ὅτι μέχρι μὲν τούτων τῶν ἐπῶν

καὶ ἐλίσσεται πάντα^s Ἀχαιοῦς,
Ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα δύο^o κοσμήτορε λαῶν

φ.—^h καὶ ὡς λεκτέον om q.—ⁱ εἰ σκέψεται q.—^l δ φ.—^k ἄρ' οὖν οὐ θ.—^l σαφέστερον ἐτι δέομαι φ.—^m οἱ om m.—^o δ' ο.—^o δύο tm.—^p πείσαι θφ.—^r τὸν κ.—^s τι

beat de hominum vita, statuere poterimus. Ast.
τῷ ἔχοντι] Int. αὐτήν. Mox ad τοιοῦτος (cod. Reg. τοιοῦτον) repetendum ὁ ἔχων. Ast.

§. 6. παντελῶς ἐσκέψεται] Ficinus ostendit vel aliud quid videtur legisse, quippe vertens: *aliquo ita nobis—comperitum erit, quod arripet.* De vi futuri tertii vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 692. Ast.

ἀπλῆ διηγήσει] Modo dux, modo tres orationis formæ ponuntur. Photius e Proclo p. 981. καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς τὸ μὲν ἴστι διηγηματικόν, τὸ δὲ μιμητικόν καὶ τὸ μὲν διηγηματικόν ἐκφέρεται δι' ἔπους ἰάμβου τε καὶ ἐλεγείας καὶ μέλους, τὸ δὲ μιμητικόν διὰ τραγῳδίας σατύρου

τε καὶ κωμῳδίας. Sic et Ælius Quintil. de Music. ii. p. 87. ποιητικῆς μέρη μὲν μιμησις καὶ διήγησις. Contra Eustath. ad II. B. p. 199. Bas. has recenset partes: τὴν μιμητικὴν s. δραματικὴν, τὴν ἀμιμητὸν (διηγηματικὴν) et τὴν μικτὴν. De μιμήσει et poesi univēsa ex Platonis sententia ita iudicat Syneſius in Calv. Encom. p. 72. B. ἀλλὰ γὰρ εἰκόσκει ποιητικὴ τε καὶ πλαστικὴ καὶ τὸ μιμητικὸν ἔσαν γένος ἦκιστα μὲν εἶναι φιλόληθες, δημαγωγικὸν δὲ ὡς μάλιστα, καὶ ποιεῖν, ἔττα ποιεῖ, πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν, Cf. Morgenstern. Comment. p. 246. Ast.

Ἄτρεΐδα—δύο, κοσμήτορες] Sic interpretum, utpote rei convenientius, v. Heyn. Observat. in Hom. t. iv. p. 16.

περὶ ἰδωδὰς ἠδονῶν; Ἐμοιγε δοκεῖ. Τὰ δὲ τοιαῦτα φήσομεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι, οἷα καὶ Ὀμήρη^α Διομήδης λέγει,

τέττα σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιτιτίθεο μύθῳ,

III. i. 114. καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ ἴσαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί, σιγῇ δευδιότες σημάντορας,

καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Καλῶς. Τί δέ;^υ τὰ τοιαῦτα

οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο

II. 390. καὶ τὰ τούτων ἐξῆς ἄρα καλῶς,^υ καὶ ὅσα ἄλλα^υ τις ἐν

λόγῳ ἢ ἐν ποιήσῃσι εἴρηκε νεανισύματα^α ἰδιωτῶν εἰς ἀρχοντας; Οὐ καλῶς. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἰς^υ γε σωφροσύνη^α

νέοις ἐπιτήδεια ἀκούειν. εἰ δέ τινα ἄλλην ἠδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται; Οὕτως, ἔφη.

[§. 4.] Τί δέ;^α ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν

παραπλεῖαι^β ὥσι τράπεζαι

σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγγχείη δεκάεσσι,^α

δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ^{αα} ἀκούει νέω; ἢ τὸ^{ββ}

αὐτοῦς τ.—^α καὶ δμήρφ ΑΘΠΦDμητ: καὶ παρ' Ὀμήρη^α φ.—^α δαί Α.—^α ἄρα καλῶς τὰ τε τούτων ἐξῆς φ.—^α ἄλλα om DKq, ἄλλα τοιαῦτα τ.—^α νεανισκέματα ΗM.—^α εἰ φ.—^α σωφροσύνη τ.—^α δαί Α.—^α παράπλειαι DKM, περιπλειαι φ.—^α δεκάεσι

·τέττα] II. iv. 412. Ast.

ἴσω] II. iii. 8. et iv. 431. quos utroque locos Plato conjunxit. Ast.

σιγῇ] Ex diversis Homeri locis sumpta hæc puto, et priorem partem versus prioris deesse in qua ille adverbio σιγῇ usus est, sicut et in posteriore. Legimus quidem certe Iliad. Γ. non procul a principio, postquam dixit de Trojanis eos cum clamore et strepitu in aciem proficisci, de Græcis contra, Οἱ δ' ἄρ ἴσαν σιγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί, Ἐν θυμῷ μεμαῖτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν. Illa autem verba Σιγῇ δευδιότες σημάντορας, extant in hoc loco Iliad. Δ.—οἱ δ' ἄλλοι ἀκρῆ ἴσαν (οὐδέ κε φαιης Τύσσων λαδὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αἰδῆν) Σιγῇ δευδιότες σημάντορας. Nisi igitur alius est Homeri locus qui hemistichio quod hic legimus, subjunctum etiam versum

illum habeat, non immerito, quos attuli locos, eos esse quos Plato citavit dicemus. E duobus autem locis ut verba illa sumpta esse putem facit et quod dicit, τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ, non autem τὰ τούτων ἐχόμενον, τὰ. licet et de unico interdum loco ita numerum pluralem usurpari non negem. Cæterum, si diversi sint loci, inter hemistichii finem et versus sequentis principium opus fuerit particula καὶ. ΣΤΡΕΦ.

οἰνοβαρές] II. i. 225. ubi v. Clark. Cf. Plutarchi. de Aud. Poet. c. 4. p. 19. C. Ast.

ἄλλα] Ald. Bas. 1. et 2. ἄρα exhibent, quod Stephanus bene correxit. Pro νεανισκέματα Bas. 2. legit νεανισκέματα. Ast.

§. 4. παραπλεῖαι] Od. ix. 8. Μοχ λυφ Od. xi. 842. Ast.

σωθῆναι, ° τὴν δὲ θυγατέρα οἱ λῦσαι¹ δεξαμένους ἀποινα
καὶ τὸν θεὸν αἰδισθίνας. ταῦτα² δὲ εἰκότος αὐτοῦ οἱ μὲν
ἄλλοι ἐσέβοντο³ καὶ συνήθουν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγχιαιεν
ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπίναι καὶ αὖθις μὴ ἔλθειν, μὴ αὐτῷ
τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσει·⁴
πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἀργεὶ ἔφη γηρά-
σειν μετὰ οὐ⁵ ἀπίναι δὲ⁶ ἐκέλευε καὶ μὴ ἐρεβίζειν, ἵνα
σῶς οἴκαδε ἔλθοι.⁷ ὁ δὲ πρσβύτης ἀκούσας ἔδεισε τε καὶ 11. 394.
ἀπήει⁸ σιγῇ, ἀποχωρήσας δ' ἐκ⁹ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ
τῷ Ἀπόλλωνι εὐχέτο, τὰς τε ἱπανυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακα-
λῶν καὶ ὑπομιμνήσκων καὶ ἀπαιτῶν εἰ τί πώποτε ἦ¹⁰ ἐν
καῶν οἰκοδομήσειν¹¹ ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρή-
σαιτο· ὧν δὲ χάριν κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ αἰ¹²
δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεισιν. [§. 7.] Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ,

σωθῆναι Am. om q: αὐτοὺς δὲ σωθῆναι ° r.—¹ οἱ λῦσαι AΘΠΦDKCt: οἱ αὐτῷ λῦσαι
° r.—² ταῦτα Eivmtr.—³ ἐσέβοντο τε q.—⁴ ἐπαρκέσειεν Θ, ἐπαρκέση Φt: ἐπαρ-
κέσει ° r.—⁵ αὐτοῦ ΘΦt.—⁶ δ' tm.—⁷ ἔλθῃ Φt.—⁸ ἀπήει Φ.—⁹ ἢ v.—¹⁰ ἢ om
Em.—¹¹ οἰκοδομήμασι Kq.—¹² ἢ om Φt.—¹³ αὐ om Φ.—¹⁴ τὰ τοῦ ποιητοῦ om q.—

αὐτοὺς σωθῆναι] Quod vulgo legitur,
αὐτοὺς δὲ σωθῆναι, orationis coherentiam
turbat; quapropter jam Heynius l. c. δὲ
expungendum esse monuit. Ast.

οἱ λῦσαι] Sic cod. Reg. quum vulgo
legatur οἱ αὐτῷ λῦσαι, in quo αὐτῷ, licet
inveniat αὐτὸς sæpe cum pronomine
personali conjunctum (v. Abresch. Di-
luc. Thucyd. p. 714. et Fischer. ad Wel-
ler. t. ii. p. 233.) tamen pro interpreta-
tione pronominis οἱ habendum esse ex-
istimo. Ita et Valckenarius (Dissert. de
Schol. in Homer. Opusc. Critic. t. ii. p.
119.) statuit et Ficinus vertit: *precaba-
tur, ut Dii eis darent, ut incolantes ipsi
Trojam caperent, sibi vero—filiam re-
stituerent.* Ast.

μὴ ἔρεβίσαι] Valckenario suasore
l. I. inseruimus ἔ, ut Ficinus vertit: *se-
que, ut saluus abire posset, non irritare.*
Ast.

οἰκοδομήμασι] Cod. Reg. οἰκοδομή-
μασι. Homericus versus respicitur: *εἰ
πότε τοι χαρίων' ἐπὶ νηὸν ἔρφα;* ubi
ἔρφα Heynio (v. Observat. t. iv. p.
23.) est id quod στέφαν, velare. cogno-
scere, Eustathius vero p. 27. v. 21. ex-
plicat verbo ἄρφασα (tectum imponi),
quam quidem interpretationem esse am-
plexandam existimo; et, ni fallor, ἔρφα

eo potissimum referendum est, quod
templa non solum in editiore loco, verum
etiam erectiore fastigio (ἄερδς dicebatur,
Latinor. aquila, v. Pausan. Corinth. c. 7.
Eliac. 10. Cf. interpp. ad Tacit. Hist.
iii. 71. et Heyn. ad Pindar. Ol. xiii.
39.) extrui solebant. Sic Aristoph. Av.
1109. *ὅσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκίσσετε* Tὰς γὰρ
ἑμῶν οἰκίας ἐρέφωμεν πρὸς αἰετόν. Plato
igitur, si sana est scriptura οἰκοδομήμασι
(in mentem mihi venit *κοσμήμασι*), rem
generatim significare voluisse cogitandus
est, non vero id, quod præcipuum videtur
fuisse in templorum extructione, nempe
τὸ ἐρέφω; οἰκοδομήμασι est enim in uni-
versum extructio. Ast.

τὰ δ'] Suspectum mihi non est promo-
men δ pro εαυτοῦ, licet omnino poeti-
cum. sed Platonem, in commemorandis
iis quæ ab Homero dicuntur, illius poeti-
cæ voculæ usum permittere sibi volu-
isse puto. quamvis apud illum sit ἐμὰ,
quod non minus est in soluta oratione
quam in carmine usitatum: *τίσων Δα-
ρῶν ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεισι.* mutando
autem τὴν μῆσιν in δέγγησιν, dicen-
dum fuit, *κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς
τὰ εαυτοῦ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεισι:*
sed τὰ δ' dicere maluit ut ipse Homerus
ἐν δέγγησι dixisset. ΣΤΡΓΑ.

III. L. 129. ὁ ἑταῖρα, ἀνευ μιμήσεως ἀπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μανθάνει τοῖνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταύτης αὐτῆς ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων ἐξαιρῶν τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπη.¹ Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγωδίας τοιοῦτον.² Ὁρθότατα, ἔφη, ὑπέλαβες, καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὁ ἔμπροσθεν οὐχ οἴος τ' ἦ,³ ὅτι τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη⁴ ἐστίν, ὡς περ σὺ λέγεις, τραγωδία τε καὶ κωμῶνδια, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας⁵ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—εὐροῖς δ' αἶ ἀντὴν μάλιστα που ἐν διθυράμβοις—, ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων ἐν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχῶ δὲ καὶ ἄλλοι, εἴ μοι⁶ μανθάνεις.⁷ Ἀλλὰ

¹ ἐξαιρῶν Aq: ἐξαιρῶν *r.— καταλείπη AΘΠΚστ, καταλή D: καταλίη *r.— τοιοῦτο v.— ἦ Π, εἰ DKM: ἦν *r.— ὁ δὲ ΠDKσ, ὡδὲ Θστ.— ἀπαγγελίας Θστ.— οἶμαί DKσ.— μωθόλους H.— ὅτε ιc q.— εἴη v.— ἐπισκεπτίας Θστ.

§. 7. ἐξαιρῶν] Vulgo ἐξαιρῶν, sensu adversante. Etiam Ficinum, qui vertit, *remotis poetis verbis, ἐξαιρῶν* legisse apparet. De crebra verborum ἐξαιρῶν et ἐξαιρῶν permutatione in Platonis scriptis vid. Heind. ad Theat. §. 61. Asr.

τὰ ἀμοιβαῖα] Carmina ἀμοιβαῖα sunt ea, in quibus personae alternis sibi versibus respondent (v. Theocrit. Id. v. Virgil. Ecl. iii. Cf. Eustath. ad Il. i. 84.). Sic et in epico carmine ἀμοιβαῖα sunt ῥήσεις, i. e. dialogus, cuius natura dramatica est. Asr.

δι' ἀπαγγελίας] ἀπαγγελία est simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Huic opposita est dramatica oratio, ubi poeta nunquam ipse loquitur, sed omnia eorum verba sunt, quos agentes inducit; hæc propria est μίμησις. Media inter utramque est narratio s. διήγησις epica, in quo poeta modo ipse loquitur, modo alios inducit loquentes. Tria hæc orationis poeticæ genera etiam Aristoteles distinxit Poetic. c. iii. §. 2. καὶ γὰρ ἐν τοῖς αἰτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμῆσθαι ἔστιν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλονται καὶ ἕτερόν τι γινώσκοντες, ὡς Ὀμηρος ποιῶν, ἢ ἐν τῶν αὐτῶν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντα ἐν πρώτωντας καὶ ἐνεργοῦντας τοὺς μιμουμένους. Cf. Casaubon. de Poes. Satyr. p. 76. sq. ubi v. Cren. et Ramb. Jam quum Plato in his libris, in quibus de justitia expo-

nitur et civitate perfecta, quæcumque vita conjuncta sunt, ad justæ veræque vitæ finem referat, etiam poesin non, qualis per se sit, sed qualis esse debeat, si consentire velit cum justæ veræque vitæ finibus, considerat. Omnis vero virtutis principium et in universum absoluta conditio, sine qua nihil nec esse nec cogitari potest, veritas est, τὸ ὅπως εἶναι, cui opponitur τὸ δοκεῖν, inanis species. Igitur si querimus, quemnam sit poesin vera et virtuti consentanea, facile intelligitur, eam esse, in qua poeta revera talem se exhibet, qualis est; forma, ubi τὸ δοκεῖν regnat, speciosa fallaxque imitatio; hic enim poeta se ipse quasi tollit, alias semper personas induens, quo nihil veritati ac virtuti magis repugnans cogitari potest. Quocirca dramaticam poesin, ut omnem imitationem, a veritate ac virtute alienissimam Plato judicat, vid. Polit. x. in. Asr.

ἐν διθυράμβοις] De Dithyrambis vid. lib. nostr. de Philologia p. 93. Scaliger. de Poet. i. 46. Casaub. de Poes. Satyr. p. 14. ed. Ramb. Ceterum Plato et qui eum secutus est, Proclus apud Phot. p. 981. dithyrambum ad ποιῆσιν διηγηματικὴν referunt, Aristoteles vero ad μιμητικὴν, de quo vid. Hermann. ad Arist. Poet. p. 89. Asr.

εἴ μοι] Non satis aptum hic locum videtur habere datus μοι. et Ficinum aut non legisse illum, aut lectam agno-

ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἰβούλου λέγειν. Καὶ τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι^b ἔφαμεν, ἃ μὲν λεκτίον, ἢ δὴ^c εἰρῆσθαι, ὡς δὲ λεκτίον, ἔτι σκιπτίον^d εἶναι. Ἄλλὰ μέμνημαι. Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ^e ἔλεγον, ὅτι χρεῖσ^f διομολογήσασθαι πρότερον ἰάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμένους ἡμῖν τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι ἢ τὰ μὲν μιμουμένους, τὰ δὲ μὴ, καὶ ὅποια ἰκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμῆσθαι. Μαντεύομαι, ἔφη, σκοπεῖσθαι σε εἴτε παραδεξόμεθα^g τραγαδίαν τε^h καὶ κωμωδίαν εἰς τὴν πόλινⁱ εἴτε καὶ οὐ. Ἴσως,^k ἦν δ' ἰγῶ,^l καὶ^m πλείω^{iii. i. 123.} ἔτι τούτων. οὐ γὰρ δὴ ἔγωγίⁿ πω^o οἶδα, ἀλλ' ὅπῃ^p ἂν ὁ λόγος ὡς περ πνεῦμα φέρῃ,^q ταύτη^r ἴτιον. Καὶ καλῶς γ',^s ἔφη, λέγεις. Τόδε^t τοίνυν, ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πρότερον μιμητικούς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας ἢ οὐ. ἢ καὶ τούτο τοῖς ἔμπροσθεν ἔπεται, ὅτι εἰς ἕκαστος ἐν μὲν ἂν ἐπιτηδεύμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὐ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ,^u πολλῶν ἑφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἂν, ὥστ' εἶναι που ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλεις; Οὐκ οὖν καὶ^v περὶ μιμήσεως ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμῆσθαι εὖ ὡς περ ἐν οὐ δυνατός; Οὐ γὰρ οὖν. Σχολῆ^w ἄρα ἐπιτηδεύσει^x τί τι ἅμα τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευμάτων καὶ^{ii. 895.}

—^a ὃ om t.—^b χρῆ θῆστ.—^c παραδεξόμεθα m.—^d τε om θῆστ.—^e ἐν τῇ πόλει H.—^f ἦν δ' ἰγῶ] δὲ fm.—^g ἰγῶ...δὴ om ΘΠΦDKστ.—^h Ἴσως δὲ καὶ v.—ⁱ ἀλλ' ἔγωγε q.—^j οὐ πω q, οὐ πω μὴν corr D.—^k ἔπει θῆ.—^l φέροι θῆστ.—^m ταύτην θ.—ⁿ γ' om Kq.—^o τότε q.—^p ἐπιχειροῖ φΚτ, ἐπιχειροῖη t.—^q δὴ καὶ K.—^r οὖν σχολῆ. οὐκ ἔρα q.—^s γέ τι ἔρα ἐπιτηδεύσει θτ : ἔρα ἐπιτηδεύσει γέ τι *s.—^t δυναῖτο DK, δύναιτ

scere noluisse puto : qui vertit, si modo intelligis. Non ignoro alioqui quem usum hi pronominum dativi interdum habent. STERN.

εἰ μου] Sic scripsimus, et sensu 'et lingua postalantibus, pro εἰ μοι μαθηταῖς, iu quo Stephanum dativus merito offenderat. Ita etiam Heind. ad Charm. p. 89. correxit. Solet vero genitivus cum verbis intelligendi, sciendi al. conjungi, ut l. ii. 16. 375. D. *οὐκ ἔρα γὰρ πω τῶν γενναίων κωμῶν, ἔτι*— iv. 9. p. 432. E. *ὡς δοκοῦμέν μοι—ὡς μαθηταῖν ἡμῶν αὐτῶν, ἔτι ἐλλόγιμον τρέπον τινὰ αὐτό.* Alcibiad. i. p. 119. B. *καίτοι ἐννοῶ σοῦ εἰπόντος.* p. 132. C. *εὖ λέγοντος—τοῦ Δελφικῶς γράμματος οὐ ξυρίμεν;* Xenoph. Cyprip. i. 6. 19. Ficinus, qui vertit, si modo intelligis, quomodo legerit,

non liquet. Ast. *ἔτι ἔφαμεν—εἶναι] Laudat Priscian. xviii. p. 1188. qui ἐπισκεπτέον habet. Ast.*

ἔπει—ἔρα] Ald. Bas. i. et 2. φέροι, vitiose. Ceterum frequentissima est imago, qua oratio cum navigio comparatur, quod ventus impellit ac ducit; v. de Legg. x. 898. B. Cicer. Cael. 21. Balb. 1. Vid. P. Victor. Var. Lect. xvii. 22. Wytenbach. ad Phaed. §. 36. Ast. *εἰς ἕκαστος] Laudat Priscianus xviii. p. 1178. qui ἐπιτηδεύει exhibet. Ast.* *πάντων ἀποτυγχάνοι ἂν] Ni fallimur, recte sic scripsimus pro eo, quod vulgo legitur πάντων ἀποτυγχάνοι ἂν. Ὅποτε εἶναι est i. q. τοῦ εἶναι. Ficinus vertit : in singulis ita deficit, ut in nullo evadat egrégius. Ast.*

πολλὰ μιμήσται καὶ ἴσται μιμητικός, ἐπεὶ του οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἰγγύς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα δύναται οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμῆσθαι, οἷον κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ποιοῦντες. ἢ οὐ μιμήματι ἄρτι τούτω ἐκάλες; Ἐγώ γε, καὶ ἀληθῆ γε λέγεις ὅτι οὐ δύναται οἱ αὐτοί. Οὐδὲ μὴν ῥαψωδοὶ γε^b καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ἀληθῆ. Ἄλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἢ οὐ; Μιμήματα. Καὶ ἴτι γε τούτων, ὧ Ἀδείμαντε, φαίνεται μοι εἰς μικρότερα^a κατα-
 111. i. 124. κεπερματίσθαι^o ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ὥστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμῆσθαι ἢ αὐτὰ ἐπιεῖνα πράττειν ὧν δὴ καὶ τὰ^b μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Ἀληθίστατα, ἢ δ' ὅς. [§. 8.] Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσωμεν,^b τοὺς φύλακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένουςⁱ δεῖν εἶναι^k δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν ὅ τι μὴ εἰς τοῦτο φέροι, οὐδὲν δὴ^l δεῖοι ἂν αὐτοὺς ἄλλο πράττειν οὐδὲ μιμῆσθαι· ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμῆσθαι τὰ τούτοις προσηκόντα εὐθύς ἐκ παιδων, ἀνδρείους, σάφρονας, ὀσίους, ἐλευθέρους^m καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, τὰ δ' ἀνελεύθερα μῆτε ποιεῖν μῆτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι, μηδ' ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχρῶν, ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἢ οὐκ ἤσθησαι ὅτι αἱ μιμήσεις, ἐὰν ἐκ νέων κόρῳ διατελίσωσιν, εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰⁿ σῶμα^o καὶ

ἂν q.— μιμήματα qv, μιμήματα ἔστις: ceteri μιμήματά τε.— τούτω ἔρτι v, ἀπὸ τούτων ΘΦτ, τούτω DKq. γε add A.— γε om Φ.— οὐδ' ἔτι q.— μικρότερα ΑΘΦΠτ: μικρότερα *s.— κατακεπερματίσθαι v.— ἢ ΘΠΦΚτ.— s κατὰ ΘΠΚ.—^b διασώσωμεν i.— ἀφειμένους ΦD.— δεῖ v.— εἶναι εἶναι i.— ἢ om fm.—^m σάφρονας δόσιους ἐλευθέρους in mg ponit v.— κατὰ om ΘΠΦDKτ.— σῶμα τε q.—^p καὶ κατὰ

§. 8. εἰ ἄρα] Laudat h. l. Stob. xii. p. 373. ubi legitur οὐδὲν δὴ δὴ θεοι. Ast. τὸ εἶναι] Sic emendavimus vitiosum illud, quod vulgo legitur, τοῦ εἶναι ἀπολαύειν. namque τὸ εἶναι non est id, unde quid percipi dicitur, sed id ipsum, quod percipitur, igitur accusativus esse debet. Sic Polit. iv. 1. μηδὲν ἀπολαύσωσιν ἀγαθῶν τῆς πόλεως. Xenoph. Memor. i. 6. 2. εὐ δὲ μοι δοκεῖς τὰναντία τῆς σοφίας ἀπολαύειν. Hier. vii. 9. Sympos. iii. 3. Vid. Viger. de Idiotism. p. 225. et Jacobs. in Athen. p. 123. Ἀπολαύειν

hic cum ek et genitivo loco simplicis genitivi positum est, ut c. ἀπὸ in Apolog. 31. B. καὶ εἰ μὲν τοῖ τῖ ἀπὸ τούτων ἀπέλασεν. Vid. Jens. et Hemsterh. ad Laccian. t. i. p. 326. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 367. Ficinus vertit: ne ex ipso imitatione tales efficiantur, quales id, quod emulantur. Ceterum eadem sententia constat usos esse in recentioribus eos, qui contra rem dramaticam disputaverunt, in his præcipue Romanavium. Mox ἢ pro ἢ scripsimus. Ast.

Φανὰς καὶ κατὰ^β τὴν^α διάνοιαν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς. Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ἦν δ' ἐγώ, ὃν φαμὲν κήδεσθαι καὶ δεῖν αὐτοὺς ἀνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι,^γ γυναῖκα μιμηῖσθαι ἀνδρας ὄντας, ἢ νῆαν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ ἀνδρὶ λοιδορουμένην ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην, οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι ἢ ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις^{ιιι. i. 125.} ἐχομένην· κάμνουσαν δὲ ἢ ἐρώσαν ἢ ὀδίνουσαν,^δ πολλοῦ καὶ^ε δεήσομεν. Παντάπασι μὲν οὖν,^ς ἦ δ' ὅς. Οὐδὲ γε δούλας τε καὶ δούλους πράττοντας ὅσα δούλων. Οὐδὲ τοῦτο. Οὐδὲ γε ἀνδρας κακοὺς, ὡς ἔοικε, δειλοὺς τε καὶ τάναντία^ν πράττοντας ὃν νῦν^ν δὴ εἶπομεν, κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμωδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα οἱ τοιοῦτοι καὶ^{ιι. 396.} ἐν λόγοις καὶ ἐν^κ ἔργοις ἀμαρτάνουσιν εἰς αὐτούς τε καὶ εἰς^λ ἄλλους.^ς οἶμαι δ' οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστίον ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις· γνωστίον μὲν γὰρ καὶ μαινομένους καὶ πονηροὺς ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, ποιητίον δ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ μιμητίον. Ἀληθίστατα, ἔφη. Τί δ',^ς ἦν δ' ἐγώ, χαλκεύοντας ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας, ἢ ἐλαύνοντας τριήρεις^β ἢ κελεύοντας τούτοις ἢ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητίον; Καὶ πῶς, ἔφη, οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενὶ ἐξίσται; Τί δέ;^ς ἴππους χρεματίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμοὺς ψοφούντας καὶ θάλατταν^δ κτυποῦσαν καὶ βροντάς καὶ πάντα

φανὰς v.—^α τὴν om Kq.—^γ γενέσθαι ἄνδρας ἀγαθοὺς Htm.—^δ ἢ καὶ ὀδίνουσαν τ.—^ε ἢ καὶ Hqtm.—^ς οὖν add AHtm.—^ν τάναντία Θστ.—^ν νῦν om v.—^κ alterum ἐν om Θ.—^λ τοὺς ε, om Hm.—^β ἄλλους APDKqtm: ἀλλήλους *r.—^δ θαλ A.—^β τριήρεις om φ.—^ς θαλ A.—^δ θάλασσαν tmc.—^ς αὐ om Θσ.—^ς τούτῃ A, τοῦτο tm:

ἐς ἄλλους] Sic optime cod. Reg. pro ἀλλήλους; αὐτοὺς est enim i. q. ἀλλήλους, cui oppositum ἄλλους. Sic Polit. iii. 15. p. 408. B. ὅτε αὐτοῖς ὅτε ἄλλοις. v. 14. p. 468. A. πρὸς αὐτοὺς τε καὶ τοῖς πολεμίοις. vi. 19. p. 510. D. ὅτε αὐτοῖς ὅτε ἄλλοις—ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν (λόγων) διδόναι. Min. p. 316. D. al. Vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 316. Corinaus ad Heliodor. ii. p. 7. Ast.

ἐλαύνοντας] Sicut ἐλαίνεω (proprie κίνησθαι, remem agitare, deinde et ῥῆσθαι, ut Odys. xv. 502. Cf. Wetsten, ad Marc.

Plat.

VOL. VI.

vi. 46. et Kypk, ad Joh. vi. 19.) remiges dicuntur, qui navem remis impellunt, ita κελεθεω dicitur is, qui navitas et remiges moderatur et ad opus faciendum subhortatur vel voce vel malleo. v. Pollux i. 96. ubi v. interpp. Suidas h. v. Scheffer. de Mil. Nav. iii. 1. iv. 7. Gronov. Observat. iv. 26. et Drakenb. ad Sil. Ital. vi. 360. Ast.

ταύρους μυκωμένους] Vid. Plutarch. de Aud. Poet. c. 2. p. 18. C. et Dio Chrysost. Orat. liii. p. 554. C. Ast.

- αὐτὰ τοιαῦτα ἢ μιμήσονται; Ἄλλ' ἀκίρηται αὐτοῖς,
 111. i. 126. ἔφη, μήτε μαινέσθαι μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. Εἰ
 ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, μαινάων ἄ σὺ λέγεις, ἔστι τι εἶδος λέξεως
 τε καὶ διηγήσεως ἐν ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῶ ὄντι καλὸς πάγα-
 θός, ὅποτε τι δέοι αὐτὸν λέγειν, καὶ ἕτερον αὐτὸν ἀνόμοιον τού-
 τῳ εἶδος οὐκ ἂν ἔχοιτο αἰεὶ^ε καὶ ἐν ᾧ διηγοῖτο^δ ὁ ἑναντίας
 ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφεῖς. Ποῖα δὲ, ἔφη, ταῦτα; Ὁ μὲν
 μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, μέτριος^δ ἀνὴρ, ἐπειδὴν ἀφίκτηται ἐν τῇ
 διηγήσει ἐπὶ λέξει τινα ἢ πράξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ἐβελήσεν^κ
 ὡς αὐτὸς ἂν ἐκείνος ἀπαγγέλλειν καὶ οὐκ αἰσχυνεῖσθαι
 ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει,^μ μάλιστα μὲν μιμούμενος τὸν^ν
 ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε^ο καὶ ἑμφρόνως πράττοντα, ἐλάττω δὲ
 καὶ ἥττον ἢ ὑπὸ νόσων ἢ^ρ ὑπὸ ἐρώτων ἐσφαλλόμενον^ι ἢ καὶ
 ὑπὸ μέθης ἢ τινος ἄλλης ξυμφορᾶς^τ ὅταν δὲ γίγνηται
 κατὰ τινα ἑαυτοῦ ἀνάξιον, οὐκ ἐβελήσεν σκουδῆ ἀπεικά-
 ζειν ἑαυτὸν^θ τῷ χεῖρονι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ^ι βραχὺ, ὅταν τι
 χρῆστον ποιῆ, ἀλλ' αἰσχυνεῖσθαι, ἅμα μὲν ἀγύμναστος
 ἂν τοῦ μιμνεῖσθαι τοὺς τοιοῦτους, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων
 αὐτὸν ἐκμάττειν τε^υ καὶ ἐπιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων^ν
 τύπους, ἀτιμάζων^ω τῇ διανοίᾳ, ὃ τι μὴ παιδιᾶς^ξ χάριν.
 Εἰκός, ἔφη. [§. 9.] Οὐκοῦν διηγήσει χηρῆσται οἷα^ζ
 111. i. 127. ἡμεῖς ὀλίγοι^ε πρότερον διήλθομεν περὶ τὰ τοῦ^α Ὀμήρου
 ἔπη, καὶ ἔσται αὐτοῦ ἢ λέξις μετέχουσα μὲν ἀμφοτέρων,
 μιμήσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως, σμικρὸν δὲ τι μέ-
 ρος μιμήσεως^β ἐν πολλῶ^γ λόγῳ τῆς διηγήσεως;^δ ἢ οὐδὲν
 λέγω; Καὶ μάλα, ἔφη,^ε οἷόν γε ἀνάγκη τὸν^ι τύπον εἶναι^ε
 11. 397. τοῦ τοιοῦτου ῥήτορος. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὴ τοιοῦτος

τοῦτον *ε—ε δελ tcm.—^δ διηγείτο H, διηγείται tm.—^ι δ om v.—^μ μετρίως ε.—
^κ ἐβελήσει v.—^λ ἐν Kq.—^μ ἐκμάττει φτ.—^ν τὸ tm et pr H.—^ο τε om v.—^ρ § post
 νόσων om ε.—^σ σφαλλόμενον ετ.—^τ ε. AΘHΠΘετμτ.—^θ ἑαυτοῦ m.—^ι μὴ κατὰ
 ΠDK.—^κ τε om ε.—^λ ἀκούστων K, κακῶν v.—^μ τύπους καὶ ἀτιμάζων Dτ.—^ν παι-
 διᾶς K.—^ξ ὅταν ε.—^ζ ὀλίγη φε.—^α τοῦ om tm.—^β μιμήσεως add q.—^γ πολλῆ θ.
 —^δ διηγήσεως DKq: μιμήσεως ε.—^ε μάλα γε ἔφη θφτ.—^ι οἷον δὲ ἀνάγκη ὅτι τὸν

ἐλάττω] ἔλαττον vult Salvin. in Mis-
 cell. Observ. t. v. p. ii. p. 280. Ast.

ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ] Sic legunt Ald.
 Bas. 1. et 2. et verterunt Ficini, ac Cor-
 nar. Stephanus, haud dubie propter præ-
 cedens δυσχεραίνων, scilicet ne copula

desideraretur, καὶ ante ἀτιμάζων inse-
 ruit, falso; verba enim ἀτιμάζων τῇ δι-
 ανοίᾳ causam indicant τοῦ δυσχεραίνων;
 quocirca copula recte abest. Ast.

παιδιᾶς] Cod. Reg. παιδείας, ex vul-
 gari harum vocum permutatione. Ast.

αὐ, ὅσων ἂν φαυλότερος ἦ, πάντα τε μᾶλλον διηγῆσται^h καὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιονⁱ οἰήσεται εἶναι, ὥστε πάντα ἐπιχειρήσει μιμῆσθαι σπουδῇ τεⁱ καὶ ἐναντίον πολλῶν, καὶ ἂν ὡν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀέμων τε^k καὶ χαλαζῶν καὶ ἀξόνων καὶ τροχιλίων^m καὶ σαλπύγγων καὶ αὐλῶν καὶ συρίγγων καὶ πάντωνⁿ ὀργάνων φωνάς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους· καὶ ἔσται δὴ ἡ τούτου^o λέξις ἅπασα διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασιν, ἢ σμικρὸν τι διηγῆσεως ἔχουσα; Ἀνάγκη, ἔφη, καὶ τοῦτο. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἔλεγον τὰ δύο εἶδη τῆς λέξεως.^p Καὶ γὰρ ἔστιν, ἔφη. Οὐκοῦν αὐτοῖν τὸ^q μὲν σμικρὰς τὰς μεταβολὰς ἔχει,^r καὶ ἂν τις ἀποδιδῶν κρῖπουσαν ἀρμονίαν καὶ ρυθμὸν τῇ λέξει, ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν ἀεὶ^s γίγνεται λέγειν^t τῶ ὀρθῶς λέγοντι καὶ ἐν μιᾷ ἀρμονίᾳ — σμικραὶ γὰρ αἱ μεταβολαί — καὶ δὴ^u ἐν ρυθμῶ ἄσαι^v τως παραπλησίω^w τινί. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει.^w Τί δέ;^x τὸ τοῦ ἑτέρου εἶδος οὐ τῶν ἐναντίων δεῖται, πασῶν μὲν ἀρμονιῶν, πάντων δὲ ρυθμῶν, εἰ μέλλει^y αὐ^z οἰκείως λέγεσθαι, διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφαῖς τῶν μεταβολῶν ἔχειν; Καὶ^a σφόδρα γε οὕτως ἔχει. Ἄρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ καὶ οἳ τι^b λέγοντες ἢ τῶ ἑτέρῳ τούτων ἐπιτυγχάνουσι τύπῳ τῆς λέξεως ἢ τῶ ἑτέρῳ ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινί

III. I. 128.

v.—εἶναι τὸν τύπον Θετ.—^h μιμῆσται q.—ⁱ αὐτοῦ ἀνάξιον v, ἀνάξιον ἑαυτοῦ Ησ.—^j γε Α.—^k τε post ἀέμων om K.—^l ἀξόνων τε καὶ v.—^m τροχιλίων ΘΠΦΔΚστ, τροχιλάς v.—ⁿ πάντων τῶν Η.—^o δὴ ἢ τούτων im, τούτων δὴ ἢ Ησ.—^p τῆς διαλέξεως v.—^q τὸν D.—^r ἔχειν D.—^s ἀεὶ add q.—^t λέγειν v.—^u δὴ καὶ Ησ.—^v ἄσαι τως ἐν παραπλησίῳ v.—^w ἔχει om v.—^x δαί Α.—^y μέλλει ΑΘΗΠΚίσιμτ; μέλλοι *s.—^z οὖν K.—^a καὶ Ητms.—^b τινες φ.—^c δεξόμεθα ΘΠΦΔΚστ.—^d ἀκρατῶν v, ἀκρα-

§. 9. ἀέμων καὶ χαλαζῶν] Cod. Reg. omisso τὸ quod placet. Ast. τροχιλίον] Cod. Reg. τροχιλίον, vitiose. Τροχιλίον s. τροχιλίε s. cylindrus, v. Pollux x. 31. ubi v. Hemsterh. p. 1177. Diogen. L. ii. 36. πρὸς Ἀλαξιβιάδην εἰπόντα, ἀς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ἐανθίππη λαιδορούσα, Ἄλλ' ἔγωγ', ἔφη, σιωπῆσαι, κάθασθαι καὶ τροχιλίε (vulgo τροχιλίε) ἀκούων συνεχῆς. Ficinus verbatim: azis rotarum: Cornarius: et azium et trochileum. Ast. τούτου δὴ ἢ λέξις] Sic e cod. Reg. et Ven. reposuimus, id, quod Ficinus quoque

expressit vertens: eritque hujus oratio inverteas. Quippe respicitur ὁ μὴ τοιούτος ad in orationis principio. Ast. διὰ μιμήσεως φωναῖς] Quemadmodum dicitur μιμῆσθαι φωναῖς, sic et substantivum dativo jungitur, ut de Legib. i. p. 681. C. κωθεῖς τῷ σώματι. iv. p. 717. B. ἢ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. Cratyl. p. 423. B. δῆλωμά του τῷ σώματι, ubi v. Heind. Ast. εἰ μέλλει] Sic cod. Reg. Ast. ἐξ ἀμφοτέρων τινί] Constructio ex duabus cunctata est pro ἢ τινί (int. ἐπιτυγχάνουσι) ἐξ ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐπιτυγχάνουσι. Moani, ne quis forte τινά

ξυγκεραυνύντες; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ' ἐγὼ πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδειξόμεθα ἢ τῶν ἀκράτων^α τὸν ἕτερον ἢ τὸν κεκραμῖνον; Ἐὰν ἢ ἐμὴ ἔφη, νικᾷ, τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν τὸν ἄκρατον. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμῖνος, πολὺ δὲ ἠδιστος παισί^β τε καὶ παιδαγωγοῖς^γ ὁ ἐναντίος οὐ σὺ αἰρεῖ^δ, καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ. Ἠδιστος γάρ. Ἀλλ' ἴσως ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἀρμόττειν φαίης τῇ ἡμετέρα πολιτείᾳ, ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ^ε παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλοπλοῦς, ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν πράττει. Οὐ γὰρ οὖν ἀρμόττει. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τόν τε σκυτοτόμον σκυτοτόμον^ι εὐρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ

111. i. 129. σκυτοτομία, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργόν^μ καὶ οὐ δικαστήν πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικόν^ν καὶ οὐ χρηματιστήν πρὸς τῇ πολεμικῇ, καὶ πάντας οὕτως; Ἄλλ-

11. 308. θῆ, ἔφη. Ἄνδρα δὴ, ὡς εἰσικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας καταδοσάμενον γίγνεσθαι καὶ μιμῆσθαι πάντα χρήματα, ἢ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ^ρ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνῶμεν^α ἂν αὐτὸν ὡς ἱερόν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἴποιμεν δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὐδὲ^ε θέμις ἐγγενέσθαι ἀποπέμπομεν^ν τε^σ ἂν εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς ἐ-

τῶν ΠDKr et pr Θ.— ἂν μὲν ἢ v.— alterum τὸν om DKqetm et pr K.— ἢ ΠΦDqr et pr Θ, τε K.— καὶ παισί ΘΠΦDKqr.— δῆμαγωγοῖς Φ.— ἐρεῖ m. φεί το.— ἄνθρωπος K: ἀνθ...πολλοπλοῦς om v.— alterum σκυτοτόμον om τ.— γεωργὸν om v.— πολεμικὸν om Φ.— εἰ om Π et pr D.— ρ δὲ v.— προσκυνῶμεν itm.— libri obte.— τ' v.— ἂν om Am.— καταχέοντες v.— ἐν K, om

pro τῷ legendum esse autemet. Ast. ἢ ἐμὴ] Int. γράμμη vel δέξα. Sic Philob. 41. B. κατὰ γε τὴν ἐμὴν. Politic. 277. A. Vid. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 11. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 254. Ast.

τὸν ἄκρατον] A cod. Reg. articulus abest, male; vid. Bast. et Schaefer. App. ad Epist. Crit. p. 8. Ast.

αὐτός τε καὶ τὰ] Vide annon scribendum sit, αὐτόν τε καὶ τὰ ποιήματα. STERN.

μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς] Locus hic est unus omnium celebratissimus, sed nondum satis explanatus. Namque Plato non hoc mihi videtur voluisse dicere,

poetas, tanquam sacros homines, urgentis delibatos coronisque redimitos, utpote venerationis causa, ex urbe emittendos esse, sed verba μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέοντες et imprimis ἐπὶ στέφανους alium liquet sensum habere, atque eum ironicum. Scholasticus et Proclus nihil, quod rem explicet, proferrunt, aliorum vero loca viam monstrant. Scilicet Dio Chrysost. Orat. liii. p. 564. D. hunc locum respexit scribens: καὶ κελεῖται μάλα εἰρωνικῶς (sic pro εἰρωνικῶς haud dubie legendum) στέφανους αὐτὸν ἐπιπῶ καὶ μύρον—καταχέοντας ἐπιπῶται παρ' ἄλλου· τοῦτο δὲ εἰ γινώσκεις ἐπὶ τῶν χαλδῶν ποιῶσι. Sic et Ari-

Φαλῆς καταχίαντες^α καὶ ἐρίῳ στέφαντες, αὐτοὶ δ' ἂν τῶν αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδιστέρῳ ποιητῇ χρέμεθα καὶ μυθολογῶ ἀφελείας^β ἔνεκα, ὅς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπισεικοῦς λέξιν μιμοῖτο καὶ τὰ λεγόμενα λέγοι^γ ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις οἷς κατ' ἀρχὰς ἐνομοθετήσαμεθα,^δ ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπιχειροῦμεν παιδεύειν. Καὶ μάλ', ἔφη, οὕτως ἂν ποιῶμεν,^ε εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη. Νῦν δὲ,^δ εἶπον ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει ἡμῖν τῆς μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους παντελῶς διακτεπεράνθαι. ἅ τε γὰρ λεπτέον καὶ ὡς λεπτέον εἶρηται. Καὶ αὐτῶ μοι δοκεῖ, ἔφη.^ε

Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ περὶ ἀθῆς τρόπου καὶ μελῶν λοιπόν. Δῆλα δὲ. Ἄρ' οὖν οὐ πᾶς ἤδη ἂν εὐροί^ι ἅ ἡμῖν λεπτέον περὶ αὐτῶν, οἷα^β δεῖ εἶναι, εἰ περ μέλλομεν^η

Φαλῆς.—^α καὶ τ.—^β αὐστηροτέρῳ καὶ om. H.—^γ καὶ τῶ ἀηδιστέρῳ τ.—^δ ἀφελείας Π.—^ε λέγει ΦΚ.—^δ ἐνομοθετήσαμεν το.—^ε ποιῶμεν m.—^δ δέ τ.—^ε ἔφη δοκεῖ v.—^ι ἂν εὐροτο ΦΠ+DEKτ, εὐροι ἂν τ.—^β οἷα q, καὶ οἷα τ et τc H cum s.—^η δὴ ΦΠτ.—^η μέλλομεν

stides Orat. Platon. iii. t. ii. p. 326. ἀλλὰ τῆ Δία, ὅς Ὅμηρον μῦθον χρίσας ἀπέμπευ, χελιδόνος τιμὴν καταθείς, οὐ τὴν καὶ ἡμῖς Πλάτωνα ἐπέμπευ ἐκ τῶν πόλεων ἐκαλεόμεν ἢ μετ' ἀδείας τοσαύτης κακῆς αὐτὸν εἰρηκαμῶν. Theodoret. contra Graec. Sectm. ii. de principio p. 22. μῦθον γὰρ ἀλείψας, καθέπερ αἱ γυναῖκες τὰς χελιδόνας, ἐκ τῆς οὐ' αὐτοῦ ἐντεθείσης ἀπέπεμφε πόλεων, ἀκαλασίας καλῶσας καὶ δυσσεβείας διδάσκαλον. Notum vero est Pythagoreum symbolum, quod hirundinem non esse domo recipiendam significat (v. Plutarch. Sympos. viii. 7. p. 728.) in quo quidem explicando alii hirundinem statuunt imaginem esse infidæ amicitiae, alii loquacitatis (unde χελιδόνων μουσεία), v. Erasmi. Adag. Chil. i. Centur. i. p. 18. Chil. ii. Centur. ii. p. 327. ed. Colon. Hinc conijcere possumus, quod a mulieribus venerationis causa fieri solitum esset (hirundo enim læta erat veris nuntia), id Platonem τυθασορῶσαν, ut solet, ad irrisivem accommodasse, poetas quasi hirundinibus comparantem, ut qui læta specie dejudant, sicuti hirundines inconstantes, infidæ (ut quæ vere elapso devolent) et garrulæ (poetæ mendaces). Similis incest irrisio in verbis ἐρίῳ στέφαντες, quæ Reinesius in Append. ad Epist. p. 328. (ed. Jen. 1670. 4.) divisè tentavit. Ni fallor enim, ἐρίῳ

referendum est ad velamenta illa s. vitas supplicum, quibus ἱκετηρία, i. e. oleæ ramus involutus erat (hoc erat στέμμα, ἱψύλα, v. Il. A. 14. Cf. Feith. Antiq. Homer. iii. 4. Sic et Suidas t. i. p. 855. v. ἐρίῳ explicat στέμμα περιθέοντες); hinc λεικοσσοφείας ἱκετηρίας, JEsch. Suppl. 194. Igitur μῦθον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχίαντες est: eos dimittentes ut hominæ, quos lex urbe recipi vetet (Pythagor. symbolum), et ἐρίῳ στέφαντες ramum vittasque supplicum iis dantes, ut alii misericordia commoti in civitatem suam recipiant. Et de industria mihi videtur Plato hæc solummodo ianuisse, non clare exposuisse, ut ne poetas, qui tanto florebant honore, directè carpendo plures æqualium sibi conflaret. Ceterum plures h. l. respexerunt et imitati sunt. Cicero l. iv. de Republ. apud Nonium: 'ego vero eodem, quo ille Homerum, redimitur coronis et debibatunguentis, emittit ex ea urbe, quam sibi ipsi fingit' (v. P. Victor. Var. Lect. iv. 13.) Joseph. contr. Apion. i. §. 36. Euseb. Præp. Evang. v. 12. Maxim. Tyr. xxiii. 3. p. 379. ubi v. Davis. Gregor. Naz. Orat. xxiii. p. 412. D. Cf. Elmenhorst. ad Minuc. Felic. Octav. p. 204. ed. Ouzel. Græv. Lect. Hesiod. c. xxiii. et Marcelland. ad Maxim. Tyr. xxiv. p. 606. Ast.

πολλὰ μιμήσεται καὶ ἴσται μιμητικός, ἐπί που οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἰγγύς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα δύνανται οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμεῖσθαι, οἷον κωμωδίας καὶ τραγωδίας ποιῶντες. ἢ οὐ μιμήματε^α ἄρτι τούτω^β ἰκάλεις; Ἐγώ γε, καὶ ἀληθῆ γε λέγεις ὅτι οὐ δύνανται οἱ αὐτοί. Οὐδὲ μὴν ῥαψωδοί γε^β καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ἀληθῆ. Ἀλλ' οὐδέ τοι^α ὑποκριταὶ κωμωδοῖς τε καὶ τραγωδοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἢ οὐ; Μιμήματα. Καὶ ἔτι γε τούτων, ᾧ Ἀδειμαντε, φαίνεται μοι εἰς μικρότερα^δ κατακεκερματισθαι^ο ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ἅστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι ἢ αὐτὰ ἐκίνα πράττειν ἂν^ε δὴ καὶ τὰ^β μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Ἀληθίστατα, ἦ δ' ὅς. [§. 8.] Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσωμεν,^η τοὺς φύλακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφαιμένους^ι δεῖν^κ εἶναι^κ δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν ὅ τι μὴ εἰς τοῦτο φέροι, οὐδὲν δὴ^λ δεοὶ ἂν αὐτοὺς ἄλλο πράττειν οὐδὲ μιμεῖσθαι· εἰάν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι τὰ τούτοις προσήκοντα εὐθύς ἐκ παιδῶν, ἀνδρείους, σώφρονας, ὀσίους, ἐλευθέρους^μ καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, τὰ δ' ἀνελεύθερα μῆτε ποιεῖν μῆτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι, μηδ' ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχρῶν, ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἢ οὐκ ἤσθησαι ὅτι αἱ μιμήσεις, εἰάν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν, εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰ^ν σῶμα^ο καὶ

III. i. 12A.

ἀν q.— μιμήματε qv, μιμήματα εἰπῆς: ceteri μιμήματά τε.—^α τούτω ἄρτι v, ἀρτι τούτων Θστ, τούτω DEq. γε add A.—^β γε om φ.—^γ οὐδ' ἔτι q.—^δ μικρότερα ΑΘΦΠΤ: μικρότερα *γ.—^ε κατακεκερματισθαι v.—^ς ἢ ΘΠΦΚτ.—^ζ κατὰ ΘΠΚ.—^η διασώσωμεν t.—^θ ἀφαιμένους φD.—^ι δεῖ v.—^κ εἶναι εἶναι t.—^λ δὴ om tm.—^μ σώφρονας ὀσίους ἐλευθέρους in mg ponit v.—^ν κατὰ om ΘΠΦΚτ.—^ο σῶμά τε q.—^π καὶ κατὰ

§. 8. εἰ ἄρα] Laudat h. l. Stob. xli. p. 278. ubi legitur οὐδὲν δὲ δὴ δεοί. Ast. τὸ εἶναι] Sic emendavimus vitiosum illud, quod vulgo legitur, τοῦ εἶναι ἀπολαύειν. namque τὸ εἶναι non est id, unde quid percipi dicitur, sed id ipsum, quod percipitur, igitur accusativus esse debet. Sic Polit. iv. 1. μηδὲν ἀπολαύουσαν ἀγαθὸν τῆς πόλεως. Xenoph. Memor. i. 6. 2. σὺ δὲ μοι δεκεῖς τὰναντία τῆς σοφίας ἀπολαύειναι. Hier. vii. 9. Sympos. iii. 3. Vid. Viger. de Idiotism. p. 225. et Jacobs. in Athen. p. 128. Ἀπολαύειν

hic cum ἐκ et genitivo loco simplicis genitivi positum est, ut c. ἀπὸ in Apolog. 81. B. καὶ εἰ μὲν τοῖ τι ἀπὸ τούτων ἀπέλασον. Vid. Jena. et Hemsterh. ad Laccian. t. i. p. 326. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 367. Ficinus vertit: ne ex ipso imitationes tales efficiantur, quales id, quod emulantur. Ceterum eadem sententia constat usos esse in recentioribus eos, qui contra rem dramaticam disputaverunt, in iis præcipue Rousseauum. Mox ἢ pro ἢ scripsimus. Ast.

καὶς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδράσιν. Πάνυ γε. Ἄλλὰ μὴν μέθῃ^d
 γε φύλαξιν ἀπρετίστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία. Πᾶς
 γὰρ οὐ; Τίνες οὖν μαλακαὶ τε καὶ συμποτικαί^e τῶν ἀρ- III. i. 131.
 μονιῶν; Ἰαστί, ἢ δ' ὅς, καὶ λυδιστί,^f αἶ τινες^b χαλαραὶ
 καλοῦνται. Ταύταις οὖν, ᾧ φίλε,^h ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν II. 390.
 "σθ' ὅ τι χρήσει;ⁱ Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλὰ κινδυνεύει σοι
 δωριστὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί. Οὐκ οἶδα, ἔφη ἐγώ,

στισί θ.—^d μέθυ ε.—^e συμποτικαί om ε.—^f λυδιστί ΘDKQT.—^g καὶ τοιαῦτα
 τινες ΘDKQT et cori Π, καίτοι εἰ τινες ε.—^h φίλ' ε.—ⁱ χρήσει DKC.— τὰς ἁρμο-

Ἰαστί] Non dubito quin Plato scripserit ἢ Ἰαστί. Sed et adverbio λυδιστί fortasse praefixus ab eo fuit ille articulus: qui tamen non est necessarius ut ante Ἰαστί, quum ex hoc loco repetitus subaudiri in illo possit. Quod autem de hoc dico loco, idem et de eo dicendum fuerit qui est in principio p. seq. ἀλλὰ κινδυνεύει σοι δωριστὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί. nam utriusque adverbio aut priori saltem praeposendum censeo articulum. Subaudiatur autem ubique ἁρμονία.

ΣΤΕΡΗ.
 ἢ Ἰαστί] Lydia et Ionica harmonia erant remissae ac laxae, ideoque Dorica gravitati ac severitati oppositae. Vituperat Aristoteles Polit. viii. 7. (§. 8. p. 324. Schneid.) Platonem in eo, quod laxas mollesque harmonias e civitate sua exegerit: τοῖς ἀπειρημένοι διὰ χρόνον οὐ βέβαιον ἔβην τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνεμένας ἢ φύσει ἐπιβάλλει τοῖς τῆλικότοις διὰ καλῶς ἐπιτημίῳ καὶ τοῦτο Σακράτει τῶν περὶ τὴν μουσικὴν τινας, ὅτι τὰς ἀνεμένας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσειεν εἰς τὴν παιδείαν, ὡς μεθυστικὰ λαμβάνων αὐτὰς, οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν—βακχευτιῶν γὰρ ἢ γε μέθη ποιεῖ μᾶλλον—ἀλλ' ἀπειρηκίας. ὥστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν τὴν τῶν πρῶτον ἄνδρων δεῖ καὶ τῶν τοιαύτων ἁρμονιών ἐπιτεθεῖν καὶ τῶν μάλιν τῶν τοιαύτων. Sed utramque harmoniam, enervem, i. e. Ionicam, et convivio convenientem (ἐμποτικὴν), i. e. Lydiam, nomine χαλαρὰς, mollis, recte Plato complectitur; mollitia enim et in inertia (ἀργία) et in moribus dissolutis carnatur; hinc τὸ βακχευτικόν, quod Lydiam harmoniam propriam erat (v. Lucian. Hermot. §. 1. c. i. p. 401.) et τὸ μαλακὸν ε. γλαφυρὸν (v. Lucian. l. i.) in quo Ionica harmonia conspicua erat, conjungit. Ast. ἢ δωριστί] Articulus iterum adjectivus. Doricae harmoniae proprium erat τὸ σεμνόν, Phrygia vero τὸ ἐνθεον (v.

Lucian. l. i.) Aristotel. Polit. viii. 7. περὶ δὲ τῆς δωριστί πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς στασιματώτης οὐσίας καὶ μέλιτος ἤθος ἐχούσης ἀνδρείων ἐπι δὲ ἐπεὶ τὸ μέσον μὲν τῶν ὑπερβολῶν ἐπινοούμεν (Dorica enim harmonia media erat inter remissionem, id est, mollitiam Lydiarum, et intentionem, id est, incitationem Phrygiarum), καὶ χρήται δὲ ἰσχυρὰ φαμέν, ἢ δὲ δωριστί ταύτην ἔχει τὸ φύσει πρὸς τὰς ἄλλας ἁρμονίας, φανερόν, ὅτι τὰ Δωρικά μέλη πρῶτοι ἐπιτεθεῖσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Quocirca jam Pythagoras tradidit Doricam et harmoniam et dialectum unice probasse, v. Iamblich. de vit. Pythag. xxxiv. p. 194. ed. Küst. Procl. in Polit. p. 366. v. 13. infr. et p. 366. v. 2. Sic et in Lach. p. 188. D. Dorica harmonia dicitur μόνη Ἑλληνική. De Phrygiae harmonis entusiasmo v. Procl. in Polit. p. 366. et Burret. ad Plistarch. de Music. in Mem. Acad. Inscript. t. xi. p. 44. ed. Amstel. Ceterum Aristoteles in Polit. l. i. etiam hoc reprobat, quod Phrygiam harmoniam cum Dorica reliquerit Plato: ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σακράτης οὐ καλῶς τῶν φρυγιστί μόνην καταλείπει μετὰ τῆς δωριστί, καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τῶν ὀργάνων τῶν ἀλλῶν ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ φρυγιστί τῶν ἁρμονιών, ἥσπερ ἄλλῳ ἐν τοῖς ὀργάνοις ἕμφω γὰρ ὀργανιστικὰ καὶ παθητικὰ. Sed bene monet Proclus (v. Schol. Rubnk. p. 155.) τὴν μὲν Δωρικὴν ἁρμονίαν εἰς παιδείαν ἐφαρκεῖν ὡς καταστασιατικὴν, τὴν δὲ φρυγίαν εἰς ἱερὰ καὶ ἐνθεασμοῦ, ὡς ἐκστασιατικὴν. Et si dithyrambus, ut ipse dicit Aristoteles l. i. nullam aliam nisi Phrygiam harmoniam admittit, quomodo Plato dithyrambicam poesim civitate sua recipere potuisset ejecta harmonia Phrygia? Et in universum quum duo hominis status ac conditiones sint, altera ejus, cujus animus ac vires summpore intentus sunt in conditione cum infos-

ταῖς προειρημένοις συμφωνήσιν; [§. 10.] Καὶ ὁ Γλαῦκος ἐπιγελάσας, Ἐγὼ τοῖνυν, ἔφη, ὦ Ζήκρατες, κινδυνεύω ἐπὶ τῶν πάντων εἶναι οὐκοῦν ἰκανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι. ποῖ ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν, ἵπποτεῦμα μέντοι. Πάντως δὴ τοῦ, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τὸδε ἰκανῶς ἔχεις λέγειν, ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἀρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Ναί, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν ὅσον γε αὐτοῦ λόγος ἐστίν, οὐδὲν δὴ σου διαφέρει τοῦ μὴ ἀδομένου λόγου πρὸς τὸ ἐν ταῖς αὐτοῖς δεινὴ τύποις λέγεσθαι οἷς ἄρτι προσίπομεν καὶ ἀσάτως; Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μὴν τὴν γε ἀρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μέντοι θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι. Οὐ γὰρ οὐν. Τίνες οὐν θρηνώδεις ἀρμονίαι; λέγε μοι. σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστί, ἔφη, καὶ συντονωλυδιστί καὶ τοιαῦται τινές. Οὐκοῦν αὐται, ἦν δ' ἐγώ, ἀφαιρέται. ἄχρηστοι γὰρ καὶ γυναιξίν ἄς δεῖ ἐπιει-

τε φ. — ἰ συμφωνῆσαι m. — ἐκτὸς τούτων ἔστ. — τῶν om K. — γ' ο, σε ε, om Kq. — ξυμβαλέσθαι ΘΠΦDKστ. — ποῖ v. — δεκεῖ im. — λέγειν ἡμᾶς φτ. — ἵπποτεῦμα τοι m. — πάντας φτ. — δέ φ. — γε om K. — διαφέρει ἄν τοῦ φ. — ἡμῶν φ. — ἀδομένου ΠΦDc, δεδομένου φ. — τύποις φτ. — τε ἔστ. — γε v. — γὰρ οὐν ΘΠDKστ: γὰρ εὐ* v. — οὐ ε. — σύντονοι λυδιστί ΦDKστ, σύντονοι λυδ-

§. 10. ἐκτὸς τούτων τῶν πάντων] Cod. Reg. et Ven. legunt ἐκτὸς πάντων; sed quum πάντων respiciat illud τῶν in Socratis oratione: τῶς ἔφη ἂν εἴποι, recte τούτων τῶν adest. Ast.

διαφέρει] Ald. Bas. 1. et 2. διαφέρειν, sed Ficinus habet differet, quod sensus postulat. Ast.

μὴ ἀδομένου] Bas. 2. et Cod. Reg. μὴ ἀδομένον. Ast.

ἢ μιξολυδιστί] Hic, ut infra ἢ ἰστί, articulum sponte adjectum, quia abesse nequit, ut Steph. iam monuerat. Ceterum modos s. tonos (ἀρμονίας s. τρέπον), initio tres fuisse dicant: Doricum, gravissimum, Phrygium, medium, et Lydium, summum, vid. Ptolemaei Harm. ii. 10. Plutarch. de Music. p. 1134. A. Heraclides vero Ponticus apud Athen. xiv. p. 624. C. has ponit harmonias: Doricum, Eolicam et Ionicam, quibus accesserint duae barbaram harmoniam, Phrygia et Lydia, utpote ab iis inventam, qui Pelopem in Peloponnesum venien-

tem secuti essent. Sed de harmoniarum numero veteres sibi ipse non constant. Vid. Euclid. Harmon. p. 19. et Olear. ad Philostrat. vit. Apoll. Tyan. l. 30. p. 37. Tredecim, quas Aristotenus dicitur introduxisse, harmoniarum artificiosae erant tonorum simplicium compositiones, in his mixolydium tonus et hypermixolydium. Ceterum respexit h. l. Aristoteles Polit. viii. 5. (§. 8. p. 237. ed. Schneider.): εὐθέως γὰρ ἢ τῶν ἀρμονιῶν δέσποτες φύσις, ὅστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν τρόπον πρὸς ἐκάστην αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς μὲν ἄσας ἰσχυρικώτερας καὶ σωστικώτερας μᾶλλον, ὅσον πρὸς τὴν μιξολυδιστί καλουμένην, πρὸς δὲ τὰς μαλακώτερας τὴν δολιαν, ὅσον πρὸς τὰς ἀναιμίας (quas Plato χαλαρὰς vocat), μέσως δὲ καὶ καθοστικώτερας μέλιστα πρὸς ἐτέρας, ὅσον δεκεῖ ποιῶν ἢ Δαριστί μῆσιν τῶν ἀρμονιῶν, ἐθουσιαστικῶς δ' ἢ φρυγιστί. Reprobavit vero haec Platonicis verbis Heraclides Pontic. apud Athen. l. c. Ast.

κεις ειναι, μη' οτι ανδρασιν. Πάνυ γε. Ἄλλὰ μὴν μίθη^d
 γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία. Πῶς
 γὰρ οὐ; Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαί^e τῶν ἀρ- III. i. 181.
 μονιῶν; Ἰαστί, ἣ δ' ὄς, καὶ λυδιστί,^f αἱ τινες^g χαλαραὶ
 καλοῦνται. Ταῦταις οὖν, ᾧ φίλε,^h ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν II. 399.
 "σθ' ὅ τι χρήσει; Οὐδαμῶς, ἔφη. ἀλλὰ κινδυνεύει σοι
 δαριστὶ λείπεσθαι καὶ Φρυγιστί. Οὐκ οἶδα, ἔφη ἰγῶ,

στιαί θ.—^d μέθυ ε.—^e συμποτικαί om ε.—^f λυδιστί ΘDKQT.—^g καὶ τοιαῦται
 τινες ΘDKQT et corr Π, καίτοι ad τινες ε.—^h φίλ' ε.—ⁱ χρήσει DKC.—^j τὰς ἁρμο-

Ἰαστί] Non dubito quin Plato scripserit ἡ Ἰαστί. Sed et adverbio Λυδιστί fortasse praefixus ab eo fuit ille articulus : qui tamen non est necessarius ut ante Ἰαστί, quum ex hoc loco repetitus subaudi in illo possit. Quod autem de hoc dico loco, idem et de eo dicendum fuerit qui est in principio p. seq. ἀλλὰ κινδυνεύει σοι δαριστὶ λείπεσθαι καὶ Φρυγιστί. nam utriusque adverbio aut priori saltem preponendum censeo articulum. Subaudiatur autem ubique ἁρμονία.

ΣΤΕΡΗ.
 ἡ Ἰαστί] Lydia et Ionica harmonia erant remissae ac laxae, ideoque Doricam gravitati ac severitati oppositae. Vituperat Aristoteles Polit. viii. 7. (§. 8. p. 324. Schneid.) Platonem in eo, quod laxas mollesque harmonias e civitate sua exegerit : τοῖς ἀπειρηκασί διὰ χρόνον εὐ βόθειον φθεῖν τὰς σωτηρίους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνεμύνας ἢ φθασίς ἐποβάλλει τοῖς τολικοῦσι διὰ καλῶς ἐπιτηδίου καὶ τοῦτο Σωκράτης τῶν περὶ τὴν μουσικῆν τινες, ἐπὶ τὰς ἀνεμύνας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσειεν εἰς τὴν παιδείαν, ἕς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτὰς, οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν—βακχευτικῶν γὰρ ἢ γε μίθη ποιεῖ μᾶλλον—ἀλλ' ἀπειρηκασίας. ὅστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν τὴν τῶν πρεσβυτέρων δεῖ καὶ τῶν τοιοῦτων ἁρμονιών ἐπιτεσθαι καὶ τῶν μελῶν τῶν τοιοῦτων. Sed utramque harmoniam, enervem, i. e. Ionicam, et convivio convenientem (ἐμποτικῆν), i. e. Lydiam, nomine χαλαρὰς, mollis, recte Plato complectitur; mollitia enim et in inertia (ἀργία) et in moribus dissolutis cernitur; hinc τὸ βακχευτικόν, quod Lydiæ harmonis proprium erat (v. Lucian. Hermot. §. 1. t. i. p. 401.) et τὸ μαλακῶν σ. γλαφυρῶν (v. Lucian l. l.) in quo Ionica harmonia conspicua erat, conjungit. Ast.

ἡ δαριστί] Articulum iterum adjectivum. Doricam harmonis proprium erat τὸ σεμνόν, Phrygiam vero τὸ ἔσθεον (v.

Lucian. l. l.) Aristotel. Polit. viii. 7. περὶ δὲ τῆς δαριστί πάντες ὁμολογοῦσιν, ἕς στασιαστικῆς οὐσίας καὶ μάλιστα ἥθους ἐχούσης ἀνδρείων' ἐπὶ δὲ ἐπὶ τὸ μέτρον μὲν τῶν ὑπερβολῶν ἐπαυνοῦμεν (Doricam enim harmonia media erat inter remissionem, id est, mollitiam Lydiæ, et intensionem, id est, incitationem Phrygiæ), καὶ χρῆται δίκαιον φαμέν, ἣ δὲ δαριστί ταύτην ἔχει τὴν φύσιν πρὸς τὰς ἄλλας ἁρμονίας, φανερόν, ἐπὶ τὰ δάρια μέλη πρῶται προδεδεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Quocirca jam Pythagoras traditur Doricam et harmoniam et dialectum unice probasse, v. Iamblich. de vit. Pythag. xxxiv. p. 194. ed. Küst. Procl. in Polit. p. 365. v. 13. infr. et p. 366. v. 2. Sic et in Lach. p. 188. D. Dorica harmonia dicitur μίθη Ἑλληστικῆ. De Phrygiæ harmonis enthusiasmo v. Procl. in Polit. p. 366. et Burret. ad Plutarch. de Music. in Mem. Acad. Inscript. t. xi. p. 44. ed. Amstel. Ceterum Aristoteles in Polit. l. l. etiam hoc reprobat, quod Phrygiam harmoniam cum Dorica reliquerit Plato : ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης οὐ καλῶς τῶν Φρυγιστί μίθην καταλείπει μετὰ τῆς δαριστί, καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τῶν ὀργάνων τὸν ἀλλόν ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ Φρυγιστί τῶν ἁρμονιών, ἥσπερ αὐτὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις ἔμφω γὰρ ὀργανιστικὰ καὶ παθητικὰ. Sed bene monet Proclus (v. Schol. Rohnk. p. 155.) τὴν μὲν δάρια ἁρμονίαν εἰς παιδείαν ἐξαρκεῖν ἕς καταστηματικῆν, τὴν δὲ Φρυγίαν εἰς ἱερὰ καὶ ἐθεασμοὺς, ἕς ἐκστατικῆν. Et si dithyrambus, ut ipse dicit Aristoteles l. l. nullam aliam nisi Phrygiam harmoniam admittit, quomodo Plato dithyrambicam poemam civitate sua recipere potuisset ejecta harmonia Phrygia? Et in universum quum duo hominis status ac conditiones sint, altera ejus, cujus animus ac vires summo opere intente sunt in conditione cum infos-

ζυγκεραυνύντες; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ' ἰγώ· πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδειξόμεθα^c ἢ τῶν ἀκράτων^d τὸν ἕτερον ἢ τὸν κεκραμένον; Ἐὰν ἢ^e ἰμῆ, ἔφη, νικᾷ, τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν τοῦ ἀκρατον. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμένος, πολὺ δὲ^f ἡδιστος παισί^h τε καὶ παιδαγωγοῖςⁱ ὁ ἐναντίος οὐ σὺ αἰρεῖ^j καὶ τῶν πλείστων ὄχλῳ. Ἡδιστος γάρ. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἰγώ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἀρμόττειν φαίης τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ^k παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλοπλοῦς, ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν πράττει. Οὐ γὰρ οὖν ἀρμόττει. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τὸν τε σκυτοτόμον σκυτοτόμον^l εὐρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ

111. i. 129. σκυτοτομία, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργὸν^m καὶ οὐ δικαστὴν πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸνⁿ καὶ οὐ χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ, καὶ πάντας οὕτως; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἄνδρα δὴ, ὡς εἰοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμῆσθαι πάντα χρήματα, εἰ^o ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ^p τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκνυοῖμεν^q ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἴποιμεν δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὐδὲ^r θέμις ἐγγενέσθαι, ἀποπέμποιμέν τε^s ἂν^t εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς κε-

τῶν PDKt et pr Θ.—^a ἂν μὲν ἢ υ.—^b alterum τὸν om DKtcm et pr K.—^c γε ΠΦDqt et pr Θ, τε K.—^d καὶ παισί ΘΠΦDKqt.—^e δημαγωγοῖς Φ.—^f ἐρεῖ m, ἐρεῖς tv.—^g ἀνὴρ διπλοῦς K: ἀνὴρ...πολλοπλοῦς om υ.—^h alterum σκυτοτόμον om tv.—ⁱ γεωργὸν om υ.—^j πολεμικὸν om Φτ.—^k εἰ om Π et pr D.—^l δὲ υ.—^m προσκνυοῖμεν itm.—ⁿ libri obte.—^o r' vt.—^p ἂν om AM.—^q καταχέοντες υ.—^r ἐν K, om

pro τινὲς legendum esse autumet. Aστ. ἢ ἐμῆ] Int. γνῶμη vel δόξα. Sic Philob. 41. B. κατὰ γε τὴν ἐμῆν. Politic. 277. A. Vid. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 11. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 254. Aστ. τὸν ἀκρατον] A cod. Reg. articulus abest, male; vid. Bast. et Schaefer. App. ad Epist. Crit. p. 3. Aστ. αὐτός τε καὶ τὰ] Vide annon scribendum sit, αὐτόν τε καὶ τὰ ποιήματα. STERN.

μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς] Locus hic est unus omnium celebratissimus, sed nondum satis explanatus. Namque Plato non hoc mihi videtur voluisse dicere,

poetas, tanquam sacros homines, unguentis delibatos coronisque redimitos, utpote venerationis causa, ex urbe omit-tendos esse, sed verba μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέοντες et inprimis ἐρίῳ στέφαντες alium liquet sensum habere, atque eum ironicum. Scholiastes et Proclus nihil, quod rem explicet, proferunt, aliorum vero loca viam monstrant. Scilicet Dio Chrysost. Orat. liii. p. 554. D. hunc locum respexit scribens: καὶ κελεύει μάλα εἰρωστικῶς (sic pro εἰρωπικῶς haud dubie legendum) στέφαντάς αὐτόν ἐρίῳ καὶ μύρῳ—καταχέοντας ἐφέ-ται παρ' ἄλλους· τοῦτο δὲ αἱ γυναῖκες ἐπι τῶν χαλιδόνων ποιεῖσι. Sic et Ari-

πάντα. ταύτας δύο ἁρμονίας, βίαιον, ἰκούσιον, δυστυχοῦν-
των, εὐτυχοῦντων, σαφρόνων, ἀνδρείων⁷ αἱ τινες φθόγγους
μιμῆσονται κάλλιστα, ταύτας λείπει.⁸ Ἄλλ', ἦ δ' ὅς,
οὐκ ἄλλας αἰτεῖς⁹ λείπειν^b ἢ^c ἄς νῦν δὴ^d ἐγώ^e ἔλεγον.
Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου^f
ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ἀδαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὐ μοι, ἔφη,
φαίνεται.^g Τριγώνων^h ἄρα καὶ πηκτιδῶνⁱ καὶ πάντων ὁρ-
γάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ
θρέψομεν; Οὐ φαίνομεθα. Τί δέ;^j αὐλοποιούς ἢ αὐλη-
τὰς παραδέξει^k εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδῶτατον,

βίαιον ε.—⁷ ἀνδρείων ἁρμονίας ΑΠΔΚητμ.—⁸ λείπει ΑΘΠΔΚηττ.—⁹ αἰτεῖν Κ.—
^b λείπειν ΘΦ.—^c ἄλλ' ἢ ΘΦτ.—^d νῦν δὴ Ατμ, νῦν ἂν ΘΠΔΚη, νῦν ἀδ Φτ : δὴ νῦν
τ.—^e ἐγώ om Εἰετμ.—^f παναρμονίαν Κ.—^g φαίνεται τ.—^h τριγώνων q.—ⁱ πηκ-
τιδῶν ΔΚητ.—^j δαι Α, δ' τμ.—^k παραδέξει D.—^l αὐτοῦ ε.—^m ὅσα om ΘΦτ.—ⁿ μι-

βίαιον ἰκούσιον] Mendi manifesta sunt
hæc verba; legendum βίαιον ἰκούσιον,
quod possidet nom reposaisso, quum et
sensus et orationis coherencia unice id
flagitent. Sensus enim, ut prægressa
docent, hic est, 'duas illas harmonias
relinque, quæ optime imitabuntur voces
vi coacti ac voluntarii, infelicitis ac felici-
tis, fortis ac temperati.' Igitur βίαιος et
ἰκούσιος non ipsæ harmoniæ sunt, quod
absurdum esset, sed ὁ ἐν βίαιῳ vel ἰκού-
σιῳ πράξει ἂν, ut in antecedentibus Plato
dixit. Ceterum in verbis σαφρόνων ἀν-
δρείων sensus perspicuitas postulasset, ut
inverso poneretur ordine ἀνδρείων σα-
φρόνων. Αστ.

ἢ ἄς δὴ νῦν] Cod. Reg. ἢ ἄς νῦν ἂν
ἐγώ. Βαα. 2. ἄλλη ἄς νῦν ἐγώ. Ceterum
laudat h. l. Athen. iv. p. 182. F. Αστ.

παναρμονίου] Similiter Lucian. de
Saltat. §. 7. t. i. p. 549. ποικίλον τι καὶ
παναρμόνιον. Maxim. Tyr. cxxii. 4. p.
263. παναρμόνιον τι ὄργανον. Αστ.

τριγώνων—πηκτιδῶν] τριγώνων, a tri-
quetra forma sic dictam, describitur a
Porphyrio in Ptolem. Harm. p. 217.
Aristoteles Polit. viii. 6. καὶ τὰ πρὸς
ἡδονῇ συντείνοντα (ὄργανα) τοῖς ἀκού-
σιν τῶν χρωμάτων, ἐπτάγωνα καὶ τρί-
γωνα καὶ σμβόκαι καὶ πάντα τὰ δεόμενα
χειροφυκτῆς ἐπιστήμης.—Πηκτὶς unum
erat ex antiquissimis instrumentis (v.
Athen. iv. p. 182. E. xiv. 635. C.) de
quo varis sunt virorum docturum sen-
tentia; vid. interpp. ad Anacreont. vi.
10. et ad Orphic. Argon. v. 411. Αστ.

τὸ πολυχορδῶτατον] Invenitur lectio
Plat.

multo aptior, τὰ πολυχορδῶτατα: sed
quid si mutandum etiam πολυχορδῶτατα
in πολύχορδα dicamus? STERN.

τὸ πολυχορδῶτατον] Quod vulgo legi-
tur, τοῦτο πολυχορδῶτατον, nullo modo
stare potest; primo enim nihil præcedit,
quo τοῦτο referri possit; deinde etiamsi
dixeris, ex αὐλοποιῶνς et αὐλητῶνς sup-
plendam esse vocem αὐλῶνς, tamen, quo-
modo Plato, qui supra πολυχορδίας et
παναρμόνιον recte distingit, tibiam po-
tuisset instrumentum πολύχορδον vocare,
comprehendi non posset. Accedit, quod
perquam durum esset ac pæne intolerabi-
le, ex prægressis vocem αὐλῶνς sup-
plere, quam præsertim paulo post se-
quatur αὐλοῦ. Quocirca jam Cornarius
legi jubebat οὐ τὰ πολυχορδῶτατα, Ste-
phanus vero οὐ τὰ πολύχορδα; scilicet
Ficinus ita vertit: *annos instrumenta
multarum chordarum harmoniarumque
omnium tibiam imitantur?* Quod le-
nissima nititur correctione, reposuimus,
οὐ τὰ scribentes pro οὐ τοῦτο, ut τὸ
πολυχορδῶτατον, int. ὄργανον, collective
positum sit pro plurali; et quanquam per-
sonasi sumus, locum nondum persamatum
et forsitan sic corrigendum esse: ἢ οὐ τὰ
πολύχορδα (vel πολυχορδῶτατα) καὶ αὐ
(et item, h. e. sicut etiam) τὰ παναρ-
μόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὅσα μῆματα;—
Ceterum jam Pythagorei tibiam repudi-
arunt. Iamblich. de Vit. Pythagor. xxv.
p. 93. ed. Küster. ὄργανον δὲ χρῆσθαι
λύρα· τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὀπελάμβανεν ἰβρι-
στικὸν τε καὶ πανηγυρικὸν καὶ οὐδαμῶς
ελευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. Nota quoque
esse veterum fabula de Minerva tibiam

καὶ αὐτὰ¹ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα^m μιμήματα;ⁿ Δῆλα δὲ, ἢ δ' ὄς. Λύρα δὲ σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ^o κατὰ πόλιν χρήσιμα.^p καὶ αὖ κατ' ἀγρούς τοῖς νομῦσι σύριγγ' ἂν τις εἶη. Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει. Οὐδέν γε,^q ἦν δ' ἐγώ, καινὸν^r ποιῶμεν, ᾧ φίλε, κρίνοντας τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ^s τοῦ Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Μὰ Δι', ἢ δ' ὄς, οὐ μοι φαινόμεθα. Καὶ νῆ τὸν κύνα, εἶπον, λεληθασμέν γε διακαθαίροντες πάλιν ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Σωφρονοῦντές γε ἡμεῖς, ἢ δ' ὄς. [§. 11.]

111. i. 133. Ἴθι δὲ, ἔφη, καὶ τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν. ἐκόμενον γὰρ δὴ^t ταῖς ἀρμονίαις ἂν ἡμῖν εἶη τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διάκειν μὴδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμούς ἰδεῖν κοσμίου τε καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσὶν οὓς ἰδόντα^v

μημα A et pr Π.— καὶ om Θ.—^p χρήσιμα om ε.—^q γε om Θ.—^r καινόν γ.—^s κατὰ φ.—^t τοῦ om φ.—^v δὴ om Θφ.—^v ἰδέστας γ.—^v τοιούτου ΑΠ, τοῦ τωπέτου v,

abjiciente, v. Aristotel. Polit. viii. 6. (§. 8. p. 331. Schneid.) Cf. Procl. in Polit. p. 366. v. 10. 11. et de variis tibiarum generibus Athen. iv. 80. p. 182. C. Polux iv. 77. 81. Ast.

καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα] I. e. ὡς κατὰ πόλιν χρήσιμα, int. ὄντα, sicuti (καὶ αὖ) in agris fistula fere (i. e. sane, h. e. perutilis; tibi enim, ut constat, urbano intendit et affirmat) utilis erit. Καὶ, quod ante κατὰ πόλιν legitur, expungendum duco; est enim non solum otiosum, sed turbat etiam orationis continuationem. Ast.

οὐδέν γε—καινόν] Præstantem hanc scripturam cod. Reg. suppeditavit, quam, quum a Ficino confirmatam vidissemus (vertit enim: nihil alienum), recipere non dubitavimus. Sensus est rei convenientissimus: nihil novi, inauditi et singulare facimus, Apollinis instrumenta iis præferentes, quibus Marsyas excellit. Sic l. iii. 20. p. 474. C. μηδὲν καινόν—ἀλλὰ φωνικῶν τι. Vid. de hac vocis καινός significatione Raphael. ad Joh. xiii. 34. et Gataker. Advers. Miscell. postum. c. 28. Accedit, quod ipsæ fabule, quæ Minervam tradunt abjecisse aulam et Marsyam, quum aula certare cum Apolline citharista ausus esset, a Deo victum occisumque esse, præstantiam significant, quam antiquitas citharæ tribebat. Igitur minime καινόν τι erat,

Apollinis instrumenta iis, quibus Marsyas usus esse traditur, anteposere. Ceterum de Marsya, Olympi vel Cæagri filio, ejusque certamine cum Apolline vid. Apollodor. i. 4. 2. ubi v. interpp. Hygin. Fab. 165. ubi v. Munk. interpp. ad Ovid. Metam. vi. 396. et Bottigeri scriptionem in Mus. Attico t. i. p. ii. p. 363. Ast.

σωφρονοῦντές γε] Int. τοῦτο ποιῶμεν, i. e. σωφρονοῦμέν γε τοῦτο ποιῶντες, v. nostra ad Phædr. p. 253. Ibi laudatis exemplis addere potes Hipparch. 231. C. οὐκ ἀδίκως γε τὸ ἀπορῶν. Dialog. de Just. p. 375. A. καλῶς γέ σοι δοκοῦν. Ast.

§. 11. παντοδαπὰς βάσεις] Respexit Longin. xxxiv. §. 2. et eandem sententiam adumbravit Dio Chrysost. Orat. ii. de Regno p. 30. A. B. C. Ceterum βάσις Weiskius ad Longin. p. 443. pro clausula rhythmī habebat, sed ni fallor, βάσις, i. e. fundamentum rhythmicū, est pes rhythmicus compositus s. conjunctus, quasi principium rhythmicæ orationis; hinc βάσις λαμβλική (versus monometer iambicus), δακτυλική, ἀναστασιακή. Ast.

ὄς ἰδόντα] Sic Ald. Bas. l. 1. 2. et Cod. Reg. de conjectura igitur Steph. scripsit ἰδόντας, sine causa; namque ut in verbis prægressis μὴ ποικίλους διάκειν—ἀλλὰ ἰδεῖν, non ἡμᾶς, sed persona indefinita (τιαν) subjectum est, quod dicitur, quoniam verba ἐκόμενον—ἂν ἡμῖν εἶη τὸ περὶ ῥυθμὸς sunt legem quasi civibus suis

τὸν ποῦδα τῶ τοιοῦτῶ λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπασθαι καὶ τὸ 11. 400.
 μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον ποδὶ τε καὶ μέλει· οἳ τινες δ' αὖ
 εἶεν οὗτοι οἱ ῥυθμοί, σὸν ἔργον, ὥς περ τὰς ἀρμονίας, φρά-
 σαι. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ
 τρία ἄττα ἐστὶν εἶδη ἐξ ἧν αἱ βάσεις πλείονται, ὥς περ
 ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα ὄθεν αἰδ' πασαι ἀρμονίαι, τεθε-
 αμένως αὖ· εἰποιμι δ' ποῖα δ' ὁποῖου βίου μιμήματα, λέ-
 γειν οὐκ ἔχω. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ
 Δάμωνος βουλευσόμεθα, τινες τε ἀνελευθερίας καὶ ὕβρε-
 ως ἢ ματίας καὶ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βάσεις, καὶ τί-
 νας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυθμούς. οἶμαι δέ με ἀκηκοί-
 ναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιον τέ τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ ξύνθετον
 καὶ δάκτυλον καὶ ἠρῶν γε, οὐκ οἶδα ὅπως διακοσμῶντος
 καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, εἰς βραχύ τε καὶ μακρὸν
 γιγνόμενον, καὶ ὡς ἐγῶμαι, ἰαμβον καὶ τιν' ἄλλον τρο-
 χαῖον ὀνομάζει, μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε. καὶ 111. i. 184.
 τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἦπτον
 ψέγειν τε καὶ ἐκαινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμούς αὐτούς, ἥτοι ξυ-

ου

τούτων θ, τούτων DKq, τούτοις Π, τούτων φτ.—¹ οἳ τινες...λέγειν om φτ.—² τὸν ποῦδα, τί ἐ.—³ τέτταρα ἐ.—⁴ ἐξ ἧν DKq.—⁵ αἰδ' om Ερ.—⁶ αὖ καὶ ἐ.—⁷ εἰποιμι ΘΠ DKq et γρ m, ἐπίειμι φτ.—⁸ ποῖα...βίου om A.—⁹ δὲ τοῖου τῆμ.—¹⁰ ε δάμωνος Η.—¹¹ ἢ ἐνελευθερίας Κτ.—¹² λειπτέον ΑΘΠΦΔισμτ: ληπτέον *ε.—¹³ γε τῆμτ.—¹⁴ διακοσμῶντος Θ.—¹⁵ τι (omissis ἕλλον...βραχύτητας) ΘΠΦDKq.—¹⁶ ὀνομάζει m, ὀνόμα ε.—¹⁷ προσῆπτε...ἀγωγὰς om e.—¹⁸ αὐτοῦ ΘΠDK.—¹⁹ ἢ τι Θφ.—²⁰ τι om φ.—

scribentis, sic etiam in his ἰδόντα — ἀναγκάζειν persona indefinita pro subjecto haberi debet. Vid. quæ supra de eo genere exposuimus. Ast.

ἄλλὰ μὴ λόγον] Musica videlicet, quæ principio servisset poesi, mox, sublata naturali, quæ inter has artes intercedit, ratione adeo prævaluit, ut poesi sibi subijceret verbaque sibi servire cogeret. Cf. Athen. xiv. p. 617. C. D. Ast.

ἡλέκοντα] Tres hæ formæ, ni fallor, sunt eas, quæ ex ratione proficiantur inter arsin et thesia intercedente; hæ enim vel sibi pares sunt, ut in numero dactylico, vel impares duplici ratione, ut in iambico et trochaico. Ast.

τέτταρα ὄθεν] Quatuor hæ rationes sunt δ λόγος ἐπιτέτρος (intervallum διὰ τεττάρων, 4 : 3. quarta perfecta), δ ἡμιόλιος (διὰ πέντε, 3 : 2. quinta), δ διπλάσιος (διὰ τε-

σῶν : 4 : 2. octava) et δ τετραπλασίσιος (διὰ τεσσάρων, 4 : 1). Cf. Philo de Mundi Opific. t. i. p. 28. ed. Pfeiff. Stobæi Eclog. Phys. t. i. p. 464. Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. iii. 18. §. 155. adv. Arithmet. iv. 7. p. 333. Macrobi. in Somn. Scip. ii. 1. p. 121. Bip. Ast.

Δάμωνος] Damo musicus, quo Pericles utebatur magistro, passim commemoratur in dialogis Socraticis, ut Læchet. p. 180. D. 200. A. Alcibiad. i. p. 109. D. (Scho-liast. Ruhnk. p. 73.) Axioch. p. 364. A. Cf. Plutarch. vit. Pericl. c. 4. Diogen. L. ii. 19. Liban. Apol. Socrat. t. iii. p. 56. Ast.

καὶ τούτων τισὶν] Ficinus vertit: et in aliquibus istorum arbitror eum vituperare vel laudare ductiones pedis non minus, quam rhythmos ipsos; quocirca ἐν τούτων τισὶν videtur leguisse. Ast.

αμφοτέρων τι^α οὐ γὰρ ἔγωγε^β ἔχω λέγειν. ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν, ὡς περ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω διελίσθαι
 γὰρ οὐ σμικροῦ λόγου. ἢ σὺ οἶε; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.
 Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε^γ καὶ ἀσχη-
 μοσύνης^δ τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἄρρυθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι^ε
 διελίσθαι; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν τὸ εὐρυθμὸν γε^ς καὶ
 ἄρρυθμον τὸ^ω μὲν τῇ καλῇ λέξει ἔπεται ὁμοιούμενον, τὸ δὲ
 τῇ ἐναντία, καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον^ζ ὡσαύτως,
 εἰ περ ρυθμὸς γε^τ καὶ ἁρμονία λόγῳ, ὡς περ ἄρτι εἰλέγετο,
 ἀλλὰ^η μὴ λόγος^θ τούτοις. Ἀλλὰ μὴν, ἢ δ' ὅς, ταῦτά
 γε λόγῳ ἀκολουθητέον. Τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, ἦν δ'
 ἐγώ, καὶ ὁ λόγος,^β οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἦθει ἔπεται; Πῶς
 γὰρ οὐ; Τῇ δὲ λέξει τᾶλλα; Ναί. Εὐλογία ἄρα καὶ
 εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐθεσία^α ἀκολου-
 θεῖ, οὐχ ἦν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκορίζομενοι καλοῦμεν ὡς εὐθ-
 θειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὐ^α τε^δ καὶ καλῶς τὸ ἦθος κα-
 111. i. 135. τεσπευασμένην^ο δianoian. Παντάτασι μὲν οὖν, εἶφη. Ἄρ'
 οὖν οὐ πανταχοῦ^τ ταῦτα διακτία τοῖς νοῖς, εἰ μέλλουσι τὸ
 αὐτῶν^ε πράττειν; Διακτία μὲν οὖν.^η Ἔστι δὲ γέ που
 11. 401. πλήρης μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργ-
 γία, πλήρης^ι δὲ ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία καὶ
 πᾶσα αὐ^ι ἢ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία, ἔτι δὲ^κ ἢ τῶν σκ-

^α ἔγωγε om AEDKQitp. — ^β τε om φτ et pr Θ. — ^γ καὶ ἀσχημοσύνης om Πφτ et pr ΘD. — ^δ δύνασαι φτ, δύνασθαι Πφ. — ^ε γε AΘΠ: τε *τ. — ^ς καὶ τὸ ἄρρυθμον ΘEΠφ ἔσπετ. — ^ζ καὶ ἀνάρμοστον om A. — ^η τε φτ. — ^θ εἰλέγετο ἀκολουθεῖ ἀλλὰ q. — ^ι λόγος ἔπειτο τούτοις ic Θ. — ^κ καὶ ὁ λόγος om q. — ^λ εὐθεσία Ππ, εὐθεσια Θ, εὐθεσια φ, καὶ γ

^α τῇ εὐθεσία ε, τε εὐθεσία v. — ^β γε φv. — ^γ κατασκευασμένου q, κατασκευασμένη ε, κατασκευασμένη v. — ^δ πανταχῇ φτ. — ^ε αὐτῶν v. — ^ς διακτία μὲν οὖν om q. — ^τ πλῆ-
 ρης...οἰκοδομία om ΘφEτ. — ^ι πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ ΠDq: om ΘφEτ. — ^κ ε

ἢ σὺ οἶε] Pro ἢ scripimus ἢ, sensu jubente: an tu putas, int. σμικροῦ εἶναι λόγου; Hinc Glanco, Mā Δία, respondet, οὐκ ἔγωγε, int. οἴμαι. Ficinus ἢ legit; verit enim: num tu putas? Gl. Prolixā per Jorem. Constans hic est usus conjunctionis ἢ, an, etiam interrogatione non precedente, sed intellecta quasi, ut h. l. nonne prolixā hoc est orationis? an tu aliter judicas? Vid. nostra ad Phedr. p. 219. Valde miror Bastium in Add. ad Longin. iii. 4. p. 637. ed. Weisk. eorum sententis album calculum adjectis, qui in altero orationis membro

semper ἢ scribendum esse censeant. Ast. ἀκολουθητέον] I. e. δεῖ ἀκολουθεῖν, v. ad l. viii. 5. καταβελόν—ἔασον. Aut. οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἦθει ἔπεται] Musica enim universa proficitur ex animo ejusque affectionibus, v. Damon. apud Athen. xiv. p. 628. C. Hinc mirifica ipsius vis ad animum (v. Aristotel. Polit. viii. 5. Plutarch. de Music. p. 1140. B. Iamblich. de Vit. Pythag. xv. p. 92. ed. Kust. Athen. xiv. p. 260. et Bitterstus, ad Porphy. p. 41. 45.) et harmoniæ musicæ ratio ad virtutem; cf. quæ notabimus ad ix. 13. Ast.

μάτων φύσις καὶ ἡ τῶν ἄλλων φυτῶν· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ἔστιν εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. καὶ ἡ μὲν ἀσχημοσύνη καὶ ἀρρυθμία^m καὶ ἀναρμοστία κακολογίας καὶ κακοηθείαςⁿ ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου, σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἦθους, ἀδελφά τε καὶ μιμήματα. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. [§. 12.] Ἐρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον καὶ^o προαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἦθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον καὶ διακωλυτέον τὸ κακόηθες τοῦτο καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀνελεύθερον καὶ ἀσχημον μήτε^p ἐν εἰκόσι ζῶων μήτε ἐν οἰκοδομήμασι μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργουμένῳ ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἷός τε ἂν οὐκ ἑατίος παρ' ἡμῖν^q δημιουργεῖν,^r ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι ἡμῖν^s οἱ φύλακες ὡς περ ἐν κακῇ βοτάνῃ, III. I. 136. πολλὰ ἐκάστης ἡμέρας κατὰ σμικρὸν ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοι τε καὶ νεμόμενοι,^t ἐν τι ξυριστάντες^v λαμβάνουσι κακὸν μέγα ἐν τῇ αὐτῶν^w ψυχῇ· ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς δημιουργοὺς τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχθυεῖν τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν, ἵν' ὡς περ ἐν ὑγιεινῷ τόπῳ οἰκοῦντες οἱ νεοὶ ἀπὸ παντὸς ἀφελῶνται,^x ὅπουθεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς^y ἀκοήν τι προσβάλλῃ^z ὡς περ αὖρα^a φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίαιαν, καὶ εὐθὺς ἐκ παιδῶν λαμβάνῃ^b εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν

v.—¹ τε καὶ φ, καὶ v.—^m ἀραθυμία Π.—ⁿ κακοποιίας ΘΠΦDKCt.—^o καὶ om v.—^p μήτ' στ.—^q ἡμῖν K.—^r δημιουργεῖν...τρεφόμενοι om t.—^s ἡμῖν K, om v.—^t κατὰ σμικρὸν om φτ.—^u ἀνεμόμενοι (in mg rc positio ἀνεμόμενοι) A, γανόμενοι mg D.—^v ξυριστάντες K.—^w αὐτῶν ε.—^x ἀφελῶνται ἀπὸ παντὸς ε.—^y πρὸς om φτ.—^z προσβάλλοι q, προσβάλλη tv.—^a αβρα v, λύρα ΠΦΚC er pr A.—^b λαμβάνει ε.—

ἀναρμοστία] Post ἀναρμοστία Ficinus quoque interpungit: quod si cum κακολογίας jungeretur, particula καὶ ante κακοηθείας expurganda esset. STEPH.

κακοηθείας] Cod. Reg. κακοποιίας; sed rectius habet vulgata scriptura; est enim κακοηθεία opposita τῇ εὐηθεία. AST.

§. 12. ἐπιστατητέον] Sic Ald. Bas. 1. 2. et cod. Reg. Steph. de conjectura, ut videtur, ἐπιστατητέον reposuit, quod sequens καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον confirmat. Quocirca haud dubie Platoni restituendum est. AST.

οἰκοδομήμασι] Ald. Bas. 1. et 2. οἰκο-

δομήμασι (f. οἰκοδομήμασι). AST.

προσβάλλη] Sic Ald. et Steph. Bas. 1. et 2. προσβάλλη. Ceterum προσβάλλειν, sensu neutrali, i. q. προσελθεῖν, accedere (v. Boissonad. ad Philostrate. p. 308.) inprimis de iis usurpatur, quae ad sensus quocunque demum modo accidunt, v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 14. AST.

αβρα φέρουσα] Est: φέρον τι ἀγαθόν ε. καλόν, ὥστερ αβρα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίαιαν ἔγυσα. AST.

λαμβάνη] Ald. Bas. 1. et 2. λαμβάνει, vitiose, quum pendeat hoc verbum e particula ἵνα: καὶ ἵνα (ἢ τοῦ καλοῦ τε

- καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα; Πολὺ γὰρ αὖ,
ἔφη, κάλλιστα οὕτω τραφεῖεν. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἢ
Γλαῦκον, τούτων ἕνεκα^d κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή,^e ὅτι
μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὁ τε^f ρυθμὸς
καὶ ἄρμονία καὶ ἑρρωμενίστατα ἄπτεται αὐτῆς φέροντα
τὴν^g εὐσχημοσύνην,^h καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἰάν τις ὀρθῶς
τραφῇ, εἰ δὲ μή,^k τούναντίον; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπο-
μένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύτων
ὀξύτατ' ἂν αισθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεῖς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ
iii. i. 137. δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἱκανοῖ,^l καὶ χαίρων^m καὶⁿ κα-
ταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ
ii. 402. γίγνοιτο καλὸς τε κάγαθός, τὰ δ' αἰσχροὶ ψέγοι τ' ἂν
ὀρθῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος ἂν, πρὶν^o λόγον^p δυνατὸς^q εἶναι
λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν γνωρί-
ζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεῖς; Ἐμοὶ γοῦν^r
δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή.^s
Ὡς περ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων περὶ τότε ἱκανῶς εἶ-
χομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοιτ' ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα
ἐν ἅπασιν οἷς ἐστὶ περιφερόμενα, καὶ οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ'
ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά, ὡς οὐ δεῖο αισθάνεσθαι,^t ἀλ-
λὰ πανταχοῦ προϋθυμούμεθα^x διαγιγνώσκειν, ὡς οὐ πρό-
τερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ πρὶν οὕτως ἔχομεν. Ἀληθῆ.
Οὐκοῦν καὶ^y εἰκόνας γραμμάτων, εἴ^z που^a ἢ ἐν ὕδασι ἢ ἐν
κατόπτροις ἐμφαίνοντο,^b οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν
αὐτὰ γνῶμεν, ἀλλ' ἐστὶ τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης;

^o κάλλιστον K.—^d ἕνεκα ἐν tm.—^e τροφή m.—^f τοῦ δτι t.—^g ὅτι pr Θ, δ, τι Π, δτι τε Φ.—^h φέρει τε τὴν q.—ⁱ ἀσχημοσύνην K.—^j τι pr Θ.—^k μὴ om Φ.—^l ἐπαινεῖ Ἡφίπτ.—^m καὶ χαίρων om q.—ⁿ καὶ post χαίρων om t.—^o πρὶν καὶ Eos.—^p λόγον Πφ et pr Θ.—^q δυνατὸν K.—^r ὁ om t.—^s οὐν Θφτ, om E.—^t ἢ om ΘΠΦDKet.—
oi

^u τροφήν Θφτ.—^v λανθάνοι ΑΘΠDqεπτ, λανθάνη K, λανθάνει Φ, λανθάνειν t: λαν-
θάνη s.—^w αισθάνεσθαι E.—^x προϋθυμούμεθα ΘΠΦDKet, προϋθίμεθα Etm.—^y καὶ
ei ΑΠDΚm.—^z ἢ K.—^a περ Φ.—^b ἐμφαίνοντο Kv.—^c ἐφαμεν DKqυ et cor II.—

καὶ εὐσχημος φέσις] λανθάνη—ἔγουσα.

Ast.

φέρει τε τὴν εὐσχημοσύνην] Ita e cod. Regio rescriptissimus pro φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην; nam φέροντα per se haud commodum est: accedit, quod haec cum sequentibus, non cum ἑρρωμενίστατα ἄπτεται αὐτῆς conjungi sensus jubet.

De sententia, vide supra notata. Ast.

ἐπαινοῖ] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπαινεῖ; in sequentibus Bas. 2. ψέγοιτ'. Ast.

λανθάνοι] Ald. Bas. 1. et 2. et Steph. λανθάνη; sic et cod. Reg. superscripto oi, unde, linguae legibus postulantibus, optativum restituimus. Mox Cod. Reg. ἐμφαίνοντο; male. Ast.

Παντάσασι μὲν οὖν. Ἐρ' οὖν ὁ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὐς φαμεν^ε ἡμῖν παιδευτέον εἶναι, τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρείας^δ καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὐτῶν ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόητα ἐν οἷς ἐνε- III. I. 128.
στιν^ο αἰσθανάμεθα, καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας^ε αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα^ε τέχνης εἶναι καὶ μελέτης; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτου^η ἂν ξυμπιπτη^ι ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθη ἐνόητα καὶ ἐν τῷ εἶδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι; Πολύ γε. Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον. Πῶς δ' οὐ; Τῶν δὲ ὅτι^κ μάλιστα ταιούτων ἀνθρώπων ὁ γε μουσικὸς ἐρῶν ἂν εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῶν. Οὐκ ἂν, εἰ γέ τι, ^μ ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείποι^ν εἰ μέντοι τι^ο κατὰ τὸ^ρ σῶμα, ὑπομείνειεν^ρ ἂν ἄστ' ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔστι σοὶ ἢ γέγονε παιδικὰ ταιούτα καὶ συγχωρᾷ. ἄλλα τόδε μοι εἰπέ· σωφροσύνη καὶ ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ ἔστι τις κοινωνία; Καὶ πῶς, ἔφη, ἢ^ο γε ἐκφρονα ποιεῖ οὐχ ἧττον ἢ λύπη; Ἀλλὰ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ; Οὐδαμῶς. Τί δέ; ὕβρει^ς τε καὶ ἀπολασίᾳ; Πάν- II. 409.
των μάλιστα. Μείζω δέ τινα καὶ ὀξυτέρῳ ἔχεις εἰπεῖν ἡδονῇ^ν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Οὐκ ἔχω, ἦ δ' ὅς, οὐδέ γε III. I. 139.
μανικωτέρῳ. Ὁ δὲ ὀρθὸς^ν ἔρας πέφυκε κοσμοῦ τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς^ν ἐρᾶν; Καὶ μάλα, ἦ δ'

^δ ἀνδρείας III.—^ε ἐστιν K.—^ε εἰκόνας Θ.—^ε οἰώμεθα AK.—^ε ὅτου Kqv et corr D.—
^ι ξυμπιπτοι ΦK.—^ι θεάσασθαι v.—^κ διότι A.—^κ om ε.—^μ τις K.—^ν ἐλλείπει DKq.
ἐλλίπει φ, ἐλλίπει ε.—^ο τι add APDM et γρ K, pro τοι habet K.—^ο τὸ om Θ.—
^ρ ὑπομείνειεν D, ὑπομένειεν φτ.—^ρ ε. v.—^ρ εὐ ετ.—^ρ ὕβρις tm.—^ρ ἡδονῇ ἔχεις
εἰπεῖν φ.—^ρ ὀρθὸς om φε, ὀρθὸς ε.—^ρ μουσικὸς III.—^ρ ὀρθὸς om K.—^ρ προσωπίστια

φαμεν] Cod. Reg. ἔφαμεν. Ficinus
vero: quos ad urbis custodiam eruditiss.
Ast.

οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ] Laudat h. l. Stob.
lxiii. p. 409. Eandem exhibuit senten-
tiam Lucianus Imagin. §. 11. t. ii. p. 9.
τὸ δ' ἐπτελες, οἶμαι, κάλλος τοῦτό ἐστιν,

ὁπότεν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετῇ
καὶ εὐμορφία σώματος. Cf. Tim. p. 87.
E. Ast.

πολύ γε] Stob. πάνυ γε. Mox μὴν
(Ald. et Bas. I. μὲν) omittit Stob. Ast.
οὐκ, εἰ] Stob. οὐκ ἔν, εἰ γε τί (sic).
ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείποι. Ast.

- καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα; Πολὺ γὰρ αἰ,
 ἔφη, κάλλιστα οὕτω τραφεῖεν. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ
 Γλαύκων, τούτων ἕνεκα^d κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή,^e ὅτι
 μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὁ τε^f ῥυθμὸς
 καὶ ἁρμονία καὶ ἑρμηνείστατα ἄπτεται αὐτῆς φέροντα
 τὴν^h εὐσχημοσύνην,ⁱ καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἴαν τις^j ὀρθῶς
 τραφῇ, εἰ δὲ μὴ,^k τούναντίον; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπο-
 μένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων
 ὀξυτάτ' αἰ αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ
 III. i. 137. δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἔπαινοί,^l καὶ χαίρων^m καὶⁿ κα-
 ταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέφοιτ' αἰ ἀπ' αὐτῶν καὶ
 II. 402. γίγνωτο καλὸς τε πάγαθός, τὰ δ' αἰσχροὶ ψέγοι τ' αἰ
 ὀρθῶς καὶ μισοὶ ἔτι νῆος αἰν, πρὶν^o λόγον^p δυνατὸς^q εἶναι
 λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' αἰ αὐτὸν γνωρίζ-
 ζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὃ οὕτω τραφεῖς; Ἐμοὶ γοῦν^r
 δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἢ τροφή.^s
 Ὡς περ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων περὶ τότε ἰκανῶς εἴ-
 χομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι^t ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα
 ἐν ἅπασιν οἷς ἔστι περιφερόμενα, καὶ οὐτ' ἐν μικρῷ οὐτ'
 ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά, ὡς οὐ δεῖο αἰσθάνεσθαι,^u ἀλ-
 λά πανταχοῦ προϋθυμούμεθα^x διαγιγνώσκειν, ὡς οὐ πρό-
 τερον ἴσομενοι γραμματικοὶ πρὶν οὕτως ἔχομεν. Ἀληθῆ.
 Οὐκοῦν καὶ^v εἰκόνας γραμμάτων, εἴ^w που^x ἢ ἐν ὕδασι ἢ ἐν
 κατόπτροις ἐμφαίνονται,^b οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν αἰν
 αὐτὰ γινῶμεν, ἀλλ' ἔστι τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης;

^o κάλλιστον K.—^d ἕνεκα ἐν tm.—^e τροφή m.—^f τοῦ δεῖ τι.—^g δεῖ pr Θ, δ, τι Π, δεῖ
 τε Φ.—^h φέρει τε τὴν q.—ⁱ ἀσχημοσύνην K.—^j τι pr Θ.—^k μὴ om Φ.—^l ἔπαινοι
 ἔφετμ.—^m καὶ χαίρων om q.—ⁿ καὶ post χαίρων om t.—^o πρὶν καὶ Hes.—^p λόγου
 Πφτ et pr Θ.—^q δυνατὸν K.—^r ὁ om t.—^s οὖν Θφτ, om E.—^t ἢ om ΘΠΦDKτ.—
 oi

^u τροφήν Θφτ.—^v λανθάνοι AΘΠDqemr, λανθάνη E, λανθάνει Φ, λανθάνειν t: λαν-
 θάνη s.—^w αἰσθάνεσθαι E.—^x προϋθυμούμεθα ΘΠΦDKτ, προϋθέμεθα Etm.—^y καὶ
 εἰ ΔΠDKm.—^z ἢ K.—^{aa} περ Φ.—^{bb} ἐμφαίνονται Kc.—^{cc} ἔφαμεν DKq et corr Π.—

καὶ εὐσχήμονος φύσις) λανθάνη—ἄγουσα.
 Ast.

φέρει τε τὴν εὐσχημοσύνην] Ita e cod.
 Regio rescipsimus pro φέροντα τὴν
 εὐσχημοσύνην; nam φέροντα per se haud
 commodum est: accedit, quod hæc cum
 sequentibus, non cum ἑρμηνείστατα
 ἄπτεται αὐτῆς conjungi sensus jubet.

De sententia, vide supra notata. Ast.
 ἔπαινοί] Ald. Bas. 1. et 2. ἔπαινεῖ;
 in sequentibus Bas. 2. ψέγοιτ'. Ast.
 λανθάνοι] Ald. Bas. 1. et 2. et Steph.
 λανθάνη; sic et cod. Reg. superscripto
 oi, unde, linguis legibus postulantis,
 optativum restitimus. Mox Cod. Reg.
 ἐμφαίνονται; male. Ast.

Παντάσασι μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν ὁ λέγων, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὓς φαμεν^δ ἡμῖν παιδευτέον εἶναι, τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρίας^δ καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὐτῶν ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόητα ἐν οἷς ἐνε- 117. i. 188.
στιν^ο αἰσθανάμεθα, καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας^ε αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα^β τέχνης εἶναι καὶ μελέτης; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτου^δ ἂν ζυμπίπτη^ι ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθη ἐνόητα καὶ ἐν τῷ εἶδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ζυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι;^ι Πολύ γε. Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον. Πῶς δ' οὐ; Τῶν δὲ ὅτι^κ μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὁ γε μουσικὸς ἐρώη ἂν· εἰ δὲ ἀζύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρώη. Οὐκ ἂν,^λ εἰ γέ τι,^μ ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείπει.^ν εἰ μέντοι τι^ο κατὰ τὸ^ρ σῶμα, ὑπομείνειεν^ρ ἂν ἄστ' ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔστι σοὶ ἢ γέγονε παιδικὰ τοιαῦτα· καὶ συγχωρῶ.^τ ἀλλὰ τότε μοι εἰπέ· σωφροσύνη καὶ ἡδονὴ ὑπερβαλλούση ἔστι τις κοινωμία; Καὶ πῶς, ἔφη, ἦ^ο γε ἐκφρονα ποιεῖ οὐχ ἦττον ἢ λύπη; Ἀλλὰ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ; Οὐδαμῶς. Τί δέ; ὕβρει^ς τε καὶ ἀπολασίᾳ; Πάν- 11. 403.
των μάλιστα. Μείζω δέ τινα καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν^α τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Οὐκ ἔχω, ἦ δ' ὅς, οὐδέ γε 111. i. 139.
μανικωτέραν. Ὁ δὲ ὀρθὸς^ν ἔρας τίφυκε κοσμίῳ τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς^ω ἐρᾶν; Καὶ μάλα, ἦ δ'

^δ ἀναδρείας m.—^ε ἐστιν K.—^ε εἰκόνας Θ.—^β οἰώμεθα AK.—^δ ἐπεὶ Ksq et corr D.—
^ι ζυμπίπτη φK.—^κ θεάσασθαι v.—^κ διότι A.—^μ om ε.—^μ τις K.—^ν ἐλλείπει DEq, ἐλλίπη φ, ἐλλίπει τ.—^ο τι add APDM et γρ K, pro toi habet K.—^ρ τὸ om Θ.—
^ρ ὑπομείνειεν D, ὑπομένειεν φ.—^σ ξ. v.—^σ εἰ τ.—^τ ὄρθος tm.—^α ἡδονὴν ἔχεις εἰπεῖν φ.—^ν ὀρθος om φτ, ὀρθως ε.—^ω μουσικὸς m.—^ω ὀρθὸς om K.—^ω προσοιστέα

φαμεν] Cod. Reg. ἔφαμεν. Ficinus vero: quos ad urbis custodiam erudimus. Ast.

οἰκον, ἦν δ' ἐγώ] Laudat h. l. Stob. lxiii. p. 409. Eandem exhibuit sententiam Lucianus Imagin. §. 11. t. ii. p. 9. τὸ δ' ἐπτελες, οἰμαι, κάλλος τοῦτό ἐστιν,

ὅπταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετῆ καὶ εὐμορφία σώματος. Cf. Tim. p. 87. E. Ast.

πολύ γε] Stob. πάνυ γε. Mox μὴν (Ald. et Bas. l. μὲν) omittit Stob. Ast. οὐκ, εἰ] Stob. οὐκ ἂν, εἰ γε τὶ (sic), ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλίπει. Ast.

ὄς. Οὐδὲν ἄρα προσοιστίον μαικὸν οὐδὲ ζυγγυεὺς ἀπο-
λασίας τῷ ὀρθῷ^α ἔρατι; Οὐ προσοιστίον. Οὐ προσοιστίον
ἄρα^β αὐτῷ ἡδονῇ,^γ οὐδὲ κοινωητέον αὐτῆς^δ ἔραστῇ τε καὶ
παιδικαῖς ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ^ε ἐρωμένοις; Οὐ μέντοι μὰ
Δί^ς, ἔφη, ὦ Σώκράτες, προσοιστίον.^ς Οὕτω δὴ, ὡς εἰοικε,
νομοθετήσεις^δ ἐν τῇ οἰκίζομένη πόλει φιλεῖν μὲν καὶ ζυγυῖ-
ναι καὶ ἄπτεσθαι ὡς περ υἱέος παιδικῶν ἔραστῆν, τῶν κα-
λῶν χάριν, εἰάν πείθῃ· τὰ δ' ἄλλα οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς οἷ-
τις σπουδάζοι,^ε ὅπως μηδέποτε δόξει^ς μακρότερα τούτων^β
ζυγγίγνεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγον^ι ἀμουσίας καὶ ἀπειροπα-
λίας ὑφίξοντα. Οὕτως, ἔφη. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ
σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν ὁ περὶ μουσικῆς^κ λόγος; οἱ
γούν δει^ν τελευτᾶν, τετελευτήκει· δεῖ δὲ τοῦ τελευτᾶν τὰ
μουσικὰ^λ εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. **Ἐύμφημι, ἦ δ' ὄς.**

§. 13. Μετὰ δὴ μουσικὴν γυμναστικῆν^μ θρεπτέοι οἱ
παιῖται.^ν Τί μὴν; Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτη ἀκριβῶς τρέ-
φισθαι ἐκ παιδῶν διὰ βίου. ἔχει δὲ πως, ὡς ἐγώ μαι, ὡδε-
iii. i. 140. σκόπει δὲ καὶ σύ. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται, ὃ ἂν χρηστόν
ἦ σῶμα, τοῦτο τῇ αὐτοῦ^ο ἀρετῇ ψυχὴν ἀγαθὴν ποιεῖν,
ἀλλὰ τούναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὐτῆς ἀρετῇ σῶμα παρ-

ἄρα γ.— αὕτη ἡ ἡδονὴ Αἰτῆ, αὐτὴ ἡ ἡδονὴ γ, αὕτη ἡδονὴ ΘΠ, αὕτην ἡδονὴ Φ, αὕτη
ἡδονὴ τ, αὐ τῇ ἡδονῇ DK, ἦδε αὐτὴ ἡ ἡδονὴ Η.— αὐτοῦς Ηε, αὐτοῦ ΙΙΙ.— β ἐρῶσί τε
καὶ οἱ γ.— γ προσοιστία γ.— δ νομοθετήσω Κε, νομοθετήσω D.— ε δ φε.— ζ σπου-
δάξει Κ, σπουδάζει ι.— ε δόξει ΙΙ, δόξει Θ, δόξει σοι Α cum °γ.— τούτων Θ.— λ λό-
γον σ.— μ οὕτως ἔφη οἱ φ.— κ μουσικῶ Θ.— λ τὴν μουσικὴν φε.— μ γυμναστικῶ Γ.
— ν θρεπτέον τοῦς νεανίας DEγ.— ο αὕτη Κ.— ο φηγησάμεθα φε.— α εἴπωμεν ἂν γ.

φιλεῖν μὲν] Respexit hæc Aristoteles
Polit. ii. 2. (§. 15. ed. Schneid.) ἔραστον
δὲ καὶ τὸ κοινὸν ποσῆσθαι τοὺς υἱοὺς τὸ
συνεῖναι μόνον ἀφελεῖν τῶν ἐρώτων, τὸ
δ' ἔρατῶν μὴ κωλύσαι, μηδὲ τὰς χρήσεις τὰς
ἄλλας, ἅς πατρὶ πρὸς υἱὸν εἶναι πάντων
ἐστὶν ἀπρεστώτατον καὶ ἀδελφῶ πρὸς
ἀδελφῶν ἐταί καὶ τὸ ἔρατῶν μόνον cet. Cf.
Polit. v. 14. p. 186. et de nefandis,
quæ infra significantur, nequitiis de Le-
gib. i. p. 636. B. C. Ast.

Ἐσπερ ἔδος] Sic Alcibiades narrat, se
pernoctasse cum Socrate, neque aliter
ab eo surrexisse, ac filius a parente de-
buerit, Sympos. c. 42. Corn. Nep. Alci-
biad. Vit. ii. 2. Petron. c. 128. Quintil.

viii. 4. Ast.

σπουδάζει] Libri editi σπουδάζει exhibent, codex vero Reg. σπουδάζει super-
scripto οἱ. Ficinus quoque: αἴμας ἢ
ομοῖοις εἰς νεανίαις cum eo, sic ut amat.
Mox solocum illud δόξει παρατιμῆσαι in
δόξει; ὅπως enim aoristi activi subjun-
ctivo, nisi ἂν apposito, jungi nequit, vid.
Dawes. Miscell. Crit. p. 228. Brunk.
ad Aristoph. Av. 1240. Valcken. ad He-
rod. p. 477. et Toup. ad Suid. p. 45. Ast.
καὶ σοὶ] Etiam tibi (int. sicut mihi).
Sic recte scribitur in Ald. Bas. 1. et 2.
Stephanus, qui in accentu ponendo se-
pissime peccavit, veteres libros male ne-
gligens, scripsit καὶ σοι. Ast.

ἔχειν ὡς οἶόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται; Καὶ ἔμοι, ἔφη, οὕτως. Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα,^ρ ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, ὁρθῶς ἂν ποιῶμεν; Πάνυ μιν οὖν. Μίθης μὲν δὴ εἶπομεν^α ὅτι ἀφικτίον αὐτοῖς·^τ παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχαρεῖ ἢ φύλακι μεθυσθέντι μὴ εἰδέναι ὅπου^υ γῆς ἐστίν. Γελοῖον γάρ, ἢ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. Τί δέ^β δὴ^υ σίτων περί; ἀθληταὶ μὲν γάρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ οὐχί; Ναί. Ἄρ' οὖν ἢ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; Ἴσως. 11. 404.
Ἄλλ', ἢ δ' ἐγώ, ὑπνώδης αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγίειαν. ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καθευδουσί τε τὸν βίον, καὶ εἰς σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης, μεγάλα καὶ σφόδρα^ω νοσοῦσιν οὗτοι οἱ^κ ἀσκηταί; Ὁρῶ. Κομψότερας δὴ^ν τινος, ἢ δ' ἐγώ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς, οὓς γε ὡς περὶ κύνας ἀγρύπνους τε^ς ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅτι 111. i. 141.
μάλιστα ὄξυ ὁρᾶν καὶ^α ἀκούειν καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις^β μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεων^γ καὶ χειμῶνων^δ μὴ ἀκροσφαλεῖς

— αὐτῆς φτ.— βη Kqit.— δαλ Α.— δὴ om t.— ἢ om v.— σφοδρὰ AEM.—
 κ οἱ τοιοῦτοι q.— δὴ ΑΘΗΠφqtmtt: δέ φτ.— τε καὶ Α, τε πολεμικὰ v, om Θφτ.—
 — καὶ ante ἀκούειν om Π.— στρατείας ΘΠτ, στρατείας v: στρατιαῖς φτ.— εἰλή-

§. 13. παντὶ] Cod. Reg. παντὸς, viciose. Ast.
 γέλοιοι] Similes aliorum locos exci-
 tavit P. Victor. Var. Lect. i. 21. Ast.
 ἀθληταὶ—ἀγῶνος] Sic ἀθληταὶ πολέ-
 μου Polit. iii. 22. vii. 6. Sophist. 231.
 D. τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν
 τις ἀθλητῆς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφο-
 ρισμένος. Leches p. 132. A. οὐ γὰρ
 ἄγνοος ἀθληταὶ ἐσμεν καὶ ἐν οἷς ἡμῶν δ
 ἀγῶν πρόκειται, μόνον οὗτοι γυμνάζονται
 οἱ ἐν τοῖσιν τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ὁργά-
 νους γυμνάζομενοι. Demosth. c. Aristog-
 git. p. 799. ἀθλητὰς τῶν καλῶν ἔργων
 καὶ πάσης ἀρετῆς. Cf. interpp. ad
 Aristotel. Polit. vi. 8. (c. 4. §. 6. ed.
 Schneid.) et Gataker. ad M. Antonin.
 iii. §. 4. Ast.
 ὑπνώδης] Somnolentus e nimio cibo ac
 ventris plenitudine athletarum vita, v.
 Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 102.
 Plat.

De eorundem πολυφαγίς vel ἀδυσπραγία
 cf. Mercurial. i. 15. P. Faber in Ago-
 nist. iii. 1. 2. et Spanhem. l. l. p. 108.
 Ceterum Thom. M. p. 871. ὑπνώδης παρ'
 ὁδῶν τῶν δοκίμων, sed v. ibi interpp.
 Ast.
 τεταγμένη] Præscripta erat athletic
 victus ratio, alimentorum modus, natura
 eademque sumendi tempus, v. Spanhem.
 l. l. p. 104. Ast.
 κομψότερας δὴ] Libri editi δὲ, Ficius
 vero: elegantiores igitur aliquid exerci-
 tatione opus est. Ast.
 στρατείας] Scribendum est potius στρα-
 τείας. Stern.
 ἐν ταῖς στρατείαις] In expeditionibus,
 scripsimus pro ἐν τ. στρατείας, in exer-
 citis, ut Ficius vertit; frequentissima
 est harum vocum permutatio, v. Hudson.
 ad Thucyd. vii. 55. Dorvill. ad Charit. p.
 540. et Rubnk. ad Tim. p. 240. Cete-

ὅς. Οὐδὲν ἄρα προσοιστίον μανικὸν οὐδὲ ζυγγυῆς ἀπολασίας τῷ ὀρθῷ^x ἔρωτι; Οὐ προσοιστίον. Οὐ προσοιστίον ἄρα^y αὐτῷ ἡδονῇ,^z οὐδὲ κοινωητίον αὐτῆς^a ἔραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ^b ἐρωμένοις; Οὐ μέντοι μὰ Δί, ἔφη, ὦ Σάκρατες, προσοιστίον.^c Οὕτω δὴ, ὡς εἶπες, νομοθετήσεις^d ἐν τῇ οἰκίζομένη πόλει φιλεῖν μὲν καὶ ξυνεῖναι καὶ ἄπτεσθαι ὡς περ υἱός παιδικῶν ἔραστῆν, τῶν καλῶν χάριν, ἰὰν πείθῃ· τὰ δ' ἄλλα οὕτως ὀμιλεῖν πρὸς ὄν^e τις σκουδάξοι,^f ὅπως μηδέποτε δόξει^g μακρότερα τούτων^h ζυγγυγενεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγονⁱ ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφίξοντα. Οὕτως, ἔφη. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν ὁ περὶ μουσικῆς^k λόγος; οἷ γοῦν δεῖ τελευτᾶν, τετελευτήκει· δεῖ δὲ που τελευτᾶν τὰ μουσικὰ^l εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἔρωτικά. Ἐὐμφημι, ἦ δ' ὅς.

§. 13. Μετὰ δὴ μουσικὴν γυμναστικῆν^m θρεπτικοὶ οἰνεαῖαι.ⁿ Τί μὴν; Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτη ἀκριβῶς τρέφεσθαι ἐκ παιδῶν διὰ βίου. ἔχει δὲ πως, ὡς ἐγώ μαι, ἄδε-
 III. I. 140. σκόπει δὲ καὶ σύ. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται, ὃ ἂν χρῆστον ἦ σῶμα, τοῦτο τῇ αὐτοῦ^o ἀρετῇ ψυχῇ ἀγαθὴν ποιεῖν, ἀλλὰ τούναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὐτῆς ἀρετῇ σῶμα παρ-

ἔρα q.—^a αὐτῇ ἢ ἡδονῇ Ἀρ. III. αὐτῇ ἢ ἡδονῇ γ, αὐτῇ ἡδονῇ ΘΠ, αὐτῇ ἡδονῇ Φ, αὐτῇ ἡδονῇ τ, αὐτῇ ἡδονῇ ΔΚ, ἦδε αὐτῇ ἢ ἡδονῇ Η.—^b αὐτοῖς Η, αὐτοῦ Π.—^c ἐρῶσί τε καὶ οἰκ.—^d προσοιστία q.—^e νομοθετήσαι Κσ, νομοθετήσαι D.—^f δέξαι.—^g σκουδάξοι Δξ, σκουδάξει ε.—^h δόξει μ, δόξοι Θ, δόξῃ σοι Α cum °γ.—ⁱ τοῦτω Θτ.—^j λόγον σ.—^k οὕτως ἔφη οἰκ Φ.—^l μουσικῶ Θ.—^m τὴν μουσικὴν Φτ.—ⁿ γυμναστικοὶ γ.—^o θρεπτικῶν τοῦτων νεανίας ΔΚq.—^p αὐτῇ Κ.—^q ὀφηγησάμεθα Φτ.—^r εἰπομεν ἂν q.

φιλεῖν μὲν] Respexit hæc Aristoteles Polit. II. 2. (§. 15. ed. Schneid.) ἄπορον δὲ καὶ τὸ κοινῶς ποιεῖσθαι τοὺς υἱοὺς τὸ σκεῖναι μόνον ἀφελεῖν τῶν ἐρωτῶν, τὸ δ' ἐρᾶν μὴ κωλύσαι, μηδὲ τὰς χρήσεις τὰς ἄλλας, ἅς παρὰ πρὸς υἱὸν εἶναι πάντων ἐστὶν ἀπρεπέστατον καὶ ἀδελφῶ πρὸς ἀδελφῶν ἐπεὶ καὶ τὸ ἐρᾶν μόνον cet. Cf. Polit. v. 14. p. 186. et de nefandis, quæ infra significantur, nequitiis de Legib. I. p. 636. B. C. Ast.

ὡς περ υἱός] Sic Alcibiades narrat, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit, Sympos. c. 42. Corn. Nep. Alcibiad. Vit. II. 2. Petron. c. 128. Quintil.

viii. 4. Ast.

σκουδάξοι] Libri editi σκουδάξοι exhibent, codex vero Reg. σκουδάξαι superscripto οἰ. Ficinus quoque: atque in omnibus sic versari cum eo, quæ sunt apud. Mox solæcum illud δόξῃ mutativissimum in δόξει; ὅπως enim aoristi activi subjunctivo, nisi ἂν apposito, jungi nequit, vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 228. Brunck. ad Aristoph. Av. 1240. Valcken. ad Herod. p. 477. et Toup. ad Suid. p. 45. Ast. καὶ σοὶ] Etiam tibi (int. sicut mihi). Sic recte scribitur in Ald. Bas. I. et 2. Stephanus, qui in accentu ponendo precipue peccavit, veteres libros male negligens, scripsit καὶ σοι. Ast.

ἔχειν ὡς οἶόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται; Καὶ ἔμοι, ἔφη, οὕτως. Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἰκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀπειρολογεῖσθαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα,^p ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν; Πάνυ μὲν οὖν. Μίθης μὲν δὴ εἶπομεν^q ὅτι ἀφεκτίον αὐτοῖς·^r παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχαρεῖ ἢ φύλακι μεθυσθέντι μὴ εἰδῆναι ὅπου^s γῆς ἐστίν. Γελοῖον γάρ, ἢ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. Τί δέ^t δὴ^u σίταν κέρι; ἀθληταὶ μὲν γάρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ^v οὐχί; Ναί. Ἄρ' οὖν ἢ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; Ἰσως. ii. 404.
 Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, ὑπνωδῆς αὐτῇ γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγίαιαν. ἢ οὐχ ὄρα^s ὅτι καθεύδουσί τε τὸν βίον, καὶ ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης, μεγάλα καὶ σφόδρα^t νοσοῦσιν οὗτοι οἱ^x ἀσκηταί; Ὄρα^w. Κομψοτέρας δὴ^y τινος, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς, οὓς γε ὡς περ κύναις ἀγρύπνους τε^z ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅτι iii. i. 141.
 μάλιστα ὀξύ ὄρα^zν καὶ^a ἀκούειν καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις^b μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεων^c καὶ χειμῶνων^d μὴ ἀκροσφαλεῖς

— ἀτῆς φτ.— ἔπη Κρίτ.— δαλ Α.— δὴ ὁμ ε.— ἢ ὁμ υ.— σφοδρὰ ΑΗΠ.—
^x οἱ τοιοῦτοι q.— δὴ ΑΘΗΠΦετμπ: δέ *r.— τε καλ Α, τε πολεμικὰ υ, ὁμ φθρ.—
 — καὶ ante ἀκούειν ὁμ Π.— στρατείας ΘΠτ, στρατίας υ: στρατιαῖς *r.— εἰλή-

§. 13. παντὶ] Cod. Reg. παντὸς, viti-
 tiose. Ast.

γέλοιο] Similes aliorum locos exci-
 tavit P. Victor. Var. Lect. i. 21. Ast.
 ἀθληταὶ—ἀγῶνος] Sic ἀθληταὶ πολέ-
 μου Polit. iii. 22. vii. 6. Sophist. 231.
 D. τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγου ἦν
 τις ἀθλητῆς τὴν ἐρωτικὴν τέχνην ἀφα-
 ρισμένος. Leches p. 182. A. οὐ γὰρ
 ἀγῶνος ἀθληταὶ ἴσμεν καὶ ἐν οἷς ἡμῶν δ
 ἀγῶν πρόκειται, μόνοι οὗτοι γυμνάζονται
 οἱ ἐν ταῖς τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ὁργά-
 νους γυμνάζονται. Demosth. c. Aristog-
 git. p. 799. ἀθλητὰς τῶν καλῶν ἔργων
 καὶ πόλεως ἀρετῆς. Cf. interpp. ad
 Aristotel. Polit. vi. 8. (c. 4. §. 5. ed.
 Schneid.) et Gataker. ad M. Antonin.
 iii. §. 4. Ast.

ἐπνωδῆς] Somnolentus e nimio cibo ac
 ventris plenitudine athletarum vita, v.
 Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 102.
 Plat.

De eorundem πολυφαγία vel ἀδδθηφαγία
 cf. Mercurial. i. 15. P. Faber in Ago-
 nist. iii. 1. 2. et Spanhem. l. i. p. 103.
 Ceterum Thom. M. p. 871. ἐπνωδῆς παρ'
 ὀδδενὶ τῶν δοκίμων, sed v. ibi interpp.
 Ast.

τεταγμένης] Praescripta erat athletis
 victus ratio, alimentorum modus, natura
 eademque sumendi tempus, v. Spanhem.
 l. i. p. 104. Ast.

κομψοτέρας δὴ] Libri editi δὴ, Ficinus
 vero: elegantiore igitur aligua exerci-
 tatione opus est. Ast.

στρατιαῖς] Scribendum est potius στρα-
 τείας. Stern.

ἐν ταῖς στρατείας] In expeditionibus,
 scripsimus pro ἐν τ. στρατιαῖς, ἐν exer-
 citu, ut Ficinus vertit; frequentissima
 est harum vocum permutatio, v. Hudson.
 ad Thucyd. vii. 55. Dorvill. ad Charit. p.
 540. et Ruhnke. ad Tim. p. 240. Cete-

εἶναι πρὸς ὑγίαιαν. Φαίνονται μοι. Ἄρ' οὖν ἡ βελτίστη^ο γυμναστικὴ ἀδελφὴ τις ἂν εἴη τῆς ἀπλῆς^ι μουσικῆς, ἢ ὀλίγον πρότερον διήμειν; Πῶς λέγεις; Ἀπλῆ σου καὶ ἐπισικῆς γυμναστικὴ καὶ^ε μάλιστα ἡ^η τῶν^ι περὶ τὸν πόλεμον. Πῆ δῆ; Καὶ παρ' Ὀμήρου, ἦν δ' ἐγώ, τὰ γέ τοι αὐτὰ μάθοι ἂν τις. οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ στρατείας^κ ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἐστιάσεις οὔτε^ι ἰχθύσι αὐτοὺς ἐστιᾶ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἐφθοῖς κρίσασιν ἀλλὰ μόνον ὀκτοῖς, ἃ δὴ μάλιστα^μ ἂν εἴη στρατιώταις εὐπορα· πανταχοῦ γὰρ ὡς ἔπος εἰπεῖν αὐτῶ τῶ πυρὶ χρῆσθαι εὐποράτερον ἢ ἀγγυῖα ζυμπεριφέρειν. Καὶ μάλα. Οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων,^ν ὡς ἐγῶμαι, Ὀμηρος κάποτε ἐμνήσθη. ἢ τοῦτο μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ ἴσασι,^ο ὅτι τῶ μέλλοντι σώματι εὐ^π ἕξειν^ρ ἀφεκτίον τῶν τοιούτων ἀπάντων; Καὶ ὀρθῶς γ', εἶπε, ἴσασι τε καὶ ἀπίχονται. Συρακοσίαν^ι δέ, ὦ φίλε, τράπτει καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου,^ι ὡς εἰσικας, οὐκ αἰνεῖς,^α εἰ πέρ σοι ταῦτα δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν.

σων Θ, εἰλήσων ΠΔΚ.—^α καὶ τῶν χειμῶνων ε.—^β μεγίστη Θτ.—^γ ἀπλῆς om Ατμ et pr Η.—^δ alterum καὶ om q.—^ε μάλιστα^μ ἂν τῶν ε.—^ς τῶν om ΘΞΦΚ.—^ζ τάδε ε.—^η στρατείας ΘΠΦΔΚτ, στρατίας v: στρατίας ε.—^θ εστ' ε.—^ι μάλιστα^μ τεπι.—^κ ἡδυσμάτων Θτ.—^λ ἴσασιν i.—^μ εὐεξείν ΘΠΦΔΚτ.—^ν συρακοσίαν ΑΘ, συρακουσίαν Θτ: συρακουσίαν *ε.—^ο ὄψων Ητ.—^π οὐκ αἰνεῖς Η, οὐκαινοῖς ε.—^ρ δοκεῖ ταῦτα

rum sententiam illustrat P. Victorius Var. Lect. viii. 7. Ast.

ἡ περὶ τὸν πόλεμον] Cod. Reg. ἡ περὶ τὸν πόλεμον. Ficinus vertens: et maxime militum exercitatio, nostram expressit scripturam. Ast.

ἐπὶ στρατείας] Libri editi habent ἐπὶ στρατίας, cod. Reg. vero ἐπὶ στρατείας, quomodo Ficinus vertit: in belli expeditionibus. Ast.

Ἑλλησπόντῳ] Homerus Hellespontum vocat ἰχθυόοντα, II. I. 860. Cf. II. B. 420. Dioscorid. apud Athen. i. p. 8. E. 18. B. p. 25. C. et p. 13. C. ostendit ex Od. M. 331. Homeri temporibus etiam piscibus, avibus et ostris usos esse homines; sed Plato de militibus loquitur. Vid. Dio Chrysost. Orat. ii. de regno p. 28. B. Ast. qui sic in Addend. 'cf. Marsil. Cagnat. Var. Observat. iii. 19. in Giuter. Thes. Crit. t. iii. p. 599.' ἡδυσμάτων] Vid. Dioscorides apud Athen. i. p. 9. Ast.

ἀπάντων] Ponendam hic dixerim notam interrogationis, propter particulam ἢ, a qua incipit hæc oratio. STRAB.

ὀρθῶς] Suspicio Platonem noluisse ὀρθῶς jungere cum ἴσασι: sed hic ita esse usum hoc adverbio ut alibi, quum ab eo qui respondet approbantur quæ dicta sunt. q. d. Recte hoc a te dicitur. norunt enim abstinendum esse, atque adeo abstinere. Neque vero ὀρθῶς tantum ita usurpat in responsione, sed etiam πάντων ὀρθῶς alicubi ab eo qui quæ dicta sunt approbat respondetur: ut t. ii. p. 61. STRAB. Bene interpretatur. Ast.

Συρακοσίαν—τράπτει] Pervalgate sunt luxuriosæ mensæ Σικελικαὶ, Συρακουσικαὶ, Ἰταλικαὶ et Χίαι, v. Eustath. ad II. Ω. p. 1496, 49. Cf. Platon. Epistol. vii. p. 326. B. Athen. xii. p. 518. C. et p. 527. C. Clemens Alex. Pædag. ii. 150. A. (t. i. p. 176. ed. Potter.) Maximus Tyr. iii. 2. p. 21. Ast.

Οὐ μοι δοκῶ.^α Ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρη^ν φίλην III. i. 142.
 εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος^ν ἕξειν. Παντάσασι
 μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ Ἀττικῶν πεμμάτων τὰς δοκούσας
 εἶναι εὐπαθείας; Ἀνάγκη. Ὀλη^ν γὰρ, οἶμαι, τὴν τοιαύ-
 την σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιίᾳ^ν τε καὶ ἀδῆ^ν τῇ ἐν τῷ^ν
 παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ρυθμοῖς πεποιημένη ἀπεικάζοντες
 ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν
 ἀκολασίαν ἢ ποικιλίαν ἐπέτικτεν, ἐνταῦθα δὲ νόσον ἢ δ'
 ἀπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν ψυχαῖς σωφροσύνην, κατὰ
 δὲ γυμναστικὴν ἐν σώμασιν ὑγίειαν; Ἀληθίστατα, ἔφη.
 Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθουσῶν^ν ἐν πόλει ἄρ' οὐ δι- II. 405.
 καστήριά^ν τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται καὶ δικανικῆ^ν
 τε καὶ ἰατρικῆ^ν σιμνύονται, ὅταν δὴ καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ
 καὶ^ν σφοδρὰ περὶ αὐτὰ σκουδάζωσιν; Τί γὰρ οὐ μέλλεις;
 [§. 14.] Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς καιδείας ἐν πόλει
 ἄρα μὴ τι μείζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον ἢ τὰ δεῖσθαι ἰα-

III, ὀρθῶς δοκεῖ q, ταῦτα οὐδοκεῖ v.—^α δοκεῖ v.—^β κόρη om K.—^γ σώματος ed K.—^δ εἶναι φτ.—^ε μεγαλοποιία m, μεγαλοπρεποία t.—^ζ ἐν τῷ φτ.—^η πληθουσῶν φΚτ, πληθουσῶν v.—^θ δικανικῆ v, δικανικοί m.—^ι ἰατρικῆ v.—^κ καὶ

ψέγεις κ. τ. λ.] Suspicatus sum aliquando scribendum esse, ψέγεις ἄρα καὶ τὸ Κορινθίαν κόρη φίλην εἶναι etc. ac ne nunc quidem aliter hunc locum quam si ita scriptus esset, intelligendum puto: ut tamen minime suspecta mihi sit illa nostra scriptura faciunt alii quidam loci, in quibus talem usum infinitivi non praefixo illo articulo τὸ me observare memini. eorum autem unus est in Euthyphr. t. i. p. 11. ejusque mentionem feci quadam in paginam illam annotatione. Hoc etiam improbas (inquit), Corinthiam puellam esse amicam illis qui student alioqui bonam corporis habitudinem sibi comparare: vel (ad vitandam ambiguitatem) amatī ab illis. Nec dubito quin perinde sit ac si diceret, 'Hoc tibi non probatur, illos amoribus meretricis esse debitos.' Corinthias enim meretrices praeter quasvis alii celebres fuisse constat. Venerem autem illius bonae habitudinis esse adversariam, cum aliunde notum est, tum vero ipse Plato alibi testatur. STEPH.

Κορινθίαν φίλην] Sic cod. Reg. exhibit. Vulgo κόρην ante φίλην interpositum legitur, quod ab iis puto profectum esse, qui φίλην εἶναι pro placere (proprie

φίλον εἶναι est statueret, velle, v. Gataker. ad M. Antonin. iv. 31. Muret. Var. Lect. ii. 12.) accepissent, quae significatio ab hoc loco aliena est. φίλη est i. q. ἑταῖρα (v. Hesych. v. ἑταῖρα). Hinc apud Maxim. Tyr. iii. 3. p. 21. ubi locus noster respicitur, τρέφεσαι ἑταῖρικαί et ἑταῖραι Κορινθίας memorantur; cf. ejusdem dissert. xxvii. 5. p. 327. et Themist. Orat. xxiv. p. 301. B. Corinthii φιλόδοχοι, v. Maxim. Tyr. l. l. Quomodo Finicus legerit, e proluxa ejus versione non elucet. Ceterum articulum τὸ ante Κορινθίαν—φίλην εἶναι Stephanus interponi volebat, ipse tamen postea monuit, eo non opus esse. AST.

τῇ ἐν παναρμονίῳ] Quod vulgo legitur ἐν τῇ παναρμονίῳ, sensum non habet. Παναρμόνιον substantivi partes obtinet, ut c. 10. οὐκ ἔρα πολυχροβίας γε οὐδὲ παναρμόνιον ἡμῶν δεήσει. AST.

πληθουσῶν] Cod. Reg. πληθουσῶν, quod idem est. Ceterum cf. Marsil. Cagnat. Var. Observat. i. 21. in Grut. Thea. Crit. t. iii. p. 498. AST.

§. 14. τῆς δὲ κακῆς] Laudat h. l. Stob. ii. p. 32. v. 16. AST.

τρῶν^ο καὶ δικαστῶν ἄκρον^ι μὴ μόνον τοὺς Φαύλους τε καὶ χειροστίχους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τεθράφθαι;⁵ ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπειθευσίας μίγα τεκμήριον τὸ ἱπακτῶν^ι παρ' ἄλλων, ὡς δασ-
 III. I. 148. ποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, καὶ ἀπορία οἰκείων;¹ Πάντων μὲν οὖν, ἔφη,^κ αἰσχιστον.
 Ἡ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτου αἰσχρῶν^ι εἶναι τοῦτο, ὅταν τις^ι μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῆ^ι καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ἦν περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους^ο διεξελθῶν^ο ἀποστραφῆναι λογιζόμενος,⁹ ὥστε μὴ παρασχεῖν^ι δίκας,⁸ καὶ ταῦτα^ι σμικρῶν^ο τε καὶ οὐδινὸς ἀξίων ἔνεκα, ἀγνοῶν ὅση κάλλιον καὶ ἄμεινον τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν^ο δεῖσθαι νοστήζοντος δικαστοῦ; Οὐκ,^ι ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι^ο αἰσχρῶν. Τοῦ^ο δὲ ἰατρικῆς, ἦν δ' ἐγώ, δεῖσθαι ὅτι μὴ τραυμάτων ἔνεκα ἢ τινων ἐπιτεσιῶν νοσημάτων ἐπιτεσσόντων,² ἀλ-

δοῦλοι σφ. ε. — ἰατρῶν τε φ. — ἄκρον καὶ δικαστῶν φ. — τεθράφθαι ΔΕΦΟΥ, τεθράφθαι K: τεθράφθαι φ. — ἱπακτῶν om ΦΟΥ. — ὡς ο. — αἰκείων φ. — εἴη ε. — τοῦτο ἔτι αἰσχρῶν φ. — ὅταν δὴ τις ο. — πεισθῆ ἈΡΤΩΝ. πεισθῆται Θ. πεισθῆται ΠΔΚ: πεισθῆται φ. — διεξόδους om ΦΟΥ. — διεξελθῶν ἴπ et pr K. — ἀποστραφῆναι εἰς λογιζόμενος ο. — παρασχεῖν ο. — δίκας ΔΙΩΝ, δίκας IC Π. — ταῦτα Π. — σμικρῶν Θ. — μηδὲν ΦΔΕΚΖ. — ὅτι om Φ. — τῆς K. — παρατεσσόντων K.

καὶ ἀπορία οἰκείων] Illud καὶ mihi molestum. Eo deletio omnia melius coherent. F. A. S. S. S.

ἀπορία] Particulam καὶ, quae vulgo ante ἀπορία legitur, haud dubie e postrema syllaba vocis praecedentis χρῆσθαι enatam, utpote otiosam expanzimus. Sic Phaedr. c. 16. χῆρας οἰκείων, ubi v. nostra. Etiam Ficinus eam non expressit vertens: ut cogatur eō propriae virtutis inopiam iustitia uti externa. Ast.

πεισθῆται] Si quis sibi persuaderi a. adduci patitur, ut cet. Cod. Reg. πεισθῆται. Mox Stob. διεξελθεῖν ἀποστραφῆναι, λογιζόμενος; et omnes libri editi λογιζόμενος exhibent, Suidas vero t. ii. p. 465. qui h. l. excitat his verbis: καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (unde et in Lexic. Basil. 1572. fol. noster locus ut in Gorgia estans laudatur) et Schol. Ruhnk. p.

156. genuinum servarunt λογιζόμενος, i. e. στροφόμενος a. παρατεσσόμενος, v. A. breach. in Act. Societ. Traj. t. i. p. 239. et Bastii Epist. Crit. p. 46. Ceterum πάσας διεξόδους διεξελθῶν est: et si omnes percussiverit montus, si omnia tentaverit. Ast.

ὅτι, ἀλλὰ] Int. τοῦτο (i. e. ἀμεινον) αἰσχρῶν εἶναι δοκεῖ μοι τοῦτον, ἀλλὰ τοῦτο (quod secundo loco Socrates exposuit) ἐκείνου (quod primo loco memoravit). In progressis enim ἢ δοκεῖ σοι—τοῦτον αἰσχρῶν εἶναι τοῦτον—nomen in quo orationis pondus inest et quo sententia ὅταν τις cet. spectat, τοῦτον est, et sequens τοῦτο est i. q. ἀμεινον, referendum ad progressa; namque si contraria esset τοῦτον et τοῦτο ratio, non ὅτι, sed affirmatio aequi deberet. Ast.

ἐπιτεσσόντων] Vulgo παρατεσσόντων, quod etiam sensum habet (παρατεσσόντων enim

λά δι' ἀργίαν τε καὶ δίαίταν οἶαν διήλωθμεν, ρευμάτων
 τε^b καὶ πνευμάτων ὡς περ λίμνας ἐμπικλαμένους^c φύσας^d
 τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκαζέει
 τοὺς κομφίους Ἀσκληπιάδας οὐκ αἰσχροὺν δοκεῖ; Καὶ
 μάλ', ἔφη,^e ὡς ἀληθῶς καινὰ ταῦτα^f καὶ ἀτοπα νοσημάτων
 ὀνόματα. Οἶα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς οἶμαι,^g οὐκ ἦν^h ἐπ' Ἀσ-
 κληπιῶν. τεκμαίρομαι δέ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖςⁱ ἐν Τροίᾳ Εὐ-
 ρυπύλῳ τετραμένῳ^j ἐπ' οἶνον Πράμνησιον ἄλφιτα πολλὰ

^a δι' om τ.—^b τε om ἐπι.—^c ἐμπικλαμένους A.—^d φύσας ΑΘΗΠότερι: φύσας
^e τ.—^f ἔφη ἔφη.—^g ταῦτα ante ἐς ponit φ.—^h ὡς οἶμαι om DKτ.—ⁱ οὐκοῦν θ.
^j οἱ υἱεῖς αὐτοῦ K.— τετραμένῳ ρι θ, οὐ τετραμένῳ φτ.— ἐπισκασθέντα ἔπι,

dicitur, quod accidit, obtingit, ut ἦν μοι
 τι περιεστη κακόν, Aristoph. Thesm.
 271), tamen ἐπιπεσόντων multo signifi-
 cantius et rei convenientius esse apparet;
 morbus enim rectius dicitur ἐπιπίπτειν,
 incidere, quasi irruere et adoriri homi-
 nem, quam περιεσθαι, accidere; acce-
 dit, quod Plato de iis morbis loquitur,
 quos homo non sibi ipse contrahit molli
 sua et inertī vita, sed qui sponte ipsum
 invadunt, ut νοσήματα ἐπέτεια, morbi
 αἰκνί. Ast.

ρευμάτων τε καὶ πνευμάτων] Quae Plato
 h. l. de mollium hominum imbecillitate
 disserit, aeque ac superiora de justitiam
 depravatione (quibuscum cf. Xenoph. de
 rep. Athen. iii. l. et 2. Thucyd. l. 77.),
 tam vera, tam gravia, tamque eximia
 sunt, ut dubitem, an scriptor ullus inve-
 niatur, qui communes quasi easque prin-
 cipales omnium fere aetatum labe ita de-
 pīxerit, ut verba ipsius aeterni instar
 speculi sint humane vitæ. Accedit mi-
 rifica illa et viva, quae Græci et specia-
 tim Platonici sermonis propria est, res
 exprimiendi ratio, ut in illis πάσας μὲν
 στρεφῆς στρέφεται, πάσας δὲ διεξέρχεται
 διεξέρχεται (verbis enim ejusdem signifi-
 cationis nomini appositis res eximie am-
 plificatur et augetur); et h. l. ρευμάτων
 τε καὶ πνευμάτων, ὡς περ λίμνας, ἐμπι-
 κλαμένους et quæ sequuntur, in quibus
 observanda sunt verba similiter cadentia
 ρευμάτων et πνευμάτων, qua quidem soni
 æqualitate res risu digna perstringitur.
 Similis ironia inest in verbis φύσας et
 κατάρρους, ut e sequentibus patet, ubi
 medici (et κομφίοι Ἀσκληπιάδαι) irriden-
 tur, ut qui ejusmodi nomina invenire homi-
 numque morbis imponere coacti fue-
 rint. Ceterum respexit h. l. Maxim. Tyr.
 x. 2. p. 106. et de re vid. Dan. Cleric.

Hist. medic. p. i. lib. i. l. 14. p. 44. Ast.
 υἱεῖς] Æsculapii enim filii ferebantur
 Machaon et Podalirius, v. Homer. Il. B.
 729. Cf. Pausan. ii. 29. Apollodor. iii.
 9. 8. Hinc Il. iv. 204. xi. 614. Machaon
 Ἀσκληπιάδης dicitur, quod quidem
 nomen medicis usque ad seniores
 memoriam remansit. Ast.

Ἐδρυπύλῳ] Locus est Il. xi. 639. Jo. p.
 538. C. Τί δὲ δὴ, θῶν Ὀμηρος λέγει, ὡς
 τετραμένῳ τῷ Μαχάονι Ἐκαμήδῃ ἡ Νέ-
 στωρος πύλακι κικασθῆα πίειν δίδουσι;
 καὶ λέγει πᾶς οὗτος Οἶνον Πράμνην (φη-
 σιν) ἐπὶ ὄστρον καὶ τῶνον Κρησὶ χαλ-
 κεύει, παρὰ δὲ κρήμον ποτῆ ἕβον. Sic et
 apud Homærum Machaon is est, quem
 vulneratum Hecamede potu illo a. cinno,
 qui κικασθῆν dicebatur (v. Salmas. Exercit.
 Plin. p. 232. Heyn. ad Homer. xi.
 623. Corai. ad Theophrast. Charact. p.
 177.), excipit, de inflammatione hand
 sollicita, et Eurypyli, cui Patroclus me-
 detur, demum inde a vers. 809. mentio
 fit. Et sane perturbata est Platonis ora-
 tio confususque verborum ordo (constru-
 endum est: ὅτι αὐτοῦ οἱ ὄψις οὐκ ἐμπί-
 κλαμεν τῇ δόσῃ Ἐδρυπύλῳ τετραμένῳ
 πινῶν ἐπ' οἶνον Πράμνησιον ἄλφιτα col.);
 languet quoque sequens: οὐδὲ Πάτροκλῳ
 τῷ ἰαμῆν. Num Patroclus cogitandus
 est Eurypylus curasæ, ita ut Hecamede
 ipsius jussu et auctoritate potum illum
 Eurypylo dederit (ut Ficinus vertit:
 quod ejus filii apud Trojam poculum Pa-
 trocli jussu a muliere oblatum casicio Eu-
 rypylo non improbarant, quum tamen in
 eo mixta esset Præmnia vino sativæ et
 insuper atritibus casibus); an alium? Ut
 dicam, quod sentio: Ἐδρυπύλῳ de mendo
 mihi videtur suspectum esse, et pristinum
 puto scripturam fuisse τῷ τετραμένῳ;
 nam, ut nomen opponeret Plato in se

11. 406. ἐπιπασθέντα^k καὶ τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγμα-
τώδη εἶναι, οὐκ ἐμίμνησαν τῇ δούσῃ πιεῖν^l, οὐδὲ Πατρώκλῳ
τῷ ἰωμένῳ ἐπιτίμησαν. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ
πῶμα^m οὕτως ἔχοντι. Οὐκ, εἰ γ' ἐνοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ
παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸⁿ
τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἔχρῶντο, ὡς φασί,^o πρὶν Ἡρόδικον
γενέσθαι. Ἡρόδικος^p δὲ^q παιδοτρέβης ὢν καὶ νοσῶδης γε-
νόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισι πρῶτον μὲν
καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὑστερον^r πολλούς. Πῆ
δὴ; ἔφη. Μακρόν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν θάνατον αὐτῶ^s ποιήσας.
παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι θανάσιμῳ ὄντι οὔτε ἰά-
σασθαι,^u οἶμαι, οἷός τ' ἦν ἑαυτὸν, ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων

ἐπιπασθέντα ε.—^l ποιεῖν θ.—^m πῶμα πρ Α, πῶμα τθ Θ, πῶμα τῷ ε: πῶμα *ε.—
ⁿ οἱ πρὸ Θφστ.—^o ὡς φασί om φε.—^p Ἡρόδης ε.—^q δὲ ἀσπίτου: γὰρ *ε.—
^r ὑστερον πολλοῖς om q.—^s αὐτῶ Θφε.—^t ἐπ' ε.—^u ἰασθαι ΘΗ.—^v τῆς τέχνης

omnibus notissima, quippe ex Homero petita, haud opus erat; accedit, quod non persona, cui, sed potus, qui datus fuerit, id est, de quo agitur. Atque sicut post Πατρώκλῳ τῷ ἰωμένῳ nomen ejus non memoratum est, quem Patroclus dicitur curasse, ita etiam τῷ τετραμένῳ et τῇ διδόσῳ omissis hominum nominibus recte positum esset; sic enim verba sententiae generalis speciem induunt. Et fieri potuit, ut qui Ἐβρουτάλῳ interposuisset, is etiam verba οὐδὲ Πατρώκλῳ τῷ ἰωμένῳ inferret; namque Patrocli curatio huc non pertinet, ut qui non potum adhibuerit in Eurypylo curando (v. *Iliad.* l. l.) sed herbas quasdam dolores sedantes; quapropter sequitur: καὶ μὲν δὴ ἔτοσόν γε τὸ πῶμα οὕτως ἔχοντι. Ast.

ὄνον Πράμνειον] De vino Pramneo, cujus prima sedes incerta est, v. *Interp.* ad *Homer.* II. xi. 638. *Perison.* ad *Ælian.* V. H. xii. 31. *Lenep.* ad *Coluth.* p. 10. et *Heynii* ad II. l. c. qui monet, post *Homerum* nomen fuisse commune vinorum generosiorum austeri gustata. *Eustath.* in *Odys.* K. p. 395. τὰρ τὸ πρᾶμνειον μένος καὶ εἰς κρότητα τὴν ψυχὴν ἔγειν dictum esse tradit. Ast.

ἐπιπασθέντα] Neminem inficias iturum puto quin ἐπιπασθέντα hic scribere necesse sit. *STEPH.*

ἐπιπασθέντα] Sic legendum esse, pro vitioso ἐπιπασθέντα, post *Cornarium* etiam *Steph.* monuit. Ita *cod. Reg.* ex-

hibet et *Ficinus* vertit: et insuper attributus casuus. Apud *Homerum* l. l. legimus: ἐπὶ δ' ἔλαφτα λεπὰ πάλαι, i. e. ἐπίπασσον. Ceterum farina in potionibus frequenter adhibebatur, vid. *Athen.* x. p. 432. B. Ast.

ἐπιξυσθέντα] Apud *Homerum* l. l. ἐπὶ δ' ἀγειον κῆ τύρον. Ast.

φλεγματώδη] Inflammationem excitantis vel augmentis, ut interpretatur *Cornarius*. Copiose hac de re disputat *Eustath.* ad II. x. p. 820. et cum toto hoc loco cf. *Dioscorid.* ap. *Athen.* i. 17. p. 37. *Parmenisc.* ap. *eund.* iv. 45. p. 156. D. Respexit præterea h. l. *Maxim.* Tyr. xxiv. 8. p. 293. Ast.

Ἡρόδικος] *Solybrianns*, de quo v. nostra ad *Phædr.* p. 323. Adde *Hippocrat.* *Epidem.* (in *Galen.* *Commentar.* in h. l. t. v. p. 468. v. 42. ed. *Bæ.*): Ἡρόδικος (sic enim corrigendum corruptum *Πρόδικος*) τοῦς πυρεταίνοντας ἔπεισε βρόμοισι, πάλαισι, πυρήσι, κικλόνι ubi *Galenus*: καὶ Πλάτων μὲν μέμνηται τοῦ Ἡρόδικου (vulgo *Προδικίου*), ὅς πολλοὺς νεφράτους χρωμάτων τίνος δὲ νῦν Ἡρόδικου (iterum γρ. *Προδικίου*) μνημονεύει, πάντερον τοῦ *Λεοντίου* ἢ τοῦ *Σηλυβριανοῦ*, νερεττὸν ζῆναι. Ast.

ἀπέκναισι] *Schol.* *Rahnk.* ἀπέκναισι, ὅς νῦν σημαίνει δὲ καὶ ἔκοψε καὶ ἐλάττωσεν. Vid. *Schol.* ad *Lucian.* *Catapl.* t. i. p. 290. ed. *Schmied.* ubi noster attingitur locus, et *Rahnk.* ad *Tim.* p. 42. Ast.

ιατρευόμενος διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος, εἴ τι τῆς εἰσθυσίας
 διαίτης ἐκβαίη, δυσθνατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφί-
 κετο. Καλὸν ἄρα τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης ἠνέγκατο.
 Οἷον εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, τὸν μὴ εἰδὸτα ὅτι Ἀσκληπιὸς οὐκ
 ἀγνοία οὐδὲ ἀπειρία^α τούτου τοῦ^β εἶδους τῆς ἰατρικῆς
 τοῖς ἐγγόνιοις^γ οὐ κατέδειξεν αὐτό, ἀλλ' εἶδώς ὅτι πᾶσι τοῖς
 εὐνομουμένοις ἔργον τι ἐκάστω ἐν τῇ πόλει^δ προστέτακται,^ε
 ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι,^ς καὶ οὐδενὶ σχολῆ^δ διὰ βίου
 κάμνειν ἰατρευομένῳ. ὃ ἡμεῖς γελοῖως ἐπὶ μὲν τῶν δημι-
 ουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμό-
 νων^ε δοκούντων εἶναι οὐκ αἰσθανόμεθα. Πῶς; ἔφη. [§. 15.]
 Τίπτων μὲν,^ς ἦν δ' ἐγώ, κάμνων ἀξιοὶ παρὰ τοῦ ἱατροῦ
 φάρμακον πῶν ἐξεμίσαι τὸ νόσημα ἢ κάτω καθαρθεῖς ἢ
 καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι. ἰὰν δὲ τις αὐτῶ
 σμικρὰν^η διαίταν προστάτῃ, πιλιδία^ι τε περὶ τὴν κεφαλὴν
 περιτιθεῖς καὶ τὰ τούτοις ἐπόμενα, ταχὺ εἶπεν ὅτι οὐ σχο-
 λῆ κάμνειν οὐδὲ λυσιτελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν
 προσέχοντα, τῆς δὲ προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. καὶ
 μετὰ ταῦτα χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἱατρῶ, εἰς τὴν εἰσ-
 θυῖαν διαίταν ἐμβάς, ὑγιῆς γενόμενος^ι ζῆ τὰ ἑαυτοῦ πράτ-
 των. ἰὰν δὲ μὴ ἱκανὸν ἦ τὸ σῶμα ὑπενεργεῖν, τελευτήσας
 πραγμάτων ἀπηλλάγη. Καὶ τῷ τοιούτῳ μὲν γ', ἔφη, δο-
 κεῖ πρέπειν οὕτως ἰατρικῇ χρῆσθαι. Ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, ὅτι
 ἦν τι αὐτῶ ἔργον, ὃ εἰ^κ μὴ πράττοι, οὐκ ἐλυσιτελεῖ ζῆν;
 Δῆλον, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πλούσιος, ὡς φαμεν,^ι οὐδὲν ἔχει τοι-
 οῦτον ἔργον προκειμένον, οὗ ἀναγκαζομένου ἀπέχεσθαι ἀβί-
 ωτον. Οὐκ οὖν δὴ λέγεται γε.^{ιι} Φακυλίδου^{ιι} γάρ, ἦν δ'

ἔφη τὸ γέρας DK, τῆς τέχνης τὸ γέρας ἔφη q: ἔφη om Θστ.—^α οὐδ' ἔ.—^β ἀπορίε
 φτ.—^γ τοῦ om pr H.—^δ ἐγγόνιοις K.—^ε ἐν τῇ πόλει ἐκάστω Htm.—^ς προστέτακται
 iii.—^η ἐργάσασθαι H.—^ι σχολεῖ v.—^ι ἐπὶ δὲ...αἰσθανόμεθα om ε.—^ι εὐδαιμονεῖν K.

—^ς μὲν add AEm.—^η σμικρὰν q, μικρὰν AΠΦDKT et pr Θ, μικρὰν v: μικρὰν *σ.
 —^ι ὑγιῆς γενόμενος om pr H.—^ι ἀρ' οὐκ ἦν v.—^κ εἰ om pr Θ.—^ι ἔφαμεν ΘΠΦDKTq.

§. 15. μακρὰν] Cod. Reg. μικρὰν, vi-
 tiose. Etiam Ficinus vertit: si quis au-
 tem diuturnam illi victus observationem
 præcipit. Ast.

πιλιδία] Sant pileoli e lana facti, quos
 morbo laborantes capiti imponebant;

hinc ξρια s. lana morbum et tabem signi-
 ficant apud Artemidor. i. 21. Ast.

ἔφαμεν] Sic cod. Reg. et Ficinus, qui
 vertit: ut diximus. Libri editi φαμεν
 exhibent. Ast.

ἰγά, οὐκ ἀκούεις πῶς^ο φησί, δεῖν ὅταν τῷ^ρ ἤδη^α βίος ᾖ, ἀρετὴν ἀσκεῖν. Οἶμαι δὲ γ^τ ἔφη καὶ πρότερον. Μηδεὶς εἶπον, περὶ τούτου αὐτῷ μαχόμεθα,^β ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν^γ πότερον^δ μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ^ε νοσοτροφία. τακτοικῆ μὲν γὰρ^ς καὶ ταῖς ἀλλαῖς τέχναις^ζ ἔμπόδιον^η τῇ προσίξει τοῦ νοῦ, τὸ^θ δὲ Φακυλίδου παρακείμεμα^β οὐδὲν ἔμποδίξει; Ναι μὰ τὸν Δία,^ς ἢ δ' ὅς. Σχεδὸν γὰρ^δ τι^δ πάντων μάλιστα, ἢ^ε γε περαιτέρω γυμναστικῆς, ἢ^ς περιττὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. καὶ γὰρ^β πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἰδραίους ἐν πόλει ἀρχαῖς δύσκολος. τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι καὶ πρὸς μαθήσεις ἀστυνασοῦν καὶ ἐνοήσεις τε^η καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπῆ, κεφαλῆς τιναῖς ἀεὶ^ι διατάσεις^ι καὶ ἰλίγγους ὑποπτέουσα καὶ αἰτιώ-

— γε om Θστ.— φακυλίδου Θ.— δε v.— τῷ om pr K.— ἢδη om t.— οἶμαι ἔγωγε v, οἶμα γ' Ες.— μαχόμεθα v.— διδάξωμεν ΦD.— πρότερον ΘΠD.— καὶ ...μελετῶντι om Θτ.— ἢ DKq: ἢ s.— γὰρ om ΑΘΦDKτμτ.— ἐπισημαῖς t.—

^β καὶ ἔμπόδιον Θ.— τῷ q.— παρακείμεμα Α, παρακείμεμα Φτ, παρακείμεμα γ.— δ' emt.— γὰρ τι ΑΘΠΦτμτ, τί γε v: ceteri δέ τι.— ἢ ΑΘΠΦτ, ε' s.— ἢ mg D.— s γὰρ καὶ Ετμτ.— τε om v.— τινος del ΑΘΠτμ, del τινος K.— δα-

Φακυλίδου] Extat hic locus in Phocylidis carminibus a Schier. p. 64. collectus, ubi recte sic explicatur: oportere virtutem exercere, quam jam homini ad vitam necessaria comparata sint. Sic et Ficinus recte vertit: *oportet virtutem exercere, quando vivendi facultas jam suppetit*, et Lambinus ad Horat. t. ii. p. 206. A. 'Phocylidem, inquam, non audis, quemadmodum dicat, quum alicui suppetunt vivendi facultates, tum virtutem colere atque exercere oportere,' bene comparans illud Horatianum in Epist. i. i. 53. 'O cives! cives! quaerenda pecunia primum est, Virtus post nummos.' Cf. Pindar. Isthm. ii. 16. Diog. L. i. 31. Blos est *victus*, vivendi facultates, ut de Legib. viii. 842. C. ix. 936. C. Gorg. 486. D. ubi v. Schol. Ruhnk. p. 115. Cf. Tzet. ad Hesiod. Op. et Dies v. 689. Cang. Glossar. gr. t. i. p. 302. Wetsten. ad Marc. xii. 44. Ast.

οὐκ ἀκούεις] I. e. ἀκηκοῦς s. οἶσθα: *audisti, igitur scis*, vid. Dorvill. ad Charit. p. 562. Heind. ad Gorg. §. 126. et Boissonad. ad Philostrat. p. 397. Ast.

ἔταν τῷ ἤδη] Haec verba, ἔταν τῷ ἤδη Blos β, quid sibi volunt? neque enim

significare possunt, *Quandam vita suppetet*. Ego igitur mutandam hujus loci vel lectionem vel interpretationem puto: id est, vel pro ἤδη legendum ἤδεις: vel Blos, non *vita* sed *victus* esse interpretandum: de qua interpretatione dicam et in fine annotationis quae proxime sequitur. *Σταρμ. περὶ τούτου*] An virtutem tunc demum colere oporteat, quam opes collegerimus. Ast.

τούτο—ἢ νοσοτροφία] In his ἢ νοσοτροφία explicationis causa adjectum est, more omiſsa explicativa particula, ut *scilicet*. Sic lib. ix. p. 588. D. *τούτο γὰρ τότε ἤδδ ἴσως καὶ ἀγαπήνδ γίνεσθαι*, (scilicet) ἢσυχία. Craty. p. 424. A. *τούτο ἔμοργε δοκεῖ—ἄδως ἔρ εἶναι*, (scil.) δ *νοσημαστικῶς*. Vid. Heind. ad Hipp. Maj. p. 188. Sic et Latini, ut Cicero Tusc. Quest. i. 34. 'illud angit vel potius excruciat, discensus ab omnibus iis, quae sunt bona in vita.' Ast.

vel μὰ τ. Δία] Laudat haec Galenus in libro: utrum medicinam an gymnasticam sit tueri valetudinem, t. iv. p. 297. v. 28. Bas. qui ante Na. inserit καὶ, et ἢ γε exhibet pro δέ τ. Ast.

διατάσεις] Ald. Bas. 1. 2. et cod. Reg.

μὴν ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, ὥστε ὅτη αὐτῆ, ^k ἀρετῆ^l
 ἀσκειῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι^m πάντη ἐμπόδιος· κάμνειν
 γὰρ οἶεσθαι ποιεῖⁿ αἰε^o καὶ ὠδύνοτα^p μὴ ποτε λήγειν περὶ
 τοῦ σώματος. Εἰκός γ', ἔφη.^q Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτα III. i. 147.
 γιγνώσκοντα φῶμεν^r καὶ Ἀσπληγιὸν τοὺς μὲν φύσει τε
 καὶ διαίτη ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα, νόσημα δέ τι
 ἀποκεκριμένον^s ἴσχοντας^t ἐν αὐτοῖς; τούτοις μὲν καὶ ταύτη

τάσεις vs : διαστάσεις ceteri.—^l αὐτῆ ante πάντη ponit q : ταύτη ΑΠΔΚΕΤΗ.—
^k ἀρετῆ φησὶ.—^m ἀσκεῖται καὶ δοκιμάζεται ΑΠΘΚΑΙΤΗ.—ⁿ οἱ ἔστιν ΘΦ.—^o αἰε Α.—
^p ὠδύνοτα D : ὠδύνομενον t.—^q εἰκός γ' ἔφη om ΘΠΘΔΚΡ.—^r ἦν δ' ἐγώ add
 q.—^s φῶμεν om H.—^t τὰ om ΔΚq.—^u ἀποκεκριμένον ΘΚυ.—^v ἔχοντας K.—^w τῆ

διαστάσεις, vitiose. Max del Galen. vulgo αἰε scribitur. Ast. ὠδύνομενον] Cod. Reg. et Galen. ὠδύνοτα. Ficus videtur legisse ὠδύρομενον, vertit enim : neque desinatius unquam de habitu corporis queri; quod sensus ita commendat, ut omnino Platoni restituendum esse censeam. Ast.

ἀποκεκριμένον] In Ald. editione ἀποκεκριμένον, ut hic, scriptum est: at in Basiliensi illa, ἀποκεκριμένον, geminata littera μ, et tamen vocali s servata: ita ut in locum vocabuli quod significare aliquid poterat substitutum sit aliud cujus nulla est nec significatio, nec origo. Fortassis autem quum aliquis pro ἀποκεκριμένον margini adscripsisset ἀποκεκριμένον (id est absconditum) illam Aldinae editionis lectionem emendare volens, ex illo participio tertium quoddam, quod omnino est ἄσημος, factum fuit, ejus inscitia et errore qui quod margini adscriptum erat descripsit. Quo tamen errore (si istud huic loco contigit) effectum fuit ne lector in errorem incidere posset. Si enim ἀποκεκριμένον invenisset, nihil de ulla conjecturali (ut ita dicam) emendatione suspicatus fuisset, ideoque se multum in hoc Platonic loco torsisset; quam τοὺς νόσημά τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντας ἐν αὐτοῖς, et τὰ εἶδη διαστὰς νεοσημόνα σώματα vidisset inter se opponi: quoque aliqui de iisdem et eodem sensu alicui merito judicasset. Neque vero distastulabo, mihi primo aspecta, et nondam considerata iis quae sequuntur, non displicuisse illud ἀποκεκριμένον: sed tandem nodum dignum vindicæ huic loco subesse animadverti. Fictum igitur interpretationem consului, in qua hæc verba inveni, Deinde vero morbo quodam exteriori lato et subito agrotantibus eam ostendisse medicinam etc. quam autem Plat.

eam legisse quidem nom ἀποκεκριμένον, sed ἀποκεκριμένον cognoscerem, verum hujus vocabuli vim ab eo non exprimi putarem, consulendum hoc de loco celsui I. Antonium Sarracenum, qui (dignus patrè filius) quamvis nondum juvenilem ætatem egressus, cum Græcæ linguæ minime vulgari peritia tantæ artis medicinæ cognitionem conjunxit quantam multi quotidie non sine admiratione experiuntur. Is ad ea quæ de hoc loco scripseram in hæc verba rescripsit, 'Quoniam (nisi fallor) Platoni propositum erat quorundam, maximeque divinum, qui in excolenda virtute toti occupari deberant, curiosam animi nimiumque sedulam ac interdum etiam inutilem in curando corpore industriad acriter incursare, gravia quæ ex ea sequerentur incommoda primo persequitur: ac deinde colligit jure optimo Æsculapium iis tantummodo medicæ auxilia pateferi voluisse, qui alioqui corpore valeret salubriterque degerent, attamen morbo aliquo externo et adventitio tentarentur: non item iis qui viscerum interno quopiam vitio, seu nativo seu acsitio, laborantes, perpetuo canarri ac valetudinarii essent. Scilicet per ἀποκεκριμένον νόσημα morbosam affectionem inuuisse videtur Plato, quæ certam aliquam corporis sedem omnique maxime externam occuparet: nec abs re: siquidem dum valet natura, facile peccantes humores, si qui forte subintrat, occernere, et ad exitum fere cutim, tanquam excrementorum omnium receptaculum, ac, ut ita dicam, corporis totius emissarium, deponere consuevit. id vero est medicis τὸ ἀποκρίσω. nam et vis natura expultrix, quæ illud molitur, iisdem ἀποκριτικῆ δύναμις appellatur. Hanc ipsam porro esse ἀποκεκριμένον νόσηματος hoc loco significationem, vel illud

τῆ^ν ἕξει καταδείξαι^τ ἰατρικὴν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς
 τὰ νοσήματα ἐβάλλοντα^τ αὐτῶν^τ τὴν ἰαθυϊαν προστά-
 τειν^α δαίταν, ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι, τὰ δ' εἶσω
 διὰ παντὸς νεοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖ^ο διαίταις
 κατὰ μικρὸν^α ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν^ο καὶ
 κακὸν βίον ἀνθρώπων ποιεῖν, καὶ ἔγωνα αὐτῶν, ὡς^τ τὸ εἶός,
 ἕτερα τοιαῦτα φυτεύει, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ κα-
 θεστηκυῖα περιόδῳ ζῆν μὴ οἶσθαι δεῖν θεραπεύειν, ὡς^ε οὔτε
 αὐτῶ^η οὔτε πόλει λυσitteλῆ;^ι Πολιτικόν, ἔφη, λέγεις Ἀσ-
 κλητίον. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ^τ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύ-
 οισιν^α ἄν^κ ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἢ^ι οὐχ ὄρα^ς ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ
 II. 408. ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν, καὶ τῇ ἰατρικῇ, ὡς ἐγώ
 λέγω, ἐχρῶντο; ἢ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλαῳ^μ ἐκ
 τοῦ τραύματος οὐ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν^ν
 αἷμ^ο ἐκμυζήσαντ^ρ ἐπὶ τ' ἦπια φάρμακ' ἔπασσον,
 ὅτι δ' ἐχρῆν^ι μετὰ τοῦτο ἢ πειεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον

om m. — καταδείξαι ε. — ἐβάλλοντας q. — αὐτῶν q. — πρότερον ΘΠΦΔΚστ. —
 βλάπτει φτ, βλάττοιστο σ, βλάπτοιστο Ες. — ἐπιχειρεῖ tm. — μικρὸν ΕΦΗΠΓτ. —
 ο μικρὸν εἰ εἰς D. — εἰς πττ. — αὐτῶ ΑΘΠΚ. — λυσitteλῆ ΑΞΠίμ, λυσitteλοῦ
 εἰ
 q, λυσitteλῶν σ: λυσitteλεῖ *σ. — δεκτῶν Κ, ποιοῖσι σ: om Αfm et pr Π. — ἄν
 om ΑΠΔΚστίμ. — ἢ om A et pr Π. — μενέλαῳ ΔΚ. — ἔβαλεν Κ. — αἷμα τ'
 Κ. — ἐκμυζήσαντες το. — δὲ χρῆν Πε. — τῶν om ΠΔΚε. — τραυμάτων φτ. —

satis indicat, quod in hac orationis serie
 οἱ νόσημα τι ἀποκακρωμένον ἰσχυρῶς ἐν
 αὐτοῖς palam opponuntur τοῖς εἶσω δια-
 τωτῶν νεοσηκόσι σώμασι. Alioqui ἀπο-
 κακρωμένον νόσημα fuisset interpretatus
 morbum quem non desidia aut intempe-
 rantia sed ipsa νοσηρῆ ἀπόκρισις ab Hip-
 pocrate dicta, id est, aeri inspersa mor-
 bida exhalatio, cuius inevitabilis, inve-
 xisset. Platonis sensa perceperim necne,
 tuum esto iudicium. Hactenus Sarracenus:
 a quo me tam doctam loci huius emar-
 rationem nactum esse, non mihi magis
 quam tibi, lector, gratulor. Ceterum
 et quod ad locum illum proxime præce-
 dentem attinet, in eo magis sibi placere
 dixit ut βίος pro victu accipiatur, quam
 ut ἡδῆ in ἡδῆς mutetur. Ac certe hic
 quoque illi assentior; ita enim interpre-
 tari poterimus, Quam alicui iam victus
 suppetit, exercendam esse virtutem, sive
 excolendam: sive, Quam iam alicui
 abunde est unde vivat. STAPU.

ἀποκακρωμένον] Sic Ald.; Bes. 1. et 2.

ἀποκακρωμένον, Cod. Reg. vero ἀποκα-
 κρωμένον exhibet. Νόσημα ἀποκακρω-
 μένον est, ut recte Anton. Sarracenus
 interpretatur, morbosæ affectio, quæ cer-
 tam aliquam corporis sedem eamque
 maxime externam occupat; igitur mor-
 bus secretus vel separatus, qui singularem
 corporis partem, non totum corpus afficit.
 Ficinus vertit: morbo quodam exterioris
 illato et subito agrotantibus; ex quo
 quomodo legrit, non perspicitur. For-
 tasse ἀποκακρωμένον non intellexit vel
 scripturam invenit, quæ quid faceret, no-
 sciebat. AST.

μακρὸν καὶ κακὸν] Notanda est somi
 equalitas, haud infrequens illa iis in lo-
 ciis, ubi de re risu digna exponitur. AST.
 Μενέλαῳ] Locum Homeri est in Il.
 iv. 218. ubi legitur — εἰ' ἔρ' ἦπια φάρμα-
 κα εἶλες Πάριος cet. Cf. Dioscorid. apud
 Athen. i. p. 10. Α. φάρμακα sunt ve-
 rifices et herbes, quæ arefacta vel trita
 vulnere inspergebantur, v. Hoyn. ad Il.
 l. c. AST.

μένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, ὥστε ὅπῃ αὐτῆ, ^k ἀρετῇ^l ἀσκειῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι^m πάντῃ ἐμπόδιος· κάμνειν γὰρ οἶσθαι ποιεῖνⁿ ἀσι^o καὶ ὀδύνοντα^p μὴ ποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. Εἰκός γ', ἔφη.^q Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτα ^{iii. i. 147.} γιγνώσκοντα φῶμεν^r καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ^s σώματα, νόσημα δέ τι ἀποκεκριμένον^t ἴσχοντας^v ἐν αὐτοῖς; τούτοις μὲν καὶ ταύτῃ

τάσας ut: διαστάσεις ceteri.—^t αὐτῇ ante πάντῃ ponit q: ταύτῃ ΑΠΙΔΚτομ.—^l ἀρετῇ φησὶ.—^m ἀσκειῖται καὶ δοκιμάζεται ΑΠΙΦΚτομ.—ⁿ οἱ ἐστὶν ΦΦ.—^o ἀσι Α.—^p ὀδύνοντα D: ὀδυρόμενον ε.—^q εἰκός γ' ἔφη om ΘΠΦDKΓ.—^r ἦν δ' ἐγώ add q.—^s φῶμεν om Η.—^t τὰ om DKq.—^v ἀποκεκριμένον ΦΚν.—^w ἔχοντας Κ.—^x τῆ

διαστάσεις, vitiose. Mox del Galen. vulgo aiel scribitur. Ast.

ὀδυρόμενον] Cod. Reg. et Galen. ὀδυρόμενα. Ficus videtur legisse ὀδυρόμενον, vertit enim: neque destinatus unquam de habitu corporis queri; quod sensus ita commendat, ut omnino Platoni restituendum esse censem. Ast.

ἀποκεκριμένον] In Ald. editione ἀποκεκριμένον, ut hic, scriptum est: at in Basilienſi illa, ἀποκεκριμένον, geminata litera μ, et tamen vocali i servata: ita ut in locum vocabuli quod significare aliquid poterat substitutum sit aliud cujus nulla est nec significatio, nec origo. Fortassis autem quom aliquis pro ἀποκεκριμένον margini adscripsisset ἀποκεκριμένον (id est absconditum) illam Aldinæ editionis lectionem emendare volens, ex illo participio tertium quoddam, quod omnino est ἄσημον, factum fuit, ejus incertitia et errore qui quod margini adscriptum erat descripsit. Quo tamen errore (si istad huic loco contigit) effectum fuit ne lector in errore incidere posset. Si enim ἀποκεκριμένον invenisset, nihil de ulla conjecturali (ut ita dicam) emendatione suspicatus fuisset, ideoque se multum in hoc Platonis loco torsisset; quam teds νόσημα τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντας ἐν αὐτοῖς, et τὰ εἴδη διαφανῶς νεροσηκῶτα σώματα vidisset inter se opposi: quæ aliqui de hisdem et eodem sensu dæsi merito judicasset. Neque vero distastolabo, mihi primo aspectu, et nondum consideratis his quæ sequuntur, non displicuisse illad ἀποκεκριμένον: sed tandem nodum dignum vindicæ huic loco subesse animadverti. Ficus igitur interpretationem consului, in qua hæc verba inveni, Deinde vero morbo quodam exterioris lato et subito agrotantibus eam ostendisse medicinam etc. quam autem Plat.

eum legisse quidem nom ἀποκεκριμένον, sed ἀποκεκριμένον cognoscerem, verum hujus vocabuli vim ab eo non exprimi putarem, consulendum hoc de loco censeui I. Antonium Sarracenum, qui (dignus patre filius) quamvis nondum juvenilem ætatem egressus, cum Græcæ linguæ minime vulgari peritia tantam arti medicinæ cognitionem conjunxit quantam multi quotidie non sine admiratione experiuntur. Is ad ea quæ de hoc loco scripseram in hæc verba rescripsit, 'Quoniam (nisi fallor) Platoni propositum erat quorundam, maximeque divitum, qui in excolenda virtute toti occupari debuerant, curiosam nimis nimiumque sedulam ac interdum etiam inutilem in curando corpore industriam acriter incusare, gravia quæ ex ea sequerentur incommoda primo persequitur: ac deinde colligit, jure optime Æsculapium his tantummodo medicæ auxiliâ pateferi voluisse, qui aliqui corpore valerent salubriterque degerent, atque morbo aliquo externo et adventitio tentarentur: non item his qui viscerum interno quopiam vicio, seu nativo seu ascititio, laborantes, perpetuo causarii ac valetudinarii essent. Scilicet per ἀποκεκριμένον νόσημα morbosam affectionem innuisse videtur Plato, quæ certam aliquam corporis sedem eamque maxime externam occuparet: nec abesse: siquidem dum valet natura, facile peccantes humores, si qui forte subsunt, secerare, et ad externam fere cutim, tantquam excrementorum omnium receptaculum, ac, ut ita dicam, corporis totius emissarium, deponere consuevit. id vero est medicis τὸ ἀποκρίνω. nam et vis naturæ expultrix, quæ illud molitur, iisdem ἀποκριτικῇ δυνάμει appellatur. Hanc ipsam porro esse ἀποκεκριμένου νόσηματος hoc loco significationem, vel illud

τῆν ἕξει καταδειχθαι^α ἰατρικὴν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς
 τὰ νοσήματα ἐβάλλοντα^β αὐτῶν^γ τὴν εἰσθυσίαν προστάτ-
 τειν^δ διαίταν, ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι, ^ε τὰ δ' εἰσω
 διὰ παντός νεοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν^ο διαίταις
 κατὰ μικρὸν^δ ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχίοντα μακρὸν^ο καὶ
 κακὸν βίον ἀνθρώπων ποιεῖν, καὶ ἔχονα αὐτῶν, ὡς^ι τὸ εἶδος,
 ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ κα-
 θεστηκυῖα περιόδῳ ζῆν μὴ οἶσθαι δεῖν θεραπεύειν, ὡς^β οὔτε
 αὐτῶ^η οὔτε πόλει λυσιτελεῖ;^ι Πολιτικόν, ἔφη, λέγεις Ἀσ-
 κληπίον. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύ-
 οισιν^κ ἄν^κ ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἢ^λ οὐχ ὄρα^ς ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ
 11. 408. ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν, καὶ τῇ ἰατρικῇ, ὡς ἐγὼ
 λέγω, ἐχρῶντο; ἢ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλαῳ^μ ἐκ
 τοῦ τραυματος οὐ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν^ν
 αἷμ^ο ἐκμυζήσαντ^ρ ἐπὶ τ' ἦγια φάρμακ' ἕκαστον,
 ὅτι δ' ἐχρῶν^α μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον

om m. — καταδειχθαι f. — ἐβάλλοντας g. — αὐτῶν g. — πρῶτον ΘΠΔΚΕστ. —
 β βλάπτη θ. βλάττοτο ο, βλάπτοιστο Ε. — ἐπιχειρεῖ im. — μικρὸν ΕΘΗκστ. —
 ο μικρὸν f. — εἰς D. — εἰς πστ. — ἀπὸ ΑΘΠΚ. — λυσιτελεῖ ΑΕΠΠμ, λυσιτελοῦ
 ει
 g, λυσιτελεῖν ο: λυσιτελεῖ θ. — δεικνύειν Κ, ποιεῖν ο: om ΑΙΠμ et pr Π. — δὲ
 om ΑΠΔΚστμ. — ἢ om A et pr Π. — μελέδω ΔΚ. — ἔβαλεν Κ. — αἷμα τ'
 Κ. — ἐκμυζήσαντες το. — δὲ χρῶν Π. — τῶν om ΠΔΚγ. — τραυμάτων θ. —

satis indicat, quod in hac orationis serie
 οὗ νόσημά τι ἀποκακωμένον ἰσχυρῶς ἐν
 αὐτοῖς palam opponuntur τοῖς εἰσω δια-
 κωτῶν νεοσηκόσι σώμασι. Alioqui ἀπο-
 κακωμένον νόσημα fuisse interpretatus
 morbum quem non desidia aut intemper-
 rantia sed ipsa νοσηρὴ ἀπόκρισις ab Hip-
 pocrate dicta, id est, aeri insperna mor-
 bida exhalatio, cuius inevitabilis, inve-
 xisset. Platonis sensa perceperim necne,
 tuum esto iudicium. Hactenus Sarracenus:
 a quo me tam doctam loci hujus
 enarrationem nactum esse, non mihi magis
 quam tibi, lector, gratulor. Ceterum
 et quod ad locum illum proxime præcedentem
 attinet, in eo magis sibi placere dixit
 ut βίος pro victu accipiatur, quam ut
 εἶδη in εἶδος mutetur. Ac certe hic
 quoque illi assentior; ita enim interpretari
 poterimus, Quam alicui jam victus
 appetitis, exerceendam esse virtutem, sive
 excolendam; sive, Quam jam alicui
 abunde est unde vivat. ΣΤΑΡΗ.

ἀποκακωμένον] Sic Ald.; Bas. 1. et 2.

ἀποκακωμένον, Cod. Reg. vero ἀποκα-
 κωμένον exhibet. Νόσημα ἀποκακω-
 μένον est, ut recte Anton. Sarracenus
 interpretatur, morbos affectus, quem cer-
 tam aliquam corporis sedem eoque
 maxime externam occupat; igitur mor-
 bus secretus vel separatus, qui singulariter
 corporis partem, non totum corpus afficit.
 Ficinus vertit: morbo quodam exterioris
 illato et subito agrotantibus; ex quo
 quomodo legērit, non percipitur. For-
 tasse ἀποκακωμένον non intellexit vel
 scripturam invenit, qua quid faceret, no-
 sciebat. Ast.

μακρὸν καὶ κακὸν] Notanda est soni
 æqualitas, haud infrequens illa his in lo-
 cis, ubi de re riso digna exponitur. Ast.

Μελέδω] Locus Homeri est in Il.
 iv. 218. ubi legitur — εἰς ἦρ' ἦρια φάρμα-
 κα εἶδος Πάσσαο cet. Cf. Dioscorid. apud
 Athen. i. p. 10. Α. Φάρμακα sunt ra-
 dices et herbes, que affectu vel trita
 vulnere inspergebantur, v. Heyn. ad Il.
 l. c. Ast.

ἢ τῶ Ἐυρυπύλῳ προστάττον, ὡς ἰκανῶν ὄντων τῶν¹ Φαρμά- III. I. 148.
 κων² ἰάσασθαι³ ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμάτων ὑγιεινούς τε
 καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, καὶ εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρηῖμα
 κυκῶνα πιόντες;⁴ ἢ νοσῶν⁵ δὲ φύσει τε καὶ ἀκόλαστον οὔτε
 αὐτοῖς⁶ οὔτε τοῖς ἄλλοις ᾔνοντο λυσιτελεῖν⁷ ζῆν, οὐδ' ἐπὶ
 τούτοις τὴν τέχνην δεῖν εἶναι, οὐδὲ θεραπευτίον αὐτούς, οὐδ'
 εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Πάνυ κομφούς, ἔφη, λέγεις
 Ἀσκληπιοῦ παῖδας. [§. 16.] Πρέπει, ἦν δ' ἐγώ. καί
 τοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγωδοποιοί⁸ τε⁹ καὶ Πίνδαρος
 Ἀπόλλωνος μὲν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ
 πεισθῆναι πλούσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι,
 ὅθεν δὴ καὶ περαυνοθῆναι αὐτόν. ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προει-
 ρημένα οὐ πεισόμεθα¹⁰ αὐτοῖς ἀμφοτέρω, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ
 ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ
 ἦν θεοῦ. Ὁρθότατά γε,¹¹ ἦ δ' ὅς, ταυτά γε. ἀλλὰ περὶ
 τοῦδε¹² τί λέγεις, ᾧ Σάκρατες; ἄρ' οὐκ ἀγαθούς δεῖ ἐν τῇ
 πόλει κεκτῆσθαι ἰατρούς, εἶεν δ' ἂν που μάλιστα τοιοῦτοι
 ὅσοι πλείστους μὲν ὑγιεινούς, πλείστους δὲ νοσῶδεις μετε-
 χειρίσαντο;¹³ καὶ δικασταὶ αὖ ὡσαύτως οἱ παντοδαπαῖς
 φύσεσιν ἀμιληκότες; Καὶ μάλα,¹⁴ εἶπον, ἀγαθούς λέγω.
 ἀλλ' οἴσθα¹⁵ οὐς ἠγοῦμαι τοιούτους; Ἄν εἴπῃς, ἔφη. Ἄλ- III. I. 149.
 λά κειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ. σὺ μίντοι οὐχ ὅμοιοι¹⁶ πρᾶγμα
 τῶ αὐτῶ λόγῳ ἦρου. Πῶς; ἔφη. Ἰατροὶ μὲν, εἶπον, δεῖ-

¹ ἰᾶσθαι v.—² πιόντες Hdtm.—³ νοσῶδεις r.—⁴ αὐτοῖς AP.—⁵ λυσιτελεῖν tm.—
⁶ τραγωδοποιοί φ.—⁷ γε om Hs.—⁸ πεισόμεθα qv: πειθόμεθα *r.—⁹ γε om Aitm.—
¹⁰ τοῦτε III, τοῦτον t.—¹¹ μεταχειρίσαικτο q.—¹² μάλιστα ΘΠΦDKστ.—¹³ οἴσθαι t.—

ὄντων τῶν] Sic Bas. 2. ab Ald. Bas. 1. et cod. Reg. articulus abest. Paulo ante pro πινῶ Bas. 2. exhibet ποινῶν, operarum vitio.—κυκῶνα, vid. supra ad cap. 13. Ast.
 Μίδου] De Mida, Phrygiæ rege, qui a Baccho dicitur impetrasse, ut, quicquid corpore contigisset, fulvum verteteretur in aurum (Ovid. Metam. xi. 102. ubi vid. Gierig.), omnia nota sunt; cf. Schol. ad Aristoph. Plat. 287. et ad Lycophr. 1401. Ast.
 §. 16. Πίνδαρος] Cf. Pindari Pyth. iii. 06. Quem vero Æsculapius a morte revocaverit, in eo magna est veterum dissensio, v. Sert. Empir. adv. Grammat. i. 12. p. 271. et Schol. ad Pindar. l. 1.

Plures Hippolytum a Neptuno interfectum, in vitam ipsam revocasse tradunt, v. Hygin. fab. 49. Eratosth. catast. 6. Ast. εἰ μὲν θεοῦ] Aristides Orat. Platon. i. t. ii. p. 113. ὅσπερ ἐκείνῳ πῶς φησὶν ἀπὸ τὸς ἔτι, εἰ μὲν θεῶν παῖδες, οὐ φιλοχρήματοι, εἰ δὲ φιλοχρήματοι, οὐ θεῶν παῖδες. Ast.
 ἀλλὰ περὶ τοῦδε] Laudat Stob. xlii. p. 217. Ast.
 παντοδαπαῖς φύσεσιν ἀμιληκότες] Illustravit hoc Wyttenbachius in Animadv. ad Julian. Bibl. Crit. v. iii. p. ii. p. 6. Ast.
 ἂν εἴπῃς] Stob. ἐὰν εἴπῃς. Max ei (pro ei)—ἀρξάμενοι πρὸς τὸ (sic et Bas. 1. et 2.) μανθάνειν—δημιουργῶν. Ast.

- Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ' ἰγὰ, ὃ σὺ ἤρώτας· ὁ γὰρ ἔχων ψαχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. ὁ δὲ δεινὸς ἐκείνος καὶ καχυποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκώς καὶ πανοὔργος τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ, δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν· ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλτερος αὖ φαίνεται ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιᾶς ἦθος, αἶτι οὐκ ἔχων παράδειγμα^ο τοῦ^ι τοιοῦτου. κλειονάκις δὲ ποιηροῖς ἢ χρηστοῖς^ς ἐντυγχάνων σοφώτερος^η ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις.^ι Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ. [§. 17.] Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἰγὰ, τοιοῦτον χρῆ τὸν δικαστὴν ζητεῖν τὸν ἀγαθὸν τε καὶ σοφόν, ἀλλὰ
- III. i. 151. τὸν πρότερον. ποιηρία μὲν γὰρ ἀρετὴν τε καὶ αὐτὴν οὐ ποτ' ἂν γνοίῃ, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χροῖα ἅμα αὐτῆς τε καὶ ποιηρίας ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς οὖν^κ οὗτος, ὡς μοι^ι δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται. Καὶ ἐμοί,^μ ἔφη, ξυδοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴν, οἷαν εἶπομεν, μετὰ τῆς τοιαύτης^η δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἶ τῶν πολιτῶν σοὶ τοὺς μὲν εὐφυεῖς^ο τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς^ρ
- II. 410. θεραπεύουσι,^ι τοὺς δὲ μὴ, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι, ἀποθνήσκουσιν ἰάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν^ι ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν; Τὸ γοῦν ἄριστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται. Οἱ δὲ δὴ νείοι, ἦν δ' ἰγὰ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσονται^ρ σοὶ δικαστικῆς εἰς χρεῖαν ἰέναι, τῇ ἀπλῇ ἐκείνη μουσικῇ χρώμενοι ἦν

DEq et corr Π.— παραδείγματα Hfm.— τὸν om fm.—s χρυστοῖς t: σοφοῖς r.—
 ὁ ἀσοφώτερος r.— καὶ τοῖς ἄλλοις fm.— ἦν om Π.—^κ μὲν οὖν K.—^μ ἐμοί v.—
^μ ἔμογε K.—^η τῆς αὐτῆς pr H.—^ο ἀφρῆς v.—^ρ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα Θfr.—
 ἰα θεραπεύουσι Fm.— τὴν om qu.— εὐλαβηθήσονται fr.—^ι μὴ q.—^ρ ταῦτα ΘφD

ἢ χρηστοῖς] Optimam hanc scripturam præbuerunt Bas. 2. Stob. et cod. Reg. eamque confirmat Ficini translatio, quæ habet: *quam vero frequentius cum malis, quam cum bonis* (sic versio genuina; Gryneus corrigendo *sapientibus* vitium intulit) *versetur* cet. Quod vulgo legitur, *σοφοῖς*, id sensui adversatur; quippe ipsi *πρότεροι* (rectius scribitur Attice *πονηροῖς*; illud *πονηροῖς* e libris editis in exemplo nostro remansit) sunt *σοφοὶ* l. e. *δεινοὶ* et *πανοὔργοι*, quibus opponi τοὺς *χρηστοὺς*

sensus jubet. Ast.

§. 17. τὸν ἀγαθόν] Qui bonus sapiensque sit, igitur talis, qualis esse debeat. Ast.

τὸν πρότερον] Quem descripsit verbis: *τοῖοῦτοι—τὸν νέον—ἀγαθός*. Ast.

θεραπεύουσι] Stob. *θεραπεύουσι*. Ast. κατὰ τὸ σῶμα] E Stob. articulus τὸ ante σῶμα restituendus est, sicuti post *κακοφυεῖς* particula τε, quam et cod. Reg. habet. Stob. præterea exhibet καὶ αἰσθη. Ast.

γενομένην τε καὶ αἶσαν εὖ τι^ο θεραπεύειν. Ὁρθῶς, ἔφη. Δικαστὴς δὲ γε,^ρ ἦν δ' ἐγώ,^α ὃ φίλε, ψυχῇ^τ ψυχῆς^ς ἀρ-
χει, ἢ οὐκ ἐγχαρῆ^ι ἐκ νίας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι^ι II. 409.
τε καὶ ἀμιληκῆναι καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν
διεξεληλυθῆναι, ὥστε ὀξείως ἀφ' αὐτῆς^ς τιμωρεῖσθαι τὰ^ν
τῶν ἄλλων ἀδικήματα οἷον κατὰ^ν σῶμα νόσου· ἀλλ'
ἄπειραν αὐτῆ^ς καὶ ἀπέριον δεῖ κακῶν ἢθῶν νίαν οὔσαν
γεγονῆναι, εἰ μέλλει^ν καλὴ κάγαθῆ οὔσα κρινεῖν^τ ὑγιῶς τὰ
δίκαια. διὸ δὴ^α καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπισικεῖς φαίνονται,
καὶ εὐεξαπάτηται ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑα-
τοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. Καὶ μὲν δὴ,
ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσιν. Τοιγάρτοι,^β ἦν δ' ἐγώ, III. L 15.
οὐ νέον ἀλλὰ γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὀψι-
μαθῆ γεγονότα τῆς ἀδικίας οἷον ἴστιν οὐκ οἰκίαν ἐν τῇ
αὐτοῦ ψυχῇ ἐνούσαν ἡσθημένον, ἀλλ' ἄλλοτρίαν ἐν ἄλλο-
τρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι οἷον
πέφυκε κακόν, ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεχρημένον.^ς
Γενναϊώτατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος δικαστὴς.

^α ἦν δ' ἐγώ add q.—^τ ψυχῆ om Pfort.—^ς ψυχῆς om ΘDKg.—^ι τεθράφθαι im.—
^ρ ἀπ' αὐτῆς v.—^α καὶ τὰ q.—^β κατὰ τὸ q.—^γ καὶ ἀπέριον αὐτὴν φ.—^δ μέλλοι φ.—
^ε κρινεῖν DKfort.—^ς δὴ om Pfort.—^τ τῆ τοι ΘPDKfort.—^ς κεκτημένον z.—^δ δε

λων μνημίων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. Sympos. c. 4. ὅτε ἄλλῃ συμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραιας. c. 15. πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει, καὶ ἀλλήλοις δυναμένους (sic enim, ut in Addendis monuimus, legendum est) ἄμιλῶν καὶ φίλους εἶναι. Iis, quos excitavimus ad Sympos. p. 243. adde Wesseling. ad Herodot. p. 16. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 6. 26. et Jacobs. in Athen. p. 97. Ast.

διαισθάνεσθαι] Stob. δεῖ αἰσθάνεσθαι, quod placet, namque διαισθάνεσθαι orationis nezum turbare videri possit, quam nulla copula adsit, qua ad δεῖ in orationis principio positum referatur; δεῖ vero repetito, verba οὐκ οἰκίαν—κεχρημένον prægressis explicationis gratia adjuncta forent; explicaret igitur Plato illud, ὀψιμαθῆ esse debere iudicium τῆς ἀδικίας: scilicet non ex eo, quod iniustitiam in suo ipse animo cognoverit, sed inde, quod in aliis longam post tempus eam meditata fuerit, quantum malum sit, oportere

eum perspectum habere. Ante οὐκ particula explicativa de more ommissa esset, et participia ἡσθημένον et μεμελετηκότα sibi opponerentur, ut in sequentibus ἐμπειρία, quod τῆ αἰσθάνεσθαι respondet, εὖ ἐπιστήμη, quod respicit μεμελετηκότα. Jam Ficinus videtur, quod vulgo legitur, διαισθάνεσθαι male habuisse; copulam interposuit vertens: tanquam qui non propriam in animo suo eam senserit, sed alienam in alienis animis longo tempore noverit, atque idcirco, cujusmodi sit malum, discernat, scientia potius quam propria experientia iudicans. Attamen habet, quo defendi possit, vulgaris scriptura; διαισθάνεσθαι enim ex participio μεμελετηκότα pendet, ut recte cepit Cornarius vertens: ut qui sero, qualis res iniustitia sit, didicerit, et non propriam in sua anima senserit, sed alienam in alienis per longum tempus, quale malum sit, percipere ac cognoscere meditata sit, scientia, non propria experientia usus. Ast.

- τε καὶ χαλεπὸν γίγνοιτ' αὖν, ὡς τὸ εἰκός. Δοκεῖ μοι, εἴη. Τί δέ; τὸ ἡμέρον οὐχ ἢ φιλόσοφος αὖν ἔχει φύσις; καὶ μᾶλλον μὲν ἀνεβέντος αὐτοῦ μαλακώτερον αὖν εἴη τοῦ δίοτος, καλῶς δὲ τραφέντος ἡμέρον τε καὶ κόσμιον; Ἔστι ταῦτα. Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας ἀμφοτέρα ἔχειν τούτω τὰ φύση. Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὖν.
- III. I. 153. τὰς πρὸς ἀλλήλας; Πῶς δ' οὐ; Καὶ τοῦ μὲν ἡρμοσμί-
 II. 411. νου σῶφρον τε καὶ ἀνδρεία ἢ ψυχὴ. Πάνυ γε. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος. Καὶ μάλα. [§. 18.] Οὐκοῦν ὅταν μὲν τις μουσικῇ παρέχη καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ᾄτων, ὡς περ διὰ χώνης, ἃς νῦν δὴ ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκειὰς τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾄτης διατελῆ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὡς περ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρεῖσι-

¹ σκληρότερον ἔστιν.—² οὐχί ἔστι.—³ αὐτῷ ἐ.—⁴ ἂν om A1m et pr E.—⁵ φύλακας φαμεν (omisso τοῖς) φ.—⁶ τούτων ἔχειν K.—⁷ ταῦτα τῇ φη, τούτων τῶν ε: τῷ om DK.—⁸ φύση A, φύσει ΘΠΦDK1m, φύσεων ο: φύσει *ε.—⁹ αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα

ς, αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους φ, αὐτὰς πρὸς ἀλλήλους τ.—¹⁰ μὲν om ΘΦτ.—¹¹ Καὶ om α.—¹² μάλιστα ἐ.—¹³ καταχεῖν ΘΦτ.—¹⁴ νῦν δὴ A1Π1τm: δὴ νῦν *ε.—¹⁵ καὶ ante θρηνώδεις om pr E.—¹⁶ γεγανωμένος E.—¹⁷ μὲν τὸ ἐ.—¹⁸ ἀπὸ ΘΦDKt et corr Π: ἀπὸ

quam decet, excrescit, ferax, ut consensitatem est, ac dura. Restituendum haud dubie Platoni σκληρόν. De sententia, cf. Galen. hortat. ad liter. stud. t. i. p. 5. Bas. Ast.

δεῖν δὲ γ' ἔφαμεν] Ita scribes Ficinum secuti sumus, utpote qui vertit: dicebamus autem, oportere istos custodes utraque naturas habere. Ast.

ὁβίου ἡρμόσθαι] Respexit h. l. Clemens Alex. Strom. iv. 4. p. 481. (t. i. p. 571. Potter.) Ast.

§. 18. καταυλεῖν] Ut cavendo demulceat et obtundat animum terrore per aurea, tanquam per infundibulum, dulces illos ac molles modos infundat. Καταυλεῖν est cavendo implere s. obtundere, notione demulcendi adjuncta, ut de Legib. vii. p. 790. E. καὶ ἀτεχνῶς ὅλον καταυλοῦσι τῶν παιδῶν—ταύτη τῇ τῆς κτήσεως ἡμα χρεῖσι καὶ μόσθι χρέμονται. Sine causa igitur Heusdius Spec. Crit. p. 127. corrigi volebat καταυλεῖν, quod idem esset ac sequens καταχεῖν, vitiōsam, ut videtur, non animadvertens interpunctionem (distinguendum enim post

ἐλέγομεν), quum accusativi τὰς γλυκειὰς—ἁρμονίας e verbo καταχεῖν pendeant. Ad παρέχη intellige εαυτῶν, v. Heusd. Spec. Crit. p. 91. et Heind. ad Georg. §. 25. Ceterum verba haec imitando expressit Themist. Orat. lxxii. p. 265. B. εἰ δὲ ἔδουσι καὶ προσέδουσι, γλυκεῖον τε καὶ μαλακὸν καταχέοντες ὑμῶν ἁρμονίας. Ast.

μινυρίζων] Schol. Ruhnk. θρηῶν ἢ ἡρέμα ἔδων. Cf. Schol. ad Aristoph. Thesm. 106. Suidas t. ii. p. 564. Ast.

γεγανωμένος] Γανοσθῆαι s. γάνυσθαι dicitur, qui voluptate afficitur, v. Schol. Ruhnk. ad Phaedr. p. 56. Mox Ald. Bas. 1. et 2. διατελεῖ. Ast.

ὅσπερ σίδηρον ἐμάλαξε] Soph. Aj. 650. Κάτῃ γάρ, δὲ τὰ δεῦ' ἑκατέρων νότι, Βασίη σίδηρος ἐς, ἐθλητόνθιν σόγμα. Cf. ejusd. Antig. 470. Similiter Themist. Orat. i. p. 7. C. μάλιστα ἔγωμαι τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς, ὅσπερ σίδηρον, ἐμάλαξε καὶ χρῆσιμον ἐπὶ ἀχρήσιμον ἐποίησε, μᾶλλον δ' ἐφέλασαν ἐπὶ βλαβεροῦ. Stob. Serm. i. p. 21. καὶ οὕτως σοὶ αὐτῷ (τὰ παθήματα) ταύτων-

γενωμένην τε καὶ αἴσαν εὖ τι^ο θεραπεύειν. Ὁρθῶς, ἔφη. Δικαστὴς δὲ γε,^ρ ἦν δ' ἔγωγ,^α ὃ φίλε, ψυχῇ^τ ψυχῆς^ς ἀρ-
χει, ἢ οὐκ ἐγγωρεῖ ἐκ νείας ἐν ποτηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι^ι II. 400.
τε καὶ ἀμιληκένας καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν
διεξέληλυθέναι, ὥστε ὀξείως ἀφ' αὐτῆς^ς τεκμαίρεσθαι τὰ^ν
τῶν ἄλλων ἀδικήματα οἷον κατὰ^ν σῶμα νόσους· ἀλλ'
ἄπειρον αὐτὴν^τ καὶ ἀπέραιον δεῖ κακῶν ἡδῶν νίαν οὔσαν
γεγονέναι, εἰ μάλλιστα^ν καλὴ κἀγαθὴ οὔσα κρινεῖν^τ ὑγιῶς τὰ
δίκαια. διὸ δὴ^α καὶ εὐήθεις νέοι ἄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται,
καὶ εὐεξαπάτηται ὑπὸ τῶν ἀδικῶν, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυ-
τοῖς παραδείγματα ὁμοιοκαθῆ τοῖς ποτηροῖς. Καὶ μὲν δὴ,
ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσιν. Τοιγάρτοι,^β ἦν δ' ἔγωγ, III. L 15.
οὐ νέον ἀλλὰ γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὀψι-
μαθῆ γεγονότα τῆς ἀδικίας οἷον ἴστιν οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ
αὐτοῦ ψυχῇ ἐνούσαν ἡσθημένον, ἀλλ' ἄλλοτρίαν ἐν ἄλλο-
τρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῶ χρόνῳ διαισθάνεσθαι οἷον
πίφυκε κακόν, ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεχρημένον.^ο
Γενναϊώτατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος δικαστὴς.

^ρ ἦν δ' ἔγωγ add g.—^τ ψυχῇ om P^{tt}.—^ς ψυχῆς om ΘDKg.—^ι τεθράφθαι tm.—
^α ἀφ' αὐτῆς v.—^β καὶ τὰ g.—^ο κατὰ τὸ g.—^ο καὶ ἀπέραιον αὐτὴν φ.—^ο μάλλιστα φ.—
^ο κρινεῖν DKqtm.—^α δὴ om Θ^{tt}.—^ο τῇ τοι ΘΠ^εDKqet.—^ο κεκμημένον i.—^ο δε

λων μνημίων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. Sympos. c. 4. οὐτε ἄλλῃ συμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραιας. c. 15. πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει, καὶ ἄλλοις δυναμένους (sic enim, ut in Addendis monuimus, legendum est) ἀμλεῖν καὶ φίλους εἶναι. Iis, quos excitavimus ad Sympos. p. 243. adde Wesseling. ad Herodot. p. 16. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 6. 26. et Jacobs in Athen. p. 97. Ast.

διαισθάνεσθαι] Stob. δεῖ αἰσθάνεσθαι, quod placet, namque διαισθάνεσθαι orationis nexum turbare videri possit, quum nulla copula adsit, qua ad deī in orationis principio positum referatur; δεῖ vero repetito, verba οὐκ οἰκείαν—κεχρημένον progressis explicationis gratia adjuncta forent; explicaret igitur Plato illud, ὀψιμαθῆ esse debere iudicium τῆς ἀδικίας: scilicet non ex eo, quod iniustitiam in suo ipse animo cognoverit, sed inde, quod in aliis longum post tempus eam meditatus fuerit, quantum malum sit, oportere

eum perspexit habere. Ante οὐκ particula explicativa de more ommissa esset, et participia ἡσθημένον et μεμελετηκότα sibi opponerentur, ut in sequentibus ἐμπειρία, quod τῇ αἰσθάνεσθαι respondet, et ἐπιστήμη, quod respicit μεμελετηκότα. Jam Ficinum videtur, quod vulgo legitur, διαισθάνεσθαι male habuisse; copulam interposuit vertens: tanquam qui non propriam in animo suo eam senserit, sed alienam in alienis animis longo tempore noverit, atque idcirco, ejusmodi sit malum, discernat, scientia potius quam propria experientia iudicans. Attamen habet, quo defendi possit, vulgaris scriptura; διαισθάνεσθαι enim ex participio μεμελετηκότα pendet, ut recte cepit Cornarius vertens: ut qui sero, qualis res iniustitia sit, didicerit, et non propriam in sua anima senserit, sed alienam in alienis per longum tempus, quale malum sit, percipere ac cognoscere meditatus sit, scientia, non propria experientia unus. Ast.

- Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ' ἰγώ, ὃ σὺ ἡρώτας· ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. ὁ δὲ δεινὸς ἐκείνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικοῦς καὶ πανούργος τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ, δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλτερος αὐτῷ φαίνεται ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιᾶς ἦθος, ἅτε οὐκ ἔχων παράδειγμα^ο τοῦ^ι τοιούτου. πλεονάκις δὲ ποιηροῖς ἢ χρυστοῖς^ς ἐντυγχάνω σοφότερος^η ἢ ἀμαρίστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις.^ι Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ. [§. 17.] Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἰγώ, τοιοῦτον χρῆ τὸν δικαστὴν ζητεῖν τὸν ἀγαθὸν τε καὶ σοφόν, ἀλλὰ τὸν πρότερον. ποιηρία μὲν γὰρ ἀρετὴν τε καὶ αὐτὴν οὐ ποτ' αἶν γνοίῃ, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρῶν ἅμα αὐτῆς τε καὶ ποιηρίας ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς οὖν^κ αὐτός, ὡς μοι^ι δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται. Καὶ ἐμοί,^μ ἔφη, ξυδοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴν, οἷαν εἴπομεν, μετὰ τῆς τοιαύτης^α δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἱ τῶν πολιτῶν σοὶ τοὺς μὲν εὐφυεῖς^ο τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς^ρ
- ii. 410. θεραπεύουσι,^ρ τοὺς δὲ μὴ, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι, ἀποδνήσκουσιν ἰάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν^ρ ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν; Τὸ γοῦν ἀρίστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πίφανται. Οἱ δὲ δὴ νέοι, ἦν δ' ἰγώ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσονται^ς σοὶ δικαστικῆς εἰς χρεῖαν εἶναι, τῇ ἀπλῇ ἐπιείῃ μουσικῇ χρώμενοι ἦν

DKq et cod Π.— παραδείγματα Hms.—^ι τοῦ om fm.—^ς χρυστοῖς t: σοφοῖς t.—^η ἀσοφότερος t.—^ι καὶ τοῖς ἄλλοις fm.—^ι ἦν om Π.—^κ μὲν οὖν K.—^μ ἐμοί v.—^ρ τῆς αὐτῆς pr H.—^ο ἀφυεῖς v.—^ρ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα Θστ.—^ρ θεραπεύουσι Φmt.—^ρ τὴν om sv.—^ς εὐλαβηθήσονται Φt.—^ς μὴ q.—^ρ ταῦτα ΘφD

ἢ χρυστοῖς] Optimam hanc scripturam præbuerunt Bas. 2. Stob. et cod. Reg. eamque confirmat Ficini translatio, quæ habet: quem vero frequentius cum malis, quam cum bonis (sic verisimiliter genuina; Gryphus corrigendo sapientibus vitium intulit) versaret cet. Quod vulgo legitur, σοφοῖς, id sensui adversatur; quippe ipsi πῶστροι (rectius scribitur Attice πῶστροι; illud πῶστροις e libris editis in exemplo nostro remansit) sunt σοφοὶ i. e. δεινοὶ et πανούργοι, quibus opponi τοὺς χρυστοῖς

sensus jubet. Ast.

§. 17. τὸν ἀγαθόν] Qui bonus sapiensque sit, igitur talis, qualis esse debeat. Ast.

τὸν πρότερον] Quem descripsit verbis: τοιοῦτον—ὃν νῦν—ἀγαθός. Ast.

θεραπεύουσι] Stob. θεραπεύουσι. Ast. κατὰ τὸ σῶμα] E Stob. articulus τὸ ante σῶμα restituendus est, sicuti post κακοφυεῖς particula τε, quam et cod. Reg. habet. Stob. præterea exhibet καὶ αἰσέτι. Ast.

δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. Τί μὴν; ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ κατὰ ταῦτὰ ἵχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων, ἴαν ἐθέλη, αἰρήσει, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅ τι μὴ ἀνάγκη; Ἐμοίγε δοκεῖ. Αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόρους πρὸς τὸ θυμοειδὲς τῆς φύσεως βλέπων κάκεινο ἐγείρων ποιήσει μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχύν· οὐχ ὡς περ οἱ ἄλλοι ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόρους μεταχειρίζεται. Ὁρθότατα, ἧ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ III. I. 152.
Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῆ καὶ γυμναστικῆ παιδεύειν οὐχ οὐ ἕνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύονται, τῇ δὲ τὴν ψυχὴν; Ἀλλὰ τί μὴν; ἔφη. Κινδυνεύουσιν, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφοτέρω τῆς ψυχῆς ἕνεκα τὸ μέγιστον καθιστάναι. Πῶς δὴ; Οὐκ ἐνοεῖς, εἶπον, ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἱ ἂν γυμναστικῆ μὲν διὰ βίου ὀμιλήσωσι, μουσικῆς δὲ μὴ ἄψωνται; ἦ ὅσοι ἂν τούναντίον διατεθῶσιν; Τίνος δέ, ἦ δ' ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος, ἦν δ' ἐγώ, καὶ αὐτὸ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος. Ἐγώγε, ἔφη, ὅτι οἱ μὲν γυμναστικῆ ἀκράτῳ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαίνουσιν, οἱ δὲ μουσικῆ μαλακώτεροι αὐ γίνονται ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, τό γε ἄγριον τὸ θυμοειδὲς ἂν τῆς φύσεως παρέχοιτο, καὶ ὀρθῶς μὲν τραφὲν ἀνδρείον ἂν εἴη, μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος σκληρόν

Kat et corr II, ἀνά γε ἔσ.— μὲν K.— πόρους t.— ἀρ' q.— μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν Θετ et corr E.— ἀλλὰ om E.— κατὰ τὸ v.— ἢ αὐ v.— ὅσοι ἂν om q: ὅσοι...σκληρότητος καὶ om ΘΠΦDKT.— διατεθῶσι...λέγεις om q.— δυσκολίας τε καὶ ἀγριότητος (omissis τε καὶ σκληρότητος) q.— ἦν δ' ἐγώ om q, post ἡμερότητος ponunt E.— ἢ αὐ q.— ἐγώ v.— μὲν s.— τε Θετ.— ἐπιταθὲν tm.—

κατὰ ταυτὰ ἵχνη—διώκων] Eadem via et ratione (int. simplice illa et ad virtutem ducente) quaerens s. appetens—eam assequitur (αἰρήσει), ita ut corpus ipsius sanam gymnasticisque corroboratum exercitationibus medica arte laud indigeat. Ast.

ἀνά γε μὴν] Citat haec Galen. in libro laudato p. 297. v. 34. t. iv. Ast.

κάκεινο ἐγείρων] Galen. κάκειν' ἐπεγείρων. Ast.

οὐδ'—μεταχειρίζεται] Ficinus vertit: neque, quemadmodum athletae alii, laboris gratia victum instituet laboresque

adhibeat; quocirca oia, quod libri editi omnes habent, in ois mutavimus. Galen. legit μεταχειρίζεται. Mox Ἄρ' οὖν et θεραπεύονται correctimus. Ast.

ἢ ὡς κάλλιον] Laudat haec Priscianus xviii. p. 1185. addens: ἀπὸ τοῦ ἢ ὅς προσήκει. Comparativus comparativum more sequitur, ut in cap. praecedente σωφρότερος ἢ ἀμαθότερος. Vid. Hermann. ad Viger. p. 716. et Heind. ad Thest. §. 5. Ast.

σκληρότερον τε καὶ χαλεπὸν] Cod. Reg. σκληρόν τε καὶ χαλ. assentiente Ficino, ut qui verterit: sin autem supra,

τε καὶ χαλεπὸν γίγναιτ' ἄν, ὡς τὸ εἰκόσ. Δοκῆ μοι, ἔφη. Τί δέ; τὸ ἡμερον οὐχ ἡ^m φιλόσοφος ἄν ἔχοι φύσις; καὶ μᾶλλον μὲν ἀνεθέτος αὐτοῦⁿ μαλακώτερον ἂν^o εἴη τοῦ ὄσιτος, καλῶς δὲ τραφέτος ἡμερόν τε καὶ κόσμιον; Ἔστι ταῦτα. Δεῖν δὲ γέ φαμεν τοὺς φύλακας^p ἀμφοτέρω εἶχει τούτω¹ τῶ^t φύση.² Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡμερόσθαι δεῖ αὐ-
 III. i. 153. τὰς πρὸς ἀλλήλας;³ Πῶς δ' οὐ; Καὶ τοῦ μὲνⁿ ἡμεροσμί-
 II. 411. νου σάφρων τε καὶ ἀνδρεία ἢ ψυχῆ. Πάνυ γε. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλῆ καὶ ἄγροικος. Καὶ^v μάλα.^w [§. 18.] Οὐκοῦν ὅταν μὲν τις μουσικῆ παρῆχη καταυλεῖν καὶ καταχεῖν^x τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ἄτων, ὡς περ διὰ χάνης, ὡς νῦν δὴ^y ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκειὰς τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνηδαίς^z ἄρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένους² ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελῆ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν^b πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἴχεν, ὡς περ σίδηρον ἑμάλαξε καὶ χρῆσι-

¹ σκληρότερον ἤμην.— ὀχι] ἤμην.— ἀπὸ ε.— ἂν om A1m et pr H.—² φύλακας φαμεν (omisso τοῦς) Φ.—³ τούτων εἶχειν K.—⁴ ταῦτα τῆ Θστ, τούτων τῶσ ε: τὸ om DK.—⁵ φύση A, φύσει ΘΠΦDKmtr, φύσεων σ: φύσει *σ.—⁶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλας
 φ, αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους Φ, αὐτὰς πρὸς ἀλλήλους τ.—⁷ μὲν om Θστ.—⁸ Καὶ om σ.—⁹ μάλα τ.—¹⁰ καταχεῖν Θστ.—¹¹ νῦν δὴ AΠΠστm: δὴ νῦν *σ.—¹² καὶ ante θρηνηδαίς om pr H.—¹³ γεγανωμένους H.—¹⁴ μὲν τὸ ε.—¹⁵ ἀπὸ ΦΦDK et corr Π: ἀπὸ

quam decet, excrevit, ferox, ut consensitaneum est, ac dura. Restituendum haud dubie Platoni σκληρόν. De sententia, cf. Galen. hortat. ad liter. stud. t. i. p. 5. Bas. Ast.

δεῖν δὲ γ' ἔφαμεν] Ita scribentes Ficium secuti sumus, utpote qui vertit: dicebamus autem, oportere istos custodes utrasque naturas habere. Ast.

οὐκοῦν ἡμερόσθαι] Respexit h. l. Clemens Alex. Strom. iv. 4. p. 481. (t. i. p. 571. Potter.) Ast.

§. 18. καταυλεῖν] Ut canendo demulceat et obtundat animum ipsique per aures, tanquam per infundibulum, dulces illos ac molles modos infundat. Καταυλεῖν est canendo implere s. obtundere, motions demulcendi adjuncta, ut de Legeb. vil. p. 790. E. καὶ ἀτεχνῶς ὄσον καταυλοῦσι τὴν παιδίαν—ταῦτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορεία καὶ μουσῆν χροόμενοι. Sine causa igitur Heusdius Spec. Crit. p. 127. corrigi volebat καταυλεῖν, quod idem esset ac sequens καταχεῖν, vitiōsam, ut videtur, non animadvertens interpunctionem (distinguendum enim post

ἐλέγομεν), quum accusativi τὰς γλυκειὰς — ἄρμονίας e verbo καταχεῖν pendeant. Ad παρῆχῃ intelligo εἰπὼν, v. Heusd. Spec. Crit. p. 91. et Heind. ad Gorg. §. 26. Ceterum verba hæc imitando expressit Themist. Orat. xxii. p. 265. B. εἰ δὲ ἔβουσι καὶ προσφῶσι, γλυκειὰς τε καὶ μαλακὰν καταχέοντες ἑμῶν ἁρμονίαν. Ast.

μινυρίζων] Schol. Ruhnk. θρηνηδῶν ἢ ἡρέμα ἔδον. Cf. Schol. ad Aristoph. Theam. 106. Suidas t. ii. p. 564. Ast. γεγανωμένους] Γενοῦσθαι s. γένεσθαι dicitur, qui voluptate afficitur, v. Schol. Ruhnk. ad Phæds. p. 56. Mox Ast. Bas. 1. et 2. διατελεῖ. Ast.

ἕσπερ σίδηρον ἑμάλαξε] Soph. Aj. 650. Κάτῳ γὰρ, ἔς τὰ δεῖν ἀκαρτέρων τέττε, Βασίῃ σίδηρος ἔς, ἐθελόντων στέμα. Cf. Eur. Antig. 470. Similiter Themist. Orat. i. p. 7. C. μέλιστα ἐγχεμα τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς, ἕσπερ σίδηρον, ἑμάλαξε καὶ χρῆσιρον ἐπὶ ἀχρόστου ἐποίησε, μάλλων δ' ἀφάλαρον ἐπὶ βλαβεροῦ. Stob. Serm. i. p. 21. καὶ οὕτως σοὶ ἀπὸ (τὰ παθήματα) παιδαγω-

μον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν· ὅταν δ' ἐπέχων μὴ
 αἰνῆ^α ἀλλὰ κηλῆ, τὸ μετὰ^β τοῦτο ἤδη^ο τήκει καὶ λείβει,
 ἕως ἂν ἐκτῆξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὡς περ νῦρα ἐκ τῆς
 ψυχῆς καὶ ποιῆσῃ μαλθακὸν^γ αἰχμητήν. Πάνυ μὲν οὖν,
 εἶφῃ. Καὶ ἰὰν μὲν γε,^δ ἦν δ' ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς φύσει ἀθυ-
 μον^δ λάβη, ταχὺ τοῦτο διαπράξατο· ἰὰν δὲ θυμοσιδῆ,
 ἀσθενῆ ποιήσας τὸν θυμὸν ὀξύρροπον ἀπειργάσατο, ἀπὸ
 σρικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον. ἀπρά-
 χολοι^ε οὖν^ε καὶ ἀργίλοι ἀντὶ θυμοσιδοῦς^κ γεγέννηται,^ι δυσ-
 κολίας ἔμπλεον.^μ Κομιδῆ μὲν οὖν. Τί δέ;^ν αἰ αὖ γυμ-
 ναστικῆ πολλὰ ποιῆ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ
 καὶ φιλοσοφίας μὴ ἀπτήται, οὐ πρῶτοι μὲν εὖ ἴσχωσιν τὸ
 σῶμα φρονήματος^π τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρείο-
 τερὸς γίγνεται αὐτὸς αὐτοῦ; Καὶ μάλα γε.^ο Τί δαί;
 ἐπειδὴν ἄλλο μὴδὲν πρᾶττη μὴδὲ κοινωνῆ Μούσης^ρ μῆδα-
 μῆ,^σ οὐκ εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ^τ φιλομαθες ἐν τῇ ψυχῇ, ἅτε
 οὔτε μαθήματος γευόμενον^υ οὐδενὸς^ς οὔτε ζητήματος,^ζ οὔτε
 λόγου μετίσχον^ς οὔτε τῆς ἄλλης μουσικῆς, ἀσθενές τε καὶ

III. I. 154.

^α γ.—^δ τὸ δὲ μετὰ υ.—^ο ἤδη om φτ, post τήκει ponit υ.—^ε τε im.—
^β φύσει ἄθυμον ΑΘΠισμ, ἄθυμον φύσει φτ: φύσει ἄθυμον *γ.—^ι ἀπράχολοι Π,
 ἀπράχολοι Θ: ἀπράχολοι *γ.—^μ τε υ.—^κ θυμοσιδῶν Πίτς.—^ι γεγέννηται pr ΑΠ.—
^μ ἔμπλεον ΑΘΠΔΚστ, ἔμπλεον Η.—^ν δ' υ.—^ο δέ ΘΦΔΚστ.—^ρ μούση ΠΔΚγ.—
^σ μῆδαμῆ ΘΦΔτ, μῆδαμῆς Η.—^τ αὐτοῦ Κί.—^υ γευόμενον ΘΠστ et corr Η, γενομένου
 ΑΠστ et pr Η.—^ς μηδενὸς Η.—^ζ οὔτε ζητήματος γ, οὐδὲ ζητήματος Η: οὐ ζητήματος
 *γ.—^ς μετίσχον φ, μετέσχον υ.—^ς κούφον υ.—^ς καὶ τυφλὸν ante κούφον ponit τ.—

γούσι· ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ἀφέ-
 λυμα ἀπὶ ἀχρήστου καὶ βλαβερῶν. Αστ.
 [μαλθακόν] Cod. Reg. μαλακόν, male;
 sumta enim sunt verba ex II. xviii.
 588. quam etiam in Symposio c. 2.
 respexit, ubi v. not. p. 300. adde Heynii
 not. ad II. ii. 408. Ceterum adverte
 aoristos praeteriti ἐμάλαξε — ἐποίησε —
 διαπράξατο et perfectum γεγέννηται, quae
 quidem tempora, quum id, quod futurum
 est, jam actum quasi esse significant,
 actionis celeritatem exprimunt. Monui-
 mus de hac re jam alio loco. Αστ.
 ἀνδρείοτερος — αὐτὸς αὐτοῦ] I. e. ἢ οἷος
 ἦ, ut Lach. 184. B. ἐπιφανέστερος γέ-
 νοιτο ἢ οἷος ἦ. Sic iv. 2. p. 421. E.
 ἀμείλιχ γωφισται μέλλον αὐτὸς αὐτοῦ.
 Protogor. 360. A. εἰ ἐπιστήμονες τῶν μὴ
 ἐπισταμένων θαρσαλέωτεροί εἰσι καὶ αὐτοὶ
 ἑαυτῶν, ἐπειδὴν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν.
 Plat.

Lach. 182. C. Nihil enim frequentius est
 hac locutione. Vid. Boissonad. ad Phi-
 lostrat. p. 325. Similiter superlativus
 usurpatur, vid. Wesseling. ad Herodot.
 p. 91. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 148.
 Αστ.
 μούσης] Sic libri omnes et Ficinus;
 haud dubie vero legendum est μουσικῆς;
 primum enim praecedens γυμναστικῆ in
 oratione huic opposita effragitat μουσικῆς,
 deinde dubito, an μούσα sic absolute pon-
 ni possit. Μουσικῆς omnia complexi
 constat, quae ad animi culturam pertinent,
 vid. nostra ad Phaedr. p. 274.—Paulo
 ante Cod. Reg. Tí δέ; pro τί δαί; Ap-
 tinus mihi videtur Tí δέ it. l. ubi sententia
 praecedenti opposita exponitur. Mox pro
 εἰ τῶ Bas. 1. et 2. ἐτι, et ante ζητήματος
 Ald. Bas. 1. 2. et Steph. οὐ pro οὔτε,
 quod e cod. Reg. receperimus. Αστ.
 3 K

κωφόν^π καὶ τυφλόν^κ γίγνεται, ἄτε οὐκ ἐγειρόμενοι οὐδὲ
 τρεφόμενοι^ν οὐδὲ διακαβαίρομενοι^ν τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ;
 Οὕτως, ἔφη.^α Μισολόγος δὴ,^β εἶμαι, ὁ τοιοῦτος γίγνεται
 καὶ ἄμουσος, καὶ πειθοὶ μὲν διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρῆται
 βία δὲ καὶ ἀγριότητι ὡς περ θηρίον πρὸς πάντα^α διαπράτ-
 τεται,^δ καὶ ἐν ἀμαθίᾳ^ο καὶ σκαιότητι μετὰ ἀρρυθμίας τε
 καὶ ἀχαριστίας ζῆ. Παντάπασι, ἧ δ' ὅς, οὕτως ἔχει.
 Ἐπί^ε δὴ δὴ^ε ὄντε τούτω, ὡς εἶπε, δύο τέχνην θεὸν ἔγωγ' αἰ
 τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μουσικὴν τε καὶ^δ γυμ-
 ναστικὴν ἐπὶ τὸ^ι θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον, οὐκ ἐπὶ ψυχῇ^ν
 καὶ σῶμα, εἰ μὴ εἴη^ν πάρεργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω,^κ ὅπως αἰ
 κ. 412. ἀλλήλοισιν ξυναρμοσθῆτον ἐπιτινομένω καὶ ἀνιμένω μέχρι
 τοῦ προσήκοντος. Καὶ γὰρ εἶπε, ἔφη. Τὸν κάλλιστ'
 III. I. 155. ἄρα μουσικῇ γυμναστικῇ κερανύντα καὶ μετριώτατα¹ τῇ
 ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἀν^π φαίμεν εἶναι τελείας
 μουσικωτάτων καὶ εὐαρμωστότατων, πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν^π
 τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυσιστάνα. Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ
 Σάκρατες. Οὐκοῦν καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ὦ Γλαύκων,
 δεήσει τοιοῦτου^ο τινὸς αἰεὶ ἐπιστάτου,^ρ εἰ μέλλει^ρ ἡ πολι-
 τεία σώζεσθαι; Δεήσει μίντοι ὡς οἶόν τε γε μάλιστα.
 Οἱ μὲν δὴ τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς οὗτοι αἰ
 εἶεν. χορείας γὰρ τί ἂν τις διεξίη τοῦ τοιοῦτον, καὶ θήρας
 τε καὶ κυνηγίσι καὶ γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἰππικούς;
 σχεδὸν γὰρ τί^ρ δῆλα δὴ ὅτι τούτοις^ε ἐπόμενα δεῖ αὐτὰ
 εἶναι, καὶ οὐκέτι χαλεπὰ εὐρεῖν. Ἴσως, ἧ δ' ὅς, οὐ χα-
 λεπά. [§. 19.] Εἶεν, ἦν δ' ἔγω' τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τί

^π ἐγειρόμενοι οὐδὲ τρεφόμενοι Η, ἐγειρομένων οὐδὲ τρεφομένων γς.— διακαβαίρο-
 μένοι ΘΠΦDKT.— ἔχει Η.— δέ DK.— ἔπαντα q.—^δ διαπαράττει τ.—^ε ἀρ-
 ρυθμίας m.—^ε ἐπεὶ ΑΞΠΦΚTmT et pr ΘD.— δὲ ΘΠΦDKomT, δύο φ, δ' ε.— τε καὶ
 ΘT.— τὸ om ΘT.— ἧ corr A, εἰ Π, εἰ ε, ἧ Η: non liquet de m.— ἐκείνω ΑΘΞΠΦ
 tomT et ic q: ἐκείνω *s.—^κ μετριώτα DK.—^π ἀν om y.—^ρ τὸν om Θ.—^ο τοῦ
 τοιοῦτου ΑΘΠΦTmT, τοιοῦτον ε.—^ρ ἐπιστάτου δει φ.—^ρ μέλλει φ.—^ε καὶ ante γυμ-
 νικοῦς om v.—^ε τοι φT.—^ε τοιοῦτοις ΘΠΦDK.—^ε εἶναι K, ἐτι ε.—^ν οὐκοῦν ὅτι εἶν

ὅπως ἔχει] Cod. Reg. ὅπως, ἔφη. πέτομαι, vulg. διάπταμαι): in omnia in-
 volat. Similiter Ficinus vertit: tanquam
 fera quaedam ad omnia fertur. E δια-
 πτέται per compendium scripto quam
 facile διαπτέται enasci poterit, qui-
 libet per se intelligit. Ast.
 διαπρέτταται] Mendi manifestum est
 hoc verbum; nam cum πρὸς πάντα con-
 jungi nequit, et praecedenti θηρίον omni-
 um minime convenit. Ni fallor, scri-
 bendum est διαπτέται (ab Attico δια-

ἂν ἡμῖν διασρετίον εἴη; ἄρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἱ τινες ἄρ-
 ξουσί τε καὶ ἄρξονται; Τί μὴν; "Οτι μὲν πρεσβυτέρους
 τοὺς ἄρχοντας" δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους,
 δῆλον; Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν; Καὶ
 τοῦτο. Οἱ δὲ γεωργῶν ἀριστοὶ ἄρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγ-
 νονται; Ναί. Νῦν δ' ἐπειδὴ φυλάκων αὐτοὺς ἀρίστους
 δεῖ εἶναι, ἄρ' οὐ φυλακικωτάτους^a πόλεως;^b Ναί. Οὐκ
 οὖν φρονίμους τε εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ III. I. 156.
 ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως; Ἔστι ταῦτα. Κῆδοιτο δὲ γ'
 ἂν τις^d μάλιστα τούτου^e ὃ τυγχάνοι^f φίλων. Ἀνάγκη.
 Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ὃ ζυμφέρειν ἠγοῖτο
 τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῶ,^g καὶ^h ὅταν μάλιστα ἐκείνου μὲν εὖ
 πράττοντος οἴηταιⁱ ζυμβαιίνειν καὶ ἑαυτῶ εὖ πράττειν, μὴ
 δὲ^j τούναντίον. Οὕτως, ἔφη. Ἐκλεκτέον ἄρ' ἐκ τῶν ἄλ-
 λων φυλάκων τοιούτους ἀνδρας, οἱ ἂν σκοποῦσιν ἡμῖν μάλ-
 ιστα φαίνονται παρὰ πάντα τὸν βίον, ὃ μὲν ἂν τῇ πόλει
 ἠγήσωνται ζυμφέρειν, πάσῃ προθυμίᾳ ποιεῖν, ὃ δ' ἂν^k μὴ,
 μηδενὶ τρόπῳ πρᾶξαι ἂν ἐθέλειν. Ἐπιτήδειοι γάρ, ἔφη.
 Δοκεῖ δὴ μοι τηρετέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἀπάσαις ταῖς ἡλι-
 κίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι τούτου τοῦ δόγματος καὶ μήτε
 γοητεύομενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπιλαυθανόμε-
 νοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἅ τῃ πόλει βέλτιστα. Τίνα,
 ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν; Ἐγὼ σοί, ἔφην,^l ἐρῶ. Φαίνεται
 μοι δόξα ἐξίνασι ἐκ διανοίας ἢ ἐκουσίως^m ἢ ἀκουσίως, ἐκου-
 σίως μὲν ἢ ψευδῆς τοῦ μεταμανθάνοντος, ἀκουσίως δὲ πᾶσαⁿ II. 413.
 ἢ ἀληθῆς. Τὸ μὲν τῆς ἐκουσίου, ἔφη, μανθάνω, τὸ δὲ τῆς
 ἀκουσίου δέομαι μαθεῖν. Τί δέ; οὐ καὶ σὺ ἠγεῖ,^p ἔφην
 ἐγώ, τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι^q τοὺς ἀνθρώπους,

ms.— ἄρχοντας Hm.— δῆλον om. r.— ἀρίστους δεῖ αὐτοὺς q.— εἶναι δεῖ Hn.
 — φυλακικωτάτους DK.—^b προσήκει εἶναι πόλεως Es.—^c δὴ θ.—^d τί PΦDKtmr,
 om t.—^e τούτου...μάλιστα om t.—^f τυγχάνει ΦDKqr.—^g αὐτῶ t.—^h καὶ...ἑαυτῶ
 om v.—ⁱ οἴοιτο AEm. οἴοι τὸ t, οἴον τε ΦΦDRt, οἴον τὸ Π.—^j μὴ δὲ AΘΞΠDKqtm.
 μὴ εἰ δὲ μὴ δὲ v: εἰ δὲ μὴ r.—^k δὲ t.—^l ἔφη H.—^m ἢ ἐκουσίως om v.—ⁿ πᾶσα om
 Et, post ἀληθῆς ponit t.—^o θαί Am.—^p ἠγεῖ D.—^q στερεῖσθαι v.—^r ἢ om r.—^s οὐ

§. 19. φυλακικωτάτους] Cod. Reg. σκοπῶσα—φαίνονται, utrumque vitiosc.
 φυλακικωτάτους, vitiosc, et Bas. 2. γίνονται. Ast.
 Ast. τί δέ; οὐ καὶ] Laudat Stob. xli. p.
 οἱ δὲ σκοποῦσιν] Ald. Bas. 1. et 2. 274. ubi more scribitur τί θαί; Ast.

III. I. 157. τῶν δὲ κακῶν ἰκυσίας; ἢ ὃ τὸ μὲν ἐψεύσθαι τῆς ἀληθείας κακόν, τὸ δὲ ἀληθεύειν ἀγαθόν; ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Ἄλλ', ἢ δ' ὅς, ὀρθῶς λέγεις, καὶ μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεισθαι. Οὐκοῦν κλαπίντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν; Οὐδὲ νῦν, ἔφη, μαθάναι. Τραγικῶς, ἦν δ' ἐγώ, κινδυνεύω λέγειν. κλαπίντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. νῦν γὰρ πῶς μαθάνεις; Ναί. Τοὺς τοίνυν βιασθέντας λέγω οὓς αὐτὸν ὀδύνη τις ἢ ἀλγηδὼν μεταδοξάσαι ποιήσῃ. Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἔμαθον, καὶ ὀρθῶς λέγεις. Τοὺς γὰρ μὲν γοητευθέντας, ὡς ἐγῶμαι, καὶ σὺ φαίης εἶναι οἱ αὐτὸν μεταδοξάσωσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δίσσαντες. Ἔοικε γάρ, ἢ δ' ὅς, γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπαταῖ. [§. 20.] Ὁ τοίνυν ἄγχι ἔλεγον, ζητητέον τίνας ἀριστοὶ φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὡς ποιητέον ὃ αὐτῶν πόλει

τοῦ E. — εὐδὴν πρ. — γὰρ ἦν α. — λανθάνει om q. — τε K. — μεταδέξαι K. — γ γε om ΘΠΦΔΚΕΤΟΥΤ. — μὲν φσ. — ἐς ἐγῶμαι om ε. — μεταδέξωμεν E. — ἀπ τοῖς q. — τοῦτο ἐς ποιητέον ΑΘΠΔΚΕΤΟΥΤ, τοῦ ἐς ποιητέον q, ἐς τοῦτο ποιητέον ΗΨ:

ὅδ τδ—ἀληθεύειν] Verba hæc canonicis inclusimus, quia sententiarum nexum turbant et omnino huc non pertinent; etenim non de eo quaritur, quid sit ἀληθεύειν, sed bonum probatur non sponte nostra amitti; quo circa respondetur: καὶ μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεισθαι. Margini forsitan adscripta extabat nota ad v. ἀληθεύειν: τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν, quam alius pro genuina Platonis explicatione habens orationi intulit et ὅδ interposito (Stob. exhibet ἢ ὅδ) ceteris annexit. Nihil profecto desideratur omisis ὅδ—ἀληθεύειν, imo oratio sit perspicua et sincera. Ast.

τραγικῶς] Stob. τραγικῶς ἄρα. Τραγικῶς λέγειν est verbis uti magnificentioribus s. rem verbis ampliozem reddere, more tragicorum, qui, sublimitatem sectantes, ampullas amant et sesquipedalia verba. Sic Men. p. 76. E. τραγικῆ γὰρ ἔστιν, ἢ Μένων, ἢ ἀπόκρισις. Cratyl. 414. C. τραγικῶν ἀνὰ (τὰ δόγματα). Vid. Budæi Comment. gr. ling. p. 440. et Erasmi Adag. Chil. ii. Centur. v. 39. p. 411. Ast.

ἐξαιρούμενος] Ald. et Bas. 1. ἐξαιρου-

méens, vitiose. Sensus est: his temporibus, illis certe ratio clari eximii certam opinionem. Ast.

ὅς; ἢ] Stob. ὅς; ἐάν. Mox γὰ post τοῦς a cod. Reg. et Stob. abest. Ast.

§. 20. τοῦ παρ'] In præced. edit. scriptum est, τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τούτου δ' ἢ τῆ πόλει etc. qua in lectione manifestum est aliquid deesse ante τούτου: quum igitur ex vet. annotatum esset, ποιητέον τούτου, id vocabulum inserui. Postea autem et aliam lectionem afferri comperi (sed cuius idem sit census) τούτου ποιεῖν δεῖν δ' ἢ τῆ πόλει etc. STERN.

τοῦτο ἐς ποιητέον] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. Ficinus assentitur vertens: id videlicet semper agenda esse. Τούτου enim cum vi præpositum est, et ἐς ποιητέον (ἔστι) optime sequitur præcedens δόγματος, quod certam et decretam sententiam a persuasionem significat. Sed mira est h. l. scripturae varietas. Ald. et Bas. 1. omisis ἐς ποιητέον legunt τούτου, Stob. τοῦ ἐς ποιητέον, Stamb. scripsit ποιητέον τούτου, denique Cotarnianus coniecit: τούτου ποιεῖν δεῖν. Mox cod. Reg. et Stob. addunt ἀπὸ τοῦ ποιεῖν. Ast.

αἱ δὲ δοκῶσι^ο βέλτιστοι εἶναι.¹ τηρητίον δὲ^β εὐθύς ἐκ παίδων προθεμένοις ἔργα ἐν οἷς ἂν τις^β τὸ τοιοῦτον¹ μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῶτο,¹ καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δασεξακάτητον ἐγχερίτιον,^κ τὸν δὲ μὴ ἀποκριτίον. ἦ γάρ; III. i. 158.
 Ναί. Καὶ πόρους¹ γέ αὐ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας αὐτοῖς θετίον, ἐν οἷς ταῦτα ταῦτα τηρητίον. Ὁρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τρίτου εἶδους τούτοις^μ γοητίας ἀμιλλαν ποιητίον, καὶ θιατίον, ὡς περ τοὺς πόλους^ν ἐπὶ τοὺς φόφους τε καὶ βορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ^ο φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δέιματ' ἄττα^ρ κομιστίον καὶ εἰς ἡδονὰς αὐ μεταβλητίον, βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ^α εὐσχήμεων ἐν πᾶσι² φαίνεται, φύλαξ αὐτοῦ ἂν^β ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς² ἥς ἐμάθανεν, εὐρυθμὸν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων, οἷος δὲ ἂν ὦν^ν καὶ ἑαυτῶ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη.^ν καὶ τὸν αἰεὶ ἐν^ν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀπῆρατον ἐμβαίοντα καταστα- II. 414.
 τίον ἀρχοντα τῆς πόλεως καὶ φύλακα, καὶ τιμὰς δοτίον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφῳ τε καὶ τῶν ἄλλων μνη-

παιτίον τοῦτο ε.— πόλει δὲ δοκῶσι Διῦσι, πόλει δὲ δοκῶσι ΠΔΚ : πόλει δοκῶσι *ε.
 — εἶναι αὐτοῖς ποιῶν ΠΚΤΠ, εἶναι ὅστε καὶ ποιῶν ε.— ε δὲ υ.—^β τις add ΑΠΠΔΚΤΠΠ.
 — τὸ τοιοῦτον ΑΣΠΦΔΚΤΠΠΙ : τοῦ τοιοῦτου ε.— ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῶτο ε.
 οἷς
 — ἐγχερίτιον om ε.— πόρους... ἀλγηδόνας ἀγῶνας ε.— τούτοις Αεφ, τούτους Θ, τούτους ΠΦΔΚΤ : τοῦ τῆς ε.— πολλοὺς ε.— οἱ ε.—^ο τε Κ.—^κ καὶ om ΠΚετ et pr D.—^ν ἔπασσι υ, πᾶσι ε.—^β ἐς Θ.—^ν καὶ τῆς μουσικῆς υ.—^ν ἂν om Θετ.—^ν ἂν εἴη.—^ν ἂν Π.—^ν ἔδρα ΔΚε.—^ν λαμβάνοντα ετ.—^ν ἡ...φύλακα om ε.—^ν καὶ

ἐν οἷς ἂν τις] In Ald. Bas. I. 2. et Steph. deest τις, quod e cod. Reg. et Stob. recipimus, addicente Ficino, qui vertit: ex quibus aliquis maxime praecorruptum illud obliuisci fallique possit. Aστ.
 καὶ πόρους—ἀγῶνας] Sic Ald. Bas. I. Cod. vero Reg. et Bas. 2. exhibent καὶ πόρους γέ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας, Ficino confirmante, qui vertit: ergo labores et dolores illis et certamina opponenda. Sed sequentia τῆς γοητίας ἀμιλλαν ποιητίον, ut et προγεγρασσο προθεμένους ἔργα (dicitur enim ἄγῶν προτίθεσθαι, ut Phaedra. p. 90. B. εἰ ποιητὰς ἄγῶν προτεθείη) efflagitant ἀγῶνας πόρους καὶ ἀλγηδόνας. Aστ.

σκοποῦσιν] Stob. σκοποῦμεν, quod placet, etsi haud necessarium est; vide quae supra de tertiae personae usa exposuimus. Ceterum equorum periculum, an meticulosi essent necne, veteres faciebant τοῦ κέδουρος ψοφῆ, tintinnabuli sonitu, v. Schol. ad Aristoph. Ran. 78. et Suid. v. κεδουρίαι. Aστ.
 δέιματ' ἄττα] Stob. δέιματα. Ficinus: in terribilia quaedam impellendi. Aστ.
 βασανίζοντας] Accusatiuus pro datiuo nomen verbale μεταβλητῶν sequitur, ex more Atticorum, v. Ernest. ad Xenoph. Mem. iii. 9. 1. Hermann. ad Viger. p. 752. Heind. ad Phedr. p. 335. et Schäfer. Melet. Crit. p. 89. Aστ.

μείων μέγιστα γέγρατ λαγχάνοντα. τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον. τοιαύτη τις, ἣν δ' ἐγώ, δοκεῖ μοι, ὦ Γλαύκων, ἢ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δ' ἀκριβείας, εἰρησθαί. Καὶ ἐμοί, ἢ δ' ὅς, οὕτω πῆθ φαίνεται. Ἄρ' οὖν ὡς ἀληθῶς ἀρβότατον^c καλεῖν τούτους μὲν φύλακας παντελεῖς τῶν τε^d ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς Φιλίων,^e ὅπως οἱ μὲν μὴ βουλήσονται,^f οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακοεργεῖν, τοὺς δὲ νέους, οὓς νῦν^g δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, ἐπικουρούς τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων^h δόγμασιν; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη.

Τίς ἂν οὖν ἡμῖν,ⁱ ἣν δ' ἐγώ, μηχανὴ γένοιτο τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων, ἃν νῦν δὴ^j ἐλέγομεν, γενναῖόν τι εἶναι^k ψευδομένους πῆσαι μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν; Παιῖόν τι; ἔφη. Μηδὲν καινόν, ἣν δ' ἐγώ, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν ἤδη πολλαχοῦ γεγονός, ὡς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπεύκασιν, ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐ γεγονός οὐδ' οἶδα εἰ γινόμενον ἂν, πῆσαι δὲⁿ συχρῆς πειθοῦς. Ὡς ἴοικας, ἔφη, ὀκνοῦντι^o λέγειν. Δόξω δὲ^p σοι, ἣν δ' ἐγώ, καὶ μάλα^q εἰκότως ὀκνεῖν, ἵπειδὰν

μη K.—^b του q.—^c ἀρβότατα K.—^d τ' e.—^e φίλων pr H cum f.—^f βουλήσονται... δυήσονται DEq.—^g νῦν om Φτ, post δὴ ponunt es.—^h ἀνθρώπων Φτ.—ⁱ ἡμῖν add ΑΠΙΔΚριτm.—^j νῦν δὴ K: δὴ νῦν *f.—^k ἐν ΑΞΙτm et pr Π.—^l μὲν om pr K.—^m οὐκ tm.—ⁿ δὲ δεῖ t.—^o ὀκνοῦντι τ, ἄκροῦντι ΘΠ.—^p γέ e.—^q μάλ' tm.—^r καὶ

λαγχάνοντα] De hoc accusativo vid. supra ad c. 5. Ast.

ὡς ἐν τύπῳ] τύπος, forma s. formula, generalis est rei adumbratio, quam accurata et exacta sequitur descriptio atque expositio. Hinc ὡς ἐν τύπῳ εἰπεῖν est συμπηματικὸν dicere s. exponere, et opponitur ei τὸ σαφῶς (Phileb. 61. A.) vel ἀκριβῶς (Aristot. ad Nicom. ii. 2.) λέγειν. Vid. Toup. ad Longin. xii. §. 2. De variis vocis τύπος significationibus cf. Gataker. Adversar. c. 4. Ast.

βουλήσονται] Ald. βουλήσωνται, solece. Ast.

τίς ἂν οὖν—μηχανή] Sensus patet hunc esse: 'quomodo principibus vel reliquis civitati id persuadere poterimus, quod, etiamsi a nobis fictum est, tamen, ut in uniuersumque animo inhaereat, e republica erit?' Sic c. 21. τούτων οὖν τὸν μῦθον, ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινα μηχανήν.

Igitur construendum est: τίς ἂν οὖν μηχανὴ γένοιτο, πῆσαι (ἡμῶν) γενναῖόν τι τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων ψευδομένους, μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τ. ἀρχοντας cot. Jam quid uerbo εἶναι faciamus, non liquet; ni fallor, ab iis interpositum est, qui sententiae nexum non perspicerebant, adeo ut ad πῆσαι predicatum, quod dicitur, desiderarent et uerba ita caperent, ut Ficinus ea vertit: quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis — genitorem quiddam esse mentiens persequeremur. Quocirca εἶναι expraugendum duco. Ast.

καινόν] Ald. et Bas. 1. καλόν. Ast.

Φοινικικόν τι] Schol. Χαηκ. τὸ ψεῦδος Φοινικικόν φησιν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Ἰσραήλ τε καὶ τοὺς σαρρατὸς καὶ ἑδάμων ψευδῶν λεγομένων οὕτως γὰρ Ἀγύροπος, τοῦ Πισμύκτος καὶ Διθέης, ἦν, ἧς ἡ Φοινικη χόρα. Vid. ad c. 22. v. γηγερεῖς. Ast.

εἶπω. Λέγ', ἔφη καὶ μὴ φοβοῦ. Λέγω δὴ· καὶ τοῖς οὐκ οἶδα ὅποια^a τόλμη ἢⁱ ποίοις λόγοις^u χρώμενος ἐρῶ, καὶ ἐπιχειρήσω πρῶτον μὲν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας πείθειν καὶ τοὺς στρατιώτας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ὡς^v ἄρ' αὖ^w ἡμεῖς αὐτοὺς^x ἐτρέφομεν τε καὶ ἐκαιδεύομεν, ὡς περὶ ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν τε^z καὶ γίγνεσθαι^{iii. i. 160.} περὶ αὐτοὺς, ἦσαν δὲ τότε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι καὶ^a τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργούμενα,^b ἐπειδὴ δὲ παντελῶς ἐξείργασμένοι ἦσαν, καὶ ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὔσα^c ἀνῆκε, καὶ νῦν δεῖ^d ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χάρας ἐν ἧ εἰσὶ βουλευέσθαι τε καὶ ἀμύνειν αὐτοὺς, ἐάν τις ἐπ' αὐτὴν ἴη,^e καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγενῶν διανοεῖσθαι. Οὐκ ἐτός,^f ἔφη, κάλαι ἡσχύνου τὸ ψευδὸς λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότας· ἀλλ' ὅμως ἄκουε^{ii. 415.} καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. [§. 21.] Ἔστε^g μὲν γὰρ δὴ^h πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, ὡς φήσομεν πρὸς αὐτοὺς μυθολογοῦντες, ἀλλ' ὁ θεὸς πλάττων,ⁱ ὅσοι μὲν ὑμῶν ἱκανοὶ ἄρχειν, χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν^j αὐτοῖς, διὸ τιμιάτατοί εἰσιν· ὅσοι δ'^k ἐπίκουροι, ἄργυρον^l σίδηρον δὲ^m καὶ χαλκὸνⁿ τοῖς τε^o γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιου-

τὸ ε.—^a ποία Θετ.— καὶ v.—^u λόγοις φ.—^v ὡς δετε K.—^w ἂ om φDK.—^x αὐτοὺς ἄγε

om Γ.—^y ἔσπερ D.—^z τε om Θ.—^a πλαττόμενοι τε καὶ DKqtv.—^b δημιουργούμενη Ἀστcm, δημιουργούμενοι Π, δημιουργοῦμενοι K.—^c οὐσ' v.—^d δεῖ qvs: ceteri δη.—^e εἴη v.—^f ἐτός A, εικότας K.—^g ἔστι K.—^h δη om pr E.—ⁱ ὁ πλάττων v.—^j ξ. v.—^k δ' om t et pr E.—^l ἀργύριον t.—^m δ' om Θ.—ⁿ χαλκοῦν m.—^o τε om Θετ.—

δημιουργούμενα] Respicit βλα, quorum species quasi est ἡ ἄλλη σκευή. Ἀστ. ἢ γῆ] Vulgo καὶ ἡ γῆ. Particulam καὶ sensum nexumque orationis turbare, perspicuum est; quapropter eam delevimus. Ἀστ.

ἄμως ἀκούετε] Euseb. Præp. Evang. xii. 43. p. 613. C. οὐκοῦν ἀκούετε. Ἀστ. §. 21. ἐστὲ μὲν γὰρ] Laudarunt h. l. Clemens Alex. Strom. v. p. 595. D. p. 706. t. ii. ed. Potter. ubi v. not. et Euseb. l. i. apud Euseb. legitur ἐσμὲν γὰρ δη, apud Clement. δη desideratur et πάντως pro πάντες scriptum est. Mox ἔς, i. e. οὕτως, scripsimus pro ἔς. Deinde ante δ θεός Euseb. inserit ἔς φασιν, et pro ἡμῶν c. Bas. 2. legit ἡμῶν. Ἀστ.

χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει] Cavillatur hoc Aristoteles Polit. ii. 3. (ii. 2. §. 15. ed. Schneid.): οἱ δ' ἀναγκαῖον αὐτῷ ποιεῖν τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας, φασερῶν· οὐ γὰρ δὲ μὲν ἄλλοις, δὲ δὲ ἄλλοις μέμικται ταῖς ψυχαῖς· φησὶ δὲ, τοῖς μὲν εἰδὸς γνωμένοις μίξαι χρυσόν, τοῖς δὲ ἄργυρον, χαλκὸν δὲ καὶ σίδηρον τοῖς τεχνίταις μέλουσιν ἕσσεσθαι καὶ γεωργοῖς. Ceterum nota est ætatum divisio in auream, argenteam, æream et ferream (v. Hesiod. Op. et Dies v. 9.) quam Plato secutus est in classium politicarum distinctione. Ἀστ. τοῖς τε γεωργοῖς] In Clement. et Euseb. deest τέ. Mox Euseb. ἡμῖν—γενῶμεν. Ἀστ.

γῶς. ἄτε οὖν ζυγγειῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν πολὺ ὁμοίους^ρ αἶν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶντε,^α ἔστι δ' ὅτι^ε ἐκ χρυσοῦ γεννηθεῖα αἶν ἀργυροῦ^β καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυσοῦν ἐργοιοὶ καὶ τὰλλα πάντα^ε οὕτως ἐξ ἀλλήλων. τοῖς οὖν ἀρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παραγγέλλει ὁ θεὸς ὅπως μηδαῖος οὕτω φύ-
 III. L. 361. λακες ἀγαθοὶ ἔσονται μηδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσιν^ε μη-
 δὲν ἄς τοὺς ἐργότους, ὃ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται, καὶ ἰάν^ε τε σφίτερος ἐργονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γίνηται, μηδαῖν τρέψῃ καταλήσουσιν,^ε ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες ἄσουςιν εἰς^ε δημιουργοὺς ἢ εἰς^ε γεωργούς, καὶ αἶν^ε αὐτὸν ἐκ τούτων τις ὑπό-
 χρυσος ἢ ὑπάργυρος Φυῆ, τιμήσαντες ἀνάξουσιν^ε τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς ἐπιουρίαν, ἄς χρυσοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρήναι, ὅταν^ε αὐτὴν ὁ σίδηρος^ε ἢ ὁ χαλκός^ε φυλάξῃ.^ε τοῦτοι οὖν τὸν μῦθον ὅπως αἶν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὅπως γ' αἶν αὐτοὶ οὗτοι ὅπως μὲν^ε αἶν οἱ τούτων υἱεῖς καὶ οἱ ἔπειτα οἱ τ' ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὕστρον.^ε Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, εὖ αἶν ἔχοι πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτοὺς τῆς πόλεως τε καὶ ἀλλή-
 λων κήδεσθαι· σχεδὸν γάρ τι^ε μακθάνω ὁ λέγεις. καὶ τοῦτο μὲν δὴ ἔξει ὅπῃ αἶν αὐτὸ ἡ Φήμη ἀγάγῃ^ε ἡμεῖς

^ρ ὁμοίους ΦDc.—^α γεννῶντε ΦDc et corr Π, γεννῶντο Θ, γεννῶνται σ, γεννῶνται ε.—
^ε ὅτι καὶ q.—^β ἀργυροῦ ΑΒΙΠ et corr ΘΦ.—^ε πάντας M.—^ε φυλάξουσιν ΘΦστ.—^ε ἐν
 σ.—^ε καταλήσουσιν ε, καταλήσουσιν M.—^ε ἄσουςιν ἢ εἰς υ.—^ε εἰς om K.—^ε ἐν
 ΘΦστ.—^ε ἀνάξουσιν M.—^ε ἔσται, γρ ἔσται, K.—^ε σιδηροῦς ΑΒ, σιδηροῦς φέλαξ τυπ.
^ε χαλκοῦς ΑΘΚΠΙστ.—^ε φυλάξει K, φέλαξ ἢ ΜΙD.—^ε ἔσονται Θ.—^ε τοι K.—

ἐκ χρυσοῦ] Ficinus, vertens ex aureo, χρυσοῦ pro adjectivo videtur habuisse, indeque cl. Böckhius Spec. edit. Tim. Plat. p. xxiii. pro ἀργυροῦ corrigi volebat ἀργυροῦ; sed adjectivo hic nullus locus est; nihil aliud intelligi posset nisi ἐκ χρυσοῦ, quod tamen ex auro et argento demum oziri ponitur. Aurum et argentum, in imperantibus et castodibus representatum, pro his ipsis ponitur; quo circa infra quoque legimus: ἔσται αὐτῶν ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκός φυλάξῃ. Etiam Ficinus vertit: et ex argento similiter aureus, quod Grynaeus in argenteo mutavit; ipsum illud aureo in genuina Ficini versione ex errore mihi videtur ty-

pographico profectum esse. Ceterum Euseb. legit ἔργονος, ut infra quoque ἐργότους pro ἐργότους. Ast.

ἔσονται] Euseb. γίνονται. Max φυλάξουσιν et καταλήσουσιν, solosea. Deinde ἐν sine τῷ et ἀποδόντες—ἐκ οὕτω pro ἄσουςιν—ἢ ἐκ δημιουργοῦ ἢ γεωργοῦ (sic et Cod. Reg.)—ἢ φῶς τις—χρυσίμου pro χρυσοῦ—ὁ σιδηροῦς φέλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς διαφυλάξῃ. Ast.

σχεδὸν γάρ τι] Cod. Reg. σχεδὸν γάρ τοι. Τί referendum ad σχεδὸν. Ast.

ἔξει] Ni fallor, ἔξει pro ἔξει legendum est, quod sequens ἀγάγῃ jam videtur postulare: hoc quidem eo temet, quo oraculum ducet. Similiter Ficinus ver-

δὲ τούτους τὰς γηγενεῖς ὀπλίσαντες προάγωμεν ἡγουμένων τῶν ἀρχόντων. ἐλθόντες δὲ θρασάσθων τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι, ὅθεν τούς τε^κ ἔδον μάλιστ' ἂν κατέχοιεν, εἴ τις μὴ ἐθέλοι¹ τοῖς νόμοις κείθεσθαι, τούς τε^μ ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν,² εἰ πολέμιος ὡς περ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι. στρατοπεδευσάμενοι δὲ, θύσαντες οἷς χρῆ,^{III. I. 162.} εὐνάς ποιησάσθων. ἢ πῶς; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τοιαύτας οἷας χεϊμῶνός τε στίγειν^ο καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; Πῶς γὰρ οὐχί; οἰκήσεις γὰρ, ἔφη, δοκεῖς^p μοι λέγειν. Naί, ἦν δ' ἐγώ, στρατιωτικὰς γε,^r ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς. Πῶς, ἔφη, αὐ τοῦτο^ο λέγεις διαφέρειν ἐκείνου; Ἐγὼ σοι,^{II. 416.} ἦν δ' ἐγώ, πειράσομαι εἰπεῖν. [§. 22.] Δεινότεον γὰρ που πάντων καὶ αἰσχιστον¹ ποιήσοι τοιούτους γε² καὶ οὕτω τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας ἢ λιμοῦ³ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν καὶ ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι. Δεινόν, ἦ δ' ὅς· πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας, ἐπειδὴ^ω αὐτῶν κρείττους εἰσὶν ἀντὶ^z ζυμμάχων εὐμενῶν δεσπότηαι ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσιν.⁷ Φυλακτέον, ἔφη. Οὐκοῦν τὴν^z μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρ-

^h ἀγάγοι θετ.— τούς om τ.— κάλλιον t.— τ' v.— ἐθέλοι ΑΒΠΔΚεῖν: ἐθέλει s.— τ' v.— ἀπαμύνειν m et corr E.— στήνη m.— δοκεῖ Π.— νῦν ΘΠΦΔτ et γρ K.— δὲ v.— αὐ τοῦτο ἔφη θε, εἰν τοῦτο ἔφη φ, αὐ ἐστὶ τοῦτο t.— αἰσχιστόν του ΔΓμ, αἰσχίων του ΠΔΚτ, αἰσχίων ΘΠ.— τε v.— λιμοῦ Θ.— ἐπειδὴ Ηs.— εἰσὶν ἀντὶ ΑΒΠΦτμτ: εἰσὶ καὶ ἀντὶ *s.— ἐξομοιωθῶσιν φ.— τὴν μὲν v.— παρα-

tit: et hoc quidem illuc tendet, quo articulum perducet. Ast.

φήμη] Est articulum, v. Wesseling ad Diodor. xiv. 56. p. 686. t. i. et Wyttenbach. Animadv. in Julian. in Bibl. Crit. t. iii. p. i. p. 65. Mox articulum τοὺς ante γηγενεῖς e cod. Reg. recepimus, legibus lingue eam postulantis. Ceterum bene Censoriaus de die natal. c. 4. 'Denique etiam vulgo creditum est, ut plerique genealogis auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventicia stirpe non sint, principes terrigenas esse, ut in Attica et Arcadia Thessaliaque, easque ἀντόχθονας vocitari;' ubi vid. Lindenbrog. p. 32. Inprimis antiquitas Athenienses celebrabat ἀντόχθονας, ut Menexen. p. 27. ubi v. Gottleb. Isocrat.

Plat.

Panegy. p. 14. ed. Mor. et Panthen. p. 258. ed. Corai. Ast.

§. 22. τοιοῦτον] Videri posset deesse particula τι post τοιοῦτον, ut scriberetur τοιοῦτόν τι; (praesertim quum Fic. etiam ita legerit, aut certe legendum putaverit: quippe qui verterit, omisso itaque nobis cavendum ne quid tale adveniens civis efficiant) sed moneo lectorem, si locus hic suspectus eo nomine esse debeat, multos alios apud hunc extare scriptorem quos suspectos habere itidem oportebit. ΣΤΕΡΗ.

τοιοῦτόν τι] Pronomen τι, quod vulgo abest, interposuimus. Deinde ἐπειδὴ pro ἐπειδὴ, quod et sensui et lingue legibus repugnat, e cod. Reg. recepimus. Ast.

εσκευασμένοι^α ἂν εἶεν,^β εἰ τῷ ὄντι καλῶς πεπαιδευμένοι
 εἰσίν; Ἀλλὰ μὴν εἰσὶ γ',^γ ἔφη· Καὶ ἔγωγ'^δ εἶπον, Τοῦτο
 μὲν οὐκ ἄξιον δισχυρίζεσθαι, ἃ φίλιε Γλαύκων· ὁ μόντος^ε
 ἄρτι ἰλόγομαι, ἄξιον, ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν^ς
 III. I. 168. παιδείας, ἢ τις ποτ' ἔστιν, εἰ^η μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν
 πρὸς τὸ ἡμεροῖ εἶναι αὐτοῖς^κ τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις
 ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς γε, ἢ δ' ὅς. Πρὸς τοῖνυν τῇ παι-
 δείᾳ ταύτῃ φαίη ἂν τις κοῦν ἔχον δεῖν^ι καὶ τὰς οἰκίσεις
 καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αὐτοῖς παρασπειύασθαι,^μ ἢ
 τις μήτε τοὺς φύλακας ἕς ἀρίστους εἶναι παύσει^ν αὐτοὺς^ο
 κακουργεῖν τε μὴ ἴκασι^π περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Καὶ
 ἀληθῶς γε φήσει. Ὅρα δὴ, εἶπον ἰγὰ,^ρ εἴ τοιοῦτος τινὰ
 τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι
 ἴσασθαι· πρῶτον μὲν^ς οὐσίαν κεκτημένοι^τ μηδεμίαν μηδένα
 ἰδίαν,^υ ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη ἔπειτα οἴκησιν καὶ ταμιεῖον
 μηδεὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἰσ-

σκευασμένοι III. — εἰαν ἄν γ. — γ' om t. — ὄντι εἰ. — μέντος ε. — ἄρτι κ. — τυχεῖν
 τῆς ὀρθῆς ε. — μὴ ἔπι. — τὸ ΑΠΙΔΚητον: τφ °σ. — ἡμέτεροι φ. — εἰσίν ΑΗγ: εἰ-
 τοῖς °σ. — δεῖν εἶναι ΔΚγ. — παρασπειύασθαι ΑΠ, παρασκευάσθαι ΒΓ. — παύσει
 φσ, παύση ετ: ceteri παύσει. — αὐτοῖς om ΔΚγ. — ἔπειτα Θσ: ἐπείγῃ °σ. — ἔργ
 οδ
 ...τρόπον om σ. — εἰ Θ, οδ φσ. — μὲν οὖν κ. — κεκτημένους Κγ, κεκτημένοι ε. —

εἰμην] Sic emendavimus; vulgo εἰεν,
 quod sensu caret; εἰμην Attica est optati-
 vi forma (v. Maistrar. de dialect. p. 58.
 Flecher. ad Weller. t. II. p. 601. et Heind.
 ad Theat. §. 12.) pro εἰμην; subjectum
 est ἡμεῖς, ut in progressu: εἰμην φυ-
 λακτέον παρτι τρέψῃ, μὴ τοιοῦτον ἡμῶν οἰ
 ἐπαινοῦσι παρτι τρέψῃ; ὁμοίως παρασκευ-
 ασμένοι activam habet significationem, ut
 solet perfectum passivi, v. Jens. ad Lu-
 cianum. Tyrannia. v. IV. p. 806. ed. Bip.
 Ast.

εἰ τῷ ὄντι] Doest et in Ald. et Bas. 1.
 De verbis μεγίστων τῆς εὐλαβείας vid.
 ad I. 2. Ast.

πρὸς τὸ ἡμεροῖ εἶναι] Lectio haec quo-
 modo forei possit non video: cur enim,
 πρὸς τὸ ἡμεροῖ εἶναι, quod nullo futuro sunt, di-
 ceset? Legendam igitur arbitror, parum
 mutata scriptura, multum tamen mutato
 sensu, εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν
 πρὸς τὸ ἡμεροῖ εἶναι αὐτοῖς τε καὶ τοῖς
 φυλαττομένοις ἔν' αὐτοῖς. Intelligit
 enim (at auditor) 'Si futurum est ut ha-
 beant quod maxime confert ad reddendos

ipsis mites et sibi invicem et iis quos
 custodiunt.' STEPH.

πρὸς τὸ ἡμεροῖ εἶναι] Vulgo πρὸς τῷ
 ἡμερ. εἶν., quod sensu cassum; τὸ jam
 Steph. reponendum esse monuerat. Πρὸς
 est, ut sexcentis ponitur, quod attinet ad
 a. in. Ast.

παύσει] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Mak
 Steph. παύσει scripsit, hand debio propter
 sequens ἐπείγῃ; imo contra ἐπείγῃ propter
 praecedens εἰσίν: in ἐπείγῃ vel Atticam
 ἐπαιροίη (optativ. futuri) mutari debebat,
 quod nos fecimus. Sic etiam Ficinus
 videtur legitime veniens: quisquis ame-
 mentis diceret — ne ἔπος, quousque op-
 timi viri cessant, prohiberet, neque eos ad
 ceteros civos induceret. Ceterum Bas.
 1. margini ad ἐπείγῃ adscriptum habet
 ἐπείγῃ. Ast.

πρῶτον μὲν] Citat haec Steb. xi. p.
 274. ubi οὐδὲ μίαν exhibetur et φ' μὲ;
 nec φυλακίης, ut Bas. 1. Ast.

ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη] Schol. Rabnk. p.
 157. εἰ μὴ τῆν ἀνάγκην, ἡμέτερον φημι
 καὶ βρόματον ἐντέλλῃ. Ast.

εἰσι τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου ἰσχυροὶς τε καὶ ἀνδρείοι, ταξασμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς τούτου, ὅσων μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἰνιαυτὸν μῆτε εἰδεῖν φοιτῶντας δὲ ἐς τὴν ξυσσίτια, ἧς περ ἰστρατοπεδευμένους, κοινῇ ζῆν. χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι βίον παρὰ βίῳ ἀσὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδίδονται τοῦ ἀνθρώπου, οὐδὲ ὅσα τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτῆσει ξυμμιγνύντας μαιίνεσιν, διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις δὲ ἀκέραιον ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ ἄπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σῶζονται τ' ἂν καὶ σῶζοιεν τὴν πόλιν ὅποτε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται, οἰκονόμοι μὲν καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἴσονται, δεσπότες δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων

II. 417.
III. l. 104.

α μηδὲν ἴδιαν μηδεμίαν φ: ἴδιαν om f.—ν δέονται om g.—ν πολέμου om ζ.—z δε φ.—j ες φ.—z ἰστρατοπεδευμένους ζ.—z δεῖον ΗΦΔΥ.—b παρὰ ζ.—c τὸ add ΑΘΗΨΤ.—d χρυσοῦ ΘΦΚστ.—e καὶ ἀργυρίου ΘΠΔΚστ, om φ.—f αὐτῶν υ et rc g.—z περιάψασθαι fm.—b ἀργυροῦ D.—j μὲν ἂν Η.—j σῶζονται τ' q: σῶζονται *s.—k ἂν om Η.—j ὅποτε Κ.—m κτήσονται Κ.—n μὲν om t et pr Η.—o ζ. ΑΘΠΨΚ

ταξασμένους] *Jussos*, i. e. ex praescripto, significatione passiva; quam aoristus 1. medii saepenumero habet, vid. Küster. de verb. med. p. 157. Abresch. et Lancell. ad Xenoph. Ephes. i. 15. p. 173. Ast.
ξυσσίτια] *Convivium publica*, parco et fragali apparatu, apud Cretenses et Lacedaemonios ἄνθρα et φαδίστρια s. φαδίστρια dicta, vid. Aristotel. Polit. ii. 10. Plutarch. Lycurg. 12. Agesil. 20. Pausan. vii. 1. Athen. iv. 19. p. 141. A. et 148. A. Schol. Ruhnk. ad Platon. Crit. p. 210. et de Legib. i. p. 222. Meurs. Misc. Lacon. p. 48. Ceterum traduxit haec, ut plura alia in Platonica civitate, Aristophanes in Ἐκκλησιαῖς. 673. Cf. Morgenstern. Commentat. p. 74. et 307. Ast.
ἰστρατοπεδευμένους] Stob. ἐξιστρατοπεδευμένους. Ast.
παρὰ τῶν] Inter παρὰ et τῶν non dubito quin particula τὸ sit omissa: (de cuius et in aliis locis omissione dictum

fuit) et legere oporteat, παρὰ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα. Stob.
, περὶ τὸ τῶν] Sic Stob. Pepl. etiam cod. Reg. et τὸ inserendum esse jam Steph. viderat. Ast.
ἐπὶ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι] *Idem lectum subire*, sc. cum auro, est: eam domum intrare, in qua aurum et argentum est. Vertit Ficinus: *aut sub lecto suo recipere*, ac si *παρίεναι* (admittere, inducere) legisset. Ast.
περιάψασθαι] *Est induere vestes auro argenteoque distinctas atque pictas*, ut p. 328. περιτίθημι et ἀμφιένθημι. Ficinus vertit: *circumferre*. Præterea videtur legendum: *οὐδ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι* pro *αὐτὸν ὄροφον ἰέναι*. Prius tamen potest defendi. FARNES.
σῶζονται τ' ἂν] Sic e Stob. reposuimus; vulgo τε abest. Ast.
δεσπότες δ' ἐχθροὶ] Stob. δεσπότες: δὲ καὶ ἐχθροὶ, quod placet. Mox δὲ in Stob. deest. Ast.

τῶν ἄλλων πολιτῶν γιγνήσονται, μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισοῦ-
 μνοι καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλεύομενοι διάζουσι
 πάντα τὸν βίον, πολὺ πλείω^ρ καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς
 ἴνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν^ρ πολεμίους. θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα
 ὀλίθρου αὐτοὶ τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὐκ πάντα
 ἴσμεκα, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατασκευάσθαι τοὺς^τ
 φύλακας οἰκῆσεώς τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα νομο-
 θετήσωμεν,^ρ ἢ μή; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαῦκον.

ισμτ.—^ρ πλείων κήτω.—^ρ ἔξωθεν ε.—^ρ τοὺς τε κήμττ.—^ρ νομοθετήσωμεν ἈΒΠητο :
 νομοθετήσωμεν ^ρτ.

πολύ πλείων] Sic cod. Reg. et Stob.
 quanquam nunc fere poenitet πλείων, quod
 sic adverbialiter saepius legitur (ut apud
 Xenoph. Hier. i. 8. v. 6.) exterminasse.
 Etenim πλείων etiam interpretatio illius

πλείων esse potest. Ast.

τοὺς φύλακας] Libri editi τε interpo-
 situm habent, quod cod. Reg. auctori-
 tate delevimus. Ast.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Δ.

§. 1. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὑπολαβὼν τί οὖν, ἔφη, ᾧ Σά-
κρατες, ἀπολογήσῃ,^a ἴάν τις σε φῆ μὴ πάνυ τι^b εὐδαίμο-
νας ποιῆιν τούτους τοὺς ἄνδρας, καὶ ταῦτα δι' ἑαυτοὺς, ἂν
ἔστι^c μὲν ἡ πόλις τῆ ἀληθείᾳ, οἱ δὲ μηδὲν ἀπολαύουσιν^d
ἀγαθὸν τῆς πόλεως, οἷον οἱ^e ἄλλοι ἀγροὺς τι^f κεκτημένοι
καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας, καὶ ταύ-

Steph.
ii. 419.

Bek.
iii. i. 165.

^a ἀπολογήσῃ. v.—^b πάνυ τοι ΘDKQ et corr Π, πάντη v.—^c ἔστι. K.—^d ἀπο-
λαύουσιν DKQ.—^e οἱ cum ε solus H.—^f τε om Φ.—ε ἴδιος Φ, ἴδιος H.—^h λέγεις pr

καὶ ταῦτα δι'] Mihi venit in mentem aliquando suspicari scribendum esse, καὶ ταῦτα δὲ, αὐτοῖς ἂν ἐστὶ μὲν etc. Fic. quidem certe lectionem illam δι' ἑαυτοὺς non agnoscit, quippe qui vertat, *Quid o Socrates afferes, inquit, siquis te dicat non multum hos viros beatos efficere? quum tamen ipsi sint quorum re vera est civitas.* Si tamen illam retinere oporteat, videndum an hæc verba, εὐδαίμονας δι' ἑαυτοὺς, significare possint, *felices illis bonis quæ suo labore suaque industria comparare possunt.* STERN.

δι' ἑαυτοὺς] Morgenstern. in Commentat. p. 215. not. 107. ex Buttmani conjectura legi volebat καὶ ταῦτα δὲ αὐτοῖς; sed verba sanissima sunt. Sensus est, 'haud felices efficit viros, et quidem sua ipsorum culpa, ut qui, quom revera civitas in ipsorum potestate sit, hac sua possessione non fruuntur.' Cf. v. 13. p. 466. A. Ast.

οἱ ἄλλοι] Articulum *οἱ* post ἄλλοι videtur Ficinus reperisse, quom veritat: *alii, qui et agros possident*; sed eo non opus est; participia enim κεκτημένοι—οἰκοδομούμενοι cet. non referenda sunt ad οἱ ἄλλοι, sed ad ἀπολαύουσι μηδὲν ἀγαθόν; ut sensus sit, 'nihil eorum percipiunt, quibus reliqui fruuntur, agorum puta possessionem; domorum magnificarum extructionem.' Ceterum Aristoteles Polit. ii. 3. (c. 2. §. 16. Schmeid.): *ἔτι δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀφαιρούμενος τῶν φυλάκων, δὴν φησὶ δεῖν εὐδαίμονα ποιεῖν τὴν πόλιν τὸν νομοθέτην, ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονεῖν δὴν, μὴ τῶν πλείστων ἢ μὴ πάντων μερῶν ἢ τινῶν ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν—ἀλλὰ μὴν εἰ οἱ φύλακες μὴ εὐδαίμονες, τίτες ἕτεροι: οὐ γὰρ δὴ οἱ γε τεχνῆται καὶ τὸ πλεῖθος τὸ τῶν βαυαύσων.* Sed vid. Morgenstern. Commentat. p. 166. not. 13. Ast.

ταῖς πρέπουσαν κατασκευὴν κτῶμενοι, καὶ θυσίας θεῶς
 ἰδίας^ε θύοντες, καὶ ξενοδοκοῦντες, καὶ δὴ καὶ ἂν νῦν δὴ σὺ
 ἔλεγες,^β χρυσοὶ τε καὶ ἄργυροι κεκτημένοι καὶ πάντα ὅσα
 νομίζονται τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι· ἀλλ' ἀτεχνῶς,
 φαίη ἂν, ὡς περ ἐπίκουροι μισθῶτοί ἐν τῇ πόλει φαίνονται
 καθῆσθαι^ι οὐδὲν ἄλλο^δ ἢ φρουροῦντες.^κ Ναί, ἦν δ' ἐγώ,
 καὶ ταῦτά γε^ι ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς ταῖς σιτίοις
 λαμβάνοντες ὡς περ οἱ ἄλλοι,^μ ὅστε^ν οὐδ' ἂν ἀποδημησῶσι
 βούλωνται ἰδίᾳ, ἐξέσται αὐτοῖς, οὐδὲ ἐταίραις^ο δίδοναι, οὐδ'
 ἀναλίσκειν ἂν ποι^ρ βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμο-
 νες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦ-
 τα^ς συχὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. Ἄλλ', ἦ δ' ὅς,
 ἴστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα.^τ Τί οὖν^θ δὴ ἀπολογη-
 σόμεθα, φῆς; Ναί. Τὸν αὐτὸν οἶμος, ἦν δ' ἐγώ, πορευό-
 μενοι εὐρησομεν, ὡς ἐγῶμαι, ἂ λεκτία. ἔροῦμεν γὰρ ὅτι
 θαυμαστὸν^υ μὲν ἂν οὐδὲν^φ εἴη, εἰ καὶ οὔτοι οὕτως εὐδαίμο-

ii. 439.
 iii. i. 166.

ι.—^ι κεκτησθαι cum r mg E: ipse om.—^δ ἄλλ' e.—^κ φρουροῦντες E.—^γ φ e.—
^μ ὅστερ οἱ ἄλλοι λαμβάνοντες e.—^ν ὅστ' γε.—^ο ἐταίραις AIPP et mg D, ἐταίραις ε,
 ἐταίροις ΘΦDKet et corr Π: ἄλλοις *r.—^ρ ποι AΘMDKv, τον q: τῆ *r.—^ς ταῦτα
 om DKet.—^τ κατηγορημένα K.—^υ εἰ e.—^φ δὴ om e.—^ψ θαυμαστὸν om ε.—^φ ἂν

[*Idias*] Cod. Reg. *Idios*. Ficinus: *su-*
ctaque diis priuata faciunt. Ast.

[*καθῆσθαι*] Vulgo *κεκτησθαι*, quod sen-
 su caret et ex progressione huc irrepisse
 apparet. Jam diu emendauimus *καθῆ-*
σθαι, quod cum *κεκτησθαι* facile permutari poterat; idque unum sensus postulat et Ficinus confirmat, ut qui uerterit: ipsi uero—in urbe sedent uicili agentes aliud, quam custodiam. *Καθῆσθαι* duplicem continet vituperationem; significat enim tam otiosam desideremque uivendi rationem (sic Polit. ii. 12. p. 371. B: ἀργήσαι τῆς ἀπτοῦ δημιουργίας, καθήμενος ἐν ἀγορῇ. Xenoph. Econ. vi. 7. τοὺς δὲ τεχνίτας μὴ μάχεσθαι, ἄλλ', ἕπερ πεπαιδευται, καθῆσθαι μήτε ποιοῦντας μήτε κινδυνεύοντας. Liban. Socrat. Apolog. p. 671. A. τὸ καθῆσθαι ποιοῦντα μηδέν. Cf. Græu. Lect. Hesiod. c. xi. Bergler. ad Alciph. i. 26. Klotz. ad Tyrt. p. 143. Est Latinorum *sedere* et *desidere*), quam vile hominum genus; *καθῆσθαι* enim et *καθήμενος* propriae sunt uoces in artibus sellulariis isque contentis, vid. Salmas. de usur. c. 12. p. 337. Valcken. ad Herodot. ii. 86. et Ammon. p. 215.—Deinde ad

οὐδὲν ἄλλο intelligi debet uolentes. vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 180. Duker. ad Thucyd. Hi. 85. Fischer. ad Wesler. t. iii. p. ii. p. 33. Latinorum est *uicili aliud quam*, de quo vid. Gronou. ad Liv. ii. 1. Duker. ad Flor. iii. 23. 3. Ast. [*ἐπισίτιοι*] Laudat hunc locum Athen. vi. p. 246. A. ubi legitur *λαβόντες*. Ast. οὐδὲ ἄλλοις δίδοναι] Ficin. *Neque quidquam scortis largiri*. Codex Reg. uestigia genuinae lectionis plura conseruauit, legens *ἐταίροις*, corrupte tamen pro *ἐταίραις*. Ex illa uoce, *ἐταίροις*, interpretationis sane non bonum loco ortum est ἄλλοις, quod textum plane corrumpit. FAERSS. [*ἐταίραις*] Cod. Reg. et Ven. *ἐταίροις*, unde fluxit quod in Ald. Bas. 1. 2. et Steph. scriptum reperitur, ἄλλοις. Serpissime inter se permutata legitima *ἐταίροις* et *ἐταίραις*, ut in Xenoph. Hellen. E. 3. 46. Anab. iv. 2. 3. et 30. Cf. Alberti Observat. Philol. in Jacob. v. 12. Sluiter. Lect. Andocid. p. 107. et Schweighäus. ad Athen. xiii. p. 566. A. Ironiam in his inesse, produnt ea, quæ sequuntur et *εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι*. Ast.

νίστατοί εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οὐκ
κίζομεν, ὅπως ἔν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον,
ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις· ᾤθημεν γὰρ ἐν τῇ
τοιαύτῃ μάλιστα ἂν εὐρεῖν^α δικαιοσύνην καὶ αὖ ἐν τῇ
κάκιστα οἰκουμένη ἀδικίαν, κατιδόντες^β δὲ κρῖναι ἂν ὁ κά-
λαι ζητοῦμεν. νῦν μὲν αὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαιμόνα
πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες, ὀλίγους^α ἐν αὐτῇ τοιούτους
τινάς θέντες,^β ἀλλ' ὅλην αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψό-
μεθα.^γ ὡς περ οὖν ἂν^δ εἰ^ε ἡμᾶς ἀνδριάντας^ε γράφοντας III. I. 167.
προσελθῶν τις^ε ἔψεγε, λέγων^β ὅτι οὐ τοῖς κάλλιστοις τοῦ
ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν—οἱ γὰρ ὀφθαλ-
μοὶ κάλλιστον ὄν οὐκ ὀστρεῖω ἐναηλιμμένοι^ι εἰεν ἀλλὰ
μέλακι—, μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν πρὸς αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι

οὐδὲν ἈΘΦέσιμ, ἂν οὐδὲν ἂν DK : οὐδὲν ἂν *ε.— ταύτη ε.— μάλιστα^α υ.— ἄνευ-
ρεῖν ΦΔΓ.— κατιδόντα γ.— ὀλίγους post τοιούτους ponit φ : ὀλίγους ἐν αὐτῇ ὀλί-
γους τινὰς ε.—^β τίθεντες Δεσμ.— σκεψόμεθα ΘΦε et corr Π : σκεψόμεθα γ.—^γ ἂν
οὐ εἰμ.—^δ εἰ om ΘΓ.—^ε ἀνδριάντα υ.—^ε τις ἂν ε, ἂν τις εἴποιε.—^ε ἔψεγε λέγων

προσελθῶν ἂν τις] In cod. Reg. deest
ἂν, quod probat Schafer. Melet. Crit. p.
102. haud satis recte, ut opinor; ἂν enim
non otiosum est, sed et hoc et praecedens
habent, quo referantur. Scilicet prius ἂν
in ὅπως ὄν ἂν ad totam, quae sequitur,
enuntiationem pertinet et poni aliquid
significat, quod fieri posse cogitetur; al-
terum, cum participio προσελθῶν con-
iunctum, ad hoc solum spectat et signifi-
cat, si forte accederet. Sic Polit. x.
698. C. γράψας ἂν—ἐξαπατήσῃ ἂν. Phaedr.
260. A. Gorg. 521. C. Xenoph. Anab.
vi. 4. 7. vid. Hermann. ad Viger. p. 781.
Ast.

προστίθεμεν] Schäferus l. l. legi iube-
bat προστιθέμεν; quod haud necessa-
rium esse censeo; namque dum, ut solet,
constructions mixtae sunt: ἔψεγε, ὅτι οὐ
—προστιθέμεν, et λέγων ἔτι, οὐ προστί-
θετε; igitur propter orationem directam,
quae locum etiam habere poterat et scrip-
tori observabatur, προστίθεμεν recte ha-
bere existimo. Quod sequitur: οἱ γὰρ
ὀφθαλμοί—εἰεν (sic vulgo legitur), id pro
accusativo cum infinitivo positum est, ut
solet optativus adhiberi, indicativo vel
optativo cum ἔτι praecedente. Sic Polit.
x. p. 614. D. ἐαυτοῦ δὲ προσελθόντος
εἰπεῖν, ὅτι θέω—ἐγγελον γενέσθαι—καὶ
διακελεύοντός οἱ ἀκούειν—πάντα τὰ ἐν τῷ
τόπῳ. Sympos. c. 26. p. 58. οἰμαι γὰρ σε

ὀφθαλμοὶ πως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατα-
σκευάσθη τὰ πράγματα δι' ἔρωτα καλῶν
αἰσχροῶν γὰρ οὐκ εἴη ἔρος. Phaedon. 95.
D. οὐδὲν καλῶν φησ—ἔτι δὲ πολυχρό-
νιον τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ—καὶ ταλακτερου-
μένη τε δὴ πρῶτον τὸν βίον ζῆν καὶ
ἀπολλύσασθαι p. 69. B. ἔτι τιες ἔλεγον—
καὶ πότερον τὸ αἰμά ἐστιν, ἢ φρονούμεν—
ὃ δὲ ἐγκέφαλος ἐστιν ὃ τὰς αἰσθήσεις πα-
ρέχων τοῦ ἀκούειν—ἐκ τούτων δὲ γήγροιο
μνήμη καὶ δόξα. Epist. vii. p. 328. C.
ὅμως ἔβραβε δέω—καὶ τὸν περὶ τὸν εἶνα
πέλας γὰρ ἓνα μόνον, ἰκανῶς πάντα ἐχειρ-
γασμένος ἰσομην ἀγαθῶ. Xenophon.
Anabas. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ
ταυτὰ, ὅτι παντὸς ἔξια λέγει (Schäferus
corrige vult λέγει) χεῖμῶν γὰρ
εἴη καὶ οὐτε—ἕστατον εἴη est. Vide
Schäfero laudata p. 102. Neque hic
optativus statim post indicativum positus
offendere debet; solent enim Graeci etiam
in una eademque periodo indicativum et
optativum conjungere, ut Phileb. 35. E.
38. E. Sympos. 208. C. Dialog. de just.
374. B. Isocrat. de Pac. p. 177. ed. Co-
raï. Cf. Matthii Miscell. Philolog. v. II.
p. i. p. 63. Gr. Graec. p. 710. et Heind.
ad Phaedon. §. 12. et 16. Sic vulgatam
scripturam εἰεν defendi posse existimo;
quamquam magis placet id, quod nos re-
posuimus, εἰεν. De verbis ὀφθαλμοί,
κάλλιστον ὄν, vid. ad i. 9. Ast.

ταῖς κρίπουσαν κατασκευὴν κτάνενοι, καὶ θυσίας θεοῖς
 ἰδίας^ε θύοντες, καὶ ξενοδοκοῦντες, καὶ δὴ καὶ ἂ νῦν δὴ σὺ
 ἔλεγες,^δ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον κερκημένοι καὶ πάντα ὅσα
 νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίους εἶναι· ἀλλ' ἀτεχνῶς,
 Φαίη ἂν, ὡς περ ἰκίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται
 καθῆσθαι^ι οὐδὲν ἄλλο^κ ἢ φρουροῦντες.^κ Ναί, ἦν δ' ἐγώ,
 καὶ ταῦτά γε^ι ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς ταῖς σιτίοις
 λαμβάνοντες ὡς περ οἱ ἄλλοι,^μ ὥστε^ν οὐδ' ἂν ἀποδηῆσαι
 βούλωνται ἰδία, ἐξίσταται αὐτοῖς, οὐδὲ ἑταίραις^ο δίδοναι, οὐδ'
 ἀναλίσκειν ἂν ποι^π βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμο-
 νες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦ-
 τα^ρ συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. Ἄλλ', ἦ δ' ὅς,
 ἴστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα.^ς Τί οὖν^τ δὴ ἀκολογη-
 σόμεθα, φῆς; Ναί. Τὸν αὐτὸν οἶμον, ἦν δ' ἐγώ, πορευό-
 μνοι εὐρήσομεν, ὡς ἐγῶμαι, ἂ λεκτία. ἐρῶμεν γὰρ ὅτι
 θαυμαστὸν^υ μὲν ἂν οὐδὲν^φ εἴη, εἰ καὶ οὗτοι οὕτως εὐδαίμο-

11. 439.
 III. i. 166.

ι.—¹ κερκῆσαι cum γ mg E: ipso om.—² ἄλλ' α.—³ φρουροῦντες E.—⁴ γ' α.—
 = ὅσπερ οἱ ἄλλοι λαμβάνοντες α.—⁵ ὅστ' γτ.—⁶ ἑταίραις AΠΠ et mg D, ἑταίροις ι,
 ἑταίροις ΘΘDKετ et cop Π: ἄλλοις *γ.—⁷ ποι AΘMDKυ, ποσ γ: πη *γ.—⁸ τοιαῦτα
 om DKετ.—⁹ κατηγορημένα K.—¹⁰ αὐ τ.—¹¹ δὴ om α.—¹² θαυμαστὸν om ι.—¹³ ἐν

[Idias] Cod. Reg. Idios. Ficinus: *saepeque diis privata faciant.* Ast.

καθῆσθαι] Valgo κερκῆσθαι, quod sensu caret et ex progressu huc irrepisse apparet. Jsm diu emendavimus καθῆσθαι, quod cum κερκῆσθαι facile permutari poterat; idque unum sensus postulat et Ficinus confirmat, ut qui verterit: ipsi vero—in urbe sedent nihil agentes aliud, quem custodiam. Καθῆσθαι duplicem continet vituperationem; significat enim tam otiosam desideraque vivendi rationem (sic Polit. ii. 12. p. 371. B: ἀργήσῃ αὐτοῦ δημιουργίας, καθήμενος ἐν ἀγορῇ. Xenoph. Econ. vi. 7. τοὺς δὲ τεχνίτας μὴ μάχεσθαι, ἄλλ', ὅπερ περαιομένους, καθῆσθαι μήτε ποιοῦντας μήτε κινδυνεύοντας. Liban. Socrat. Apolog. p. 671. A. τὸ καθῆσθαι ποιοῦντα μηδέν. Cf. Græv. Lect. Hesiod. c. xi. Bergler. ad Alciph. i. 26. Klotz. ad Tyrt. p. 143. Est Latinorum *sedere* et *desidere*), quam vile hominum genus; καθῆσθαι enim et καθήμενος propriae sunt voces in artibus sellulariis iisque contentis, vid. Salmas. de usur. c. 12. p. 337. Valcken. ad Herodot. ii. 86. et Ammon. p. 215.—Deinde ad

οὐδὲν ἄλλο intelligi debet ποιοῦντες. vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 180. Duker. ad Thucyd. iii. 85. Fischer. ad Welser. t. iii. p. ii. p. 33. Latinorum est nihil aliud quam, de loco vid. Gronov. ad Liv. ii. 1. Duker. ad Flor. iii. 23. 3. Ast. ἐπισίτιοι] Laudat hunc locum Athen. vi. p. 246. A. ubi legitur λαβῆρες. Ast. οὐδὲ ἄλλοις δίδοναι] Ficin. Neque quidquam scortis largiri.— Codex Reg. vestigia genuinae lectionis plura conservavit, legens ἐτέροις, corrupte tamen pro ἐταίροις. Ex illa voce, ἐτέροις, interpretationis sane non bonae ortum est ἄλλοις, quod textum plane corruptit. FLEHSE. ἐταίροις] Cod. Reg. et Ven. ἐτέροις, unde fluxit quod in Ald. Bas. 1. 2. et Steph. scriptum reperitur, ἄλλοις. Sepissime inter se permutata legitimus ἐτέροις et ἐταίροις, ut in Xenoph. Hellen. ii. 3. 46. Anab. iv. 2. 3. et 30. Cf. Alberti Observat. Philol. in Jacob. v. 12. Stuter. Lect. Andocid. p. 107. et Schweighäus. ad Athen. xiii. p. 566. A. Ironiam in his inesse, produnt ea, quæ sequuntur οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι. Ast.

νίστατοί εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οὐκίζομεν, ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον, ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις· ἀπήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάλιστα ἂν εὐρεῖν δίκαιοσύνην καὶ αὐτὴ ἐν τῇ κάκιστα οἰκουμένη ἀδικίαν, κατιδόντες δὲ κρῖναι ἂν ὁ πάλας ζητοῦμεν. νῦν μὲν οὖν, ὡς οἴομεθα, τὴν εὐδαιμόνα πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες, ὀλίγους^α ἐν αὐτῇ τοιούτους τινας θέντες,^β ἀλλ' ὅλην αὐτίκῃ δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα.^γ ὡς περ οὖν ἂν^δ εἰς ἡμᾶς ἀνδριάντας^ε γράφοντας III. I. 167.προσελθὼν τις^ς ἔψεγε, λέγων^β ὅτι οὐ τοῖς κάλλιστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν—οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ κάλλιστον ὄν οὐκ ὀστρεῖω ἐναηλιμμένοι^ι εἰεν ἀλλὰ μέλανι—, μετρίως ἂν ἰδοκοῦμεν πρὸς αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι

οὐδὲν ἈΘΠῆσιπτι, ἂν οὐδὲν ἂν DK : οὐδὲν ἂν *ε.— τὰυτῆ ε.— μάλιστα' v.— ἄνευ-
ρεῖν ΦDr.— κατιδόντα q.— ὀλίγους post τοιούτους ποισι Φ : ὀλίγους ἐν αὐτῇ ὀλί-
γους τινας ε.— τίθεντες Δvππ.— σκεψόμεθα ΦvC et corr Π : σκεψόμεθα q.— ἂν
οἷσ ἐππ.— εἰ om ΦvC.— ἀνδριάντα v.— ε τις ἂν ε, ἂν τις ἔψεγε.— ἔψεγε λέγων

προσελθὼν ἂν τις] In cod. Reg. deest ἂν, quod probat Schafer. Melet. Crit. p. 102. haud satis recte, ut opinor; ἂν enim non otiosum est, sed et hoc et praecedens habent, quo referantur. Scilicet prius ἂν in ὅσπερ ὄν ἂν ad totam, quae sequitur, enuntiationem pertinet et poni aliquid significat, quod fieri posse cogitetur; alterum, cum participio προσελθὼν conjunctum, ad hoc solum spectat et significat, si forte accederet. Sic Polit. x. 598. C. γράψας ἂν—ἐξαπατήσῃ ἂν. Phaedr. 260. A. Gorg. 521. C. Xenoph. Anab. vi. 4. 7. vid. Hermann. ad Viger. p. 781. Ast.

προστίθεμεν] Schäferus l. l. legi jubebat προστιθέμεν; quod haud necessarium esse censo; namque dum, ut solet, constructiones mixtae sunt: ἔψεγε, ἔτι οὐ—προστιθέμεν, et λέγων ἔτι, οὐ προστίθεται; igitur propter orationem directam, quae locum etiam habere poterat et scriptori observabatur, προστίθεμεν recte habere existimo. Quod sequitur: εἰ γὰρ ὀφθαλμοί—εἰεν (sic vulgo legitur), id pro accusativo cum infinitivo positum est, ut solet optativus adhiberi, indicativo vel optativo cum ἔτι praecedente. Sic Polit. x. p. 614. D. ἐπιτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπέν, ἔτι εἰσι—ἐγγυλον γενέσθαι—καὶ διακελεύοντό οἱ ἀποεῖν—πάντα τὰ ἐν τῇ τόσῃ. Sympos. c. 26. p. 58. εἰμαι γὰρ σε

ὀφθαλμοὶ πως εἰπέν, ἔτι τοῖς θεοῖς κατασκευασθῆναι τὰ πρόφραγμα δι' ἔρατα καλῶν αἰσχροῶν γὰρ οὐκ εἴη ἔρασι. Phaedon. 96. D. οὐδὲν καλέειν φησι—ἔτι δὲ πολυχρόνιον τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ—καὶ ταλαιωροῦμένη τε δὴ πρῶτον τὸν βίον ζῆν καὶ ἀπαλλοῖστο p. 69. B. ἔτι τινας ἔλεγον—καὶ ἄλλοτερον τὸ αἰμαί ἐστιν, ὃ φρονούμεν—ὃ δὲ ἐγκέφαλος ἐστιν ὃ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀποεῖν—ἐκ τούτων δὲ γήγνατο μύμη καὶ δόξα. Epist. vii. p. 328. C. εἰμας ἔβρεψε δεῖν—καὶ νῦν τειρατόν εἶναι πείσας γὰρ ἕνα μόνον, ἰκανῶς πάντα ἐχειρασμένους ἰσοίμην ἀγαθῶ. Xenophont. Anabas. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταυτὰ, ἔτι παντὸς ἔξια λέγει (Schäferus corrigi vult λέγει) Ζεῦσι χειμῶν γὰρ εἴη καὶ ὄστρα—δυνατὸν εἴη est. Vide Schäfero laudata p. 102. Neque hic optativus statim post indicativum positus offendere debet; solent enim Graeci etiam in una eademque periodo indicativum et optativum conjungere, ut Philob. 35. E. 38. E. Sympos. 208. C. Dialog. de just. 274. B. Isocrat. de Pac. p. 177. ed. Corai. Cf. Matthiis Miscell. Philolog. v. ii. p. i. p. 58. Gr. Graec. p. 710. et Heind. ad Phaedon. §. 12. et 16. Sic vulgatam scripturam εἰεν defendi posse existimo; quanquam magis placet id, quod nos resposimus, εἰσιν. De verbis ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, vid. ad i. 9. Ast.

λέγοντες ὦ θαυμάσιε, μὴ οἴου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὐτὰ ἄλλα μέρη, ἀλλ' ἄθρει εἰ τὰ προσήκοντα ἐκάστους ἀποδιδόντες τὸ ὅλον καλὸν ποιούμεν.¹ καὶ δὴ καὶ νῦν μὴ ἀνάγκαζε ἡμᾶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν, ἢ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται ἢ φύλακας. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφίεσαντες καὶ χρυσὸν περιβέντες πρὸς ἠδοὴν ἐργάζεσθαι κτελείει τὴν γῆν, καὶ τοὺς κεραμίας^m κατακλίναντεςⁿ ἐπὶ δεξιᾷ^o πρὸς τὸ πῦρ διακίνοντάς τε καὶ εὐαρχουμένους, τὸν τροχὸν παραθεμένους, ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι^p κεραμεύειν, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας τοιοῦτῳ τρόπῳ μακαρίους ποιεῖν, ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νοθεύει, ὡς, ἂν σοι πει-

ii. 421. θώμεθα,^q οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἴσται οὔτε ὁ^r κεραμεὺς κεραμεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα, ἐξ ἂν πόλις γίγνεται. ἀλλὰ τῶν μὲν^s ἄλλων ἐλάττων λόγος.^t νευρο-

iii. i. 168. ῥάφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι καὶ διαφθαρέντες καὶ προσποιησάμενοι εἶναι μὴ ὄντες πόλει^v οὐδὲν δεῖνόν. φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες ἀλλὰ δοκούντες ὄρα^w δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν^x ἀπολλύασι,^y καὶ αὐτῷ^z τοῦ εὐ οἰκεῖν

τις προσελθὼν φ.— ἐναληθευμένοι K.— μηδ' α.— οὐν ο.— ποιούμεν φ.— κεραμεὺς ε.— ἐπικλίναντες III.— ἐπιδεξία A, ἐπὶ δεξιᾷ ΠΙ, ἐπὶ δεξιῶν Φτ.— ἐναθροῦσται ε.— πιδόμεθα q.— ὄντα γὰρ ο.— ὁ om Θ, postponit φ.— τὰ μὲν ἕλλα K.— ὁ λόγος φ.— πόλις Θ.— πόλιν ἄρδην Θε, πόλιν τὴν ἄρδην ο.— ἀπολλύου-

ἐπιστάμεθα] Haud dubie rectius haberet ἐπιστάμεθα, ut Ficinus quoque vertit: *possimus enim et agricolas hortari, ut—animi tantum gratia colerent terram.* Tunc paulo post pro εὐδαιμονῇ legendum esset εὐδαιμονοῖη, ex lege certe Atticorum accuratius scribentium (vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 66. Hermann. ad Viger. p. 606. et in Mus. Antiq. Stud. p. 194. Schäfer. Melet. Crit. p. 121.) Sic et Ficinus videtur legisse vertens: quo univ^{er}sa civitas felix esset. Astr.

ξυστίδας] Schol. Ruhnk. p. 158. ξυστίς ἐστὶ λεπτὸν ὄφρασμα περιβέλαιον, ἢ χιτῶν κοθῆρη γυναικείος. — εἰ δὲ ξυστίδα τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ἐξέσθαι. Ἰβας δὲ τὸ τῶν τραγηδῶν ἔδωμα. Cf. interp. ad Aristoph. Nub. 70. et Ruhnk. ad Tim. p. 188. Astr.

ἐπιδεξία] Commode ad ignem se collocantes. Vulgo ἐπὶ δεξιᾷ, quod ita, ut

nos scripsimus, jam Casaubonus ad Athen. l. c. correxerat. Astr.

ἔχων σχῆμα ἐξ ἔν] Ficinus et Cornarius hęc ita acceperunt, ut ἔσται supplementum; ille enim vertit, *neque vitas alius formam habebit eorum, ex quibus fit civitas.* Sed rectius, ni fallor, ita intelliguntur: *οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα, necque, quocumque loco et ordine est a. quocumque manere fungitur, int. is erit, quem esse oportet.* Σχῆμα est *vita ratio ac conditio* (v. Raphael. ad Philip. ii. 7.) locus et munus. Astr.

νευροῤῥάφοι] Laudat Stob. xli. p. 275. ubi scribitur ὄρα^s γε pro ὄρα^s ἔθ; sed illud etiam Ficinus videtur expressisse vertens, *videte*; ἔθ enim in interrogationibus frequentatur; quod, si interrogative exprimas, est *nonne*, ut Ficinus vertit. Astr.

ἀπολλύασι] Sic pro ἀπολλύουσι c Cod.

καὶ εὐδαιμονοῦν μόνον τὸν καιρὸν ἔχουσιν.^a εἰ μὲν οὖν ἡμῶς μὲν^b φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιῶμεν ἥκιστα κακούργους τῆς πόλεως, ὁ δ' ἐκείνο λέγων γεωργούς τινας καὶ ὡς περ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει. ἐστιάτορας^c εὐδαιμόνας, ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι. σκεπτόν οὖν πρότερον πρὸς τοῦτο βλέποντες τοὺς φύλακας καθιστῶμεν, ὅπως^d ὅτι πλείστη^e αὐτοῖς^f εὐδαιμονία^g ἐγγενήσεται, ἢ τοῦτο μὲν εἰς τὴν^h πόλιν ὄληνⁱ βλέποντας θεατέον εἰ ἐκείνη ἐγγίγνεται, τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς^j φύλακας ἐκείνο ἀναγκαστίον ποιῶν καὶ πειστίον ὅπως^k ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτῶν^l ἔργου ἴσονται, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὡσαύτως, καὶ οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως ἀύξανομένης καὶ καλῶς οἰκίζομένης ἰατίον ὅπως ἐκάστοις τοῖς ἔθνεσιν ἢ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. [§. 2.] Ἄλλ', ἢ δ' ὅς, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. Ἄρ' οὖν, ἢ δ' ἐγώ, καὶ τὸ τούτου^m ἀδελφὸν δόξω σοι μετρίως λέγειν; Τί μάλιστα; Τοὺς ἄλλους αὖ δημιουργοὺς σκόπει εἴⁿ τὰδε διαφθείρει,^o ὥστε καὶ^p κακοὺς γίγνεσθαι. Τὰ ποῖα δὲ^{iii. i. 109.} ταῦτα; Πλουῦτος, ἢ δ' ἐγώ, καὶ πεινία. Πῶς δὴ; Ὡδε. πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι^q θελήσειν^r ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης; Οὐδαμῶς, ἔφη. Ἄργος δὲ καὶ ἀμελής^s γε-

σιν m, ἀπολλοῦσιν ts.—^v καὶ ad AM, καὶ ἂν ΘΠΦτ, καὶ ἂν καὶ ad v, καὶ ἀπὶ DEk, καὶ γὰρ ἀπὸ q: ἂν s et cop H.—^w ἀκεῖν τι καὶ v.—^x ἔχουσιν ADKqfm et pr H, ἔχοντες φ: ἔχουσιν *s.—^y alterum μὲν om Kq.—^z ἐστιάτορας καὶ εὐδαιμόνας Hov.—^{aa} ἴπου φτ.—^{ab} πλείστον φ.—^{ac} εὐδαιμονίας φτ.—^{ad} εὐδαιμονία αὐτοῖς q.—^{ae} τὴν om H.—^{af} εἰλην πόλιν q.—^{ag} καὶ τοὺς om q.—^{ah} ὅπως om q.—^{ai} ἑαυτοῦ s.—^{aj} τούτων t.—^{ak} ἢ K.—^{al} διαφέρει A, διαφθείρειν K.—^{am} ὡς καὶ v.—^{an} ἔτι δοκεῖ σοι v.—^{ao} θέλειν K.—

Reg. et Stob. reposuimus; vid. Thom. M. p. 406. ibique interp. Ast.

καὶ ad—[ἐχουσιν] Mira est in hoc loco lectionis diversitas, Ald. Bas. 1. 2. et Steph. exhibent ἂν—[ἐχουσιν], at cod. Reg. ἄντι—[ἐχουσιν]. Particula ἂν vel καὶ ἂν sensum non habet; quocirca ad scripsimus, quod dici non potest quam crebro cum ἂν permutatum fuerit; et e cod. Reg. ἐχουσι recepit. Confirmatur hæc scriptura genuina Ficini translatione, quæ est: *videns, ut omnem civitatem simul perdat? rursumque (καὶ ad est sicuti et contra) custodes ipsi bene eam constituendi beatamque reddendi soli oportunitatem habent.* Ast.

εἰ μὲν οὖν] Mancam esse orationem apparet; fortasse legendum est: *ἐπομεν Plut.*

οὖν, ἡμεῖς μὲν—ποιῶμεν, ὁ δ' ἐκείνο λέγων—ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι. Mox καὶ ante ὅσπερ Ficino præunte delivimus. Sensus est, 'qui illud dicit, nempe agricolas fere ut in celebritate quadam festa, non ut in urbe felices convivas exhibet, is non de urbe loquitur.' Ast.

φύλακας ὡς ἀληθῶς] Ficinus vertens: *veros civitatis custodes, ἀληθεῖς legisse videtur. FAENSE.*

ἑαυτῶν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. contra Steph. ἑαυτοῦ. Ast.

§. 2. τοὺς ἄλλους] Laudat hæc Stob. Serm. xli. p. 275. v. 19. Ast.

πλουτήσας] Eandem sententiam exponit Aristoph. Plut. 510.— Mox ἐπιμελεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι et ὄτας pro υἱέσις sponte nostra scripsimus. Ast.

ήσεται μάλλον¹ αὐτὸς αὐτοῦ; Πολύ γε. Οὐκοῦν κακίω
 χυτρεὺς γίγνεται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ. Καὶ μὴν καὶ²
 ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχσθαι ὑπὸ πείας ἢ τι³ ἄλλο
 τῶν εἰς τὴν⁴ τέχνην, τὰ τε⁵ ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται
 καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους οὓς ἂν διδάσκη⁶ χείρους δημοου-
 γοὺς διδάξεται. Πῶς δ' οὐ;⁷ Ἐπ' ἀμφοτέρων δὴ, πείας
 τε καὶ πλούτου, χεῖρα μὲν τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, χείρους δὲ
 αὐτοί. Φαίνεται. Ἔτιρα δὴ, ὡς ἔοικε, τοῖς φύλαξιν εὐ-
 ρήκαμεν, ἅ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως⁸ μὴ ποτε αὐτοὺς
 λήσει⁹ εἰς τὴν πόλιν παραδύνα. Ποῖα¹⁰ ταῦτα; Πλοῦ-
 11. 422. τος,¹¹ ἦν δ' ἐγώ, καὶ πεία, ὡς τοῦ μὲν τρυφῆν τε¹² καὶ ἀρ-
 γίαν καὶ νεωτερισμὸν ἐμποιοῦντος,¹³ τοῦ¹⁴ δὲ ἀνελευθερίας
 καὶ κακοεργίαν¹⁵ πρὸς τῷ νεωτερισμῷ.¹⁶ Πάνυ μὲν οὖν,
 ἔφη. τόδε μίντοί, ὦ Σώκρατες, σκόπει πῶς ἡμῖν ἢ πόλις
 οἷα τ' ἴσται πολεμεῖν, ἐπειδὴν χρήματα μὴ κεκτημένη ἢ,
 ἄλλως τε καὶ¹⁷ πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν ἀναγκασθῆ¹⁸
 111. i. 170. πολεμεῖν; Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρὸς μὲν μίαν χαλεπάτε-
 ρον, πρὸς δὲ δύο τοιαύτας ῥᾶον. Πῶς εἴπεις; ἦ δ' ὅς.
 Πρῶτον μὲν που,¹⁹ εἶπον, ἰὰν δέη μάχισθαι, ἀρ' οὐ πλου-
 σίοις ἀνδράσι μαχοῦνται αὐτοί ὄντες πολέμου ἀθληταί;
 Ναὶ τοῦτό γε, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε; εἰς
 πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα²⁰ ἐπὶ τοῦτο²¹ παρεσκευασμένοις
 δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοις δὲ καὶ πίονοις οὐκ ἂν δοκεῖ²²

¹ ἐγενῆς φτ.—² μάλλον om pr K.—³ καὶ post μὴν om φ.—⁴ τε K.—⁵ τὴν om f et pr K.—⁶ τὰ γε K, τότε Πφ.—⁷ διδάσκη ΑΘΗΠότιμη: διδάξῃ *s.—⁸ δὴ φ.—⁹ φυ-
 λακτέον φαίνεται ὅπως v.—¹⁰ λήσει ΠΦDKστ et pr A: λήσῃ *s.—¹¹ τὰ ποία ἔστι.—
¹² πλούτος φν K: πλούτός τε φν *s.—¹³ τε om ΘΠΦDKστ.—¹⁴ ποιοῦντος ΑΘΠΦD
 Kστ: om q.—¹⁵ τῆς tv.—¹⁶ κακοεργίαν tv.—¹⁷ καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος ΘΠφστ,
 ποιοῦντος DK.—¹⁸ ἂν om φστ.—¹⁹ ἐν ἀναγκασθῆ φτ.—²⁰ ται K.—²¹ μέγιστα l—

διδάξεται] *Instructendo reddet s. ita
 instruet, ut artifices evadant deteriores.*
 Sic Polit. viii. p. 546. B. οὐδ' ἠγεμόνας
 πλέων ἐπαιδεύσασθε. Menon. 93. D.
 ἢ ἐκείνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο. 94. B. τοῦ-
 τος—*ἰπτίας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους*
Ἀθηναίων. Vid. Hemsterhus. ad Ari-
 stoph. Plut. p. 4. Toup. ad Suid. t. ii. p.
 383. Ast.

ἔτιρα δὴ] Laudat Euseb. Præp. Evang.
 xii. 25. p. 610. C. ubi pro δὴ scriptum
 est δέ. Mox Stob. ἔπαυσι pro ἅ παντὶ,
 vitiose. Solæcum λήσῃ mutavimus in
 λήσει.—Paulo inferius τὲ post v. Πλοῦ-

tos cod. Reg. et Stob. omittunt, quod
 placet. Sic supra Πλούτος, φν δ' ἐγώ,
 καὶ πεία. Ast.

τοῦ δὲ] Euseb. τῆς δέ. Mox κακοε-
 γίαν Bas. 1. 2. et Stob. alii κακοεργίαν.
 Deinde post νεωτερισμῷ Euseb. haud
 dubie de suo adjecit κακοεργία δέ ἐστὶ
 πᾶσα πρᾶξις ἔπιμος. Ast.

ἐπὶ τοῦτο] Vulgo ἐπὶ τούτῳ, quæ fre-
 quentissima est permutatio, vid. interp.
 ad Xenoph. Mem. i. 3. iii. 2. et nostra ad
 i. 3. Mox δοκεῖ pro δοκῆ scriptissimus,
 de quo jam monuerat Matthiæ Gr. Gr. p.
 729. Ast.

σοι ραδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἄμα γε. Οὐδ' εἰ ἐξείη,^p ἦν δ' ἐγώ, ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον αἰε^q προσφρομένον ἀναστρέφοντα^r κρούειν,^s καὶ τοῦτο ποιοῖ^t πολλὰ κίς ἐν ἡλίῳ τε καὶ κνίγει; ἄρα γε οὐ καὶ κλειούς^u χειρῶσαιτ' ἂν τοιούτους^v ὁ τοιοῦτος; Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστόν. Ἄλλ' οὐκ οἶει πυκτικῆς πλέον μετέχειν τοὺς πλουσίους ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία ἢ πολεμικῆς;^w Ἐγώ, ἔφη. Ραδίως ἄρα ἡμῖν οἱ ἀθληταὶ ἐκ τῶν εἰκότων διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται. Συγχωρήσομαί σοι, ἔφη, δοκεῖς γάρ μοι ὀρθῶς λέγειν. Τί δ', ἂν πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν ἑτέραν πόλιν τάλθη^x εἴπωσιν, ὅτι Ἡμεῖς μὲν οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ^y χρώμεθα, οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ^z ξυμπολεμησαντες^a οὐκ μὲθ' ἡμῶν ἔχετε τὰ τῶν ἑτέρων^b οἶει τινὰς ἀκούσαντας^{iii. i. 171.} ταῦτα^b αἰρήσεσθαι κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς τε^c καὶ ἰσχυοῖς^d μᾶλλον ἢ μετὰ κυνῶν προβάτοις πίσί τε καὶ ἀπαλοῖς; Οὐ μοι δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν^e εἰς μίαν, ἔφη, πόλιν συναθροισθῆ^f τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ὅρα μὴ κίνδυνον φέρη τῇ μὴ πλουτούσῃ. Εὐδαίμων εἶ,^g ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἶε^h ἄξιον εἶναι ἄλλην τινὰ προσεπιεῖν πόλιν ἢ τὴν τοιαύτην οἶαν ἡμεῖς κατασκευάζομεν.ⁱ Ἄλλὰ τί μὴν; ἔφη. Μειζώνας, ἦν δ' ἐγώ, χρῆ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας· ἐκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις^j εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων.

^p τοῦτο ΑΕΦΙεπιτ, τοῦτο Π: τοῦτη *τ.—^q δοκεῖ ΑΗΔΚετο: δοκεῖ *τ.—^r ἐξῆ ΘΦτ.—^s αἰ ΑΘΗΠΦ: αἰε^q *τ.—^t ἀναστρέφοντι τ.—^u κρούει τ.—^v ποιῆ ΘΠτ, ποιεῖ Ητ, ποιεῖν υ.—^w πλέους Α.—^x τοιοῦτος Κ.—^y πολεμικοῦς Φτ.—^z τάλθη om q.—^a ἀργυρίῳ ΠΚq.—^b δ' οὐκ ε.—^c ξ. Ηε.—^d ἀτὰ Κ.—^e τε om τ.—^f ἰσχυροῖς Κ, συχοῖς Φτ.—^g εἰ Φ, om τ.—^h ξυναθροισθῆ υ, ξυναθροισθῆ φ.—ⁱ εἰ om Θ.—^j εἴη Η.—^k κα-

ἀκούσαντας] Ald. Bas. 1. 2. ἀκούσαν-
τας. Ast.

αἰρήσεσθαι] Sic Ald. Bas. 1. et 2.
quod Steph. ut centies tacitus fecit, in
αἰρήσεσθαι mutavit, male, vid. nostra ad
Alcibiad. ii. p. 302. quibus addere potes,
si tanti putes, Thom. M. p. 159. 167.
interp. ad Lucian. t. iii. p. 478. Bip.
Observat. Miscel. iv. p. 286. et Heind.
ad Phædon. §. 32. Ast.

ἰσχυοῖς] Cod. Reg. ἰσχυροῖς, male;
respondet enim ἰσχυοῖς voci πίσος, quem-
admodum στερεοῖς voci ἀπαλοῖς. Ast.

κατασκευάζομεν] Haud dubie reponen-
dum est κατασκευάζομεν. Ast.

τὸ τῶν παιζόντων] Int. λεγόμενον, i. e.
ὅσπερ οἱ παιζόντες λέγουσι. Vid. Mat-
thiæ Gr. Gr. p. 393. Schol. Ruhnk. p.
168. πόλις παιζειν εἰδός ἐστι περτευτι-
κῆς παιδιᾶς μετῆται δὲ καὶ εἰς παροι-
μίαν. Sic et Suidas: πόλις: εἶδος παι-
διᾶς καὶ παροιμία, πόλις παιζόμεν.—De
sententia, perfecte unam debere civita-
tem esse, vide quæ expositus Morgen-
stern. p. 235. Ast. qui citat in Addend.
'Erasmii. Adag. Chil. iii. Cent. ii. 28. p.

- δύο μὲν γάρ, κ' ἀν' ὀτιοῦν¹ ἤ, ^m πολεμίαςⁿ ἀλλήλαι, ° ἢ μὲν
 II. 422. πεινήτων, ἢ δὲ πλουσίαν· τούτων δ' ἐν ἑκατέρῃ πάνυ πολλαί,
 αἷς ἐὰν μὲν^p ὡς μιᾷ προσφέρῃ, παντός ἂν ἀμάρτους,^q ἐὰν^r
 δὲ ὡς πολλαῖς, διδούς τὰ τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις, ° χρήμα-
 τὰ τε καὶ δυνάμεις ἢ καὶ αὐτούς, ξυμμάχοις μὲν αἰεὶ πολ-
 λοῖς χρήσει, ^t πολεμίοις δ' ὀλίγοις. καὶ ἕως^v ἂν ἢ πόλις
 σοι οἰκῇ σαφρόνως ὡς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἴσται, οὐ τῷ^w
 εὐδοκιμεῖν^x λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη, καὶ ἐὰν μόν-
 ον^y ἢ χιλίων τῶν προπολεμούντων· οὕτω γὰρ μεγάλην
 πόλιν μίαν οὐ ραδίως οὐτ' ἐν Ἑλλησιν οὐτε ἐν βαρβάρους
 III. i. 172. εὐρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τη-
 λικαύτης. ἢ ἄλλως οἶει; Οὐ μὰ τὸν Δί, ἔφη. [§. 3.]
 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ἂν εἴη καὶ^z κάλλιστος ὄρος τοῖς
 ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσην δεῖ^z τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιῆσ-
 θαι καὶ ἡλικίη οὕση ὅσην χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλληλ
 χαίρειν ἔαν.^a Τίς, ἔφη, ὄρος; Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τό-

τασκευόμενον v.—¹ πόλις v.—² γὰρ om Am.—³ ὀτιοῦν ΑΠΘΔΚεστμτ, ὀτιοῦν θ:
 ὀτιοῦν °r.—⁴ ἢ ΑΠΘΔΚεστμτ: εἰεν H et r θ cum r.—⁵ πολέμιαi Dgm.—⁶ ἀλλή-

λαις ΑΠΘΔΚεστμτ, ἀλλήλαις θ.—⁷ μὴ r.—⁸ ἀμάρτης K.—⁹ ἂν v.—¹⁰ ταῖς ἑτέροις
 Ks.—¹¹ χρήσιαι ΘH.—¹² ἕως v, ὅπως q: ἕς °r.—¹³ ὅπως t, οὐ τὸ v.—¹⁴ δοκεῖν K.
 —¹⁵ μόνων ΔΚtv.—¹⁶ καὶ om Htmr.—¹⁷ δεῖ r.—¹⁸ ἔαν om r.—¹⁹ μέχρι Αστμ.—²⁰ ἐπὶ r

549. ed. Colon. Meurs. de ludis Græcor.
 in Gronov. Thesaur. art. Græc. t. vii. p.
 963. et interp. ad Polluc. ix. 7.

χρήσιαι] Ald. Bas. 1. χρήσι, Bas. 2.
 χρήσιαι, quod particulam ἂν effugitaret.
 Ast.

ἕως ἂν] Mutandam esse puto particu-
 lam ἕως in ἕως: ut dicat maximam fore
 civitatem quantisper illa moderatione
 utatur: vel, ita moderate se geret. Fic.
 tamen non aliter legisse videtur quam
 ἕως: qui vertit, Et quatenus civitas ita ut
 nuper ordinata est, temperata existet,
 maxima erit. STERN.

ἕως ἂν] Donec s. quantisper, pro ἕως
 ἂν scripsimus, Stephano quoque ita cor-
 rigente; namque ἕως apud Atticos non
 usurpatur ea potestate, v. Brunck. ad
 Eurip. Phœn. 89. et ad Aristoph. Lys.
 743. Ast.

οὐ τῷ δοκεῖν] Libri editi εὐδοκιμεῖν
 habent, quod e cod. Reg. in δοκεῖν mu-
 tavimus, Ficino confirmante, ut qui ver-
 terit: neque id quidem opinione, sed re-

vera. Frequentissima est τοῦ δοκεῖν et
 τοῦ εἶναι oppositio (vid. ad lib. ii. 5.) et
 paulo inferius itidem legitimus: ὅθω γὰρ
 μεγάλην (int. ἀληθῶς ὅθω) πόλιν μίαν
 οὐ — εὐρήσεις — δοκούσας δὲ πολλὰς.—
 Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. μόνων scri-
 bunt, quod recte Steph. in μόνων muta-
 vit, Ficino præeunte, qui vertit: des-
 tarat. Ast.

ὅσην δεῖ] Bas. 1. et 2. δέ. Max pro
 ἡλικίη ὅση Ald. Bas. 1. et 2. ἡλικίη ὅ-
 σαι; deinde Ald. et Bas. 1. ἀφορισμέ-
 νους. Ast.

χαίρειν] Persuasum habeo deesse ver-
 bum ἔαν ante vel post χαίρειν: quid enim
 χαίρειν solum significare huic loco aptum
 posset? At vero χαίρειν ἔαν passim apud
 Græcos scriptores extat, et quidem apud
 hunc non minus est frequens. Sic infra,
 in fine p. 471. τὰ δ' ἄλλα χαίρειν εἶμην.
 STERN.

χαίρειν ἔαν] Verbum ἔαν e cod. Reg.
 et Ven. recepinus. Sic et Ficinus: re-
 liquam autem dimittere. In libris editis

δε· μέχρι^b οὐ ἂν ἐβέλη^c αὐξομένη^d εἶναι μία,^e μέχρι τούτου αὐξείν,^f πέρα δὲ μή. Καὶ καλῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῦτο^g αὐτὸ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν,^h φυλάττειν παντὶ τρόπῳ ὅπως μήτε σμικρὰ ἢ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκούσα, ἀλλὰ τις ἰκανὴ καὶ μία. Καὶ φαῦλόν γ', ἔφη,ⁱ ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε,^k ἦν δ' ἐγώ, ἔτι φαυλότερον τόδε, οὐ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν^l ἐπεμνήσθημεν λέγοντες ὡς δύοι, εἰάν^m τε τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἔκγονος γένηται, εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸνⁿ ἀποπέμπεσθαι, εἰάν^o τ' ἐκ τῶν ἄλλων σκουδαῖος, εἰς τοὺς φύλακας. τοῦτο δ' ἐβούλετο^p δηλοῦν ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς ὃ τις πέφυκε, πρὸς τοῦτο ἔνα πρὸς ἕν ἕκαστον ἔργον^q δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἐν^r τὸ αὐτοῦ^s ἐπιτηδεύων ἕκαστος^t μὴ πολλοὶ ἀλλ' εἰς γίγνηται,^u καὶ οὕτω δὴ ζύμψασα ἢ^v πόλις μία φύηται ἀλλὰ μὴ πολλαί. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο^w ἐκείνου σμικρότερον. Οὐ τοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ^x γαθε Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἂν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν ἀλλὰ πάντα φαῦλα, εἰάν^y τὸ λεγόμενον ἐν μέγα φυλάττωσι, μᾶλλον δὲ^z ἀντὶ μεγάλου ἰκανόν. Τί τοῦτο;^{aa} ἔφη. Τὴν παιδείαν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τροφήν.^{ab} εἰάν γὰρ εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίνωνται, πάντα ταῦτα ῥαδίως διόψονται, καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τὴν τε τῶν γυναικῶν κτῆσιν καὶ γάμων^b καὶ παιδοποιίας, ὅτι δεῖ ταῦτα^c κατὰ τὴν παροι-^{ii. 424.}μίαν πάντα ὅτι^d μάλιστα κοινὰ τὰ^e φίλων ποιῆσθαι. Ὁρθότατα γάρ, ἔφη, γίγνοιτ' αὖ. Καὶ μὴν, εἶπον, πολι-

ΑΘΗΠῆτονιτ : ἐθέλοι *σ.—^d αὐξομένη ΑΙm et pr Η : αὐξανόμενη *σ.—^e μίαν σ.—^f αὐξείν τ.—^g τοῦτ' σ.—^h προστάξομεν Φτ, προστάξομεν σ.—ⁱ ἔφη om ΘΦτ.—^j τοῦτον pr Θ.—^k γε om ΘΦτ.—^l ἐν τῷ πρόσθεν om σ.—^m ἐν σ.—ⁿ αὐτῶν ΑΠ.—^o ἐν σ.—^p βούλεται ΘΠΦDKστ.—^q ἔργον om ΘΦτ.—^r ἐν om σ.—^s αὐτὸ Κ.—^t ἕκαστος
ἐπιτηδεύων τ.—^u γένηται Κ.—^v καὶ Φτ.—^w τοῦτο Κ.—^x ἂν σ.—^y δ' itm.—^z τοῦτ' σ.—^{aa} καὶ τὴν τροφήν. ἂν σ.—^{ab} γάμων Φτ.—^c ταῦτα εἶπον Θ.—^d ὅσα m.—^e τὰ ΑΘ

omnibus ἔφν desideratur. Ast.
γίγνηται] Bas. 2. γίγνεται. Ast.
οἱτοί, ἦν δ' ἐγώ] Laudat Stob. xli. p.
275. Ast.
κοινὰ τὰ τῶν φίλων] Sic Cicero de
Offic. i. 16. ' ut in Græcorum proverbio

est, amicorum omnia esse communia.'
Vid. nostra ad Phædr. p. 396. et Muret.
in Arist. Ethic. viii. 9. t. iii. p. 456. ed.
Ruhnk. De politica hac Platonis sen-
tentia uberius disseruit De Geer in Diatr.
p. 179. Ast.

τεία ἴαν περ ἄπαξ ὀρμήσῃ εὖ, ἔρχεται ὡς περ κύκλος αὐ-
 ξανομένη. τροφή γὰρ καὶ παιδείυσις χρηστὴ σαζομένη φύ-
 σεϊ ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὐτὴ φύσει χρησταὶ τοιαύτης παι-
 δείας ἀντιλαμβάνομεναι ἐπιβελτίους τῶν προτέρων φύον-
 ται, εἰς τε τᾶλλα καὶ εἰς τὸ γενεᾶν, ὡς περ καὶ ἐν τοῖς
 ἄλλοις ζώοις. Εἰκός γ', ἔφη. Ὡς τοίνυν διὰ βραχείων
 εἰπεῖν, τούτου ἄνθεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως,
 ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ διαφθαρεῖν ἀλλὰ παρὰ πάντα

III. I. 174. αὐτὸ φυλάττωσι, τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικῆν τε
 καὶ μουσικῆν παρὰ τὴν τάξιν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα
 φυλάττειν, φοβουμένους ὅταν τις λέγῃ ὡς τὴν

ἰοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' ἄνθρωποι,

ἢ τις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται,

μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἴηται λέγειν οὐκ ἄσματα
 νέα ἀλλὰ τρόπον ἀδῆς νέον, καὶ τοῦτο ἔπαινε. δὲ δ' οὐτ'
 ἔπαινεῖν τὸ τοιοῦτον οὔτε ὑπολαμβάνειν. εἶδος γὰρ και-
 νὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον ὡς ἐν ὄλῳ κινδυνεύ-
 οντα· οὐδαμοῦ γὰρ κινουῦνται μουσικῆς τρόποι ἀνευ πολι-

Πῶς. τῶν ἱμ, τῶν Ε: τὰ τῶν *ς.—¹ ἔτι om t.—² εἰς om v.—³ τούτου om q.—
⁴ λάθοι Dq.—⁵ παρὰ πάντα ΑΘΘΔΙτ: παρ' ἅπαντα *ς.—⁶ πρὸς Φτ.—⁷ ἐπιφρονέουσ'
 m: ἐπιφρονέουσιν s cum plerisque.—⁸ οἴηται τις ΘΦτ, τις οἴεται v.—⁹ ἔπαινεῖ τ.—
¹⁰ τὸν Φτ.—¹¹ μεταλαμβάνειν Φτ, μεταλαβεῖν v.—¹² ἔφη βιβλίος αὐτῆ (vel αὐτῆ)

εὖ ἔρχεται] Stob. ἐξέρχεται. Idem
 mox παρὰ πάντα—παράταξιν et ἐπιφρο-
 νέουσ'. Ast.

ἢ τις ἀειδόντεσσι] Odys. i. 351. Quem
 locum plures laudarunt, vid. Fabric. ad
 Sext. Empir. adv. Grammat. i. 10. p.
 259. Similis est locus Pindari Ol. ix.
 73. αἶνει δὲ παλαῶν Μένειον, ἔσθεα δ'
 ἄνων νεωτέρων. Xenoph. Cyrop. i. 6.
 38. καὶ σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικαῖς
 τὰ νέα καὶ τὰ ἀσθρὰ εὐδοκίμαί. Ast.

πάλλακις] Est forte, vid. nostra ad
 Phædr. p. 260. Heind. ad Phædon. §.
 11. Ast.

καινὸν] Miror viros doctos in voce
 καινὸν offendiasse. Davisius enim ad
 Cicer. de Legib. iii. 14. καινὸν in παλαιῶν;
 ubi Görenzius in καινὸν mutari volebat;
 utrumque procul a vero. Ast.

μεταβάλλειν] Bas. 2. et Schol. Ruhk.
 μεταλαμβάνειν, quod nihil nisi interpre-
 tatio verbi μεταβάλλειν est, quod ut ἀμεί-
 βειν (Pindar. Ol. xii. 16. Pyth. iv. 30.)

Latinorum mutare et permutare, est mu-
 tando (int. pristinam rem, locum cet.)
 aliquid sumere vel eligere, et tunc in
 univensum sumere, accipere. Sic Phædr.
 p. 241. A. μεταβαλὼν ἄλλων ἔρχοντα,
 ubi v. nostra p. 266. Ast.

οὐδαμοῦ κινουῦνται] Cicero de Legib. ii.
 15. §. 38. 'Civitatamque hoc multarum
 in Græcia interfuit, antiquum vocum con-
 servare modum, quamvis mora lapsi ad
 molliorem pariter sunt immutati cum can-
 tibua.' §. 39. 'Quamobrem ille quidem
 sapientissimus Græciæ vir longæque doc-
 tissimus valde hanc labem veretur; negat
 enim mutari posse musicas leges sine
 immutatione legum publicarum.' iii. 14.
 'idque haud paulo est verius, quam quod
 Platoni nostro placet, qui musicorum
 cantibus ait mutatis mutari civitatum sta-
 tus.' Etiam hic Plato Dorismum suum
 manifestat; notum est v. c. Spartanorum
 decretum contra Timotheum Milesium,
 Euripidi æqualem, qui quatuor no-

τικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὡς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ
 πειθόμεαι. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, θες τῶν
 πεπετισμένων. [§. 4.] Τὸ δὴ φυλακτήριον, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς
 εἴποιεν, ἐνταῦθά που οἰκοδομητίον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ.
 Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, αὕτη ραδίως^α λαμβάνει παρα-
 δυομένη. Ναί, ἔφη, ὡς ἐν παιδιᾷς^β γε μέρει καὶ ὡς κα-
 πὸν οὐδὲν ἐργαζομένη. Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο
 γε ἢ κατὰ σμικρὸν^γ εἰσοικισαμένη^δ ἥρεμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ
 ἦθη τε^ε καὶ τὰ^ς ἐπιτηδεύματα, ἐκ δὲ τούτων εἰς τὰ πρὸς
 ἀλλήλους ξυμβόλαια μείζων ἐκβαίνει, ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμ-
 βολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς^ς νόμους καὶ πολιτείας σὺν πολ-
 λῇ, ᾧ Σάκρατες, ἀσελγεία, ἕως ἂν^ς τελευτῶσα πάντα ἰδία^ς
 καὶ δημοσία ἀνατρέψῃ. Εἶτε, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω τοῦτ' III. i. 175.
 ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὐκοῦν ὁ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν,^ς
 τοῖς ἡμέτεροις καισὶν ἐνοματέρου εὐθὺς παιδιᾷς^α μεβεκτίον,
 ὡς παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παιδῶν τοιούτων^β ἐνό-
 μους τε καὶ σκουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας αὐξάνεσθαι II. 425.
 ἀδύνατον ὄν; Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. Ὅταν δὴ ἄρα κα-
 λῶς ἀρξάμενοι παῖδες παιζέιν^γ εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς
 εἰσδέξωνται, κάλιν τούναντιον ἢ ἐκείνοισ^δ εἰς πάντα ξυνέπε-

ΑΗΠΔΚῆτον, quem verborum ordinem pervertit typhotheta : ἀτη ραδίως ἔφη *ε.—
 * παιδίας φετ et pr Θ, παιδίας Π.— μικρὸν ἔστις.— εἰσοικισαμένη Θ.— τε om
 Κ.— τὰ om Π.— τοὺς om Η.— ἂν om ε.— ἴδια ε.— λέγομεν Π.— παιδιᾷς
 ΑΗΠΔΚῆτον, om Κ : παιδίας *ε.— τούτων ε.— παιζέιν παιδίας Ηφ.— κείνοισ

vis chordis additis lyrae fregisset gravi-
 tatem, a Lacedaemoniis ejectus est, vid.
 Cicer. de legib. ii. 16. ubi v. Görenz. p.
 163. Pausan. iii. 12. Clemens Alex.
 Strom. i. 308. D. Cf. Fabric. Bibl.
 Graec. v. iii. p. 478. ed. Harl. Ast.

§. 4. ραδίως ἔφη] Cod. Reg. et Stob.
 ἔφη, ραδίως ἀτη. Paulo post Stob. περι-
 δουσίση et Bas. 1. παραδομένη; deinde
 Stob. παιδίας pro παιδιᾷς et εἰσοικισα-
 μένη. Ast.

κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη] Pedeten-
 tium immigrans, sese insinuans et velut
 in domum subterpens. T. Hemsterh. in
 Misc. Observ. vol. vi. t. ii. p. 349. Ast.

ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἦθη] Cicero de Legib.
 ii. 15. §. 38. ' Assentior enim Platoni,
 nihil tam facile in animos teneros atque
 molles influere, quam varios canendi

sonos, quorum dici vix potest quanta sit
 vis in utramque partem.' Cf. de Legib.
 ii. p. 669. B. Ast.

παιδιᾷς] Vulgo scribitur παιδίας, sed
 margini apud Stob. oppositum est παι-
 διᾷς, idque sensus requirit. Etiam Fic-
 cinus vertit: *honestis in jociis*. Sic et
 infra legimus: ὅταν δὴ ἔρα καλῶς ἀρξά-
 μενοι παῖδες παιζέιν. Sequens ὅς—ἀδύ-
 νατον ὄν: quia fieri non potest, ut—. Ast.
 ὡς, παρανόμου] Post ὡς interpuncti, ut
 ostenderem non jungi cum proxime se-
 quente participio γιγνομένης, sed cum
 illis verbis, ἀδύνατον ὄν. Sic autem et in
 aliis plerisque locis, vel haec vel alii par-
 ticulae hypostigmen subjunxi, ne lector
 falleretur. ΣΤΕΡΗ.

ὅταν δὴ ἔρα] Stob. laudat xli. p. 251.
 ubi ἐς ante πάντα desideratur. Ast.

ταί τε καὶ αὖξει, ἱκανορθοῦσα εἴ τι^ο καὶ πρότερον τῆς πό-
λεως ἔκειτο. Ἀληθῆ μῆντοι, ἔφη. Καὶ τὰ μικρὰ ἄρα,¹
εἶπον, δοκοῦντα εἶναι^β νόμιμα ἐξουρίσκουσιν οὔτοι, ἀ^ο οἱ
πρότερον ἀπάλλυσαν πάντα. Ποῖα; Τὰ τοιάδε· σιγᾶς^h
τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ὡς¹ πρέπει, καὶ κατα-
κλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις¹ καὶ γονέων θεραπείας, καὶ κου-
ράς γε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὄλον^k τὸν¹ τοῦ
σώματος σχηματισμὸν καὶ τᾶλλα ὅσα τοιαῦτα. ἢ οὐκ
οἶσι; Ἐργως. Νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὐθες· οὔτε
γὰρ που γίνεταί οὔτ' ἂν μείνεις^m λόγῳⁿ τε καὶ γράμ-
μασι νομοθετηθέντα. Πῶς γὰρ; Κινδυνεύει γοῦν, ἦν δ' ἰγά,
III. L. 176. ὦ Ἀδείμαντι, ἐκ τῆς παιδείας^ο ὅποι^p ἂν τις ὀρμήσῃ, τοι-
αῦτα καὶ τὰ ἐπόμενα εἶναι. ἢ οὐκ αἰεὶ τὸ ὅμοιον ὄν^q ὅμοιον
παρακαλεῖ; Τί μὴν; Καὶ τελευτῶν δῆ,^a οἶμαι, φαίμεν
ἂν εἰς ἓν τι τέλειον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν
ἢ καὶ τούναντίον. Τί γὰρ οὐκ;^u ἢ δ' ὅς. Ἐργὸ μὲν

ΦΘΔΚ.— εἶτε φ, ἐτι ε.— ἔρα om v.— εἶναι δοκοῦντα εἶπον εἶναι φτ, εἶπον δο-
κοῦντα ἔφην q.— σιγῆν q.— δ A, ἄs fm.— ὑπαναστάσεις θ.— ὄλον φτ.— τὸν
om φτ.— μείνεις Η, μείνους φτ.— ἐν λόγῳ ΔΚρ.— παιδείας ΠΘΔΚστ et pr θ.—
p ὅση ΦΔΚστ.— ὄν om fm.— τί μὴν om Κρ.— δὲ q.— οἶμαι om φ.— τί γὰρ

ἔκειτο] Bene respondet verbo ἐπαινο-
θεῖσαι; κείσθαι enim dicitur id, quod
lapsus est, deinde quod vile, corruptum
et contemptum abjectumque est, ut apud
Latinos jacere. Ast.

κατακλίσεις] Tribus modis apud anti-
quos, præcipue Lacedæmonios, senibus
a junioribus reverentia præstabatur, si-
lendo coram senibus, de via decedendo
et de sede assurgendo. Xenoph. Mem.
ii. §. 16. οὐ γὰρ καὶ ἰδοῦ παραχωρήσαι
τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντηγέ-
ροντι παταχού νομίζεται, καὶ καθήμενος
ὀπισθοστήναι καὶ λόγων ὑπεῖξαι; Phu-
tarch. Lacon. inst. t. ii. p. 237. C. καὶ
τοῦ νέου δὲ οὐ μόνον τοῦ βίου αἰθεῖσ-
θαι πατέρας καὶ δηρὰ τοῦτοις εἶναι,
ἀλλὰ πάντας τοῦς πρεσβυτέρους ἐστρέ-
ψασθαι καὶ ἰδῶν ὑποχωροῦντας καὶ καθ'
ἔδρας ὑπεξισταμένους καὶ παρόντων (sic
legendum pro παρόντων censeo) ἡσυχά-
ζοντας. Cf. Xenoph. Symp. iv. §1. Hier.
vii. 7. Quum igitur duo modi reverentie,
ἢ σιγῆ ἢ ὑπανόστασις, nostro in loco
significati sint, tertium illud, τὸ ὑποχω-
ρήσαι vel παραχωρήσαι ἰδοῦ, in voce κα-
τακλίσεις lateat necesse est. Quocirca

κατακλίσεις h. l. non accubitiones, sed i.
q. ἀποκλίσεις esse debet; ἀποκλίσεις est
enim de via declinare, v. c. apud Xeno-
phont. Anab. ii. 2. 16. igitur decedere.
Sic Aristoteles Ethic. iv. πρῶτι δὲ τῷ
πρεσβυτέρῳ τιμῆν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον
ὀπισθοστήσῃ καὶ κατακλίσει. De ἀπο-
στάσει, antiquissima natu majores vene-
randi ratione, vid. interp. ad Gell. ii. 15.
Klotz. ad Tyr. p. 139. Heyn. ad Virgil.
Ecl. vi. 66. Boissonad. ad Philostrate. p.
563. Ast.

μείνεις λόγῳ] Stob. μένειν λόγῳ. Ast.
δη] Sic e cod. Reg. reposuimus pro
δοῖ (Stob. θεοῖς τις ἠρεμοσθῆ). Οἷον
etiam Ficinus videtur legisse, quum ver-
tat, quale cuiusque fuerit. Ast.

τὸ ὅμοιον ὄν] I. e. τοῦτο, δὲ ὅμοιον ἐστίν,
v. nostra ad Phædr. p. 379. Μοῦς τελευ-
τῶν (postremo, v. ad Viger. p. 364. ed.
Herm.) conjugendam cum ἀετῷ ἀπο-
βαίνειν. Ast.

τί γὰρ; ὄκ, ἦδ' ὅς] Perperam ita
legi puto, τί γὰρ; ὄκ, ἦδ' ὅς: et nega-
tionem cum τί γὰρ jungendam hoc modo,
τί γὰρ ὄκ; ἔφη. Stob. p.

τί γὰρ ὄκ;] Vulgo legitur τί γὰρ;

τοίνυν, εἶπον, διὰ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι τὰ^w τοιαῦτα ἐπιχειρή-
σαιμι νομοθετεῖν. Εἰκότως γ', ἔφη.^x Τί δέ,^y ᾧ πρὸς
θεῶν, ἔφην, τάδε τὰ ἀγοραῖα ζυμβολαίων^x τε περί κατ'
ἀγορὰν ἕκαστοι ἅ πρὸς ἀλλήλους ζυμβάλλουσιν,^a εἰ δὲ
βούλει, καὶ χειροτεχνικῶν^b περί ζυμβολαίων^d καὶ λοιδο-
ριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως^o καὶ δικαστῶν καταστά-
σεως,^f καὶ εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοι^ε
εἰσιν ἢ κατ' ἀγορὰς ἢ λιμένας, ἢ καὶ τὸ παράπαν^h ἀγορα-
νομικὰ ἅττα ἢ ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ ἢ ὅσα ἄλλα
τοιαῦτα, τούτων τολμήσομεν τι νομοθετεῖν; Ἄλλ' οὐκ
ἄξιον, ἔφη, ἀνδράσι καλοῖς κάγαθοῖς ἐπιτάττειν· τὰ πολλὰ
γὰρ αὐτῶν, ὅσα δεῖⁱ νομοθετήσασθαι, ῥαδίως που εὐρήσου-
σιν. Ναί, ᾧ φίλε, εἶπον, εἰάν^j γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σατη-
ρίαν τῶν νόμων ἂν ἐμπροσθεν διήλθομεν.^k Εἰ δὲ μή γε, ἢ δ'
ὅς, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι αἰεὶ καὶ ἱκανορροούμενοι τὸν βίον
διατελέσουσιν, οἴομενοι ἐπιλήψασθαι τοῦ βελτίστου. Λέ-
γεις, ἔφην ἐγώ, βιάσασθαι τοὺς τοιούτους ὡς περ τοὺς κάμ- III. I. 177.
νοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντάς^l ὑπὸ^m ἀκολασίας ἐκβῆναι πο-
νηρᾶς διαίτης. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ μὴν οὗτοίⁿ γε χα- II. 426.
ρισίντως διατελοῦσιν. ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν περαίνουσι,
πλὴν γε ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι^o τὰ νοσήματα,

ὄκκ ΘΘΠΦΔΚ, τί γὰρ οὐκ εἰ: τί γὰρ; Οὐκ ε.—^v οὐδ' q, ἢ δ' ε.—^w τὰ om m.—^x ἔφη
φρ.—^y τάδε om A1m.—^z ζυμβολαῖα Θ.—^a ε. ΑΘΠΠΦΙστμ.—^b χειροτεχνικῶς ε.—
^c περί συμβ. m.—^d ζυμβολαίων ε.—^e λήξεως ΦΔΚρσ: λήξεις *s. totum hoc kal
δικῶν λήξεις post καταστάσεως ponit Θ.—^f καταστάσεως ΑΘΠΠΦΔΚΓστμ: κατα-
στάσεις ε.—^g ἀναγκαῖα ΦΔΚΓστ.—^h τὸ παράπαν εΙστμ: ceteri τὸ κάμναν.—ⁱ δεῖ
ε.—^j ἂν v.—^k ἦλθομεν ΘΠφρ.—^l ἐθέλοντάς τε καὶ ε.—^m ὑπ' ε.—ⁿ οὐ τοι τc q.—

ὄκκ, ἢ δ' ὅς, in quibus jam Steph. et
Heusd. (Spec. Crit. p. 65.) ὄκκ ad præ-
gressa esse trahendum viderant. Nos
scripturam ὄκκ, quia Attici in plena in-
terpunctione ὄκκ, non οὐκ ponere solent.
AST.

ἕκαστοι δ] Noh immerito diceret ali-
quis particulam δ sua sede motam esse, et
ante κατ' ἀγορὰν positam a Platone fu-
isse: nisi alii plurimi loci talem verbo-
rum collocationem exhiberent. STERN.

ἕκαστοι δ] Ut c. 5. τῶν πόλεων ὄκκ,
vid. nostra ad Phædr. p. 368. AST.

εἰ δὲ βούλει] Porro, v. nostra ad
Phædr. p. 233. AST.

Plat.

Vol. VI.

3 N

λήξεως] Vulgo λήξεις; illud latet in
vitiosa cod. Reg. scriptura λέξεως; idem
habet καταστάσεως. Ceterum λήξεις δι-
κῆς est τὰ ἔγκλημα; namque, ut Thom.
M. dicit, λαγχάνω δικῆν τῷ θεῷ ἦγον
κρίσιν Ἄττικοι λέγουσιν, οὐκ ἐπιφέρω
διὰ κλήρου γὰρ τὰς δίκας ἐπόλων. Cf.
Ruhnk. ad Tim. p. 173. AST.

ἀναγκαῖοι εἰσιν] Cod. Reg. ἀναγκαῖα
εἰσιν, quo non opus est; Atticos enim
constat adjectiva masculina cum substan-
tivis neutris vel femininis conjungere, v.
Bach. ad Xenoph. Œcon. iv. 8. Werns-
dorf. ad Himer. p. 224. Koen. ad Gregor.
Corinth. p. 25. AST.

καὶ^p αἰεὶ^q ἐλπίζοντες, ἵάν τις φάρμακον συμβουλεύσῃ,^r
 ὑπὸ τούτου ἴσσεσθαι ὑγιείς.^s Πάνυ γάρ, ἔφη, τῶν^u οὕτω
 καμνόντων τὰ τοιαῦτα^v πάθη.^w Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· τότε
 αὐτῶν οὐ χαρίζην, τὸ πάντων ἔχθιστον ἠγεῖσθαι τὸν τάλληθ^x
 λέγοντα, ὅτι πρὶν ἂν μεθύων καὶ ἐμπισπλάμενος καὶ ἀφρο-
 δισιάζων καὶ ἀργῶν παύσῃται, οὔτε φάρμακα οὔτε καύ-
 σεις οὔτε τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπώδαί αὐτὸν οὐδὲ περιάπτα οὐδὲ
 ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Οὐ πάνυ χαρίζην,^x ἔφη· τὸ
 γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν.^y Οὐκ
 ἱπαινίτης εἶ, ἔφη ἐγώ, ὡς ἴοικας, τῶν τοιούτων ἀνδρῶν. Οὐ
 μέντοι^z μὰ Δία. [§. 5.] Οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα, ὃ περ
 ἄρτι ἐλέγομεν, ὅλη^a τοιοῦτον^b ποιῆ, οὐκ ἱπαινίσει.^c ἢ^d
 οὐ φαίνονται σοι ταῦτον ἐργάζεσθαι τούτοις^e τῶν πόλει^f
 ὄσαι κακῶς πολιτευόμεναι προαγορεύουσι^g τοῖς πολίταις
 τὴν μὲν κατάστασιν τῆς πόλει^h ὅληνⁱ μὴ κινεῖν, ὡς ἀπο-
 θανούμενον^j ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ.^k ὃς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτευο-
 iii. l. 178. μένους ἦδιστα θεραπεύῃ^l καὶ χαρίζεται ὑποτρέχων καὶ
 προγιγνώσκων τὰς σφετέραις βουλήσεις καὶ ταύτας δεῖνός
 ἢ ἀποκληροῦν, οὗτος ἄρα ἀγαθός τε ἴσται ἀνὴρ καὶ σοφός
 τὰ μεγάλα καὶ τιμῆσεται ὑπὸ σφῶν.^k Ταῦτόν^l μὲν οὖν,
 ἔφη, ἔμοιγε δοκοῦσι δρᾶν,^m καὶ οὐδ' ὀκνωστίουν ἱπαινῶ. Τί
 δ' αὖ, τοὺς θέλονταςⁿ θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ

ο ποιῶσι καὶ μετῶ φτ.—p καὶ om Hct.—q δει A.—r ἐλπίζοντας τ.—s ξ. Hct.—
 t ὄγχις ΘΠ.—u ὑπὸ τῶν τσ.—v τοιάδε Hct.—w τὰ πάθη H.—x χαρίζην τ.—y οὐκ ἔχει
 χάριν post ἀνδρῶν v. 15. ponit Θ.—z μέντοι v.—a ὅλη om Θφτ.—b τοιοῦτον τι g,
 τοιοῦτο v.—c ἱπαινίσει m.—d ἢ om Θφτ.—e ταύταις φ.—f προαγορεύουσι DKlm,
 προαγορεύουσι τ.—g ὅλην om φτ.—h ἀποθανομένους AΠστm, ἀποθανομένου φτ,
 ἀποθανομένου ΘEDK.—i δρᾶν φτ.—j θεραπεύει θ.—k σφῶν τσ.—l ταῦτά v.—

καὶ δει ἐλπίζοντες] I. e. quamvis
 semper sperent, v. de hac particulae kal
 cum participio conjunctae potestate Vale-
 ken. ad Eurip. Phoen. p. 98. et Lexic.
 Xenoph. v. καὶ. Ast.
 τὰ τοιαῦτα] Sic Cod. Reg. et Bas. 2.
 Vulgo τοιάδε. Ast.
 §. 5. προαγορεύουσι] Quamvis in præ-
 ced. edit. scriptum sit προαγορεύουσι,
 et alia ex vet. exempl. lectio allata non
 fuerit, nemo Græcæ linguæ peritus προ-
 αγορεύουσι scribendum esse negaverit. Sic
 etiam, quod attinet ad participium ἀπο-

θανομένου, ita scribere, non ἀποθανο-
 μένος, sermonis Græci consuetudo cogi-
 tum manifestum sit vel accusativo vel
 genitivo absoluto esse opus: multo au-
 tem vicinius sit ἀποθανομένους accusativo
 ἀποθανομένου, quam genitivo ἀποθανο-
 μένου: quietiam Ἀττικώτερος existi-
 metur hac in re illius quam hujus usus.
 STEPH.
 προαγορεύουσι] Ficini. interdicitur.
 Mox Ald. Bas. 1. et 2. ἀποθανομένου.
 Ast.

προθυμωμένους^ο οὐκ ἄγασαι τῆς ἀνδρίας τε καὶ εὐχερείας;
 Ἐγώ γε,^p ἔφη, πλὴν γ' ὅσοι ἐξηπάτηνται ὑπ' αὐτῶν καὶ
 οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ
 τῶν πολλῶν. Πῶς λέγεις; οὐ συγγιγνώσκεις,^q ἦν δ' ἐγώ,
 τοῖς ἀνδράσιν;^r ἢ οἶε οἶόν τ' εἶναι ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ
 μετρεῖν, ἐτέρων τοιούτων πολλῶν λεγόντων ὅτι τετράπηχὺς
 ἐστίν, αὐτὸν ταῦτα μὴ ἠγείσθαι περὶ αὐτοῦ; Οὐκ ἂν,^s
 ἔφη, τοῦτό γε. Μὴ τοίνυν χαλέπαινε. καὶ γὰρ πού εἰσι
 πάντων χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι νομοθετοῦντές τε οἷα ἄρτι
 διήλθομεν καὶ ἐπανορθοῦντες αἰεὶ,^u οἰόμενός τι πέρασ εὐρή-
 σειν περὶ τὰ ἐν ταῖς ξυμβολαίῳις κακουργήματα καὶ περὶ
 ἃ νῦν δὴ ἐγώ^v ἔλεγον, ἀγνοοῦντες ὅτι τῶ ὄντι ὡς περ
 Ἔδραν τέμνουσιν.^x Καὶ μὴν, ἔφη,^y οὐκ ἄλλο τί γε^z ii. 427.
 ποιοῦσιν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν,^a ἦν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον εἶδος
 νόμων πέρι καὶ πολιτείας οὐτ' ἐν κακῶς οὐτ' ἐν εὖ πολι- iii. i. 179.
 τευομένη πόλει ἄμην ἂν δεῖν^b τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην πραγ-
 ματεύεσθαι, ἐν τῇ μὲν ὅτι ἀνωφελῆ^c καὶ πλέον οὐδέν, ἐν δὲ
 τῇ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἂν ὀστισοῦν εὐροί, τὰ δὲ ὅτι αὐτό-
 ματα ἔπεισιν^d ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων.

Τί οὖν, ἔφη, ἐτι ἂν ἡμῖν λοιπὸν^e τῆς νομοθεσίας εἴη;
 Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἡμῖν μὲν οὐδέν, τῶ μέντοι Ἀπόλλωνι
 τῶ ἐν Δελφοῖς τά τε μέγιστα καὶ κάλλιστα καὶ πρῶτα
 τῶν νομοθετημάτων. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἰερῶν τε ἰδρύ-
 σεις καὶ θυσίαι καὶ ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἥρώων
 θεραπείαι, τελευτησάντων τε^f αὖ θῆκαι καὶ ὅσα τοῖς ἐκεῖ

^m ἄρτι om Θ*Γ.—ⁿ ἐθέλοντας v.—^o προθυμωμένους m.—^p ἔγωγ' itm.—^q οὐ γιγ-
 νώσκεις Θ.—^r τοὺς ἔδρας cori Θ.—^s ad Actm, ἂν cori Π.—^t οὐ m.—^u ἐπανορθοῦν-
 τέσ τε ἂν v.—^v τε ἔστιμγ.—^w ἐγὼ om K.—^x ἔδραν τινὰ τέμνουσιν E.—^y μὴν γε
 ἔφη E.—^z γὰρ τι E.—^a μέντοι Kq.—^b ad δεῖν Θ*Γ, δεῖν ἂν E.—^c ἀνωφελῆ AΘΠΦ
 qίεπιτ, ἀνωφελῆ DK: ἀνωφελῆ *ε.—^d ἔπεισιν K.—^e λοιπὸν ἡμῖν E.—^f τε solus

οἰόμενός τι] Cum Cod. Reg. et Ven.
 τι scripsimus pro τέ. Ita Ficinus quoque
 vertit: finem alique[m] reperituros. Ast.
 ἔδραν τέμνουσι] Schol. Ruhnken. p.
 159. Ἔδραν τέμνευ παροιμία ἐπὶ τῶν
 ἀμυχάνων εἰρημένη διὰ τὰς τῆς ἔδρας
 κεφαλᾶς, ἂς τέμνων Ἡρακλῆς οὐδὲν μάλ-
 λον ἐκράτει, ταύτης ἀναδιδοῦσης ἕλλας
 ἀπὲ τῶν κοπτομένων κεφαλᾶς. Respexit
 h. l. Plutarch. vit. Tib. et C. Gracch. t.

i. p. 844. C. Similiter Liban. Epist. 50.
 p. 26. Wolf. δ γὰρ ἄνθρωπος ἀτεχνῶς
 ἔδρα κἂν τέμης κεφαλῆν, ἐτέρα μάχη
 κεφαλῆ, κἂν ταύτης κρατῆς, ἐντεῦθεν
 τρίτη. Vid. Erasmus Adag. Chil. i. Cen-
 tur. x. 9. p. 270. Zenob. Proverb. vi. 26.
 De hydra Lernæa cf. Ovid. Metam. ix.
 7. Hygin. fab. xxx. ibique interpp. et
 Schol. ad Eurip. Phœn. 1143. Ast.

δεῖ ὑπηρετοῦντας ἴλασθαι αὐτούς ἔχειν. τὰ γὰρ δὴ τοιαῦτα οὐτ' ἐπιστάμεθα ἡμῖς οἰκίζοντες τε^h πόλιν οὐδενὶ ἄλλωⁱ πεισόμεθα, ἴαν νουν ἔχωμεν, οὐδὲ χρῆσόμεθα ἐξηγητῇ ἄλλ' ἢ τῷ πατρίω.^k οὗτος γὰρ δὴ που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν' ἡμῶν τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. Καὶ καλῶς γ',^m εἶφη, λέγεις· καὶ ποιητέον οὕτως.

§. 6. Ὀλιγισμῆν μὲν τοίνυν,ⁿ ἦν δ' ἐγώ, ἦδη^o ἄν^p σοι εἶη,^q ᾧ καὶ Ἀρίστανος, ἡ πόλις· τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο σκόπει ἐν' αὐτῇ, φῶς ποθεν πορισάμενος ἱκανόν, αὐτὸς τε^r καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει καὶ Πολέμαρχον^t καὶ τοὺς ἄλλους, ἴαν πως ἴδωμεν ποῦ ποτ' ἂν εἶη ἢ^u δικαιοσύνη καὶ ποῦ ἡ ἀδικία, καὶ τί ἀλλήλοι διαφέρετον, καὶ^v πότερον δεῖ^w κειτῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαιμονα εἶναι, ἴαν^x τε λαμβάνη ἴαν τε μὴ πάντας θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Οὐδὲν λέγεις,^y εἶφη ὁ Γλαύκων· σὺ γὰρ^z ὑπίσχου ζητήσεις, ὡς οὐχ ὅσιόν σοι ὄν μὴ οὐ^a βοθηεῖν δικαιοσύνη εἰς δύναμιν

cum ε Η.—ε Ἰλασθαι φτ.—^h τε om φ.—ⁱ οὐδενὶ τε ἄλλω φτ.—^j πεισόμεθα m.—^k πατρίω DK et γρ Π.—^l ἐξηγητῆς καὶ ἐν ε.—^m γ' om K.—ⁿ τοι v.—^o ἦδε K.—^p ἄν εἶ m.—^q εἶφη σοι ε.—^r τὸ ἐν φτ.—^s γε tm.—^t καὶ ante Πολέμαρχον om φ.—^u ἢ om K.—^v καὶ post διαφέρετον om m.—^w δεῖν m.—^x ἴαν...ἴαν v.—^y λέγει φτ.—

ἐξηγητῇ] *Interprete religionum* (ἐξηγεῖσθαι est enim interpretari, de sacro respondere, v. Boissonad. ad Philostrat. p. 337. et Sluiter Lectt. Andocid.), vid. Ruhnk. ad Tim. p. 109. Conferendus in primis cum nostro loco est ille de Legib. vi. p. 759. C. ἐκ Δελφῶν δὲ χρῆ νόμους περὶ τὰ θεῖα κομισάμενος καὶ καταστήσαντας ἐν' αὐτοῖς ἐξηγητὰς, τοῖς τοῖς χρῆσθαι. Cf. *Enom.* apud Euseb. *Præp. Evang.* v. p. 230. *Astr.*

τῷ πατρίῳ] Hoc reposuimus c cod. Reg. pro πατρίῳ, quod libri editi exhibent. Euthydem. 305. D. Ἀπόλλων πατρίος διὰ τὴν τοῦ Ἰωνος γένεσιν. Ubi Schol. Κρητοσση τῇ Ἐρεχθίδος μυθολογίας Ἀπόλλων Ἰωνὰ ἐγέννησεν· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἰωνας κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα πατρίον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν. Cf. Schol. ad Aristoph. *Nub.* 1470. ibique Spanhem. Meurs. de Athen. *Attic.* ii. 12. Bergler. ad Alciphro. *Epist.* ii. 4. p. 264. (357. ed. Wagn.) Wernsdorf. ad Himer. *Orat.* x. 4. p. 568. Interpp. ad Hesych. v. πατρίος et Brunck. ad Ari-

stoph. *Av.* 1527. De discrimine, quod inter voces πατρίος et πάτριος intercedit, vid. Græv. ad Lucian. *Solæciast.* c. 5. p. 736. et de crebra earum confusione Hemsterhus. ad Lucian. *Solæc.* p. 384. et Morus ad Isocrat. *Paneg.* p. 16. Scilicet πατρίος originem respicit et auctoritatem gentis significat omninoque id, quod a majoribus ad posterum venit; πάτριος vero est, quod ad patritium spectat, a patria et majoribus traditum vel institutum est; quocirca sequitur πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος (respectu ad πᾶσιν ἀνθρώπους est communis, a majoribus quasi traditus) ἐξηγητῆς. *Astr.*

ὀμφαλοῦ] Delphi enim in media terra (umbilico terræ) siti esse credebantur; quocirca ὀμφαλὸς χθονὸς s. γῆς Pindaro dicti Pyth. vi. 2. vici. 85. xi. 15. Proprie vocabatur ὀμφαλὸς sedes lapidea in templo Delphico, vid. *Æsch.* *Eumen.* 40. *Pausan.* x. 16. *Astr.*

§. 6. ὡς οὐχ ὄσιον—δν] Quia nefas esset. Respiciunt hęc ad lib. ii. 10. δέδοικα γὰρ, μὴ οὐδ' ὄσιον βί, παραγενέ-

παντὶ τρόπῳ. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, ὑπομιμνήσκεις, καὶ ποιη-
 τῆον μὲν γε οὕτω, χρῆ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. Ἄλλ',
 ἔφη, ποιήσομεν^b οὕτως. Ἐλπίζω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εὐρή-
 σειν αὐτὸ ὄδε. οἶμαι^c ἡμῖν τὴν πόλιν, εἴ περ ὀρθῶς γε^d
 ᾤκισται, τελείως ἀγαθὴν εἶναι. Ἀνάγκη, ἔφη.^e Δῆλον
 δὴ ὅτι σοφὴ τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία καὶ^f σώφρων^e καὶ δικαία.
 Δῆλον.^h Οὐκοῦν ὁ τι ἂν αὐτῶνⁱ εὐρωμεν ἐν αὐτῇ, τὸ
 ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ εὐρημένον; Τί μὴν; Ὡς περ τοί-
 νυν ἄλλων τινῶν τετάρων εἰ ἐν τι ἐζητούμεν αὐτῶν ἐν ὅτα-
 οῦν, ὁπότε πρῶτον ἐκείνο ἔγνωμεν, ἱκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν, εἰ
 δὲ τὰ τρία πρότερον ἔγνωρίσαμεν, αὐτῶ^k ἂν τούτῳ^l ἐγνώ-
 ριστο τὸ ζητούμενον· δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ ἄλλο ἔτι^m ἦν ἢ
 τὸ ὑπολειφθέν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ περὶ
 τούτων, ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει, ὡσαύτως ζηητέον; III. I. 181.
 Δῆλα δὴ.

Καὶ μὲν δὴ πρῶτόν γε μοι δοκεῖ ἐν αὐτῶⁿ κατάδηλον εἶ-
 ναι ἡ σοφία· καὶ τι ἄτοπον περὶ αὐτὴν φαίνεται. Τί; ἦ δ'
 ὅς. Σοφὴ μὲν τῶ ὄντι^o δοκεῖ μοι ἡ πόλις^p εἶναι^q ἢν^r διήλ-
 θομεν· εὐβουλος γάρ. οὐχί;^s Naί. Καὶ μὴν τοῦτό γε
 αὐτό, ἡ εὐβουλία, δῆλον ὅτι ἐπιστήμη τίς ἐστίν· οὐ γάρ
 που ἀμαθία γε ἀλλ' ἐπιστήμη εὐβουλεύονται.^t Δῆλον.^u
 Πολλαὶ δέ γε καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῇ πόλει^v εἰ-
 σίν. Πῶς γὰρ οὐ; Ἄρ' οὖν διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην
 σοφὴ καὶ εὐβουλος ἡ πόλις προσρητέα; Οὐδαμῶς, ἔφη,
 διὰ γε ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική.^w Οὐκ ἄρα^x διὰ τὴν
 ὑπὲρ^y τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη ὡς ἂν

^a γὰρ που φτ.—^b οὐ add Am.—^c ποιήσομεν v.—^d ὄδε ἀνάγκη οἶμαι v.—^e τε τ.—
^f ἔφη v.—^g σώφρων καὶ ἀνδρεία K.—^h εὐφρων εἰ, ἔφρων pr m.—ⁱ δῆλον ὅτι φτ.—
^j αὐτὸ φτ.—^k om K.—^l τὰ om ΘΦDKqv.—^m αὐτὸ εἰ.—ⁿ τοῦτο im.—^o τι s.—^p αὐτῇ
 τc q.—^q μέντοι Hs.—^r ἡ πόλις δοκεῖ μοι K.—^s εἶναι om q.—^t ἦν νῦν φ.—^u ἡ οὐχί
 q.—^v βούλονται φτ.—^w δημοσίη· ΘΦDKqt.—^x ἐν τῇ πόλει ἐπιστήμῃ q.—^y τεκ-

μενον δικαιοσύνη κακηγορουμένη ἀπαγο-
 ρεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν ἐπι δμπτέοντα καὶ
 δυνάμενον φθέγγεσθαι. Quocirca στιγμαὴν
 μέσην post ζητήσεων in comma mutavi-
 mus. Ast.

δῆλα δὴ] Pro δηλαδὴ ita scripsimus,
 ut semper. Ast.

σοφὴ μὲν τῶ ὄντι.] Præstantem hanc

lectionem, ut plures alias, cod. Reg. de-
 bemus, eamque confirmat Ficinus quippe
 vertens: sapiens mihi cetera civitas.

Vulgo legitur μέντοι pro μὲν τῶ ὄντι. Ast.
 βουλευομένη] Hoc sensus postulat,
 quam ἐπιστήμην cum ὑπὲρ τῶν ξυλίνων
 σκευῶν nisi interveniente participio βου-
 λευομένην conjungi nequeat. Obscuravit

ἔχοι^a βέλτιστα,^a σοφὴ κλητέα πόλις.^b Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ^c τοῦ^d χαλκοῦ ἢ τινα^e ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἠντινοῦν, ἔφη. Οὐδὲ τὴν^f ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς, ἀλλὰ γεωργικῆν.^g Δοκῶ μοι. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἀρτι ὑφ' ἡμῶν οἰκισθείη παρὰ^h τισι τῶν πολιτῶν, ἢ οὐχ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλευέται, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς^k ὅλης, ὅν τινα τρόπον αὐτῇ τε πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἀριστα ὁμιλοῖ; Ἔστι μέντοι.^m Τίς, ἔφη ἐγώ, καὶ ἐν τίσιν; Αὐτῆ, ἢ δ' ὅς, ἢ φυλακικῆ,ⁿ καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἀρχουσιν οὐς νῦν δὴ^o τελέουσ^p φύλακας ὀνομάζομεν.^q Διὰ ταύτην οὖν τὴν ἐπιστήμην τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; Εὐβουλον, ἔφη, καὶ τῶ ὄντι σοφὴν. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῇ πόλει οἶσι^r ἡμῖν χαλκείας πλείους ἐπέσεσθαι^s ἢ τοὺς ἀληθινούς φύλακας τούτους; Πολύ, ἔφη, χαλκείας. Οὐκοῦν, ἔφη,^t καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες^v ὀνομάζονται τινες εἶναι, πάντων τούτων οὗτοι^w ἂν εἰεν ὀλι-

τονικὴν ε.—^x καὶ ἄρα q.—^y ὑπὲρ om φε.—^z ἔχοι AΘΠσ, ἔφη m, ἔφησ t: ἔχῃ *ε.—
^a βέλτιστα post ad ponit q.—^b ἢ πόλις Ξ.—^c τῶν ἐκ om fcm.—^d τοῦ om DKq.—
^e τιⁿ v.—^f τὴν om m.—^g γεωργικὴ imt.—^h οἰκισθείη παρὰ v. τισι τ.—ⁱ ἢ
^j τ.—^k οὐχ πὲρ ε.—^l αὐτῆς ΘΠΦDKqet: ἐαυτῆς *ε.—^m ὁμιλοῖ Aftm, ὁμιλοῖ Π.—
ⁿ ἔστι μέντοι om φε.—^o φυλακικὴ ε.—^p δὴ νῦν θ.—^q τελέουσ ΘΠΦDKqetap:
^r τέλει *ε.—^s ὀνομάζομεν imt.—^t ὄν Hct: ceteri om.—^u οἶσι om fm, post φῶν
^v ponunt Ξ.—^w ἐσεσθαι DKq.—^x ἔφη om pr Ξ.—^y ἐπιστήμας θ, ἐπιστήμονες φε.—
^z ones

hoc etiam Heind. ad Phædon. §. 23. βουλευομένη, quod vulgo legitur, nonnisi ὑπὲρ expuncto locum habere posset, ita ut cum sequentibus connecteretur, quasi scriptum esset: διὰ τὴν τῶν φυλίων σκευῶν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸ βουλεύεσθαι, ὅς ἂν ἔχῃ βέλτιστα. Similiter Ficinus vertit: non ergo sapiens appellanda est civitas ex eo, quod propter fabrilem scientiam de operibus ligno conficiendis, qua ratione peragantur (in exempl. Venet. 1517. est pugnantur) bene, conspiciet. Ast.

ἐκ χαλκοῦ] Interpretanda sunt hæc ita: διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ σκευῶν βουλευομένην ἐπιστήμην. Ast.

γεωργικῆ] Vulgo γεωργικὴν, quod sensu caret; illud in cod. Reg. extat et confirmatur Ficini versione, quæ ita habet: neque etiam propter scientiam con-

siliamque fructum ex terra producendorum colligendorumque sapiens nominatur ac bene consultat, sed agricolatæ. Post ἄλλὰ γεωργικῆ intellige: σοφὴ κλητέα ἐστίν. Ast.

οἰκισθείη] Ald. Bas. 1. et 2. οἰκισθείη. Mox αὐτῆς ἄλας e cod. Reg. pro ἐαυτῆς ἄλας reposuimus. Ficinus quoque vertit: sed de civitate potius civitate. Ast.

ἔμιοι' ἂν] Particulam ἂν inserendam esse duximus, vid. nostra ad Sympoa. p. 259. Ast.

πολύ γε] E cod. Reg. γε adjecimus. Ast.

ὀνομάζονται τινες εἶναι] ὀνομάζονται, ut solet, cum εἶναι conjunctum; vide, si tanti putes, Reiz. ad Viger. p. 737. Heind. ad Theat. §. 45. Jacobs in Athen. p. 225. Pronomen τις, ut Lati-

γιστοί;^κ Πολύ γε.^λ Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέ-
 ρει ἑαυτῆς^ε καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ
 ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις·
 καὶ τούτο, ὡς εἴοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος, ᾧ^{ιι. 429.}
 προσήκει ταύτης τῆς^α ἐπιστήμης μεταλλαγχάνειν ἢ^β μό-
 νην δεῖ^γ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. [§. 7.]
 Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο μὲν δὴ ἐν τῶν τεττά-
 ρων οὐκ οἶδα ὃν τινα τρόπον εὐρήκαμεν, αὐτό τε καὶ ὅπου
 τῆς πόλεως ἴδρυσται. Ἐμοὶ^δ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, ἀποχρώντως
 εὐρῆσθαι.^ο

Ἀλλὰ μὴν ἀνδρεία γε αὐτῆ^ε τε καὶ ἐν ᾗ κεῖται τῆς πό-^{ιιι. i. 183.}
 λεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἢ πόλις,^ς οὐ πάνυ χαλεπὸν
 ἰδεῖν. Πῶς δὴ; Τίς ἂν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἄλλο τι ἀποβλέ-
 ψας^η ἢ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι, ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ
 μέρος ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς; Οὐδ'
 ἂν εἰς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἶπον, οἳ γε
 ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἴεν ἢ^ι
 τοίαν^κ αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. Οὐ γάρ. Καὶ ἀνδρεία ἄρα
 πόλις μέρει τινὶ ἑαυτῆς ἐστί, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύνα-
 μιν τοιαύτην ἢ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δειῶν δόξαν,
 ταυτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα,^λ ἃ τε καὶ οἶα ὁ νομο-
 θέτης παρήγγειλεν^μ ἐν τῇ παιδείᾳ. ἢ οὐ^ν τοῦτο ἀνδρείαν
 καλεῖς; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔμαθον ὃ εἶπες, ἀλλ' αὖθις εἰπέ.
 Σωτηρίαν ἔγωγ', εἶπον, λέγω τινὰ εἶναι^ο τὴν ἀνδρείαν.
 Ποίαν δὴ σωτηρίαν; Τὴν τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου^ρ διὰ

^κ ὅσοι m.— ὀλιγοστοὶ v.— γε om s.— ἑαυτοῦ q.— τῆς om t.— ἦν καὶ ΘΠΦ
 DKCt.— δὴ m.—^δ καὶ ἐμοὶ Hct.—^ε εὐρῆσθαι Agtm, εἰρησθαι v: εἰρησθαι *s.
 —^ε αὐτῇ Kt, ad πῆ v.—^ς κλητέα ἢ πόλις τοιαύτη K.—^η ἀποβλέψας m.—^ι ἢ om q.
 —^κ τοίαν ΘΠDKct et corr A: τοίαν s. τοίαν ΘΠct et corr A: ἢ τοίαν om DK,

ante αὐτὴν ponit q.—^λ καὶ τὰ τοιαῦτα Hctm.—^μ παρήγγειλεν A, παρήγγειλεν
 ΠΦDKct, παρήγγειλεν H.—^ο οὐ ὅτι om ΘΠΦDKt.—^ο εἶναι τινα H.—^ρ νόμου s.—^ρ γε-

norum aliquis, aliquid (v. N. Heins. et
 Burmann. ad Ovid. Heroid. xii. 31.) est
 magnus vel eximius quis, vid. Schleus-
 ner. Lexic. N. T. v. ii. p. 1024. Lamb.
 Bos. Ellips. Græc. p. 268. ed Schäf.
 Hinderb. Animadv. in Xenoph. Mem.
 i. 4. §. 14. Ast.

§. 7. εὐρῆσθαι] Sic de conjectura

scripsimus pro εἰρησθαι propter præce-
 dens οὐκ οἶδα ὅτινα τρόπον εὐρήκαμεν.
 Ast.
 [σωτηρίαν] Laudat hæc Stob. xli. 252.
 Ast.
 [ὕπὸ νόμου] Sic cod. Reg. pro ὑπὸ νό-
 μου, quod in libris editis comparet. Mox
 γεγονυίας correximus pro γεγονυῖαν,

τῆς παιδείας γυγνονίας⁹ περὶ τῶν δεινῶν, αἳ τὲ ἐστὶ καὶ οἶα. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῶ⁹ ἔν τε λύκαις ὄντα διασάξασθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις⁹ καὶ ἐν φόβοις καὶ μὴ ἐκβάλλειν. ᾧ δὲ μοι δοκεῖ ὁμοιον εἶναι, ἰθέλω ἀπεικάσαι, εἰ βούλει. Ἄλλὰ βούλομαι. Οὐκοῦν οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὴν
 111. i. 184. Βουλῆθῶσι βάψαι ἕρια ἅστ' εἶναι ἀλουργά, πρῶτον⁹ μὲν ἐκλείγονται ἐκ τοσούτων χρωμάτων μίαν φύσιν τῆν τῶν λευκῶν, ἔπειτα προκαρρασκευάζουσιν⁹ οὐκ ὀλίγην καρρασκευῆν θραπέυσαντες, ὅπως δέξεται⁹ ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, καὶ οὕτω δὴ βάπτουσι. καὶ ὁ μὲν ἂν τούτῳ τῶ τρόπῳ βαφῆ, δυσσοπιὸν γίγνεται τὸ βαφεῖν, καὶ ἡ⁹ πλύσις οὗτ' αἰνευ

γονίας q: γυγονίας * s.—⁹ ἡ...αα v.—⁹ τὸ ΑΘΗΠΙΔίτιμ.—⁹ καὶ ἐπιθυμίας tm.—⁹ πρῶτα φ.—⁹ καρρασκευάζουσιν φτ.—⁹ δέξεται ΑΠΙΔτ, δέξεται ΘΦΚστ, δέξονται Ξ:

sensu flagitante et Ficino addicente, ut qui verterit: per educationem concepta.

Asr.

διὰ παντὸς] Respicit hoc p̄gressa: ἡ διὰ παντὸς σώσει περὶ τῶν δεινῶν δέξαν. αὐτῆν, int. τῆν ἀνδρίαν, quo referendum est ἐν λύκαις—ἡδοναῖς cct. ὄντα; namque fortis (ἀνδρείος) intelligitur, qui in omnibus vitæ conditionibus animique affectionibus δέξαν illam περὶ τῶν δεινῶν (αὐτῆν) servat (διασάξασθαι active positum est, ut solet; quocirca fortitudo universa quædam conservatio, σωτηρία, vocatur). Participium ὄντα absolute ponitur; vide quæ supra de hoc genere exposuimus. Ceterum male Ficinus et qui eum secutus est, Serranus, hunc locum ceperunt ac verterunt: optime contra Cornarius ita vertit: perpetuo vero dicebam ipsam conservationem eo, quod et qui in affectionibus est, conservet illam, et qui in volupcatibus et cupiditatibus et timoribus versatur, ipsam non ejiciat. Stob. pro τῶ habet τὸ et paulo post δ pro φ. Ast.

οἱ βαφεῖς] Nobilissimam hanc comparisonem alii scriptores frequentissime et respexerunt et expresserunt, vid. Budæi Comment. L. Gr. p. 1053. Gataker. ad M. Antonin. iii. §. 4. p. 71. et Rubnk-en. ad Tim. p. 75. Lysidis, quæ fertur, epistola apud Jamblich. de vit. Pythagor. xvii. p. 63. ed. Kust. καθάπερ οἱ βαφεῖς προκαθαράντες ἑστυψαν τὰ βέψιμα τῶν λιπῶν, ὅπως ἀνέκλυτον τὰν βαφῶν ἀναπίπτει καὶ μηδέποτε γενησομένην ἐξίταλον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος

ἀνὴρ προκαρρασκεύεε τὰς ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐραστῶντων. Cf. Theon. Smyrn. Mathem. p. 17. Similiter Cicero in Hortensio apud Nonium p. 386. 521. 'uti, qui combibi purpam volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos et ad sapientiam concipiendam imbui et præparari decet.' Ceterum ἀλουργὸν est ἐραστῶν μέλασι λευκῶ τε κραθῶν, Tim. p. 68. C. Vid. Starz. ad Empedocl. p. 99. Ast.

τῆν τοῦ λευκοῦ] Sic pro τῆν τῶν λευκῶν, quod haud dubie pluralibus præcedentibus τοσούτων χρωμάτων originem suam debet, e Stobæo reponendum esse apparet. Ficinus quoque vertit: ex tot coloribus album eligunt. Ast.

δέξεται] Hoc Stobæo iterum debemus; eodem dicit lectio cod. Reg. δέξεται; vulgo δέξονται, in quo duplex est vitium, primum pluralis, quom verbum ad ἕρια referendum sit, deinde conjunctivus aor. i. de quo quidem sæpius jam monuimus. Ast.

ἄνθος] Proprie flos, deinde optimum, ut ἄστρον (v. Rittershus. ad Oppian. p. 137.) ut ad varia transfertur (cf. Wolf. ad Liban. Epist. p. 456) ita et ad colorem rubrum vel purpureum, qui præstantissimus habebatur, vid. Salmas. Exercitat. Plin. p. 1149. Græv. ad Lucian. t. iv. p. 488. Toup. Emendat. in Suid. t. iv. p. 220. et Schweighæos. ad Athen. xiii. p. 38. Ast.

δυσσοπιός] A δούω, imbuere, inficere;

ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι· ἂ δ' ἂν μὴ, οἶσθα οἷα δὴ γίγνεται, ἴαν τι^α τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ ἴαν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσας. Οἶδα, ἔφη,^β ὅτι^γ ἐκλυτα καὶ γελοῖα. Τοιοῦτον^δ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,^ε ὑπόλαβε κατὰ δύναμιν ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς, ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς^ς στρατιώτας καὶ ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ· μηδὲν^ε οἷου ἄλλο μῆχα- 11. 430.
 νᾶσθαι ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δεξοῖντο^η ὡς περ βαφῆν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ^ι δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφήν ἐπιτηδεῖαν ἐσχηκέναι, καὶ μὴ αὐτῶν^ι ἐκπλύναι^κ τὴν βαφῆν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεῖνὰ ὄντα ἐκκλύζειν, ἢ τε ἠδονή, παντός χαλαστραίου^ι δεινότερα οὔσα τοῦτο δρᾶν καὶ κοῖας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντός ἄλλου ῥύμματος. τὴν δὴ^μ τοιαύτην δύ- 111. 1. 185.

δέξονται *s.— ἡ om σ.— γ τδ...497, 14. ἰδιώτου om D.— δη add ΔΠΓϩμ.— τῆ om m.— εφη om K.— ὅτι καὶ Ev. ἐκλυτὰ τε καὶ q.— δ τοιοῦτο v.— ἦν δ' ἐγώ add ΑΘΠΦΚρϩτμτ.— τοὺς om Θ.— ε καὶ μηδὲν Evτμτ.— δέξαντο t.— περὶ om K.

— ἰ εαντῶν Φτ.— ἐκπλύναι q.— χαλαστραίου ΑΘΠΦτ, χαλαστραίου Η, χαλιστραίου K, χαλεστρέου ε, καλεστραίου v.— μ δὲ Evτμτ.— ἐργαγε om ε.— ἄλλο τι

proprie color dicitur, qui rem aliquam ita imbuat et infecit, ut elui nequeat (Seneca de Benefic. vii. 19. §. 6. 'nemo in summa nequitiam incidit, qui unquam hæsit sapientie; alius infectus est, quam ut ex toto elui et transire in colorem alium possit'); deinde omnino dicitur *δευσοποιόν*, quod ita firmum est ac constans, ut perverti, corrumpi vel deleri nequeat, τὸ ἔμμοιον, *δυσσπόλυτον*, Schol. Ruhnk. vide quæ larga manu Ruhnken. ad Tim. l. i. suppeditat. Ast. *ῥυμμάτων*] Schol. Ruhnk. *τρυμμάτων, σμυγμάτων* τὸ δὲ *σμηγμά* ἐστὶ σποδός. Cf. Schol. ad Nicandr. Alexiph. 96. ad Aristoph. Lysist. 377. et Acham. 17. Timæi Lexic. p. 229. Cornarius ad h. l. 'Sunt *ῥύμματα*, quæ extersiorum et purgantem vim habent, velut est *πίττω*, quod hic *χαλαστραίων* a loco vocat, et *λίξιτιον*, quod *κοῖας* hic appellat, quamquam etiam *calcem* hæc vox significat. Est autem *λίξιτιον* e calce paratum primum et maxime vi illa præditum.' Ast. οἷα δὴ] E Stobæo δὴ interposuimus. Mox verba ἦν δ' ἐγώ e Bas. 2. Stob. et cod. Reg. postliminio reduximus. Ast.

ἐν μουσικῇ] Propositionem *ἐν*, quam ultima præcedentis verbi syllaba absorpsit, e Stobæo reposuimus. Sic et Ficinus: *et in musica erudiebantur*. Ast. καὶ μηδὲν] Ald. Bas. 1. et 2. *μηδενί*. Ast. *ῥύμματα*] Ald. *ῥήματα*, quod Cornarius jam correxit. Deinde Ald. Bas. 1. et 2. *ἐκκλύζειν*. Stob. genuinum servavit scripturam *ἐκκλύζειν*. Ast. *χαλαστραίου*] Schol. Ruhnk. *χαλάστρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, καὶ λίμνη, ἐνθα τὸ χαλαστραίων νίτρον γυγνόμενον διὰ ἐνεσθηρίδος πύργου, ὁμοίως δὲ καὶ λέβεται*. Vid. Pollux x. 185. Moer. Attic. p. 417. Timæi Lex. p. 272. ubi v. quæ Ruhnk. excitavit. *Χαλαστραίων*, int. *νίτρον* vel *ῥύμμα*, sal erat terrenum (salci terrenum), quod saponis loco utebantur, vid. Schneid. Lex. Gr. v. *νίτρον* et *χαλαστραίων*. Ast. *κοῖας*] Schol. Ruhnk. *κοῖα, σμηγμα, σποδός (cinis lixivius, s. lixivis, Lauge)*. — *παντός ἄλλου ῥύμματος*, int. *δεινότερα*. Ast. *τὴν δὴ*] δὴ e Stobæo recepimus pro δέ. Etiam Ficinus vertit: *hanc utique*. Ast.

καρῶν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ τοραίμου
 δειπῶν πῆρι καὶ μὴ ἀνδρίαν ἔγωγος^α καλῶ καὶ τίθειμαι, εἰ
 μὴ τι ἐν ἄλλο^ο λέγεις. [§. 8.] Ἄλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὅς,
 λέγω. δοκῆς γάρ μοι τὴν ὀρθὴν^ρ δόξαν περὶ τῶν^α αὐτῶν
 τούτων αἴτιυ παιδείας γεγонуῖαν, τὴν τε θηριώδη καὶ ἀνδρα-
 ποδαθῆ, οὔτε^ε πᾶν νόμιμον ἡγῆσθαι ἄλλο τί νι ἢ ἀνδρίαν
 καλεῖν.^ο Ἀληθίστατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Ἀποδέχομαι
 τοῖνοι τοῦτο ἀνδρίαν^ε εἶναι. Καὶ γὰρ ἀποδέχου, ἦν δ'
 ἐγώ, πολιτικὴν γε, καὶ ὀρθῶς ἀποδίξει.^ο αὐθις δὲ περὶ αὐ-
 τοῦ, ἰὰν βούλη, εἶτι κάλλιον δῖμιεν. νῦν γὰρ οὐ τοῦτο ἐζη-
 τοῦμεν^ε ἀλλὰ δικαιοσύνην^ε πρὸς οὐν τὴν ἐκείνου ζήτησι,
 ὡς ἐγῶμαι, ἰκαπῶς ἔχει. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις.

Δύο μὴν,^ο ἦν δ' ἐγώ, εἶτι λοιπὰ ἃ δεῖ πατιδεῖν ἐν τῇ
 πόλει, ἦ τε σωφροσύνη καὶ οὐ δὴ ἕνεκα πάντα ζητοῦμαι,
 δικαιοσύνη.^ε Πᾶν μὲν οὐν. Πῶς οὐν αὐ^ε τὴν δικαιοσύνην
 εὔροισεν, ἴνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης;
 Ἐγὼ μὲν τοῖνου, ἔφη, οὔτε οἶδα οὔτ' αὐ^ε βουλοίμην αὐτὸ
 πρότερον φαῖναι, εἰ περ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα^ε σωφροσύ-
 νην^ε ἀλλ' εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρότερον
 τοῦτο ἐκείνου. Ἀλλὰ μίντοι, ἦν δ' ἐγώ, βούλομαί γε, εἰ^ο
 μὴ αἰδικῶ. Σκόπει δὴ, ἔφη.^ο Σκεπτίον, εἶπον^ε καὶ ὡς γε
 ἐντεῦθεν ἰδεῖν, ξυμφανία^ε τινὶ καὶ ἀρμονία^ε προσίοις μάλ-
 λον ἢ τὰ πρότερον. Πῶς; Κόσμος^ε τού^ο τις,^ο ἦν δ' ἐγώ,

iii. i. 180.

III.—^α αὐτῶν τῶν.—^β τῶν οὐκ ἔστ.—^γ οὐ ἐ.—^δ καλῶν γ.—^ε ἀνδρίαν τοῦτο γ.—
^ο ἀποδέξει ο.—^ρ ζητοῦμεν ο.—^σ μὲν ε.—^τ δικαιοσύνην γ.—^θ ἂν οὐκ ὄν.—
^ι ἐπισκεψόμεθα ἴτιον.—^κ εἰ ἀπερ, ἢ πρ ὅ: ἦν ο.—^λ οὐδέν δὴ ἔφη οὐκ κ.—
^μ ε. ἀποδέχου.—^ν ὁ κόσμος ὅτι.—^ξ τῆς ψυχῆς ἔστ.—^ο τῶν οὐκ ο.—^π καὶ ἔστ.

§. 8. περὶ τῶν αὐτῶν] Articulus eōs
 e cod. Reg. et Stob. recipimus. Sic et
 Ficinus: de iisdem. Ast.

νόμιμον] Steph. legi volebat μέμιον,
 quod valde placet, si progressus respectus
 est; quanquam νόμιμον habet quo se de-
 fendat; spectat enim ad illa: δόξης τῆς
 τοῦ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγонуῖας
 περὶ τῶν δειπῶν. Ast.

ἀνδρίαν] Sic cod. Reg. pro ἀνδρίαν,
 qui pluribus in locis meliorem scriptura-
 ram servavit. Ast.

ἐπισκεψόμεθα] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπι-
 σκεψόμεθα. Ast.

σκεπτίον] Propter precedens ostēda
 ὅτι et sequens καὶ—προσίοις expectan-
 das ostēdunt, ut Ficinus quoque verit:
 ecce perquire, et facile fieri potuit, ut
 σκεπτίον et σκεπτόν confundentur,
 quem vocum terminationes compendio
 tachygraphico exprimerentur. Quod pre-
 cedit ἢ μὴ ἀδικῶ est: si recte ita facio,
 ut Polit. x. 9. ἦν μὴ ἀδικῶ γε, si recte
 cessavo, si non erro. x. 11. ἀδικῶν μόν'
 ἂν—εἰ μὴ, non rectius esset, nisi. Et
 sic sexcenties. Ast.

κόσμος τού^ο τις] Laudat Stob. p. 263.
 Ast.

ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν^ε καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκρά-
 τεια, ὡς^β φασι. κρείττω^δ δὲ^ι αὐτοῦ φαίνονται οὐκ οἶδ'^κ
 ὄν τινα τρόπον^ι καλοῦντες,^ι καὶ ἄλλα^μ ἄττα τοιαῦτα ἅ
 περ ἵχνη αὐτῆς λέγεται.^ν ἢ γάρ; Πάντων μάλιστα, εἴη.
 Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὐτοῦ γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρεί-
 ττων καὶ ἦστων δὴ που ἂν αὐτοῦ εἶη καὶ ὁ ἦστων κρείττων;
 ἂ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασιν τούτοις προσαιγορεύεται. Τί δ' αὖ; ii. 431.
 Ἄλλ', ἦν δ' ἐγὼ φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ
 λόγος ὡς τι^ο ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν
 βέλτιον ἐκ^ρ τὰ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ^α βέλτιον^τ φύσει
 τοῦ χείρονος^ο ἐγκρατὲς ἦ, τοῦτο λέγειν τὸ^ε κρείττω αὐτοῦ.—

—^δ κρείττω...τρόπον] διὰ ταῦτα φε. — δὲ ἢ ΑΘΠΚστμ: δὲ °σ.— φαίνονται om
 m.—^κ οἶδ' m.—^ι καλοῦντες add q.—^μ ἄλλ' ε.— λέγοντες γρ A, λέγονται H:
 ἕτα κρείττων αὐτῆς ἐαυτῆς φαίνεται τε καὶ λέγεται καὶ τὰ εἴη φε.—^ο τε ε.—^ρ ε-
 ραι Hc.—^α τὸν m.— βέλτιον Θ.— τοῦ χείρονος φύσει Θεε.— τὸν A.—^ε ἐκαι-

κρείττω δὲ αὐτοῦ φαίνονται] Quamvis
 φερανatus sit hic locus, sensum tamen
 ejus assequi, non difficile esse videtur.
 In quodam vet. exempl. legitur, κρείττω
 δὲ αὐτοῦ λέγοντες, οὐκ οἶδα etc. sed non
 cohæret quod sequitur verbum λέγεται.
 Affertur vero et alia lectio, κρείττω δὲ
 αὐτοῦ ἀποφαίνονται: quod certe verbum
 paulo artius est quam φαίνονται: nec
 solum artius est multo, sed ejusmodi
 quod recipi posset, nisi obstaret illud
 sequens verbum λέγεται. etenim ne cum
 hoc quidem cohæret. Quare videndum
 annon ἀποφαίνονται retinentes, mutare
 debeamus λέγεται in λέγοντες. Sed alia
 præterea hic sunt examinanda, que ne-
 gotium possunt facessere: ad quod enim
 nomen ex præcedentibus dicemus hæc
 verba κρείττω δὲ αὐτοῦ referri? nihilo
 enim magis ad ἐγκράτεια quam ad σω-
 φροσύνη referre possumus. Quid? an
 dicemus, quamvis σωφροσύνη dixisset,
 hæc subjunctis non aliter quam si voce
 σάφρονα usus esset? Vereor ne hoc di-
 cere necesse sit: et subaudiendo τὸν
 σάφρονα, ex φαίνονται facere φαίνεσθαι:
 perinde ac si ita scriptum esset, κρείττω
 δὲ αὐτοῦ φαίνεσθαι τὸν σάφρονα. Talem
 certe quampiam lectionem Fic. sequutus
 est: quippe qui verterit, Dum vero tem-
 peratum hominem seipso potentiozem sui-
 que viotorem necio quo modo esse dicunt,
 et quædam similia, tanquam vestigia
 hominila temperantia signant. STERN.
 δὲ φάσκοτες] Vulgo legitur δὲ ἐφαι-

νοται, quod Cornarius in ἀποφαίνονται
 mutari volebat, Bas. 2. vero δὲ et λέγον-
 tes exhibet, ex quo apparet, φαίνονται,
 quod sensum nullum habet, corruptum
 esse scripturam; jam si utramque scrip-
 turam conjungas, φαίνονται et λέγοντες,
 illius videlicet vestigia, hujus vero sen-
 sum sequens, sponte obvenit φάσκοτες,
 quod cum δὲ conjunctum, ut sit præce-
 dentis εἶς φασι explicatio et expositio,
 pro genuina habeo scriptura. Quocirca
 φάσκοτες reponere hand dubitavimus.
 Ast.

κρείττω αὐτοῦ] Int. λέγειν τινῶ. Bas.
 1. et 2. κρείττων, Stob. κρείττων. De
 locutione κρείττων et ἦστων αὐτοῦ vid.
 de Legib. i. p. 637. A. et Wyttenbach. ad
 Phædon. p. 19. (sic) Ast.

ἔστε ἐν αὐτῷ] Affertur alia lectio,
 que habet, ὡς δυοῖν ἐν αὐτῷ etc. Sed
 nullam hic usum præstat particula εἶς,
 quam sequatur infinitivus, contra autem
 sequi oporteat indicativum. STERN.

ὡς δυοῖν] E Cornarii conjectura re-
 posuimus δυοῖν pro τὶ, quod in Cod. Reg.
 Ald. Bas. 1. et 2. comparet, exemp.
 Stephan. τὶ. Ficinus: aique videtur
 mihi id velle sibi hic sermo, quod in ho-
 minis anima duo quedam sunt, unam
 quidem melius, aliterum vero deterius.
 Mox ἐν pro εἶναι e cod. Reg. Ven. Schol.
 Ruhak. et Stob. rescriptissimas. Ast.

ἐγκρατὲς] Stob. ἐγκρατέστερος. In
 verbis τούτοις δὲ particula δὲ apodosis
 facit, v. nostra ad Phædr. p. 336. Ast.

ἐπαινεῖ^a γούν—, ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὀμ-
 λίας^b κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ
 βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ὡς ἐν ὀνείδει^c ψίγειν τε καὶ καλεῖν
 III. I. 187. ἦττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον^d τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ
 γὰρ ἴσκειν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἰγώ, πρὸς τὴν
 νίαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὐρήσεις ἐν^e αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων
 ἰόν^f. κρείττω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγο-
 ρεῦσθαι, εἴ περ οὐ^g τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, ^bσῶφρον
 κλητέον καὶ κρείττον^c αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ
 ἀληθῆ λέγεις. Καὶ μὴν καὶ τὰς γε πολλὰς καὶ παντο-
 δαπὰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονὰς^d τε καὶ λύκας ἐν πᾶσι μά-
 λιστα^e ἂν τις εὐροί^f καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις καὶ τῶν
 ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε^g καὶ φαύλοις.
 Πάνυ μὲν οὖν. Τὰς δὲ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας, αἱ δὲ
 μετὰ τοῦ τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῶ ἄγονται, ἐν ὀλίγοις
 τε ἐπιτεύξει καὶ τοῖς βέλτιστα μὲν φύσι, βέλτιστα δὲ
 παιδευθεῖσιν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα ὀρεῶς
 ἰνότα σοι ἐν τῇ πόλει, καὶ κρατουμένας αὐτόθι τὰς ἐπιθυ-
 μίας τὰς ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις ὑπὸ τῶν ἐπιθυ-
 μιῶν καὶ τῆς φρονήσεως τῆς ἐν τοῖς ἐλάττωσί τε καὶ^h ἐπιει-
 κστερίοις; Ἐγώ, ἔφη. [§. 9.] Εἰ ἄρα δεῖ τινὰ πόλιν
 προσαγορεύειν κρείττω ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν
 αὐτῆς, καὶⁱ ταύτην προσητέιον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.
 Ἄρ' οὖν οὐ καὶ^j σῶφρονα κατὰ πάντα ταῦτα;^k Καὶ μά-
 III. I. 188. λα, ἔφη. Καὶ μὴν εἴ περ αὐ^l ἐν ἄλλῃ πόλει ἢ αὐτῇ δόξα
 ἔνιστι τοῖς τε^m ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὗς τινὰς
 δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἰόν. ἢ οὐ δοκεῖ;
 Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Ἐν ποτίεροις οὖν φήσεις τῶν

νεῖ...ἑαυτοῦ om Θφ: ἐπαινεῖν K, ἐπαινεῖν v.—^a μιλίας v, ὀμλίας i.—^b ἐνδον φη
 v.—^c οὐκ ἀκόλαστον τ.—^d ἔφη Θφ.—^e ἐν ὄν τ.—^f οὐν ΘφΚίσιπ.—^g ἄρκα
 τοῦ χείρονος i.—^h χείρον i.—ⁱ τε καὶ ἡδονὰς φ.—^j τοῦτοίς φ.—^k εὐροί τις ἐν Θφ.
 —^l γε om K.—^m καὶ τοῖς φτ.—ⁿ καὶ ante ταύτην om Hg.—^o καὶ om v.—^p ταῦτα

ἐπαινεῖ] Legendum puto ἐπαινεῖν.
 ΣΤΕΡΗ.

προσαγορεύεσθαι] Stob. προσαγορεύειν,
 deinde ἐπερ ὄν τὸ ἄμεινον. Ast.

ἐπιτεύξει] Cum accusativo conjunc-
 tum, de quo vid. Hermann. ad Viger. p.

744. et Matthiae Gr. Gr. p. 499. Mox
 pro φύσι Stob. exhibet τροφείσι. Ast.

§. 9. ταύτην] Cod. Reg. et Bas. 2.
 καὶ ταύτην. Ast.

καὶ μὴν ἐπερ] Stob. καὶ μὴν, ἐν ἐπερ
 ἐν ἄλλῃ. Ast.

πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν, ἐν ταῖς ἀρχουσιν ἢ ἐν ταῖς ἀρχομένοις; Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη. Ὁρᾶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπιεικῶς ἐμαντευόμεθα ἄρτι ὡς ἀρμονία τινὶ ἢ σωφροσύνη ἀμοίωται; Τί δῆ; Ὅτι οὐχ ὡς περ ἢ ἀνδρία καὶ ἢ σοφία ἐν μέρει τινὶ ἐκατέρα ἐνούσα ἢ μὲν σοφὴν, ἢ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρείχεται, οὐχ οὕτω¹¹. 432. ποιεῖ¹⁰ αὐτῆ, ἀλλὰ δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται⁹ διὰ πασῶν παρεχομένη ξυνάδοντας τοὺς τε ἀσθενεστάτους ταύτων καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους⁸ καὶ τοὺς μέσους, εἰ μὲν βούλει, φρονήσεις, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ, εἰ δέ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλω ὁπωσὺν τῶν τοιούτων ἄσπε⁷ ὀρθότατ' ἀνφαῖμεν ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι, χεῖρονός τε καὶ ἀμείνωνος κατὰ φύσιν ξυμφανίαν, ὁπότερον δεῖ ἀρχειν καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν⁶ ἐνὶ ἐκάστῳ. Πάνυ μοι, ἔφη, ξυνδοκεῖ.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατὰπται, ὡς⁵ γε οὕτωςι δόξαί· τὸ δὲ δὴ λοιπὸν εἶδος, δι' ὃ ἂν ἔτι¹¹¹. i. 189. ἀρετῆς μετέχοι πόλις, τί ποτ' ἂν εἴη; δῆλον γὰρ ὅτι τοῦτό⁴ ἴστιν ἡ δικαιοσύνη. Δῆλον. Οὐκοῦν, ᾧ Γλαύκων, νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὡς περ κυνηγέτας τινὰς θάμνον³ κύκλω² περιίστασθαι, προσέχοντας τὸν νοῦν μὴ πῆ διαφύγη ἢ δικαιοσύνη καὶ ἀφανισθεῖσα ἀδηλος γένηται· φανερόν γὰρ δὴ ὅτι ταύτη πῆ ἴστιν. ὄρα οὖν καὶ προθυμοῦ καταιδεῖν, εἰάν πως πρότερος¹ ἐμοῦ ἴδῃς καὶ² ἐμοῖ³ φράσης.⁴ Εἰ γὰρ

πάντα ἕντα.—¹ ad om φετ.—² γε φτ, om K.—³ δη θ, δη, Πφετ.—⁴ τὴν πόλιν ποιεῖ ἕσ.—⁵ τέταται im.—⁶ καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους om ε.—⁷ ὡς φτ.—⁸ ἐν ante ἔλ om pr H.—⁹ ὅσπε Kq.—¹⁰ τοῦτ' ἐπιπ.—¹¹ ἄμνων A.—¹² κύκλον θ.—¹³ πρότερος ε, πρότερον Hs.—¹⁴ καὶ om θ.—¹⁵ ἐκείνη φτ, μοι q.—¹⁶ φράσεις Aq.—¹⁷ ὄφελον

ἄρτι] Stob. ἀρτίως. Μοχ ὁμοίηται, haud dubie scribere voluit ὁμοιοῦται, quod reposuimus pro ὁμοίωται. Ast.

ἐνούσα] Stob. εἰσα. Ast.

οὐχ ὅπως ποιεῖ αὐτῆ] Verba τὴν πόλιν, quae in libris editis post ὅπως leguntur, recte a cod. Reg. absunt, nec Ficinus expressit vertens: quia non, quemadmodum—ita haec agit, sed—. Ast.

καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους] Haec verba e cod. Reg. et Stobaeo Platoni restituimus; Ficinus quoque ea expressit vertendo: fortioresque. Idem suscit De Geer in diatrib. p. 154. Ast.

κύκλω περιίστασθαι] Eadem imagine uti sunt Plutarch. de Aud. Poet. t. i. p. 15. D. ἢ μᾶλλον ὀρθῶ τινὶ λογισμῷ περιιστάστες καὶ καταδόντες τὴν κρίσιν, ἔπως μὴ παραφέρηται τῷ πρέποντι πρὸς τὸ βλάπτον. Themist. Orat. xii. p. 288. A. οἷον κυνηγέτης κύκλω θηρίον περιδραμῶν. Hoc dicitur etiam περιτοιχίζεσθαι, circumvallare, vid. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 25. Ast.

πρότερος] Sic Cod. Reg. libri editi πρότερον; eleganter vero adjectiva adverbiorum partes agunt, ut Alcibiad. i. ἐγὼ γὰρ τοι ἐν νῶ εἶχον πρότερός σοι

ἄφελος^b ἔφη. ἀλλὰ μάλλον ἴαν μοι ἰσχυρῶν χρηῖ καὶ τὰ
 διευκρινόμενα δυναμῶν^c καθορᾶν, πᾶν^d μετρίως χρησέσθαι.
 Ἔπει, ἦν δ' ἐγὼ, εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Ποίησα ταῦτα,
 ἀλλὰ μόνον, ἦ δ' ὅς, ἠγοῦ. Καὶ μὴ^e, εἶπον ἐγὼ, δύσβα-
 τός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκοπος· ἔστι γοῦν^f σπο-
 τεινός καὶ δυσδιερῆντος.^h ἀλλὰ γὰρ ὁμῶς ἰτίον. Ἰτίον
 γάρ, ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν Ἰοῦ ἰοῦ, εἶπον, ὦ Γλαῦκος
 κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἔχρος,ⁱ καὶ μοι δοκεῖ οὐ πᾶν^j τι^k ἐπ-
 φευξίσθαι ἡμᾶς. Εὐ ἀγγίλλεις,^l ἦ δ' ὅς. Ἡ μὴ, ἦν
 δ' ἐγὼ, βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Τὸ ποῖον; Πάλας,
 ὦ μακάριε, φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς κωλυθεῖσ-
 θαι, καὶ οὐχ ἰσχυρῶν ἀρ' αὐτό, ἀλλ' ἡμῶν καταγελαστό-
 τωτος, ὅς περ οἰ^m ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἰτίον
 π. l. 190. ὃ ἔχουσι· καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπιβλέπομεν,ⁿ τὸ
 ῥῶ δέ πο^o ἀποσκοποῦμεν,^p ἦ δὴ^q καὶ ἐλάνθανον ἴσως ἡμᾶς.
 Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, εἶπον, ὅς δοκοῦμέν μοι καὶ λέ-

ΑΠΘΚρίτη et cori r.—^a δυναμῶν om t.—^b πᾶν μοι Av.—^c χρησέσθαι Ks.—^d μοι s.
 —^e ἦν Ks.—^f δυσδιερῆντος Kq.—^g ἔχω ἔχρος ΑΠΘΚρίτη. δοκῶν ἔχω ἔχρος †:
 ἔχω δοκεῖν ἔχρος *s.—^h οὐ πᾶν om Θστ.—ⁱ τοι t, om Θστ.—^j ἀγγίλλεις θ, ἐπ-
 γίλλεις t.—^k εἰ K.—^l ἀπιβλέπομεν t.—^m ποι ΑΠΘΚρ: πη *s.—ⁿ ἀποσκοποῦμεν

προσέθεν ταῦτα ταῦτ' ἔρσθαι. Vid.
 Fischer. ad Weller. t. iii. p. 331. Ast.
 καὶ ἐμοὶ φράσεις] Vulgo φράσεις, quod,
 nisi καὶ in Iva mutaveris, locum habere
 nequit; levisissima igitur mutatione φρά-
 σεως scripsimus, ut futurum imperativi vim
 habeat, vid. Musgrav. ad Estip. Ion.
 1357. Viger. de Idiotism. p. 196. ubi v.
 Hoogev. et Hermann. Recte Ficinus
 vertit: *eamque mihi ostenditō*. Ast.
 εἰ γὰρ ἀφελος] Optativam habet sig-
 nificationem, vid. interpp. ad Mox. p.
 265. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p.
 147. Hermann. ad Viger. 742. Mox χρη-
 σέσθαι cod. Reg. servavit. Ast.
 καὶ μὴ] Sic cod. Reg. Ald. Bas. 1.
 simpliciter καὶ legunt, Stephan. vero καὶ
 μοι. Sequens τίς intendit et affirmat, ut
 secenties, quanquam viros etiam doc-
 tissimos in hac re a vero aberrantes vi-
 deo, ut Wyttenbachium ad Phaedon. §.
 1. qui τῶν in verbis παρῶν τῶν καὶ
 πολλοὶ γε interpretatur *quidem*, et pau-
 citatem proprie significare censet; imo
 τῶν intendit vel affirmat: aderant *sane*
 et *quidem* multi. Τῶν πολλοὶ est per-

multi, τῶν ἐπὶ πολλοί, non *ita* multi. Ast.
 ἔστι γοῦν] Sic cod. Reg. pro *ἔστι*
 οὐδ. Ficinus: *absit certe*. Pro *δυσ-
 διερῆντος* Cod. Reg. habet *δυναμῶν*.
 Ceterum respexit h. l. Themist.
 Orat. xii. p. 234. D. ἔστι δέ που καὶ ἐ-
 νῆ κωλυσιῶν τῆς ἀληθείας πολλά δό-
 βητα καὶ ἐπίσκοια καὶ τῆ καὶ αὐτὸν με-
 τίστι δυσδιερῆντος. Cf. ejusd. Orat.
 xiii. p. 271. C. et Wyttenbach. Epist.
 Crit. p. 41. Ast.
 κινδυνεύομέν τι ἔχω] Cum cod. Reg.
 omisimus *δοκεῖν*, quanquam fortasse de-
 fendi recte possit; κινδυνεύειν enim cen-
 ties sic ponitur, ut sit: *parum abest quia*
 s. *propemodum*; igitur est, 'propemod-
 um videmur vestigium aliquod habere'
 s. *parum abest*, quis, ut videtur, vesti-
 gium invenerimus. Atque *δοκῶν* solet
 aliis verbis idem fere significantibus ap-
 poni, vid. nostra Phaedr. p. 353. Ast.
 ὅσπερ] Hæc prægressis annexa sunt
 explicationis causa, omissa, ut fieri solet,
 particula explicativa *acilicet* s. *nempe*.
 Ast.
 ἦ δὴ καὶ] Ab Aldo abest καὶ. Ast.

γοῦτες αὐτὸ καὶ ἀκούοντες τάλας αὐ μαιβάνειν ἡμῶν αὐ-
 τῶν ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό. Μασκρόν, ἔφη, τὸ
 προόμιον τῶ ἐπιθυμοῦντι ἀκούσαι. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ,
 ἀκούε εἴ τι ἄρα λέγω. [§. 10.] "Ὁ γὰρ" ἐξ ἀρχῆς π. 433.
 ἐβέμεθα δεῖν ποιεῖν διὰ πάντος, ὅτε τὴν πόλιν κατακίζομεν,
 τοῦτό ἐστιν, ἅς ἐμοὶ δοκεῖ, ἤτοι τούτου τι εἶδος ἢ δικαιοσύ-
 νη. ἐβέμεθα δὲ δὴ κου καὶ πολλακίς ἐλέγομεν, εἰ μέμνη-
 σαι, ὅτι ἕνα' ἕκαστον ἐν ὅσοι ἐπιτηδεύειν τῶν περὶ τὴν πό-
 λιν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἢ φύσις ἐπιτηδαιοτάτη πεφυκυῖα' εἶη.
 Ἐλέγομεν γάρ. Καὶ μὴν ὅτι γε τὸν τὰ αὐτοῦ πράττειν
 καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί, καὶ τοῦτο ἄλλων
 τε πολλῶν ἀπηκόομεν καὶ αὐτοὶ πολλακίς εἰρηκάμεν. Εἰ-
 ρήκαμεν γάρ. Τοῦτο τοῖνον, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει
 τρόπον τινὰ γιγνόμενον ἢ δικαιοσύνη εἶναι, τὸ τὰ αὐτοῦ
 πράττειν. οἶσθα ὅθεν^α τεκμαίρομαι; Οὐκ, ἀλλὰ λίγ',
 ἔφη. Δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῇ πόλει ὡν^β
 ἐσκέμμεθα, σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ φρονήσεως, τοῦτο
 εἶναι ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχειν ὥστε ἐγγενέσ-
 θαι,^γ καὶ ἐγγενομένοις^δ γε σωτηρίαν παρέχειν, ἕως περ^ε ἂν π. 1. 191.
 εἴη.^ς καὶ τοὶ ἔφαμεν δικαιοσύνην εἶσθαι τὸ ὑπολειφθεῖν^δ
 ἐκείνων, εἰ τὰ τρία εὔροισιν. Καὶ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη.
 Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὅσοι γε κρῖναι τί τὴν πόλιν
 ἡμῶν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται ἐγγενομένοι,^ε
 δύσκριτον ἂν εἶη, πότερον ἢ ὁμοδοξία τῶν ἀρχόντων^ς τε^η
 καὶ ἀρχομένων, ἢ ἢ περὶ δεινῶν τε καὶ μὴ, ἅττα ἐστί, δό-
 ξης ἐνόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη,^ι ἢ

φε.—^α ἢδὴ φέρεται.— δ om τ.— γὰρ om φε.— ἐν υ.—^β ἐπιτηδεύειν post πόλιν
 ponunt φε.— ἂν γ, om φθ.— τὸ om φθm et pr Η.—^γ ὅτι Κ.—^δ πόλις τῶν ἂν υ.
 — γενέσθαι q.— ἐγγενομένοις ΑΘΠΦΚρίσιπ et γρ Η : ἐγγενομένα *ς.—^ε περ
 om Ηms.— ἐν η Κ.—^ς ὑπολειφθέν Η.—^ι γενομένων Κ.—^η ἢ om Αθ.—^ι ἐν ἀρχῆ
 e.—^η prius te om ε.— ἐγγενομένη Κ, ἐγγενομένη υ.— ἢ om Π et pr Θ.—^η ἢ om

ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ] Laudat hæc Stob. xli. p. 264. Ast.

§. 10. τὸ παρέχον] Sic Stobæus pro δ —παρέχειν. Sed, nī fallor, totus locus ita constituendus est: τοῦτο εἶναι τὸ—
 δύναμιν παρέχον ὥστε ἐγγενέσθαι καὶ ἐγγε-
 νομένοις γε (sic cod. Reg.) σωτηρίαν
 παρέχον: justitiam id esse, quod non

solum ceteras virtutes efficiat et preferat, sed etiam servet. Similiter Ficinus vertit; qua et innascuntur et innata perseverarent, quamdiu ipsum adest. Verba vero hæc ἂν ἐν ἡ referenda ad πᾶσιν ἐκεί-
 νοις, ceteras virtutes. Stob. exhibet ἕως περ ἂν ἦ. Mox Ald. Bas. 1. et 2. ἀπο-
 ληφθέν. Ast.

ἢ^k ἐν τοῖς ἀρχουσι φρόνησίς τε καὶ φυλακῆ^l ἐνούσα, ἢ τοῦτο μάλιστα ἀγαθὴν αὐτὴν^m ποιεῖ ἐνὸν καὶ ἐν παιδὶⁿ καὶ ἐν γυναικὶ καὶ δούλῳ^o καὶ ἐλευθέρῳ^p καὶ δημιουργῶ^q καὶ ἀρχοντι καὶ ἀρχομένῳ, ὅτι τὸ αὐτοῦ^r ἕκαστος εἰς ἃν ἔπραττε καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει. Δύσκριτον, εἶφ᾽ ὅπως δ' οὐ; Ἐνάμιλλον ἄρα, ὡς εἴοικε, πρὸς ἀρετὴν πόλιος τῆς σοφία αὐτῆς καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀνδρίας ἢ τοῦ ἕκαστου ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις. Καὶ μάλα,^s εἶφ᾽. Οὐκοῦν δικαιοσύνην τό γε^t τούτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πόλιος θείης; Παντάτασι μὲν οὖν. Σκόπει δ᾽^u καὶ τῆδε, εἰ οὕτω^x δοξεῖ. Ἄρα τοῖς ἀρχουσιν^y ἐν τῇ πόλει τὰς δίκας προστάξεις δικάζεις; Τί μὲν; Ἡ^z ἄλλου οὐτινοσοῦν^a μᾶλλον ἐφίεμενοι δικάσουσιν^b ἢ τούτου,^c ὅπως ἂν ἕκαστοι μὴ^d ἔχῃσι τὰ ἀλλότρια^e μῆτε τῶν^f αὐτῶν στέρωνται;^g Οὐκ, ἀλλὰ τούτου. Ὡς δικαίου ὄντος; Ναί. Καὶ ταύτη^h ἄρα πῆ ἢ τοῦⁱ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ^j ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη^k ἂν ὁμολογοῖτο. Ἔστι ταῦτα. Ἰδέ^l δ᾽ ἐὰν σοί,^m ὃ πτερ ἐμοί, ξυδοκῆ. τίκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργαⁿ ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος τίκτωνος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τ᾽ ἄλλῃλων^o ἢ τιμάς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφοτέρα πράττειν, πάντα^p τ᾽ ἄλλα μεταλλαττόμενα,^q ἄρα σοὶ ἂν τι^r δοκεῖ^s μέγα^t βλάβηαι πόλιν; Οὐ πάνυ, εἶφ᾽. Ἄλλ' ὅταν

κⁱ
 Kfm et pr H.—^l φυλακῆ Θ.—^m αὐτὴν om pr H.—ⁿ γυναικὶ καὶ ἐν παιδὶ Kq.—^o καὶ δούλῳ AΠEκqtm: καὶ ἐν δούλῳ *r.—^p καὶ ἐλευθέρῳ AΠEκqz: καὶ ἐν ἐλευθέρῳ *r.—^q αὐτὸς v.—^r τὸ K.—^s μάλ' ε.—^t εἶφ᾽ K.—^u τότε ε, τότε v.—^v ἂν om Θστ.—^w δὲ q.—^x εἰ σωτῆι γρ A.—^y πράττουσιν q.—^z οἱ ε.—^a τινὲς οὖν AΘΠqtm: τοὺς K.—^b δικάζουσιν φτ.—^c τούτο Afm.—^d τὰ ἀλλότρια v.—^e τὰ K, ἐπὶ τῶν ε.—^f στέρωνται ε.—^g ταῦτα v.—^h ποιητοῦ r.—ⁱ καὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ om v.—^j καὶ δικαιοσύνη ΘΠ.—^k ἰδέ Θ.—^l σοὶ om q.—^m ἔργα ἐπιχειρῶν φτ.—ⁿ ἀλλήλων K.—^o πράττειν καὶ πάντα ε, πράττειν ἢ πάντα τ᾽ ἄλλα τὰ γε τοιαῦτα q.—^p μεταλλαττόμενα H.—^q ἂν τι post μέγα ponit K.—^r δοκεῖ AKv: δοκῆ *r.—^s μέγα q, om H.—^t ἢ

ποιού] Optativum reposuimus propter praecedens δύσκριτον ἂν εἴη et sequens ἔπραττε. Vulgo ποιεῖ. Mox Cod. Reg. et Stob. καὶ δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ, omisso ἐν. Ast.

εἰς ἃν ἐπράττε] E Stobaeo ἐν interposuimus. Sic etiam Ficini. eumque quiescere eum egerit—. Deinde pro ἢ τούτου Ald. Bas. l. et Stob. ἢ τούτου. Ast.

ἢ τοῦ] Optimam hanc scripturam de-

bemus cod. Reg. et Stob. apud quem ἢ abest. Vulgo pro πῆ ἢ τοῦ legitur πῆ τοῦ. Mox ἰδέ Attice pro ἰδε scripsimus. Ἄλλῃλων pro τὰ ἀλλήλων cod. Reg. sed infra quoque legitimus τὰ ἀλλήλων ὄργανα. Ast.

πάντα τ᾽ ἄλλα] Intrill. καὶ, vid. nostra ad Sympos. p. 238. Ast.

δοκεῖ] Vulgo δοκῆ, solemniter errore; δοκεῖ etiam cod. Reg. exhibet. Ast.

γε, οἶμαι, δημιουργὸς ἂν ἢ τις ἄλλος χρηματιστῆς φύσει, ἔπειτα ἔπαίρομενος ἢ πλούτῳ ἢ πλῆθει ἢ ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος ἐπιχειρῆν ἴναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ἂν, καὶ τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς τιμὰς, ἢ ὅταν ὁ αὐτὸς πάντα ταῦτα ἅμα ἐπιχειρῆ πράττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τούτων μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Παντάσασι μὲν οὖν. Ἡ τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη καὶ μεταβολὴ εἰς ἀλλήλα μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο III. I. 103. μάλιστα κακουργία.¹ Κομιδῇ μὲν οὖν. Κακουργίαν δὲ τὴν μεγίστην τῆς αὐτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; Πῶς δ' οὐ; Τοῦτο μὲν ἄρα ἀδικία. [§. 11.] Πάλιν δὲ ἄθε λέγωμεν.^h χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκιοπραγία, ἐκάστου τούτων τὸ αὐτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τούναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι; Οὐκ ἄλλη ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, ἔχειν ἢ ταύτη. Μηδέν, ἦν δ' ἐγὼ πᾶν πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν, ἀλλ' εἰάν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς εἷα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἴαν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογηῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, συγχαρησόμεθα ἢ δὴ τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; εἰ δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα. τῶν δ' ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν ἢν ἀθήημεν, εἰ ἐν μείζονι τινι τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην πρότερον ἐκεῖνο ἐπιχειρήσαιμεν θεάσασθαι, ῥᾶον ἂν ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ κατιδεῖν οἶόν ἐστι. καὶ ἔδοξε δὲ ἡμῖν τοῦτο

Φε.—^a τῷ om Hltms.—^v ἐπιχειροῖ Φετ.—^w ἦτοι K.—^x λαμβάνωσι q.—^y ὁ om φ.—^z ταῦτα πάντα φ.—^{aa} τούτων τὴν Φετ.—^{bb} Ἡ τῶν τριῶν Ht.—^{cc} ὄντων om q.—^{dd} τε καὶ φ.—^{ee} καὶ om φ.—^{ff} μάλιστα κακουργία ΑΘΠΚστπτ, κακουργία μάλιστα φ:—^{gg} *s om μάλιστα.—^{hh} τὴν om Φετ.—ⁱⁱ λέγωμεν ΗΠΚστμ.—^{jj} ἐν τῇ πόλει m.—^{kk} παρέχει φ.—^{ll} ἢ δ' ὅς ἔχειν δοκεῖ v.—^{mm} πῶ ΑΘΠΦΚτ, om v:—ⁿⁿ του *s.—^{oo} τοῦτο ΑΘΦστ:—^{pp} τούτων *s.—^{qq} δικαιοσύνην φ.—^{rr} ξ. v.—^{ss} ἐκτελέσωμεν Π, ἐκτελέσωμεν

καὶ τὰς τιμὰς] Ald. Bas. 1. et 2. καὶ omittunt, Stephanus vero legit ἢ τὰς τιμὰς. Ficinus vertit: *præmissaque permutant.* Ast.

[§. 11. λέγωμεν] Sic cod. Reg. Ald. Bas. 1. 2. et Ficinus, sic dicimus. Steph. sine causa correxit λέγωμεν. Ast.

μηδέν—τῷ] E cod. Reg. rescripsimus Plat.

τῷ pro τοῦ, Ficino adstipulante, ut qui verterit: *mondum omnino.* Ast.

εἶδος τοῦτο] Libri editi τούτων, quod in τοῦτο mutandum esse patet, idque præbet Cod. Ven. Mox pro ἐκεῖνο e cod. Reg. et Ven. reposuimus ἐκεῖ, ut supra: καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, et infra: ὃ ὅν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάρη. Ast.

111. i. 104.
ii. 435.

εἶναι πόλις, καὶ οὕτως ἠκίζομεν ὡς ἰδυνάμεθα ἀρίστην, εὖ
εἰδότες ὅτι ἔν γε τῇ ἀγαθῇ ἂν εἴη. ὁ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἰφάτη,
ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα. καὶ μὲν ὁμολογῆται, καλῶς
ἔξει· ἰὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἐνὶ ἐμφαίνεται, πάλιν ἐπανιόν-
τες ἐπὶ τὴν πόλιν βασιανοῦμεν. καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλλη-
λα σκοποῦντες καὶ τρίβοτες, ὡς περ ἐκ πυρείων, ἐκλάμ-
ψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, καὶ φανερὰν γενομένην
βεβαιώσαιμεν ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. Ἄλλ', ἔφη,
καθ' ὁδόν τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ γε ταῦτόν ἂν τις προσείποι·
μειζόν τε καὶ ἔλαττον, ἀνόμοιον τυγχάνει ὃν ταύτῃ ἢ ταύ-
τόν προσαγορεύεται, ἢ ὅμοιον; Ὅμοιον, ἔφη. Καὶ δίκαιος
ἄρα ἀτὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ τὸ τῆς δικαιοσύνης
εἶδος οὐδεὶς διοίσει, ἀλλ' ὅμοιος ἔσται. Ὅμοιος, ἔφη.
Ἄλλὰ μέντοι πόλις γε ἰδοξεν εἶναι δικαία, ὅτι ἐν αὐτῇ
τρίττὰ γένη φύσειονόντα τὸ αὐτῶν ἕκαστος ἔπραττε·
σώφρων δὲ αὐ καὶ ἀνδρεία καὶ σοφὴ διὰ τῶν αὐτῶν τούτων
γενῶν ἄλλ' ἄττα πάθη τε καὶ ἔξεις. Ἀληθῆ, ἔφη.
Καὶ τὸν ἕνα ἄρα, ὦ φίλε, οὕτως ἀξιόσομεν, τὰ αὐτὰ
ταῦτα εἶδη ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἔχοντα, διὰ τὰ αὐτὰ πά-
θη ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἀξιούσθαι τῇ πόλει.
Πᾶσα ἀνάγκη, ἔφη.^h Εἰς φαῦλόν γε αὐ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ
θαυμάσιε, σίμμη ἐμπεπτόκαμεν περὶ ψυχῆς, εἴτε ἔχει
τὰ τρία εἶδη ταῦτα ἐν αὐτῇ εἴτε μή.ⁿ Οὐ πάνυ μοι

μὲν v.—¹ ἐκεῖ ΠΘΚέτιμτ.— ἢ ἐν K, καὶ ἐν q.— ὅτι ΑΘΠΘέτιμτ: ὡς *r.— ἐπα-
ναφέρωμεν v.— βεβαιώσαιμεν ΠΚτμ, βεβαιώσαιμεν v.— καθὼδόν r.— γε om v.—
προσείποι Θφτ.— ταῦτό v.— διοίσει m.— ὅτε ΑΗΜ.— ἐαυτῷ Ατμ.— φέ-
σους t.— γεῶν ἄλλ' ΑΘΠΚέτιμ et pr K: γεῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄλλ' *r.— ἕνα om
Θ.— αὐτοῦ om φ.— ὁρῶν ἀξιούσθαι ΘΠΘέτιμτ.— ἀνάγκη ἔφη πᾶσα φ.— εἰς
ΑΘΠΘέτιμτ: οὐκ εἰς *r.— αὐ post θαυμάσιε ponit K.— περὶ τῆς ψυχῆς v.—

καὶ οὕτως] Bas. 2. καὶ οὕτως. Ast.
ἐκ πυρείων] πυρεία dicebantur ligna,
quorum attrita ignis excitabatur, vid.
Schol. ad Apoll. Rh. i. 1184. Gedick. ad
Soph. Phil. 26. Bast. Epist. crit. p. 141.
not. Ceterum expressit hunc locum Philo
Jud. t. i. p. 683. τρίβοτες γὰρ διὰ τοῦ
περὶ δαιμόντος λόγου, καθάπερ ἐκ πυ-
ρείων, τὸ θεοειδέστατον εὐσεβείας φέγγος
ποσειδῶν ἐκλάμπειν. Cf. Longin. xlv. 3.
ubi v. Ruhnck. Et sane hæc, quam ex-

perimentalem dicimus, vera est ratio phi-
losophandi, qua id, quod quaerimus,
sponte quasi emergit, veritasque ipsa nec
præjudicata aliqua opinione nec consilio
qualicunque a philosophia alieno cor-
rumpitur. Illa erat Socratica et Plato-
nica philosophandi ratio, hæc Sophista-
rum. Ast.

βεβαιώσαιμεν ἂν] Sic bene Stephanus
correxerat vulgatam βεβαιώσαιμεν ἂν, quod
Ald. Bas. 1. et 2. exhibent. Ast.

δοκοῦμεν, ἔφη, εἰς Φαῦλον. ἴσως γάρ, ὃ Σώκρατες, τὸ λε-
γόμενον ἀληθές, ὅτι^ο χαλεπὰ τὰ καλὰ. Φαίνεται, ἦν δ' III. I. 195.
ἐγώ. καὶ εὖ γ' ἴσθι, ὦ Γλαῦκον, ὡς ἦρ' ἐμῆ^α δόξα, ἀκρι-
βῶς^τ μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἷσιν νῦν ἐν τοῖς λό-
γοις χρῶμεθα, οὐ μὴ ποτε λάβωμεν· ἀλλὰ γὰρ μακρο-
τέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἢ^α ἐπὶ τοῦτο ἀγούσα· ἴσως μὲντοι
τῶν γε^ε προειρημένων τε καὶ προσκεκμημένων ἀξίως. Οὐκ-
οῦν ἀγαπητόν;^υ ἔφη· ἔμοι μὲν γὰρ ἔν γε τῷ παρόντι
ικανῶς ἂν ἔχοι. Ἀλλὰ μὲντοι, εἶπον, ἔμοιγε καὶ πάνυ
ἐξαρκέσει. Μὴ τοίνυν ἀποκάμης, ἔφη, ἀλλὰ σκότει.
Ἄρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν ὅτι γε^ε
τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἶδη τε καὶ ἦθη ἃ περ ἐν
τῇ πόλει; οὐ γὰρ που^ω ἄλλοθεν ἐκείσε ἀφίκται. γελοῖον
γὰρ ἂν εἴη εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν
ἐν ταῖς πόλεσιν^ι ἐγγεγονέναι,^ι οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην
τὴν αἰτίαν, οἷον οἳ^α κατὰ τὴν^β Θράκην τε καὶ Σκυθικὴν

¹ εἴτ' εἴ. — ταῦτα om φ., ante εἶδη ponit K. — εἶτε καὶ μὴ τ. — ὅτι om K. — ἢ
om v. — ἔμοι θ. — ἀκριβῶς τ. — ἢ ὁδὸς ἢ φτ. — γε om v. — ἀγαπητόν τ. —
^υ γε add ΑΘΠΚρισιπ. — τῷ φτ. — τῇ πόλει K. — γεγονέναι ΑΘΠΚρι, κατα-

χαλεπὰ τὰ καλὰ] Sæpius hujus pro-
verbii meminit Plato, ut Polit. vi. 11.
καὶ τὸ λεγόμενον τὰ καλὰ τῷ ὄντι χα-
λεπὰ. Cratyl. 384. A. ubi v. Schol.
Hipp. Maj. extr. Vid. Zenob. Proverb.
Centur. vi. 38. et Lambin. ad Horat. t.
ii. p. 86. E. Ast.

εὖ γ' ἴσθι] Landat Galenus de Hip-
pocr. et Platon. placit. v. p. 293. v. 18.
t. i. Basil. ubi γ' deest et pro οἷας νῦν
legitur αἷς δὴ νῦν. Ficinus: *qualibus in
præsentē disputatione utimur*. Hinc οἷ-
ας νῦν δὴ scribendum esse censeo. De
verbis οὐ μὴ ποτε λάβωμεν vid. ad lib. i.
15. Post ἴσθι conjunctio ὄτι s. ὡς more
omissa est (vid. nostra ad Phædr. p. 394).
ὄτι, ὡς ἢ ἐμῆ δόξα (ut mea fert opinio,
ut mihi videtur), ἀκριβῶς τοῦτο—οὐ μὴ
ποτε λάβωμεν. Ast.

ἀλλὰ γάρ] Enimvero, namque. Ga-
lenus ἔλλη. Ast.

ἀξίως] Int. λάβωμεν ἔν: prægressæ
disputationi convenienter (ἀξίως, pro dig-
nitate) populari illa ratione, quam in
superioribus secuti sumus (non via illa
abstrusa severioris philosophiæ) id per-
cipiemus. Igitur ut disputatio nostra
sibi constat, melius erit, ratione illa dis-

serendi dialogica, quam hac usque secuti
sumus, id, quod querimus, perscrutari.
Ast.

ἄρ' οὖν] ἄρ' recte scribunt Ald. Bas.
1. et 2. quod Steph. sine causa in ἄρ'
οὖν mutavit. Ἄρ' οὖν enim espensumero
sic ponitur, ut ἄρα per se interroget (est
enim affirmativum, respondens fere nos-
træ particule *doch*, i. e. *nicht wahr*;
quocirca ut ἄρ' οὖν interrogans pro ἄρ'
οὖν οὐ positum accipiat, quod Heind.
ad Cratyl. p. 19. et Schäfer. Melet. Crit.
p. 89. statuunt, haud opus est), et fre-
quenter ἄρα simpliciter hac vi ponitur, ut
Soph. Antig. 1212. ἄρ' εἰμὶ μάντις; Cf.
Ed. T. 822. Philo. 976. Eurip. Alcest.
341. 771. Quo fit, ut etiam extra in-
terrogationem eadem affirmandi potes-
tate usurpetur, ut optime Hermannus
monuit ad Soph. Antig. 628. ed. min.
Erf. Ast.

ἔχουσι τὴν αἰτίαν] Quibus illud (τὸ
θυμοειδὲς) jure tribuitur, qui jure θυμο-
ειδῆς et dicuntur et habentur. Obser-
vanda hæc est locutionis αἰτίαν ἔχειν sig-
nificatio. Scilicet αἰτίαν ἔχειν et αἰτίας-
θαι dupliciter ponuntur; in malam par-
tam αἰτίαν ἔχειν (*crimen habere*, *accu-*

καὶ σχεδόν τι κατὰ τὸν αἶμα τόποι, ἢ^b τὸ φιλομαθές, ὃ δὴ
 11. 486 περὶ τῶν^d παρ' ἡμῖν μάλιστα^c ἂν τις αἰτιάσαστο τόποι, ἢ τὸ
 φιλοχρήματον, ὃ^e περὶ τοὺς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τοὺς
 κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ ἥσιστα. Καὶ μάλα,^f
 111. i. 196. ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ οὕτως ἔχει,^g ἢ δ' ἔγω, καὶ οὐδὲν χα-
 λεπὸν γῶναι. Οὐ δῆτά. [§. 12.] Τότε δὲ^h ἤδη χα-
 λεπὸν, εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳⁱ ἕκαστα πράττομεν ἢ τρισὶν οὐ-
 σιν ἄλλο ἄλλῳ^j μανθάνομεν μὲν^k ἑτέρῳ, θυμούμεθα δὲ
 ἄλλῳ τῶν ἐν ἡμῖν,^l ἐπιθυμούμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ
 τὴν τροφὴν τε καὶ γένησιν^m ἡδονῶν καὶ ὅσα τούτων ἀδελ-
 φά, ἢ ὅλη τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν, ὅταν
 ὀρμήσωμεν. ταῦτ' εἶσται τὰⁿ χαλεπὰ διορίσασθαι ἀξίως

γεγονέναι τ.— ἢ Θετ.— τὴν om K.— ἢ...τόπων om Kq.— περὶ om pr H.—
 ἢ τῶν...τόπων tm.— τὸ ΘΠΘίμτ.— μάλ' τ.— ἔχειν K.— τὸ δὲ δὴ ἔτ, τότε δὲ
 ε.— τούτων corr q.— ἄλλο μὲν ἄλλῳ K et rc Π, ἄλλῳ μὲν ἄλλο φ, ἔλλας μὲν
 ἄλλο τ, ἔλλῳ ἄλλο καὶ q.— μὲν om ΘΠΦΚτ.— δὲ τῶν ἐν ἡμῖν θυμούμεθα Θτ : δὲ
 om pr H.— γένησιν ΑΘΠΦΚττ : γένεσιν φ τ.— τὰ om ΘΠΦΚτ.— τοῦτωνία

casti, reprehendi, vid. nostra ad Phædr. p. 314.) dicitur is, in quem culpa confertur, qui culpæ obnoxius est; αἰτιάσασθαι igitur est culpam conferre, accusare; in bonam vero partem αἰτίαν ἔχειν dicitur, in quem aliquid confertur, h. e. cui aliquid tribuitur s. adscribitur, de quo aliquid dici s. contendit potest. Sic Gorg. 503. B. δὲ ἄριστα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, per quem Athenienses dicuntur s. censeantur meliores facti esse. Alcibiad. i. p. 119. A. ἐστὶ δυνεὶς αἰτίαν ἔχει (quis dici possit, quem jure censere possimus) διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφότερος γεγονέναι. Sic et paulo post: ὃ δὴ περὶ τῶν παρ' ἡμῶν—τόπων ἂν τις αἰτιάσαστο, i. e. quod (τὸ φιλομαθές) huic nostræ potissimum regioni jure tribuitur. Polit. x. 3. p. 509. E. σὲ δὲ τίς αἰτιάται πόλις (quænam civitas dicit, contendit te—i. e. hoc tibi tribuit) νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; Alia exempla vid. apud Casaubon. ad Athen. ix. 2. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 211. Valcken. ad Herodot. vi. 116. p. 492. Post ἢ τὸ φιλομαθές et φιλοχρήματον repetenda sunt μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι. Ceterum memorabilis est hic Platonis locus. Quæ humanæ nature et civitatis elementa quasi sunt, τὸ θυμοειδές, τὸ ἐπιθυμητικόν et τὸ σφόν, horum singula

non solum in singulis hominibus, sed in singulis quoque gentibus eminent et apparent, ita ut, id quod in rerum natura positum est, τὸ θυμοειδές, in civitate τὸ ἐπιθυμητικόν, e quo ἀρετή virtus efflorescit, apud nationes septentrionales imprimis regnet, τὸ ἐπιθυμητικόν (in civitate τὸ χρηματιστικόν) apud gentes australes, ut quæ molli et inertī vitæ deditæ sint, et τὸ λογιστικόν s. φιλομαθές in regione temperata, in qua vera humanitatis cultura floret.—Exprescit hunc locum Dionys. art. rhetor. xi. §. 5. καὶ γὰρ ἐ Πλάτων φησὶ παρακάλεσ, ὅτι κατὰ τοὺς τοῦ οὐρανοῦ τόπους καὶ τῶν ἡδῶν αἰ κέρουσιν καὶ διὰ τοῦτο νιναι μὲν ἀνθρώπους εὐνοί φησι πρὸς μαθήματα ἐξυτέρους, τοὺς περὶ τὴν Ἑλλάδα, τοὺς δὲ πρὸς ἀργυροπλίαν, τοὺς περὶ τὴν Φοινίκην καὶ Αἴγυπτον, ἔλλους πρὸς θυμὸν, ὅσοι τῶν βαρβάρων αἰὶ καλλέμοις ἀνακείμενοι. Ast.

Φοίνικας] Qui male hanc ob causam τὸ φιλοχρήματον audiebant, vid. Victor. Var. Lect. xii. 4. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 20. p. 289. Muncker. ad Anton. Liber. 39. p. 362. et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. 4. (ubi φιλοχρήματοί τε καὶ τρεῖσιν Phœnicibus dicuntur) p. 386. Ast.

§. 12. ἄλλο ἄλλῳ] Cod. Reg. et Bea. 3. ἄλλο μὲν ἄλλῳ, μαθήσομεν ἑτέρῳ et χαλεπὰ omisso articulo τὰ. Ast.

λόγου. Καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη. Ὡδα τοίνυν ἐπιχειρῶμεν αὐτὰ ὀρίζεσθαι, εἴτε τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις εἴτε ἑτέρα ἔστιν. Πῶς; Δῆλοι ὅτι ταῦτὸν τάναντία^ο ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταῦτόν^ρ γε καὶ πρὸς ταῦτόν οὐκ ἔβλησει ἅμα, ὥστε ἰάν^ρ που εὐρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα ὅτι οὐ ταῦτόν ἦν ἀλλὰ πλείω. Εἶεν.^τ Σκόπει δὴ ὃ λέγω. Λέγει, ἔφη. Ἐστάναι, εἶπον, καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ^σ ἄρα δυνατόν; Οὐδαμῶς. Ἐπι τοίνυν ἀκριβέστερον ὁμολογησόμεθα,^ς μὴ πη προϊόντες ἀμφισβητήσαμεν. εἰ γάρ τις λέγοι^ν ἄνθρωπον ἰστηκότητα, κινουῦντα δὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλὴν, ὅτι ὃ^ν αὐτὸς ἰστηκί τε καὶ κινεῖται ἅμα, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀξιοῖμεν οὕτω λέγειν δεῖν,^ν ἀλλ' ὅτι τὸ μὲν τι αὐτοῦ ἰσθηκε, τὸ δὲ κινεῖται. οὐχ οὕτως; Οὕτως.^τ Οὐκοῦν καὶ εἰ^ν ἔτι μᾶλλον χαριεν- iii. i. 197.
 τίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος ὡς οἱ γε^ς στρόβιλοι ὅλοι^α ἰστασί τε ἅμα καὶ κινουῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται, ἢ εἰ^β καὶ ἄλλο τι κύκλω περιού^ς ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ τοῦτο δρεῖ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα,^δ ὡς οὐ κατὰ ταῦτὰ ἑαυτῶν^ο τὰ τοιαῦτα τότε μενόντων τε

π, τάναντία ταυτὸν φτ. ταναντία ταυτὸν ταναντία θ.—^ρ ταῦτά τ.—^ι ἐν φησιν.—
^τ καὶ q.— ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ om K.— ὁμολογησόμεθα Ἑφίμπ.—^ς λέγοι ΑΘΠΦΚ
 φήμπ: λέγει s.—^ν ὁ om ΘΠΦΚτ.—^ν λέγειν οὕτω δη φ: δη et τ.—^ν οὕτω bis ΑΘΠ
 φήμπ.—^ν εἰ καὶ τ.—^ν τε ε.—^ν δυο φ, δυοι τ.—^ν εἰ add q.—^ν περιὸν π.—^ν ἀπο-

ταυτὸν τάναντία] Laudat Galenus quoad sententiam de Hippocrat. et Platon. decret. v. p. 293. v. 31. t. i. et ix. p. 341. v. 22. lib. v. ἢ κατὰ ταυτὸν τε et lib. ix. κἂν ταυτὸν τε scribitur, unde τε pro γε reposuimus. Ast.
 ἄρα δυνατόν] Apud Galen. scribitur ἄμ' ἀδύνατον. Ast.
 διομολογησόμεθα] Ald. Bas. 1. et 2. διομολογησόμεθα, Galenus vero διομολογησόμεθα, unde διομολογησόμεθα reposuimus. Deinde Galen. μὴ πως. Ast.
 λέγοι] E Cod. Reg. Venet. et Galen. recepimus pro λέγει. Ast.
 τὸ μὲν τι] Cod. Reg. et Galen. τὸ μέντοι. Ast.
 οἱ γε στρόβιλοι] Galen. οἱ τε στρόμβοι; sic et in sua ipsius oratione p. 341. v. 46. ἀν γὰρ τοῖς στρόμβοις δύνανται ἂν τις λέγειν τάναντία cet. v. 48. ἕτερον μὲν εἶναι τὸ ἑστῶς τοῦ στρόμβου, ἕτερον δὲ τὸ πε-

ριφερόμενον, δὲ δὴ κύκλον προσηγρόρευσε αὐτός. Sed στρόμβος et στρόβιλος eisdem sunt et originis et significationis (rhombus s. turbo). Ceterum στρόβιλος, στρόμβος, τροχός s. βέμβηξ, τυρβο, lusus puerilis instrumentum dicebatur, quod flagello s. scutica percutientes agitabant. Aliud vero h. l. trochi genus intelligendum esse monet Meursius de ludis Graecorum in Gronov. Thesaur. ant. Graec. t. vii. p. 992. 'trochum videlicet cuspidem inferius habentem loco circumvoluto ejectum et in terra sic deaxum: certamen erat, cujus trochus, sic ejectus, diutius verteretur.' Μοχ pro αὐτῇ Gal. αὐτοῦ, δρεῖν pro δρεῖ et αὐτῶν pro ἑαυτῶν. Deinde τότε deest in Galen. φαίμεν (Cod. Reg. φαίεν μὲν—καὶ δταν—eis δεξιὰ—ἀριστέρὰ—πρόσθεν—ἐκκλίνας—περιφερόμενόν τε εὐδ' οὐδαμῇ ἑστάναι Ast.

καὶ φερομένην, ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθύ τε καὶ περιφερές ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ μὲν τὸ εὐθύ ἰστάται, οὐδαμῆ^γ γὰρ ἀποκλίνειν, κατὰ δὲ τὸ περιφερές κύκλῳ κινεῖσθαι. ὅταν δὲ τὴν εὐθυρίαν ἢ^β εἰς δεξιὰν^δ ἢ εἰς ἀριστεράν^δ ἢ εἰς τὸ πρόσθεν^δ ἢ εἰς τὸ ὀπίσθεν ἐγκλίη^τ ἅμα περιφερόμενον, τότε οὐδαμῆ ἔστιν ἰστάται. Καὶ ὁρθῶς γε, ἔφη. Οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς^μ τῶν τοιούτων λεγόμενοι ἐκπλήξει, οὐδὲ^μ μᾶλλον τι πείσει ὡς ποτὶ τι ἂν τὸ αὐτὸ ὄν ἅμα^ο κατὰ τὸ αὐ-

11. 487. τὸ πρὸς τὸ αὐτὸ τὰναντία πάθοι ἢ καὶ εἴη^π ἢ καὶ ποιήσειεν.^α

Οὐκ οὐκ ἰμέ γε, ἔφη. Ἄλλ' ὅμως, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ ἀναγκαζόμεθα πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπιξιότητες καὶ βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὐσας μακρύνειν, ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος εἰς^β τὸ πρόσθεν προῖαμεν, ὁμολογήσαντες, ἵαν ποτε ἄλλη φαιῆ ταῦτα ἢ ταύτη,

111. i. 198. πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίοντα λευμμένα ἔσσεσθαι.

Ἄλλὰ χρῆ, ἔφη, ταῦτα ποιεῖν. [§. 13.] Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐπινεύειν τῶ ἀνανεύειν καὶ τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν τῶ ἀπαρνεῖσθαι καὶ τὸ προσάγεσθαι τῶ ἀπωθεῖσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων; οὐδὲν γὰρ ταύτη διοίσει. Ἄλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ διψῆν καὶ πεινῆν^ν καὶ ὄλως τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὐτὸ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι, οὐ^ν πάντα ταῦτα εἰς ἐκείνα ποι^ν ἂν^ν θείης τὰ

δεχόμεθα ΠΠΦΚίσιππ.—^α αὐτῶν ο.—^β οὐδαμῶ φη: rectius scripseris οὐδαμῶ.—^γ καὶ Απ.—^δ δεξιὰ φ.—^ε ἀριστερὰ φ.—^ζ πρόσθεν ΑΘΠΦτ: ἔμπροσθεν *ε.—^η ἐκκλίη Κε.—^θ γ' ο.—^ι ἡμᾶς post ἄρα ponunt ΑΘΠΦΚίσιππ, post λεγόμενον *ε.—^κ οὐδὲν ε.—^λ ὄν ἅμα ΑΘΠΦτππ, ἂν ἅμα Κ: ἅμα ἂν *ε.—^μ ἢ καὶ εἴη add ΑΠΠΚη Π et (omisso πάθοι) ε.—^ν πείσειεν ε.—^ξ ἔμοργε Θ, ἐμύγ' ο.—^ο ὡς ΘΠΦΚτ.—^π ἀπωθεῖσθαι καὶ πάντα ε.—^ρ διψῆν καὶ πεινῆν ΘΠΦτ.—^σ καὶ φ.—^τ τη ΘΦΚτ, om ε.—

οὐδὲν ἄρα] Galen. et cod. Reg. οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς. Paulo post Galen. λεγόμενον exhibet, quod haud dubie reponi debet. Etiam Ficinus vertit: nulla ex his objectionibus. Ast.

ὡς ποτὶ τι] Galen. ὡς ποτὶ τοί τι. Mox τὸ αὐτὸ ἂν ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ Galenus. Ast.

ὑποθέμενοι ὡς τούτου] I. e. υποθέμενοι τούτου οὕτως ἔχειν, vid. ad lib. i. 1. Ast.

§. 13. ἄρ' οὖν] Laudat h. l. Galen. l. v. 28. usque ad Πῶς γὰρ οὐ, et l. vi. p. 208. v. 3. Ast.

τῶν ἐναντίων—θείης] De hoc verbi τῶθεναι cum genitivo conjuncti usu vid. ad l. ii. 16. Ast.

εἴτε ποιημάτων, εἴτε παθημάτων] Galenus explicat εἴτε ἐνεργείας εἴτε πάθη. In praecedentibus apud Galen. τὸ ἀπαρνεῖσθαι et τὸ ἀπωθεῖσθαι scriptum est. Ast.

τη ἂν] Pro καὶ e Cod. Reg. reposuimus πῆ. Mox οὖν δὴ λεχθέντα e Galen. et Cod. Reg. recepimus; vulgo δὴ abest. Ast.

εἶδη τὰ νῦν δὴ^α λεχθέντα; οἷον αἰεὶ τὴν τοῦ ἐπιθυμοῦντος ψυχὴν οὐχὶ ἤτοι ἐφίεσθαι φήσεις ἐκείνου οὐ ἂν ἐπιθυμῆ,^β ἢ^γ προσάγεσθαι τοῦτο ὃ ἂν βούληται^δ οἱ γενέσθαι, ἢ αὐ^ε καθ' ὅσον ἐβέλει^δ τί οἱ πορισθῆναι, ἐκινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτὴν ὡς πέρ τιςος ἐρωτῶντος,^ε ἐπορευομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως; Ἐγώ γε. Τί δέ;^ε τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐβέλειν μὴδ' ἐπιθυμεῖν οὐκ εἰς τὸ ἀκωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς^ε καὶ εἰς ἅπαντα τὰναντία ἐκείνοις θήσομεν;^β Πῶς γὰρ οὐ; Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος,^ι καὶ ἰναργεστάτας αὐτῶν τούτων, ἣν τε δίψαν καλοῦμεν καὶ ἣν πείναν;^ι φήσομεν, ἣ δ' ὅς. Οὐκοῦν τὴν μὲν ποτοῦ, τὴν δὲ ἰδαδῆς; Ναί. Ἄρ' οὖν καθ' ὅσον δίψα ἐστί,

^α ἂν om K.—^β δὴ add AΘΠΦΚστ.—^γ ἐπιθυμοῖ Kγ.—^δ καὶ v.—^ε βούλοισθ H.—^ε οὐκ φ.—^δ ἐβέλει Θ.—^ε ἐρωτῶντος ΘΗΠΦσ, ἐρωτῶτος ΑΚίτμ, ἐρωτῶτος τ.—^ι δὲλ Απ.—^ε αὐτοῦ σ.—^β ἐκείνοις θήσομεν ΑΘΠΦΚστμτ, θήσομεν ἐκείνοις Η: φήσομεν ἐκείνοις τ.—^ι φήσομεν ἐπιθυμιῶν τι εἶδος εἶναι φ.—^ι πείναν K.—^ι πλείονος ΑΘΡΦΚ

δαὶ τῆρ] Galen. ἀσθήν. Mox Ald. Bas. 1. et 2. εἶποι pro ἦτοι, et Galen. φήσους pro φύσει. Ast.

ἐπιθυμῆ] Cod. Reg. ἐπιθυμοῖ. Galen. l. v. ἐπιθυμοῖ. Paulo post Galen. l. v. γενέσθαι μοι et l. vi. βούληται γενέσθαι; deinde οὐ καθ' ὅσον pro καθόσον—ἢ pro οἱ et πορίεσθαι l. vi. Ast.

ἐρωτῶτος] In quodam vet. pro ἐρωτῶτος scriptum est ἐρωτῶντος. quæ lectio afferret et ex Galeno, lib. sexto de Dogm. Plat. et Hippocr. Ex libro autem sexto ἐρωτῶτος: quam lectionem et Fic. sequitur. STERN.

ἐρωτῶντος] Sic Bas. 2. et Galen. l. v. In Ald. Bas. 1. legitur ἐρωτῶτος, Ficinus vero ἐρωτῶτος legerit necesse est, quom vertat: *amantis more*, idque reperitur apud Galen. l. vi. Unice verum est ἐρωτῶντος; animus enim, quasi secum ipse colloquens, id affirmat et sibi ipse annuit (*ἐπιθυμῶ πρὸς ἀσθήν*), tanquam alteri interroganti respondens. Ast.

φήσομεν] Magis placet, καὶ εἰς ἅπαντα τοῦναντία θήσομεν, ut apud Galenum. Talis usus verbi τινέμου extat et p. 477. ἢ εἰς τί γένος τίθης; STERN.

θήσομεν] Sic cod. Reg. Ven. et Galen. In Ald. Bas. 1. φήσομεν, in Bas. 2. φήσομεν comparat. Ast.

ἀρ' οὖν] Laudat hunc locum Athen. iii. p. 123. C. Locus admodum depravatus est. Statim offendit τον λέγομεν, ἐπιθυμία—ἐπὶ, quod in ἢ οὐ λέγομεν (int.

ποτοῦ) mutandum esse censeo. Similiter Ficinus vertit: *numquid, in quantum sitis est, alicujus præterea cupiditas est alterius, quam cuius nos dicimus, potus scilicet et sitis*. Deinde *Οἷον δίψα ἐστὶ vitii manifesta sunt*. Primum enim, ut sensum haberent verba, *οἷον* id esse deberet, quod *καθόσον*; deinde hand credibile est, in re a Socrate nondum perspicue exposita, alterum statim, quod Socrates interrogasset, affirmaturum esse. Accedit quod tunc sequentia *δίψα ἔρα γε*—et ἢ ἐάν cet. quomodo inter se cohererent, difficile est ad perspicendum. Ne multus sim in re cullibet per se patienti responsio illa *Οἷον δίψα ἐστὶ* ex mala interpunctione fluxit, quod Athenus confirmat l. l. in cuius libris scriptum reperitur *ἐπὶ, οἷον δίψα ἐστίν*. Verbis vero *οἷον δίψα ἐστὶ* pro responsione habitis, ea, quæ sequuntur, pro oratione Socratis sententiam uberius exponētis habitata sunt, in quibus quidem quom oratio manca visa esset, apponebatur *δίψα ἔρα γε*. Locus igitur, ni fallor, ita constituendus: Ἄρ' οὖν, καθόσον δίψα ἐστὶ, πλείονος ἂν τιςος, ἢ οὐ λέγομεν, ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἴη, οἷον δίψα ἐστὶ θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ—πόματος: ἢ ἐάν μὲν τις θερμότης τῷ δίψει προσῆ—τοῦ ὕδατος, αὐτὸ δὲ τὸ δίψῃ—βρώματος; In his *οἷον* est *velut*, c. g. et quæ sequuntur, exponunt, quomodo sitis non solius potus, sed etiam definiti alicujus potus cupiditas

111. i. 199. πλείονος^k ἂν τινος ἢ οὐ^l λέγομεν^m ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἶη;ⁿ οἷον δίψα ἐστὶ^o δίψα ἄρα γε θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ, ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου, ἢ καὶ ἐνὶ λόγῳ^p ποιοῦ τινος πάματος;^q ἢ ἰὰν μὲν^r τις θερμότης τῷ δίψει προσῆ,^s τὴν τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ^t ἂν, ἰὰν δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ θερμοῦ; ἰὰν δὲ διὰ πληθους παρουσίαν^u πολλῆ ἢ δίψα ἦ, τὴν τοῦ πολλοῦ παρέξεται,^v ἰὰν δὲ ὀλίγη, τὴν τοῦ ὀλίγου; αὐτὸ δὲ τὸ διψῆν οὐ μὴ ποτε ἄλλου^w γίνηται ἐπιθυμία ἢ οὐ περ^x τίφους, αὐτοῦ^y πάματος,^z καὶ αὐτὸ πεινῆν βρώματος;^{aa} Οὕτως, εἶφη, αὐτῆ^{ab} γε ἡ ἐπιθυμία ἐκάστη αὐτοῦ μόνον^{ac} ἐκάστου οὐ τίφους, τοῦ δὲ τοιοῦ^d ἢ^e τοιοῦ τὰ
11. 438. προσγιγνώμενα. Μὴ τοί^d τις, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκέπτους ἡμᾶς οὕτως θορυβήσῃ, ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ^e σίτου ἀλλὰ^f χρηστοῦ σίτου. πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν· εἰ^g οὖν ἡ δίψα ἐπιθυμία ἐστὶ, χρηστοῦ ἂν εἶη εἴτε^h πάματος εἴτε ἄλλου ὅτουⁱ ἐστὶν ἐπιθυμία, καὶ αἰ^j ἄλλαι οὕτως. Ἴσως γὰρ ἂν,^k εἶφη,

εἶπη: πλείονος γ.—^l ἢ οὐ Α, ἢ οὐ Μ, ἢ ποτοῦ γ. ἢ ὀλίγον ε, πότον ἢ ὀλίγον γ: του *γ.—^m λέγομεν ΑΘΠΦΚστ: om το: λέγομεν *γ.—ⁿ εἰ ἢ Α.—^o ἐστὶ: δίψα: ἀρὰ ΑΠΚ et pr Θ.—^p libri ἐν ὀλίγῳ. conf. p. 201, 16.—^q πάματος Π et pr Α, πτά-

ματος Μ: πάματος *γ.—^r μὲ Φ.—^s προσῆ ΑΠΚστμ, προση Ε: προσείη γ.—^t παροῦσαν pr Θ.—^u παρέξεται ε.—^v ἄλλη φε.—^w αὐτοῦ om φστ, ἐν τοῦ Κ, ἐν τοῦ γ.—^x πάματος pr ΑΠ, qui nusquam aliter: πάματος *γ.—^y πεινῆν τοῦ βρώματος

γ.—^z αὐτῆ Μ.—^{aa} μόνου φστ.—^{ab} τοιοῦ Μ et pr Α.—^{ac} καὶ Θ.—^d μήτι Θ.—^e ἀλλὰ φ.—^f καὶ οὐ φ.—^g ἢ Κ.—^h εἴτε ante πάματος om γ.—ⁱ ὅτου γ.—^j αἰ om τ.—

esse possit. *H est an, alteram interrogationis membrum exordiens, et siti desinit, ut ita dicam, de qua in hoc orationis membro exponitur, sequens αὐτὸ τὸ διψῆν, sitis per se et in universum spectata, opponitur. Sententiarum nexus est: num sitis qua talis (i. e. in universum et per se spectata) plus appetit quam potum (e. g. potum calidum vel frigidum, non vero merum potum), an tunc, quando sitis certa quaedam est, etiam certus quidam potus appetitur (v. c. frigidus potus, quando sitis cum calore conjuncta est), ipsa vero sitis (per se spectata) nihil præter ipsum potum appetit? Sic omnia perspicua sunt. Ast.

ἐν ὀλίγῳ] Invenitur et alia lectio aptior, ἐνὶ λόγῳ. Sic autem et in alio hujus operis loco verba illa pro his posita

comperiantur. At p. 489. A. recte, εἰδὲ ἐνὶ λόγῳ ποιοῦ τινός. ΣΤΑΡΗ.

ἐνὶ λόγῳ] Sic ex Platonicis codicibus Ms. pro ἐν ὀλίγῳ reposuit Schweigh. Cf. Cornar. Eclog. p. 10. et Fischer. ad Phaedon. p. 408. Sic c. 14. ἐνὶ λόγῳ. Ast.

προσῆ] Hoc Schweigh. ex ed. Venet. Bas. et Ms. A. recepit, quum vulgo legeretur προσείη. Etiam Cod. Reg. et Ven. Platonici προσῆ præstant. Ast.

πάματος] Schweigh. ex ed. Venet. Bas. et Ms. A. scripsit πάματος. Mox Athen. προσπαρέχοι προσπαρέχουτ. Ast.

αὐτοῦ πάματος] αὐτοῦ est solius s. per se, ut αὐτὸ δικαιοσύνη. Mox Ald. Bas. 1. et 2. αὐτὸ πεινῆν. Ast.

τὰ προσγιγνώμενα] Quæ accidentis dicimus. Ast.

δοκοῖ¹ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Ἄλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα οἷα εἶναί του,^m τὰ μὲν ποιάⁿ ἅττα ποιῶ τινός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ δ' αὐτὰ ἕκαστα αὐτοῦ^o ἐκάστου μόνον.^p Οὐκ ἔμαθον, ἔφη. Οὐκ ἔμαθες, ἔφη, ὅτι τὸ μείζον τοιοῦτόν ἐστιν οἷον τινός εἶναι μείζον; Πάνυ^{iii. i. 200.} γε. Οὐκοῦν τοῦ ἐλάττονος; Ναί. Τὸ δέ γε πολὺ μείζον πολὺ ἐλάττονος. ἦ^q γάρ; Ναί. Ἄρ' οὖν καὶ τὸ ποτὲ μείζον ποτὲ ἐλάττονος, καὶ τὸ ἐσόμενον μείζον ἐσομένου ἐλάττονος; Ἄλλὰ τί μὴν; ἦ δ' ὅς. Καὶ τὰ πλείω δὴ πρὸς τὰ ἐλάττω καὶ τὰ^r δικλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεια καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ αὐτὰ βαρύτερα πρὸς κουφότερα^s καὶ θάττω πρὸς βραδύτερα,^t καὶ ἐτι γε τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρὰ καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια ἄρ' οὐχ οὕτως ἔχει; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ^u τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας; οὐχ ὁ αὐτός^v τρόπος; ἐπιστήμη μὲν αὐτῆ^w-μαθήματος αὐτοῦ^x ἐπιστήμη ἐστὶν ἢ ὅτου δεῖ^y θεῖναι τὴν ἐπιστήμην, ἐπιστήμη δέ τις καὶ ποιά τις ποιῶ τινός καὶ τινός. λέγω δὲ τὸ^z τοιοῦδε οὐκ ἐπειδὴ οἰκίας^a ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο, διήνεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκοδομικῆ^b κληθῆναι; Τί μὴν; Ἄρ' οὐ τῶ^c ποιά τις εἶναι, οἷα ἕτερα οὐδεμία τῶν ἄλλων; Ναί. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ποιῶ τινός, καὶ αὐτὴ ποιά τις ἐγένετο; καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω τέχναι τε καὶ ἐπιστήμαι; Ἔστιν οὕτως. [§. 14.] Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάβη με τότε βούλεσθαι λέγειν, εἰ ἄρα νῦν ἔμαθες, ὅτι ὅσα ἐστὶν οἷα εἶναί του,^d αὐτὰ μὲν μόνα αὐτῶν μόνων ἐστὶ, τῶν^e δὲ^{iii. i. 201.} ποιωῖν τινῶν ποιά^f ἅττα. καὶ οὐ τι^g λέγω ὡς οἷων^h ἂν ἦ, τοιαῦτα καὶ ἐστίν, ὡς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσῶδωνⁱ ἢ ἐπιστήμη ὑγιεινῆ καὶ νοσῶδης καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν

¹ ἦν om m.— δοκοῖ φ. ·δοκῆ θ, δοκεῖ HmT, δοκει ε.—^m του om v.—ⁿ ποι' ε.—^o αὐτοῦ AΘEΠΦEκqtmr: ἐκ τοῦ *s.—^p μόνου q.—^q ἦ...ἐσομένου ἐλάττονος om v.—^r τὰ ante δικλάσια om v.—^s πρὸς τὰ κουφότερα ΘΦε, καὶ τὰ κουφότερα ε.—^t πρὸς βραδύτερα K, πρὸς βαρύτερα r: πρὸς τὰ βραδύτερα *s.—^u θαl Am.—^v αὐτός m.—^w αὐτῆ om ε, post μαθήματος ponunt Φε.—^x αὐτ' Φε et pr θ.—^y δι δεῖ Am.—^z τὸ om K.—^a οἰκίας AΘΦKImr, οὐκείας Π.—^b οἰκομδῆ m.—^c οὖν οὕτω Φε.—^d τούτου m.—^e τὸ ε.—^f ποι' ε.—^g οὐτι AΠqtm, οὐτι v: οὐτοι *s.—^h οἷων tm.—ⁱ καὶ τῶν

αὐτοῦ ἐκάστου] Sic Cod. Reg. ut Ficinus vertit: ipsius cuiusque. Libri πρὸς βραδύτερα] Cum Cod. Reg. articulum τὰ ante βραδύτερα delevimus. Ast. Plut. Vol. VI. 3 Q

ἀγαθῶν κακῆ καὶ ἀγαθῆ· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ αὐτοῦ¹ οὐ περ' ἐπιστήμη ἐστὶν ἰγένετο ἐπιστήμη, ἀλλὰ ποιῶν τινός, τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσῶδες, ποιά δὲ τις συνέβη^m καὶ αὐτῇ γενέσθαι, καὶ τοῦτο αὐτὴν ἐποίησε μηκέτι ἐπιστήμην ἀκλῆς καλεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ ποιῶν τινός προσγενομένου ἰατρικῆν. Ἐμαθον, ἔφη, καὶ μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν. Τὸ δὲ δὴ δίψος,² ἢ δ' ἐγώ, οὐ τούτων^o θήσεις τῶν τινός εἶναι τοῦτο ὃ περ' ἐστιν; ἔστι^p δὲ δὴ που δίψος; Ἐγώ γε,¹ ἢ δ' ὅς, πάματος γε. Οὐκοῦν ποιῶν μὲν τινος πάματος ποιῶν τι καὶ δίψος; δίψος δ' οὐν^r αὐτὸ οὔτε πολλοῦ οὔτε ὀλίγου, οὔτε ἀγαθοῦ οὔτε κακοῦ, οὐδὲ ἐνὶ^a λόγῳ ποιῶν τινός, ἀλλ' αὐτοῦ^t πάματος μόνον αὐτὸ^u δίψος πέφυκεν. Παντάσασι μὲν οὖν. Τοῦ διψῶντος ἄρα ἡ ψυχὴ καθ' ὅσον διψῆ, οὐκ ἄλλο τι βούλεται ἢ πειν καὶ τούτου ἀρίγεται καὶ ἐπὶ τοῦτο^v ἀρμαῖα. Δῆλον δὴ. Οὐκοῦν εἰ ποτὲ τι^w αὐτὴν ἀνθέλκει^x διψῶσαν, ἕτερον ἂν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος, ὡς περ' θηρίον,^y ἐπὶ τὸ πειν; οὐ γὰρ δὴ, φαμέν,

νοσῶδων K.—] τῶν om K.—] ἀτῆ φε.—] περ om K.—] ξ. υ.—] δίψος Ag et pr K, qui ita volent.—^o τοῦτο K.—^p ἔστι...δίψος] καὶ ἐστὶ δῆλον τὸ δίψος δίψος τοῦ φ.—^a ἔγωγε...καὶ δίψος om t.—^r ἀδ Kq.—^t οὐδὲν ἂν ἐπὶ εἰ.—^u οὐν τοῦ ο, τοῦ ε.—^v αὐτοῦ φε.—^w τούτου θ.—^x τι δ λόγος Ellm.—^y καθέλκει ΘΠΦΚΓ,

§. 14. ἔστι δὲ δῆλον δίψος] Absurda hæc sunt, quasi quæsi possit, an sitis revera sit. Scribendum: ἔστι δὲ δῆλον δίψος, ἢ δ' ὅς, πάματος γε: same est sitis (int. in eorum numero, quæ alicujus esse dicuntur), et quidem potus (ad potum refertur s. potus cupiditas est). Ast. καὶ δίψος] Post hæc verba καὶ δίψος ex quodam vet. adduntur hæc, οὐ δῆνα. ΣΤΑΡΗ.

καὶ. Δίψος δ' ἀδ] Vulgo καὶ δίψος; δίψος δ' οὐν ἀτῆ. Bas. 1. et 2. vero: καὶ δίψος: Δίψος cet. Δίψος δ' οὐν ἀτῆ verbo esse Socratis apparet. Quocirca ante Δίψος responsio affirmativa desideratur, Nal vel Πάνυ γε; nos illud reposuimus. Cornar. inseri volebat Οὐ δῆνα, quod esse deberet Πᾶς οὐ δῆνα. Pro οὐν e Cod. Reg. reposuimus ἀδ: opponitur enim δίψος ἀτῆ siti qualiscunque. Ast. μόνον ἀτῆ δίψος] μόνον etsi crebro cum ἀτῆ connectitur (v. Bos. Ellips. Gr. Ling. p. 308. ed. Schäf. Toup. ad Longin. Fragm. v.) tamen h. l. ad αὐτοῦ πάματος referendum est. Ast.

τοῦ διψῶντος ἄρα] Excitat h. l. Galenus lib. laud. p. 294. v. 31. usque ad ἐταῖρον, et scribit ἄρα τοῦ διψῶντος ἢ ψυχῆ, καθ' ὅσον δὴ διψᾷ. Ast.

ἀνθέλκει] Legitur etiam ἐπὶ τῆ τι καθέλκει ἀτῆν. ΣΤΑΡΗ.

ἀνθέλκει] Cod. Reg. et Bas. 2. καθέλκει. Sententiam hanc uberius exposuit Galenus de Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 293. 294. t. i. ed. Bas. Ast.

ἕτερον ἂν τι] Ald. Bas. 1. et 2. τίς. Sed Ficinus quoque: aliud quiddam erit. Ast.

ἄγοντος, ὡς περ' θηρίον] Ficinus hæc ita vertit ac si legerit ἀγομένου, ὡς περ' θηρίου: quasi bestia quædam ad bibendum impellitur. Sed explicanda hæc ita sunt: καὶ ἄγοντος (ἀτῆν), ὡς περ' θηρίον: quasi belluam agat, h. e. sicut bellua ab instinctu impellitur. Ast.

φαμέν] Galen. φαίμεν. Mox construe: τὸ αὐτὸ τῆ αὐτῆ δαυτοῦ, idem eandem suimet ipsius parte. Ast.

τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ^α ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τάναντία
 πράττοι.^β Οὐ γὰρ οὖν. Ὡς πέρ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ
 καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον
 ἀκωθοῦνται τε καὶ προσέλκονται, ἀλλ' ὅτι ἄλλη μὲν ἢ
 ἀκωθοῦσα χεῖρ, ἐτέρα^β δὲ ἢ προσαγομένη. Παντάκασι
 μὲν οὖν, ἔφη. Πότερον δὴ^γ φῶμέν τινας ἔστιν ὅτε διψῶν-
 τας οὐκ ἐθέλειν πεινῆ; Καὶ μάλα^δ γ', ἔφη, πολλοὺς καὶ
 πολλὰκις. Τί οὖν, ἔφη ἐγώ, φαίη τις ἂν τούτων πείρι;
 οὐκ ἐνεῖναι μὲν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ κελεῦον, ἐνεῖναι δὲ τὸ
 κωλύον πεινῆ, ἄλλο ὄν καὶ κρατοῦν^ε τοῦ κελεύοντος; Ἐμοι-
 γε,^ε ἔφη, δοκεῖ. Ἄρ' οὖν οὐ τὸ μὲν κωλύον τὰ τοιαῦτα
 ἐγγίγνεται, ὅταν ἐγγένηται, ἐκ λογισμοῦ, τὰ δὲ ἄγοντα
 καὶ ἔλκοντα^β διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγ-
 νεται; Φαίνεται. Οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιώσομεν
 αὐτὰ διττὰ τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι, τὸ μὲν ᾧ λογι-
 ζεται, λογιστικὸν προσαγορευόντες τῆς ψυχῆς,^η τὸ δὲ ᾧ
 ἐρεῖ^θ τε καὶ πεινῆ καὶ διψῆ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας
 ἐπτόηται, ἀλόγιστόν τε^ι καὶ ἐπιθυμητικόν,^κ πληρώσεων τι-
 νων καὶ ἡδονῶν ἐταῖρον.^λ Οὐκ, ἀλλ' εἰκότως, ἔφη, ἠγοίμεθ^μ
 ἂν οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δύο^α ἡμῖν ὀρίσθω^{ιιι. i. 203.}
 εἶδη ἐν^ο ψυχῇ ἐόντα· τὸ δὲ δὴ^ρ τοῦ θυμοῦ καὶ ᾧ^α θυμού-
 μεθα, πότερον τρίτον ἢ τούτων ποτέρω^τ ἂν εἴη ὁμοφυές;

ἀφάλλει q.—¹ θηρίον ΑΘΠΦε.— τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ΑΘΠΦεΚρίτμτ: τῷ γε αὐτῷ τὸ αὐτὸ ε.—² πράττειν ι.—³ ἄλλη φ.—⁴ πότερον δὴ ΑΘΠΦεΚρίτμτ: πότερον δὲ δὴ ε.—⁵ μάλ' ΘΠΦεΚρίτ: μάλα γ' ε.—⁶ κρατοῦντα ι.—⁷ ἐμοί γ' ο.—⁸ ἔπτοντα φ.—⁹ τὴν ψυχὴν φ.—¹⁰ ε' ο.—¹¹ τι ε.—¹² ἐπιθυμητικῶν ιιι.—¹³ ἕτερον ΑΘ.—¹⁴ ἠγήμεθ Θ.—¹⁵ δύο ε.—¹⁶ ἐν τῇ φ.—¹⁷ δὴ add ΑΘΠΦεΚρίτμτ.—¹⁸ ε' ο. ο.—

πράττει] Vulgo πρῶττοι, Galen. vero πρῶττειν, unde πρῶττει rescipsimus. Ast.
 τοῦ τοξότου] Vide anno scribendum sit, περὶ τοῦ τοξότου. Alioqui dicendum fuerit omnino vacare αὐτοῦ: ut perinde sit ac si dictum esset οὐ καλῶς ἔχει λέγειν ὅτι τοῦ τοξότου ἅμα αἱ χεῖρες etc. ΣΤΕΡΗ. Sed genitivus partitionis sæpe numero sic absolute ponitur; idem igitur est ac si scriptum sit: τοῦτο τοῦ τοξότου. Ast.
 πότερον δὲ δὴ] A cod. Reg. et Galen. abest δὲ, fortasse recte. Etiam Ficinus simpliciter vertit: *fateremur esse aliquos, qui, quum sitiānt, nonnunquam*

bibere nolint? Ast.
 ἔστιν ὅτε] ἔστιν ὅτε et ἔστιν of ita interponi solent, ut Phædon. p. 253. Fisch. καὶ πᾶλλα ἔστιν ὅτε καὶ οἷς. Alcibiad. ii. c. 6. ἔστιν ἔν—ἔστιν οἷς. Gregor. Naz. Orat. i. p. 9. B. ἔστιν ὅτε καὶ ἐφ' ᾧν χρῆσεται. Ast.
 ἐνάμει δὴ] Galen. εἰμαι. Mox τὸ κρατοῦν—ἐγγίγνεσθαι—ἐκ τοῦ λογισμοῦ. Ast.
 ὅταν ἐγγένηται] Vid. nostra ad Phædr. p. 339. Mox vice δύο ἡμῖν, Galen. μοί. Ast.
 ποτέρω] *Alterutri*, vid. Heind. ad Charm. p. 103. et ad Theæt. §. 8. Ceterum de tribus his animi partibus

Ἴσως, ἔφη, τῷ ἑτέρῳ, τῷ ἐπιθυμητικῷ. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ, ὡς ἄρα Λεόντιος ὁ Ἀγλαϊάνος ἀνιὼν ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐπτός, αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραῖνοι καὶ ἀποτρέτοι ἰαυ-
 11. 440. τόν, καὶ τῶς μὲν μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιο, κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διεκλύσας τοὺς ὀφθαλμούς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκρούς, ἰδοὺ ὑμῖν, ἔφη, ὧς κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Ἦκουσα, ἔφη, καὶ αὐτός. Οὗτος μέντοι, ἔφη, ὁ λόγος σημαίνει τὸν θυμὸν πολεμῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις ὡς ἄλλο' ὄν' ἄλλω. Σημαίνει γάρ, ἔφη. [§. 15.] Οὐκ οὔν καὶ ἄλλοι, ἔφη, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα, ὅταν βιάζωνται τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε αὐτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ, καὶ ὡς περ δυοῖν στασιαζόντων ζύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου; ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινοῦνσά τε αἰρουῦντος λόγου μὴ δεῖν ἂν τι πράττειν, οἶμαί σε^p

ἴ ὁποτέρῳ q.— τῷ ὄ έτ. v.— τούτο υπ.— ἀγαλλίματος v.— πειραιῶς K: πειραιῶς *s.— αἰσθάνομενος Av, αἰσθάνομενος Π.— ἐχθροὺς φ, ἐχθροὺς τ. δημίῳ ΑΘΠΦΚρστ: δημίῳ *s.— ἐπιθυμῖ...δυσχεραῖνοι...ἀποτρέτοι φτ.— ad om ΘΠΦΚρ.

— μὲν om ΑΦΘΠΚρτ.— ὅμοις q.— δ om ΘΠΦΚρτ.— οὕτως τ.— τὸν θυμὸν q, τὴν ἀρχὴν K: τὴν ἀρχὴν *s.— ἄλλοι q.— δ ἢ H.— οὐκοῦν...ἔφη om τ et (sergato καὶ) φ.— αἰσθανόμεθα πολλαχοῦ φ.— γινόμενον K.— κοινοῦνσά φ οὖν αὶ

Πε, κοινοῦνσάτα Θ.— ἔρωτος Θ.— μὴ δεῖν ΑΘΦΚρστ: μὴδὲν *s.— ἐν τι πράττειν q: ἀντιπράττειν *s.— οἶμαί σε ΑΠΦΚρστ et pr Θ: οἶμαί δέ σε *s.—

vel viribus vide quae disseruit Galenus in Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 293. et Morgenstern in Commentat. p. 100. Ast.

τούτῳ] Galen. τούτο (hoc certum esse credo), quod haud scire an praeferrī debeat. Ast.

Πειραιῶς] Attice scribendum est Πειραιῶς, ut apud Thucyd. ii. 93. et Xenoph. Hist. Gr. ii. 2. 3. Ast.

ἐπτός] Galen. ἐπτός. Mox Cod. Reg. et Galen. ἅμα δέ. Ast.

κρατούμενος δ' ad] Hoc e Galeno rescipimus pro κρατούμενος δ' οὖν. Ast. διεκλύσας] Dilucens, dilatans, cui opponitur ζυμμαίξων, ut apud Xenoph. Mem. Soc. iii. 10. §. 7. καὶ τὰ συμμιξέ-

μενα καὶ τὰ διεκλύμενα. Reliqua quae diverse leguntur apud Galenum, opere haud pretium est memorare. Ast.

§. 15. πολλαχοῦ] Galen. πολλὰκις. Ast.

αἰρουῦντος λόγου] Notissimum est illud αἰρεῖ λόγος, ratio evincit, persuadet, jubet, ut Polit. x. 8. p. 607. B. Parmen. 141. D. Crit. p. 191. ed. Fisch. Clitoph. 407. D. Cf. Gataker. ad M. Antonin. iv. §. 24. p. 182. Dorvill. ad Charit. p. 645. Αἰρεῖν est enim erincere, convincere vel persuadere, vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Ast.

οἶμαί σε] Vulgo post ἀντιπράττειν plene interpungitur, et post οἶμαί particula δέ interposita reperitur, quam cum

οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαυτῶν^α τοῦ τοιοῦτου αἰσ-^{ιιι. i. 204.}
 θέσθαι, οἶμαι δ' οὐδ' ἐν ἄλλω. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη.
 Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τις οἴηται ἀδικεῖν, οὐχ ὅσω ἂν
 γενναϊότερος ἦ, τοσοῦτῳ ἦττον δύναται ὀργίζεσθαι καὶ πει-
 νῶν καὶ ριγῶν καὶ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν τοιοῦταν πάσχων ὑπ'
 ἐκείνου ὃν ἂν οἴηται δικαίως ταῦτα δεῖν, καὶ ὃ λέγω, οὐκ
 ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ^β ἐγείρεσθαι ὁ θυμός; Ἀληθῆ,
 ἔφη. Τί δέ; ὅταν ἀδικεῖσθαι τις ἠγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ^γ
 ζεῖ τε^δ καὶ χαλεπαίνει καὶ ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ
 καὶ διὰ τὸ^ε πεινῆν καὶ διὰ τὸ ριγοῦν καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
 τα πάσχειν, καὶ^ς ὑπομένων νικᾷ, καὶ οὐ λήγει τῶν γεν-
 ναίων, πρὶν ἂν ἢ διαπράξῃται ἢ τελευτήσῃ ἢ ἄς περ κύων
 ὑπὸ νομείως ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ κατ' αὐτῶ ἀνακληθεὶς^β
 πρᾶνθῆ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, εἰκοί^ε τούτῳ^δ ὃ^ς λέγεις· καί
 τοί γε ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει τοὺς ἐπικούρους ἄς περ κύνας
 ἐθέμεθα ὑπηκόους τῶν ἀρχόντων ἄς περ ποιμένων πόλειως.
 Καλῶς γάρ, ἦν δ' ἐγώ, νοεῖς ὃ βούλομαι λέγειν. ἀλλ' ἦ^ε

^α ἐν αὐτῶ Θ, ἐν ἑαυτῶ ΠΦΚεμτ.—^β ἀσθεσθαι ΑΘΠ, ἐσθεσθαι Π, ἔσσεσθαι
 φτ.—^γ δὲ ε.—^δ δαί Α.—^ε αὐτὸν Κq.—^ς δαί Α.—^β τοῖτοις Κ.—^γ ζητεῖ
 τε ΑΘΠΦΚεμτ.—^δ τὸ...τὸ] τοῦ...τοῦ q.—^ε πάσχων q.—^ς καὶ post ὑπομένων
 ponunt ΘΠΦΑεμτ, om Κq.—^β ἀνακληθεὶς ΑΘΞΠΦΚεμτ, ἀνακθελὶς σ: ἀνα-
 κλυθεὶς *s.—^ε εἰκοί om τ.—^δ τοῦτο φτ.—^ε libri ei.—^ς ἐνθυμηθῆ φτ.—

Cod. Reg. et Galen. delentes simul
 comma post ἀντιπράττειν posuimus; nam-
 que hæc verba unam orationem efficiunt,
 ut et Schol. Ruhnken. p. 160. cepit,
 eamque ita coherentem, ut Ficinus ver-
 tit: *ratione autem imperante, non esse
 sibi contradicendum, iram cupiditatibus
 conjunctam obistere illi, arbitror te nun-
 quam vel in te ipso vel in alio pensavisse.*
 Κοινωνήσαντα in constructione cum verbo
 φάναι pro κοινωνήσαι positum est, ut
 post λέγειν participium sequitur Phileb.
 22. E. vid. Perizon. ad Æliam. V. H. iii.
 17. Valcken. ad Eurip. Phœn. 711. Ast.
 ὄσφ] Galen. p. 295. v. 40. ὄσον, sed
 v. 49. ὄσφ agnoscit. Mox pro ζεῖ τε καὶ
 legit Galen. ζητεῖται, deinde χαλεπαί-
 νειν—συμμαχεῖν—ὑπομένων καὶ νικᾷν—
 λήγειν—ἢ τελευτῆ—ἀνακλιθεὶς. Ast.
 ὑπομένειν νικᾷ] Vulgo legitur ὑπομέ-
 νων νικᾷ, quod sequentibus: πρὶν ἂν ἢ
 διαπράξῃται ἢ τελευτήσῃ ἢ—πρᾶνθῆ ad-
 versatur; namque is, qui vincit, dici non
 potest aut vincere aut obire aut mitescere.

Rectius, ni fallor, sententiam, quam
 Plato exhibere voluit, representat scrip-
 tura καὶ ὑπομένει νικᾷν καὶ οὐ λήγει τῶν
 γενναίων. Ἐπομένει cum infinitivo con-
 junctum est *audere, suscipere, sibi pro-
 ponere.* Xenoph. Mem. Socrat. ii. 7.
 11. νῦν δέ μοι δοκᾷ εἰς ἔργων ἀφορμῆν
 ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι. Quæ quidem
 ipsa exquisitior verbi ὑπομένειν signifi-
 catio in causa esse potuit, ut corrigetur
 ὑπομένων (vulgari τοῦ πάσχων signifi-
 catione): sustinens omnia prædicta νικᾷ.
 Eandem fere scripturam, quam proposui-
 mus, Ficinum in libris suis reperisse, ejus
 versio docet: *et ad victoriam contendit.*
 Ast.
 ἀνακληθεὶς] Sic Cod. Reg. Ven. et
 Ficinus, qui revocatus vertit. Vulgo
 ἀνακλυθεὶς, quod ex ἀνακλιθεὶς, ut Ga-
 len. legit, enatum est; namque η et ι
 sexcenties inter se permutata reperiuntur.
 Ast.
 ἀλλ' ἦ] An vero, πῶς (Gorg. init.
 Xenoph. Cyrop. ii. 2. 28. Vid. Valcken.

- πρὸς τούτῳ καὶ τὸδε ἐπιθυμίῃ;¹ Τὸ ποῖον; "Ὅτι τούναρτίον ἢ ἀρτίως ἡμῖν φαίνεται περὶ τοῦ θυμοειδοῦς. τότε μὲν γὰρ ἐπιθυμητικὸν τι αὐτὸ² νόμιμα εἶναι, νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν³
111. i. 205. φαμῖν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὸ ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὄπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ.⁴ Παντάπασις, ἔφη. Ἄρ' οὖν ἕτερον ὄν καὶ τούτου,⁵ ἢ λογιστικοῦ τι⁶ εἶδος, ὥστε μὴ τρία ἀλλὰ δύο εἶδη⁷ εἶναι ἐν ψυχῇ,⁸ λογιστικὸν⁹ καὶ ἐπιθυμητικόν; ἢ καθά περ ἐν τῇ πόλει ξυνεῖχεν
11. 441. αὐτῇ τρία ὄντα γένη, χρηματιστικόν, ἐπικουρικόν,¹⁰ βουλευτικόν, οὕτω καὶ ἐν ψυχῇ¹¹ τρίτον τοῦτό ἐστι τὸ θυμοειδές, ἐπικουρον ὄν τῷ λογιστικῷ φύσει, εἰὰν μὴ ὑπὸ κακῆς τροφῆς διαφθαρεῖ; Ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, ἂν γέ¹² τοῦ λογιστικοῦ ἄλλο τι φανῆ, ὡς περ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἰφάνη ἕτερον ὄν. Ἄλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη, φανῆναι.¹³ καὶ γὰρ ἐν ταῖς παιδίαις τοῦτό γε¹⁴ ἂν τις ἴδοι, ὅτι θυμῷ μὲν εὐθύς γενόμενα μεστὰ ἐστί,¹⁵ λογισμοῦ δ' ἔτι μοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, οἱ δὲ πολλοὶ ὀψέ ποτε. Ναί μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες.¹⁶ ἔτι δὲ¹⁷ ἐν ταῖς θηρίαις ἂν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὃ ἄνω που ἐκεί εἶπομαι, τὸ τοῦ¹⁸ Ὀμήρου μαρτυρήσει, τὸ
- στῆθος δὲ¹⁹ πλῆξας κραδίην ἠνίκασε μύθῳ

ε αὐτῶ: ΑΠ.— δὲ φε.— τὸ λογιστικόν ΑΘΠΦΚσττ. τῆ λογιστικῆς φ.— τὸ τοῦ ΑΠΦΚσττ et pr Θ.— τι om Α.— δύο εἶδη δύο Π.— ἐν ψυχῇ ΑΘΠΦΚσττ: ἐν τῇ ψυχῇ *ε.— λογικὸν σ.— ἐπικουρικὸν Α.— ἐν τῇ ψυχῇ σ.— τε φ.— φῶμα Κ.— γ' σ.— μεστὰ γέ ἐστί φ.— εἶπας φφε.— δεῖ φε.— δ' ε, γ' Κ.

ad Eurip. Hippol. 932.), sponte correxi-
mus. Vulgo ἄλλ' εἰ; solemnis vocum
εἰ, ἦ et ἢ permutatio. Ast.

τίθεσθαι τὰ ὄπλα] I. e. περιτίθεσθαι,
arma induere, h. e. capere, vid. Küster.
de Verb. Med. i. 25. Viger, ad Euseb.
Præp. Evang. p. 68. Wesseling. ad Dio-
dor. Sic. xi. 31. t. ii. p. 428. Ast.

πρὸς τοῦ λογιστικοῦ] Cum secundo
casu est in commodum, præ, vid. Gronov.
ad Arrian. ii. 18. Vaicken. ad Schol. in
Eurip. Phœn. p. 786. Hinc εἶναι πρὸς τι-
νός, stare ad aliquo, Fischer. ad Weller.
t. iii. p. ii. p. 251. Cod. Reg. πρὸς τὸ
λογιστικόν, male. Ast.

ἄρ' οὖν ἕτερον ὄν] Laudat Galen. l. vi.
p. 208. v. 46. ubi legitur λογιστικόν τε

καὶ ἐπιθυμητικὸν συνῆχεν—τοῦτο τρίτον
—διαφθεῖρηται. Ast.

ἐπικουρον] Cf. Themist. Orat. xi. p.
149. A. Ast.

καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίαις] Laudat hæc
et uberius explicat Galen. l. i. p. 296. v.
18. ubi legitur τοῦτό γ' ἂν τις φῆσθαι—κα-
λῶς εἶπες; ἔτι γ'—λέγω—μαρτυρήσῃς.
Ast.

ἔνω τοῦ] Sic recte scribitur apud Ga-
lenum; vulgo ἔνω πον. Cf. ix. 13. p.
591. B. de Legib. ix. p. 863. B. Ast.

στῆθος δὲ πλῆξας] Od. iii. 4. Phædon.
p. 397. Fisch. καὶ τὰ μὲν ἀπελευθῆσα, τὰ
δὲ νοουθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς
καὶ φόβοις, ἄς ἕλλη οἶσα ἕλλα πρῶτα
διαλεγόμενῃ—οἶόν του καὶ Ὀμηρος ἐν

ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφῶς ὡς ἕτερον ἐτέρῳ ἐπιπληττον πεποιή-
κεν Ὅμηρος τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτιοῦς τε^a καὶ III. I. 206.
χείρονος τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ. Κοριδιῆ, ἔφη,^b ὀρθῶς
λέγεις.

§. 16. Ταῦτα μὲν ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, μόγις διανενοῦκαμεν,
καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται^c τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ
αὐτὰ δ' ἐν ἐνὸς^d ἐκάστου^e τῆ^f ψυχῆ^g γένη^h ἐνεῖναι, καὶ ἴσα
τὸν ἀριθμὸν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἦδη ἀναγ-
καῖον, ὡςⁱ πόλις ἦν σοφὴ καὶ ᾧ,^j οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ
τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μὴν; Καὶ ᾧ δὴ ἀνδρείος ἰδιώτης
καὶ ὡς, τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν^k καὶ οὕτω, καὶ τὰλλα
πάντα πρὸς ἀρετὴν ἀσαύτως ἀμφοτέρω εἶχειν. Ἀνάγκη.
Καὶ δίκαιον δὴ, ᾧ Γλαῦκῳ, οἶμαι, φήσομεν^l ἄνδρα εἶναι^m
τῷ αὐτῷ τρόπῳ ᾧ περⁿ καὶ πόλις ἦν δίκαια. Καὶ τοῦτο^o
πᾶσα ἀνάγκη. Ἄλλ' οὐ πῶ^p μὴν^q τοῦτο^r ἐπιλελήσμεθα,
ὅτι ἐκεῖνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν
ὄντων γενῶν^s δίκαια ἦν. Οὐ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελήσ-

—^r τοῦ om v.—^s δὲ στήθος m.—^t τε om Θστ.—^u ἔφη v.—^v ὁμολόγηται Kq.—
^d ἐνὸς ΘΗΦστ: ἐνὶ *s.—^e ἐκάστου ΑΘΗΠ*Κστ: ἐκάστῳ *s.—^f τῆ om ΘΠ*Κστ.
—^g γένη m et corr A.—^h δ Φστ.—ⁱ ὡς corr Φ.—^j καὶ ἀνδρείαν ΑΠΠ.—^k φήσομεν
οἶμαι Φ.—^l καὶ Φ.—^m ὅσπερ v.—ⁿ τούτῳ m.—^p πῶ qv: τῆ *s.—^q μὴν m.—

*Οδυσσεὺς πεποιήκεν κ. τ. λ. Commen-
tarii instar est Galeni locus de Hippo-
crat. et Plat. Decret. iii. p. 207. v. 3. t.
i. Bas. Ceterum Galen. l. vi. p. 296.
ἤρκειπε ἄμφω—περὶ βελτιονος—ἀλογί-
στη. Ast.

§. 16. ταῦτα μὲν ἄρα] Laudat Stob.
Serm. ix. p. 116. Ast.

διανενοῦκαμεν] Tim. Lexic. p. 79. ἐνε-
ραυόθημεν. Διανεῖν est enim διαπερῆν,
natiōnis imagine, ut solet, ad orationem
translata, vid. nostra ad Phædr. p. 357.
Bas. 2. legit διανενοῦκαμεν. Ast.

ὁμολογεῖται] Stob. ὁμολόγηται, ut
Ficinus vertit: inter nos constitit, quod
præferendum videtur esse, licet haud nec-
cessarium sit. Ast.

ἐν ἐνὸς ἐκάστου] Vulgo ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ
τῆ ψυχῆ, in quo datus ἐν ἐκάστῳ ad-
modum offendit. Cod. Reg. præstat
lectionem ἐκάστου, quocirca ἐνὸς ἐκάστου
scripsimus. Sed, ni fallor, ἐνὶ e præ-
gresso ἐν enatum est, cuius generis ex-
empla innumera in uno Parmenide ex-
tant, et articulus τῆ ante ψυχῆ cum cod.

Reg. expungendus. Jam si legeris ἐν
ἐκάστου ψυχῆ, oratio et perspicua et sin-
cera erit, eaque ipsa, quam Ficinus ex-
pressit vertendo: in cuiusque animo.
Vulgatam scripturam ἐνὶ ἐκάστῳ non nisi
ita defendere potes, ut τῆ ψυχῆ pro glo-
semate habeas. Ast.

ὄντων] Scribendum puto ὄντη, aut
αὐτῆ: (sed ὄντων vicinias est illi ὄντη)
et ante τούτῳ expungendam particulam
καὶ: ut legatur ita hic locus, καὶ ᾧ ὄντη,
καὶ τὸν ἰδιώτην τούτῳ σοφὸν εἶναι. In-
tellige autem καὶ ᾧ ὄντη ἦν σοφῆ. alio-
qui, jungendo cum εἶναι, accusativo esset
opus. STERN.

καὶ ὄντων] Hæc verba, quæ in libris
editis male cum sequentibus connexa
sunt, cum præcedentibus conjungimus;
ὄντων enim respondet prægresso ὡς. Sic
et Stobæus recte distinguit verba et Fi-
cinus vertit. Ast.

ὄντων] E Stobæo rescripsimus pro ὄντη,
confirmante Ficino: at nondum illud
obliti sumus. Idem exhibet τοῦτό γε.
Ast.

- βαι. Μνημονεύτιον ἄρα ἡμῖν ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος, ὅτου
 αὐτὸ τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττει, οὗτος δὲ
 δικαίος^γ τε ἴσται καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων. Καὶ μάλα, ἣ
 δ' ὅς, μνημονεύτιον. Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν
 προσήκει, σοφῶ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυ-
 χῆς προμήθειαν,^β τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπὲρ κῶ εἶναι καὶ ζυμ-
 111. i. 207. μάχῳ τούτου;^γ Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν οὐχ ὡς περ ἐλέγομεν,
 μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις ζύμφωνα^δ αὐτὰ ποιή-
 11. 442. σαι, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ
 μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιείσα, παραμυθουμένη,^ε ἡμεροῦσα^ς ἀρ-
 μονία τε καὶ ῥυθμῶ; Κομιδῆ γε, ἣ δ' ὅς. Καὶ τούτω δὴ
 οὕτω τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὐτῶν μαθόντε καὶ παι-
 δευθέντε προστήσετον^β τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλείστον τῆς
 ψυχῆς ἐν ἐκάστῳ ἴστί καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότα-
 τον· ὃ^η τηρήσετον, μὴ τῷ πικρασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα
 καλουμένων ἡδονῶν πολὺ καὶ ἰσχυρὸν^ι γενόμενον οὐκ αὐ-
 τὰ^κ αὐτοῦ πράττει,^λ ἀλλὰ^μ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν
 ἐπιχειρήσῃ^ν ὧν οὐ^ο προσῆπον^ρ αὐτῷ γενῶν,^ρ καὶ ζύμπαντα
 τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ.^σ Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ'
 οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἐξῶθεν πολεμίους τούτω^ς αὖν κάλ-
 λιστα φυλαττοῖτην^υ ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς τε^ς καὶ τοῦ

τ τοῦτο γε υ.— γε δειῶν φτ.—^ι καὶ om ΘΦΚτ.—^ι ὅτου ἂν ΑΠΚετμ, ὅτου ἂν q :
 ὅτου *γ.— ἕκαστον τῶν add Αστμ.—^ι πάντα Κ.—^ι ὅτος add ΑΠΚετμ.—
 γ δικαίον m.—^ι γε q.—^ι καὶ om Κq.—^ι προμήθειαν ΘΠΦΚτ.—^ι του m.—^ι ξ. ΦΚ
 στ.—^ι ἀνιείσα καὶ παρ. υ.—^ι ante ἡμεροῦσα omisi καὶ cum ΑΘΠΦΚετμτ.—^ι an
 προσταφῆσεν?—^ι δι ΑΘΦττ, δ Π, δ Κ.—^ι ἰσχυρῶς m.—^ι οὐκ αὖ τὰ ΑΠετ, οὐκ
 αὐτὰ m, οὐκ ἂν τὰ Κ : οὐ τὰ *σ.—^ι πράττει φ, πράττειν υπ.—^ι ἀλλ' ἂν Κ.—
 ν ἐπιχειρήσει m, ἐπιχειρήθ, ἐπιχειρεῖ φτ, ἐπιχειρήσεν Κq.—^ι σὺ om Θ.—^ι προσ-

ῆκεν q.—^ι γενῶν q, γένῃ φτ, γένει ΑΠΚετμ, γένει Ε : γε γ *σ.—^ι καὶ om Κ.—
 σ ἀνατρέψῃ m.—^ι τούτω m.—^ι φυλαττοῖτην q, φυλάττοι τῆν Απ et pr Π, φυλάτ-

δοκοῦμεν] Ald. et Bas. 1. δοκεῖ μὲν.
 Mox Stob. οὕτω δικαιοτέρως τε ; deinde
 τὰ ante αὐτοῦ Ald. Bas. 1. et 2. igno-
 rant. Ast.

λογιστικῷ] Stob. λογικῷ—προσῆ-
 κει—ἀπάσης ψυχῆς. Ast.
 ἀνιείσα καὶ] Copulam καὶ interponen-
 dam esse putavimus. Ast.

τούτω] Sic Stob. et Stephan. in Ald.
 Bas. 1. et 2. legitur τούτω. Mox Stob.
 τὰ αὐτὰ pro τὰ αὐτῶν. Ast.

πλείστον] Articulum τὸ apponendum

esse patet. Ficinus vertit : quae pars
 animae in quocumque est plurima. Stob.
 exhibet κρείττον—τὸ πικρασθαι—πράτ-
 τει—ἰθὺλει pro ἐπιχειρήσῃ—ἀνατρέψῃ.
 Ast.

καταδουλώσασθαι] Bas. 2. καταδουλώ-
 σεσθαι. Ast.

ῆρ] Pro vulgato ἦ scripsimus ῆρ, sig-
 nificatione praesentis temporis, de quo
 vid. Viger. de Idiotism. p. 237. ed. Herm.
 et Heind. ad Theæt. §. 33.—Bas. 2.
 exhibet γένῃ. Ast.

σάματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ προπολεμοῦν, ἐπό-
 μενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευ-
 θέντα; Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρείον δῆ, οἶμαι, τούτῳ τῷ
 μέρει καλοῦμεν ἕνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς δια-
 σάζη διὰ τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγ-
 γελθὲν δεινόν τε καὶ μῆ. Ὁρθῶς γ', εἶφη. Σοφὸν δὲ γε^α III. I. 206.
 ἐκείνῳ^β τῷ μικρῷ μέρει, τῷ^γ ὃ ἤρχε^δ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦ-
 τα παρήγγειλεν,^δ ἔχον αὐτὸ κάκεινο ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν
 τοῦ ζυμφορέοντος ἐκαστῶν τε καὶ ὅλων τῶν κοινῶν σφῶν αὐτῶν
 τριῶν ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; σάφρονα οὐ τῇ φι-
 λία καὶ ζυμφονία τῇ^ε αὐτῶν τούτων, ὅταν τὸ τε ἄρχον καὶ
 τὸ ἄρχομένῳ^ς τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν^η καὶ
 μὴ στασιάζωσιν αὐτῶν; Σωφροσύνη γοῦν, ἣ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο
 τί ἐστίν ἢ τοῦτο, πόλεως τε καὶ ἰδιώτου. Ἀλλὰ^ι μὲν δὴ
 δίκαιός γε, ᾧ^κ πολλάκις λέγομεν,^λ τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται.
 Πολλὴ ἀνάγκη. Τί οὖν; εἶπον ἐγὼ μὴ πη ἡμῖν ἀπαμ-

τοισιν τὴν Γ Π, φυλάττοιτο Κσ, φυλάττοιτο Φτ: φυλάττοι τῷ κοτ Θ cum ε.—
 ὁ τε om ΦΚτ.— προπολεμοῦν ΑΘΗΠΦΚρημτ: πολεμοῦν ε.— ἀνδρείου Κ.—
 ὁ τῶν λόγων ΑΘΠΦΚρημτ.— γ' om Κρ.— δ' ΘΦτ.— ἐκείνο Κ et pr q.— τῷ
 ante δ om Κρ.— ε' παρήγγειλεν m.— δαλ m.— alterum τῇ om v.— ε' τὸ ἀρχομένῳ
 Φσ, τὸ ἀρχόμενον Κρ: τῷ ἀρχομένῳ *ε.— τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν
 ΑΠσπ, τῷ λογιστικῷ ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν Κρ: ὁμοδοξῶσιν ὡς δεῖν ἄρχειν τὸ λο-
 γιστικόν *ε.— ἄλλ' ἢ m.— ὡς ΑΠσπ: ὡς *ε.— ἐλέγομεν v.— ἀπαμβλύνητα.

τούτω—φυλάττοιτῆν] Vulgo scribitur
 τούτῳ φυλάττοι τῷ, Stob. vero legit
 τοῦτο φυλάττοι τὴν et cod. Reg. φυλάτ-
 τοι τὸν, unde per se patet φυλάττοιτῆν
 et τούτῳ corrigendum esse, id quod
 Heind. quoque ad Phædr. p. 213. mon-
 nuit. Sic etiam supra: καὶ τούτῳ δὴ
 οὕτω τραφέτε cet. Mox pro βουλευο-
 μένου Stob. κελεύόμενον. Ast.

προπολεμοῦν] Sic Bas. 2. eodem ducit
 Stobæi scriptura προπολεμοῦν (vid. ad
 i. 7.). Vulgo πολεμοῦν. Etiam Ficinus
 expressit προπολεμοῦν vertens: propra-
 gasat. Ast.

ὃ ἤρχε] Quod vulgo ante δ legitur, τῷ
 cum cod. Reg. exprunximus. Stob. exhibet
 πῶς; paulo post παρήγγειλεν—ἐκ-
 σπαστε—σάφρον ἔου—καὶ τῇ ζυμφονία.
 Ast.

τῷ ἀρχομένῳ] Nemo negaverit, ut
 opinor, quin hic scribere oporteat τὸ τε
 ἄρχον καὶ τὸ ἀρχόμενον ὁμοδοξῶσιν: et
 ὡς δεῖ, non ὡς δεῖν: aut certe δεῖν absque
 Plat.

ὡς. STERN.

τὸ ἀρχομένῳ] Hoc jam sequens στα-
 σιάζωσιν αὐτῷ requirit. Ast.

ὡς] Abest a cod. Reg. sed sæpe fit,
 ut cum infinitivo ponatur, vid. Abresch.
 Diluc. Thucyd. p. 6. Lex. Xenoph. v.
 iv. p. 615. Ast.

μὴ πη ἡμῖν τι] Sic locum valde de-
 pravatum leni, ut videtur, emendatione
 correximus. Nimirum post ἡμῖν inserui-
 mus τι, quod sequens εἰ τι ἡμῶν ἐτι ἐν
 τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ efflagitat. Etiam
 Ficinus vertit: Quid porro? Estne ali-
 quid? Μὴ πη c. indicativo est interroga-
 tive positum, de quo vid. Devar. de Par-
 ticul. L. Gr. p. 215. ed. Reusm. Sic
 Polit. v. p. 466. A. μὴ πη κατὰ τὸν τῶν
 σκντοσιδῶν φαίνεται βίον; vi. p. 486. E.
 μὴ πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα
 διεληλυθέναι; Theat. p. 163. D. Soph.
 Antig. 632. (Ed. C. 1502. Eurip. Tro.
 178. Vid. Hermann. ad Viger. p. 776.
 Heind. ad Parmen. p. 213. Ast.

βλύνεται^m ἄλλο τι δικαιοσύνηⁿ δοκεῖν^o εἶναι ἢ ὁ περ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη; Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ὡδὲ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντάπασιν ἂν βεβαιωσαίμεθα^p εἴ τι ἡμῶν ἐστὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ, τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες. Πῶς δὲ; Οἷον εἰ δεῖοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τι ἐκείνης τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνη ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ τετραμμένου ἀνδρός, εἴ^r δοκεῖ^t ἂν παρακαταθήκη χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστρεῖσθαι, τίν' ἂν^s οἶε^t 111. l. 200. οἰσθῆναι τοῦτο^v αὐτὸν^x δρᾶσαι μᾶλλον ἢ ὅσοι μὴ τοιοῦτοι; Οὐδέν' ἂν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ^y ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ^z προδοσιῶν, ἢ ἰδία ἐταίρων^a ἢ δημοσία πόλεων, ἐκτός ἂν οὗτος εἴη; Ἐκτός. Καὶ μὴν οὐδ' ὁσωστῖοῦν ἀπίστος ἢ^b κατὰ ὄρκους^c ἢ κατὰ τὰς^d ἄλλας ὁμολογίας. Πῶς γὰρ ἂν; Μοιχεῖαι μὴ^e καὶ γονίαν ἀμέλεια καὶ βῶν ἀβρακτηυσία^f παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον ἢ τῷ τοιοῦτῳ προσήκουσι. Παντὶ μάλιστα, ἔφη. Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ^g τῶν ἐν αὐτῷ^h ἕκαστοι τὰ αὐτοῦ πράττει ἀρχῆς τε περὶ καὶ τοῦ ἀρχεσθαι; Τοῦτο μὲν οὖν, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἐστὶ

corp A.—^a δικαιοσύνην v.—^b δοκεῖν ΑΠΔΚστη, δεῖν ις ΘΗθ, om ε et pr ΘΗθ: δεῖ^c *r.—^d βεβαιωσαίμεθα ΦΚτ.—^e ἔστι v.—^f ἀμφισβητεῖν v.—^g ἢ v.—^h δοκεῖ Εη.—ⁱ ἂν om ΘΗθ:—^j ἢ v.—^k τούτων ΑΘΠΦστκ.—^l αὐτὸ Κ.—^m καὶ om φ.—ⁿ καὶ ante κλοπῶν om φ.—^o ἕτερον Θ, ἕτερον φτ, ἕτερον v.—^p ἢ ΑΠ.—^q κατὰ ἔρκους ΑΘΠΦστκ: κατὰ τοὺς ἔρκους *r.—^s τὰς om Θφτ.—^t μὴ ΑΠ.—^u ἀβρακτηυσία τὸ φ.—^v αὐτοῦ ΑΠΔσγ, αὐτῷ Κ et corp Θ, αὐτοῦ Κ: αὐτὸ *r.—^w αὐτῷ π.—^x ἐστὶ ΑΠ

de] Modo deī pro deū reponendum dixi: hic contra deū pro deī, simpliciter δικαιοσύνην pro δικαιοσύνῃ. Alioqui legi etiam posset ἐς ἄλλο τι δικαιοσύνην δεῖ εἶναι. ΣΤΑΡΗ.

δικαιοσύνη] Ita scripsimus pro δικαιοσύνην et δεκεῖν pro δεῖ; Stob. enim exhibet δεκεῖν, quod Ficinus quoque expressit. Sensus est, 'Num quid in nobis tam caecum est et dubium, ut opinetur (δεκεῖν) iustitiam aliud quid esse praeter id, quod in civitate esse potuit?' h. e. nonne clare patet, iustitiam in homine et in civitate unam eandemque esse? Sic sensus perspicuus est, qualem ipsa verba per se monstrant. Contra Schneider. (Lexic. Graec. t. ii. p. 688. ed. ii.) deī expungens et Suidae explicationem sequens, qui verbum ἀκαθάρτων accipit

pro ἀκαθάρτων (quae quidem significatio valde dubio, an idoneis possit exemplis probari) ita hunc locum interpretatur: 'ne iustitia ex tenebris evoluta et in luce collocata appareat nobis diversa esse ab ea, quam in republica vidimus.' Quod miror in mentem venire potuisse viro eruditissimo. Similem fere sensum habet ἀμβλύοστο l. vi. 5. ut sit ἄβρως, cuius demittat. Αστ.

ἀνομολογεῖσθαι] Stob. ἐν ἀμολογεῖσθαι. Max ibi alterum pro ἰδία ἐταίρων, et ἔκως τίς γε οὐδὲν pro ἔκως τι οὐδὲν. Max μοιχεῖαι γε μὴν et Stobaeo proposuimus; vulgo γὰρ ἀβστ. Αστ.

ἐστὶ αὐτῷ] Vulgo αὐτὸ, quod sensum non habet, quum haec verba τὸν δεκεῖν respiciant; quocirca αὐτῷ correximus. Αστ.

τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἢ τοὺς τοιοῦτους ἀνδρας τε^κ παρέχεται καὶ πόλεις; Μὰ Δία,¹ ἢ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. [§. 17.] Τίλειον² ἄρα ἡμῶν τὸ ἐνύκτιον ἀποτετέλεισται ὃ ἴφραμεν ὑποπτεῦσαι, ὡς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχὴν τε³ καὶ τύπον τινα⁴ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι; Παντάπασι μὲν οὖν. Τὸ δὲ γε⁵ ἦν ἄρα,⁶ ὡ Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ἀφελεῖ, εἰδωλὸν τι τῆς δικαιοσύνης, τὸ τὸν⁷ μὲν σκυτοτομικὸν φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν καὶ ἄλλο μηδὲν πράττειν, τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, III. i. 210. καὶ τᾶλλα δὴ οὕτως. Φαίνεται. Τὸ δὲ γε ἀληθές, τοιοῦτον⁸ μὲν τί⁹ ἦν, ὡς ἴοικεν, ἡ δικαιοσύνη, ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς, περὶ ἑαυτοῦ¹⁰ καὶ τὰ ἑαυτοῦ, μὴ ἑάσαντα τὰλλότρια¹¹ πράττειν ἕκαστον ἐν αὐτῷ μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένῃ, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεία εὖ θέμενον καὶ ἀρξάντα αὐτὸν¹² αὐτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα, ὡς περ' ὄρους τρεῖς ἀρμονίας¹³ ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μίσης, καὶ εἰ¹⁴ ἄλλα¹⁵ ἄττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, πάντα ταῦτα ξυυθῆσαντα καὶ παντάπασι εἶνα γενόμενον ἐκ πολ-

ΦDKQANT, ἔστι ΘΗ: τι °ς.— τε om K.— δ' ε.— τελευταῖον AM.— τε add AM.— τινὰ add AHPCTM.— γε om ε.— ἄρα om Φ.— τὸ D.— τοιοῦτο v.— τοι Φ.— περὶ ἑαυτῶν A.— τὰλλότρια HM: τὰ ἀλλότρια °ς.— αὐτὸν...ἑαυτῷ om A.— ἀρμονίας τρεῖς ΦPT.— el ante καὶ ponunt AM, om v.— ἄλλ' ετ.—

τοῦτο μὲν δὴ οὖν] Particulam δὴ e Stobæo inseruimus. Ast.

§. 17. τύπον] E Bas. 2; et Stob. reponendum est τύπον τινὰ, quod Ficinus quoque expressit: in aliquod principium imaginemque. Mox post Τόδε (sic enim scribendum pro Τὸ δὲ, etiam Ficinus: hoc autem—) inseruimus γε cum Cod. Reg. et Stob. Ast.

ἀφελαι] Sic pro ἀφελεῖ correximus sensu postulante. Verba enim ita cohererent: τόδε γε ἦν ἴσα εἰδωλὸν τι τῆς δικαιοσύνης (δὲ δ' καὶ ἀφελαι, quæcirca nobis in perscrutanda iustitiæ natura profuit, quoniam iustitiæ ipsius imago in eo inerat,) scilicet τὸ (i. e. τοῦτο), τὴν μὲν σκυτοτόμον cot. Ast.

τὸ δὲ γε ἀληθές] Reversa, i. q. alias simpliciter τὸ δὲ, de quo jam exposuimus. Ast.

νεάτης] Schol. Rahnk. ἦτοι νήη, ὑπερβολαίαν ἢ ἐσχάτη χορδὴ τοῦ διὰ πᾶσων συστήματος. Ἐπάτη δὲ ἢ μετὰ τὴν προλαβασάμενον λεγόμενον φθόγγον πρώτη χορδὴ τοῦ αἰσίου τούτου διὰ πᾶσων συστήματος. Μίση δὲ καὶ ἀπὴ ἦτοι φθόγγος ἢ χορδὴ ἢ τελευταία μὲν τοῦ πρώτου διὰ πᾶσων, ἀρχὴ δὲ τοῦ δεύτερου, ὡς εἶναι τούτων κοινὴ, ὡς Πτολεμαῖος τέ φησι καὶ οἱ Ἕλλοι μουσικαί. Vid. Vitruv. v. 4. Nicomach. Harm. in Mésobom. Antiq. Mus. Script. p. 33. Hoëren. ad Stob. Eclog. Phys. p. l. p. 460. Ast.

λῶν, σάφρονα καὶ ἡμεροσμένον, οὕτω δὴ πράττειν ἤδη, ἕαν
 τι πράττη ἢ περὶ χρημάτων κτήσιν ἢ περὶ σώματος θερα-
 πείαν ἢ καὶ πολιτικόν^a τι ἢ περὶ^b τὰ ἴδια ξυμβόλαια, ἐν
 π. 444. καλὴν πράξιν ἢ ἂν ταύτη^c τὴν ἕξιν σώζῃ τε καὶ συναπερ-
 γάζηται,^d σοφίαν δὲ τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ^e τῇ πράξει
 ἐπιστήμην, ἀδίκον δὲ πράξιν ἢ ἂν αἰεὶ ταύτην λύῃ,^f ἀμαθίαν
 δὲ τὴν ταύτη αὐτῆ^g ἐπιστατοῦσαν δόξαν. Παντάπασι, ἢ
 π. 1. 211. δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ τὸν
 μὲν δίκαιον καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν καὶ δικαιοσύνην, ὃ τυγ-
 χάνει ἐν αὐτοῖς ὄν, εἰ φαῖμεν^h εὐρηκέναι, οὐκ ἂν πάνυ τι,ⁱ
 οἶμαι, δόξαιμεν ψεύδεσθαι. Μὰ Δία^k οὐ μέντοι, ἔφη.
 Φῶμεν ἄρα; Φῶμεν.

Ἔστω δὴ,^m ἦν δ' ἐγὼ μετὰ γὰρ τοῦτο σκεπτικόν, οἶ-
 μαι, ἀδικίαν. Δῆλον ὅτι.ⁿ Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὐτῶν τριῶν
 ὄντων τούτων^o δεῖ αὐτὴν εἶναι καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ
 ἀλλοτριπραγμοσύνην καὶ ἐκανάστασιν μέρους τινὸς τῶ
 ὅλων τῆς ψυχῆς, ἐν ἀρχῇ ἐν αὐτῇ οὐ προσῆκον, ἀλλὰ τοιού-
 του ὄντος φύσει οἴου^p πρέπειν^q αὐτῷ δουλεύειν τῷ τοῦ ἀρ-
 χικοῦ γένους ὄντι.^r τοιαῦτ' ἄττα, οἶμαι,^s φήσομεν καὶ τὴν
 τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι, τὴν τε ἀδικίαν καὶ ἀκο-

^a καὶ πολιτικόν ΑΘΠΦDKστπτ: καὶ περὶ πολιτικόν *ς.—^b ἢ καὶ περὶ Α.—^c ταύτην
 ...ἐν om φ.—^d ξ. v.—^e ταύτην Π.—^f λόος ΘΞΦτ.—^g ἀδ ΑΕΠστμ, om ΘΦτ: ἂν *ς.
 —^h φῶμεν φτ.—ⁱ τοι ΘΞΦτ.—^k εἰ v.—^l ἐστι D.—^m δε Km.—ⁿ ὅτι om m.—
^o τοιοῦτων φ.—^p οἴου m, οἴον v.—^q πρέπει v.—^r τοῦ δ' ἀδ δουλεύειν ΑΠΠDKm, τῷ
 δ' ἀδ δουλεύειν q.—^s ἔπει q.—^t εἶναι v.—^u καὶ ante δεύειν om v.—^v ξ. Ho—

σάφρονα] Stob. καὶ ἐκ πολλῶν σά-
 φρονα. Μοι σάφηται καὶ συναπεργάζη-
 ται—ἐς τὴν ταύτη cet.—Paulo ante verba
 καὶ κοσμήσαντα e sede sua remota vide-
 bantur De-Georgio Diatrib. p. 102. et
 ante καὶ ξυναρμόσαντα ponenda; quod
 secus mihi videtur, κοσμεῖν enim, quod
 est in ordinem redigere, deinde tempe-
 rare et moderari, recte cum ἔρχειν con-
 jungitur. Ast.

ἂν ἐπιστατοῦσαν] Platonem scripserim
 puto ἀπεπιστατοῦσαν. nullum enim hic
 usum habere potest vocula ἂν: eoque
 magis audacter ex ἂν et ἐπιστατοῦσαν
 sciendum esse unum vocabulum ἀπε-
 πιστατοῦσαν dico: simul etiam respi-
 ciens ad ἐπιστατοῦσαν, quod proxime

processit: ut quemadmodum σοφίαν dixit
 τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτη τῇ πράξει ἐπι-
 στήμην: ita ἀμαθίαν (quae σοφία est con-
 traria) dicat τὴν ταύτη ἀπεπιστατοῦσαν
 δόξαν. STERN.

ταύτη ἂν] Haud dubie ἂν mutandum
 in αἶ. Ast.

φῶμεν ἄρα;] Vulgo ἄρα. Interrogans
 est ipsum verbum φῶμεν. Ast.

ἔστω δὴ] Stob. ἐστὶ δὴ; deinde ἔ-
 λων, omisso ἔτι. Ast.

προσῆκον] Absolute positum est, ut
 ἔξω et alia poni solent, de quo jam ex-
 posuimus. Ast.

τοιοῦτου—οἴου] I. e. ἔπει, ut jam su-
 pra explicavimus. Ast.

λασίαν καὶ δειλίαν^α καὶ ἀμαθίαν καὶ ξυλλήβδην^ν πᾶσαν κακίαν. Ταῦτά μὲν οὖν ταῦτα,^ω ἔφη. [§. 18.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀδίκαν^α πράττειν καὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ αὐτὸ δίκαια ποιεῖν, ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα^ν κατάδηλα ἤδη σαφῶς, εἴ περ καὶ ἡ^α ἀδικία τε καὶ δικαιοσύνη;^α Πῶς δὴ; Ὅτι, ἦν δ'^β ἐγώ, τυγχάνει οὐδὲν διαφέροντα τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσῶδων, ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα ἐν ψυχῇ.^α Πῆ; ἔφη. Τὰ μὲν του^δ ὑγιεινὰ ὑγίαιαν ἐμποιεῖ,^α τὰ δὲ νοσώδη νόσον. Ναί.^α Οὐκοῦν καὶ τὸ μὲν III. I. 212. δίκαια πράττειν δικαιοσύνην ἐμποιεῖ, τὸ δ' ἀδίκαια ἀδικίαν;^α Ἀνάγκη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίαιαν ἐμποιεῖν^α τὰ^α ἐν τῷ^α σώματι κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ νόσον^α παρὰ φύσιν^α ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Ἔστι^α γάρ. Οὐκοῦν αὖ,^α ἔφη, τὸ^α δικαιοσύνην ἐμποιεῖν τὰ^α ἐν τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε^α καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ ἀδικίαν παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου; Κομιδῆ, ἔφη. Ἄρετή μὲν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὑγίαιά τέ τις ἀν^α εἴη καὶ κάλλος^α καὶ εὐξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ^α ἀσθένεια. Ἔστιν οὕτως. Ἄρ^α οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτήσιν φέρεσι, τὰ δ' αἰσχροῦ εἰς κακίας; Ἀνάγκη.

Τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν,^α ἡμῖν ἔστι^ω σκέψασθαι πότερον αὐτὸ λυσιτελεῖ δίκαιά τε πράττειν καὶ καλὰ ἐπιτη- II. 445. δεύειν καὶ εἶναι δίκαιον, εἴαν τε λαιβάνη εἴαν τε μὴ τοιοῦτος ὢν, ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἀδικον εἶναι, εἴαν περ^α μὴ διδῶ δίκην

^α ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα AMT. ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα ΘΠΠΦ: ταῦτα μὲν οὖν ταῦτη *ε. — τὰ δίκαια ΑΘΠΠΦΠΤ.— ὄντα τυγχάνει ΘΠΦ.— ἡ add ΑΘΠΠΦΠΤ.— καὶ ἡ δικαιοσύνη ΘΦΦ.— ὅτι δὴ ἦν ο.— τῇ ψυχῇ Κ.— τοι ΘΦ.— ἐμποιεῖν ε.— καὶ om Κ.— ἄδίκαια πράττειν ἀδικίαν Ην.— ἐμποιεῖν Ημ: ποιεῖν *ε.— τὰ om q.— ^α τῷ om m.— νόσον...δὲ om Κ.— παρὰ φύσιν post ἄρχεσθαι pmit Η et hic et v. 8.— ἔστι...ἄλλο om φ.— ἀν v.— τῆν τ.— τὰ om ο.— δὲ τ.— ἀν om DK q.— καὶ κάλλος om Φ.— καὶ ante ἀσθένεια om φ.— ὡς ἔοικεν ἤδη ο.— ἔστιν

§. 18. εἴπερ καὶ ἀδικία] Stob. ἤπερ καὶ ἡ ἀδικία. Mox ἐν τῇ ψυχῇ, ut cod. Reg. et πράττει. Ast. ἐμποιεῖ] Vulgatum ἐμποιεῖν sponte sic correximus. Ast. καθιστάναι] Est constituere, efficere, i. q. poiere, e jusque usus frequentissimus.

De sententia, vid. Morgenstern. Comment. p. 112. Ast. ἀρετή μὲν ἄρα] Illustravit hæc Galen. de Hippocrat. et Platon. Decret. v. p. 287. Cf. Platon. Sophist. p. 228. et Morgenstern. l. l. p. 111. Ast.

μηδὲ βελτίων γίγνεται κολαζόμενος. Ἄλλ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σέξιμα γίγνεσθαι ἢ δὴ, III. I. 218. εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι οὐδὲ μετὰ πάντων σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ παντὸς πλούτου καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου ἢ ζῶμιν φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης βιωτὸν ἄρα εἶσθαι, ἰάν τις ποιῇ ὃ ἀν βουληθῆ ἄλλο πλὴν τουτοῦ ὁπόθεν κακίας μὲν καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγῆσεται, δικαιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδὴ περὶ ἐφάνη γε ὄντα ἰκάτερα οἷα ἡμεῖς διεληλύθαμεν. Γελοῖον γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' ὅμως ἐπεὶ περὶ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν, ὅσον οἷόν τι σαφίστατα κατιδεῖν ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐ χρεὴ ἀποκάμναι. Ἡμιστά νῆ τὸν Δία, ἔφη, πάντων ἀποκμητίον. Δεῦρο νῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα καὶ ἴδῃς ὅσα καὶ εἶδη ἔχει ἢ κακία, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἃ γε δὴ καὶ ἀξία θίας. Ἐπομαι, ἔφη, μόνον λέγει. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς περ ἀπὸ σκοπιάς μοι φαίνεται, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου, ἐν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἀπειρα δὲ τῆς κακίας, τίτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἄττα ἄν καὶ ἀξίον ἐπιμησθῆναι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ὅσοι, ἦν δ' ἐγώ, πολιτεῶν τρόποι εἰσὶν εἶδη ἔχοντες, τοσοῦτοι κινδυνεύουσι καὶ ψυχῆς τρόποι εἶναι. Πόσοι δὴ; Πέντε μὲν, ἦν δ' ἐγώ, πολιτεῶν, III. I. 214. πέντε δὲ ψυχῆς. Λέγε, ἔφη, τίνες. Λέγω, εἶπον, ὅτι εἰς μὲν οὗτος ὃν ἡμεῖς διεληλύθαμεν πολιτείας εἶη ἄν τρόπος, ἰκονομασθεῖη δ' ἄν καὶ διχῆ. ἐγγενομένου μὲν γὰρ ἀνδρὸς εἰς ἐν ταῖς ἀρχαῖσι διαφόροτος βασιλεία ἂν κλη-

ἡμῖν κ.— τε φτ.— ὁδὸν om pr κ.— μετὰ om m.— τε καὶ ἔν: om cum ipso διαφθειρομένης φτ.— τούτου κ, τοῦ τούτου θ.— μὲν om φτ.— ὄντα γε φτ.— οἷα καὶ ἡμεῖς γ.— ἂν m.— ἐπειδὴ φτ.— δὲ φ.— libri φασεμαρτῶν.— ἢ τὸν ἀσθηπῶν: δὴ φ.— καὶ post ὅσα om φτ.— δὴ om m.— ἐπειδὴ ἀφ φτ.— ἐπειδὴ φ.— ἂν φτ.— ὅσοι σοι κ.— τρόποι... πολιτεῶν om θ: τρόποι om m.— ἔφη κ.— ἔφη φτ.— ἔφη m.— ἡμεῖς om φτ.— ἂν εἶη κφ.—

ἔσον] Vide annon ἔσον mutare in ἔσον oporteat. STERN.

ἔσον] Ni fallor, scribendum est ἔσον, ut respondeat precedenti ἐνταῦθα. AST.

δεῦρο δὴ] Laudat Stobaeus xli. p. 264. ubi scribitur δεῦρο νῦν— ἔτε— ἐν αὐτῇ ἔτε et τοιοῦτο. In verbis ἵνα καὶ ἴδῃς particula καὶ explicativa est: scilicet,

nempe, vid. quae exempla collegimus in Ephemerid. Landishut. t. i. Fasc. ii. p. 108. et Matthiae Gr. Gr. p. 894. AST.
 τῶντε δὲ καὶ] καὶ e Stob. et Ficino (quinq;que rursus et anime) interponendum duximus. AST.

βασιλεία] Cf. Hippodam. in Stob. xli. p. 261. AST.

θείη, πλειόνων δὲ ἀριστοκρατία. Ἀληθῆ, ἔφη. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἰγώ, ἐν εἶδος λέγω· οὔτε γὰρ ἂν^κ πλείους οὔτε εἰς^γ ἐγγενόμενος^κ κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων^β τῆς πόλεως, τροφῆ τε καὶ παιδείᾳ χρῆσάμενος ἢ^δ διήλομεν. Οὐ γὰρ εἰπός, ἔφη.

^κ δ' om Θ.—^μ μὲν om K.—^λ ἂν om γ.—^ν εἰς v.—^ξ ἐγγενόμενοι ΘΠΦDmt, ἂν γενόμενοι v.—^β νόμων om Φ.—^δ ἢ: AΘΠΦσττ: ἦν *γ.

ἐγγενόμενος] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. *quam existimatione dignum in reipublicae*
 ἐγγενόμενοι. Mox τῶν post ἂν e Stob. *legibus mutabit.* Postremo Stob. ἢ διε-
 recepinus. Etiam Ficinus vertit: *quid-* ἀλλόθμεν exhibet pro ἦν διήλομεν. Ast.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α ,

E.

Steph. §. 1. Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ
II. 449. πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τὸν τοιοῦτον κα-
Bek. κὰς δὲ τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴ περ αὕτη ὀρθή,
III. i. 215. περὶ τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου
κατασκευῆν, ἐν τέτταρσι^b ποιηρίας εἰδῶσι οὕσας. Πόιαις
δὴ ταύταις; ἔφη.

Καὶ ἐγὼ μὲν ἦα^c τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν, ὥς μοι ἐφαίνοντο
ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος—
σμικρὸν γὰρ ἀπατέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆστο—ἐκτείνας
τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἀνωθεὶ αὐτοῦ παρὰ
τὸν ὤμον,^d ἐκείνόν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν
ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφώς,^e ὅν^f ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκού-

^a τὸν add A.—^b τέσσαρσι D.—^c ἦτα α.—^d τόμος K.—^e προκεκυφώς Km.—^f ὅν

§. 1. Ἐπειδὴ ψυχῆς τρόπου] ψυχῆς
haud dubie glossema est, quum τρόπος
jam mores et ingenium significet. Etiam
Ficin. ψυχῆς videtur non loquise vertens :
et praeceptorum disciplinam. Ast.

[a] Schol. Rahnk. p. 161. ἦτα δυσ-
λαβῶς τὸ ἐπιτελεῖται ὅτι τῆ ἰσῆτα γρά-
φεται. εἰ γ' ὅτι ἴσως ἦτα λέγουσι καὶ
ἦσαν τὸ ἦσαν καὶ παρὰ Θεουκλῆδην ὁ-
ντας ἀπαγορευθέν τὸ ἀκμάζοντας ἦσαν εἰς
ταυτέν. εἰ δὲ ἴσως ἦσαν καὶ ἦσαν. Cf.
Etymol. M. v. ἀνῆμαν p. 121. et v. ἦεν

p. 420. Matthiae Gr. Gr. p. 285. et
Buttmann. p. 373.—Ceterum verba eundi
(ἴσως, ἐρχομένου) constat cum participio
alius verbi ita construi, ut Latinorum
futurum periphrasticum expriment. Vid.
Victor. Var. Lect. ix. 4. Valcken. ad
Eurip. Phoen. p. 382. Fischer. ad Eu-
thyphr. p. 12. et ad Weller. t. iii. p. ii.
p. 48. Ast.

ἄλλο μὲν οὐδὲν—τόδε δὲ] Nihil pro-
ter hoc, v. ad l. ii. 3. Ast.

σαμεν, τότε δέ, Ἀφήσομεν οὖν, ἔφη, ἢ τίς δράσομεν; Ἡκί-
 στά γε, ἴφη ὁ Ἀδείμαντος μέγα ἤδη λέγων. Καί ἐγώ,
 Τί μάλιστα,^h ἔφη, ὑμεῖς οὐκ ἀφίστε; Σέ, ἦ δ' ὅς. Ἐπί
 ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; Ἀπορραθυμῶν ἡμῖν^k δοκίεις, ἔφη,
 καὶ εἶδος ὄλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα
 μὴ διέλθης,^m καὶ λήσειν οἰσθῆναιⁿ εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, ὡς
 ἄρα περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων παντὶ δήλον ὅτι κοινὰ
 τὰ^o φίλων ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφη,^p ὦ Ἀδείμαντες;
 Naί, ἦ δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο, ὡς περ ταῖλλα, λόγου
 δεῖται,^q τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωρίας; πολλοὶ γὰρ αἶψ' γένοι-
 το. μὴ οὖν παρῆς ὄν τινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάσαι πε-
 ριμένομεν^r οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι^s παιδοποιίας^t τε
 περὶ, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι,^v
 καὶ ὄλην ταύτην ἢν λέγεις κοινωρίαν γυναικῶν τε καὶ παί-
 δων μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὄλον εἰς^x πολιτείαν
 ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν ἐπειδὴ ἄλλης ἐπι-
 λαμβάνει πολιτείας πρὶν^y ταῦτα ἰκανῶς διελεῖσθαι, δέδοκ-
 ται ἡμῖν τοῦτο ὃ σὺ ἤκουσας, τὸ σέ^z μὴ μεθίναναι πρὶν ἂν^{ii. 450.}

D.—ε ὅτι K.— μάλιστ' v.— ἔτι AΘΠΦDKσττ: ὅτι τ.— ἡμῖν om q et pr H.

— ὁ τὸ οὐκ v.—^m διέλθεις D.— οἰσθῆναι AΠΦDKστττ, οἰσθῆναι Θ: οἶσι *σ.—
^o τὰ τῶν K.—^p ἔφη τ.—^q δεῖται λέγου v.— ἂν om Θστ.— περιμένομεν q.—

^r μνησθῆναι ΘΦDKστ, μνησθῆσεσθαι Π.—^s οἶμαι κοινωρία καὶ μέγα τε οἰόμενοι K.—
^t τε om v.—^v διατρέψουσι m.—^x εἰς τὴν m.—^y πρὶν ἂν στ.—^z τότε K, πη σε q.

μέγα—λέγων] μέγα non hoc, quod dicitur, respicit, ut μέγα λέγειν frequentissime usurpatur (vid. Fischer. ad Apolog. p. 82. Lobeck. ad Sophocl. Ajac. p. 281.) sed contentionem vocis significat, ut Eranet. p. 133. B. λέγων μέγα τῆ φωνῆ, ἢ αὐτοῦ κατακόοι τὰ παιδικά. Aristoph. Nub. 220. ἀναβόησόν αὐτὸν μοι μέγα. Ast.

ἔτι—τί μάλιστα] Cod. Reg. exhibet ἔτι, quod esset ποττο (v. Lexic. Xenophon. v. ii. p. 379.); tunc vero ante τί μάλιστα poni deberet ἔτι; nam hæc altera interrogatio ἔτι τί μάλιστα (qua tandem ex causa, int. ἐμε οὐκ ἀφίστε) propter prægressam illam τί μάλιστα (quid tandem οὐκ ἀφίστε) necessaria est. Ast.

ἐκκλέπτειν] Clam abducere (Crito. p. 179. Fisch. Xenoph. Apol. c. 23.) h. l. Ast.

Plat. Vol. VI.

est surripere, defraudare. Ast.

εἰπὼν φαύλως] Simplificiter, h. e. leviter ac defunctorie. Theat. p. 147. C. ἔπειτὰ γέ που ἐξὸν φαύλως καὶ βραχύως ἀποκρίνασθαι, περιέρχεται ἀπέρωντον ὁδόν. De Legib. xi. 929. A. μὴ φαύλως οὕτως ἐξέστω μὴδ' εὐθὺς τοῦτο δοξῶν. Respicitur vero his verbis locus ille l. iv. c. 8. ubi legitur: ὅτι δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παρομιάν πάντα ὅτι μάλιστα κοινὰ τὰ τῶν φίλων ποιεῖσθαι. ubi v. not. Ast.

τὰ τῶν φίλων] E Cod. Regio articulum τῶν, qui vulgo desideratur, adjectivus. Ast.

ἐπιλαμβάνει] ἐπιλαμβάνεσθαι τινος est aliquid apprehendere cum impetu quodam et celeritate, ut scilicet effugas aliud quid molestum ac difficile: id quod Adimantus Socrati h. l. exprobrat.

III. I. 217. ταῦτα^a πάντα ὡς περ ταῖλλα^b διέλθης. Καὶ ἐμὰ τοίνυν, ὁ Γλαῦκον ἔφη^c κοιωνὸν τῆς ψήφου ταύτης^d τίθετε.^e Ἀμίλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα^f δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὦ Σάκρατες. [§. 2.] Οἶον, ἦν δ' ἐγώ, εἰργάσασθε^g ἐπιλαβόμενοί μου! ὅσον^h λόγον κάλιν, ὡς περⁱ ἐξ ἀρχῆς, κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας! ἦν ὡς ἤδη διεληλυθὸς ἔγνω^k ἔχαιρον, ἀγαπῶν εἴ τις ἴασοι^l ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐρρήθη.^m ἃ νῦν ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε ὅσον ἰσμὸνⁿ λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὄρων ἐγὼ παρῆκα^o τότε, μὴ παρᾶσχοι πολὺν ὄχλον. Τί δέ; ἦ δ' ὅς ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχόησοντας^p οἷσι τούσδε νῦν ἐνθάδε^q ἀφιχθαι ἀλλ' οὐ λόγων^r ἀκουσομένους; Ναί,^s εἶπον, μετρίων^t γε. Μίτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σάκρατες, ὁ Γλαῦκον, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἴα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμης^v ἢ σοι δοκεῖ διεξιῶν, τίς ἢ κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῶν^w παίδων τε πύρι καὶ^x γυναικῶν ἴσται, καὶ τροφῆς νίων^y τι ὄν-

— τοῦτο K.— ὅσπερ πάντα ταῖλλα ΘΠτ, ὅσπερ ταῖλλα πάντα ΦDKg.— ἔφη δ γλαύκων φ, δ γλαύκων ἔφη τ.— ταύτης om K.— τίθεται τ.— ταῦτα A, ταῦτα τὰ φ, ταῦτὰ τὰ τ.— εἰργάσασθε v.— ὅς ε et pr θ, ὡς corr θ.— ὅσπερ om K, post ἀρχῆς ponunt Θστ.— ἐγὼ φστ.— ἴασοι ΑΠΓτμ, ἴασαι q: ἴασαι *s.— ἐρρήθη ΑΘΠΓτ: ἐρρήθη *s.— ἰσμὸν θ.— παρᾶσχη φστ.— χρυσοχόησοντας ΠΓτ.— ἔνθα φστ.— λόγον m.— καὶ K.— μέτρον ΘΠΦDKgτμτ: μέτρον *s.— ἀπόκαμει q.— εὶ cm.— ἡμῶν ΑΘΠΦDKgτμτ: ἡμῶν s.— καὶ περὶ τ.— ἔ-

πρὶν ἂν ταῦτα πάντα] Cod. Reg. πρὶν ἂν τοῦτο, ὅσπερ ταῖλλα πάντα διέλθης. Ficinus vero vertit: antequam haec omnia, quemadmodum cetera, exprobrasset. Ast.

§. 2. ἐρρήθη] Bas. 2. ἐρρήθη, quem promiscui usus sunt; vid. Heind. ad Gorg. §. 36. Mox Bas. 2. ἡμῖσι, vitiose. Ast. ἰσμὸν λόγων ἐπεγείρετε] Respexit Porphyri. ad Abstin. i. c. 34. ἐξ ἂν αὐ μνησται καὶ αὐ φαντασίαι αὐ τε δόξαι ἀνθρώπων ἰσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσαι, et illustravit hanc similesque loquendi rationes Heusd. in Spec. Crit. p. 110. Ast. παρᾶσχοι ὄχλον] ὄχλων (i. e. ὄχλων v. interpp. ad Thom. M. p. 667.) παρέχων, molestiam exhibere, molestum esse, frequentis usus est, ut Phaedon, p. 84. D. ἀπεῖν δὲ ὄχλον παρέχων, ubi v. Fisch. Ast.

χρυσοχόησοντας] H. e. ut se decipi, magnamque sibi spem eripi patiantur.

Χρυσοχόειν, aurum fundere, proverbialiter dicitur, quem magna, quam animo conceperat, spes frustratur. Proverbia originem exponunt Suidas h. v. et Erasmus. Adag. Chil. iii. Centur. iv. 36. p. 588. Ast.

μέτρον] Scripsimus, sensu postulante pro μέτρον praecunte Ficino: modus vero et terminus horum sermonum. Ast.

ἦ σοι δοκεῖ] Ficinus vertit, ac si legisset: ei soli docti—. Tu vero ne gratuleris, si tibi videtur. Ad verbum ita: Tu vero ne gratuleris, qua optime tibi visum fuerit. FACHSK. Bas. 1. 2. ἦ pro ἦ. Ast.

ἡμῶν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. quod Steph. sine causa in ἡμῶν mutavit. τίς ἢ κοινωνία ἡμῶν ἴσται est: quam communionem statuere debeamus. Ast.

τροφῆς] Verba sic conjunge: τροφῆς— τῆς γυναικῶν ἐν τῷ χρόνῳ μεταξὺ γενέσεως τε καὶ παιδείας. Ast.

των τῆς ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἣ δὴ ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ οὖν εἰπεῖν τίνα τρόπον δεῖ γίγνεσθαι αὐτήν. Οὐ ράδιον, ᾧ εὐδαιμον, III. I. 218.
 ἦν δ' ἐγώ, διελθεῖν πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἂν καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἀπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῆ εἶναι ὁ λόγος, ᾧ φίλες ἔταίρε. Μηδέν, ἦ δ' ὅς, ὄκνει· οὐτὶ γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἀπιστοὶ οὔτε δύσνοι οἱ ἀπουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον Ὡ ἄριστε, ἣ που βουλόμενός με παραβαρρύνειν λέγεις; Ἐγώ, ἴφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τούναντίον ποιεῖς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναί μ' ἀλέγα, καλῶς εἶχεν ἢ παραμυθία. ἐν γὰρ φρονίμοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τὰ ληθῆ εἰδόμενα λέγειν ἀσφαλεῖς καὶ θαρράλιον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δεῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλρόν, οὐ τι γέλατα ὀφλεῖν—παιδικὸν γὰρ τοῦτο γε—, II. 451.
 ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι, περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ᾧ Γλαύκων, χάριν οὐ μέλλω λέγειν· ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἀμάρ-

κεῖ ἐπιπονωτάτη φτ.— ἂν ΑΠ.— εὐδαιμον ΠDK, εὐδαιμον Θφτ.— καὶ Κ.—

ε λέγηται Κ.— καὶ ὡς Θφτ.— ἀπιστήσεται Θ, ἀπιστήσεται D, ἀπιστήσεται Κ.— δοκεῖ ΘΠΦDK, δοκεῖ Η, δοκῆ corr A.— ε φίλε om φτ.— ἀκούσόμεν σου q.— γε DK.— μὲν om DK et pr Η.— ἢ om Dq.— παραμυθεῖσθαι q.— οὐ φαύλων q.— δὴ om Θ.— οὗτοι φΚστ.— οὐ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ om φ.— ξυνεπιστά-

διὸ δὴ] Ald. et Bas. 1. διὸ δέ. Ast.
 εὐχῆ] Ut Latinorum totum. Sic vi. 12. vii. 17. de Legib. viii. p. 841. C. Hinc εὐχὰς ἴμοια (v. 6.) vid. Victor. Var. Lect. xx. 6. Ast.
 ἐν γὰρ φρονίμοις—ὀφλεῖν] Laudat Stob. i. p. 24. in quo verba τε καὶ φίλων desiderantur. Ast.
 οὐτι] Cod. Reg. οὐτοι, male, vid. ad l. ii. p. 358. C. Ast.
 φίλους ξυνεπισπασάμενος] Vid. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. §. 11. t. i. p. 245. ed. Bip. et de μη cum futuro cf. Hermann. ad Viger. p. 776. De Adrastea v. nostra ad Phædr. p. 306. et Buonarotti

Osserv. Istor. sopra alcuni medagl. n. xi. p. 221. Ceterum male huc trahunt βασκανίαν vel φόβον, quasi sensus sit, invidiam deprecor, absit verbo invidia (sic Wyttenbach. ad Phædon. p. 95. B. hunc locum cepit; cf. Erasmus. Adag. Chil. ii. Centur. vi. 38. p. 484. et Harduin. ad Themist. Orat. xxxi. p. 354. C.). Sensus potius est: adoro, i. e. precor, Adrasteam s. Nemesin, ne propter ea, quæ dicturus sum, me puniat: namque me peccaturum esse intelligo, idque graviter, si quidem in bono, justo ac pulcro vos amicos decepturus sim. Ast.

III. I. 219. *τημα ἀκουσίας τινός φονία γενέσθαι ἢ ἀπατειῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ νομίμων ἔπει.*^a τοῦτο^ω οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν ἐν ἰχθροῖς κρεῖττον ἢ φίλοις, ὥστε οὐκ^ε εἶ με παραμυθεῖ.^γ Καὶ ὁ Γλαῦκων γελάσας Ἄλλ',^δ ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἴαν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ^a λόγου, ἀφίεμέν σε ὡς περ φόνου καθαρὸν^b εἶναι καὶ μὴ ἀπατειῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαρρήσας λέγει. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρὸς γε καὶ^c ἐκεῖ ὁ^d ἀφεθείς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε,^e εἴ περ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγει τοίνυν, ἔφη, τούτου^f γ' ἕνεκα. Λέγειν δὴ,^g ἔφην ἐγώ, χρὴ ἀνάπαλι αὐτῶν, ἂ τότε^h ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι,ⁱ μετὰ^j ἀνδρείων δρᾶμα^k παντελῶς διαπετρανθῆν τὸ γυναικείον αὐτῶν περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλεῖ.

§. 3. Ἀνθρώποις γὰρ φύσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ'^l ἄλλη ὀρθὴ παιδων τε καὶ γυναικῶν κτησίς τε καὶ χρεία ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὀρμὴν ἰούσιν ἢ περ τὸ πρῶτον ὀρμήσαμεν. ἐπιχειρήσαμεν δὲ που ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς ἀνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν εἰ ἡμῶν^m

III. I. 220. *πρέπειⁿ ἢ οὐ. Πῶς; ἔφη. Ὡδε.^o τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυτῶν πρότερα ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν ἢ περ ἀνδρῶν οἰοῦμεθα φυλάττωσι^q καὶ ξυνηρεῦειν καὶ τᾶλλα κοινῇ^r*

μετος K.— σφάλλεσθαι δεῖ φτ.— δικαίων νομίμων ΑΠΔΚστπ, νομίμων καὶ δικαίων φ.— περὶ τοῦτο ε.— τοῦτ' ε.— οὐκ add q.— παραμυθεῖ ΕΦΔστπ.— ἄλλ' om φτ.— σου π.— φόνου καὶ καθαρὸν Απ.— καὶ om Θ.— ἂ ἐκεῖ v.— γε om K.— τοῦ v.— ε δὲ Απ.— ἂ τότε v: ἂ ποτε °ε.— ἔχοι om φ.— post μετὰ omisi τὸ cum ΑΘΗΠΦΔΚστπ.— δρᾶγμα Η.— ἔστ' ΑΕπ: ἔσται °ε.— ἡμῶν φτ.— ἢ πρότερον Θ.— ἔδει φ.— ἂν om Θ.— φυλάττωσιν D.— κοινῶν K.— τῆν q.—

νομίμων περὶ] Sic Cod. Reg. quod Ficinus confirmat, ut qui verterit: *quam qui circa constitutiones de honestis et bonis justisque fallit. Hoc autem discrimen subire praesiat.* Vulgo scribitur *νομίμων περὶ τοῦτο.* Ast.

κινδύνευμα κινδυνεύειν] Vid. ad x. p. 603. C. Ast.

εἶ με] Vel ante εἶ ponenda est negativa particula οὐκ, vel hęc ut ironice dicta sunt accipienda. Στκρη.

εἶ με] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Olim ad reposuimus, Ficinum secuti, qui ver-

tit: *quare melius (ad iterum) me confirmat; nunc vero cum Cornario et Stephano οὐκ εἶ pro genuino habeo.* Ast. *eikōs δὲ]* Sic Cod. Reg. Vulgo *eikōs δὲ γε.* Ast.

τούτου γ' ἕνεκα] De hoc supra jam exposuimus. Ast.

§. 3. τὰς θηλείας τ. φυλάκ.] Laudat Galen. de Hippocrat. et Platon. Decret. ix. p. 331. v. 55. t. i. Bas. Ast.

φυλάττωσι] Ald. Bas. 1. et 2. *φυλάττωσι.* Ast.

πράττειν, ἢ τὰς μὲν αἰκουρεῖν ἔνδοι ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν^ο
 τῶν σκυλάκων τόπον τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ ποιεῖν τε καὶ
 πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῆ, ἔφη,
 πάντα· πλὴν ὡς ἀσθενεστέροις χράμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυ-
 ροτέροις. Οἷόν τ' οὖν, ἔφη ἐγώ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαί τινι
 ζῶν, ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῶς;
 Οὐχ οἷόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναῖξιν ἐπὶ ταῦτ' ἀχρησόμεθα
 καὶ^α τοῖς ἀνδράσι, ταῦτ' αὐτὰ καὶ διδακτικόν αὐτάς; Ναί. ii. 452.
 Μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε^γ καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη; Ναί.
 Καὶ ταῖς γυναῖξιν ἄρα τούτῳ^ω τῶ^ς τέχνη καὶ τὰ περὶ τὸν
 πόλεμον ἀποδοτέον, καὶ χρηστέον κατὰ ταῦτά; Εἰκὸς ἐξ
 ἂν λέγεις, ἔφη.^γ Ἴσως δὲ, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γέλοια^z
 ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ^α τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πεπραξέται^b
 ἢ λέγεται.^c Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγώ, γελοιώτα-
 τον αὐτῶν ὄρας; ἢ δῆλα δὴ ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν
 ταῖς καλαιστέροις γυμναζόμενας^d μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ
 μόνον τὰς νέας ἀλλὰ καὶ ἡδῆ^ο τὰς πρεσβυτέρας, ὡς περ iii. i. 221.
 τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοί^f καὶ μὴ ἡδεῖς
 τὴν ὄψιν ὁμῶς φιλογυμναστῶσιν;^b Νῆ τὸν Δί,^h ἔφη· γέ-
 λιοιόν γάρ ἂν, ὡς γεⁱ ἐν τῷ παρεστῶτι,^k φανείη.^l Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγώ, ἐπεὶ περ ὠρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον^m τὰ
 τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἱⁿ ἂν εἴποιεν εἰς τὴν

^α δ' v.—^β καὶ ante τοῖς om φ.—^γ τε om m.—^δ τοσοῦτω m.—^ε τὰ φκτ.—^ς ἔφη λέγεις φκτ.—^z γέλοια ΘΠΔ. item 510, 7.—^h παρὰ φκτ.—^b πεπραξέται q, πράξετε φκτ: πράξεται *s.—^c λέγετε φκτ.—^d γυμναζόμενας H.—^e καὶ ἡδῆ ΑΘΠΦΔΚρμπτ: ἡδῆ καὶ *s.—^f ῥυσοί ΗΠΦμτ: ῥυσοί *s.—^g φιλογυμναστῶσι DK.—^h δ' v.—ⁱ γ om pr θ.—^k παρότι K.—^l φανῆναι φκτ.—^m φορητέον φκτ.—ⁿ ἂν add q.—^o ἔχλη-

ὡς ἀσθενεστέροις] Deesse puto ταῖς μὲν ante ὡς ἀσθενεστέροις: ut sequitur τοῖς δὲ ante ὡς ἰσχυροτέροις. ΣΤΕΡΗ.

ὡς ἀσθενεστέροις] Haud dubie ταῖς μὲν, quod in Ald. Bas. 1. 2. Steph. de- sideratur, e Galeno reponendum, ut Ficinus quoque vertit: Nisi quod feminis ut imbecillioribus. Nam etai ante οἱ δὲ sæpe οἱ μὲν omittitur, tamen h. l. orationis peripocuitas videtur ταῖς μὲν postulare. Αστ.

ἐπὶ τὰ αὐτὰ] Sic Bas. 2. et Galen. Mox ἐκείνοις καὶ γυμναστικῆ, omissio τῆς, Galen. Paulo post ἀποδοτέον τε καὶ χρηστέον. Αστ.

Ἴσως δὲ] Laudat Euseb. Præp. Evang.

xiii. 19. p. 706. A. Cf. Theodoret. de Cur. Græc. Affect. ix. p. 129. Αστ.

παρὰ τὸ ἔθος] Euseb. εἰωθός, et mox νῦν δὴ λεγόμενα. Αστ.

τί δ' ἦν] Sic Euseb. Vulgo δ' abest. Αστ.

ἢ δῆλα δὴ] Ex iis quæ antea annotavi, perspicere poterit lector, hic quoque scribendum esse ἢ δῆλα δὴ. ΣΤΕΡΗ.

γυμνὰς τὰς γυναῖκας] More Lacedæmoniorum, vid. Thucyd. i. 6. Plat. Theæt. 162. B. Propert. iiii. 14. 3. Plutarch. vit. Lycurg. p. 47. F. Crag. de Republica Lacedæmoniorum, iiii. 9. §. 4. et Perizon. ad Ælian. Var. Hist. iiii. 38. p. 226. Αστ.

τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην ἀν^α καὶ περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὄπλων σχέσιν καὶ ἴππων ὀχήσεις; Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἀλλ' ἐπεὶ περὶ λέγειν ἠξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράττειν ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλήσιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γέλοια ἅ περ^ν νῦν τοῖς^α πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἀνδρας^α ὀραῖσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτοι^α μὲν Κρήτις, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἔξῃν τοῖς τότε ἀστέίοις πάντα ταῦτα^α κωμωδεῖν. ἢ οὐκ οἶεις; Ἐγὼ γε. Ἀλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρομῆνοι ἀμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα^α ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς^α ὀφθαλμοῖς δὴ γέλοιοι

III. i. 222. ἐξερρήνυ ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μνηυθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο^α ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος ὃς γέλοιοι ἄλλο τι ἠγεῖται^α ἢ^α τὸ κακόν, καὶ ὁ γελοιοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλ-

σας ΘΠΘτ.— ἔσπερ Κ.— τοῖς om τπ.— τοὺς ἄνδρας Φ.— πρῶτοι ΑΘΘτπκ, πρῶτα q: πρῶτον τ.— λακεδαιμόνιοις τ.— πάντα ταῦτα ΑΘτπ: ταῦτα πάντα τ.— τὰ τοιαῦτα πάντα Φ.— τοῖς om Κq.— τούτων Π.— ἠγεῖται om Φ.— ἢ

Κρήτες—Λακεδαιμόνιοι] Vid. supra laudatos scriptores. Cf. Thucyd. l. i. P. Fabri Agonist. ii. 4. in Gronov. Thea. Ant. Græc. t. viii. p. 1943. et Heind. ad Theat. §. 50. Ast.

χρομῆνοι] χρῆσθαι, de exercitatione gymnastica, ut Xenoph. Mem. iii. 5. 14. ὁμοίως μὲν τοῖς αὐτοῖς χρόμνοι, quod §. 15. est σωμασκεῖν. Ast.

πάντα τὰ τοιαῦτα] Nihil habent hæc verba, quo referantur; nam cum συγκαλύπτει conjuncta ineptum darent sensum. Ni fallor, propter postremam precedentis verbi syllabam εἰν præpositio eis, vel Attice ἐς, excidit, ut eis consilium indicet, et verba πάντα τὰ τοιαῦτα varias gymnasticæ artis exercitationes hisque similia significant. Ast.

ἐνδείξατο] Sensu reciproco, se offendit, i. e. apparuit; sic αὐτὸ δείξει, nun, ut explicant, res ipsa offendet, sed per se apparebit. Hipp. Maj. p. 288. Β. εἰλωσε. Xenoph. Cyrop. vii. 1. §. 30. Mem. i. 232. δηλοῖ. Aristot. Polit. iv. 11. p. 115. ed. Schneid. Exempla laudant Gataker ad M. Anton. xi. §. 15. Valcken. ad Euriip. Phœn. 626. et Heind. ad Hipp. Maj. §. 18. Ast.

σπουδάζειν] In præced. edit. scriptum est σπουδάξει, non ἢ σπουδάξεν: sed hanc lectionem agnoscit et Ficin. ac manifestum est cum σπουδάξεν repetendum esse ἐπιχειρῶν, quod positum fuit cum illius contrariio γελοιοποιεῖν. STEPH.

ἐτι μάταιος] Laudat hæc Stob. i. p. 24. A. In verbis quæ sequuntur, plura sunt, quæ correctione indigeant, quamquam sine librorum scriptorum auctoritate nihil mutare volui. Libri editi, Stob. et cod. Reg. legunt σπουδάξει (σπουδάξεν est Stephani correctio); hinc puto pro ὁ γελοιοποιεῖν ἐπιχειρῶν legendum esse καὶ γελοιοποιεῖν ἐπιχειρεῖ — ἢ σπουδάξει. Plane sic Ficin. vertit: qui deridendum quidquam—existimat irrideroque aggreditur—aut honestum quidquam—existimat (σπουδάξει). Deinde ante vel post σπουδάξει nonnulla excidisse, docent Cod. Reg. Stob. et Ficinus. Cod. Reg. enim legit: καὶ καλοῦ ἀν σπουδάξει πρὸς, et Stob. καὶ καλοῦ ἀν σπουδάξει eis, Ficinus vero vertit: aut honestum quidquam studio dignum existimat. Ni fallor, legendum est: ἢ κατὰ καλοῦ ἀν σπουδάξει. Ast.

λην τινα^α ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου ἢ τὴν τοῦ ἀφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ^β σπουδάζει^ε πρὸς ἄλλον τινα σκοπὸν στησάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. [§. 4.] Ἐρ^δ οὖν^δ οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο^ο περὶ αὐτῶν^ε ἀνομολογητέον, εἰ δυνατὰ ἢ οὐ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν, εἴ τί τις φιλοκαίσιμων^ε εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει^η ἀμφισβητῆσαι, πότερον δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη ἢ θήλεια τῆ τοῦ II. 453. ἄρρενος γένους κοινωῆσαι^ι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα ἢ οὐδ' εἰς ἓν, ἢ εἰς τὰ μὲν οἶα τε, εἰς δὲ τὰ^κ οὐ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστα τις ἀρχόμενος, ὡς^λ τὸ εἰκός, καὶ κάλλιστα τελευτήσειεν; Πολύ γε,^μ ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς^ν αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν,^ο ἵνα μὴ ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδέν, ἔφη, καλύει. Λέγωμεν^ρ δὴ ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι Ὡ Σώκρατες τε^ρ καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ^ς ὑμῖν^σ ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως,^τ ἦν ἀκίζετε πόλιν, ἀμολογεῖτε^υ δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἕνα^υ ἐν τὸ αὐτοῦ πράττειν. Ὡμολο- III. I. 223. γήσωμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὐ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ κάμ- πολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ^ω ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ^ξ φύσιν; Τί μὴν; Πῶς οὖν οὐχ ἄμαρ-

om K.—^α τινὰ Π.—^β καὶ καλοῦ αὐ ΠDKm, καὶ οὐ καλοῦ αὐ q: om ΘΦε.—
^ε σπουδάζει AΘEPΦDKqεmτ: σπουδάζειν *ε.—^δ οὖν om D.—^ο τοῦτον v.—^ε αὐτῶν

Ἐρρ: αὐτὸν *ε.—^ε φιλοκαίσιμων Am, φιλοκαίσιμων Π, φιλοκαίσιμων Θ: φιλοκαίσιμων *ε.—^η ἐθέλοι E.—^ι γένους φύσει κοινωῆσαι q.—^κ τὰ δὲ φε.—^λ εἰς v.—^μ γ' v.—^ν ἡμᾶς φ.—^ο ἀμφισβητήσωμεν EDKm.—^ρ λέγω μὲν Em, λέγομεν Kc.—^σ τε om q.—^τ δεός v.—^υ ἡμῖν φ.—^ξ κατοικίσεως φmτ et pr E.—^υ ὀμολογεῖτε v.—^υ ἕνα om Θφε.—^ω καὶ om m.—^ξ ἐαυτοῦ Θφε.—^υ πλείστον om φε.—^ξ τι add AΘE

[§. 4. φιλοκαίσιμων] Schol. Ruhnck. φιλοκαίσιμων, Ἀττικῶς δὲ φιλοκαίσιμων. Sed libri scripti constanter φιλοκαίσιμων, ut et in Cratylo p. 406. C. Ast. φάσις—ἢ θήλεια] Vide quæ Aristoteles in his, ut in omnibus fere aliis, Platoni inimicus disputat in Polit. i. 8. (§. 5. ed. Schneid. p. 33.) ii. 1. ii. 3. (ii. 2. §. 15. Schn.) cf. de Legib. vii. p. 781. A. Apulei. p. 27. Lactant. iii. 21. Ast. βούλει οὖν] Laudat Galen. libr. laud. ix. p. 332. v. 6. usque ad ἀπολογεῖσθαι, ubi ἀμφισβητήσωμεν (sic et Ald.

Bas. 1. et 2.)—πολιορκεῖται et λέγομεν scriptum reperitur. Ast. ἡμῖν] Sic recte Ald. Galen. et Steph. Bas. 1. exhibet ἡμῖν et Bas. 2. ἡμᾶς. Etiam Ficinus vertit: Nihil opus est, o Socrates et Glaucō, ut alii vobis repugnent. Sensus est, non opus est alio, qui vos refellat, quia ipsi vobis repugnatis; quod quidem in sequentibus exponitur. Quocirca Heusdii conjectura (Spec. Crit. p. 119.) ἀλλήλους supersedere possumus. Ast.

τάνετε νῦν καὶ τάναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοιτες αὐ
 τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν
 πλείστον^α κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἐξεί τι,^β ὃ θαν
 μάσις, πρὸς ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη,
 οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ δέομαι καὶ
 τὸν ὑπὲρ ἡμῶν λόγον, ὅς τις ποτ' ἔστιν, ἐρμηνεύσαι. Ταῦτ'
 ἐστίν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ
 ἐγὼ κάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὄκνου ἀπτεσθαι τοῦ
 νόμου τοῦ περὶ τῆν^γ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ
 τροφῆν. Οὐ μὰ τὸν Δία,^δ ἔφη, οὐ γὰρ εὐκόλῳ^ε ἴοικεν.
 Οὐ γάρ, εἶπον, ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἂν τί^δ τις εἰς κολυμ
 βήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον^ε πέλαιος
 μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν
 καὶ ἡμῖν νευστίον καὶ πειρατίον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου,
 III. I. 224. ἦτοι δελφινά· τιν'^ι ἐλπίζοντας^β ἡμᾶς^γ ὑπολαβεῖν^ι ἂν ἢ τινα
 ἄλλην ἄπορον^δ σωτηρίαν; Ἐοικεν, ἔφη. Φέρε δὴ, ἦν δ'^ι
 ἐγώ, εἴαν πῆ εὐρωμεν τὴν ἔξοδον. ὠμολογοῦμεν^μ γὰρ δὴ^ν

Πέντη.— τῆν om III.— δ' στ.— εὐκόλος γρ.— ἂν κ.— μέσον φ.— τι Π.
 κείμενον
 — εὐλπίζοντες κ.— post ἡμᾶς hæc habet margo τ: καθ' ἃν τρόπον καὶ ἄριστα τὸν
 μεθυσματικὸν κίβητισμῶν.— ἀπολαβεῖν ε: conf. Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 308. b.
 — δ' ἄπορον κ.— δὲ τ.— ὠμολογοῦμεν Π, ὠμολογοῦμεν Αστ.— δὴ om Θστ.—

νῦν] Galen. νῦν, quod ut Atticum
 recepissem, nisi tam multa loca essent,
 in quibus libri omnes νῦν exhibent, quæ
 quidem omnia ad purioris Atticismi rati-
 ones corrigenda essent, si in his nobis-
 met ipsi constare vellemus. Nos revera
 non nisi unbram Platonice orationis ac-
 quimus, nisi libri inveniuntur scripti, e
 quibus Plato vere Atticus prodire poterit.
 Ast.

ἔξει τι] τι e Bas. 2. et Galeno re-
 cepimus. Mox ὄ, μὰ τὸν Δία, ἔφη,
 οὐ γὰρ cet. interpungendum est; vulgo
 οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη οὐ γὰρ. Ὁδ—ὄ
 iteratio (diplasiasmus) est Platoni ad-
 modum frequens, vid. exempla nobis
 ad Phædr. p. 273. laudata, quibus addere
 potes Diphili vel Philemonis versus apud
 Clem. Alex. Strom. v. (v. Rittershus. ad
 Isidor. Pelusiot. Epist. lib. iii. Epist.
 413.) Ὁρᾶσθ' ὅσοι δοκεῖτε οὐκ εἶναι θεός
 ἔστιν γὰρ, ἔστιν. Æsch. Prom. 338.

Ἀρχῶ γὰρ, ἀρχῶ. Philostr. Heroic. p.
 64. ed. Boisson. ἄρῶνται δὴ—ἀρῶνται
 ἔτι. p. 194. γέγασε γὰρ, ἔξασε, γέγασε
 ποιητῆς Ὀμηρος. Ast.

ἂν τί τις ἐκ κολυμβήθραν] Illustravit
 h. l. Victor. Var. Lect. iii. 10. Ast.

ὑπολαβεῖν ἂν] Sic Hemsterh. ad Lu-
 cian. t. ii. p. 371. Bip. et Heusd. Spec.
 Crit. p. 81. legi jussuerunt, addidit
 Ficino, qui veritit, aut *Delphinium* *ἐπι-
 quem nos suscepimus*. Quamquam haud
 scio, an vulgata scriptura retinenda sit.
 Est enim ἀπολαβεῖν secum *auferre*, ideo-
 que *periculo eripere*, quod hoc loco egregie
 quadrat. Quocirca me pœnitet ferre, ni-
 mis festinanter virorum præstantissimo-
 rum conjecturam recepisse. Ceterum
 accusativi ἐλπίζοντας de more nomen
 verbale πειρατίον sequitur, de quo supra
 jam exposuimus. Mox Cod. Reg. ἐσ-
 πορον, sed ἔπορον σωτ. est incertam, h. e.
 inexpectatam salutem. Ast.

ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν^ο ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι· ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομίδῃ^ρ γε. Ἡ γενναία, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, ἢ δύναμις τῆς 11. 454. ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δῆ; Ὅτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν, καὶ οἶσθαι οὐκ ἐρίζειν^α ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διαίκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἐρίδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δῆ, ἔφη, περὶ πολλοὺς^β τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἣν δ' ἐγώ κινδυνεύομεν γοῦν^γ ἄκοντες ἀντιλογίας ἀπτεσθαι. Πῶς;^δ Τὸ μῆ^ε τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδεύματων τυγχάνειν πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ τὸ ὄνομα διαίκομεν, ἐπισκεψάμεθα δὲ^ε οὐδ' ὀκηοῦν τί εἶδος^ς τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς τί τείνον ὀριζόμεθα^ζ τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλῃ^η φύσει ἄλλα, τῇ 111. i. 225. δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, ἐπισκεψάμεθα. Τοιγάρτοι, εἶπον, ἔξεστιν ἡμῖν, ὡς εἴκειν, ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰ ἢ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἢ^θ ἐναντία, καὶ ἐπειδὰν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, εἰὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι, μὴ εἰὰν κομητάς, εἰὰν δ' αὖ κομηταί, μὴ τοὺς ἐτέρους. Γέλοιοι μὲντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ἄρα κατ' ἄλλο τι, εἶπον ἐγώ, γέλοιοι, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν^α ἐτέραν φύσιν ἐπιθέμεθα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον^β ἐφυλάττομεν τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον τὰ ἐπιτηδεύματα;^γ οἷον ἰατρῶν^δ μὲν καὶ ἰατρικῶν^ε τὴν ψυχὴν ὄντα^ς τὴν αὐτὴν

^ο δεῖν v.—^ρ καὶ κομίδῃ Θφτ.—^σ ἐκερρίξεν Θ.—^τ περὶ πολλοὺς om Θφτ.—^υ οὖν Kq.—^φ πῶς om φ.—^ψ μὴ om ΑΘΠΦΔΚρεπτ.—^ς δὲ om φτ.—^ζ ὀκηοῦν εἶδος φτ.—^η ὀριζόμεθα Θπ.—^θ οὐκ ἄλλῃ v.—^ι οὐχὶ Θφτ.—^κ τὴν om Η.—^λ μόνον δν π.—^μ τὰ πρὸς αὐτὰ τείνοντα ἐπιτηδεύματα ΑΘΠΦπτ et γρ Η, τὰ πρὸς αὐτὰ τείνοντα ἐπιτηδεύματα DKv, τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον ἐπιτήδεύμα Η.—^ν ἰατρῶν Ficinus: libri

γοῦν] Galen. οὖν. Μοκ ἐπισκεψάμεθα, ut infra; vitiose. Sequens kal negatione praecedente negat; v. Wyttenbach. Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 4. ταῖ-
νον int. ἐστὶ, i. q. τείνει, ut supra jam observavimus. Ast.
ψυχὴν ἔχοντα] Cod. Reg. et Galen.
όντα.—^α ἰατρικῶν δέ. Galen δέ γε. Ast.
3 T
Vol. VI.

- φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσι; Ἐργασι. Ἱατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλη; Πάντως του. [§. 5.] Οὐκοῦν, ἢ δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος, ἴαν μὲν^h πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρων φαίνονται, τοῦτοⁱ δὴ φήσομεν ἰκατέρῳ δεῖν ἀποδιδόναι· ἴαν δὲ^k αὐτῶ τούτῳ φαίνηται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ εἴπτειν, τὸ δὲ^l ἄρρεν ὀχρῦειν, οὐδὲν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδιδείχθαι ὡς πρὸς ὃ ἡμῖς λέγομεν διαφέρει^m γυνὴ ἀνδρός, ἀλλ' ἐτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν; Καὶ ὀρθῶς, ἔφη.ⁿ Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν^o τὸν τὰ ἐναντία λέγοντα
11. 455. τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί^p ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευῆν οὐχ ἢ^q αὐτὴ ἀλλὰ^r ἑτέρα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν ἄν, ὃ περ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἶποι ἄν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα ἰκανῶς εἰπῆν οὐ ράδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ^s οὐδὲν χαλεπὸν. Εἴποι γὰρ ἄν. Βούλει οὖν δεῶμεθα τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθησάμεν ἡμῖν, ἴαν πως ἡμῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα ὅτι οὐδὲν ἴστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴθι δὴ, φήσομεν^t πρὸς αὐτόν, ἀποκρίνου. Ἄρα^v οὕτως ἔλεγες τὸν μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ^w ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν^x ραδίως τι μανθάνοι,^y ὃ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικὸς εἴη οὐ ἔμαθεν, ὃ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὸν^z καὶ μελέτης μὴδ' ἄ^{aa} ἔμαθε σά

ιατρικόν.— καὶ ιατρικόν q. om ΘΕΤ: καὶ ιατρικὴν °s.— ὅσα ΑΗΠΘΔΚεπιπ: ἔχοντα °s.— ε αὐ φτ, δὲ γε v.— μὲν om v.— τοῦτο...φαίνηται om φτ.— k ° φ τπ.

— l ° φ π.— διαφέρει v.— γ' ἔφη Ησ.— κελεύομεν Η.— p τί om φπκ.— q εὐχ' ἢ D.— ἀλλ' ετπ.— δὲ om D.— βοηθῆσαι Κg.— φήσομεν φΚg.— ἄρ' v.— δ' v.— ὁ μὲν om DK.— μαθήσει ΘΕΤ.— τυχὸν π.— ἀπεργεῖ φ.— τῷ om q.

§. 5. καὶ τῷ] Ald. et Bas. 1. καὶ τί. Μοι vice τῷ τῷ, Bas. 2. ἐν τῷ. Ast. τοῦτο δὴ] Invenitur alia lectio, in qua est δὴ pro μὴ, et interrogationis nota post ἀποδιδόναι. Ficinus tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differat, hoc utrique assignan-

dam esse dicemus? ΣΤΕΡΗ. ἡμῶν] Galen. ἡμῶν. Μοκ ὀρθῶς γ', ἔφη, et post ἀντιλέγοντος addit μοῦ. Ast. ἐν φ] I. e. ἐν τούτῳ, ὅτι, proprietas quod, eo nomine quod. Sic Xenoph. Agesil. viii. 6. ἐν αὐτῷ δὴ καὶ σὺ μέλιστα καταμέμψω τὴν τυραννίδα. V. Fisch. ad Well. t. iii. p. ii. p. 149. Ast.

ζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἰκανῶς ὑπηρετοῖ^α τῆ^β
 διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο;^γ ἄρ' ἄλλ'^δ ἅττα ἐστὶν ἢ ταῦ^ι III. i. 227.
 τα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ἀρίζου; Οὐδεὶς,
 ἢ δ' ὅς, ἀλλὰ φήσει. Οἰσθὰ τι οὖν ὑπὸ^ε ἀνθρώπων μελε-
 τώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα^ι τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφε-
 ρόντως ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολογώμεν^ε τὴν τε
 ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἐψήμάτων
 θεραπείαν, ἐν οἷς δὴ τι δοκεῖ τὸ γυναικειῶν γένος εἶναι, οὗ
 καὶ καταγελαστότατόν ἐστι πάντων ἠττώμενον; Ἀληθῆ,
 ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ κρατεῖται ἐν ἅπασιν ὡς ἔπος εἰπεῖν
 τὸ γένος τοῦ γένους. γυναῖκες μέντοι πολλαὶ^h πολλῶν ἀν-
 δρῶν βελτίους εἰς πολλά· τὸ δὲ ὅλον ἔχει^ι ὡς σὺ λέγεις.
 Οὐδὲν ἄρα ἐστίν, ὧ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούν-
 των γυναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνήρ, ἀλλ'
 ὁμοίως δισπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοις, καὶ
 πάντων μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάν-
 των δὲ ἀνὴρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. Πάνυ
 γε. Ἡ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν,^k γυναικὶ δὲ^l
 οὐδέν; Καί^m πῶς; Ἀλλ'ⁿ ἐστὶ γάρ, οἶμαι, ὡς φήσομεν,
 καὶ γυνή^ο ἰατρικὴ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἢ δ' ἄμουσος φύ- III. i. 228.
 σει. Τί μὴν; Καί^p γυμναστικὴ ἄρα καὶ^q πολεμικὴ, ἢ II. 456.

— ε ἐναντιοῦται φτ.— δ ἄλλ' ε.— ε ὑπ' ε.— ε ταῦτα Α.— ε μακρολογούμεν Θφτ et corp E.— h πολλαὶ om Θφτ.— i ὅλον ὅλον ἔχει q.— k προστάξομεν ΘΠ et pr φ.— l δ' ε.— m καὶ om ε.— n ἄρ' ε.— o γυναικὶ K.— p Καὶ om Αστμ.— q ἄρα καὶ q, δ' ἄρα

οἰσθα κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 32. p. 608. C. Ast.
 πάντα ταῦτα] Viger. ad Euseb. p. 59. malebat ταῦτα, ut Ficinus veritat, omnia eadem; sed rectius habet ταῦτα; namque respiciuntur progressa, τὸ εὐφυῆ εἶναι, εὐρητικὸν cet. Mox pro ἢ τὸ Galen. exhibet τοῦ. Αστ.
 τὴν τῶν ποπάνων] Vid. Casaub. ad Athen. iv. p. 172. D. Ast.
 δὴ τι εἶναι] εἶναι τι supra jam illustravimus. Ast.
 πάντων] Galen. et Euseb. πᾶμπολυ. Ficinus, ubi perdidicimus sane apparet. Mox pro πόλυ κρατεῖται Euseb. καὶ πόλυ κρ. Ast.
 καὶ πῶς] Sic cod. Reg. Galen. vulgo καὶ desideratur. Etiam Ficinus, at quo modo? Ast.

καὶ γυμναστικῆ] For. καὶ οὐ γυμναστικῆ, ἢ δ' ἄρα οὐ; εὐδὲ πολεμικῆ, ἢ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ, ἢ δ' ἄρα οὐ; ut οὐ ἐν prioribus locis ait pro πολεμ. STERN. qui sic in Not. 'Alia hujus loci affertur lectio, quæ habet, καὶ γυμναστικῆ ἢ δ' ἄρα καὶ πολεμικῆ. ἢ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ; Οἶμαι ἔργα. Τί δὲ; φιλόσοφος τε καὶ θυμοειδής; ἢ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος; Sed quædam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quæ autem jamjam scripsi, sunt ex conjectura: ubi ὅθ priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem, quam modo attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, καὶ γυμναστικῆ, subaudi ἐστὶ γυνή; nec vero γυμναστικῆ solum, sed etiam πολεμικῆ:

δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική; Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; Φιλόσοφος τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἢ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἢ δ' οὐ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν φυλακικῶν φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἢ αὐτῆ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρᾳ ἢ ἰσχυροτέρᾳ ἐστίν. Φαίνεται. [§. 6.] Καὶ γυναῖκες ἄρα αἰ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκταὶ συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπεὶ πῆρ εἰσὶν ἰκαναὶ καὶ ζυγγενεῖς αὐτοῖς τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτὰ ταῖς αὐταῖς φύσεσιν; Τὰ αὐτά. Ἦκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὁμοία ἰσομοθετοῦμεν, ἐπεὶ περ κατὰ φύσιν ἐτίθειμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς εἴποιε, γίνονται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἢ ἐπίσκει-

καὶ Κτ, δ' ἄρα οὐ οὐδὲ ΑΠΦΔΜΓ : ἢ δ' ἄρα οὐ οὐδὲ *s.— γυμναστική q : φιλογυμναστική *s. quae addi solebant, ἢ δ' ἄρα οὐ, om ΑΘΠΦΔΚστμτ, in mg rc ponit H.— ἀσθενεστέρᾳ ἢ ἰσχυροτέρᾳ ΘΠΕ, ἀσθενεστέρᾳ ἢ ἰσχυροτέρᾳ m : ἢ om Α.— τοῖς om m.— ξ. ... ξ. v.— αὐτὴν m.— ἀποδοτόν ΘΗΠΦΚ.— πρότερον Κ.—

est contra quam nec sit πολεμική, sed contra ἀπόλεμος, nec γυμναστική, sive φιλογυμναστική, (nam hoc in illius significatione utitur.) Sed in altero membro minime necesse videtur aliam quam quam in hac editione est quaerere verborum collocationem.

γυμναστική δ' ἄρα] Sic e cod. Regio rescripsimus pro eo, quod vulgo legitur: γυμναστική, ἢ δ' ἄρα οὐ οὐδὲ πολεμική, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; ἢ δ' ἄρα οὐ. Ficinus, et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec inepta. Etiam Euseb. l. 1. ἢ post γυμναστική et ἢ δ' ἄρα οὐ post φιλογυμναστική omittit, ante πολεμική vero cum libris Platonis editis legit οὐδὲ pro οὐ, cf. Viger. ad Euseb. p. 59. Illud ἄρα οὐ a Grammatico videtur profectum esse, qui ἄρα pro interrogatione habens οὐ addidisset; ἢ δὲ ante ἀπόλεμος idem repetiit post γυμναστική et ex duabus enuntiationibus tres

finxit, quarum tamen posterior (ἢ μὲν φιλογυμναστική, ἢ δ' ἄρα οὐ) nihil est nisi prioris (ἢ μὲν γυμναστική, ἢ δ' ἄρα οὐ) repetitio. Ante ἢ δὲ omissum est, ut solet, ἢ μὲν, de quo v. Heind. ad Gorg. §. 24. Theat. §. 96. Hermann. ad Viger. p. 699. et Schaefer. ad L. Bos. p. 329. Ast.

φιλόσοφος] In his quoque verbis plura offendunt; pro τε καὶ enim expectabat ἢ δὲ, ut Ficinus legit: *An non et una quidem sapientiae studia esset, altera sapientiam spernit, et una clato animo, altera vero demisso?* Galen. ita exhibet hunc locum: *φιλόσοφος τε καὶ θυμοειδής, ἢ δὲ ἄθυμος καὶ μισόσοφος;* quod amplexandum.— ἢ δὲ ἰσχυροτέρᾳ; ἢ δὲ pro ἢ ex Eusebio repositum, quo locus sanatur. Galenus ante ἀσθενεστέρᾳ interponit ἢ μὲν (int. φύσις), quo non opus est; deinde scribit δ' ἰσχυροτέρᾳ, quod interpretamenti manifestum est. Ast. §. 6. εὐχαῖς] Vid. ad Cap. 2. Ast.

ψις ἡμῖν ἦν^α εἰ δυνατά γε^β καὶ βέλτιστα λέγοιμεν; Ἦν^{III. i. 229.}
 γάρ. Καὶ ὅτι μὲν^ο δὴ δυνατά, διαμολόγηται; Ναί.
 Ὅτι δὲ δὴ^δ βέλτιστα, τὸ μετὰ τοῦτο δεῖ διαμολογηθῆναι;
 Δῆλον. Οὐκοῦν πρὸς^ο γε τὸ φυλακιπῆν γυναῖκα γενέσ-
 θαι, οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ
 γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα;^ε
 Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε^ε πέρι; Τί-
 νος δῆ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ ἑαυτῶ^η τὸν μὲν ἀμείων
 ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ πάντας^ι ὁμοίους^κ ἡγεῖ; Οὐδαμῶς.
 Ἐν οὖν τῇ πόλει ἦν ὠκίζομεν, πότερον^ι οἶε ἡμῖν ἀμείων
 ἄνδρας ἐξεργάσθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν
 παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας;
 Γελοῖον, ἔφη, ἐρωτᾶς. Μανθάνω, ἔφη. τί δέ;^μ τῶν ἄλλ-
 λων πολιτῶν οὐχ οὔτοι ἀριστοί; Πολύ γε. Τί δέ;^μ αἰ^ν
 γυναῖκες τῶν γυναικῶν οὐχ αὐταὶ ἔσονται βέλτισταί; Καὶ
 τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι^ο πόλει^ρ ἀμείων ἢ γυναικῶν
 τε καὶ ἄνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστιν.
 Τοῦτο δὲ^ρ μουσικῆ τε καὶ γυμναστικῆ παραγιγνόμεναι, ὡς
 ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάσσονται; Πῶς δ' οὐ; Οὐ μόνον^{II. 457.}
 ἄρα δυνατόν ἀλλὰ καὶ ἀριστον πόλει^τ νόμιμον ἐτίθεμεν;
 Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπέι^{III. i. 230.}

γ οὐδ' υ. — εἰ δυνατόν μ. — ἦν om ΘΚτ. — β malim τε. — ο μὲν om μ. — δ ἢ post δὲ om Φτ. — ε καὶ πρὸς φ. — ζ προσλαβοῦσα φτ, παραλαβοῦσα υ. — ε τοιοῦτου τ. — η σαυτῶ υ. — ι πάντας υ, πάντ' ἂν μ. — κ ὁμοίως τ. — λ ποτέρους q. — μ δαί Α. — ν αἰ om μ. — ο τῇ μ. — ρ πολέως Θ. — σ δὲ ΑΘΠΦΔΚϷμ et corr Ε: δὴ φ. — τ πό-

πρὸς γε τὸ—γενέσθαι] Quod attinet ad id, quod—de hoc, quod. Sic Phædon. p. 481. Fisch. οἱ δὲ ἂν δέξασι διαφερόντως (int. εἶναι, i. e. διαφέρειν) πρὸς (quod attinet ad—) τὸ δόσις βιάσθαι. p. 494. τί λέγεις περὶ τοῦδε τοῦ πάματος πρὸς τὸ ἀποστειλά τινι. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 257. Ast.

ποιήσει παιδεία] Int. φύλακας γίγνεσθαι γ. γενέσθαι. Ast.

παραλαβοῦσα] Sc. ad instituendum s. erudiendum. Xenoph. Mem. ii. 1. §. 1. εἰ θεοὶ σε παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νεῶν—πῶς ἂν ἐκάτερον παιδεύοις; Econ. vii. 41. ἀνεπιστήμονα ταμείας καὶ διακοσίας παραλαβοῦσα. De re equestr. xi. 13. τί ἐπι ἐμποδῶν τούτῳ, μὴ οὐχὶ πλείονός τε ἀξίους ἵππους ποιεῖν, ἢ οὐς ἂν παραλα-

βῶν. Monui propter Ficinam qui vertit: præsertim quum eadem reperiat in utrisque natura. Ast.

πῶς—ἔχεις δόξης] De hac genitivi cum particula πῶς constructione vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 432. Ast.

πολύ γε] Bas. 2. πάνυ γε. Ast.

ἀποδυτέον] Laudat Stob. xli. p. 255.

ubi legitimus ἄλλο πρακτέον—ἀποδοτέον—οὐδὲ τί πράττει. Adumbratum hoc esse videtur, saltem si orationis formam respicimus, ad nobilissimum illum Herodoti locum i. 8. ἅμα δὲ χιθῶνι ἐκδυομένῳ ξυκεδύεσθαι καὶ τὴν αἰδῶ γορή. Ceterum nihil frequentius est verbis induendi s. amiciendi et exuendi translate usurpatis, in quo, ut in omnibus fere aliis, facem prætulit cæteris Homerus. Sic enim

περὶ ἀρετὴν ἀντὶ ἰματίου ἀμφίσονται, καὶ κοινοῦ τὸν πόλιος τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτικόν· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἑλαφρότερα τὰς γυναῖξιν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτοῖον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀπὸ ἐπὶ γυμναῖς γυναῖξί, τοῦ βελτίστου ἔνεκα γυμναζομένων, ἀτελῆ^τ τοῦ γελοίου σοφίας δρέσκον καρπὸν, οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἴσκειν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅ τι πράττει· κάλλιστα γὰρ δὴ^τ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ἀφίλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Παντάκασι μὲν οὖν.

Τοῦτο μὲν τοῖνυν ἐν ᾧ τρεῖς κῦμα φῶμεν διαφεύγει τοῦ γυναικείου περὶ νόμου λέγοντες, ἅσπερ μὴ παντάκασι κατακλυσθῆναι τιθέντας ὡς δι' κοινῆ πάντα ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλὰ πῆ τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ἀμολογήσθαι ὡς δυνατὰ τε καὶ ἀφίλιμα λέγει; [§. 7.] Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ μικρὸν κῦμα δια-

λων θ, πάλιν ε.— ἀπειθήτω φ.— ἐθέσονται θφ.— libri ελαφρότερα.— γ.— γυναῖξί om θ.— ἐπὶ γυμναῖς γυναῖξί om θ: ἐπὶ γυμναῖς ταῖς γυναῖξί m.— ἔτε δὴ γρ A.— γελῶν Πτ et m θ.— δὴ om m.— λέξεται v, διαλέξεται m.— πέρι ΑΘΗΠ.— πάντας φ.— ἀμολογήσθαι A, ἀμολογήσθαι θ, ἀμολογήσθαι ΕπΠ.—

Iliad. l. 149. ἀπειθέω ἐπειμένη. II. vi. 164. ἐπειμένη ἄλκφ. ix. 872. Cf. Galtaker. Advera, Miscell. i. 9. p. 223. Ast.

ἀμφίσονται] Schol. Rahnk. p. 163. legit ἐθέσονται, addens: γράφεται ἀμφίσονται. Ast.

ἔλλα] Stob. ἔλλο; fortasse ἔλλυ scribendum, vel ἔλλας. Ast.

ὁ δὲ γελῶν ἀπὸ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 19. p. 706. B. et Theodoret. Therap. ix. p. 615. D. uterque γυμναῖς ταῖς γυναῖξί, et mox ἔτε δὴ pro ἀτελῆ. Ast.

τοῦ γελοίου] Theodor. δὴ τοῦ γελοίου (Vicinus, circa ridiculas nugæ); τὸ γελοῖον vel γέλοισ, ut fortasse rectius scribitur apud Platonem, esset acrimo cavillans, dictum ironicum, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 3. 1. Sympos. i. 14. al. Sed σοφία τοῦ γελοίου, ni fallor, est ars s. facultas cavillandi ac deridendi. Ast. qui sic in Addend. 'Verba τοῦ γελοίου de glossa mihi suspecta sunt.'

δρέσκον] Theodoret. δρετόμενος: vul-

gare verbum pro poetico illo (vid. Pindar. Olymp. i. 29. et Boissonad. ad Philostrat. p. 318. 327.) Verba videlicet hæc sunt Pindari. Stobæus Serma. lxxviii. p. 465. τοῦς φυσιολογίουτας, ἔφη Πίνδαρος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέσκον. Ast. οὐδὲ οἶδεν] Sic bene Euseb. et Theodoret. Vulgo οὐδὲν. Ast.

κάλλιστα] Laudat Stob. i. p. 24. ubi scriptum est κάλλιστον. Ast.

λελέξεται] I. e. ἀελ λεχθήσεται, καταλείψει λεγόμενος, ut Coraius explicat ad Heliodor. t. ii. p. 68. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 692. Ast. quisic in Addend. 'Rectius explicatur, dictum esse, s. sit. Vid. Battmann. Gr. Gr. p. 471.'

ὅσπερ κῦμα] Frequentissima est disputationis cum navigatione comparatio, ut jam supra observavimus. Similiter Cicero Tusc. Quæst. iv. 14. 'ex quibus quoniam tanquam et scruposis cantibus enavigavit oratio, reliquæ disputationis cursum teneamus, modo satis illa dilucide dixerimus pro rerum obscuritate.' Ast.

φεύγεις. Φήσεις γε,^ε ἦν δ' ἐγώ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν
 τοῖς μετὰ τοῦτο ἴδης. Λέγεις δὴ, ἴδω,^η ἔφη. Τούτῳ,^ι ἦν
 δ' ἐγώ, ἔπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν^κ τοῖς ἄλλοις, ὡς III. i. 231.
 ἐγῶμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας τῶν ἀνδρῶν
 τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ δὲ μηδεὶ μηδε-
 μίαν συνοικεῖν^λ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῶν κοινούς, καὶ μήτε
 γονεῖα ἐκγονοῦ εἶδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονεῖα.^μ
 Πολύ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μᾶλλον πρὸς ἀπιστίαν καὶ τοῦ
 δυνατοῦ περὶ καὶ τοῦ ἀφελίμου. Οὐκ^ν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ,
 περὶ γε τοῦ ἀφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν,^ο ὡς οὐ μέγιστον
 ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς^ρ γυναῖκας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς^q
 παῖδας, εἴ περ οἷόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἶ^τ δυνατοῦ^σ
 ἢ μὴ πλείστην^υ ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέ-
 ρων, ἦ δ' ὅς, εὐ^υ μάλα^ν ἂν ἀμφισβητηθεῖη. Λέγεις, ἦν δ'
 ἐγώ, λόγων ζύστασιν· ἐγὼ δ' ἄμην ἐκ γε τοῦ ἐτέρου ἀπο-

^ε μάλ' τ.—^ε γε om Θ, δὲ v.—^ε τὸ om Θ.—^η ἴδω AΘΠΦDKKMP: ὡς ἴδω *τ.
^ι τούτων m.—^κ ἔμπροσθεν καὶ K.—^λ ξ. v.—^μ γονεῖα v.—^ο οὐκ...ἀφελίμου om
 φτ.—^ρ ἂν om Θφτ.—^q τούτῳ om φ.—^σ εἰ om Θφτ.—^υ ἀδύνατον v.—
^τ πλείστην ἂν ἀμφισβήτησιν v et rc q.—^υ εὐ om φ.—^ν μάλ' m.—^ν ἀποδράσασθαι

§. 7. τούτῳ. ἦν δ' ἐγώ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 19. p. 708. B. et Stob. xli. p. 226. ubi male δεε pro δεε legitur. Astr.

τὰς γυναῖκας ταύτας] Laudat hæc Theodoret. Therapeut. ix. p. 616. D. ubi ἀπάντων — μηδεμίαν μηδεμίαν — τὸν αὐτοῦ παῖδα — πατέρα τὸν αὐτοῦ γονεῖα scriptum reperitur. Ceterum hæc Platonis de malierum communitate sententia dici non potest quam varie accepta ac dijudicata fuerit et a veteribus et a recentioribus. Vide, quæ Aristoteles, ut solet, Pol. ii. 2. et Hist. Animal. ix. 1. contra Platonem disputat. Cf. Clement. Alex. Strom. iii. p. 431. A. vi. p. 628. A. Euseb. Præp. Evang. xiii. 19. Theodoret. Therap. ix. p. 611. B. C. Nicet. Choniat. Thesaur. iv. 10. Theophil. ad Autolyc. iii. 4. ubi v. J. Chr. Wolf. p. 285. Lactant. Div. Institut. iii. 21. §. 6. Alex. ab Alexandr. Genial. Dier. iv. 2. Cf. Bessarion. contra Trapez. iv. 3. Liv. Galantes Compar. Theol. Christ. cum Platon. i. p. 26. Cotelier. Patr. Apostolic. t. i. p. 582. Eadem, quæ Platonis, erat Lycurgi, Zenonis, Chryssippi aliorum sententia, vid. Diog. L. vi. 72. vii. 33. Theodor. l. l. Clemens Alex.

Strom. iii. p. 428. t. i. p. 511. ed. Potter. ubi v. not. et Grang. ad Juvenal. vi. 21. Et plures constat fuisse easque bellicosas gentes, quæ mulieres communes haberint, ut Medos (Strabo xi. p. 798.), Agathyros (Herodot. iv. 104.) Ausenses (Herod. iv. 180.), Scythas (Stob. v. p. 69. Cf. xlii. p. 291. Æthiopes, Troglodytas (vid. Diodor. Sic. ii. 58. iii. 16. 24. 32.), Garamantes (Pomp. Mela i. 8.), inter recentiores Saporogos (v. Camponhausen. in Bemerck. über Russland. Lips. 1807. p. 60.) Sic experientia ipsa docet, hanc Platonis sententiam naturæ humanæ neutiquam repugnare, ideoque recte a philosopho poni, qui non querit, quid respectu ad tempus quodplam sit vel fieri possit, sed, quid omnino fieri possit vel debeat. Ipse vero Plato pluribus locis lectorem monet, se non id agere, ut civitatem exhibeat vulgari rerum conditioni convenientem (h. e. se non empirice, quod dicimus, de rebus politicis disserere), sed finem philosophum sibi propositum esse, et civitatem a se constitutam nonnisi imaginem esse idealis humani generis perfectionis. Vid. quæ ad lib. ix. sn. notabimus. Astr.

δράσασθαι, εἴ σοι δόξειεν ἀφίλιμοι εἶναι, λοιπὸν δὲ δή μοι ἔσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή. Ἄλλ' οὐκ ἔλαβες, ἢ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων, ἀλλ' ἀμφοτέρων πέρι διδου λόγον. Ἐφεκτέον, ἦν δ' ἐγώ, δίκη. τοσόνδε^κ μέντοι χάρισαί^λ μοι
 II. 458. ἱασόν^μ με ἰορτάσαι, ὡς περ οἱ ἄρχοι τὴν διάνοιαν εἰώθασιν^ν ἰστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνου κορευύνται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν τίνα τρόπον ἔσται τι^β ἂν ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι^ε ὁ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι^δ καὶ χαίρουσι διεξιόντες οἷα δράσουσι γενομένου, ἄργον^φ καὶ ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργότεραν ποιούντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι, καὶ ἐκείνα^ε μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλίσθαι^β καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ἢ^ι δυνατὰ, ἦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεὸς σκέψομαι, ἂν μοι παρήης, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα καὶ ὅτι πάντων συμφερότατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε^κ πόλει καὶ τοῖς φύλαξι· ταῦτα περᾶσομαί σοι πρότερα^λ συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκείνα, εἴ περ παρήης. Ἄλλὰ παρήμι, ἔφη, καὶ σκόπει.

Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἴ περ ἔσονται οἱ ἄρχοντες ἀξιοῦ τούτου τοῦ ὀνόματος οἱ τε τούτοις ἐπίκουροι κατὰ ταῦτά, τοὺς μὲν θελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ^μ ἐπιτάξειν τὰ μὲν αὐτοῦς^ν πειθομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ^ο μιμουμένους^ρ ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκός, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ νομοθέτης αὐτοῖς, ὡς περ τοὺς ἀνδρας ἐξέλεξας, οὕτω^α καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παρα-

κ.—τὸ σὸν m.—χάρισόν κ.—μοι καὶ ἱασόν v.—εἰώθασαν Θστ.—τι om Dg.—εἶναι add ΑΠDcm.—διαλλάττουσι Φτ.—γενομένην v.—ἀργὴν DKg.—εἰ κείνο q.—ἀναλαβίσθαι m.—ἢ ΑΘΗΠθουσι: εἰ φ.—δύναται v.—τε om

Am, δὲ θ.—πρότερον Kc.—δ' ετ.—αὐτοῖς κ.—καὶ om v.—μὴ πειθομένους q.—ἄνδρας ἐκλέξας οὕτω ΑΠDΚστμτ, ἄνδρας ἐκλέξας οὕτω θ: ἄνδρας οὕτω

[ἐύστασι] *Catum* (συναγωγὴν, σύνδοξον, vid. Pollux iii. 129. Hesych. et Phavorin.) h. e. multitudinem, copiam. Ast.

[βούλονται] Cod. Reg. βουλεύονται. Ficinus, quod affectant. Ast.

[αὐτοῖς] Sic Cod. Reg. quod sensus postulat et Ficinus quoque expressit,

partim ipis parentes legibus. Ast. elads, ἔφη] Laudat Euseb. Præp. Evang. xlii. 19. p. 708. D. et Theodoret. Therapeut. ix. p. 617. A. Ast.

[ἐκλέξας] E Cod. Reg. Bas. 2. et Ficino hoc apposuit; Ficinus enim vertit, quædammodum viros elegisti. Ast.

δῶσεις καθ' ὅσον οἶον τε ὁμοφυεῖς· οἱ δέ, ἄτε οἰκίας τε καὶ
 ξυσσιτία κοινῆ^τ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενός^ς οὐδέν τοιοῦτό^ς III. I. 233.
 κεκτημένου, ὁμοῦ δὲ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένον
 καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἴ-
 μαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ
 ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἢ δ'
 ὅς, ἀλλ' ἐρωτικάς ἀνάγκαις, αἱ^τ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δρι-
 μύτερα^ν εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν
 λεῖον. [§. 8.] Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ^τ ταῦτα,
 ὦ Γλαυκῶν, ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι^ς ἀλλήλοις ἢ ἄλλο
 ὁτιοῦν ποιεῖν οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν
 οἱ ἄρχοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δὴ^τ ὅτι γά-
 μους^ς τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἰερούς εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λιστα· εἶεν δ' ἂν ἰεροὶ οἱ ἀφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν
 οὖν. Πᾶς οὖν δὴ ἀφελιμώτατοι ἔσονται; τόδε μοι λέγε, II. 459.
 ὦ Γλαυκῶν ὀρῶ γὰρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνας θηρευτι-
 κούς^ς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς· ἄρ' οὖν, ὦ
 πρὸς Διός, προσέσχηκας τι τοῖς τούτων γάμοις τε^ς καὶ
 παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον, ἔφη; Πρῶτον μὲν αὐτῶν τού-
 των^ς καὶ περ ὄντων γενναίων, ἄρ' οὐκ εἰσὶ τινες καὶ
 γίνονται ἄριστοι; Εἰσίν. Πότερον οὖν ἐξ ἀπάντων ὁμοίως III. I. 234.
 γενναῖς, ἢ προθυμῆ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν
 ἀρίστων.^ς Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων^ς
 ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ
 εἰ^ς μὴ οὕτω γεννᾶται, πολὺ σοι ἡγεῖ^ς χεῖρον^ς ἔσεσθαι τό-
 τε τῶν^ς ὀρνίθων καὶ τὸ^ς τῶν κυνῶν γένος; Ἐργῶ, ἔφη. Τί

* γ.—^τ κοινὰ ΘΗΠΦDKQV.— οὐδενός om K et pr E.—^ς τοιοῦτου Θ, τοιοῦτον ΗΦΚτ.
 —^ς κεκτημένοι DK.—^ς δεήσονται K.—^ς γε om Θ.—^ς ἢ φτ.—^ς δριμύτερα τ.—
 * μετὰ δὴ ΑΠΦDKQMT: δὴ μετὰ * γ.—^ς γυμνοσθαι ΘM.—^ς δὲ q.—^ς ἡγάμους Θ.
 —^ς θηρευτικάς K.—^ς τε om Θ.—^ς παιδοποιαί ΠDKQMT.—^ς εἰς αὐτὸ τοῦτο K.—^ς ἐκ
 τῶν ἀρίστων om v.—^ς γεραιτάτων φτ.—^ς ἂν m.—^ς ἡγεῖ D.—^ς χεῖρον τ.—^ς τῶν

[ὁμοῦ δὲ] Cod. Reg. omisso οὐδένος legit τοιοῦτον (sic et Euseb. et Theodor.) κεκτημένοι, ut Ficinus, proprium vero nihil talium possidentes. Sed οὐδένος οὐδὲν magis Græcum et Platonicum est. Mox Theodor. ἄτε δὴ, quod placet, et Euseb. κοινὰ, ut Ficinus: commissationes communes habentes. Ast.
 ὁμοῦ δὲ] Theodor. καὶ ὁμοῦ δὴ, quod Plut.

arridet; idem post ἐμφύτου addit ἐπιθυμίας. Ast.
 οὐ γεωμετρικαῖς] Respexit h. l. Plutarch. vit. Lycurg. p. 48. C. De voce ἀπάκη v. nostra ad Phædr. p. 237. Ast.
 §. 8. γάμους—ἰερούς] Vid. Themist. Orat. xxi. p. 248. A. et Procl. in Tim. p. 16. v. 9. Ast.
 τί δὲ ἴκων] Genitivus absolutus, qui 3 U

δεῖ ἴππων οἶσι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τῶν ἄλλων ζῶων; ἢ ἄλλη
 πη ἔχειν; Ἀτοπον μὲντ' αὖ, ἦ δ' ὅς, εἶη. Βαβαί, ἦν δ'
 ἐγώ, ὦ φίλε ἰταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι
 τῶν ἀρχόντων, εἰ περ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος αἰσάυτως
 ἔχει. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δὴ; Ὅτι ἀνάγκη
 αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, Φαρμάκοις πολλοῖς χρῆσθαι. ἰατροῦ
 δέ που μὴ θεομένοις μὲν σάμασι Φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτη
 ἐθειλόντων ὑπακούειν, καὶ Φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἠγούμεθα
 εἶναι· ὅταν δὲ δὴ καὶ Φαρμακεύειν δέη, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειο-
 τέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ. Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις;
 Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ, συχνῶ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ
 κινδυνεύει ἡμῖν δέησειν χρῆσθαι τοὺς ἀρχοντας ἐπ' ὠφι-
 λεία τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν Φαρμάκου εἶδει
 πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη.
 Ἐσ τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίαις ἴοικε τὸ ὀρθὸν
 τοῦτο γίγνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δὴ; Δεῖ μὲν, εἶ-
 πον, ἐκ τῶν ἀμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταῖς
 συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις, τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς
 φαυλοτάταις τούναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τριφύειν,

III. i. 235.

τε φτ.— τὸ om φτ.— δαί Α.— οἶσι om φτ.— ἦ Α.— ἦ δ' δε om φτ.— εἶναι
 om φ.— ἰατροῦ τ.— ἐθειλουσιν φτ.— ἰατροῦ. ἦ γάρ; ἀληθῆ ε.— κινδυνεύειν
 τ.— δεῖσιν φτ. χρῆσθαι om φτ.— γ om τ.— καὶ τὸ σ: om φτ.— γινώσθαι

rationem vel respectum significat et
 vulgo praepositione περί explicatur. Sic
 v. c. 16. τί δὲ γῆτε τε τμήσεως τῆς Ἐλ-
 λησικῆς καὶ οἰκῶν ἐμκρήσεως. Vid.
 nostra ad Sympos. p. 294. Ast.

εἶναι] Videtur abundare εἶναι. Mox
 for. ἐθειλουσιν ὑπακούειν. ΣΤΕΡΗ.

εἶναι] Duabus e structuris constata
 est oratio: ὡς ἄρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόν-
 των et ὡς ἄρα δεῖ ἡμῖν ἀκροῦ εἶναι τοῖς
 ἀρχοντας. Vid. Matthii Miscell. Philo-
 log. v. ii. p. ii. p. 101. et Gr. Gr. p.
 904. Ast.

ἐθειλόντων] Genitivus ut absolutus
 saepenumero dativum excipit; vid. Vi-
 ger. de Idiotsm. p. 346. Sequentia ita
 explicanda, ἠγούμεθα ἐξαρκεῖν, καὶ φαυ-
 λότερον εἶναι, i. e. καίπερ φαυλότερον
 εἶναι. Ast.

ἐξαρκεῖν—εἶναι] Paulo ante videri re-
 dundare εἶναι (et merito certe, quum sa-
 tis sit, ἡμῖν δεῖ ἄκρων τῶν ἀρχόντων, ut
 dicitur δεῖ μοι τούτου, pro δέομαι τούτου)

sed hic quoque de eodem insinuativo re-
 dundante admonere debueram: quum
 satis sit ἐξαρκεῖν, absque εἶναι. Nisi
 forte putemus non ἐξαρκεῖν sed ἐξαρκῆ
 Platonem scripsisse: nam post ἐξαρκῆ
 (aut ἐξάρκην, si ita potius scribendum
 est) apte adderetur εἶναι. Verum et
 pro ἐθειλόντων scribendum videtur ἐθέ-
 λουσι. nisi dicamus non ad praecedens
 σάμασι referri, sed intelligendum easse
 σάμασιν ἀνθρώπων ἐθειλόντων διαίτη ὑπα-
 κούειν: sed ita scripsisse Platonem, mi-
 nus mihi sit verisimile. ΣΤΕΡΗ.

φαρμακεύειν]. Medicamento praeparare,
 est verbum Hippocrateum. Galenus in
 Commentar. ad Aphorism. 22. τὸ μὲν
 φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν ἀπὸ λέγειν ἀπὸ
 χρῆσθαι φαρμάκων καθαίροντι. Ast.

γινώσθαι] Omnino opus est particula
 ἀν post γινώσθαι, ut γινώσθαι ἀν acci-
 piatur pro γερήσασθαι; quamvis Ficinus
 interpretetur fieri, perinde ac si legisset
 γινέσθαι. ΣΤΕΡΗ.

τῶν δὲ μὴ, εἰ μέλλει^ο τὸ πόιμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνόμενα λαμβάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἀρχοντας, εἰ αὖ ἢ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἴσται. Ὁρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἰορταί τινὲς νομοθετηταί^ι ἴσονται,^β ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσῖαι καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις; τὸ II. 460. δὲ πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἀρχουσι ποιήσομεν,^h ἢ ὡς μάλιστα διασώξωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς πολέμους^ι καὶ νόσους καὶ^k πάντα τὰ τοιαῦτα ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἢ πόλις κατὰ τὸ δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται; Ὁρθῶς, ἔφη. Κλῆροι δὴ^ι τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκείνον αἰτιαῖσθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τύχην ἀλλὰ μὴ τοὺς ἀρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. [§. 9.] Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ^m που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἀλλοθί που γέραⁿ δοτέον καὶ ἄθλα^ο ἄλλα III. i. 226. τε καὶ ἀφθονεστέρα^p ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως ὡς πλείστοι τῶν καίδαν ἐκ τῶν τοιούτων σπεύρανται. Ὁρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ αἰεὶ γιγνόμενα ἔργονα παραλαμβάνουσαι αἰ ἐπὶ τούτων ἰφροστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμ-

σ.—^ε γίνεσθαι φτ et φθ.—^α ἔγγονα Π.—^ο μέλλοι φπ, μέλλει Η.—^ι νομοθετηται Θ.—^ε ἴσονται om ΘΠΦDKστμτ.—^h ποιήσωμεν v.—^ι πολέμους ΑΞΠΦστμ: πολέμους *s.—^k τε καὶ νόσους ΑΞστμ.—^ι δὲ Κv.—^m δὲ DKq, τε ε.—ⁿ γέρα v.—^ο ἄθλα δοτέον ὅ αὐτοῖς ἄλλα v.—^p ἀφθονεστέρα q.—^α ἀμφότερα ΑΘΠΦστμ: ἀμφέ-

ἀκρότατον] Quamvis ἀκρότατον agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum, suspectum tamen habeo: et vereor ne pro ἀκρατάτατον aut ἀκρατότατον interpretetur. Dicit certe paulo post, ἔπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἴσασθαι. In eo qui proxime sequitur versu non dubito quin scribendum sit πάντας. STEPH.

ἀκρότατον] Stephani correctio, quamquam ingeniosa, tamen non necessaria est. In sequentibus Steph. corrigebat πάντας pro πάντα, ut Ficinus videtur legisse vertens, ab omnibus, praeterquam a principibus, ignorari. Sed e verbis πλη-

αὐτοὺς τοὺς ἀρχοντας facile suppleri potest τοὺς ἄλλους. AST.

ξυνέρξεως] Cap. ix. (p. 461. B.) μὴ ξυνέρξεωτος ἀρχοντος. Timæus p. 18. D. ἂν οὐ μνησθήμεθα, ὡς τοὺς ἀρχοντας ἔφαμεν καὶ τὰς ἀρχούσας δεῦν ἐς τὴν τῶν γάμων ἐνερξῆν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἱ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἐκάτεροι ἐλλείξονται καὶ μὴ τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγομένους αἰτίαν τῆς ἐλλείξεως. AST.

§. 9. παραλαμβάνουσαι] Malim παραλαμβάνουσαι. Ad participium intelligendum esset εἰσιν, de quo vid. nostra ad Phædr. 334. AST.

φότεραι—⁹ κοιναὶ μὲν γάρ που καὶ ἀρχαὶ^a γυναιξί τε καὶ ἀνδράσιν. Ναί. Τὰ μὲν δὴ τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβῶσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς,^b χωρὶς οἰκούσας ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως· τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἴαν τι τῶν ἑτέρων ἀνάπηρον γίγνηται,^c ἐν ἀπορήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει. Εἴ περ μέλλει,^d ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων εἶσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὗτοι ἐπιμελήσονται, τὰς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι ὅπως μηδεμίᾳ τὸ αὐτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα^e ἔχούσας ἐκπορίζοντες, ἴαν μὴ αὐταὶ^f ἰκαναὶ ᾖσι; καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μίτριον χρόνον^g θηλάσονται,^h ἀγρυπτίας^b δὲ καὶ τὸν ἄλλοι πόνον τιτθαῖς^c τε^d καὶ τροφαῖς παραδώσουσιν; Πολλὴν ῥαστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν. Πρέπει γάρ, ἦν δ' ἰν. i. 237. ἰγῶν^e τὸ δ' ἐφῆξῃς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα.^f ἔφαμεν γάρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν^g τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι. Ἀληθῆ.^h Ἄρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μίτριος χρόνιος ἀκμῆς τὰ εἰκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα; Τὰ ποῖα αὐτῶν;

τεραι *g.— μὲν om ΘΠΘΔΚστ.— γυναικῶν φ, καὶ αἱ ἀρχαὶ Em.— εἰς τινὰ φ.— τροφῆς v.— γίγνηται φΚτ.— μέλλοι ΑΠΙΔστ.— γάλα om ΘΠΘΔΚτ.— ἴαν αὐτὰ Α.— χρόνον, in mg posito χρόνον, D.— θηλάσονται ΘΘστ: θηλάσονται *g.— ἀγρυπτίας δὲ καὶ τῶν ἄλλων πόνων M.— τιτθαῖς Α, ταῖς τίτθαυς v: τίτθαυς μηδὸς
 *g.— γε α.— δ Η.— προθυμούμεθα ΘΠΘΚτ, προθυμούμεθα Η, προδέμεθα v.—

κοινὰ—ἀνδράσι] Cf. v. 5. p. 456. A. vii. p. 540. C. Tim. p. 18. D. Vid. Morgenstern. Commentar. p. 223. Ast. γίγνηται] Cod. Reg. γένηται, in margine vero γίγνηται. Ceterum cf. Aristot. Polit. vii. 16. (14. §. 10. p. 309. Schneid.) Ast. μέλλει] Ald. μέλλοι, solæce. Ast. σπαργῶσι] Schol. Ruhnk. p. 163. Ὀμπερος: οὐδατα γὰρ σφραργεῖντο. τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαρῆντοτα ὑπὸ θλίψεως cet. Cf. Ruhnken. ad Tim. Lexic. p. 234. Ast. θηλάσονται] Ald. et Steph. θηλάσονται, solæce, Bas. 1. et 2. θηλάσονται. Ast. γίγνεσθαι. Ἀληθῆ] Sic Bas. 1. et 2. ut Ficinus, oportere filios procreari. Diximus. Vitiosus Ald. γίγνεσθαι ἀλη-

θῆ. Ἄρ' οὖν— Attigit hoc etiam Heusde Spec. Crit. p. 116. Mox Bas. 1. et 2. exhibent χρόνον pro χρόνος. Ast. εἰασον ἔτη] Paulo aliter tempus in eundi matrimonii constituit Aristot. vii. 16. διὰ τὰς μὲν ἀμύττας περὶ τῆν ἀκτωκαῖδεκα ἐτῶν ἡλιαίων συζυγγεῖσθαι, τοὺς δ' ἐπὶ τὰ καὶ τριάκοντα ἢ μικρόν ἐν τωσούτη γὰρ ἀκμάζουσι τε τοῖς σώμασι σέξουσι ἔσται. Cum Platone fecerunt Aristoxenus Pythagoreus et Ocellus Lucan. de Res. Natur. c. iv. §. 11. ubi cf. Vissanius. Ast. τὰ ποῖα αὐτῶν] I. q. quosnam eorum annos dicis? h. e. quidnam dicere vis, hos ipsis annos constituens? Ficinus verdit, quis horum modus; et Cornarius qualis vero erit horum ipsorum modus, inquit? haud accurate. Ast.

ἔφη. Γυναικὶ μὲν, ἣν δ' ἐγώ, ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσαετί-
δος^ε μέχρι^κ τετραρακονταετίδος^ι τικτεῖν τῇ πόλει· ἀνδρὶ δέ,
ἐπειδὴν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῆ, τὸ ἀπὸ τούτου
γενναῖν τῇ πόλει μέχρι πεντεκαικεντηκονταίτους.^μ Ἀμ-
φοτέρων γοῦν,^ν ἔφη, αὕτη ἄκμῃ σώματος τε καὶ φρονήσεως.^{ιι. 461.}
Οὐκοῦν ἴαν τε πρεσβύτερος τούτων ἴαν τε νεώτερος τῶν^ρ
εἰς τὸ κοινὸν γενήσεων^α ἀψεται, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον
φῆσομεν^τ τὸ ἀμαρτήμα, ὡς παῖδα φιτύοντος^β τῇ πόλει ὅς,^ι
ἂν λάθῃ,^υ γενήσεται^ν οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς,^ω
ἀς^τ ἔφ' ἑκάστοις^ς τοῖς γάμοις εὐζονται καὶ ἰέρεια^α καὶ
ἰερεῖς καὶ ζύμπασα ἢ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ
ἀφελίμων ἀφελιμωτέρους αἰετὸς τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι,
ἀλλ' ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρατίας^β γεγονός. Ὁρ-
θῶς, ἔφη. Ὁ αὐτὸς δέ γ', εἶπον, νόμος, ἴαν τις τῶν^ς
ἔτι γεννῶντων μὴ ξυνέξαιτος^δ ἀρχοντος ἀπτηται τῶν
ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν νόθον γὰρ καὶ ἀνίγγυον καὶ ἀνί-
ερον^φ φῆσομεν^ε αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει^ε καθιστάται. Ὁρθό-^{ιιι. i. 238.}
τατα, ἔφη.^η Ὅταν δὲ δῆ, οἶμαι, αἴ^ι τε γυναῖκες καὶ οἱ

ε δὲν om Θστ.—: ἀληθῆ ΑΘΗΠΦ.—^ι εἰκοσιετίδος Αστ, εἰκοσαετίδος pr Ε.—
^κ μέχρι om Φτ.—^ι τετραρακονταετίδος ΑΘ, τετραρακοντοετίδος υ, τετραρακονταετί-
δος ΗΠΠ, om Φτ: τεσσαρακονταετίδος *ς.—^μ πεντεκαικεντηκονταίτους Γ, πεντε-
καικεντηκοντοῦ έτους q.—^ν οὐν Θστ.—^ω αὕτη ἢ φ.—^ρ τῶν om Φτ.—^α γενήσεως
δη

Φτ.—^β φησομεν Η, θήσομεν ΙΙ.—^γ φειρόντος ΙΙ, φίντος υ.—^δ ὅς δ' τς Θ.—^ε λάθρη
υ
φύς υ

cori q.—^ν γενήσεται ΑΘΗΠΠ.—^ω φύσας ΑΠ, φησας Θ, φησας Κ, θύσας ΙΙ.—
^τ ἄς om ΘΠΚ.—^υ ἔφ' om ΙΙ et pr Ε, pro γρ habet Α.—^ς ἑκάστοις γὰρ τς Θ.—^α ἰέρεια
στς.—^β ἀκρατίας υ, ἀκρατίας ΘΦΔΚστ: ἀκρασίας *ς.—^γ τῶν om Κ.—^δ ξ. Ηπ.
θ
ἢ
εἰ

—^ε καὶ ἀνίερον om q.—^ε φῆσομεν Απ, φῆσομεν Η: θήσομεν *ς.—^ς τῆς πόλεως Κ.
—^ε ἔφη...ἀφήσομεν om Θ.—^ε φῆσομεν ΑΞΠΦΔΚστ:—^ε του om Ηπ.—^ε αὐτοὺς

εἰκοσιετίδος—τεσσαρακοντοετίδος] Sic scripsimus pro eo, quod vulgo legitur, εἰκοσαετίδος et τεσσαρακονταετίδος. Eusebius enim (Præp. Evang. xiii. 19. p. 709. A.) et Theodoret. (Therapeut. ix. p. 618. A.) legunt εἰκοσαετίδος et τεσσαρακονταετίδος, unde Atticas formas εἰκοσιετίδος et τεσσαρακοντοετίδος reposui, vid. Maittaire. de Dialect. p. 47. ed. Sturz. et Fischer. ad Well. t. i. p. 272. t. ii. p. 180. Similiter in sequentibus scripsimus πεντηκοντοετίδος, sicut vii. 17. legitimus τριακοντοετίδος. Ceterum cf. Aristotel. Polit. vi. 16. (c. 14. §. 3. et §.

6. p. 307. Schneid.) De Legib. iv. 721. B. vi. 772. D. E. Stob. Serm. cxv. p. 504. v. 14. Ast. δρόμου] Bas. 1. 2. et Euseb. ἄρξασα. Ast. ἰέρεια] Ald. Bas. 1. 2. et Stephan. ἰέρεια. E Cod. Reg. recepimus ἰέρεια, ut Ficinus vertit, sacerdotes tam viri, quam mulieres. Ast. ἔταν δὲ δῆ] Laudat Theodoret. Therapeut. ix. p. 618. B. ubi δῆ desideratur, et αἰ γυναῖκες ὁ τε ἄνδρες scriptum reperitur. Ast.

ἄνδρες τοῦ γενεῶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφῆσομέτ' που ἔλευ-
 θέρους αὐτοὺς^κ συγγίγνεσθαι¹ ἢ^μ ἂν ἐβίλωσι, πλὴν θυγα-
 τρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω
 μητρός, καὶ γυναῖκας^α αὐ^ο πλὴν υἱῶν καὶ πατρὶ καὶ τοῖς^ρ
 τούτων⁹ εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἦδη
 πάντα διακελευσάμενοι προθυμῆσθαι μάλιστα μὲν μηδ'⁵
 εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆμα μηδὲν, εἰὰν γίνηται, εἰὰν δέ τι βιά-
 σθαι, οὕτω τίθενται^α ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῶ τοιοῦτα.
 Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πατέρας δὲ
 καὶ θυγατέρας καὶ ἂ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς διαγινώσκονται
 ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' ἀφ'^ν ἧς ἂν ἡμέ-
 ρας τις αὐτῶν νυμφίος γίνηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ
 καὶ ἐβδόμῳ^ω δὴ ἂν γίνηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσ-
 ερεῖ τὰ μὲν ἄρρενα υἱεῖς,^κ τὰ δὲ θήλεια θυγατέρας, καὶ ἐκεί-
 να ἐκείνων πατέρα^α καὶ οὕτω δὴ^ν τὰ τούτων ἔκγονα παῖδα
 παῖδας, καὶ ἐκείνα^α αὐ ἐκείνους πάππους τε καὶ τηθᾶς,^α τὰ
 δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γενοῦσα ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ
 III. I. 239. πατέρες^β αὐτῶν ἐγένον, ἀδελφάς τε καὶ ἀδελφούς, ὥστε,
 ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι. ἀδελφούς δὲ
 καὶ ἀδελφὰς δάσει ὁ νόμος συνοικεῖν, εἰὰν ὁ κληρὸς^ς ταύτη
 ξυμπύπτῃ^δ καὶ ἡ Πυθία προσαναίρη. Ὁρθότατα, ἦ δ'
 ὅς.

§. 10. Ἡ μὲν δὴ κοινωρία, ᾧ Γλαύκων, αὕτη τε καὶ

ἐλευθέρους Η, ἐλευθέρους δὲ αὐτοὺς ΙC Θ.— γίνεσθαι Θ.— δὲ ΑΠΦετ et pr Θ. ὡς
 DKq, δ m.—^α καὶ γυναῖκας ΑΘΠΦDEqmr : καὶ τὰς γυναῖκας *r.—^ο ἀδ om r.—
 ρ ταῖς φmr.—^ι τούτων Αεπm : τῶν τοιοῦτων *r.— γὰρ K.—^ν μηδέ γε ἐν Α. μηδέ
 γ' ἐν m.—^κ τις v.—^α ἐκτίθενται r.—^ν ἐφ' φr.—^ω ἐβδόμη φr.—^α υἱοὺς r.—^δ δὴ om
 v.—^α ἐκείνων ΑΠm, ἐκείνοι v.—^α τηθᾶς Av, τιθᾶς Π, τιθᾶς m : τίθας *r.—^α οἱ
 πατέρες καὶ αἱ μητέρες Θ et corr Η, οἱ πατέρες καὶ μητέρες φr.—^ο κληρῶν r.—^δ ξ.

ἀφῆσομεν] Bene Steph. correxit vul-
 gatam φῆσομεν in Ald. Bas. 1. et 2.
 Sic et Cod. Reg. Ast.
 μάλιστα μὲν] A Theodoret libro ab-
 est μὲν. Paulo post Euseb. et Theodo-
 ret. μὴ pro μηδ' (Ald. μὴ δ'), quod re-
 ponendum videtur esse. Ast.
 εἰς φῶς ἐκφέρειν] Quod alias dicitur
 εἰς φῶς ἔγειν, Tim. p. 91. D. Phædr.
 p. 261. D. de Legg. ix. p. 809. C.
 Epist. vii. § 11. E. εἰς φῶς προσαγαγῶν.
 Aristot. Polit. vii. 16. (c. 14. §. 12. p.

310. Schneid.) ἀφίσθαι δὲ τῆς εἰς τὸ
 φανερὸν γενήσεως. Ast.

ἐκτίθενται] De liberorum expositione
 vide quæ collegit Elmenhorst. ad Minuc.
 Felic. Octav. p. 289. ed. Ouzel. Ast.

ἀβελφότης] Vid. de Legg. viii. p. 418.
 C. et Spanh. ad Julian. Orat. i. p. 90.
 Ast.

§. 10. ἡ μὲν δὴ κοιν.] Laudat Stob.
 xli. p. 255. ubi pro ὅς δὲ legitur ὅτε
 βελτίστη (ut Ald. Bas. 1. et 2.)— ποι-
 ᾶμεν et τὸ δὲ κακοῦ. Ast.

τῆσδε γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξι σοι τῆς πό-
 λεως· ὡς δὲ ἐπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτεία καὶ μακρῶν
 βελτίστη, δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ
 λόγου. ἢ πῶς ποιῶμεν;¹ Οὕτω ἢ Δία, ἢ δ' ὅς.² Ἄρ' οὖν^{11. 462.}
 οὐχ ἦδε ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρεῖσθαι ἡμᾶς αὐτούς τί ποτε
 τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν³ εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευήν,
 οὗ δει⁴ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τίθεται τοὺς νόμους, καὶ
 τί μέγιστον κακόν, εἴτα ἐπισκέψασθαι ἄρα, ἃ νῦν δὴ⁵ δι-
 ἤλομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἀρμόττει,¹ τῶν¹¹ δὲ
 τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Ἐχομεν
 οὖν τι μείζον κακὸν πόλει⁶ ἢ ἐπινο⁷ ὃ ἂν αὐτῆν⁸ διασπᾶ.
 καὶ ποιῆ⁹ πολλὰς ἀντιμίας; ἢ μείζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν
 ξυνηθῆ¹⁰ τε καὶ ποιῆ¹¹ μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκ οὖν ἢ μὲν
 ἡδονῆς τε καὶ λυπῆς κοινανία ξυνηθῆ, ὅταν¹² ὅτι μάλιστα.
 πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμέ-
 νων παρακλησίως χαίρωσι καὶ λυκῶνται; Παντάσῃ μὲν^{111. i. 240.}
 οὖν, ἔφη. Ἡ δὲ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ
 μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνωνται ἐπὶ τοῖς αὐταῖς
 παθήμασι τῆς πόλεως τε καὶ τῶν ἐν τῇ¹³ πόλει. Τί δ' οὖ;
 Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεταί, ὅταν μὴ ἅμα φθίγγ-
 γωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε¹⁴ ἐμόν καὶ τὸ
 οὐκ ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἑλλοτρίου κατὰ ταῦτά; Κομιθῆ¹⁵
 μὲν οὖν. Ἐν ἣ τινὶ δὴ πόλει πλείστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ
 ταῦτά τοῦτο λέγουσι¹⁶ τὸ ἐμόν καὶ¹⁷ τὸ οὐκ¹⁸ ἐμόν, αὕτη

ΛΘΗΠΦ.— ὡς δὲ om. Φστ. ὅδε PDK.—¹ ποιῶμεν ε.—² ἢ δ' ὅς om v.—³ ἔχομεν
 om K.—⁴ οὐδὲ m. οὐ δεῖ D, ὃ δεῖ mg D.—⁵ δὴ om Φστ.—⁶ ἀρμόττειν m.—⁷ τὸ
 qm.—⁸ πόλεως K.—⁹ ἢ ἐκείνο om Φτ.—¹⁰ ἀπὸ τ.—¹¹ ποιῆ Φστ et corr A, ποιῆ
 ΘΠΚστ: ποιῆ *s.—¹² ξυνηθῆ ΛΘΠm.—¹³ ποιῆ Πm, ποιῆ ΘΠΚστ et corr A.—¹⁴ εἰ
 ὅταν Θ.—¹⁵ τῇ om m.—¹⁶ τε om Em.—¹⁷ : κομιθῆ...ταυτά add ΑΞστ.—¹⁸ λέγουσι
 ΘΠΦστ, μὴ λέγουσι q: λέγουσι *s.—¹⁹ τε καὶ ἔ.—²⁰ οὐκ om Π et pr D.—²¹ εἰ m.

δ—ποιῆ] Sic Cod. Reg. Similiter
 Stub. ποιῆ πολλὰς—ξυνηθῆ (apposito
 δὴ) et ποιῆ μίαν. Etiam Ficinus vertit:
 quod eam dividit et ea una plures facit
 —vincit simul et unam efficit. Vulgo:
 ὃ ἂν—ποιῶ—ὃ ἂν ξυνηθῆ τε καὶ ποιῶ
 μίαν; ΑΞτ.

λέγουσι] Puto deesse ὅταν ante λέγω-
 σι. At Ficin. hunc locum aliter legisse
 videtur: vertit enim, Ac de alieno eodem
 modo. Valde. In quacunque igitur

civitate complurimi ad idem secundum
 eadem hoc dicunt, Meum et non meum,
 ea optime gubernatur. ΣΤΡΦΗ. qui sic
 in Not. 'Aliam tandem hujus loci,
 quem suspectum habere me dixeram,
 inveni lectionem, in qua aliquot etiam
 sunt verba quae hic desiderantur. Ita
 enim legitur hic locus, Ἄρ' οὖν (non ἄρ',
 ut sit interr.) ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνε-
 ται, ὅταν μὴ ἅμα φθίγγωνται ἐν τῇ πό-
 λει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό, τε ἐμόν καὶ τὸ

ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἦ^a τις δὴ ἰγγύτατα ἴνος ἀνθρώπου ἔχει, οἷον, ὅταν τοῦ ἡμῶν δάκτυλός τοῦ πληγῆ, πᾶσα ἢ κοινωμία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη^d εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀρχοντος ἐν αὐτῇ ἡσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα^e ξυνήλγησε μέρους ποιήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου οἰουοῦν^e τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς^b λόγος, περὶ τε λύπης ποιοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ραΐζοντος. Ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη καὶ τοῦτο ὁ ἐρωτᾶς, τοῦ τοιοῦτου ἰγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Ἐνὸς δὲ, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὅτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ τοιαύτη πόλις μάλιστα τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον, καὶ ἦ^k ξυνησθησεται ἅπασα ἢ ξυλλυπησεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τὴν γε^l εὐνομον. [§. 11.] Ὁρα^m

III. i. 241.

→ του Θῆτ: om Η.— καὶ v.—^d τεταγμένη ΘΗ.—^e ἅμα καὶ Π.—^f ποιήσαντος Π.—^g οἰουοῦν Θ.—^h αὐτὸς ΑΘΠΦDKqmr, αὐτὸς τε Ερ: αὐτὸς γε v.—ⁱ ἰγγύτατα K.—^j ἢ post καὶ add ΑΘΗΠctmr.—^k γ' v.—^l ὄρα v.—^m αὐτῆ q.—ⁿ του om Θῆτ.

οὐκ ἔμην καὶ περὶ ἄλλοτριον κατὰ ταυτά; Καὶ μῦθα γε. Ἐν ἦτινι οὖν πόλει οἱ πλείστοι πρὸς ταυτὰ κατὰ ταυτὰ τοῦτο λέγουσι, τὸ ἔμην, καὶ τὸ οὐκ ἔμην, αὕτη ἔριστα διοικεῖται. Minime autem cuiquam esse dubium potest quia Ficin. in exemplar incidit in quo hæc ipsa esset lectio. ita enim totum hunc locum vertit, ex hoc autem tale quid provenit, quando non simul in civitate hæc verba videntur, Meum scilicet ac non meum, ac de alieno eodem modo. Valde. In quacunque etc.

κομῆν μὲν οὖν Ἐν ἦτινι δὲ πόλει οἱ πλείστοι πρὸς ταυτὰ κατὰ ταυτὰ] Hæc verba ab Ald. Bas. l. 2. Steph. absunt; sensus vero ea effragitat, Stobæus servavit l. 1. et Ficinus expressit. Pro δὲ post τῆ πόλει cum Cornario scripsimus οὖν, deinde οἱ πλείστοι pro πλείστοι et πρὸς τὸ αὐτὸ pro σοὶ τὸ αὐτὸ—λέγουσι pro λέγουσι. Cornarius, Stobæum non laudans, quæ interponi voluit, ad Ficin versionem videtur finxisse. De hac bonorum communione veris, quæ Aristoteles subtilius quam verius contra Platonem disserit Polit. ii. 3. (ii. 2. §. 9. et 11. ed. Schneid.) et ii. 2. (ii. 1. §. 8. Schneid.) Verba τὸ ἔμην καὶ τὸ οὐκ ἔμην alii frequenter respexerunt, in iis Plutarch. Conjug. Præcept. t. i, p. 140. D. Jamblich. de Vit. Pythag. xxx. p. 142.

Küst. Cf. Holsten. et Ritterhaus. ad Porphy. de Vit. Pythag. p. 25. et 27. Ast. ἡσθετο — ξυνήλγησε] Aoristi, quos vulgo consuetudinem significare putant (vid. Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 163. A. Toup. ad Longin. p. 275. Fich. ad Weller. t. ii. p. 260.) celeritatis notionem sibi adjunctam habent, ita ut ἡσθετο exprimere possis verbis, statim sentit (recte Ficinus, sensit protinus); vid. nostra ad Sympos. p. 302. Monimus hac de re jam supra. Ast.

λέγομεν] Sic Stob. et Steph. Ald. Bas. l. et 2. exhibent λέγομεν. Ficin. dicimus. Ast.

ὁ αὐτὸς λόγος] Sic Cod. Reg. et Stob. Mox Ald. Bas. l. et 2. vitiose τῷ pro τῶν. In Ald. Bas. l. et 2. ὁ αὐτὸς τε λόγος. Tè e sequentibus videtur irrepsisse; quocirca male Steph. scripsit ὁ αὐτὸς γε λόγος. Mox τοῦτο ὁ ἐρωτᾶς est: id quod queris. Ast.

ἑαυτῆς εἶναι] Ad se ipsam pertinere; εἶναι et γίνεσθαι cum genitivo frequenter sic conjunguntur, vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 292. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 263. 265. Heind. ad Gorg. §. 1. Ast.

ἢ ξυνησθησεται] E Bas. 2. et Stob. reposuimus, quod et Ficinus expressit, et letabitur una vel dolebit. Vulgo ἢ desideratur. Ast.

ἀν εἶη, ἣν δ' ἐγώ, ἐπανίεναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ,^α εἰ αὐτῇ μάλιστα ἔχει εἴτε καὶ ἄλλη τις μᾶλλον. Οὐκοῦν χρεῖ, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μὲν που^ο καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις 11. 463. πόλεσιν^β ἄρχοντες τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ;^γ Ἔστιν. Πολίτας μὲν δὴ πάντες^δ οὗτοι ἀλλήλους προσερούσιν; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ^ε πολίτας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατουμέναις αὐτὸ τοῦνομα^ς τοῦτο,^α ἄρχοντας.^ν Τί δ' ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχοντας φησιν εἶναι; Σωτηράς^ω τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί δ' οὗτοι τὸν δῆμον; Μισθοδότας τε καὶ τροφίας. Οἱ δ'^ζ ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δῆμους;^ς Δούλους, ἔφη.^ς Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη.^ς Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας. Ἐχεις^β οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων^ε τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἰ τίς τινα ἔχει^δ προσεπιπῖν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ^ο ὡς ἀλλότριον; Καὶ πολλούς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς^ς ἑαυτοῦ νομίζεις 111. i. 242. τε^η καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτως. Τί δὲ^ι οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅς τις αὐτῶν ἔχοι ἀν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινα ἢ προσεπιπῖν ὡς^κ ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη παντὶ γὰρ ᾧ^λ ἀν' ἐντυγχάνῃ^μ τις,^η ἢ ὡς

—^β πόλεσι τε ΘΠ.—^α ταύτη v.—^γ πάντας q.—^δ τὸ em.—^ε τοῦνομα om v.—^ς τοῦτ' r.—^ν τοὺς ἀρχ. v.—^ω σωτηρός Η.—^ς οἱ δ' ΑΞom, om ΘΠετ: καὶ *ς.—^ς ἀρχοντες τοὺς δῆμους ΑΞΠom, δὲ Θετ: οἱ ἀρχοντες τοὺς δῆμους *ς.—^δ ἔφη om Θε.—^ε ἔχει K.—^ο τῶν post ἀρχόντων om mt.—^ς ἔχειν m.—^ο δ' om.—^η καὶ om Θ.—^κ ὡς οἰκεῖον v.—^λ τε om m et pt Η.—^μ θαί Α, δ' v. δ m.—^η ὡς om v.—^η ἀν post τις ponit q.—^μ ἐντυγχάνει K, ἐντυγχάνει ΘΞετ.—^ς τις om v.—

§. 11. ἔστι μὲν] Vide annon pro ἐστὶ et hic et in duobus qui proxime sequuntur locis scribere oporteat ἐστὶ. STERN. ἔστι—ἀρχοντες τε καὶ δῆμος] De hac verbi singularis cum nominibus pluralibus constructione vid. ad l. ii. c. 6. AST. αὐτῇ] Bas. 2. αὐταῖς. Stob. ταύτη; sed αὐτῇ, ni fallor, præstat propter prægressum αὐτῇ. Μόλι τοὺς ἀρχοντας abest a Stobæo, et αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα scribitur. AST.

Plat.

οἱ δ'—ἀρχοντες] Sic e Stob. et Bas. 2. reposuimus pro καὶ ἐν τ' ἄλλαις οἱ ἀρχοντες. Etiam Ficinus ita videtur legisse; vertit enim, Qui vero in aliis præsumt, populum? AST. ὡς ἀλλότριον] In Stob. deest ὡς, haud scio an recte. AST. ἐντυγχάνει] Cod. Reg. ἐντυγχάνοι; sed ἀν pertinet ad relativum ᾧ, ut recte Ficinus vertit, cuiuscunque enim quis occurreret. AST.

ἀδελφῶν ἢ ὡς ἀδελφῶν ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐγγόνους ἢ προγόνους νομῆσι ἐπιτυγχάνειν. Κάλλιστα, ἢν δ' ἐγώ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τότε εἰπέ. πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνόματα μόνον οἰκίᾳ νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πάσας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περὶ τε τοὺς πατέρας, ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε περὶ καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπήκουον δεῖν εἶναι τῶν γονίων ἢ μῆτε πρὸς θεῶν μῆτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῶν ἄμεινον εἶσθαι, ὡς οὔτε ὅσα οὔτε δίκαια πράττοντος ἂν, εἰ ἄλλα πράττοι ἢ ταῦτα; αὐταί σοι ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὅσα καὶ περὶ πατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνῃ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ζυγγενῶν; Αὐταί, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἶη εἰ ἄνευ ἔργων οἰκίᾳ ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φέγγονται. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ

III. i. 243. ζυμφωνήσουσιν εἰός τινος ἢ εὐ ἢ κακῶς πράττοντος, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὐ πράττει ἢ ὅτι

II. 464. τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθίστατα, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ζυναπολουθεῖν τὰς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὀρθῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωθήσουσιν ἡμῖν

ὁ ὡς ἀπὸ μητρὸς om ΘΠΦΔΚστ.—ῥ ἢ υἱεῖ ΑΘΠΦΔΚστ: ἢ ὡς υἱεῖ *s.—τῶ τούτων ἐγγόνων ἢ προγόνων φ.—ἢ προγόνους om v.—μάλιστα Θστ et pr Π.—ἐπιτυγχάνειν Θστ.—ὁ νόμος v.—τὸ φέγγεται.—ταῦτα ἢ v.—ἀπῆλαι ΑΘΦστ: ἀπῆλαι *s.—σοι om v.—ὑμνήσουσιν om pr Η.—περὶ τε τὰ φτ.—τῶν om m.—ἐπέματα οἰκίᾳ v.—μόνον K: om Θστ.—μάλιστα om φτ.—λέγομεν m et pr Η.—ε τὸ om φΚτ.—ὅτι om φτ.—ἂν ἢ v.—καὶ om pr Η.—οἱ πολιτῶν ἡμῖν v.—

περὶ τε τοὺς πατέρας] Scribendum est potius ex vet. περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας. ΣΤΑΡΗ.

περὶ γε τοὺς] Stob. περὶ τε τ. Αστ.

ἔμεινον εἶσθαι] De hoc comparativi usu v. quae infra monebimus. Αστ.

ἀπῆλαι] E Stobaeo reposuimus pro ἀπῆλαι; sic et Ficinus vertit, alii in hac tua civitate sermones, quam hi. Αστ.

ὁμνήσουσιν] Notandus est hic locus propter singularem verbi ὁμνεῖν usum; verbum enim activum more Atticorum (vid. Viger. Idiotiam. p. 179. Abresch. ad Aeschyl. t. i. p. 86. et Herm. ad Viger. p. 728.) pro passivo positum est, ita ut verbo neutro exprimi possit, (ut Ficinus vertit, ad amicos puerorum cir-

cumsonabunt) ut in Critia p. 118. B. τὰ δὲ περὶ αὐτῶν ἔρη τότε θμναι τὸ πλῆθος—παρὰ πάντα τὰ νῦν ὅσα γεγονέναι, ubi Steph. et Ruhnk. ad Tim. p. 263. activum verbum in passivum mutari volebant, quo non opus est; et miror, Ruhakenium diligentissimum hunc Politim locum neglexisse. Ceterum ὁμνεῖν notionem perpetuae fere repetitionis adjunctam sibi habet, ut ἄδων (vid. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 338.) Latinor. cantilena (Terent. Phorm. iii. 2. 10. Conf. Ernesti Clav. Cicor. v. 'cantilena') cantare (Plaut. Trinum. ii. 2. 10. 69.) Περὶ est prope, circa. Αστ. ἀπῆλαι τις] Stob. omittit τις et τὰς ante λόγας. Αστ.

οἱ πολῖται,¹ ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι;^m τούτου δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύκης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινοῖαν ἔξουσιν; Πολύ γε. Ἐρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἢ τῶν γυναικῶν τε^o καὶ παίδων κοινοῖα τοῖς φύλαξιν; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη. [§. 12.] Ἄλλὰ μὴν μέγιστόν γε^p πόλει^a αὐτὸ ὁμολογήσαμεν ἀγαθόν, ἀπικιιάζοντες εὐ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς μέρος^t αὐτοῦ λύκης τε πῆρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ὁμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἢ κοινοῖα τοῖς ἐπικούροις τῶν τε παίδων^b καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς^c πρόσθεν γεⁿ ὁμολογοῦμεν^v ἔφαμεν γὰρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας^w δεῖν^x εἶναι οὔτε γῆν οὐ^y τί^z κτήμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφήν λαμβάνοντας,^z μισθὸν τῆς φυλακῆς, κοινῇ πάντας ἀναλίσκειν, εἰ μέλλοιεν οἷτως^a φύλακες εἶναι. Ὀρθῶς, ἔφη. Ἐρ' οὖν οὐχ, ὃ περ λέγω, iii. i. 244. τά τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀληθινούς φύλακας,^b καὶ ποιῆι μὴ^c διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ ἐμὸν ὀνομάζοντας^d μὴ τὸ αὐτὸ ἀλλ' ἄλλον^e ἄλλο,^f τὸν^g μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὃ^h τι ἂν δύνηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐτέρανⁱ οὔσαι, καὶ γυναικᾶ τε καὶ παῖδας ἐτέρους,ⁱ

ζ
^m ὀνομάσουσι. AΘΠΦDKστμτ, ὀνομάσουσι H: ὀνομάζουσι ς.— ἢ om v.— τε om v.— γε AΘππ: τε *ς.— τῇ πόλει K, πόλις pr Θ, πόλειω corr.— μέρος H, τὸ μέρος E.— παίδων τε Hπ.— καὶ ἐν τοῖς H.— γε om K.— ὁμολογοῦμεν Hππ: ὁμολογοῦμεν *ς.— οἰκίας φ.— δεῖ φτ.— τι om v.— λαμβάνοντας π.— οἷτως K.— φύλακας ἀληθινούς Θ.— ὃ H.— ὀνομάζοντας π.— ἔλλου φτ.— ἔλλου

ὀνομάσουσι.] Sic Cod. Reg. libri editi et Stob. ὀνομάζουσι. Etiam Ficinus, dicent. Ast.
 κοινοῖα τοῖς φύλαξιν.] Dativus pro genitivo positus est, quia κοινοῖαν cum dativo constructur, vid. ad Sympos. p. 262. Sic et c. 12. et 18. ζυγχαρῆς ἕρα — τὴν τῶν γυναικῶν κοινοῖαν τοῖς ἀνδράσιν. Matth. Gr. Gr. p. 527. not. suppleri jubebat participium οὔσα. Ast.
 §. 12. μέγιστόν γε.] E Stob. pro μέγιστόν τε scripsimus. Ast.
 πέφανται.] Stob. πέφανκεν; sed illud, sive sensum sive linguam spectes, multis nominibus præstat. Sic πέφανται lib.

i. p. 284. A. 250. C. iii. 410. A. v. 464. B. 478. D. Sophist. p. 233. C. Ast. καὶ μὲν δὴ] Stob. καὶ μὴν δὴ. Mok post πρόσθεν delendum esse censemus γὰρ auctoritate Cod. Reg. et Stob. Ast.
 ἕρας] Stob. ἕρας; deinde οὔτε κτήμα. Ast.
 τὸν μὲν — ἔλκοντα] Participium præcedenti ὀνομάζοντας explicationis causa adjunctum est, quocirca copula recte abest. Ast.
 γυναῖκα] E participio ἔλκοντα aliud nominibus γυναῖκα et παῖδας conveniens repetendum est, velut ἔχοντα vel aliud simile. Ast.

ἡδονάς τε καὶ ἀλγηδónας ἔμποιοῦντας ἰδίῳ ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἐνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατὸν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῆ μὲν οὖν, ἔφη.^k Τί δέ; ^l δίκαι^m τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχίσεται ἐξ αὐτῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν διὰ τὸ μηδένα μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι^o πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν^p δὴ ὑπάρχει τούτοις ἀστασιάζουσιν εἶναι, ὅσα^q γε διὰ^r χρημάτων ἢ παιδῶν καὶ^s ζυγγειῶν πτῆσιν^t ἄνθρωποι στασιάζουσιν; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη,^u ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαιῶν γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικάως ἂν εἴεν^v ἐν αὐτοῖς. ἤλιξι μὲν γὰρ ἡλικίας ἀμύνεσθαι^w καλὸν καὶ δίκαιόν του φήσομεν, ἀνάγκη^x σμαμάτων ἐπιμελείαν^y τιθέντες.^z Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ τόδε^{aa} ὀρθόν ἔχει,^b ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ὅμος· εἴ ποῦ^c τίς τῶ^d θυμοῦτα, ἐν τῷ τοιοῦτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἦττον ἐπὶ μείζους ἂν ἴσταισται. Πάνυ μὲν^e οὖν. Πρεσβυτέρῳ μὲν νεώτερον^f πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάχεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον,^g ἂν μὴ^h οἱ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλοⁱ βιάζεσθαι ἐπιχειρήσει^k ποτὶ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκὸς οἶμαι δ' οὐδὲ^l ἄλλως^m ἀτιμιάσει· ἰκανῶⁿ γὰρ τὰ φύλακε^o κωλύοντε,^p δίκος τε καὶ αἰδώς, αἰ-

ii. 465.
iii. l. 245.

m.—ε τὸ Π.— ἔταίρων γ.— καὶ ἑταίρους q.— ἔφη om H.— δαί A, δὲ δὴ Θστ.— δίκη v.— μηδὲν ΑΠΦΔΚστπ, μηδενί Θ, μηδένα *γ.— κεκτῆσθαι K.— πύθων m.— ὅσω m.— γε δὴ δαδ v.— καὶ Αστμ : ἡ *γ.— κτῆσει m.— ἔφη ἀνάγκη v.— ελεν om Θστ.— ἀμύνεσθαι H.— ἀνάγκη Αστμ : ἀνάγκη *γ.— ἐπιμελείαν ΑΠστ, ἐπιμελείας DK : ἐπιμελείαν *γ.— ὅσους Θστ.— τόγῃ m.— ἔφη DK.— εἰποι v.— τῷ ΑΠΔΚστμ, τε Θστ : γε *γ.— μὲν s.— ὅτι νεώτερον v.— ε νεώτερος πρὸς πρεσβύτερον m.— εἰ add q.— ἔλλο ΑΘΗΠΦστ : ἔλλως *γ.—

k ἐπιχειρήσει Θ.— εἰ δὲ D.— ἔλλος Θ, ἔλλος ΠΦΔΚμ.— ἰκανῶ τε K, ἰκανῶ

ὁμοπαθεῖς] Scripsimus ὁμοιοπαθεῖς, ut iii. 16. ὅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς παθήσοις. Tim. 45. C. ὁμοιοπαθεῖς δὴ δὲ ὁμοιότητα πᾶν γινόμενον. Ast.

τί δὲ—ἀλλήλων] Sic interpunxi cum Bas. 1. et 2. a Stob. comma abest, Ald. vero colon habet. Mox Stob. κεκτῆσθαι γ̄ solemnibus harum vocum penultimate est, a scriptoribus ipsis, ut videtur, commissa. Ast.

ἀνάγκη] E Stob. reposuimus pro ἀνάγκη. (Ald. Bas. 1. et 2. ἀνάγκη.)

Ἀνάγκη τιθέναι vel προστετάχεται est, effectum aliquem imponere, legem praescribere. Sic Ficinus quoque vertit, *inimicis corporibus necessitatem imponentes*. Cod. Reg. et Stob. legunt, ἐπιμελείας, quod si explices, τοῦ ἐπιμελεῖσθαι, bonam praebet sensum. Ast.

εἶπου τίς τῷ] Sic Cod. Reg. et Stob. Vulgo τίς γε. Paulo post Stob. δὲ γὰρ (marg. γὲ) τοιοῦτον—στάσις. Ast. ὅτι γε νεώτερος] Vide ne corrigi debeat δὲ γε νεώτερος. Ast.

δῶς² μὲν ὡς γούων μὴ ἄπτεσθαι εἰργουσα, δῖος δὲ τὸ τῶ
 πάσχοιτι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ
 ὡς ἀδελφούς, τοὺς δὲ ὡς πατέρας. Εὐμβαίνει γὰρ οὕτως,
 ἔφη.³ Πανταχῆ⁴ δὴ⁵ ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους
 οἱ ἄνδρες ἄζουσιν;⁶ Πολλήν γε. Τούτων μὴ⁷ ἐν ἑαυτοῖς
 μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς
 τούτους ἢ πρὸς ἀλλήλους⁸ διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν.
 Τὰ γε μὴν σμικρότατα τῶν πακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ⁹
 λέγειν, ὧν ἀπηλλαγμένοι¹⁰ ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίαν
 πύνητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας¹¹ ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ¹²
 καὶ χρηματισμοῖς¹³ διὰ τροφὴν οἰκετῶν¹⁴ ἀναγκαίαν ἴσχυου-
 σι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ¹⁵ ἔξαχνούμενοι, τὰ δὲ πάν-
 τως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναικῶν τε καὶ οἰκίτας,
 ταμιεῦσιν παραδόντες, ὅσα τε, ᾧ φίλι, περὶ αὐτὰ καὶ οἷα¹⁶
 πάσχοισι, δηλὰ¹⁷ τε δὴ¹⁸ καὶ ἀγενῆ καὶ οὐκ ἄξια λέγειν.

III. I. 246.

πι.— τὸ φύλακι v.— κωλύονται m, κωλύματα v.— αἰδῶς καὶ αἰδ. v.— ὄ v.—
 ἔργου v.— πανταχοῦ K.— ἔρα H: om Θστ.— ἄζουσιν AHHM: ἔχουσι *ε.—
 μὴ m.— καὶ φτ.— ἄλλους Θστ.— καὶ om K.— ἀπῆλλ. τε K.— ἀλγηδόνες
 αι
 q.— παιδοτροφία Aqum, παιδοτροφία H, παιδοτρόφω ΘHDKT: παιδοτροφίαν v.—
 σχηματισμοῖς K.— ἰκετῶν K.— ὄ v.— ὅσα ΘHDKT.— δηλὰ AHDcm,
 η
 δευλὰ K: δευλὰ *ε.— δὴ add Avm.— δὴ v.— δὴ m.— ζήτησοῦσι K.— οἷον

ὡς γούων] Int. ἀδῶν (τῶν προσβο-
 τήρων) ὡς γούων (γούων) μὴ (ρημοπίκας)
 ἀπτεσθαι. Ast.

δῶς δὲ, τὸ βοηθεῖν] I. q. μὴ βοηθεῖσι.
 Sic enim infinitivus saepenumero cum
 articulo pro modo finito et conjunctione
 (ἔτι, ἄς, μὴ vel ἕστε μὴ) ponitur. Xe-
 noph. Mem. iv. 7. 5. τὸ μαυθῆναι—
 ἀπέτρεπεν. Thucyd. vi. 14. νομίαν,
 τὸ μὲν λέγειν τοὺς νόμους μὴ αἰτίαν σχῆναι.
 Lach. 190. E. ἐπὶ ἀτίαν—τὸ σὲ ἀποκρί-
 νεσθαι. Soph. Phil. 1241. ἔς σε κωλύ-
 σαι τὸ δρῆν (i. e. εἶπε μὴ, ρημοπίκας fa-
 ctus). Xenoph. Cyrop. i. 6. 7. Lexic.
 Xenoph. v. iii. p. 235. nr. 28. Sic
 etiam usum illum infinitivi c. τὸ, ubi ad-
 mirationis vel irrisionis significationem
 habet (v. nostra ad Sympos. p. 206.
 adde Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 190.
 572. Matthiæ Miscell. Philol. t. ii. p.
 ii. p. 124. Gr. Gr. p. 782. Eustath. ad
 Od. E. p. 233. v. 52. explicat ita, ut pro
 ἔτι cum indicativo positum esse dicat.
 Volgo, ubi τὸ c. infinitivo quasi absolute
 positum est, τὸ pro accusativo habent,

qui genitivi partes agat, vid. Matth. Gr.
 Gr. p. 781. Ast.

ἔχουσι] Stob. ἀζουσι. Ast.
 ἢ ἄλλη πόλις] Urbs uiciorosa, ut v.
 467. B. vii. 520. B. 521. A. Vid. de
 hoc vocis ἄλλος usa nostra ad Phaedr. p.
 241. Ast.

πύνητες] Haec vox ex progressis ἕστεν
 ἴσχυοσι videtur huc irrepisse; accusa-
 tivi κολακείας ἀλγηδόνες, qui ὁ verbia
 λέγειν ὀκνῶ pendet, referendi sunt ad
 ὅσας ἴσχυοσι; verba deinde ὅσα τε (ἢ
 ο. καὶ πάντα, ἢ) trahenda ad λέγειν;
 denique δευλὰ τε καὶ ἀγενῆ καὶ οὐκ ἔξια
 λέγειν sunt appositionis causa verbis ὅσα
 τε καὶ οἷα adjecta. Cod. Reg. exhibet
 ἀπηλλαγμένων τε ἂν εἶεν. ἢ παιδοτρόφῃ
 — καὶ ὅσα (ut Bas. 2.) πάσχοιτι, et voci
 δευλὰ superscriptum est δήλα (ut Fictus
 videtur legis vertens, et ἔρα—causae
 potest; sed ἀγενῆ facit cum δευλὰ et
 sequens δήλα non est progressus alicujus
 δήλα repetitio, sed verborum οὐκ ἔξια
 λέγειν confirmatio. Ast.

Δῆλα γάρ, ἔφη,^k καὶ τυφλῷ. [§. 13.] Πάντων τε^l δὴ
τούτων ἀπαλλάξονται, ζήσουσί^m τε τοῦ μακαριστοῦ βίου
ὃν οἱⁿ Ὀλυμπιοῖκαί ζῶσι μακαριώτερον. Πῆ; Διὰ συμ-
κρό^o που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκείνοι ἂν τούτοις ὑπάρχει
ἢ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίστη, ἢ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφῆ
τελευτήρα. νίκην τε γὰρ^p νικῶσι ξυμπάσης τῆς πόλεως
σωτηρίαν, τροφῆ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅσων βίος δέεται
αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδοῦνται καὶ γέρα δέχονται παρὰ
τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές τε^q καὶ τελευτήσαντες ταφῆς
ἀξίας^r μετέχουσιν. Καὶ μάλα, ἔφη, καλά. Μίμνησαι
οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς πρόσθει οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν
ii. 400. ἐπίπληξεν ὅτι τοὺς φύλακας οὐκ εὐδαιμονας ποιοῦμεν,^s οἷς
ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχουσιν; ἡμεῖς δέ
κου^t εἴπομεν ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαυθίς
iii. i. 247. σκεψόμεθα,^u νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιοῦμεν,^v
τὴν δὲ πόλιν ὡς οἰοί τ' εἶμεν^w εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ
εἰς ἐν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο^x εὐδαιμονοῦμεν
πλατ-
τοῦμεν; Μίμνημαι,^y ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν^z ὁ τῶν ἐπι-
κούρων βίος, ὃς περ^b τοῦ γε τῶν^c Ὀλυμπιονικῶν πολὺ τε^d

v. — συμκρότερον v. — γὰρ om ΘΠΦDKστ. — τε add ΑΠΦDστστ. — ἔξω ΘΠΦD
Kτ, ἔξω v. — ποιοῦμεν ΑΠ. — του add ΑΘΠΦDKστστ. — σκεψόμεθα (quod re-
ponendum) v, σκεψόμεθα m, εἰσσκεψόμεθα τ. — ποιοῦμεν ΑΠ, ποιοῦμεν Η. — εἴ-
μεν ΑΠΠ; εἰ μὲν D, εἴμεν q: ἔσμεν^z τ. — τοῦτο εὐδαιμον ΘΠΦDστστ: τοῦτο τὸ
εὐδαιμον^z τ. — μίμνησαι m. — ἡμῖν νῦν ΗΠ. — ὅπερ Π, ὅπερ K, ὅπερ ΑΠΠ.

§. 13. 'Ολυμπιονίκαι] Nobilissima
enim certamina erant Olympica (v. ad
Phædr. p. 338.) et Olympicorum certa-
minum victoria Græcia major et glorio-
sior erat, quam Romanis triumphus, vid.
Cicero pro Flacc. Cf. Lambin. ad Ho-
rat. t. ii. p. 205. E. Ast.

ὀπάρχει] Bene sic Stob. et Steph.
Ald. Bas. 1. et 2. ὀπάρχει. Ast.

ἀναδοῦνται] Schol. Ruhnk. ἀναλά-
κονται; στέφονται. Ficinus, coronatio-
nis loco accipiunt. Ast.

τῆς αὐτῶν πόλεως] Cod. Reg. τῆς
αὐτῆς, Ficino confirmante, idque respi-
cet prægressa illa ξυμπάσης τῆς πό-
λεως: eadem urbe, quam victoria glo-
riosissima servarunt, pulcherrime ipsis
et vivis et mortuis tribuit munera. At-
tamen τῆς αὐτῶν πόλεως correctione
nulla indiget. Ast.

ἐν τοῖς πρόσθει] Vid. lib. iv. init. Ast.
οἷς ἐξὸν] I. e. οἷς ἐξείη, πάντα ἔχειν
τὰ τῶν πολιτῶν, καὶ οὐδὲν ἔχουσιν, vel
οἷς, ἐξὸν (s. ἐξόντος) αὐτοῖς —, οὐδὲν
ἔχουσιν. Sic Sympos. c. 26. οὐδὲν ἔδωκε
δοῦναι καὶ (int. δ) μὴ ἔχειν, τούτου ἐρῶν.
Vid. Ruhnk. ad Hymn. Homer. in Ce-
rer. 151. et Herm. ad Viger. p. 707.
Ast.

σκεψόμεθα] Propter præcedens ἐπι-
μον accurata linguæ ratio postularet σκε-
ψόμεθα; sed sæpissime hæc ab optimis
negligitur scriptoribus. Ast.

ποιοῦμεν] Ex vet. ποιοῦμεν affertur:
sed legendum itidem fuerit πλάττομεν
pro πλάττομεν. STEPH.

ὅπερ τοῦ γε] Cod. Reg. ὅπερ (sic
et Bas. 1. et 2.) τῶν γε Ὀλυμπιονικῶν.
Mox de interrogativo μή v. ad iv. 17.
Ast.

καλλίαν καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πη^ο κατὰ τὸν τῶν σκυ-
τοτόμων φαίνεται ἴβιον ἢ τινῶν ἄλλων δημιουργῶν ἢ τοῦ^τ
τῶν γεωργῶν; Οὐ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὃ γε
καὶ ἐκεῖ ἐλεγόν,^ε δίκαιον κἀνταῦθα^h εἰπεῖν, ὅτι εἰ οὕτως ὁ
Φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαιμόν γίγνεσθαι ὥστε μηδὲ Φύλαξ
εἶναι, μηδ' ἀρκέσει^k αὐτῶ βίος οὕτω μέτριος καὶ βίβαιος
καὶ ὡς ἡμεῖς φαμέν^l ἄριστος, ἀλλ' ἀνόητός τε καὶ μειρα-
κιώδης δόξα ἐμπροσθεῖσα εὐδαιμονίας^m πέρι ὁρμήσει αὐτὸν
διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ πόλει οἰκιοῦσθαι,
γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῶ ὄντιⁿ ἦν σοφὸς λέγων πλέον
εἶναι πως ἡμισυ παντός. Ἐμοὶ μὲν, ἔφη, συμβούλω^ο
χρῶμενος μενεῖ^p ἐπὶ τούτῳ τῶ βίῳ. Συγχαρεῖς ἄρα, ἦν
δ' ἐγώ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωσίαν τοῖς ἀνδράσιν ἦν διελη-
λύθαι μιν παιδείας τε πέρι καὶ παιδῶν καὶ φυλακῆς τῶν
ἄλλων πολιτῶν; κατὰ τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε
ιούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν^q καὶ ξυνηθρεύειν ὡς περ κύ-
νας,^r καὶ πάντα πάντῃ κατὰ τὸ δυνατόν κοινωεῖν; καὶ^s III. I. 248.
ταῦτα πραττούσας τὰ τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ
φύσιν τὴν^t τοῦ θήλεος^u πρὸς τὸ ἄρρεν, ἢ πεφύκατον πρὸς
ἀλλήλων^v κοινωεῖν; Συγχαρῶ, ἔφη. [§. 14.] Οὐκουν, ἦν
δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις
δυνατόν, ὡς περ ἐν^w ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωσίαν
ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπῃ δυνατόν; Ἐφθης, ἔφη, εἰπὼν ἧ^x ἔμελλ-
λον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν^y ἐν τῶ^z πολέμοι,
οἶμαι, ἔφη,^a δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσιν. Πῶς; ἦ δ'

c τῶν γε K.—d γε v, τε καὶ Hm.—e ποι Hm, τοι v.—f τὸν om K.—g ἐλεγόμεν v.—
h κἀνταῦθα Θστ: καὶ ἐνταῦθα *s.—i ei om pr H.—k ἀρκέσει Hm.—l φαμέν Astm:
ἔφαμεν *s.—m εὐδαιμονίας περιρμήσει τ.—n τῶ ὄντι om m.—o ξ. ΑΘΠΦCMT.—

p μένοι v.—q δὴ φv, δεῖ τ.—r κύνα K.—s καλ...κοινωεῖν om Θστ.—t τὴν om K.—
u θήλεος K.—v ἀλλήλων H.—w ὅσπερ καὶ ἐν ΘΒΦDKστ.—x ἦ ΑΘΠΦDKστ, ei m:
δ *s.—y τῶν om m.—z τῶ om K.—a ἔφη φτ.—b στρατεύονται H.—c ἀνδρείοι q.—

παιδῶν] Sensus videtur postulare kal παιδοποιίας pro kal παιδῶν. Ficinus, quoad disciplinam, libertorum susceptio- nem, custodiam alicuius civitatis. Nisi statuere malis, παιδῶν, concretum, pro abstracto παιδοποιίας vel παιδογονίας positum esse. Vid. nostra ad Sympos. p. 274. Ast.

Ἡσίοδον] Ἔργ. 40. Νῆπιον· οὐδ' ἴσα- σιν ὅσῳ πλέον ἡμισυ παντός. Vid. ad lib. ii. 17. Ast.

§. 14. δ] Ald. Bas. 1. et Cod. Reg. §. De ἀπαραβάνειν vid. ad l. i. §. 6. Ast. ἐν τῶ πολέμῳ] Cod. Reg. omittit articulum, qui haud scio an rectius absit. Ast.

ὅς. Ὅτι παιῶν στρατεύονται,^b καὶ πρὸς γε ἄξουσιν τῶν
 παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἀδρόι,^c ἢ ὡς περ οἱ τῶν ἄλ-
 11. 401. λων δημιουργῶν^d θιῶνται ταῦτα ἅ τελευθίτας δεήσει
 δημιουργεῖν^e πρὸς δὲ τῇ θία διακοινῆ καὶ ὑπηρετεῖν
 πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ θεραπεύειν πατέρας τε
 καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ἤσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας,^f οἷοι
 τοὺς τῶν κεραιμίων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακοινῶντες
 θεωροῦσι πρὶν ἀπτεσθαι τοῦ κεραιμίου; Καὶ μάλα. Ἡ
 111. 1. 240. οὖν ἐπίκοις ἐπιμελείσταναι παιδευτῶν ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς
 αὐτῶν ἱμπειρία τε καὶ θία τῶν προσηκότων; Καταγέ-
 λαστον^g μὲντ' ἂν, εἶφη, εἶη. Ἄλλα μὴν καὶ μαχι-
 ταί^h γε πᾶν ζῶον διαφερόντως παρόντων ἂν ἂν τέκη.
 Ἔστιν οὕτως. κινδυνος δέ, ὃ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς σφα-
 λιῶσιν,ⁱ οἷα δὴ^k ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας^l
 ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀνα-
 λαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν
 ἡγεῖ παρασκευαστίον τὸ μή ποτε^m κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς.
 Τί δ'; εἴ πουⁿ κινδυνευτίον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κα-
 ταρθούντες; Δῆλοι δῆ. Ἄλλα σμικρὸν οἷσι διαφέρει
 καί^o οὐκ ἄξιον κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον
 παῖδας^p τοὺς ἀνδρας πολεμικούς ἰσομίλους; Οὐκ, ἀλλὰ
 διαφέρει^q πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτίον, θεω-
 ροὺς πολέμου τοὺς παῖδας^r ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι^s δ'
 αὐτοῖς ἀσφάλειαν καὶ καλῶς ἔξει. ἢ γάρ;^t Ναί. Οὐκ
 οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες,^v ὅσα ἀνθρω-
 ποι, οὐκ ἀμαθείς ἔσονται ἀλλὰ γνημονικοί^w τῶν στρατειῶν^x

^d δημιουργοὶ ΘΕΤ.— καὶ πρὸς ΘΕ et TC Θ.— τῆς τέχνης Γ.— καταγέλαστος ΘΠ.—
 μέγιστα Γ.— σφάλουσιν Φ.— δὴ om ΘΕΤ.— ἑαυτοῖς καὶ τοῖς παῖδας Γ.—
 ἡμῶν Γ.— δὴ, πού Η, δήπου Η.— καὶ om ΠΔΚΠ.—^p πολέμου παῖδας ΑΠ
 ΔΚΣΠ: πολέμου τοῖς παῖδας Γ.—^q διαφέρειν ΗΠ.— τοῖς παῖδας πολέμου Η.—
 ἡμῶν Γ.—^r καὶ Γ.— ἢ γάρ om Γ.— οἱ πατέρες αὐτῶν ΘΕΤ.—

διακοινῶν] Repetenda ex progressio-
 ne conjunctio ἔστι; cogitandus est
 enim Plato eam in mente habuisse. Ast.
 τὰ περὶ τὰς τέχνας] Cod. Reg. τοὺς
 περὶ τ. τ. sed Ficinus quoque, quod in
 scriptibus accidit? Ast.
 ἀλλὰ μὴν καὶ] A Bas. 2. abest καὶ.
 Ast.

τὸ μή ποτε] Bas. 2. τὸ μὴ ποτέ. Ast.
 βελτίους] Ald. Bas. 1. et 2. βελτίων,
 quod fortasse rectius in βελτίωνος, quam
 in βελτίους, ut Stephanus fecit, mutan-
 dum erat. Vide de hoc adverbii usu,
 quae infra monerimus. Ast.
 θεωροῦντες πολέμου] Respexit hoc Ju-
 lian. Orat. i. p. 12. B. Ast.

ἔσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνος; Εἰκός, ἔφη. Εἰς μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν,^γ εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται.^α Ὁρθῶς. Καὶ ἄρχοντας γέ που, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἰκανοὺς III. I. 250. ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει γάρ.^β Ἀλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν^δ πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα, ᾧ φίλε, πτεροῦν^ε χρῆ παιδία ὄντα εὐθύς, ἢ ἂν τι δέη^δ πετόμενοι^ο ἀποφεύγωσιν. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἦν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστίον ὡς νεωτάτους, καὶ διδασκαμένους^ε ἰκπεύειν ἐφ' ἵππων ἀκτίον ἐπὶ τὴν θίαν, μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν ἀλλ' ὅτι^β ποδωκεστάτων καὶ εὐνηιατάτων. οὕτω γάρ κάλλιστα^α τε^η θεάσονται τὸ αὐτῶν ἔργον, καὶ δοφαλίεστατα, ἂν τι δέη^ι σαθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγε- II. 468. μόνων ἐπόμενοι. Ὁρθῶς ἔφη μοι δοκεῖς λέγειν.

Τί δαι^κ δὴ, εἶπον, τὰ περὶ τὸν πόλεμον; πῶς ἐκτίον^λ σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτούς^μ τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἄρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνεται ἢ οὐ; Λέγ', ἔφη, ποῖ ἂν.^ν Αὐτῶν^ο μιν, εἶπον, τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλόντα ἢ τι τῶν τοιούτων^ρ ποιήσαντα διὰ κάκην ἄρα^α οὐ δημιουργ-

^α γραμμοὶ Θ.—^β στρατιῶν υ.—^γ ἔξουσιν τ.—^δ εὐλαβηθήσονται φτ.—^ε γὰρ om Θφ τ.—^β παραδόξων φτ.—^ε περοῦν υ.—^δ δέοι Θφτ.—^ο πετόμενοι ΘΠ.—^ε διδασκαμένους χθέντας

q, διδασχθέντας Θφτ, διδασχόμενους υ: διδασχόμενους *ε.—ε δτι om υ.—η τε om K.—^λ δέοι Θφτ.—^μ δαι AM.—^ν ἐκτίον ΑΘΠΠφomτ: ἀκτίον *ε.—^μ αὐτούς q: αὐτούς ε.—^ν ποῖ ἂν K, ποῖ ἂν AM, ποῖαν ΘΠφDτ, ποῖα Eσ, ποῖον *ε.—^ο αὐτῶν EφKστμ.—^ρ τοιούτῳ τι φ.—^α ἀρ τ.—^ρ γεωργῶν πi m.—^α τοὺς om E.—^λ πολεμίον D.—

πτεροῦν] Vid. Julian. Orat. i. p. 11. D. Spanh. not. p. 116. sq. Cf. Wyttenb. Animadv. in Julian. Bibl. Crit. vol. iii. p. ii. p. 5. Ast. διδασχόμενος] De hoc loco vide annot. in p. 537. A. ΣΤΡΗΝ.

διδασχθέντας] Sic Bas. 2. confirmante Ficino, equitare consueverunt primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducuntur. Vulgo διδασχόμενος, quod si locum habere deberet, cum ἀναβιβαστίον conjungendum esset; primum enim pueri in equos tollendi sunt, ut equitare discant, et tunc equitantes ad certaminis spectaculum ducendi. Deinde in libris editis male post ἐφ' ἵππων interpungitur; nam ἐφ' Plut.

ἵππων cum ἀκτίον conjungendum esse, et sensus docet et locus libr. vii. 16. ubi noster respicitur: Οὐκουν μνημονεύεις—δτι καὶ ἐς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς κώδας εἶναι ἀκτίον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωροῦς.— Ast.

κάλλιστα] Bas. 2. μάλιστα. Ast. πῶς ἐκτίον αὐτούς] Illud e Bas. 2. recepimus, hoc de conjectura scripsimus. Πῶς ἐκτίον τοὺς στρατιώτας est, πῶς ἔχειν δεῖ τοὺς στρατιώτας (Ficino, quae servanda militibus et ad se invicem et adversus hostem, i. e. quoniam erit militum disciplina ?), ut centies ponitur verba, vid. Heind. ad Pluadr. p. 335. Vulgo ἀκτεον, quod sensu caret. Ast.

γόν τινα δεῖ καθιστάναί ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς^α πολεμίους^β ἀλόντα ἄρ' οὐ δαρεῖαν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἂν βούλωνται; Κομιδῆ γε. Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκμηήσαντα^γ πρῶτον μὲν ἐπὶ^δ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων^ε μειρακίων τε καὶ παιδῶν ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκεῖ σὺ χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὐ; Ἐμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τὸδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκίτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλησαί^ς τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὡσι τῆς στρατείας,^ζ καὶ^η μηδεὶ ἐξῆναι ἀπαρηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν, ἵνα καὶ ἑἴα τίς τῶ^θ τύχῃ ἱρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ ἀριστεύειν^α φέροι. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῶ^β ὄντι γάμοι τε ἔτοιμοι πλείους ἢ τοῖς ἄλλοις καὶ αἰρίσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἴν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου^δ γίνωνται, εἴρηται ἤδη. Εὔπομεν γάρ, ἔφη. [§. 15.] Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὀμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὀμηρος τὸν εὐδοκμηήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ τότεσιν Αἰάντα^ο ἔφη διηκεῖσσι^ι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείας^κ οὔσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί^λ τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὁρβότατα, ἔφη. Πει-

^α ἐπὶ K.—^β στρατευομένων pr H.—^γ δαί Am.—^δ δὲ δεξιωθῆναι ΘΠ, δὲ εξωθῆναι γρ A.—^ε φιλησαί τε καὶ om q.—^ς στρατείας AEDKM.—^ζ καὶ add AΘ^δDKστ.—
οὐ ου

^η τούτου K.—^θ τὰ ἀριστείων H, ἀριστείων om.—^ι τῶν τοιούτων H.—^κ Αἰάστα om DKq, post ἔφη ponant Θστ.—^λ διηκεῖσσι Hm, διηκεῖσι Θ.—^μ οἰκείαν om στ.—

τοῖς θέλουσι χρῆσθαι] Int. ὅστε χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ, ut eo, qui inter adversarios vivus est captus, (és est inter), faciant, quodcumque velint (χρῆσθαι τῷ est aliquem tractare, quod nos dicimus, mit einem machen). Ast.

φιλησαί—φιληθῆναι] Schol. ad Dion. Chrysost. Orat. vii. p. 26. ed. Morell. τὸ τῷ στόματι ἐπιτηδείους ἀσπάζεσθαι, Περσικῶν, ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἀγροίκων^α οἱ γὰρ ἀστικοὶ χεῖρας ἀνέβαλλον ἀλλήλους τὰς δεξιὰς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δεξιούσθαι εἴρηται^β· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πέρσους οὐχ ὁ τυχὸν

τῷ στόματι (τὸν?) προέχοντα φωνάζετο, ἀλλ' ὁ κατ' ἄξίαν ἴσας, ὁ δὲ ἐλάττω προσεόντες, ὁ δὲ πολλὸ φῆτος υπερίστατο τῆς ὀσοῦ. Vid. Morell. not. Ast.

ἐπὶ τ. στρατ.] Respexerunt h. l. Aristot. Polit. ii. 2. (i. 2. §. 15. Schneid.) Plutarch. de Puer. Educat. c. 15. t. i. p. 11. F. Lucian. vit. Auctor. §. 17. t. i. p. 239. Schmied. et Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 4. p. 282. Pro στρατείας (Ficinus, expeditione) Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent στρατείας, solemnium permutatione. Ast.

σόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε Ὀμήρω. καὶ γὰρ ἡμεῖς ^{iii. i. 252.}
 ἐν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιοῦτοις πᾶσι τοὺς ἀγαθοὺς, καθ'
 ὅσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνονται, καὶ ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ^h ἐλέ-
 γομεν τιμῆσομεν, πρὸς δὲ τούτοις ἔδραις τε καὶ κρείσσιν
 ἰδὲ πλείουςⁱ δεκάεσσιν, ἵνα ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσπῶμεν τοὺς^k
 ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέ-
 γεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας^l ὅς ἂν
 εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ, ἅρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ
 χρυσοῦ γένους εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἄλλ' οὐ
 πεισόμεθα Ἡσιόδω, ἐπειδάν^m τινες τοῦ τοιοῦτου γένους τε-
 λευτήσωσιν, ὡς ἄρα

οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν,
 ἔσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων;ⁿ

ii. 460.

Πεισόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ πῶς^o χρῆ
 τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τίθεται καὶ τίνι διαφόρῳ, οὕτω^p
 καὶ ταύτη θήσομεν ἦ^q ἂν ἐξηγήται; Τί δ' οὐ μέλλομεν;
 Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,^s οὕτω θεραπεύ-
 σομέν^t τε καὶ προσκυνήσομεν^v αὐτῶν τὰς θήκας; ταῦτά
 δὲ ταῦτα^w νομιούμεν ὅταν τις γήρα ἦ τινι ἄλλῳ τρό-

^b δὴ νῦν Θ.—^c πλείους Κτ.—^d τοὺς om Φ.—^e στρατίας Am.—^f ἐπειδάν...τελευτή-
 σωσιν om DKq.—^g ἀνθρώπων...θεοῦ om ΘΠΦDKq.—^h ἢ πῶς ΘΦDKq.—ⁱ ἂν πῶς Π.
 —^j ἢ οὕτω q.—^k ἢ ἔφ.—^l ἐκείνος ἐξηγείται q.—^m εὐδοκίμων III.—ⁿ θεραπεύου-
 μεν A.—^o γε DKq.—^p προσκυνήσομεν A.—^q ταῦτά δὲ ταῦτα v, ταῦτα δὲ ταῦτά E,

§. 15. ταῦτά γε] Sic Ald. Bas. 1. et
 2. comprobante Ficino, ut qui verterit:
 in his ergo Homero [Il. H. 321.] pare-
 bitimus. Ast.

τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων] Laudat Cle-
 mens Alexandr. Strom. iv. 4. p. 481. t.
 i. p. 571. (ed. Pott.) Euseb. Præp.
 Evang. xiii. 11. p. 663. A. et Theodoret.
 Serm. viii. p. 601. C. Ast.

ἐπὶ στρατείαις] Theodor. στρατείας.
 Mox Euseb. et Theodor. τῶν μάλιστα.
 Ast.

οἱ μὲν δαίμονες] Hesiodi versus sunt
 ex 'E. κ. 'H. 120. quos edita Hesiodi ex-
 empla sic exhibent: Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦ-
 το γένος κατὰ γαῖα κέλινεν, Τοὶ μὲν
 δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
 Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀν-
 θρώπων. In Platonis vero Cratylo (379.
 E.) sic scripti extant: Αὐτὰρ ἐπειδὴ
 τοῦτο γένος κατὰ μοῖρ' ἐκέλινεν, Οἱ μὲν
 δαίμονες ἀγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται, Ἐσ-

θλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώ-
 πων. Quam scripturam secuti sunt Plu-
 tarch. de defectu oracul. p. 431. E. et
 Aristid. apud Phot. p. 693. ed. Hæsch.
 Καλέονται pro τελέθουσι et θνητῶν pro
 μερόπων etiam Theodoret. l. i. exhibet
 p. 602. A. Cf. de varia horum versuum
 scriptura D. Petav. ad Synes. ad Provident.
 p. 99. D. not. p. 37. et Observ.
 Miscell. v. ii. p. 317. Ast.

τί δ' οὐ μ.] Theodor. τί δέ; οὐ μέ-
 λομεν; Deinde τὸν λοιπὸν χρόνον. Lau-
 dat præterea h. l. Cyrill. contra Julian.
 vi. p. 204. B. Ast.

ὡς δαιμόνων] Euseb. l. i. et Cyrill.
 δαίμονας γεγονότας. Cyrillus præterea
 additum habet τεινωτάς, οὕτω θερα-
 पेύσομεν. Theodor. θεραπεύειν τε καὶ
 προσκυνεῖν. Ast.

ταῦτά—ταῦτα] Sic ex Eusebio, Theo-
 dor. et Cyrillo reposuimus, qui τὰ αὐτὰ
 exhibent pro ταῦτα; pro ταύτη, quod

γόν τινα δεῖ καθίσταται ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς^a πολεμίους^c ἀλόντα ἄρ' οὐ δαρεῖαν διδό-
 iii. i. 251. ναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρῳ ὃ τι ἂν βούλωνται;
 Κομιδῆ γε. Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα
 οὐ πρῶτον μὲν ἐπὶ^a στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων^b
 μειρακίων τε καὶ παιδῶν ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκεῖ σοι
 χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὐ; Ἐμοιογε. Τί δέ; δεξιωθῆ-
 ναι;^x Καὶ τοῦτο. Ἄλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι
 σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλησαί^y τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ
 ἐκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα καὶ προστίθημί γε τῷ
 νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὥσι τῆς στρατείας,^z καὶ^a μηδεὶ
 ἐξεῖναι ἀπαρηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν, ἵνα καὶ ἕαν τις
 τῶ^b τύχη ἐρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς
 τὸ τᾶριστεῖα^c φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι μὲν γὰρ
 ἀγαθῶ ὄντι γάμοι τε ἔτοιμοι πλείους ἢ τοῖς ἄλλοις καὶ
 αἰρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἴσονται,
 ἵν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου^d γίνωνται, εἴρηται ἤδη.
 Εἵπομεν γάρ, ἔφη. [§. 15.] Ἄλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὀμη-
 ρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. καὶ
 γὰρ Ὀμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νότοιςιν
 Αἰάντα^e ἔφη διηνεκέεσσι^f γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν^g
 οὔσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τι-
 μᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὀρθότατα, ἔφη. Πει-

^a ἐπὶ K.—^b στρατευομένων pr H.—^c δαί Am.—^d δὲ δεξιωθῆναι ΘΠ, δὲ ἐξιαθῆναι γρ A.—^e φιλησαί τε καὶ om q.—^f στρατίας AHDKm.—^g καὶ add ΑΘ*DKστ.—

^b τούτου K.—^c τὰ ἀριστείων H, τᾶριστείων sm.—^d τῶν τοιούτων H.—^e Αἰάντα om DKq, post ἔφη ponunt Θστ.—^f διηνεκέσι Em, διηνεκέσι Θ.—^g οἰκείαν om στ.—

τοῖς θέλουσι χρῆσθαι] Int. ὅσα χρῆσθαι τῇ ἄγρῳ, ut eo, qui inter advenarios vivus est captus, (és est inter), faciant, quodcumque velint (χρῆσθαι τινι est aliquem tractare, quod nos dicimus, mit einem machen). Ast.

φιλησαί—φιληθῆναι] Schol. ad Dion. Chrysost. Orat. vii. p. 26. ed. Morell. τὸ τῷ στόματι ἐπιτηδεῖον ἀσπάζεσθαι, Περσικῶν, ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἄγροικῶν· οἱ γὰρ ἀστικοὶ χεῖρας ἀπέβαλλον ἀλλήλους τὰς δεξιὰς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δεξιῶσθαι εἴρηται· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πέρσας οὐχ ὁ τυχεῖν

τῷ στόματι (τὸν?) πρόχροντα ἡπαζέτε, ἀλλ' ὁ κατ' ἀξίαν ἴσος, ὁ δὲ ἐλάττω προσεκόνει, ὁ δὲ πολὺ ἦττω υπερίσταντο τῆς ὁδοῦ. Vid. Morell. not. Ast.

ἐπὶ τ. στρατ.] Respexerunt h. l. Aristot. Polit. ii. 2. (i. 2. §. 15. Schneid.) Plutarch. de Puer. Educat. c. 15. t. i. p. 11. F. Lacin. vit. Auctor. §. 17. t. i. p. 239. Schneid. et Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 4. p. 282. Pro στρατείας (Ficinus, expeditione) Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent στρατίας, solemni permutationes. Ast.

τόν ἀρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις; Ἐατίον μίντοι, ἔφη, ἢ Δία.⁹ [§. 16.] Οὐδὲ μὴν που πρὸς τὰ ἱερά τὰ ὄπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήστοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἵαν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φοβηθῶμεθα⁸ μὴ τι μίασμα ἢ πρὸς ἱερὸν⁷ τὰ τοιαῦτα⁶ ἀπὸ τῶν οἰκειῶν φέρειν, ἵαν μὴ τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγη. Ὁρθότατα, ἔφη. Τί δαί;⁵ γῆς τε τμήσεως⁴ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως, ποῖόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσασαιμι. Ἐμοὶ μὲν³ τοίνυν, ἦν δ' ἰγὰ, δοκεῖ τούτων μηδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι. καὶ ἂν ἕνεκα, βούλει σοι λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεται μοι, ὡς περ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα,² πόλεμος τε

σकुλεύσει

ante πολέμον om γ.—² διάφρον v.—³ βαλότος A: βάλλοντος *s.—⁴ διακωλύσεις m.—⁵ ἢ δία ἔφη φ.—⁶ τοὺς om K.—⁷ φοβηθῶμεθα AΘKM.—⁸ πρὸς τὸ ἱερὸν q.—⁹ ταῦτα Θστ.—¹⁰ φέρων φ, φέρη τ.—¹¹ δαί A.—¹² τε καὶ τμήσεως m.—¹³ τῆς om Θτ.—¹⁴ μὲν om m.—¹⁵ ταῦτα ὀνόματα ΘΠΔΚστ et pr A: ταῦτα τὰ ὀνόματα *s.—

[ἀναιρέσεων διακωλύσεις] Sic legiase Ficinum quoque arbitror, quamvis sensum horum verborum non expresserit, sed longe aliud Latine quam Plato Græce dixerit: vertit enim, *Quare a rapinis hujusmodi abstinendum est, victoriae namque obstant.* Quum tamen Plato intelligat, 'non esse obstantum quominus hostes possint suorum cadavera tollere.' Sic νεκρῶν ἀναίρεσις et apud historicos passim (sicut et νεκρῶν ἀναρεῖσθαι) et in alio Platonis loco. ΣΤΕΡΗ.

[τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] Ficinus hunc locum non bene cepisse videtur, vertit enim paulo negligentius: *rapinis hujusmodi abstinendum est, victoriae namque obstant.* Potius ita, *A cadaveribus spoliandis et quicquid impedit, quominus cadavera suorum tollantur condanturque, est abstinendum.* Solemnis hæc vox eat de mortuorum sublatione ad sepulturam faciendam. Cf. Pausan. Att. i. 10. et 39. iv. 8. vii. 2. [Addé, si tanti putes, Hutchinson. ad Xenoph. Anab. iv. p. 256. et Wesseling. ad Herodot. p. 704. Aστ.] Quod ai Ficinum culpa negligentie absolutum malueris, supponas, quæso, eum legisse νεκροσυλίων, quod sane non multum ab impressis recedit, et Ficinus reus abibit

servatus. FLÈNNE.

[§. 16. φοβηθῶμεθα] Cod. Reg. φοβηθῶμεθα; sed recte habet futurum passivi, quod, ut solet, medii partes sustinet, ut apud Xenoph. Cyrop. iii. §. 18. πὸ δὲ κἀκεῖνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβηθήσονται, ἢ τὰν ἀκούσωσιν. vi. 2. 14. πεφοβημένοι ἄνθρωποι. §. 21. φοβηθέντες. Hier. ii. 18. ἢ τὰν ἀποθάνωσιν, οὐς ἐφοβήθη. Aστ.

[τμήσεως] Non dubito quin desideretur hic præpositio πέρη post τμήσεως. ΣΤΕΡΗ.

[γῆς τε τμήσεως] Genitivus est absolutus, significans, quod attinet ad, de, isque frequentissimus apud Platonem, v. nostra ad Sympos. p. 294. Matthiæ Gr. Gr. p. 777. Aστ.

[ἡδέως ἂν ἀκούσασαιμι] Locutio Platoni familiaris (v. Phædon. sub init. et p. 70. B. Lys. 204. A.) quam seriores quoque scriptores frequentarunt, in iis Philostrat. Heroic. p. 18. ubi v. Boissonad. p. 330. Aστ.

[φαίνεται μοι] Laudat Stob. xli. p. 258. Aστ.

[ὀνομάζεται] I. e. usurpantur. Sic vi. p. 493. C. ὀνομάζει πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δέξαις. οἷς μὲν χαίρει ἐκεῖνο, ἀγαθὰ καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κα-

καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυεῖν^b τινῶν διαφοραῖν. λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκίον καὶ ξυγγεῖς, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν^c τῇ τοῦ οἰκίου ἐχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδέν^d γ', εἶφη, ἄπο τρόπου λέγεις. "Ορα δὴ καὶ εἰ^e τὸδε πρὸς τρόπον^f λέγω. φημί γάρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ^g αὐτῶ οἰκίον εἶναι καὶ ξυγγεῖς, τῷ δὲ βαρβαρικῶ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε,^h εἶφη. "Ἑλληνας μὲν ἄρα βαρβάρους καὶ βαρβάρους Ἑλλησι πολεμεῖν μαχομένουςⁱ τε φήσομεν^k καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἐχθραν ταύτην κλητέον. "Ἑλληνας δὲ Ἑλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτον^l δρῶσι, φύσει μὲν φίλους^m εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷⁿ τοιοῦτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιάζειν, καὶ στάσιν^o τὴν τοιαύτην ἐχθραν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, εἶφη, ξυγχωρῶ^p οὕτω νομίζεις. Σκόπεε δὴ, εἶπον, ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ^r στάσει, ὅπου ἂν τι τοιοῦτον^s γένηται καὶ διαστῆ πόλις, ἢ ἂν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιστῶσιν, ὡς ἀλιτριάδης τε δοκεῖ ἢ στάσις εἶναι καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπολίδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε^t ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι τοῖς κρα-

^b δυεῖν φε: δυοῦ *ε.— ^c οὖν om. Hgm.— ^d οὐδέ τι.— ^e εἰ καὶ γε.— ^f τρόπου D.— ^g αὐτὸ om. q.— ^h γ' ο.— ⁱ μαχομένους πολεμεῖν γε.— ^k καὶ φήσομεν K.— ^l τοιοῦτον AΘEΠm: τοιοῦτον *ε.— ^m φίλους φύσει μὲν θ.— ⁿ τῷ om. v.— ^o καὶ στάσις.... νομίζων om. Θστ.— ^p ξ. Hgm.— ^r ὁμολογουμένη m.— ^s τοιοῦτον AEM: τοιοῦτον

κά. Alcibiad. i. p. 108. A. ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ἀπόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις—τί καλεῖς τὸ—βέλτιον; Sic et καλεῖν ὄνομα dicitur, ut in Cratyl. init. ubi v. Heind. Ast.

στάσις] Respexit h. l. Aristides Orat. t. i. p. 308. εἰ δ' αὖ κἀκεῖνον ἀληθῆ χρῆ νομίζων τὸν λόγον, ὡς δ' πρὸς ἀλλήλους πόλεμος, τοῖς Ἑλλησι στάσις πρόσκειται cet. Ast.

"Ἑλληνας—φίλους εἶναι] Similes aliorum locos excitavit Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 138. Ast.

ὡς ἀλιτριάδης] Particulam ὡς, ut dicitur, pro ἴσων poni, observarunt veteres Grammatici, in iis Eustath. ad Iliad. A. p. 60. sed rationem huius usus nondum inveni explicatam. Ni fallor, in his ὡς est quatenus, ut in ὡς μάλαστα, quatenus maxime, h. e. quantum fieri a. esse potest,

quemadmodum ὡς in aliis quoque loquendi rationibus usurpatur, ut in θαυμασίως ὡς (v. nostra ad Phædr. p. 389.) Igitur per se quasi capiendum est: ut sit vernaculum *wie* nar immer, h. e. *propterea admodum*. Sic Phædon. p. 90. D. ὡς οἰκτρόν. Cratyl. 395. B. ὡς ὠμά. Plura collegit Heind. ad Cratyl. §. 27. et Phædon. §. 90. male, si quid video, particulæ ὡς usum, qui in locutione cernitur ὡς ἀληθῶς, ab eo disjungens, qui in ὡς οἰκτρόν obtinet. Ast.

τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν] Vid. Victor. Var. Lect. xix. 6. p. 496. Ast. εἶναι] Post εἶναι deesse puto verbum ἡγοῦντο, vel ἐνόμιζον: aut aliud ejusdem significationis. STERH.

μέτριον εἶναι—καὶ διανοεῖσθαι] Anacoluthia est; sequi videlicet debebat modus finitus verbi διανοεῖσθαι, unde

ταῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομέ-
νων^α καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. Πολὺ γάρ, ἔφη, ἡμερωτέ-
ρων αὐτῆ ἡ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δὴ; ἔφη· ἦν σὺ πόλιν οἰ-
κίζεις, οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτὴν, ἔφη. Οὐκ-
ουν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἡμεροί^ω ἔσονται; Σφόδρα γε.
Ἄλλ' οὐ φιλέλληνας; οὐδὲ^χ οἰκείαν^ν τὴν Ἑλλάδα ἠγήσου-
ται, οὐδὲ κοινωήσουσιν ἂν περ οἱ^α ἄλλοι ἱερῶν; Καὶ^α σφό-
δρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν, ὡς
οἰκείους, στάσιν ἠγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον;
Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίονται;
Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σαφρονοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ^β
κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σαφρονησται ὄντες,^γ οὐδ' πολέ-
μιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνας
ὄντες κεροῦσιν, οὐδὲ οἰκῆσεις ἐμπρήσουσιν, οὐδὲ ὁμολογήσου-
σιν ἐν ἑκάστη πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς^δ εἶναι, καὶ
ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ ἐχ-
θροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς.^ε καὶ διὰ ταῦτα πάντα
οὔτε τὴν^η γῆν ἰβελήσουσι^ι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν
πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν^κ ἀλλὰ μέχρι^κ τούτου

*σ.—1 ποτ' ε.—^α διαλλαγησομένοι πε Η.—^ν νομίσεις Κ.—^ω ἡμέτεροι ε.—^χ οὐδ' ε.
—^γ οἰκείαν Η.—^δ οἱ add ΑΘΞΦΠτ.—^ε Καὶ om Π.—^β δουλείαν Φτ.—^γ π' ὀλέθρῳ
σαφρονησται ὄντες οὐ om ε.—^δ ὡς οὐ Π.—^ε αὐτοῖς ΠΔΚ, om ΘΞΦτ.—^ζ ἀεὶ om ΘΠ
ΦΔΚετ.—^η διαφθορᾶς Π.—^θ τὴν om ΘΦτ.—^ι ἐβέλουσι Ηπ.—^κ μέχρι ΑΠΔο: μέ-

penderet μέτριον εἶναι, vel aliud verbum
e διανοεῖσθαι eruendum, v. c. ἠγούοντο
(censuerent), sed eo omissio propter infi-
nitivum praegressum εἶναι etiam verbum
διανοεῖσθαι infinitivo exhibuit Plato.
Construe μέτριον εἶναι (sufficere) τοῖς
κρατοῦσι, ἀφαιρεῖσθαι τοὺς καρποὺς, ut
apud Demosth. p. 1098. t. ii. οὐδεμίαν
ὄσταν Λεωστράτου ἀφελόμενοι; pro ac-
cusativo personae etiam genitivus ad ver-
bum ἀφαιρεῖσθαι interdum adjungitur, v.
Koen. ad Gregor. p. 39. Fisch. ad Wel-
ler. t. iii. p. i. p. 485. Ast.
ὡς διαλλαγησομένων] De ὡς c. ge-
nitivo participii v. ad i. 1. Ceterum no-
bilissima haec est sententia, ut fertur,
Biantis. Philo de humanit. p. 713. A.
ἔτι καὶ φιλίας κοινωητέον, μὴ ἀπογινῶσ-
κοντας ἐχθρῶν, καὶ προκρουστέον, ὡς
φιλίας ἐσόμενος, ubi v. Mangei. t. ii. p.
401. Cf. Aristotel. Rhetor. ii. 13. 22.
Soph. Aj. 678. Ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς το-

σόν δ' ἐχθάρτεος, Ἦς καὶ φιλήσων ἀδῆς,
ubi v. Lobeck. p. 321. Wyttenb. Bibl.
Crit. vol. ii. p. i. p. 45. Ast. qui citat
in Addend. Demosthen. in Aristocrat.
p. 660.

ἄλλ' οὐ φιλέλληνας] Manca mihi vi-
detur oratio esse, ita fortasse explenda:
ἄλλ' οὐ φιλέλληνας (quod respicit affir-
mans responsio Καὶ σφόδρα γε) οἱ δὲ
(int. μὴ φιλέλληνας ὄντες) οὐδὲ—ἱερῶν.
Ast. qui sic in Addend. 'Locus ita
tunc scribendus est: ἄλλ' οὐ φιλέλλη-
νας (sc. ἔσονται); οἱ δὲ (μὴ φιλέλληνας
ὄντες) οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἠγήσου-
ται οὐδὲ κοινωήσουσιν—ἱερῶν; Ficinus,
qui vertit: Quare Gracorum amici.
Nempe omnem Graciam sibi conjunctam
existimabant et sacra habebunt, ut alicui
inter se communia, videtur legisse, ἄλλ'
οὐ φιλέλληνας ὄντες οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα
ἠγήσουται καὶ κοινωήσουσιν, ὅποτε ἡλ-
λοι, ἱερῶν;'

ποιήσονται τὴν διαφορὰν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἰτίοι ἀναγκασ-
θῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτιῶν ἀλγούντων^m δοῦναι δίκην. Ἐγὼ
μὲν, ἔφη,ⁿ ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἰαντίους^o τοὺς
ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι πρὸς δὲ τοὺς βαρβά-
ρους, ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους.^p [§. 17.] Τι-
111. i. 257. θῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι^q μήτε γῆν τίμη-
σειν μήτε οἰκίας ἐμπικράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε^r
καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν.

Ἄλλὰ γὰρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἰάν τις^s σοι τὰ
τοιαῦτα ἐπιτρέπη^t λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι^u ὃ ἐν τῷ
πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα^v εἴρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ
αὕτη ἢ πολιτεία γενέσθαι καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατὴ
ἔπει ὅτι γε, εἰ γένοιτο, πάντ' ἂν^w εἴη ἀγαθὰ^x πόλει^y ἢ γέ-
νοιτο, καὶ ἂ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολε-
μίοις ἀριστ' ἂν μάχοντο τῷ ἥκιστα^z ἀπολείπειν ἀλλή-
λους, γιγνώσκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόμα-
τα ἑαυτούς,^a ἀδελφούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ
συστρατεύοιτο,^b εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισ-
θεν ἐπιτεταγμένον,^c φόβον τε ἕνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἰ
ποτὲ τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο, οἷδ' ὅτι ταύτη πάντῃ^d
ἄμαχοι ἂν εἴεν. καὶ οἴκοι γε^e ἂ παραλείπεται ἀγαθὰ,
ὅσα^f ἂν εἴη αὐτοῖς, ὄρω. ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος πάν-

χρισ^g.—^h ὅθ om φτ.—ⁱ ἀλγούντων H.—^k μὲν οὖν ἔφη v.—^l Ἕλληνας q.—^m ἀλ-
λήλους. καὶ τοῦτο. τιθῶμεν q.—ⁿ Ἕλλησι q.—^o γε Hφππ.—^p τι v.—^q ἐπιτρέπει θ,
ἐπιτρέπει Π.—^r μνησθήσεται m.—^s ταῦτα πάντα φτ, πάντα τὰ τοιαῦτα Π.—^t τ'
ἂν...γένοιτο om v.—^u ἀγαθὰ φ, ἀγαθὰ γ.—^v πόλει γ, πόλεις φ, πόλεως θ.—^w μέ-
χοστο τὸ ἥκιστα m.—^x ἑαυτούς Am, ἑαυτοῖσους v: ἑαυτοῖς^g.—^y στρατεύοιτο m.
—^z ἐπιτεταγμένου q.—^a πάντῃ ταύτῃ v.—^b τε ΘΠΘΚστ.—^c ὄσ' v.—^d πάντα

ἀλγούντων] Bas. 2. ἀλγούστας et τοὺς
praetermittit ante ἡμετέρους. Ast.

§. 17. τιθῶμεν] Laudat Stob. xli. p.
258. usque ad υἱεῖς. Ast.

ἔπει ὅτι γε] Intellige, namque per se
patet, a. dictu non opus est, vid. ad i.
23. p. 352. B. Ast.

μάχοστο] Sic Stob. Ald. Bas. 1. et 2.
male, si quid video, Stephanus correxit
μάχουστο, quom e praecedentibus nihil
aliud nisi πόλις ut subjectum, quod di-
citur, suppleri possit. Haud dubie vero
Stephanus propter sequens γιγνώσκοντές

τε καὶ ἀνακαλοῦντες scripsit μάχοστο;
at particippia illa recte habent, etiam μά-
χοστο praecedente; sensu videlicet re-
spiciunt πόλις, sicuti cives saepissime
pro urbe et urbs pro civibus ponuntur;
hinc etiam nominativum sequuntur casum.
Ast.

ἑαυτοῖς] Dicunt Graeci ἑοσμα καλεῶν
τινί τι, vid. Heind. ad Phœdr. p. 222.
ad Cratyl. init. Ast.

ἂ παραλείπεται] Non male fortasse
haec verba ἂ παραλείπεται ita acciperentur
quasi per parenthesis posita. STEPH.

τα ταῦτα^β ὅτι εἴη ἄν, καὶ ἄλλα γε^β μυρία, εἰ γένοιτο ἡ πολιτεία αὕτη,^κ μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγει, ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἤδη^μ πειράμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πείθειν, ὡς δυνατόν καὶ ἡ δυνατόν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν εἴωμεν. Ἐξαιφνης γε^{III. i. 258. II. 472.} σύ, ἦν δ' ἐγώ, ὡς περ καταδρομῆν^ν ἐποίησω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγιγνώσκεις^ο στρατευομένην^ω ἴσως^ρ γὰρ οὐκ οἶσθα ὅτι μόγις μοι τὰ δύο^α κύματε ἐφυγόντι^τ νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις, ὃ ἐπειδὴν ἴδης τε καὶ ἀκούσης, πάνυ συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ἄκνουι τε καὶ ἰδεδοίκη^σ οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον^τ τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἄν, εἶφη, τοιαῦτα πλείω λέγης, ἥττον ἀφεθήσει ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν^α πῆ δυνατόν γίνεσθαι^τ αὕτη ἡ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ^ω μὴ διάτριβε.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τότε χρῆ^χ ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμῖς ζητοῦντες^τ ἀδικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν^σ δεῦρο ἤκομεν; Χρῆ^τ ἀλλὰ τί τοῦτό γ';^α εἶφη. Οὐδέν. ἀλλ' εἴαν εἴρωμεν οἷόν ἐστι^β δικαιοσύνη, ἄρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιῶσμεν μηδὲν δεῖν^σ αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῆ τοιοῦτον εἶναι οἷον δικαιοσύνη ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν εἴαν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς^α ἡ καὶ πλείεστα τῶν

ταῦτα ΑΠΦστ, om DKq: ταῦτα πάντα *σ.—^β γε om K.—^κ ἡ om m.—^ο τοιαύτη v.—^ρ αὐτὸ K.—^τ ἤδη ante αὐτὸ ponit v.—^ω καταδρομῆν ὅσπερ Φστ.—^ω γινώσκεις pr Φ, σὲ γινώσκεις τσ Θ, συγγιγνώσκεις m.—^ρ καὶ ἴσως m.—^α δύο m: δύο *σ.—^τ ἐφυγον. τί DK, φυγόντι mg D.—^σ ἰδεδοίκεν omnes cum σ, sed ΑΠ in ultima syllaba correcti.—^τ λέγων λόγον ΑΘΠΦDKqt: λόγον λέγειν *σ.—^α λέγειν Φστ et γρ Η.—^ω γίγνεται m.—^ω καὶ om K.—^χ τότε χρῆ ΑΕm: χρῆ τότε *σ.—^τ ζητοῦντε m.—^σ ἀδικία ΘΠD.—^α γ' add A.—^β ἐστὶ om Φστ.—^σ δεῖν om K.—^α αὐτῆς ἐγγύ-

στρατευομένη] Quid sibi velit hoc verbum, equidem divinare nequeo. Ut paucis dicam, scribendum esse suspicor *στρεφομένη*: *mihī effugium quaerenti et difficillimum, qui imminet, sermonem evitare cupienti*. Vid. de hoc verbo nota ad Phaedr. p. 252. Ficinus e voce *στρατευομένη* artificiosa interpretatione hunc sensum extorsit, *neque mihi ignoscis militiae laboribus jam defesso*. Ast.

τρικυμίας] *Fluctus maximi s. decumanī*, v. Politiani Miscell. Syllog. i. 86. t. i. Gruteri Thesaur. Crit. p. 103. Barnes. ad Eurip. Tro. 83. et interpreti. ad Ovid. Metamorph. xi. 580. Trist. i. 2.

Plat.

Vol. VI.

50. Nihil vero frequentius est translato vocis *τρικυμία* usu (v. Lambin. ad Lucret. iii. 299. Dorvill. ad Charit. p. 243. Drakenb. ad Sil. Ital. ix. 527.); imprimis de oratione difficili frequentatur. Sic Euthydem. 293. Α. *σῶσαι ἡμᾶς — ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου*. Vid. Dorvill. l. i. Ceterum imitatus est hunc locum Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 549. E. *τί γὰρ δεῖ, τὸ τρίτον ἐπανερχεῖν κύμα καὶ προσκατακλύσαι τὸν λόγον*. Ast.

λέγης] Ald. Bas. 1. et 2. λέγεις. Mox Ald. Bas. 1. et 2. ἀνακατατόμεθα.

Ast.

3 Z

ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη ἀγαπήσομεν. Πα-
 ραδείγματος ἄρα ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, ἐζητοῦμεν^ο αὐτό^ο τε
 III. i. 259. δίκαιοσύνην^ε οἷον ἔστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελείω^ς δίκαιον, ἧ^ι
 γένοιτο καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὐ καὶ τὸν
 ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους ἀποβλέποντες, οἷοι ἂν ἡμῖν
 φαίνωνται εὐδαιμονίας τε περί καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκα-
 ζώμεθα καὶ περί ἡμῶν αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὅς ἂν ἐκείνοις ὅτι^κ
 ὁμοιώτατος ἦ, τὴν ἐκείνοις^ι μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξειν, ἀλλ'
 οὐ τούτου ἕνεκα, ἵν' ἀποδείξωμεν ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσ-
 θαι. Τοῦτο μὲν, ἔφη, ἀληθές λέγεις. Οἷοι ἂν οὖν^μ ἦ-
 τόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὅς ἂν γράψας παράδειγμα,
 οἷον^ν ἂν εἴη^ο ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ
 γράμμα ἱκανῶς ἀποδοὺς μὴ ἔχη^ρ ἀποδείξει^{αι} ὡς καὶ δυνα-
 τὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τί
 οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμέν, παράδειγμα ἵποιοῦμεν λόγῳ
 ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἦττόν τι οὖν οἷοι ἡμᾶς λέ-
 γειν^ι εὐ τούτου ἕνεκα, εἰάν μὴ ἔχωμεν ἀποδείξει^{αι} ὡς δυνα-
 τὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι ὡς ἐλέγες; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ
 μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως· εἰ δὲ δὴ^ο καὶ τοῦτο
 προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδείξει^{αι} τῇ μάλιστα καὶ
 κατὰ τί δυνατώτατ'^ι ἂν εἴη, κάλιμ μοι πρὸς τὴν τοιαύτην^ν
 ἀποδείξει^ν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι.^ν Τὰ ποῖα; Ἀρ' οἷον
 III. i. 260. τέ τι πρᾶχθῆναι ὡς λέγεται, ἧ φύσιν ἔχει πρᾶξιν^ν λέξεως
 II. 473. ἦττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, καὶ εἰ μὴ τῷ δοκοῖ;^ς ἀλλὰ

τατα φτ.— ζητοῦμεν ΘΠΦDKστ.— αὐτῆν cori q.— ε δικαιοσύνη K.— τελείως
 add Artm.— libri el.— ζτι om ΘΦτ.— ἐκείνης AΘΠDK.— οὖν ἂν v.— οἷος ε.
 — ἧ Em.— ρ ἔχη AΠKτm: ἔχει °ε.— ἀποδείξει AEM: ἐπιδείξει °ε.— λέγειν
 εδ q: εδ λέγειν ε.— δεῖ K.— δυνατόν τ φτ.— αὐτῆν K.— διομολογήσαι τ.
 ὁμολόγησαι v.— πρᾶξιν φ.— δοκοῖ Πq, δοκοῖ H, δοκῆ cum °ε cori A.— σδ om

τὴν ἐκείνοις] Ald. Bas. 1. 2. et Cod.
 Reg. τὴν ἐκείνης, quod, Cornario præ-
 cunte, ut qui verterit, cum qui illius si-
 millimus sit, sortem illius simillimam
 habiturum esse, correxit Steph. Mox
 Bas. 1. et 2. οκείσαι pro οκῆσαι. Ast.
 τὸ μὲν τοίνυν] Laudat Stob. xii. p.
 259. ubi scriptum reperitur εἰ δὴ καλ-
 χρή. Ast.

πρὸς τὴν αὐτῆν] Sic Cod. Reg. addi-
 cente Ffino, rursus ad hanc demonstra-
 tionem hæc ipsa mihi fateare oportet.

Vulgo et Stob. τὴν τοιαύτην. Mox Ald.
 Bas. 1. et 2. διομολογήσαι, Stob. διομ-
 λόγησαι, quocirca Stephanus recte scrip-
 sit διομολόγησαι. Ast.

καὶ εἰ—δοκοῖ] Vulgo δοκῆ, solæce;
 καὶ εἰ enim vel cum indicativo vel cum
 optativo constructur, v. Phileb. 58. C.
 D. Phædon. c. 15. Alcib. i. p. 35. D.
 Theag. 130. D. Xenoph. Symp. ii. 20.
 Ast. qui sic in Addend. 'Rectius ha-
 beo, quod recepi, καὶ μὴ—δοκῆ.'

σὺν^α πρότερον^β ὁμολογεῖς οὕτως ἢ οὐ; Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα τῶ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῶ ἔργῳ δεῖν^γ γιγνόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ' εἰάν οἱοί τε γενώμεθα εὐρεῖν ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε, φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἅ σὺ ἐπιτάττεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων; ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν^δ ἀγαπήω. Καὶ γὰρ ἐγὼ, ἔφη. [§. 18.] Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς εἶοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε^ε καὶ ἀποδεικνύειν, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνοσ ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι^δ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἐνός, εἰ δὲ μή, δυοῖν, εἰ δὲ μή, ὅτι ὀλιγίσταν^ε τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων^ε τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἐνός μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μεταβαλόντος^ε δοκοῦμέν^η μοι^ι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπίσοι^κ ἂν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ ραδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ^λ δῆ^μ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴμι ὃ τῶ μεγίστῳ προεικάζομεν^ν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει^ρ γελῶτι τε ἀτεχνῶς^ρ ὡς περ κύμα ἐκ-^{ιιι. i. 261.} γελῶν καὶ ἀδοξία καταπλύσειν. σκόπει δέ^ρ ὃ μέλλω λέ-

DKq.— πρότερον ΘΠΦΚτ et pr D.— δεῖν ΑΞητμ, δεῖ ΘΠΦDKτ : δὴ τ.— ἂν om ΘΚφτ.— τε om K.— ἔλθῃ ΘΠΦDKτ.— ὀλιγοστῶν ΘΠΦΚ.— πικροτάτων φτ.— ε μεταβαλόντος Π, μεταβάλλοντος Em.— δοκεῖ μὲν τ.— μοι om φτ.— μεταπίσοι ΦDτ.— αὐτῷ v.— δῆ om Θφτ, δ' v.— προεικάζομεν ΑΘΠΦDKτ, προσκάζομεν v : παρεκάζομε *τ. legendum προηκάζομεν.— δ' om K.— μέλλω φ.

ἔργῳ δὴ] Ald. Bas. 1. 2. et Stob. δεῖ, solemni permutatione. Ast. καὶ γὰρ ἐγὼ] Stob. ἔργῳ et in progressis ante v. ἀγαπήων praetermittit ἂν. Ast.

§. 18. δοκοῦμέν μοι] Sic Cod. Reg. et Stob. Ald. Bas. 1. 2. et Steph. δοκεῖ μὲν μοι. Etiam Ficinus habet : *quo quodam modo ostendere possumus*. Ast. qui sic in Addend. 'Scribendum, ni fallor, *δοκῶ μὲν μοι*, quod reposuimus. *Δοκεῖ μοι* et *δοκῶ μοι* saepius inter se permutata reperiuntur. Vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 330.'

κύματι] Stob. σχήματι, vitiose. Ast. ὅσπερ κύμα ἐγγελῶν] Hæc verba pro insinititiis habeo; nimirum κύμα verbi κατακλύσειν explicandi causa simulque respectu ad præcedentia appositum est, et

ἐγγελῶν, ex progressu γελῶτι fictum, imagini uberius adumbrandæ inservit. Existimare enim non possum, Platonem vocem κύμα modo progressam ad νόημā imaginem exhibendam usurpasse, et in eodem orationis circuitu, in quo γελῶτι præcedit, ἐγγελῶν posuisse. Accedit, quod, rationem grammaticam si respexeris, in orationis nexum verba illa neutiquam quadrant, namque vel κύματι respectu ad γελῶτι, vel γελῶσι respectu ad κύμα esse deberet. Orationis objectum, quod dicitur, est subjectum verbi εἰρήσεται, scilicet ἐν οὐ σμικρὸν γε οὐδὲ ραδίον, δυνατὸν δὲ (et hæc est sententia statim pronuntianda, aut philosophos regere aut reges philosophari debere), et subjectum verborum εἰ καὶ μέλλει κατακλύσειν (int. τοῦτο τὸ βῆμα) tertia est persona eaque

γειν. Λέγει, ἔφη. Ἐὰν μὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε^α καὶ ἰκαπῶς, καὶ τοῦτο^β εἰς ταῦτον ζυμπίση, δύναμις τε πολιτικῆ καὶ φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ' ἑκάτερον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ᾧ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ^γ οὐδὲ τῷ ἀνθρώπινῳ γένει, οὐδὲ αὐτῇ^δ ἢ πολιτεία μὴ ποτε^ε πρότερον φυῆ^ς τε εἰς τὸ δυνατόν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ,^ς ἦν νῦν λόγῳ διελθλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν ὁ ἔμοι πάλαι^β ὄκρον ἐτίθησι λέγειν, ὁρᾶντι ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη^γ τις εὐδαιμονήσειν^δ οὔτε ἰδία οὔτε δημοσία. Καὶ ὅς, ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σὲ πάνυ πολλούς τε καὶ οὐ^ο φαύλους νῦν οὕτως, οἷον ρίψατας
 11. 474. τὰ ἰμάτια, γυμνοὺς^ε λαβόντας ὅ τι ἑκάστῳ παρῆιτυχε ὄπλον, θεῖν διατεταμένους^ς ὡς θαυμάσια ἐργασομένους.^β

—^α γ γλώσσας τί τις ἀπερχοῦς q.—^β δὴ φκ.—^γ ἐὰν δὲ μὴ ἔσθιδεκε, ἐὰν δὲ μὴ φγ.—
 ἰ βασιλεῖς omnes cum τ, sed ΑΠ in ultimis litteris correcti.—^δ τε om φθ.—^ε ταν-
 τὸ κ.—^ς δ' m.—^ζ ἀπὸ τ.—^η φυῆ τὸ φ.—^θ φῶς κ, φῶς φ, φῶσαι omisso τε σ.—
 —^ι βου τ.—^κ πάλαι φθδκε.—^λ ἄλλη q.—^μ εὐδοκίμῃσιεν m et, γρ τ, κ.—^ν οὐ
 om m.—^ξ γυμνοὺς m.—^ο διατεταμένους ΑΠφππ, διατεταμένους q: διατεταμένους

infinita (nostrum man, v. ad iii. p. 400. A.) Ceterum Stob. exhibet ἀταξίαν καταλύσειν. Ast.

ἐὰν μὴ] Nobilissimum hoc effatum dici non potest, quot vel imitati fuerint vel respexerint. Ea quae nunc ad manum sunt: Platon. quae fertur, Epiat. vii. p. 326. A. B. Muson. in Stob. xlvii. p. 386. Aristid. Orat. t. ii. p. 154. Themist. Orat. ii. p. 40. A. viii. p. 107. C. Justin. Mart. Apolog. i. 2. p. 45. B. ed. Venet. Gregor. Naz. Epist. 140. p. 866. B. Lactant. Div. Institut. iii. 21. §. 6. De Marco Aurelio Julius Capitolin. in Histor. Aug. c. xxvii. sententia Platonis semper in ore illius fuit, florere civitates, si aut philosophi imperarent, aut imperatores philosopharentur. Joann. Sariabur. Polycrat. iv. 6. 'tum demum republicas fore beatas asseruit (Socrates), si eas philosophi regerent aut rectores earum studere sapientiae contigisset.' Alia laudavit Gataker ad M. Antonin. Inepte, ut solebat de Platonica philo-

sophia, judicavit de hac sententia Meiners in Hist. Doctr. Gr. t. ii. p. 786. Ast.

τοῦτο ἐς ταυτὸν ζυμπίση] Respexit Plutarch. Num. p. 73. D. et Cicero. Vit. p. 887. E. Ast.

μήποτε—φῶς] Vide ad i. 15. Ast. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] Magis placet quae affertur lectio, χαλεπὸν γὰρ εἰδέναι ὅτι οὐκ ἂν etc. ΣΤΕΡΝ.

πειθῶ] Correctio haec est Cornarii, quae haud dubie e Ficini versione (nam haud facile persuadetur) fluxit. Ald. Bas. 1. et 2. vitiose habent ἰδῶν. Ast.

ἐκβέβληκας] De conjectura reposuimus (v. ad i. 17. ὅταν ἐμβάλλῃ λέγων) pro ἐκβέβληκας. Ast.

νῦν οὕτως] Sic ut sunt, h. e. statim. vid. Markland. ad Maxim. Tyr. xvi. 1. et nostra ad Phaedr. p. 247. Sequens ὅλον est fere, fortasse. Ast.

διατεταμένους] Contento s. cūctis gēda, scripsimus pro eo, quod vulgo legitur, διατεταμένους, quod sensui adver-

οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτων^κ αἴτιος; Καλῶς γ', ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλὰ τοί σε^ι οὐ προ- 111. i. 262.
 δῶσα, ἀλλ' ἀμυνῶ οἷς δύνάμαι· δύνάμαι δὲ εὐνοία τε καὶ
 τῷ^μ παρακελεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελείστε-
 ρόν σοι ἀποκρινοίμην.^ν ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοήθον πειρῶ
 τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ἢ σὺ λέγεις. Πει-
 ρατέον, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ καὶ σὺ^ο οὕτω μεγάλην ζυμμα-
 χίαν παρέχει.^ρ ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν^ι πῆ^ρ
 ἐκφεύξεσθαι οὐς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φι-
 λосоφους τίνας λέγοντες^σ τολμῶμεν φάναι δεῖν ἀρχεῖν, ἵνα
 διαδῆλων γενομένων^ν δύνηται τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος
 ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει^ν ἀπτεσθαι τε φιλοσοφίας^ν ἠγε-
 μουσύνειν τ' ἐν πόλει,^ω τοῖς δ' ἄλλοις μήτε ἀπτεσθαι ἀπο-
 λουθεῖν τε τῷ ἠγουμένῳ. "Ὡρα ἂν εἴη, ἔφη,^ξ ὀρίζεσθαι. "Ἴθι
 δὴ, ἀκολουθήσον μοι τῆδε, εἰὰν αὐτὸ ἀμῆ γέ πῃ^ν ἰκανῶς
 ἐξηγησώμεθα. "Αγε, ἔφη.^ζ 'Αναμιμνήσκεις οὖν γε, ἦν δ'
 ἐγώ, δεήσει, ἢ μέμνησαι, ὅτι ὄν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι,^α δεῖ φα-
 νῆναι αὐτόν, εἰὰν ὀρθῶς λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου,
 τὸ δὲ μῆ, ἀλλὰ πᾶν στέργοντα; [§. 19.] 'Αναμιμνήσκεις,
 ἔφη,^β ὡς εἰοικε, δεῖ· οὐ γὰρ πᾶν γε εἰνοῶ.^ς Ἄλλα,^ς εἶπον, ἔκρε-
 πεν, ᾧ Γλαύκων, λέγειν ἂ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῶ οὐ πρέπει
 ἀμνημονεῖν ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧρα τὸν φιλόπαίδα καὶ ἐρωτικὸν 111. i. 263.
 ἀμῆ γέ πῃ δάκνουσί τε καὶ κινουῖσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι
 ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε
 πρὸς τοὺς καλοῦς; ὁ μὲν, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαι-

*σ.— ἐργασαμένους Π.— ἀμνη DKQT et corr A. ἀμύνειν v.— τούτων ἦν δ' ἐγὼ K.— ἀλλ' ἀτοῖς v.— τὸ π.— ἀποκρωδύμαι ΘΦτ.— σοι π.— παρέχει Ππ, παρέχει ΘΦστ et corr A: παρέχεις *σ.— μέλλομένι q.— ποι Θ.— λέγοντας π.— ἠγουμένων Θτ.— φύσει om ΕΥ.— φιλοσοφία Θ.— ἐν πόλει ΑΘΠε, ἐν πολέμῳ Φτ: ἐν τῇ πόλει *σ.— ἔφη εἴη Φστ.— ἀμνητέη ΘΠΦΚ.— ἔγε ἔφη ΑΘΠΦDK qt: ἔγε δὴ ἔφη *σ.— τί Α.— τούτων ΘΦτ.— ἀλλ' ὡς, in mg posito ἄλλον, D.

astur; nam equum tāξι esse potest in turba tumultuantium? Et centies hæc verba inter se permutata inveniuntur. De quo vid. Dorvill. ad Charit. p. 643. Adresch. ad Thucyd. p. 788. et Heusd. Spec. Crit. p. 105. Ast.

τωθαζόμενος] I. e. λοιδορούμενος; vid. Schol. ad Hipp. Maj. p. 133. et Ruhn-

ken. ad Tim. p. 261. Ast.

καλῶς—ἐγὼ ποιῶν] Int. αἰτίας εἰμι, h. e. καλῶς ἐγὼ ποιῶ αἰτίας ἔν; vid. nostra ad Phædr. p. 253. Ast.

§. 19. οἱ ἐν ᾧρα—δάκνουσι] Vid. Plutarch. de Leg. Poet. p. 44. F. Lucret. iv. 1154. Senec. Epist. 120. §. 8. 9. Ast.

νεθήσεται^d ὑφ' ὑμῶν,^e τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ^f διὰ μέσου τούτων ἑμμετρῶτατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικούς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι μελιχλῶρους^g δὲ καὶ τοῦνομα οἶει τίνος^h ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἔραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα, εἰς ἐπὶ ἄραⁱ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθί τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδίνα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούτων ἐν ἄρα. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρατικῶν ὅτι οὕτω ποιούσι,ⁱ συγχαρῶν

11. 475.

—^d ἐπαινεῖται Hm. —^e ἡμῶν D. —^f δὴ om HKQ. —^g μελιχλῶρους...εἶναι om DK. μελιχλῶρους γρ A, τὸ δὲ μελιχλῶρον (omissis δὲ καὶ) q: μελαγχλῶρους *r. —^h τίνος ἄλλου τοῦνομα οἶει εἶναι q. —ⁱ ποιούσιν οὕτω K. —^k δαί A. —^l ποιούσιντα r.

οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς] Non pœnitebit Horatium in Serm. i. 3. 37—48. contulisse: 'Illuc prævertamus; amato-rem quod amica Turpia decipiunt cœcum vitia, aut etiam ipsa hæc Delectant; veluti Balbinum polypus Hagnæ. Vellem in amicitia sic eraremus, et isti Erro-ri nomen virtus posuisset honestum. At pater ut gnati, sic nos debemus amici Si quod sit vitium, non fastidire. Strabonem Appellat Pætum pater; et Pul- lum, male parvus Si cui filius est, ut abortivus fuit olim Sisyphus; hunc Va- rum, distortis cravibus; illum Balbu- tum Scaurum, prævis fultum male talis.' l. 7. (474. E.) FAHSE.

τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν] Vid. Plutarch. l. l. et in libro, quo modo Adulat. ab Amic. Intermosc. p. 56. D. Cf. Horat. Serm. i. 3. ubi v. Lambin. qui etiam ad Lucret. l. v. 1752. conf. Aristænet. Epist. i. 18. ubi διὰ μέσον et ἑμμετρῶτατα scribitur. De voce γρυπὸν v. nostra ad Phædr. p. 231. ibique laudatis adde Liban. Epist. 114. p. 60. ed. Wolf. τὴν δὲ γρυπὴν κείνην καὶ βασιλικὴν οὐκ ἠμελήσθα. Ast.

μελαγχλῶρους] For. μελιχρῶους, vel potius μελιχρόον, in genitivo sing. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'Scripti μελιχρῶους, sive μελιχρόον quod itidem per talem ὑποκορισμὸν qualem hic indicat Plato, dictum invenitur: sed multo vicinior est vox μελιχλῶρους illi μελαγχλῶρους quam hic habemus. Legimus autem μελιχλῶρον ita blandiente dictum τῇ ἐρωμένη, apud Theocritum Idyll. x. 26. Βομβόκα χυρῆσσα, Σίβαν καλέουσι τυ πάντες, Ἰσχρὸν, ἀλιόκαστον' ἐγὼ δὲ μένος μελιχλῶρον. Sed genitivus μελαγχλῶρον

videtur aptior futurus, ut τοῦνομα μελαγχλῶρον intelligamus ipsam μελαγχλῶρον appellationem.'

μελιχρῶους] Sic Stephanus conjecit (apponens: 'vel potius μελιχρόον, in genitivo sing.' male: namque μελιχρῶους casum vocis τοῦνομα sequi debet, v. Heind. ad Thæstet. §. 19.) quod Plutarch. l. l. confirmat; accedit Lucretius l. l. Et in universum μελιχρῶους veteribus erat nomen ἐρατικόν (cf. Jacobs. ad Anthol. Gr. v. ii. p. iii. p. 64.). Sic Meleag. xxxi. 1. Antholog. t. i. p. 101. p. 146. Dioscorid. v. 3. p. 245. Vulgo legitur μελαγχλῶρους, quod Lambinus ad Horat. Serm. i. 3. 38. in μελιχλῶρους (quod exhibet Schol. Ruhnk. p. 168.) mutari jussit, ut et Stephanus Aristænetus exhibet μελιχρῶους. Tollii conjecturam ad Lucian. calumn. non temere credend. v. viii. p. 404. Bip. satius est silentio præterire. Ceterum vid. Cicor. de Nat. Deor. i. 29. Ast.

μελαγχλῶρους] Quod Stephanus ex versione Ficini, quæ est, pallidum autem adolescentem etc. collegerat, μελιχλῶρους, id ego in Cod. Paris. a me consulto inveni scriptum. FAHSE.

πάσας φωνὰς ἀφίετε] Proverbialis fere locutio. Euthydem. 293. A. πάσων ἔβη φωνὴν ἤφιεν. De Legib. x. 890. D. πάσων τὸ λεγόμενον φωνὴν λέγται τῇ παλαιῷ νόμῳ ἐπικουρον γίνεσθαι λόγῳ, ὥς εἰσι θεολ. Ast.

ἐπ' ἐμοῦ] Ita, ut me tanquam exem- plum respicias. Vid. de hac præpositio- nis ἐπὶ potestate exempla Fischeo collecta ad Weller. t. iii. p. ii. p. 232. Ast.

τοῦ λόγου χάριν. Τί δ',^κ ἦν δ' ἐγώ, τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιῶντας^λ ὄρας; πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους^μ γε,^ν ὡς ἐγῶμαι, καθορᾶς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγήσαι δύνωνται τριττυναρχοῦσι, κἄν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμῶνται,^ο ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως^ρ τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῆ μὲν οὖν. III. i. 264.
 Τοῦτο δὴ^α φάβι ἢ μὴ^β ἄρ' ὄν' ἂν τινος^γ ἐπιθυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἶδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Παντός, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν^δ ἐπιθυμητὴν εἶναι οὐ τῆς μὲν, τῆς δ' οὐ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ ἔρον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα τί τε χρηστὸν καὶ μὴ, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ^ε οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὡς περ τὸν περὶ τὰ σιτία^ς δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμὲν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὁρθῶς γε φήσομεν. . Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐβέλοντα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκη φήσομεν^ζ φιλόσοφον. ἦ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη, Πολλοὶ^η ἄρα καὶ ἄτοποι εἰσονται σοι τοιοῦτοι· οἱ τε^θ γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν^ι χαίροντες τοιοῦτοι

ἄνται

^μ φιλοτίμους III.—^ν γε om v.—^ο τιμᾶσθαι ΘΠΦDqr, τιμᾶσθαι v.—^ρ ὅλως II.—^σ τοῦτο δὴ] καὶ τοῦτο δεῖ v.—^τ ἂν ΑΘΞΦτπτ, ἂν II, οὐ q: οὖν *γ.—^υ τινα q.—^ζ φήσομεν σοφίας v.—^η φιλομαθεῖν K.—^θ σιτίων Φτ.—^ι θήσομεν v.—^κ πολλὸ III.—

τριττυναρχοῦσι] Vid. Schol. Ruhnk. p. 167. Cf. Pollux. viii. 8. 109. Ast.

τιμῶνται] Ald. et Bas. I. τιμᾶσθαι. Bas. 2. τιμῶμαι. Ast.

φάβι ἢ μὴ] *Affirma vel nega*; sic Gorg. p. 475. E. ἢ φάβι ἢ μὴ, ἢ ἐρωτᾶ. Ast.

ὄν ἂν] For. ἂν ἂν τινος ἐπιθυμ. STEPH. qui sic in Not. 'De hac lectione ideo etiam minus dubito, quod antea dixerit itidem, ἔτι ἂν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φῶμεν αὐτὸν, ἔαν etc. Adde quod a particula οὖν facile absorberi ἂν, ob similem sonum, potuit: et errorum qui ex ea re originem habuerunt exempla in aliis harum etiam annotationum locis ex-

tant.'

ἀρ' ἂν ἂν τινος] Sic Stephanus correxit vulgatum ἀρ' οὖν ἂν τινος, sensu postulante et Ficino addicente, ut qui verterit, *num cum, quem amare quippiam dicimus, omnem illam rem ardere dicemus?* Idem exhibet Cod. Ven. Ast.

περ—δυσχεραίνοντα] Alias a Platone cum simplice accusativo construitur, vid. Heind. ad Gorg. §. 12. Ast.

τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς] Vid. Plutarch. Vit. Ciceron. t. i. p. 861. E. Ast.

οἱ τε γάρ] Sic Cod. Reg. et Ven. Ficinus quoque vertit, *nam qui spectaculorum avidi sunt.* Vulgo *βοτε γάρ.* Ast.

εἶναι, οἳ τε φιλόσοφοι ἀποκώτατοί τινες εἰσιν ὡς γ' ἐν φιλο-
 σόφοις τιθέναι, οἳ πρὸς μὲν λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν
 ἐκόντες οὐκ ἂν ἐβέλοιν ἐλθεῖν, ὡς περ δὲ ἀπομεμισθηκότις
 III. I. 265. τὰ ἄτα ἱπακοῦσαι πάντων χορῶν περιβίουσι^b τοῖς Διονυσίοις
 οὔτε τῶν κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κάμας ἀπολειπόμε-
 νοι. τούτους οὖν πάντας καὶ ἄλλους^c τοιοῦτων τινῶν^d μαθη-
 τικῶν^e καὶ τοὺς τῶν τεχνυθρίων φιλοσόφους φήσομεν;^f Οὐ-
 δαμῶς, εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν^g φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ
 ἀληθινούς, ἔφη, τίνας λέγεις;^h Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ'
 ἐγώ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτοⁱ μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ
 πῶς αὐτὸ^k λέγεις; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ραδίως πρὸς γε
 ἄλλον^l σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσει μοι τὸ τοιοῦδε. Τὸ ποῖον;
 [§. 20.] Ἐπιιδῆ ἐστὶν ἐναντίον καλὸν^m αἰσχυρῶ,ⁿ δύο αὐτῶ
 II. 476. εἶναι. Πῶς δ' αὖ; Οὐκοῦν ἐπιιδῆ δύο, καὶ ἐν ἰκάτερον;
 Καὶ^o τοῦτο. Καὶ περὶ^p δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ
 καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν ἰδῶν περί ο αὐτὸς λόγος, αὐτὸ
 μὲν ἐν^q ἕκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωματίων καὶ
 ἀλλήλων κοινωρία πανταχοῦ^r φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσ-
 θαι ἕκαστον. Ὄρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτη τοίνυν, ἦν δ'
 ἐγώ, διαίρῳ, χωρὶς μὲν οὐς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε

† εἶπε τ.— μαθητῶν E.— δὲ δ' m, ὅτι οὐ δεῖ γ' ε.— δ' ἀποκρίσει q.— ε ἄλλων ε.—
 ἢ τινὰς φτ.— μαθητικῶν φ et pr Ar: μαθηματικῶν * ε.— εἶπωμεν ε.— ε μὲν
 om DKq.— τίνας λέγεις ἔφη φτ.— τοὺς m.— αὐτῶ m.— ἄλλων m.— καλῶ
 em.— αἰσχυρὸν ε.— καὶ ante τοῦτο om ε.— περὶ δὲ φτ.— ε om m, post

τῶν κατὰ κάμας] Dionysia rustica memorat etiam Æschines adv. Timarch. p. 197. A. observante Wytttenbachio in Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 59. Ast.

τούτους οὖν πάντας] Landau l. I. Clemens Alexandr. Strom. i. 19. 315. D. p. 378. t. i. ed. Post. Cyrill. contr. Julian. v. p. 179. E. et Theodoret. Theophrast. i. p. 470. C. Theodoret. exhibet ἑπάρτας καὶ τοὺς ἄλλους. Ast.

μαθηματικῶν] Si mendo caret hæc scriptura, dicendum erit μαθηματικῶν non alios esse quam μαθητικούς. quos nimirum et φιλομαθεῖς videtur appellare. Sic autem ἐρωτηματικῶν antea non aliud quam ἐρωτητικῶν significare vidimus. STERN.

μαθηματικῶν] Scripsimus pro μαθημα-
 τικῶν, de Stephani conjectura; μαθη-

ματικῶν enim semper fere is dicitur, qui altioribus disciplinis (v. Aul. Gell. i. 9.) studet, vid. Fabric. ad Sert. Empir. adv. Mathem. p. 214.; hic vero de artibus ac rebus quibusdam vilioribus sermo est. Mox a Clem. libro τοῦτ' et a Cyrillo τῶν ἀβαστ; deinde Clem. et Theodoret. θήσομεν exhibent pro φήσομεν. Ast.

ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις] A Theodoret. libris abest particula μὲν, sed recte habet, etiam si ἔξ non sequatur, ut l. viii. 4. p. 549. C. πρῶτον μὲν—ἔπειτα. Theet. 156. C. ἴσον μὲν. Aristoph. Ran. 378. Av. 1214. 1220. Cf. Heind. ad Charma. p. 97. Theet. §. 49. et Cratyl. p. 26. Ast.

τοὺς δὲ ἀληθινούς] Landau Clemens Alexandr. Strom. v. 3. p. 553. A. Ast.

καὶ φιλοτίχους καὶ πρακτικούς, καὶ χωρὶς αὖ περὶ ὧν ὁ λόγος, οὓς μόνους ἂν τις ὀρθῶς προσείποι^α φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οἱ μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, φιλήλοοι καὶ φιλοθιά-
 μονες τὰς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χροῶς καὶ III. i. 266.
 σχήματα καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν^β ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάζασθαι. Ἐχει γὰρ οὖν δὴ, ἔφη, οὕτως. Οἱ δὲ δὴ ἐκ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ εἶναι τε καὶ ὀρθῶν καθ' αὐτὸ^γ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν^δ εἶεν; Καὶ μάλα. Ὅ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος μῆτε νομίζων μῆτε, ἂν τις ἠγῆται ἐπὶ τὴν γνώσιν αὐταῦ, δυνάμενος ἔπεσθαι, ὄναρ ἢ ὑπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; σκόπει δέ. τὸ ὄνειρώ-
 τειν ἄρα οὐ τὸδε ἐστίν, εἴαν τ' ἐν ὑπῶν τις^ε εἴαν τε ἐγρηγο-
 ρῶς τὸ ὅμοιον τα^ς, μὴ ὅμοιον^ς ἀλλ' αὐτὸ ἠγῆται εἶναι ἄ^β ἴοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἂν, ἦ δ' ὅς, φαίην ὄνειρώττειν τὸν^ς τοιοῦ-
 τον. Τί δέ;^δ ὁ τᾶναντία τούτων ἠγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα, καὶ^ε οὔτε τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἠγούμενος, ὑπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ζῆν; Καὶ μάλα,^ε ἔφη, ὑπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος^ς γνώμη^η ἂν ὀρθῶς φαίμεν εἶναι, τοῦ δὲ δοξᾶν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, εἴαν ἡμῖν χαλεπαίνει^η οὗτος, ὃν φάμεν δοξάζειν ἀλλ' οὐ γιγνώσ- III. i. 267.
 κειν, καὶ ἀμφισβητῆ ὡς οὐκ^κ ἀληθῆ λέγομεν, ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἡρέμα ἐπικρυπτόμενοι ὅτι

ἡ
 ἕκαστον ponit τ.— πανταχοῦ Ε, πολλαχοῦ Γ.— προσείπη Ηφτ.— ποι.— τὸν νοῦν ΘΦDKστ et corr HIL.— ὅς^γ q.— εἰαυτὸ στ.— ἂν om ΦDKστ.— ἐστὶν DK.— τὸ πρ q, om K.— μὴ τὸ ὅμοιον K.— δ m.— τὸ K.— τὸ om φτ.— κα... ἠγούμενος om φ : καὶ om m.— μά^λ ετ.— γιγνώσκοντος τ.— γνώσιν σ.— χαλεπαίνει ΑΘΠΦDKστ, χαλεπαίνειν τ : χαλεπήρη τ.— οὐ καλῶς φτ.— ὑγαίνοι φ.

§. 20. τὴν φύσιν] Cod. Reg. et Bas. 2. τὸν νοῦν. Ast. ἐπὶ τῆς γνώσιν ἀποσθ] Possunt hæc verba vel præcedentibus vel sequentibus jungi, eodem mansente sensu. Quod autem hic ἠγασθαι, alibi ἔγαν dicit, de eodem re sive de eodem hominum genere loquens : circa finem hujus libri, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ἄρῶντας, μηδ' ἄλλῃ ἐπ' αὐτὸ ἔγαντι δυνάμενους ἔπεσθαι. Phil.

ΣΤΕΡΗ. ὄναρ ἢ ὑπαρ] Somnians an vigilans, h. e. specie an vere, vid. nostra ad Phædr. p. 393. Ast. ἀληθῆ] Bas. 2. ἄλλος χαλεπήρη. Ast. ἐπικρυπτόμενοι] Consillium nostrum ipsi persuadendi eumque ad sanam mentem reducendi celantes s. dissimulantes, ut ne correctioni repugnet. Ast.

- οὐχ ὑγιαίνει;¹ Δεῖ γέ τοι δή, ἔφη. "Ἴθι δὴ,^m σκόπειⁿ τι ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ᾧδε πυνθανώμεθα^o παρ' αὐτοῦ, λέγοντες ὡς εἴ τι οἶδεν οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδοτά τι· ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε. ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει^p τι ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι^q γιγνώσκει τι. Πότερον ὃν ἢ οὐκ ὄν;^r "Ὅν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθεῖη; Ἰκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλειοναχῆ^s σκοποῖμεν,^t ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὃν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὄν δὲ μηδαμῆ πάντῃ ἀγνωστον; Ἰκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει ὡς εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κείτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὐτῷ μηδαμῆ ὄντος; Μεταξύ. Οὐκοῦν ἐπὶ^w μὲν τῶ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνωσία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τῷ^x μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ^y τούτῳ^z μεταξὺ τι^a καὶ^b ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι^c τυγχάνει^d ὃν τοιοῦτον;^e Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν λέγομέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὐ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης ἢ τὴν αὐτήν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τίτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν^f ἑκατέρα τὴν αὐτῆς.^g Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη^h μὲν ἐπὶ τῷ ὄντι τίφουκε

—^m alterum δὴ om K.—ⁿ σκοποῖμεν ΘΦε, σκοποῦμεν ΠΔΚ.—^o πυνθανώμεθα H.—

^p ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει] οὐ γιγνώσκειν ΘΦε, οὐ γιγνώσκων ΠΔ, οὐ γιγνώσκει Kq.—^q ὅτι οὐ Φε.—^r ὄν om ΦΚε.—^s πλειοναχῆ Hm.—^t σκοποῖμεν Φ, σκοποῦμεν H.—^v εἰλικρινούς K.—^w εἰ ἐπὶ q.—^x τῷ ante μὴ om ΑΘΠΦε.—^y ἄρα Φ, post ἐπὶ ponit ε, om ΑΠΔQm et pr Θ.—^z τούτῳ ΑΘΗΠΚεμτ: τούτων ε.—^a τι om ε.—^b καὶ ante ζητητέον om ΘΦε.—^c τι post ὄν ponit v.—^d τυγχάνει ΦΚ.—^e τοιοῦτο ΘΦε.—^f κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν om ΘΗΠΦΔΚετ: quae sequebantur, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, omisi cum ΑΗq.—^g ἑκατέρα τὴν αὐτῆς om H: ἑκατέρα τῆς αὐτῆς ΘΦε.—

κἂν εἰ—σκοποῖμεν] Vitiosa est haec scriptura. Ni fallor, excidit ἢ, e quo ei enatum, et genuina scriptura erat: ἰκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, ἢ καὶ πλειοναχῆ σκοποῖμεν, ὅτι—ἐγνωστον. Sensus perspicuus est. Ἰκανῶς ἔχειν est satis tenere s. scire; eodem sensu Phædon. p. 298. Cf. Boissonad. ad Philostrate. Heroic. p. 350. Cod. Reg. pro σκοποῖμεν exhibet σκοποῦμεν, quod ut locum habere possit, legi deberet ἔχομεν, εἰ; nam κἂν εἰ, eliamis, non quadrat in orationem. Ast.

τούτων] Ald. Bas. 1. 2. τούτῳ. Ast.

δύναμιν ἑκατέρα] Sic legendum esse sensus docet. Vulgo scribitur κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Cod. Reg. exhibet: ἐπιστήμη, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Bas. 2. vero: ἐπιστήμη κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τὴν αὐτῆς. Ast. ἐπιστήμη] Vulgo: ἐπιστήμης μὲν, ἐπὶ τῷ ὄντι. Ceterum ἐπὶ τῷ ὄντι πέφουκε γνῶναι est i. q. ἐπὶ τῷ ὄντι τέτακται τε καὶ πέφουκε γνῶναι, ὅς ἐστι τὸ ὄν. Sic c. 21. ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι (πέφουκε) τὸ ὄν γνῶναι, ὅς ἐχει. Ast.

γνώμαι ὡς ἔστι τὸ ὄν· μᾶλλον δὲ ᾧδὲ μοι δοκεῖ πρότερον¹ ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι. Πῶς; [§. 21.] Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι² τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα³ ἢ δυνάμεθα καὶ ἄλλο πᾶν ὃ τί περ ἂν δύνηται, οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοήν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἀλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὃ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὐ τέ τινα χροῖαν ὄρω οὔτε σχῆμα οὐ τέ τι τῶν τοιούτων οἷον⁴ καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων⁵ εἶνα διορίζομαι παρ' ἑμαυτῶ τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα. δυνάμεως δ' εἰς ἐκείνο μόνον βλέπω ἐφ' ᾧ τε ἔστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτη ἐκάστην αὐτῶν δυνάμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῶ αὐτῶ⁶ τεταγμένην⁷ καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην⁸ τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη. 111. i. 209. Δεῦρο δὴ κάλιον, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ ἄριστε. ἐπιστήμην πότερον δυνάμιν τινα φῆς εἶναι αὐτήν, ἢ εἰς τί γένος τίθης; Εἰς⁹ τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐρῶμενιστατήν. Τί δέ;¹⁰ δόξαν εἰς δυνάμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν;¹¹ Οὐδαμῶς, ἔφη· ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ ἄλλο τι ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον¹² γε¹³ πρότερον ὠμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμάρτητον τῶν¹⁴ μὴ ἀναμαρτήτων ταυτὸν ποτέ¹⁵ τις 11. 478. νοῦν ἔχων τίθει; Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ δῆλον ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα¹⁶ ὁμολογεῖται ἡμῖν. Ἔτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα¹⁷ ἕτερόν τι δυναμένη ἐκατέρω αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγ-

¹ ἐπιστήμης ε.—² πρώτων K.—³ δὴ m.—⁴ ἢ δυνάμεθα om ΘΠΦDKqr.—⁵ οἷον ΘΞ ΠDKom.—⁶ βλέπων Hm.—⁷ τῆ αὐτῆ ΑΘΠΦπ: τὸ αὐτὸ *ε.—⁸ τεταγμένη φτ.—⁹ καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην om φτ.—¹⁰ ὃ m.—¹¹ εἰ ε.—¹² τοῦτ' m.—¹³ δὲ A.—¹⁴ φήσομεν ε.—¹⁵ ἄλλως q.—¹⁶ τε φτ.—¹⁷ τῶ...ταυτὸν om ε.—¹⁸ ποτέ om Θφτ.—¹⁹ ἐπιστήμης δόξα ΑΘΠΦDKqrπ: δόξα ἐπιστήμης *ε.—²⁰ ἄρα om Θφτ.—²¹ γὰρ K.

§. 21. δ—τὸ εἶδος] Relativum cum nomine, addito articulo, ut Politic. p. 269. B. δ ὅ ἐστι πᾶσι τοῖσι αἰτίαι τὸ πάθος οὐδεὶς εἴρηκε. Soph. Antig. 404. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 574. Herm. ad Viger. p. 711. Ast.

τῶν] In Ald. exempl. est τινὰς, quod nullum habere hic locum potest: sed nihilo magis convenit huic loco τινὰς, quod tamen in Basil. editione pro illo

τινὰς substitutum fuit. Cæterum pro nomen αὐτὴν negotium lectori fassessere non debet, quum et sibi talia ejus pleonasmus inveniatur. In iis vero quæ proxime sequuntur deesse videtur vox ἄλλο: ut ita legatur, ἢ εἰς τί γένος ἄλλο τίθης. STEPH.

ἐρῶμενιστατήν] Int. αὐτὴν οὖσαν: ut quæ omnium facultatum validissima sit. Ast.

κη. Ἐπιστήμη μὲν γέ^c του ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὄν γινῶναι ὡς ἔχει; Ναί. Δόξα^d δέ, φαμέν, δοξάζει; Ναί. Ἡ ταῦτον ὁ περ^e ἐπιστήμη γιγνώσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστὸν τὸ αὐτό; ἢ^f ἀδύνατον; Ἀδύνατον,^e ἔφη, ἐκ τῶν ἀμολογημένων, εἴ περ ἐκ^g ἄλλῃ ἄλλῃ δυνάμει πέφυκε, δυνάμεις δὲ ἀμφοτέραί ἔσονται,^h δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ ἑκατέρω, ὡς ἔφαμεν.ⁱ ἐκ τούτων δὲ οὐκ ἐγχερεῖ γνωστόν καὶ δοξαστὸν ταῦτόν^k εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὄν γνωστόν, ἄλλο τι ἂν^l δοξαστὸν ἢ τὸ ὄν εἴη; Ἄλλο. Ἄρ^m οὐνⁿ τὸ μὴ ὄν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τὸ γέⁿ μὴ ὄν; ἐνόοι δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τι φέρει τὴν δόξαν; ἢ οἷός^o τε αὖ δοξάζει μὲν, δοξάζειν δὲ μὴδέν; Ἀδύνατον. Ἄλλ^p ἐν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων;^p Ναί. Ἀλλὰ μὴν μὴ^q ὄν γε οὐχ εἶναι τι, ἀλλὰ μὴδὲν ὀρθότατ^r ἂν προσαγορεύοιτο. Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἀγνοίαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γινῶσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὄν οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἀγνοία οὔτε γινῶσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἴοικεν. Ἄρ^s οὐν ἐκτὸς τούτων^t ἐστὶν ὑπερβαίνουσα ἢ γινῶσιν σαφηνεία^u ἢ ἀγνοίαν ἀσαφεία; Οὐδέτερα.^v Ἄλλ^w ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γινώσκεις μὲν σοι φαίνεται δόξα σκοταδέστερον, ἀγνοίας δὲ φαινότερον;^x Καὶ πολὺ γε,^y ἔφη. Ἐκτὸς^z δ' ἀμφοῖν^z κείται;

—^a δόξα ΑΘΠΦστμ et pr D: δόξαν *s.—^b ὅσπερ pr D.—^c καὶ Θ.—^d Ἀδύνατον om v.—^e ἔστι Φτ.—^f φαμέν ΑΜ.—^g τὸ αὐτὸ ΘΦ.—^h ἂν om Θτ, ante εἴη ponit Θ.—ⁱ ἄρ^m οὐκ ὄν m.—^j γε om ΘΠΦDKτ.—^k οἷός om ΠDKστμ.—^l ὁ δοξάζων δοξάζει: Η.—^m μὴ...μὴδὲν om v.—ⁿ τούτων ἐκτὸς K.—^o σαφηνεία...ἀσαφεία ΑΘΠΠΦστμ: σαφηνεία...ἀσαφεία *s.—^p οὐδέτερα ΑΒΦστμ: οὐδέτερα *s.—^q φαινότερον ΑΜ, φαινότερον q: φαινώτερον *s.—^r γ' v.—^s ἐκτὸς ΑΒστμ, ἐκτὸς ΠΦDKτ, ἐκ cori Θ, ἐν

ἐκτὸν] Dualis verbi cum pronomi-
bilibus, vid. Fischer. ad Welser. t. iii.
p. i. p. 305. Ast.
ἢ οἷός τε αὖ] Sic Cod. Reg. et Ficinus,
qui vertit, an possibile est, opinari
quidem, opinari autem nihil? Ald. Bas.
i. 2. et Steph. exhibent οἷός τε αὖ. Ast.
ἐν γέ τι] Ut vi. 2. p. 485. D. Phædon.
p. 86. C. Sic jam Homerus Odysse.
xv. 83. τι ἐν γε. Vid. nostra ad Phædr.
p. 270. Ast.

σαφηνεία—ἀσαφεία] Sic pro σαφηνεία
et ἀσαφεία scripsimus. Etiam Ficinus
vertit: nam extra hæc est supergrediens
vel cognitionum perspicuitate vel obscu-

ritate ignorantiam? Eundem acutus
est Cornar. Deinde pro οὐδέτερον ex
Ald. Bas. 1. et 2. revocavimus οὐδέτερον,
ut Ficinus videtur legisse vertens, neu-
trum istorum. Ast.

ἄρα] Potius fortasse scribendum ἄρα,
quo significetur ita: ut post δόξα in-
terrogationis nota ponatur. STARR.

εἰ δ' ἀμφοῖν] Scribendum videtur, εἰ δ'
ἀμφ. vel τί δέ; ἀμφοῖν etc. STARR.

εἰ γ' ἀμφοῖν μεταξὺ κείται] Vulgo le-
gitur: Καὶ πολὺ γε, ἔφη. Εἰ δ' ἀμφοῖν
μεταξὺ κείται; Naï. Μεταξὺ ἄρα cet.
Censor in Act. Literar. Jenens. 1808.
No. 70. p. 556. ἐν μέσῳ δ' ἀμφοῖν κείται,

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοις δόξα.^γ Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμέν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον^α μεταξὺ κείσθαι τοῦ εὐλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὕτε ἐπιστήμην οὕτε^β ἀγνοίαν ἐπ' αὐτῶ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ^β μεταξὺ αὐτῶ φανέν^γ ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὁρθῶς. Νῦν δέ γε πίφανται μεταξὺ τούτοις ὁ^δ δὴ καλοῦμεν δόξαν. Πίφανται.^ε [§. 22.] Ἐκεῖνο δὴ^ε λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὐρεῖν, ὡς III. I. 271. εἴποιε, τὸ ἀμφοτέρων μετίχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εὐλικρινῆς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα^β εἰάν φανῆ δόξαστον αὐτὸ εἶναι, ἐν δίκῃ προσαγορεύωμεν, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Τούτων δὴ ὑποκειμένῳ λεγέτω μοι, φῆσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός, ὅς αὐτὸ II. 479. μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ^η κάλλους ἢ μῆδεμίαν ἠγαῖται^ι αἰεὶ κατὰ^κ ταυτὰ ὡσαύτως^λ ἔχουσαι,^μ πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει [ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων, καὶ^ν] οὐδαμῆ^ο ἀνεχόμενος ἄ^ρ τις ἐν τὸ καλὸν φῆ εἶναι καὶ δικαίον, καὶ τᾶλλα οὕτω. τούτων γὰρ δὴ, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μῶν τι ἔστιν ὃ οὐκ αἰσχροῦ^ρ φανήσεται; καὶ τῶν δι-

μέσῃ q: ei s.— ἀμφοῖν μεταξὺ κείται s.— τούτων ἢ δόξα s.— τοιοῦτο Θφρ.—
^α οὐτ' ε.— τῶ φρ.— φάμεν K.— ἢν q.— πέφανται...τὸ om Θφρ.— δὲ K.—
^β ε' ἴν' ε.— τοῦ φ, αὐ τοῦ DKr.— ἠγῆται H, ἠγῆται DK.— ἀεὶ μὲν κατὰ AH
 III.— ὁ σόκρατες τ.— ἔχουσαν ὁ σόκρατες φ.— ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ om
 H.— οὐδαμῶ Hm.— ἐάν K.— οὐ καὶ αἰσχροῦ q.— καλ...ἔδικον om III.— δαί

quod a scripturae vulgatae vestigiis nimis recedit. Lemissima particulae δ' in γ' mutatione et facili orationis dispositione locum nobis videmur sanasse. Illud Nal vel ab iis, qui verba praecedentia pro interrogatioe Socratis habuissent, interpositum vel e postrema verbi κείται syllaba enatum est. Ast.

φανέν] Bas. 2. φάμεν. Ast.

§. 22. ὅς αὐτὸ μὲν] In Ald. editione ita scriptum est ut hic, ὅς αὐτὸ μὲν etc. in quodam autem veteri libro, καὶ αὐτὸ μὲν etc. at in illis Basil. exemplaribus Valderi male αὐτὸς scriptum est pro αὐτὸ, etiam neutra vocula (id est, nec ὅς nec καὶ) praefixa. Videtur autem vocula ὅς a syllaba simili, qua clauditur nomen χρηστός, fuisse ibi absorpta, ut alibi contigisse paulo ante docui. ΣΤΡΑΝ.

αὐτὸ μὲν καλὸν] αὐτὸ, h. l. est per se, ut in αὐτὸ δικαιούσῃ, quocirca articulus recte abest. Ast.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Verba haec glossematis manifesta sunt, quo indicare voluit librarius, verbum ὁ χρηστός respicere illum φιλοθεάμονα c. 19. Et non solum otiosa sunt haec verba, sed turbant quoque orationis perspicuitatem; verbis τᾶλλα οὕτω finitur protasis, et quo sequuntur, τούτων γὰρ δὴ—φήσομεν, re-dordiantur orationem; namque φήσομεν repetitio est praegressa φῆσω. Probare vero vult Socrates τὰ πολλὰ esse τὰ μεταξὺ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος; varias enim esse rerum in multitudine spectatarum species, ita ut nunc pulchræ nunc turpes, nunc magnæ nunc parvæ videantur esse. Ast.

καίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν ὀσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὐκ, ἀλλ' ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλὰ πῶς αὐτὰ καὶ αἰσχροῖα φαίνηται, καὶ ὅσα ἄλλα ἔρωτάς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἤττον τι ἡμίσεια ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ μεγάλα δὴ καὶ μικρὰ καὶ κούφα καὶ βαρῖα μὴ τι μᾶλλον ἢ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθήσεται ἢ τὰναντία; Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἔξεται. Πότε-
 III. i. 272. ρον οὖν ἔστι μᾶλλον ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολλῶν τοῦτο ὃ ἂν τις φῆ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἰστιάσειν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν εἰσὶ, καὶ τῶ τῶν παιδῶν αἰνίγματι τῶν περὶ τοῦ εὐνοῦχου τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος, ὡς καὶ ἐφ'

AM.—^ξ ἔχεται v.—^α ὡς εἶκε φε.—^β εἶκε φε.—^γ εἶ φε.—^δ εἶ φε.—^ε ἀέφου φε, καὶ

ἐπαμφοτερίζουσι] Ambiguus et ancipites intelligit interrogationes, quæ in utramque partem ferri possunt. De qua verbi ἐπαμφοτερίζειν significatione vid. Ruhnk. ad Tim. p. 108. et de toto hoc loco Budæi Comment. Ling. Græc. p. 603. Ast.

αἰνίγματι] Id copiosius explicat Schol. Ruhnk. p. 167. Cf. Eustath. ad Iliad. θ. p. 599. 26. et Athen. x. p. 452. C. Ast.

βολῆς] Male in præced. edit. βουλήs pro βολῆs. sed et περὶ videtur expungendum, vel ante τῆs ponendum. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'Minime dubium esse potest quin βολῆs scribendum fuerit pro βουλήs, quod præced. editiones habent. Verum et περὶ expungendum, aut post τῆs ponendum videri, in iis quæ margini adscripsi. (ibi enim verba illa ante τῆs, pro his post τῆs, male irrepserant) te admonitum volui. Sed multo sane fuerit satius omnino expungere. Libet autem lector, ut tibi gratificer, magna te querendi hujus ænigmatis molestia liberare, et tantum ad attentas aux. præbeas, a te petere. Hoc enim illud est, Αἰὼs τῆs ἐστὶν ὡs ἀνῆρ τε κοῦκ ἀνῆρ δρῆνθὰ τε κοῦκ δρῆνθα ἰδῶν τε κοῦκ ἰδῶν ἐπὶ ξύλου τε κοῦξ ξύλου καθημένην τε κοῦκ καθημένην, λίθῳ τε κοῦξ λίθῳ, βάλοι τε κοῦξ βάλοι. Atque ut tibi plene gratificer, non contentus id ænigma tibi proposuisse de quo intelligenda sunt illa nostri Platonis verba, etiam solvam. Primum igitur, 'Ανῆρ κοῦκ ἀνῆρ, id est, vir et non vir, est eunuchus: 'Ορνῆs κοῦκ ὄρνῆs, id est, avis et non avis, est vesperilio: ξύλον, κοῦξ

ξύλον, lignum et non lignum, est ferula: λίθος, κοῦξ λίθος, lapis et non lapis, est rumpex. At vero ἰδῶν τε κοῦκ ἰδῶν expouitur θασάμενος καὶ οὐ ταριβῆs. Deinde καθημένην intelligendum existimatur, κυρίως μὲν οὐ καθημένην, ἄλλως δὲ καθημένην: (quoniam aves sedere dicuntur quum non volant). In illis denique, βάλοι, κοῦξ βάλοι priore quidem loco βάλοι esse dicitur, ἀφῆσοι, πέμφοι, δίφοι: at in posteriore, κοῦξ βάλοι, esse οὐκ ἐστοχῆσοι, οὐκ ἐπιτόχοι. εἰνε βάλοι μὲν κατὰ μόνην δίφῳ καὶ ἕφῳ κισσῆρεως, οὐ μὲν καὶ βάλοι ἐπιτυχῶs καὶ ἐπὶστόχῳs. Cæterum apud Athenæum afferentem hunc Platonis locum (quem memoria lapsus dicit esse ex libro quinto de Legibus) scriptum est φ καὶ ἀφ' οὐ, non ὡs καὶ ἐφ' οὐ. Ego vero ex parte mutandam esse lectionem nostram puto, ex parte retinendam. nam pro ὡs legere malim φ (ut intelligamus λίθῳ τε καὶ οὐ βάλοι) at ἐφ' οὐ retinere: et intelligere, ἐπὶ ξύλου τε καὶ οὐ ξύλου.

τῆs βολῆs τῆs νυκτερίδος] Scripsi pro βολῆs περὶ τ. νυκτ. Genitivus duplex est, alter objectivus: τῆs νυκτερίδος, alter subjectivus: τοῦ εὐνοῦχου (vid. ad i. 3. et Mathiæ Gr. Gr. p. 431.). Βολῆs pro βουλήs jam Cornar. legendum esse vidit; sic Ficinus quoque: de eunuchis et vesperilionibus percusione. Deinde ex Athenæo reposui φ pro ὡs; intelligendum est enim λίθῳ καὶ οὐ λίθῳ, sc. rumpice; et ἐφ' οὐ est ξύλου καὶ οὐ ξύλου, sc. ferula. In sequentibus scriptis ἐπαμφοτερίζει pro ἐπαμφοτερίζειν. Ficinus: καὶ εἰσιμὰ ἀμβίγνα sunt. Ast.

οὐ^α αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν^γ καὶ γὰρ ταῦτα^α ἴσαμ-
φοτερίζειν, καὶ οὐτ^β εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν^α δυνα-
τὸν παγίως νοῆσαι, οὐτ^β ἀμφοτέρα οὔτε οὐδέτερον.^α Ἐχεις
οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅ τι χρήσει, ἢ ὅποι^δ θήσεις καλλίω
θείσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γὰρ
κου σκοτωδέστερα μὴ^ε ὄντος πρὸς^ε τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι^ε
φανήσεται, οὔτε φανότερα ὄντος^β πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι.
Ἀληθέστατα, ἔφη. Εὐρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν
πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων με-
ταξὺ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος^ε ἐπι-
κρινῶς. Εὐρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι
τοιοῦτον^κ φανεῖη, δοξαστὸν αὐτὸ ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέ-
γεσθαι, τῇ^λ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἀλισκό-
μενον. Ὁμολογήκαμεν.^μ Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεω-
μένους, αὐτὸ δὲ^α τὸ καλὸν μὴ ὀρῶντας μὴδ' ἄλλω ἐπ' αὐ-
τὸ ἄγοντι δυναμένους ἔπεισθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ
τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἄπαν- III. I. 278.
τα, γιγνώσκειν δὲ^ρ ἂν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη.
Τί δ' αὖ τοὺς^q αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ αἰεὶ κατὰ
ταῦτά^α ἀσαύτως ὄντα; ἄρ' οὐ^α γιγνώσκειν ἀλλ' οὐ^α δοξά-
ζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαι τε
καὶ φιλεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν ἐφ' οἷς γινώσις ἐσ-
τιν, ἐκείνους δὲ^α ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν ὅτι φη- II. 480.
νάς τε καὶ χροῶς καλὰς^γ καὶ τὰ τοιαῦτα^α ἔφαμεν τού-
τους φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέ-
χεσθαι ὡς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσο-
μεν^κ φιλοδόξους καλοῦντες αὐτούς^γ μᾶλλον ἢ φιλοσόφους;

πάντες DKq.—^γ βαλεῖν αἰνίττονται καὶ οὐ βαλεῖν q.—^α καὶ ταῦτα q.—^α αὐτὸ ε.—
^β οὐτ^β τ.—^α οὐδέτερον q.—^α ἔπη Θστ, ἔπου DK.—^α σκοτωδέστερα τοῦ μὴ q.—
^ε πρὸς...φανήσεται om q.—^ε μὴ εἶναι...μᾶλλον om ΘΠΦDKT.—^ε φανότερα ὄντος AK
m, τοῦ ὄντος φανότερα q : φανερότερα ὄντος *ε.—^ε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος AΘΠΦD
Kqsmr : ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος ε.—^ε τοῦτον Π, τοῦτων ΘΦDKqT.—^ε λέγεσθαι καὶ
τῇ τc D cum ε.—^μ ὁμολογήσαμεν εε.—^μ δὴ φτ et pr Θ.—^μ καὶ ε.—^ρ δαλ AM.—
^q αὐτοῖς φ.—^α ταῦτά ΘΦqsmr : τὰ αὐτά *ε.—^α οὖν corr q, om E.—^α μὴ φτ, om
Θm.—^α ε' ε.—^α τινὰς m.—^α τοιαῦτ' om.—^α πλημμελήσομεν ΠφqT et corr A :

φανερότερα] Ald. Bas. J. et 2. φανό-
τερα; idem exhibit Cod. Venet. et ὄντας
prō ὄντος. Ast.

πλημμελήσομεν] For. πλημμελήσο-

μεν. et paulo post καὶ ἄρα, interrogative :
vel κἄν ἄρα, ut quædam habent exempli.
ut non sit interrogatio. STEPH.

πλημμελήσομεν] Sic recte Stephanus

καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανούσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν;
 Οὐκ, ἂν γ' ἰμοὶ^α κείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀληθεῖ χαλε-
 παίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ ὄν ἀσπαζο-
 μένους φιλοσόφους ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητίον; Παντά-
 πασι μὲν οὖν.

πλημμελόμενον *γ.—¹ ἀπὸ τοῦ καλοῦντος Θτ.—² κἄν Η.—³ γ' ἰμοὶ Ηπμ: γέ μοι *γ.

scribi jussit pro πλημμελόμενον. Libri (forte, etiam) cum interrogativo μή οὖν editi interrogationis signum ante καὶ ἄρα γ; connectenda sunt. Bas. 2. legit κἄν ponunt, quo oratio turbatur; καὶ ἄρα ἄρα. Ast.

